jussi adler-olsen

DECRETUL WASHINGTON

JUSSI ADLER-OLSEN

DECRETUL WASHINGTON

Original: *Washington Dekretet*
[*The Washington Decree*] (2009)

Traducere din limba engleză:
ROXANA-CRISTINA GHEORGHE
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2022

Documentele legislative din *Decretul Washington* se bazează pe decrete prezidențiale deja existente, precum și pe instituții și agenții federale al căror scop, printre altele, este acela de a asigura implementarea acestor decrete în situații critice. Lista decretelor și a instituțiilor se găsește la finalul cărții.

„Peste tot în lume, mai ales în națiunile mai noi, vin la putere oameni tineri – oameni care nu sunt legați de tradițiile din trecut, care nu sunt orbiți de vechile temeri, de ură și de rivalități, oameni tineri care pot lăsa în urmă vechile sloganuri, iluzii și suspiciuni”.

John F. Kennedy,

discurs ținut cu ocazia nominalizării în calitatea de candidat la președinție în cadrul Convenției Democrate Naționale din Los Angeles, în data de 15 iulie 1960

„Fie ca munca în administrația publică să fie o carieră măreață și interesantă. Și fie ca toți bărbații și toate femeile care lucrează în orice sferă a guvernului nostru național, în orice domeniu, la orice nivel, să poată declara cu mândrie și onoare în anii ce vor urma: «Am lucrat pentru guvernul Statelor Unite ale Americii atunci când țara noastră a avut nevoie de noi»”.

John. F. Kennedy,

discurs privind starea Uniunii ținut în fața Congresului[1], pe 29 ianuarie 1961

[1] Discurs ținut anual de președintele Statelor Unite în fața Congresului, care se concentrează pe un raport privind situația generală a țării și a agendei legislative a președintelui (n.tr.).

Cuvânt-înainte

Dacă există un lucru sigur atunci când vine vorba de istoria lumii, acela este că nimic nu e sigur. Nimic nu este etern și nimic nu este nepieritor. Eroul de azi este inamicul de mâine; imperiile mărețe vin și pleacă. Întreaga istorie este o serie de epoci: Imperiul Fenician, Imperiul Roman, Egiptul faraonilor, Imperiul Francez, Imperiul Otoman și cel Bizantin, leagănul democrației grecești – toate puterile lumii care au dispărut.

Uneori este nevoie de sute de ani, alteori se întâmplă de pe o zi pe alta.

Cine ar fi putut să-și imagineze că o singură împușcătură în Sarajevo avea să provoace un război mondial care a avut drept rezultat milioane de morți? Că Adolf Hitler ar fi putut să scape după ce i-a ucis pe toții liderii unităților militare SA[2] într-o singură noapte? Că o superputere precum Uniunea Sovietică și întregul bloc răsăritean se vor prăbuși atât de rapid? Cine s-ar fi gândit că un singur eveniment din data de 11 septembrie 2001 va schimba cu totul stabilitatea lumii? Și cine, având cunoștințe legate de Războiul de 100 de ani, de Inchiziție și de Cruciade, ar fi putut să prevadă că principala cauză de război și de neliniște din secolul XXI, hrănită de o diferență din ce în ce mai mare între cei bogați și cei săraci, va fi, încă o dată, religia? Creștinism versus islamism. Cine ar fi putut să prevadă că douăsprezece desene ale profetului Muhammad, publicate într-o mică țară occidentală cu cinci milioane de locuitori, ar putea declanșa ura întregii lumi musulmane?

În anul 1975, Khmerii Roșii ai lui Pol Pot au golit toate orașele din Cambodgia, de pe o săptămână pe alta, și o stăpânire de o teroare fără precedent a devenit realitate. De atunci au avut loc și alte revoluții radicale similare peste tot în lume – în Indonezia, în Iranul lui Khomeini, în Iugoslavia lui Miloșevici și Karagici, Rwanda și Uganda lui Idi Amin. Oamenii au fost persecutați, deportați și rași de pe fața Pământului; legile și sistemul judiciar au fost date la o parte. În același timp, așa-zisele state civilizate

---

[2] Abreviere de la Sturmabteilung, o organizație paramilitară din timpul Germaniei naziste care a jucat un rol important în aducerea lui Adolf Hitler la putere (n.tr.).

au încercat să se protejeze în fața unor asemenea situații cu ajutorul tuturor mijloacelor pe care le are la dispoziție democrația: legislația, principiul legal, regulile și reglementările.

În Europa – în ciuda dorinței britanice pentru Brexit – căutăm pace prin intermediul cooperării din Uniunea Europeană, motiv pentru care noile state, după o judecată temeinică, sunt invitate să se alăture. Politicienii noștri spun că aceasta este cea mai sigură cale spre stabilitate în această parte a lumii. Întrebarea este dacă nu cumva, în urma tuturor acestor intenții pașnice, uităm faptul că ne aflăm totuși în procesul de creare a unei superputeri, o superputere care în cele din urmă va trebui să provoace alte superputeri la nivel cultural, economic și chiar militar. Este greu de spus cum vor reacționa Rusia, China sau o posibilă confederație a statelor arabe sau musulmane în urma unei politici expansioniste a Uniunii Europene.

George Washington, primul președinte al celei mai puternice superputeri mondiale actuale, a declarat cândva că poți avea încredere într-o țară doar ținând cont de interesele sale, și că niciun om de stat responsabil nu poate devia de la această regulă – că interesele naționale sunt mai puternice decât ideologia. În ciuda acestor cuvinte – și în ciuda faptului că istoria ne arată că stabilitatea pe termen lung este o iluzie – succesorii lui Washington au încercat să asigure mereu o asemenea stabilitate, iar astăzi, mulți oameni și multe țări oprimate trebuie să le mulțumească Statelor Unite pentru o viață mai bună, măcar în parte. Dar, în același timp, în ultimii ani, Statele Unite au adoptat o serie de „ajustări” constituționale pe care Casa Albă le-a numit „cea mai mare restructurare a guvernului federal după anul 1947”. O restructurare a mecanismelor constituționale care, în mâinile greșite și în condițiile greșite, ar putea avea consecințe imprevizibile – consecințe care ar putea cu ușurință să ducă la situații foarte asemănătoare cu cele pe care armata americană s-a simțit obligată să le remedieze peste tot în lume, în trecut.

Odată cu crearea Departamentului pentru Securitate Internă (DHS), președintele George W. Bush a făcut astfel încât toate agențiile de securitate din Statele Unite să fie coordonate de o singură administrație. Diferența crucială dintre această organizare și sistemele de securitate similare din Uniunea Sovietică a lui Stalin și al Treilea Reich al lui Hitler constă în

modul în care este folosit DHS în ceea ce-i privește pe cetățenii americani. Deși departamentul a fost creat în urma atentatului de pe 11 septembrie pentru a apăra Statele Unite de teroriștii străini, el poate fi foarte bine folosit și pentru a-i monitoriza și controla pe cetățenii americani.

În *Decretul Washington,* circumstanțe nefericite îl fac pe președintele Statelor Unite să-și piardă uzul rațiunii și, în ciuda intențiilor sale bune și fără a-și da seama, să declanșeze un lanț de evenimente care să ducă rapid la o situație în care DHS, Agenția Federală pentru Managementul Situațiilor de Urgență (FEMA) și armata pot fi folosite greșit și toate garanțiile constituționale pot fi revocate.

Am mai văzut o astfel de situație și ea se poate repeta. Și se poate întâmpla brusc, înainte să-ți dai seama.

Jussi Adler-Olsen, 2007

Capitolul 1

Toamna anului 1992

Deși avea doar paisprezece ani, Doggie știa că la fel cum orice aventură are un început, are și un sfârșit. În cazul lui Doggie, sfârșitul nu ar fi putut fi unul mai rău de atât.

•

Totul a început când biroul guvernatorului Jansen a trimis celei mai mari televiziuni locale din Virginia sugestia unei noi emisiuni cu întrebări, plus bugetul necesar pentru a începe acest program.

Urma să fie o emisiune-concurs despre geografie în care toți cei care puteau numi orașul cu cea mai mare populație din China erau invitați să participe. Postul de televiziune a acceptat ideea.

După prima rundă eliminatorie, au rămas doar patruzeci și opt de participanți și printre ei – un lucru senzațional – era și o fată de paisprezece ani. Entuziasmul a fost în creștere timp de patru săptămâni: atât sponsorul, Leatherman Auto Tires, cât și biroul campaniei guvernatorului Jansen au dorit să vadă rezultate pozitive.

Primele ediții ale emisiunii au fost difuzate după-amiaza, dar a ajuns rapid la ora de maximă audiență. Trei sferturi din populația statului Virginia urmăreau emisiunea la televizor. Acesta a fost un nou record în materie de telespectatori.

De-a lungul întregului stat, lumea făcea pariuri pe cine va câștiga. Fiecare avea preferatul său. Dar cei mai mulți o susțineau pe fata cu gropițe în obraji, care era și cea mai tânără concurentă: Dorothy Curtis, cunoscută ca Doggie.

După trei săptămâni și trei episoade, publicul din Virginia a aflat în sfârșit care sunt cei trei câștigători – și ce câștigători! Guvernatorul Jansen a strălucit ca o vedetă de la Hollywood, salariul prezentatorului a fost dublat, iar ziarele au luat-o razna. Cu excepția unei blonde cu silicoane și șolduri late care a pierdut în ultima rundă (dar care, în schimb, s-a ales cu propria

ei emisiune în care să-și arate nurii), câștigătorii nu ar fi putut fi mai populari de atât.

Primul premiu a fost câștigat de Rosalie Lee, o femeie afroamericană plinuță din New York, care se întâmpla să fie în Virginia pentru prima dată, în vizită la sora ei Josefine. Rosalie era o femeie care făcea spectacol, cu dinții ei ca de sidef, cu un râs zgomotos și făcând cu ochiul publicului, și puțini au suportat talentul ei de a pierde atât de mult timp pentru a răspunde la o întrebare încât publicul mai avea puțin și își pierdea mințile.

Cu doar un punct mai puțin decât ea a fost T. Perkins, un șerif palid, practic albinos, care venea din unul dintre districtele cele mai mici din partea de nord-vest a statului. Un bărbat care, în tinerețe, fusese unul dintre cei mai buni jucători de darts ai țării. Și, în cele din urmă, pe impresionantul loc trei a fost Doggie Curtis, fata cu gropițe în obraji. Ce triumf! Câștigătorii erau atât de diferiți unul de celălalt, și toată lumea implicată în emisiune a fost mulțumită. Cum ar putea cineva să nu-i bage în seamă pe aceștia trei? Pur și simplu nu era posibil.

Norocoșilor câștigători nu le-a venit să creadă când și-au auzit premiile anunțate în direct la emisiune. Împreună cu sumele mari de bani primeau și o călătorie în partea cealaltă a lumii.

Pentru Doggie, mai ales, era ireal și incredibil. Urmau să călătorească în China, împreună cu guvernatorul Bruce Jansen, personalul său și o delegație chineză oficială. Aveau să intre într-o lume închisă și totul avea să fie plătit.

Suna ca o poveste.

•

Tatăl lui Doggie era mândru că fiica sa era atât de inteligentă, dar nu era mândru și de premiul ei. Era un republican de dreapta și-l ura pe Bruce Jansen, care se născuse bogat și care mai era și democrat pe deasupra.

— Jansen? Porcul ăla? a țipat el la ea. Doar nu ai de gând să participi într-o șmecherie de publicitate ca asta, crescându-i ambițiile nenorocitului ăluia de democrat nedemn de încredere, nu-i așa?

I-a interzis să se ducă, iar mama lui Doggie a fost forțată să-și folosească toată puterea de convingere ca să-l facă să se răzgândească.

Și aceasta a fost ultima dată când Doggie i-a auzit certându-se. Părinții ei au divorțat după numai cinci luni, un divorț care a

degenerat într-o luptă pentru bani și custodia copilului lor. Doggie a ajuns să stea în casa mamei sale și să poarte numele de dinainte de căsătorie al mamei ei.

•

Într-un fel, tatăl ei avea dreptate. Totul *era* doar o șmecherie de publicitate, și ce dacă? Guvernatorul Jansen era un bărbat deștept. Luase trei oameni obișnuiți și-i transformase în preferații tuturor, și prin ei, invitase întreaga populație de șapte milioane de oameni a Virginiei într-un ținut îndepărtat și enigmatic. Lumea vorbea numai despre asta și ziarele scriau numai despre asta. Ziarele școlare, revistele pentru femei și până și buletinul informativ al afacerii hoteliere a tatălui lui Doggie scriau despre asta. Și toată lumea voia să vorbească cu Doggie. Fusese abordată de douăzeci și unu dintre cele treizeci și patru de ziare ale statului Virginia, ori pentru interviuri, ori pentru a-i publica ultimele notițe din jurnal.

Era o mare realizare: Bruce Jansen câștigase toată populația de partea lui, și reciproc. Poate că făcuse el niște calcule, dar nu era un porc. Era de fapt un om fantastic.

•

Lui Doggie îi bătea foarte tare inima când și-a luat la revedere de la mama sa și a urcat pe scările portabile în imensul avion care strălucea în lumina soarelui. Mai zburase de cel puțin douăzeci de ori înainte pe teritoriul Statelor Unite, plus în Mexic și Puerto Rico, dar niciodată nu mai zburase cu un avion de mărimea aceasta. Era puțin înfricoșător.

Când a ajuns la locul ei, șeriful T. Perkins era deja pe locul lui de la geam, părând somnoros și absent. Își curăța unghiile cu vârful unei săgeți suflate cu aur. Soția guvernatorului Jansen, Caroll Jansen, a venit la ea și a mângâiat-o pe obraz.

— Ești o fată inteligentă, Doggie, a spus ea. A fost minunat faptul că ai ieșit pe locul trei. Pur și simplu magnific. Cred că ne vom simți foarte bine împreună, noi două.

A dat din cap grațioasă spre câțiva dintre pasageri și s-a așezat cu câteva rânduri mai în spate, între soțul ei și Thomas Sunderland, indispensabilul om de încredere al acestuia.

Apoi, Rosalie Lee a venit pe culoar în stilul ei zgomotos caracteristic. Le-a făcut tuturor cu mâna și s-a trântit lângă Doggie, corpul ei voluminos ocupând și o parte din scaunul lui Doggie. A desfăcut imediat un bax mare cu doze de Coca-Cola,

pungi cu biscuiți, chipsuri și o mare varietate de batoane dulci și a început să ofere din bunătăți vecinilor săi. Așa fusese și pe platoul de filmare. Dacă te aflai în compania lui Rosalie Lee, nu avea cum să-ți fie foame.

Ronțăind din festinul ei portabil, a distrat-o pe Doggie cu povestiri despre New York, micul ei apartament din Bronx și cei trei fii minunați ai săi, încheind cu o serie de râsete în timp ce a descris felul în care îl dăduse afară din casă pe ratatul ei de soț.

Râsul neînfrânat al lui Rosalie l-a trezit puțin pe șeriful T. Perkins și acesta a privit în jur confuz. Era un tip destul de comod – dormea din când în când și nu spunea prea multe. Cu siguranță că el avusese cele mai multe cunoștințe dintre cei trei câștigători ai emisiunii, dar chiar dacă Rosalie Lee păruse adesea mai înceată, aparențele erau înșelătoare. Creierul ei era capabil să schimbe vitezele brusc și să-i lase pe toți ceilalți în urmă, și așa ajunsese să câștige concursul.

Câteva ore mai târziu, un tânăr care dormise încă de când decolaseră și-a apropiat capul de rândul de câștigători din fața sa.

— Wesley Barefoot, s-a prezentat el, afișându-și dinții sclipitori. Ei bine, se pare că vom fi împreună în următoarele câteva săptămâni. Poate o cunoașteți pe mama mea, este secretara guvernatorului Jansen.

Cei trei clătinară din cap politicoși.

— Apropo, felicitări! a continuat el. M-am uitat la toate episoadele, la fel ca toată lumea. Ați fost formidabili!

Au zâmbit cu toții așa cum se cuvenea – acesta fiind semnalul pe care îl aștepta bărbatul ca să înceapă să-și relateze povestea vieții. Studia dreptul și iubea politica și trupele de rock britanice. Et caetera, et caetera, et caetera.

Lui Doggie i s-a părut că e de treabă și că miroase bine.

•

Bruce Jansen a luat-o pe una dintre câștigătoare sub brațul său în timp ce au coborât spre mulțimea de fotografi, cameramani și jurnaliști care îi aștepta în aeroportul din Beijing. Era frig și cerul era cenușiu, și toată lumea vorbea în același timp. După întrebările obligatorii din partea presei chineze, guvernatorul s-a întors spre presa internațională care stătea în spatele unui rând de soldați chinezi îmbrăcați în albastru.

Doggie l-a observat imediat pe unul dintre jurnaliști, un bărbat foarte mic cu o privire intensă, ochi negri și început de chelie. Un bărbat care era clar că primea mai multă atenție decât ceilalți și ale cărui întrebări primeau răspuns toate, una după alta. După ce s-au terminat interviurile, guvernatorul și soția sa au dispărut într-o limuzină neagră, împreună cu doi oficiali chinezi. Personalul lui i-a urmat într-o altă mașină oficială, iar jurnaliștii au început să se împrăștie. Se pare că jurnalistul scund și cu ochi negri era singurul care părea a fi interesat de restul persoanelor cu care venise Jansen. I-a făcut cu mâna fotografului său și s-a îndreptat direct spre micul grup.

— Salutare, eu sunt John Bugatti, a anunțat el cu o voce răgușită și și-a dres glasul. Lucrez pentru NBC. Eu trebuie să vă însoțesc pe voi și pe domnul Jansen de-a lungul turului, așa că m-am gândit să vin să vă salut.

De aproape, Doggie a observat că avea foarte mulți pistrui; nu mai văzuse niciodată atât de mulți pe fața cuiva. Era un tip scund și irezistibil. Fetei chiar îi plăcea călătoria aceea, iar obiecțiile tatălui său păreau de-a dreptul nefondate.

•

Ultima zi a lui Doggie Curtis în Beijing a început ca o poveste frumoasă, la fel ca toate celelalte. Ca de obicei, micul grup de americani a început ziua prin a lua micul dejun în sala de mese a hotelului, înconjurați de chelneri zâmbitori. În afară de Rosalie Lee și Caroll Jansen, ale căror mișcări erau asemenea unor meduze eșuate pe uscat, toată lumea mânca cu bețișoare.

Doggie s-a uitat pe geamurile mari la orașul profilat în depărtare, cu acoperișurile de țiglă ale clădirilor de pe *hutonguri*[3]. Se plimbaseră pe coridoarele lungi și încântătoare ale Palatului de Vară, inspiraseră aerul lacului Beihai și contemplaseră în liniște calmul care învăluia Templul Cerului[4].

Zilele parcă zburaseră și acum urmau să meargă cu autobuzul până la Silk Market[5], urmând apoi să meargă pe străzile înguste

---

[3] Alei înguste pe care casele sunt construite pentru a forma pătrate sau dreptunghiuri care alcătuiesc curți tradiționale, în orașele din nordul Chinei, în special în Beijing (n.tr.).

[4] Complex de edificii religioase cu o valoare incontestabilă în cultura chineză; a fost foarte vizitat de împărații dinastiilor Qing și Ming în cadrul ceremoniilor anuale de rugăciuni pentru o recoltă bună (n.tr.).

[5] Centru comercial în Districtul Chaoyang din Beijing renumit pentru turiști pe plan internațional pentru produsele imitate după mari case de modă (n. red.).

din apropierea consulatului american. În acea seară aveau să meargă la circ și ziua următoare urmau să pornească într-o excursie în mediul rural al Chinei – Xi'an, Râul Galben, Hangzhou, Shanghai. Era vorba să profite cât mai mult posibil de zilele rămase.

•

Piața părea remarcabil de liniștită. Până și cei câțiva curioși care urmăreau grupul erau tăcuți. Niciunul nu îi striga; niciunul nu îi împingea.

— Aici chiar că fac afaceri într-un mod ordonat, a șoptit John Bugatti de lângă Doggie. Ar trebui să vezi cum sar pe tine în Hong Kong și Taipei. Probabil că o să fie și aici așa peste câțiva ani, o să vezi tu.

Ea a încuviințat din cap și s-a uitat la tejghelele pline cu cupoane de materiale, rochii și eșarfe din mătase colorate. A văzut una care i-ar fi venit perfect mamei sale.

— Cât crezi că ar costa aceea? Ce scrie acolo? l-a întrebat ea pe Bugatti, arătând spre un afiș pe care scria în chineză.

Brusc, Caroll Jansen a apărut de nicăieri și a pus un braț pe umărul lui Doggie.

— Aceea ți-ar veni perfect!

A zâmbit, și-a scos portofelul, i-a dat bani vânzătorului și a ales să ignore faptul că el nu i-a răspuns la zâmbet în timp ce a împachetat eșarfa și a întins-o peste scândurile aspre ale tejghelei.

— Vino aici, Doggie! a strigat-o guvernatorul Jansen, care stătea lângă o multitudine de figurine chinezești mici dintr-un material necunoscut ei. Uite! Asta îți aduce noroc. Îmi acorzi permisiunea să-ți dăruiesc una?

Cumpărăturile au mai durat doar câteva minute și apoi au pornit înapoi spre consulat, Doggie cu o eșarfă nouă pe umăr și cu o figurină mică cu Buddha la subraț. Se simțea mândră și fericită. Guvernatorul Jansen o privise în ochi și o asigurase că mica statuie reprezenta o legătură de prietenie eternă între ei doi.

— Să vii la mine dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor! i-a spus el.

Era extraordinar.

Fata ridică din umeri și inspiră aerul tare al dimineții. Totul era perfect: colegii ei de călătorie, copacii exotici și toți oamenii

care își vedeau de treaba lor. Le-a zâmbit muncitorilor care stăteau la marginea trotuarului cu bețișoare și boluri mici în mâini, mâncând mâncarea caldă de la tarabele aliniate în spatele lor.

Wesley Barefoot mergea în fața ei cu un zâmbet atât de larg încât putea să-l vadă și de la spate.

Arăta cu degetul în toate direcțiile, cu un ochi lipit de o cameră ieftină, recent achiziționată. T. Perkins mergea alături de el, cu privirea alertă și cu câte o pungă de plastic în fiecare mână, ambele pline cu tot felul de jucării pentru nepoți și nepoate. În fruntea șirului mergea guvernatorul Bruce Jansen cu soția sa la braț, fiind foarte bine dispus. În timp ce se apropiau de consulat, a făcut cu mâna spre unul dintre oficialii care se aflau pe partea cealaltă a străzii, așteptând să-i întâmpine. Doggie s-a uitat la clădire. Așa cum era de așteptat, era mai mică decât ambasada de pe Xiushui Bei'jie unde mâncaseră o cină delicioasă cu două zile în urmă, dar totuși arăta luxoasă în lumina soarelui, cu drapelul cu stele și dungi fluturând în briză și cu o santinelă chineză stând țeapănă pe o platformă joasă înaintea porții de la intrare.

Doggie a aruncat o privire în spate spre strada aglomerată și îngustă, plină de comercianți și tarabe. Erau două lumi diferite: stilul occidental și opulența oficială a consulatului în comparație cu tarabele șubrede și înghesuite ale pieței. Era o diferență uriașă în privința bogăției și a obiceiurilor.

Un vânzător stradal a aruncat unul dintre zmeiele sale colorate cu dragon în briză și grupul s-a oprit ca să privească cum se învârte spre cer.

Și atunci s-a întâmplat!

Deodată, Caroll Jansen a țipat și și-a întins brațele, cu poșeta într-o mână. Doggie s-a întors, dar țipătul ei s-a stins brusc și s-a prăbușit la pământ, cu sângele șiroindu-i de la gât, în timp ce consilierul guvernatorului Jansen, Thomas Sunderland, s-a aruncat asupra tânărului atacator chinez. Șeriful T. Perkins și-a aruncat sacoșele, astfel că trotuarul din fața consulatului s-a umplut de mingi care săreau și animale mici de plastic de toate felurile, și dintr-un singur salt a reușit să-i taie calea bărbatului care voia să fugă în piață. Doggie va ține minte pentru totdeauna cuțitul plin de sânge al atacatorului, care încă strălucea în timp ce omul încerca să scape de șerif.

Apoi l-a văzut pe guvernatorul Jansen căzând în genunchi, corpul din brațele sale fiind deja fără viață. Buzele ei se mișcau în tăcere în timp ce oamenii săreau din toate părțile ca să ajute. Doggie a văzut totul: Rosalie Lee rupându-și cea mai bună bluză a ei în fâșii ca să încerce să oprească sângerarea lui Caroll Jansen, soldații alergând spre T. Perkins care, cu sângele curgându-i pe braț, reușise să-l pună la pământ pe ucigașul care se zbătea și urla. Și l-a văzut pe Wesley Barefoot, stând nemișcat ca o statuie în mijlocul acelui haos, cu o față albă cadaverică.

A fost martoră și la momentul în care Wesley Barefoot a devenit bărbat. Zâmbetul de reclamă la pastă de dinți nu va mai fi niciodată la fel.

Mulțimea s-a adunat în jurul lor și a urmat un tumult de țipete și confuzie, în timp ce John Bugatti și consilierul guvernatorului, Thomas Sunderland, se chinuiau să o care pe Caroll Jansen până la consulat. Oamenii erau șocați, ținându-se cu mâinile de cap, în contrast puternic cu scâncetele asasinului capturat.

Doggie s-a prăbușit pe platforma de la intrare, cu spatele lipit de o coloană pe care era o placă de alamă imensă pe care scria: Consulatul SUA. Și a rămas acolo.

•

— Vino aici, fata mea! a strigat-o T. Perkins pe Doggie.

Trecuseră zece minute de la atacul fatal. Bărbatul s-a lăsat în genunchi în fața ei și a îmbrățișat-o strâns.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.

Ea a încuviințat.

— Din păcate a murit, Doggie!

A rămas nemișcat o clipă parcă pentru a-i vedea reacția, dar Doggie nu a zis nimic. Știa deja.

A dus-o într-o încăpere mare și albă din consulat, unde fuseseră aduși câțiva angajați ca să încerce să-i ajute. Atmosfera era haotică și tensionată. Cei mai mulți dintre oficiali aveau niște expresii sumbre pe chipuri în timp ce tastau la calculatoare sau vorbeau la telefon. Era o criză în adevăratul sens al cuvântului. Un număr mare de autorități din China și Statele Unite trebuiau să fie contactate și consultate. Numele secretarului de stat James Baker a fost menționat de câteva ori.

Afară, se auzeau pașii grăbiți ai oamenilor care fugeau de colo-colo pe stradă. Tânărul atacator chinez era acum păzit, lipit

de un zid, tremurând. Privirea lui sălbatică sugera că nu avea habar de ce se întâmpla.

— Nu cred că e un om normal, Doggie! a zise Rosalie Lee, care a strâns-o de braț.

S-au uitat cum niște bărbați îmbrăcați în uniformă îi țipau în față cu furie și dispreț. Apoi a sosit o camionetă cu remorcă cu alți bărbați în uniformă care l-au aruncat în spatele acesteia. Tânărul avea o privire îngrozită.

— O să fie împușcat în ceafă în maxim două zile, punem pariu? a mormăit unul dintre angajații de la consulat.

Doggie s-a ridicat, încercând să nu-l piardă din vedere pe atacatorul cu zilele numărate. Totul era lipsit de logică; nu voia decât să se ducă acasă. Apoi s-a așezat la loc în liniște și a privit în gol până ce John Bugatti i-a pus o cană cu ceai fierbinte în mână.

— E teribil ce s-a întâmplat, Doggie! a spus el, încercând să zâmbească. Tuturor ne pare foarte rău că a trebuit să fii martoră la asta, dar nu trebuie să lași să-ți distrugă sufletul, m-ai auzit?

Ea a încuviințat din cap. Era un mod ciudat de exprimare, dar a înțeles ce voia să spună.

— Întâmplarea a făcut să te afli și tu aici, atâta tot. Înțeleg dacă în momentul de față te simți mică și speriată și foarte, foarte tristă, dar acum s-a terminat. Peste câteva zile vom fi din nou acasă.

Doggie a tras aer adânc în piept.

— Da, dar trebuia să mergem să vedem tot felul de lucruri…

Abia atunci a început să-și dea seama că marea aventură se terminase.

— Munții și mormintele dinastiei Ming, și soldații din teracotă… Trebuia să le vedem pe toate, nu?

Acum nu simțea decât durere în suflet.

Bugatti a pus o mână pe umărul ei.

— Ascultă, Doggie, ceea ce s-a întâmplat ne va uni și mai mult, a spus el, în timp ce Rosalie Lee dădea din cap aprobatoare. Ceea ce s-a întâmplat azi, ne-a unit pentru totdeauna. Toți: tu, eu, T. Perkins, Rosalie Lee și Wesley. Înțelegi?

Doggie s-a uitat la ei. Fiecare stătea acolo, având pe chip propria versiune a confirmării declarației lui Bugatti. Wesley a

încercat să dea din cap, dar nu a reușit. Parcă avea corpul paralizat.

Bugatti și-a dres glasul.

— Cred că de acum înainte vom fi uniți într-un mod special, și întotdeauna vom putea să ne căutăm unul pe celălalt dacă vom avea nevoie de alinare. Să ții minte, Doggie! De acum înainte, vei putea să apelezi întotdeauna la mine dacă vei avea nevoie de ajutorul meu. Sunt sigur că și ceilalți sunt de aceeași părere.

Rosalie și T. Perkins au dat din cap amândoi.

Doggie le-a aruncat o privire descurajată. Astea erau doar vorbe în vânt.

— Cum voi reuși vreodată să te contactez? l-a întrebat ea. Probabil ești mereu în China, New York, sau în Camp David, sau mai știu eu pe unde.

Ea a dat din cap neîncrezătoare.

— Tu ești un jurnalist faimos și eu sunt doar eu! Crezi că nu știu asta?

Bugatti a încuviințat din cap. Apoi, cu permisiunea ei, a luat figurina cu Buddha pe care Bruce Jansen i-o dăruise cu doar o jumătate de oră în urmă și și-a pus-o în poală. Apoi i-a cerut din nou permisiunea și a împrumutat săgeata poleită cu aur a lui T și a frecat puțin vopseaua de pe buzele întredeschise ale lui Buddha, făcând astfel o mică gaură. Apoi a scos un carnețel din buzunarul de la piept.

— Uite, Doggie! spuse jurnalistul. O să-ți dau numărul de telefon al dragului meu unchi Danny. Poți să-l suni oricând, pentru că dacă există cineva care să știe unde mă aflu, atunci el e acela.

A rulat strâns bucățica de hârtie și a băgat-o în gura figurinei.

— Uite! Acum mă vei putea contacta oricând dacă vei avea nevoie de mine.

În acel moment, guvernatorul Jansen a intrat în cameră, urmat îndeaproape de Thomas Sunderland. Niciunul nu arăta bine.

Jansen a stat nemișcat o clipă, cu umerii căzuți și ochii goi și triști, privind fix înainte. Apoi s-a îndreptat de spate, într-un fel care a făcut pe toată lumea să se uite în altă parte, și a urmat partea pe care Doggie nu o va uita niciodată:

— Dragii mei prieteni! a spus el. Ați făcut tot ce ați putut. Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru... pentru...

Nu a mai reușit să rostească niciun cuvânt.

Capitolul 2

Toamna anului 2008

ACEASTA A FOST A TREIA ECHIPĂ DE JURNALIȘTI PE care Doggie a lăsat-o să urce în autobuzul de campanie. A ajuns să-i cunoască bine pe mulți dintre ei și a încercat să zâmbească, dar era obosită și iritată. Prima jumătate a turului de campanie prin Statele Unite fusese floare la ureche. Candidatul democrat, care fusese pe primul loc la alegerile electorale din anul 2008, senatorul Bruce Jansen, și frumoasa sa soție, Mimi Todd Jansen, făcuseră campanie în douăzeci de state, câștigându-le pe toate, unul după celălalt. Fusese un succes, iar Doggie ar fi trebuit să aibă o dispoziție foarte bună. Problema era că nu apucase să doarmă prea mult în ultimele patruzeci și opt de ore și bateriile ei erau pe terminate.

Cary Simmons, un jurnalist cu experiență de la *The Washington Post,* a observat că era agitată și a tras-o imediat deoparte.

— Haide, lasă pe altcineva să preia de aici înainte, Doggie! Du-te să dormi, altfel o să începi să te răstești la noi, și cine naiba are nevoie de asta? Apropo, la mulți ani!

Doggie a zâmbit și a încuviințat. Avea dreptate.

L-a chemat pe unul dintre nou-sosiții în echipa campaniei lui Bruce Jansen, o persoană plină de energie pe nume Donald Beglaubter și l-a rugat să-i țină locul. Apoi s-a aruncat pe bancheta din spate a autobuzului. Da, nu era plătită ca să se răstească la oameni, dar exact o astfel de zi avusese.

•

Mai devreme, în acea dimineață, tatăl ei o sunase ca s-o felicite pentru că împlinea treizeci de ani. Treizeci! Aceasta era vârsta la care aflai dacă alegerile tale din viață te aduseseră într-o fundătură sau nu. Era momentul în care trebuia să analizezi dacă făceai ceea ce trebuia. Discutase despre asta cu alte femei, de parcă ar fi ajutat-o cu ceva. Acum avea treizeci de ani, și jumătate dintre prietenele ei deja decorau dormitorul pentru al treilea copil. Poate s-ar fi simțit mai bine dacă o parte

dintre ele ar fi invidiat-o puțin, dar nu era așa. De ce să muncească atât de mult când tatăl ei era bogat? De ce să amâne acele lucruri pentru care există femeile pe acest Pământ? Știa cum gândeau ele, motiv pentru care nu prea voia să le mai vadă.

La început, tatăl ei fusese destul de drăguț, dar apoi urmaseră inevitabilele critici legate de faptul că unicul său copil lucra pentru un democrat care candida pentru președinție. Îl rugase să înceteze, dar asta îl făcuse să se răzbune și mai tare pe Jansen și să folosească un limbaj pe care ea îl detesta. Așa că îi răspunsese și ea cu aceeași monedă, ceea ce o făcuse să fie supărată pe ea însăși, pentru că tatăl ei adora atunci când o vedea ripostând.

— Crezi că Jansen e un înger? întrebase el râzând. De ce îl aperi pe nenorocitul ăla, Doggie? Încerci să-l influențezi să facă cum vrei tu? Încerci să o elimini pe târfa aia comunistă și jegoasă de Mimi Todd?

În acel moment, avusese o criză de furie. Apoi îi închisese telefonul și stătuse nemișcată, supărată pe el mult timp după aceea. Toți cei din autobuz își dăduseră seama de ce era într-o dispoziție atât de proastă, până și Thomas Sunderland și Wesley Barefoot care stăteau în față, lângă șofer. Opiniile politice și temperamentul lui Bud Curtis erau niște aspecte foarte bine cunoscute, la fel și ale fiicei sale.

•

Mai rămăseseră doar câteva persoane din personalul lui Bruce Jansen care fuseseră în acea călătorie catastrofală cu șaisprezece ani în urmă. Ei erau oamenii care îl urmaseră pe Jansen de-a lungul carierei sale de succes, mai întâi ca guvernator, iar apoi ca purtător de cuvânt pentru o serie de aspecte importante din cadrul Camerei Reprezentanților, apoi în timpul perioadei sale de senator și acum de-a lungul uneia dintre cele mai extraordinare campanii prezidențiale pe care le-a avut această țară.

Lumea era înnebunită după Jansen, ceea ce-i dădea de gândit candidatului republican, frate cu președintele care urma să plece. Toate sondajele de opinie reflectau condamnarea politicilor guvernului actual, considerându-le demne de coșul de gunoi al istoriei, iar oamenii apropiați de președinte spuneau că părea extrem de șocat, ceea ce era de înțeles.

Zi după zi, ofensiva farmecelor lui Jansen îi făcea pe liderii din campania adversarului său republican să-și smulgă părul din cap, ca să nu-i mai punem la socoteală și pe ceilalți rivali democrați. Grație argumentelor logice și ușor de înțeles ale lui Jansen, calculele estimative neoficiale deja îi ofereau senatorului 61 procente din voturile delegaților de la Convenția Democrată care urma să aibă loc. Părea a fi un triumf zdrobitor.

Nici personalul lui Jansen nu putuse să doarmă prea bine. Cu toții munciseră luni întregi sub conducerea lui Thomas Sunderland, managerul de campanie hotărât al lui Jansen, și de aceea era de înțeles faptul că Sunderland se remarca printre ceilalți angajați. Sunderland era zvelt și nu zâmbea niciodată, un ofițer militar decorat care întotdeauna fusese alături de Bruce Jansen – și în umbra lui – și la bine și la greu, și acum era aproape de recompensa sa, sub forma unei poziții puternice în guvern. Se menționau diferite posibilități, în special funcția de Secretar General la Casa Albă.

•

Doggie se alăturase echipei lui Jansen imediat după ce-și obținuse diploma în drept și, după câteva luni de asistență loială, primise promisiunea unei slujbe la birou la Casa Albă dacă aveau să câștige alegerile. Acest scenariu i se potrivea bine.

Wesley Barefoot fusese omul lui Jansen de când cu tragedia petrecută în Beijing. La fel ca Doggie, urmase facultatea de drept de la Harvard și trecuse examenul pentru barou cu patru ani înaintea ei. Cel mai probabil va deveni șeful ei în West Wing[6]. Era foarte inteligent și un comunicator excepțional, ca să nu mai punem la socoteală și faptul că era manipulator. Era popular și, mai devreme sau mai târziu, cele mai multe dintre cele mai frumoase și mai deștepte fete care fuseseră la Harvard cedaseră farmecului său, feței sale frumoase și puterii sale de convingere.

Cu toate că avea o reputație de „hoț de gagici” și de Don Juan, până acum atuurile lui evidente și talentul conversațional nu îl aduseseră atât de aproape de Doggie cum și-ar fi dorit. Bineînțeles că ea nu era indiferentă la farmecele lui și îi plăcea

---

[6] O parte a clădirii de la Casa Albă în care se află birourile președintelui SUA și ale oficialilor din administrația lui (n. red.).

compania sa, dar încă mai era cale lungă până s-o aducă în patul său.

Când începuse să dea din nou de el la Harvard, decisese că la un moment dat vor avea o relație serioasă, și încă mai simțea asta. Între timp, o fată frumoasă ca ea nu avusese nicio problemă să-și găsească băieți cu care să facă sex. Pe Wesley îl păstra pentru mai târziu.

S-a frecat la ochi și s-a uitat la ceas. Cele douăzeci de minute în care dormise i se păruseră a fi zile. S-a uitat în partea din față a autobuzului și a fost mulțumită să vadă cât de bine se descurca Wesley cu versiunile diferite ale acelorași cinci întrebări pe care jurnaliștii le tot puneau de câteva săptămâni.

Îi plăcea să-l vadă în acțiune, să-i privească buzele în timp ce vorbea.

Da, le spunea acesta, putea să le confirme faptul că Bruce Jansen era mai mult decât satisfăcut de scăderea în popularitate a oponenților săi și a președintelui actual și că nominalizarea sa în calitatea de candidat prezidențial democrat părea acum un lucru cert și că, apropo, putea să confirme și faptul că Mimi Todd Jansen era însărcinată.

Doggie s-a ridicat brusc și aproape că s-a lovit cu capul de plafonul autobuzului. Toți reporterii au început să bălmăjească în același timp. Ce spusese Wesley? Că Mimi Jansen era însărcinată? Asta era știrea bombă a anului! Se auzea cum scriau cu frenezie cu pixurile pe carnețele. Când urma să fie evenimentul binecuvântat? Era sută la sută sigur? De cât timp se știa? Ce avusese de spus senatorul Jansen când aflase că s-ar putea să devină tată la vârsta de cincizeci și cinci de ani? Fusese o veste înfricoșătoare? Se aflase sexul copilului?

Toate întrebările despre lobby și subvențiile pentru agricultură și motivul pentru care anumite state din sud-vest nu erau în favoarea campaniei lui Jansen au fost imediat uitate. Mimi Todd Jansen era însărcinată! Asta însemna că dacă Jansen câștiga – și aceste vești-bombă de ultimă oră aveau să-i crească șansele în mod sigur – la Casa Albă va sta din nou un bebeluș, pentru prima dată de la John F. Kennedy. Întreaga echipă de jurnaliști fu fascinată.

John Bugatti și-a făcut loc până în spatele autobuzului cu un zâmbet ciudat pe față. Somnoroasă, Doggie i-a zâmbit și ea.

— Doggie, fir-ar să fie! De ce nu mi-ai spus?

Ea a clătinat din cap și el a înțeles. Astea erau vești noi și pentru ea, cu adevărat.

•

În ziua următoare știrea a apărut pe prima pagină a tuturor ziarelor. *The Washington Post* a publicat o analiză detaliată despre ce va însemna marele eveniment pentru politicile sociale și orientate spre familie ale noii administrații, iar *USA Today a* publicat chiar și o poză trucată a lui Mimi Jansen cu un bebeluș în brațe. Acum toată lumea presupunea că Bruce Jansen avea să câștige; popularitatea lui creștea chiar în cele mai competitive state, inclusiv în statul natal al președintelui actual, Texas.

Pe scurt, sarcina lui Mimi Todd Jansen era cea mai bună știre senzațională pe care ți-o puteai dori, atât pentru campania lui Bruce Jansen, cât și pentru media. Ea era personificarea primei doamne perfecte și îi luase locul lui Caroll Jansen nu doar cu modestie, ci și cu autoritatea pe care de obicei o vezi doar la politicienii cu experiență.

Oamenii au simțit ceva special pentru Mimi Todd din clipa în care ea și Jansen și-au anunțat iubirea în mod oficial. I-a privit pe toți în ochi și le-a oferit răspunsuri clare la toate întrebările, inclusiv la cele legate de trecutul ei de activist al păcii în timpul Războiului din Golf, și jurnaliștii o adorau. Mimi Todd era o americancă adevărată, o deschizătoare de drumuri care nu se temea de nimic. S-au scris nenumărate articole despre ea. Mulțumită presei, întreaga țară știa că își terminase studiile în economie la NYU, prima din seria ei, și că plânsese în public în timpul unei vizite într-un ospiciu din Salem, Massachusetts.

Și cine nu-și aducea aminte de debutul ei spectaculos la televiziunea națională când, în calitate de nouă soție a celui mai bogat senator, fusese întrebată care sunt opiniile ei din punct de vedere social și politic? Ea însăși alesese ca interviul să fie ținut în fața unui adăpost pentru oamenii străzii în Anacostia, iadul pe pământ din Washington D.C., o decizie care păruse sortită eșecului. Mimi Todd fusese complet neinspirat îmbrăcată cu haine scumpe, înconjurată de niște tineri bărbați care o tot apostrofau pentru că încerca să profite de pe urma sărăciei lor. Acest lucru o supărase, asta fusese evident, dar în loc să anuleze sau să amâne interviul – și în ciuda avertismentelor din partea echipelor de filmare – ea a coborât pe scări și s-a alăturat mulțimii, și a vorbit cu ei până când s-au liniștit cu toții. Apoi a

urcat din nou treptele și a ținut un discurs despre cum ar trebui să trăiască oamenii împreună și să se respecte unii pe ceilalți. Modul în care a făcut asta fusese uluitor. După aceea a fost o liniște deplină; până și jurnaliștii tăcuseră – în timp ce camerele continuau să filmeze. Nu exista nicio îndoială: era o doamnă de cel mai înalt calibru.

Și acum era și însărcinată. Frumoasă, nici prea tânără, nici prea bătrână și nu exista nimic în trecutul sau prezentul său care să-i dăuneze ei sau soțului ei.

Nu-i de mirare că media o luase razna.

•

Tatăl lui Doggie a sunat-o în dimineața următoare, cerându-și scuze și fiind rușinat din pricina ultimei lor conversații telefonice, dornic să facă orice ca să repare relația lor.

Doggie era sceptică cu privire la adevăratele lui motive. Bruce Jansen tocmai câștigase în mod detașat primul tur al democraților din Pennsylvania, și acum venise rândul Virginiei. Acesta era locul în care Doggie locuise cea mai mare parte a vieții sale și locul în care lanțul hotelier de bun gust al tatălui ei se dezvoltase foarte bine în timp, așa că era foarte probabil să aibă el un as în mânecă pentru acea ocazie.

Ezitând, a acceptat propunerea lui de pace și a fost de acord să se întâlnească cu el la Splendor Resort and Conference Center, cea mai mare dintre amenajările lui de pe coasta Virginiei și de departe cel mai frumos renovat hotel din Virginia Beach. Trebuiau să se vadă în ziua următoare, ceea ce-i convenea lui Doggie, de vreme ce era ziua ei liberă și i-ar fi plăcut să fie puțin răsfățată de tatăl ei. Nopțile petrecute luni de-a rândul în hoteluri oarecare și numeroasele încercări de a dormi în autobuzul de campanie își spuneau cuvântul. Acum, avea să fie total diferit: dacă erai fiica lui Ben Curtis, dormeai într-un hotel de cinci stele într-un apartament de lux, cu mobilă de culoarea somonului și design scandinav. Deja simțea plăcerea formidabilă a scufundării într-o cadă cu spumă și aburi.

Și ce dacă tatăl ei avea vreun plan ascuns? Întotdeauna avea, oricum, și în plus îl iubea pe bătrânul ei, până la urmă.

•

Nu era la hotel când a ajuns Doggie. În schimb, Toby O'Neill o aștepta la intrare ca un câine de pază straniu. Doggie nu reușise niciodată să înțeleagă de ce tatăl ei îl ținea pe ciudatul ăla să

lucreze pentru el. Comportamentul lui era respingător și hainele lui ponosite, lipsite de gust și care nu-i veneau bine îl făceau să arate ca un vagabond, mai ales în acel decor luxos.

Bărbatul a urcat scările de marmură cu valiza ei și l-a împins pe ușier ca să îi țină chiar el ușa, un gest chiar mai jalnic decât dacă ar fi atins-o.

— Mă bucur că ați revenit acasă, domnișoară Curtis! a spus el.

— Rogers, pentru numele lui Dumnezeu! Numele meu a fost Rogers încă de când au divorțat ai mei. Ține minte asta, Toby!

— Îmi cer scuze, domnișoară Rogers! Mă bucur că ați revenit acasă.

A observat cum se chinuia și transpira, ducându-i valiza până la lift. Era un om simplu care fusese la mila suișurilor și coborâșurilor vieții – mai ales a coborâșurilor –, ajungând să fie prizonierul propriilor neajunsuri. Ea clătină din cap. Da, era bine că existau oameni pe lume care aveau grijă de cei ca el; acesta fusese unul dintre lucrurile bune pe care putuse să le spună întotdeauna despre tatăl ei. Dar, lăsând la o parte bunătatea lui, nu prea aprecia modul de primire al tatălui ei. Se așteptase să fie întâmpinată de tatăl ei și nu de altcineva.

S-a întors cu spatele la O'Neill ca să se uite în jur. Se schimbaseră multe de când nu mai fusese pe acolo. Holul de la intrare trecuse printr-o renovare impresionantă. În colțuri erau separeuri cu mobilă frumoasă din lemn de esență tare, podele de marmură și coloane, multă alamă și multe aranjamente florale, și lumină difuză, chiar și ziua. Indicatoare discrete arătau drumul spre sălile de conferințe și de ședințe, spre restaurante, toalete și alte facilități, precum și spre centrul de fitness. Peste tot, personalul era zâmbitor și îmbrăcat în uniforme elegante, pregătit să servească cu promptitudine.

Destul de tare, s-a gândit ea, și a observat cum îi creștea sentimentul de mândrie până ce a zărit o copie a Statuii Libertății din fibră de sticlă, înaltă de aproximativ patru metri, flancată de o gigantică vază suflată cu aur, plină cu crengi de cireși înfloriți, de mărimea unui copac. Aceste ornamente imense și grosolane nu-și aveau locul acolo, de parcă fusese o sabotare intenționată a intențiilor arhitectului. A clătinat din cap încă o dată. Tipic tatălui ei. Crescuse într-o casă de puritani în care singurele decorațiuni fuseseră un set vechi de coarne de

bizon american și o poză cu J. Edgar Hoover. De atunci, compensase în exces pentru acea lipsă de decor.

A citit afișul sprijinit de vază: Președintele Statelor Unite ale Americii, 2009–2013 – Cel mai bun să câștige!

Cât prost gust!

•

După câteva ore de somn, a ieșit pe balcon și a privit Oceanul Atlantic, apoi a coborât la parter, simțindu-se proaspătă, bine odihnită și în formă bună pentru ceea ce-i pregătise tatăl ei.

Era ușor să-ți dai seama că Bud Curtis era un bărbat care cerea să-i fie acordată atenție, după felul în care a mers cu pași mari spre ea pe hol.

— Tânăra mea minunată! a strigat el, de la o depărtare de zece metri.

A tras-o pe Doggie spre el și ea l-a lăsat. Îi plăceau mult aceste momente trecătoare: siguranța, căldura și o senzație autentică de iubire. În ciuda a orice altceva, mereu se pricepuse să-i ofere aceste lucruri.

S-au așezat și au vorbit despre renovarea hotelului, despre cât de frumos arăta restaurantul fără covoarele lila decolorate și despre cât costase totul. Era evident că tatăl ei era mândru, și pe bună dreptate: cincisprezece hoteluri și toate aduceau profituri mari. Acum voia să-și extindă lanțul de hoteluri Splendor și pe Coasta de Vest, îi spusese el, dând din cap gânditor. Da, investitorii aveau să apară și să se implice.

Iar începe, s-a gândit Doggie. Deci căuta investitori?

— Deci asta era! a zis ea. De asta mă aflu aici?

Tatăl ei a ignorat întrebarea și a dat din cap în semn de salut spre diverși clienți.

Planul lui devenea clar.

— Vrei ca Bruce Jansen să se cazeze aici poimâine, când o să înceapă alegerile, nu-i așa?

— Nu.

— Bine. Atunci ce e?

— Atunci nimic.

— Ce?! Haide, zi odată!

— Mi-ar plăcea să mă ajuți să-l aduci aici ca să-și sărbătorească victoria alegerilor în noiembrie și să se cazeze aici. Nu ar fi grozav, Doggie?

Și-a aplecat capul într-o parte cu reticență, dar asta nu funcționa în cazul fiicei lui. Nu mai era ca înainte.

— Ți-ai pierdut mințile! a strigat ea. Și de ce vorbești ca și cum deja a câștigat? Trebuie să fie mai întâi nominalizat pentru convenție, nu? Și apoi trebuie să-l bată pe fratele mai mic al președintelui care e destul de popular, sau ai uitat? Și tu – cel mai mare republican reacționar din țară – cum poți tu să sugerezi așa ceva? Mai degrabă ți-ai rupe un braț decât să-l vezi pe Jansen devenind președinte, știu sigur asta.

Tatăl ei a zâmbit.

— Probabil ai observat că popularitatea eroului tău se răspândește în toată țara ca focul, nu? El și soția lui frumoasă, și acel produs al diavolului care mocnește în pântecele ei? Nu, draga mea, a spus el pe un ton dulce, chiar dacă e democrat, de acum înainte e omul meu!

Ea își trase scaunul în spate, pregătită să se ridice.

— Vrei să-ți păstrezi oportunismul pentru tine?

— Stai puțin, Dorothy, și ascultă-mă!

Acum venea lovitura cea mare. Îi spunea chiar Dorothy.

Tatăl s-a întins peste masă și a luat-o de braț.

— Jansen e ok, Doggie! Da, e adevărat că nu-mi plac atitudinea lui, politica lui, felul în care arată și logica lui bolnavă, și nu văd nimic altceva decât înșelăciune în ochii lui. Nu cred că este un om în care poți avea încredere. Este un vulcan activ, dar soția lui e încântătoare și va câștiga datorită ei și datorită fantasticilor oameni de campanie, așa ca tine, fata mea.

A bătut-o pe mână.

— Așa că, pentru mine e ok! Dacă tu spui că e omul tău, atunci e și omul meu. Pe restul să-i ia naiba!

Această întorsătură era neașteptată.

— Chiar ai o nevoie atât de mare de publicitate? Deja ai adunat mai mulți bani decât ai putea cheltui într-o viață.

El a râs.

— Trebuie să fie ceva bani și pentru tine și mama ta, nu-i așa?

— O, lasă-mă cu asta! Pui tu ceva la cale, și nu-mi place deloc asta. Și nu ar trebui s-o implici pe mama în asta. Se va supăra.

Ea și-a retras mâna.

— Privește în jur! Nu-i așa că am un hotel frumos aici?

El și-a ridicat un braț, arătând spre încăperea cu candelabre somptuoase de cristal și clientelă exclusivă. Încă evita problema, și Doggie ura asta.

— Chiar aici, în micul regat de la mare al senatorului Jansen. Te poți gândi la un loc mai bun sau mai important pentru a sărbători roadele tuturor eforturilor voastre? Tot ce spun eu este că le ofer lui Jansen și personalului său cazare pentru o săptămână. Totul e gratis. Depinde de el dacă acceptă. Iar Serviciile Secrete, sau cine naiba îl mai protejează, pot să dețină controlul hotelului. Îți dai seama cum ar fi, Dorothy? Președintele ales să stea la recepție pe propriul teren, cu Statuia Libertății în spate, adresându-se întregii lumi. Ce alt cadru ar fi mai potrivit decât acesta?

— Tată, ești nebun!

S-a uitat la zâmbetul lui amuzat și a clătinat din cap, dar nu s-a putut abține să nu-i zâmbească și ea. Erau practic afaceri și politică în aceeași nucă pe care tatăl ei o spărgea cu mâna goală.

Apoi a schimbat subiectul – alt talent de-al lui.

— Cum stai cu dragostea, draga mea? Se întâmplă ceva?

Doggie a ridicat din umeri. Nu era treaba lui.

— Cum mai merge cu tipul ăla, Wesley, despre care tot vorbeai mereu? O să se întâmple ceva cu voi doi în curând?

De data aceasta i-a venit ei rândul să-l bată pe mână. În afară de un simț al afacerilor excesiv de dezvoltat și păreri politice îndoielnice, bătrânul ei tată era bine.

•

După ce au luat cina împreună, Doggie a parcurs de câteva ori piscina înot și apoi a stat pe balcon ca să lase briza să-i usuce părul. Stelele sclipeau în valurile blânde și ritmice, și era cu mintea în altă parte când i-a sunat telefonul. S-a întins după el leneșă, sigură că era tatăl ei care voia să-i obțină aprobarea pentru propunerea sa. Nu, mersi, ar fi zis ea, fără băutură la bar pentru ea. Promisese că îi va oferi invitația lui Thomas Sunderland – asta ar fi trebuit să fie de ajuns. În momentul de față nu-și dorea decât să fie lăsată în pace și să se culce.

Dar, deși era o voce pe care o cunoștea bine, nu era vocea tatălui ei. Că tot vorbiseră de lup, era vocea lui Wesley Barefoot, și nu îi stătea în obicei să o sune în afara orelor de program.

— Bună, Doggie! Te deranjez cumva?

Spre iritarea ei, a observat că își ținea respirația.

— Ai verificat cifrele din sondaje azi? a continuat el.

Nu era un mod foarte creativ de a începe o conversație. Normal că le verificase.

— Nu, nu mă duc la Richmond în seara asta, dacă asta voiai să știi, spuse ea. Gata cu munca. Am nevoie de somn. Poate să aștepte până mâine, nu? Măcar o dată mi-ar plăcea să…

A fost însă întreruptă.

— Heei, stai! Am fost la biserica St. Luke azi, în Smithfield. Nu acolo a fost botezată mica și dulcea Dorothy?

Ea s-a încruntat. *Unde voia să ajungă cu toată șarada asta?*

— Destul de impresionant, să văd cea mai veche biserică din Statele Unite care încă mai e în picioare. În stil gotic cred.

Ea a clătinat din cap.

— Wesley, ai fost la St. Luke pentru că Bruce și Mimi Jansen s-au căsătorit acolo. Am auzit că au ținut o seară specială ca să facă pe placul posturilor de televiziune locale, așa că nu încerca să-mi spui că îți place arhitectura gotică sau că-ți pasă de locul în care am fost botezată. Drept cine mă iei?

— Dar m-a făcut să mă gândesc la tine.

— Okay…

A pus accent pe a doua silabă și și-a ațintit privirea asupra uneia dintre cele mai strălucitoare stele. A auzit sirenele de poliție din ce în ce mai tare în depărtare. Într-un moment de slăbiciune ca acesta, era ceva romantic și în asta.

— Am vrut doar să îți spun.

— Da…?

Ea a așteptat o clipă.

— Și…?

Nu a reușit să-l facă să spună mai multe, dar era de ajuns pentru Doggie. De acum vor continua în stil profesional, ca de obicei, lucrând din greu pentru următoarea jumătate de an a alegerilor primare, pentru nominalizare și pentru alegerile naționale, și apoi va veni timpul să-l lase să fie puțin mai intim cu ea. Măcar acum știa că e interesat.

•

A doua zi a dormit până târziu, lăsând-o pe cameristă să bată la ușă în zadar de câteva ori până să fie pregătită să dea ochii cu lumea. Deși era o zi rece și umedă, plănuise să petreacă restul dimineții pe veranda mamei sale din Chesapeake, stând

cu cizmele pe balustradă. Plănuise să stea împreună cu ea învelită în pături vechi și să râdă puțin de tatăl ei, dar Wesley a sunat-o din nou înainte să plece din hotel. I-a explicat că Bruce Jansen și anturajul lui vor ajunge în Richmond până la prânz, și Doggie trebuia să fie pregătită să-i aștepte când se vor întâlni cu toții la biroul guvernatorului în clădirea Capitoliului, la ora unu fix. Se pare că existase un fel de amenințare la adresa lui Jansen, iar Sunderland voia să adune tot personalul.

— Ce fel de amenințare? a întrebat ea, dar Wesley nu știa mai multe.

Ea a înțeles: Jansen și Sunderland aleseseră să-i informeze pe toți în același timp.

Și-a făcut mica valiză și a luat liftul până jos în parcarea subterană. Avea o mașină MG veche și frumoasă cu roți cu spițe pe care o cumpărase după ce strânsese bani din salariile ei modeste. Nici gând să lase un valet să o aducă și să-și bată joc de sensibilul ei schimbător de viteze manual.

Când ușa liftului s-a deschis spre parcarea subterană, s-a trezit față în față cu Toby O’Neill care rânjea spre ea. Era nebărbierit și purta o salopetă gri, părând să meargă spre mașina de presat hârtie.

— Măi, măi, domnișoară Curtis, văd că iar sunteți pe drumuri! mormăi el.

Doggie a fost pe punctul de a-l corecta din nou în privința numelui, dar doar dădu din cap. La ce bun?

— Vă întoarceți la nenorocitul ăla de șef?

Ea a încercat să-l ignore și a trecut pe lângă el.

— Înapoi la nenorocitul ăla de Jansen și la târfa lui de soție care păcălesc întreaga țară și întreaga lume, niște imbecili escroci.

Ea s-a oprit atunci.

— Ce ai spus, Toby?

— E un nenorocit, și soția lui ordinară e la fel ca toate celelalte târfe!

Îi venea să-i dea o palmă peste fața aia dezgustătoare.

— Ascultă-mă bine, Toby O’Neill, nu folosești tu limbajul ăsta cu mine! De unde scoți prostiile astea?

O’Neill și-a frecat bărbia. Era greu să-și dea seama cât de handicapat era creierul lui. Uneori se purta normal, alteori ca un

copil de șase ani. Era imposibil de definit și imprevizibil. Se închidea în el un minut, apoi exploda.

Doggie a regretat întrebarea și a continuat să meargă spre mașină.

— Nenorocitul ăla mare are ochi ca de reptilă și o limbă dezgustătoare și despicată! s-a auzit vocea lui. Noi de prin părțile astea nu avem încredere în el. Nu, nu avem încredere nici în el, nici în târfa lui, așa să știți. Chiar nu avem.

Ea s-a întors, s-a apropiat de el și a pus o mână pe umărul lui.

— Care „noi”, Toby?

— Nu dumneavoastră, asta-i clar, a spus el râzând.

— Tata ți-a spus lucrurile astea, Toby?

El a zâmbit pentru o secundă, apoi a rămas țeapăn.

— Tatăl dumneavoastră? a întrebat devenind brusc serios. Tatăl dumneavoastră nu spune nimic despre astfel de lucruri. Niciodată!

Ea a observat că se uită în spatele ei și s-a întors. La câțiva metri mai în spatele lor stătea tatăl ei, studiindu-i cu o expresie îngrijorată pe chip. Ce naiba făcea el acolo? Doggie a privit în jur. Tocmai coborâse din mașina lui? Nu auzise nimic. S-a întors să se uite iar la Toby. Acesta părea foarte speriat.

— Vorbești prea mult, Toby! a spus tatăl ei, aruncându-i o privire supărată bărbatului mic și slab. Nu vrem să auzim asemenea lucruri despre șeful lui Doggie, ai priceput?

•

Doggie a condus spre nord pe autostradă, cu mintea plină de gânduri și a ajuns în sala de conferințe a guvernatorului cu un minut peste ora unu.

Întreaga echipă era deja așezată pentru ședință în jurul unei mese ovale enorme, în sala cu tavan înalt. Arătau ca și cum așteptaseră deja de mult timp. Ea s-a trântit pe un scaun lângă Wesley.

Sunderland tocmai intra în cameră. A dat din cap scurt spre cei adunați și s-a așezat.

— La ora 10.05 în această dimineață, poliția ne-a dat un pont despre amenințările care au fost făcute împotriva senatorului Jansen, a anunțat el, sfredelindu-i pe toți cu privirea de parcă aveau ceva de ascuns.

Doggie a simțit prezența unei fantome din tragedia de la Beijing și s-a uitat la Wesley, dar aparent el nu a simțit la fel.

— Încă nu suntem siguri despre ce este vorba, a continuat Sunderland, așa că am primit instrucțiuni să îl informez pe senatorul Jansen că măsurile de securitate au fost înăsprite. Se pare că am intrat în faza a doua a campaniei, în care trebuie să ne comportăm cu toții ca și cum suntem reprezentanții viitorului guvern, ceea ce ne va face pe toți să fim țintele a tot soiul de oameni alienați mentali, ale urii și ale răutății lor. Normal că este regretabil, dar așa stau lucrurile.

Sunderland a încuviințat din cap spre ușă, pe care tocmai o deschisese unul dintre agenții de pază ai guvernatorului, și șase bărbați cu aspect dur, îmbrăcați în costume negre, au intrat în cameră pe rând.

— De acum înainte, Jansen nu va mai apărea în niciun loc public înainte ca zona să fie cercetată și analizată. Dar acum aveți oportunitatea să-i întâlniți pe noii angajați de la securitate, așa că să le urăm „bun venit”, a spus el bătând din palme de câteva ori.

— Acești bodyguarzi se află sub comanda agentului special Ben Kane, care în momentul de față este prezentat noului său angajator. De acum înainte, acești bărbați se vor ocupa de securitatea personală a senatorului Jansen și își vor coordona munca cu Serviciile Secrete și cu procedura lor standard de securitate în cazul candidaților la președinție, procedură care începe în iulie, cu o sută douăzeci de zile înainte de ziua alegerilor. Începând de acum, va trebui să faceți tot ce vă spun acești oameni, ați înțeles? Uitați-vă bine la ei pentru că s-ar putea să aibă o importanță vitală în viitorul nostru.

Doggie i-a analizat pe rând. Numai o mamă ar fi putut să îi distingă dacă ar fi fost copiii ei. Erau ca niște clone, de înălțime și constituție identică, cu aceeași ochi lipsiți de orice emoție. Era pe punctul de a-i menționa asta lui Wesley, dar ușa s-a deschis din nou și a intrat Jansen, însoțit de încă un bărbat în costum negru, probabil noul șef al securității, Ben Kane.

— Bună ziua, doamnelor și domnilor!

Jansen nu părea deloc perturbat de situație.

— Suntem pregătiți să ne felicităm, oameni buni? Pentru că vă pot informa că deja avem un sondaj preliminar pentru Virginia. Vreți să-l auziți?

A urmat un răspuns pozitiv gălăgios.

— O să avem aproape optzeci la sută în Virginia!

— Bineee! a țipat Wesley, și cu toții au sărit de pe scaune, salutând cu mâinile în aer.

Era cam devreme pentru un sondaj preliminar, dar... 80 de procente! Era pur și simplu extraordinar!

Doggie a fost cuprinsă de un mare val de ușurare. Acum se părea că intrau în linie dreaptă spre Casa Albă.

Thomas Sunderland a ridicat o mână pe măsură ce entuziasmul scădea.

— Numai o clipă, doamnelor și domnilor! Asta e minunat, chiar este! Aplauze pentru noul președinte și pentru noi!

A început să aplaude și toți s-au alăturat, chiuind entuziasmați. Apoi Sunderland a ridicat din nou mâna.

— Da, acum se pare că ne îndreptăm direct spre ziua alegerilor din noiembrie, și de aceea este și mai important să terminăm de discutat despre securitate. Vor urma situații și mai amenințătoare pe parcurs, a continuat el, întorcându-se spre Bruce Jansen.

— Mă scuzați, domnule senator, știu că a devenit o tradiție să fim primiți și aplaudați sub cerul liber, și știu cât de mult vă doriți să vă întâlniți cu presa care vă așteaptă aici pe gazonul din fața vechiului dumneavoastră domiciliu, dar, din păcate, trebuie să vă anunț că nu putem permite acest lucru astăzi.

Jansen era neînfricat. Zâmbind, l-a bătut pe Sunderland atât de tare pe umăr încât i-a ciufulit părul. Doggie a observat ce repede și l-a aranjat la loc.

— Toată lumea trebuie să vadă cât de fericit sunt astăzi, Thomas! Încă nu știm cine a făcut amenințarea, sau de ce fel este. Probabil că este o alarmă falsă și cred că așa ar și trebui să o tratăm. Cred că avem ocazia să sărbătorim și nimeni nu ar trebui să ne refuze acest lucru, nu-i așa, oameni buni?

Apoi a ridicat ambele brațe în aer.

— Astăzi este *ziua noastră,* prieteni! a strigat el.

Cei mai mulți dintre cei de față s-au ridicat în picioare și au ovaționat, dar de data aceasta Doggie și Wesley nu li s-au alăturat. Dacă Sunderland era de părere că trebuie să fie vigilenți, atunci de ce să nu fie?

Sunderland s-a îndreptat în scaun.

— Nu cred că aceasta e o idee înțeleaptă. Câștigăm alegerile cu ajutorul convingerilor noastre puternice, dar aceste convingeri puternice creează inamici. Așa e în America, domnule

senator Jansen! Președinții nu sunt o specie protejată, și asta îi include în mod definitiv și pe candidații prezidențiali. Lumea este un loc periculos. Dumneavoastră ar trebui să știți asta mai bine decât oricine, domnule senator!

Doggie a văzut cum Jansen s-a întunecat la față. Aluziile la moartea primei sale soții nu erau binevenite. Sunderland știa asta, la fel ca toți cei prezenți.

Jansen a rămas tăcut lângă fereastră câteva clipe, apoi a spus:

— Eu totuși o să cobor să mă întâlnesc cu ei. O să stau în fața fântânii, fir-ar să fie! Nu înțelegeți odată?

Sunderland i-a aruncat o privire iritată.

— Nu și dacă am și eu ceva de spus despre asta!

Jansen l-a bătut din nou pe umăr.

— Thomas, nu poți construi nimic pe lipsa de încredere, nu-i așa? Vom fi precauți, bine, și vom ieși afară pe gazon, ce zici?

Apoi a plecat brusc în camera alăturată în care îl aștepta guvernatorul. Toată lumea s-a uitat la Sunderland, care rămăsese locului cu o expresie întunecată pe față ce sugera că era sătul de situație.

— Bine! a rostit el în cele din urmă, după câteva secunde, pocnind din palme.

— Cu toții știți rutina, așa că să mergem!

Apoi și-a tras scaunul înapoi și s-a dus să vorbească încet cu oamenii lui îmbrăcați în negru.

Camera a început să se golească, dar Doggie și Wesley au rămas așezați. Mai era cel puțin o oră până când „intrau în direct”.

Wesley a văzut-o căscând și a înclinat capul spre ea.

— Ești sigură că ai dormit suficient? a întrebat-o.

Ea a încuviințat din cap. Oare el o studia întrebându-se dacă somnul ei fusese deranjat de un rival necunoscut?

Atunci întreabă-mă! s-a gândit ea. Dar apoi Wesley a clipit, și fanteziile ei s-au evaporat. Cam atât cu asta. Brusc era din nou vechiul Wesley cel bun, care a întrebat-o cum și-a petrecut ziua liberă și ce mâncase. De asta era un maestru în a se descurca cu întrebările obraznice ale jurnaliștilor.

Era în același timp rece ca gheața, dar și drăguț, atent și interesant.

Încet-încet, a făcut-o să se înmoaie în timp ce au început să vorbească despre una și alta, și a convins-o să îi povestească despre începuturile ei în Richmond, despre anii de după divorțul părinților ei, despre căile stranii ale tatălui ei și, într-un final, despre dorința tatălui ei ca Jansen să petreacă noaptea alegerilor din noiembrie la hotelul Splendor din Virginia Beach. Wesley nu a părut neapărat surprins să audă asta, dar nici nu a comentat. Apoi i-a spus că nu era sigură dacă să transmită mai departe acea ofertă și cum, mult timp, fusese supărată pe atitudinea șovăielnică a tatălui ei față de faptul că lucra pentru senator. Wesley a dat din cap în timp ce Doggie vorbea, ca și cum era imposibil să-i spună ceva ce nu știa deja. Asta i-a dat un sentiment ciudat, dar care oarecum o făcea să se simtă bine.

— Tatăl meu îl are pe un om bun la toate la hotelul din Virginia Beach, a continuat ea. Îl cheamă Toby O'Neill, și nu-l suport. E evident că nu e prea deștept, așa că presupun că ar trebui iertat pentru asta, dar uneori e prea de tot. Azi a spus niște lucruri urâte despre Jansen și m-au trecut toți fiorii, așa că nu cred că vreau să-i spun lui Sunderland despre propunerea tatei și cred că ar trebui ca nici tu să nu-i spui. Poate că tatăl meu îl vorbește de rău pe Jansen în fața lui O'Neill, sau poate că nu e nimic, dar după ce am auzit azi, știm că sunt oameni care îl urăsc de moarte pe candidatul nostru. Știu că tata e în stare de multe. Se pricepe să zică una și de fapt să aibă altă intenție; dacă n-ar fi fost așa, probabil nu ar mai fi ajuns unde e azi.

Brusc s-a auzit o voce din spatele lor.

— Ce a zis tipul ăsta O'Neill despre Jansen, Doggie?

Ea s-a întors și a dat nas în nas cu Sunderland care era foarte serios.

De cât timp era aici? s-a întrebat ea.

— A, nimic special! răspunse ea. Tipul e un idiot.

Sunderland a rămas cu privirea ațintită asupra ei și ea a oftat.

— Ei bine, a făcut-o târfă pe Mimi Jansen și a zis că Jansen păcălește pe toată lumea. Că e un mare nenorocit cu ochi de reptilă și limbă bifurcată.

— Înțeleg. Și...?

— A zis că oamenii nu au încredere în el aici în sud, dar se pare că azi i-am dovedit că nu e așa, nu? a spus Doggie, afișând un zâmbet larg. Optzeci la sută! E o cifră care vorbește de la sine. Aproape că îți pare rău pentru adversari.

Ea a râs, făcând să sune cât mai real posibil, și a observat un mic zâmbet care încrețea pielea din jurul ochilor lui Sunderland.

— Uitați de idiotul ăla, domnule Sunderland, nu merită!

Zâmbetul lui Sunderland a dispărut la fel de repede cum a apărut.

— Ai spus că tatăl tău ne-a oferit hotelul Splendor din Virginia Beach pentru noaptea alegerilor? E un hotel de bună calitate, nu-i așa?

— Da, tocmai a primit a cincea stea.

Doggie a ridicat din umeri.

— E rușinos, dar tata ar face orice pentru publicitate. I-am promis că vă voi prezenta această ofertă, și acum am făcut-o. E singurul lucru pe care i l-am promis.

Unul dintre bărbații îmbrăcați în negru s-a apropiat fără zgomot, ca o felină. Era Ben Kane, un bărbat extrem de atrăgător, cu păr negru lucios, efectul general fiind urâțit doar de două brățări din aur masiv monstruoase care-i zăngăneau la încheietură. A pus o mână pe brațul lui Sunderland și pe cealaltă a dus-o la casca din ureche. Sunderland a ascultat în timp ce Kane i-a vorbit la ureche, apoi a încuviințat din cap.

Cu amenințări sau fără, pregătirile de securitate pentru conferința de presă ținută în aer liber se desfășurau aparent bine.

Se pare că popularitatea tradițională a lui Jansen avea să se confirme.

Capitolul 3

A sosit și ziua alegerilor, dar nu de una singură.

Furtuna de zăpadă a lovit fără niciun avertisment, înghețând stâlpii de telefonie de pe străzi care acum trosneau ca niște chibrituri. O porțiune de la Coasta de Est a Carolinei de Sud până în Massachusetts a devenit o mare albă, cu temperaturi atât de joase încât râul Potomac a început să curgă mai încet pe măsură ce suprafața sa a înghețat. Nu mai fusese atât de rece în noiembrie din anul 1980 și nu mai ninsese atât de mult din februarie 2002. Oamenilor le era frică să iasă din casă, ceea ce reprezenta o amenințare pentru votare. Mașinile erau blocate peste tot, cartiere întregi nu mai aveau curent și secțiile de votare nu aveau suficient personal.

Dar nimic nu avea să-i fure victoria lui Bruce Jansen, asta era clar.

John Bugatti și echipa lui de televiziune de la NBC ajunseseră cu o zi în urmă la hotelul Splendor în Virginia Beach, unde echipa lui Jansen și un grup de agenți de pază îmbrăcați în negru erau deja cazați, așteptând sosirea lui Jansen.

Venise momentul spectacolului. Bugatti s-a întors spre cameră la semnalul asistentului său. Toată America îi urmărea.

S-a uitat în obiectivul camerei, simțindu-se într-o formă excelentă.

— Toate indiciile arată că va fi o seară istorică. În ciuda unei furtuni de zăpadă de o magnitudine care a ajutat la răsturnarea lui Jimmy Carter în anul 1980, nimic nu poate schimba faptul că senatorul Bruce Jansen este pe drum către Casa Albă. Sondajele arată clar că Jansen va câștiga. Acesta face totul cu calm, umor, inteligență și îl iubim pentru asta. În ciuda câtorva rezultate corecte și a susținerii puternice din partea oamenilor din Florida în timpul perioadei sale de guvernator, se pare că fratele președintelui în funcție nu are nici măcar o șansă în fața marii popularități pe care Jansen și frumoasa lui soție au dobândit-o în toată țara. Jansen a luat Statele Unite cu asalt și există multă simpatie față de acest bărbat care și-a pierdut prima soție într-un mod atât de tragic în China, cu ceva ani în urmă, și care va fi

primul președinte într-o generație, care urmează să aducă un bebeluș la Casa Albă.

Lângă el stătea Wesley Barefoot, zâmbind și îmbrăcat impecabil ca de obicei, și mirosind atât de bine încât pe Bugatti aproape că l-a amețit.

— Wesley Barefoot, îl urmezi pe Bruce Jansen de mai bine de cincisprezece ani, de când cu acea vizită tragică la Beijing. L-ai văzut pe Jansen ca fiind potrivit pentru a fi președinte în tot acest timp și, dacă da, acest candidat prezidențial a evoluat între timp?

— În cazul lui Bruce Jansen, nu te îndoiești niciodată de ceea ce vezi. S-a născut ca să fie președinte. N-am mai întâlnit niciodată un bărbat care să fie atât de devotat binelui țării și pot să declar fără nicio ezitare că întotdeauna a fost interesat de acest lucru. Bineînțeles că evoluezi de-a lungul timpului, dar practic nimic din toată agitația stârnită de campanie și de presă nu a schimbat atitudinea fundamentală a lui Bruce Jansen față de viață sau politică. Nici măcar un pic!

— Nici uciderea soției sale în Beijing nu l-a schimbat?

Barefoot a tăcut o clipă. Bugatti nu-l avertizase că avea să pună această întrebare. Așa cum se așteptase Bugatti, Wesley a privit în pământ în timp ce a răspuns.

— Caroll Jansen a însemnat totul pentru el, și nu poți trece niciodată cu adevărat peste așa ceva. A fost îngrozitor ceea ce s-a întâmplat. Tu ai fost acolo, știi!

A ridicat privirea și Bugatti a încuviințat din cap ca să-l aprobe.

— Dar tristețea maturizează sufletul, a continuat Barefoot, așa că probabil trebuie să mulțumim sorții tragice a lui Caroll Jansen pentru faptul că senatorul s-a implicat atât de mult în lupta împotriva nedreptății, violenței și nenorocirilor. De fapt cred că întreaga țară a fost schimbată de acel eveniment trist.

S-a uitat fix la cameră.

— Dar Bruce Jansen este genul de om care își menține echilibrul în orice situație. Este un simbol al stabilității și esența credibilității pe care lumea se poate baza în anii ce vor urma.

Barefoot a arătat spre cameră.

— Bazați-vă pe asta!

Bugatti a zâmbit. Încă nu se închiseseră secțiile de votare și se pare că nu se închisese nici gura frumosului propagandist-șef

al lui Bruce Jansen. Probabil că acel interviu avea să mai aducă câteva voturi. I-a mulțumit lui Barefoot și a continuat cu fața la cameră.

— Aici, pe Coasta de Est, secția de votare se închide peste o jumătate de oră, și peste o oră putem începe să facem speculații despre ce ne pregătește viitorul în următorii patru ani. În momentul de față mai avem câteva ore până când elicopterul lui Bruce Jansen trebuie să aterizeze aici pe plajă, lângă hotelul Splendor, în ciuda furtunii de zăpadă și a vizibilității reduse.

A zâmbit și a arătat spre intrarea hotelului.

— În orice caz, nu se va simți singur, pentru că noi și aproape două sute de jurnaliști suntem pregătiți să-i întâmpinăm pe el și pe soția lui frumoasă și însărcinată. Dar cred că și el va fi pregătit pentru noi.

Bugatti s-a întors spre noua persoană care trebuia intervievată, un meteorolog local care a vorbit cu frenezie despre condițiile practic catastrofale, cu șaizeci de centimetri și chiar un metru de zăpadă în multe locuri, drumuri înghețate și câteva accidente rutiere fatale. În cele din urmă, înainte să dea microfonul asistentului său pentru următoarea știre despre un lunetist teribil din New York City, Bugatti a rugat pe toată lumea care nu votase încă să o facă, dar și să aibă grijă afară.

•

Sosirea senatorului Jansen nu a fost lipsită de probleme. Vremea s-a înrăutățit și mai tare. Acum zăpada cădea în straturi consistente, vizibilitatea era aproape de zero, iar Serviciile Secrete își făceau griji din pricina rafalelor de vânt bruște care veneau dinspre ocean. Între timp, interpreții formației își încălzeau instrumentele cu respirația lor aburindă, iar luminile plasate în jurul lor ardeau în întuneric. Cu câteva minute înainte de aterizare, s-a auzit vocea distorsionată a lui Bruce Jansen prin difuzoarele elicopterului.

— Stați ușor, oameni buni! a spus el. Aproape am ajuns. Pilotul nostru a zis că a zburat în cel puțin o sută cincizeci de misiuni în Da Nang, așa că asta ar trebui să fie floare la ureche.

Bugatti nu a văzut elicopterul până când elicea nu a împrăștiat zăpada de pe plajă. Mai multe reflectoare au fost ațintite asupra aparatului de zbor de culoare albastru cu alb, dându-i o sclipire argintie. A avut efectul scontat pentru un eveniment mare. Peste câteva secunde, bărbatul care cel mai

probabil avea să fie următorul președinte al țării va păși afară și va întâmpina această mare de oameni. Cel puțin o mie de locuitori înfruntaseră vremea și stăteau acolo îmbrăcați cu haine groase, dând din mâini. Nu se mai întâmplase așa ceva în zonele acestea până acum.

Bruce Jansen a stat în ușa elicopterului, cu ambele mâini în aer. Era întruchiparea unui câștigător încrezător, și oamenilor le plăcea să vadă asta. Practic a dansat în jos pe scări, urmat de Mimi Jansen care zâmbea, roșie în obraji, îmbrăcată cu o haină de blană artificială care nu putea să-i ascundă sarcina avansată. Era încântătoare.

Reporterii s-au împins în față, și cameramanul lui Bugatti, Marvin Gallegos, a fost dat la o parte de două ori. Cu toții erau hotărâți să fie primii care primesc un comentariu din partea lui Jansen. Bugatti știa foarte bine cum era.

A făcut semn echipei sale de cameramani să alerge prin spatele mulțimii și sus pe scări în hotel. A doua echipă de cameramani urma să se ocupe de filmările de afară. Bugatti știa că Jansen nu va sta prea mult aici în frig și în întuneric. De ce să facă asta, când recepția era luminată de parcă era ora prânzului? Avea să facă poze mai bune înăuntru.

Comitetul de primire era pregătit și aștepta în mijlocul salonului. Pe lângă agenții de pază îmbrăcați în gri și negru, din el făceau parte guvernatorul actual al Virginiei, proprietarul hotelului – Bud Curtis – și, în spatele lor, un grup de delegați și soțiile lor. Cu toții purtau insigne mari cu mesaje de susținere pentru Jansen.

Când oaspetele de seamă și-a făcut apariția la recepție și și-a scuturat zăpada din păr, a fost întâmpinat de proprietarul hotelului cu atâta căldură de parcă Jansen ar fi fost fratele său demult pierdut. Curtis l-a condus imediat spre aranjamentul cu orhidee și Statuia Libertății din cupru verde, în fața cărora se afla un podium împodobit cu gladiole enorme.

Jansen a sărutat-o pe soția sa și l-a bătut pe spate pe managerul său de campanie, Sunderland, apoi a sărit pe podium cu agilitatea unui puști de liceu.

— Doamnelor și domnilor! a strigat el, uitându-se la cei din public de parcă îi recunoștea pe fiecare în parte. Tocmai am primit primele statistici și pot să afirm cu certitudine că cel mai mare adversar al meu, guvernatorul Floridei, nu are nicio șansă

să mă prindă din urmă. Nemaipomenitul popor american i-a învins pe zeii furtunii. Rezultatul este estimat la șaizeci la sută în vest și aproape la fel și în est.

A ridicat brațele spre cer încă o dată și mulțimea a urlat entuziasmată.

— Verdictul oamenilor cu privire la viitorul țării este foarte clar. Cel puțin șaizeci și cinci la sută din cei care au votat ne-au acordat o responsabilitate sacră mie și echipei mele loiale. Cred că pot să afirm că… *victoria este a noastră!*

În acel moment oamenii au luat-o razna. Au aruncat tot ce aveau în mână în aer și apoi, ca prin magie, a căzut din tavan o ploaie de confetti ca la o paradă pe Broadway. În afară de faptul că erau multicolore, nu erau prea diferite de furtuna de zăpadă de afară.

— Șaizeci și cinci la sută! a mormăit Bugatti.

Era o statistică ce vorbea de la sine. Asta chiar că le va da de gândit partidului republican și guvernului actual! Era o victorie fără precedent, și și-a ridicat brațele și a urlat cât de tare a putut, la fel ca toți ceilalți din încăpere.

Jansen era și omul lui.

•

Senatorul Bruce Jansen s-a folosit de următoarele câteva minute ca să îi mulțumească adversarului său pentru o campanie bună și corectă și i-a salutat cu căldură pe toți cei din echipa sa. Apoi și-a tras soția lângă el pe podium, a făcut cu mâna tuturor, a mulțumit lui Dumnezeu și poporului american, a mai spus alte câteva cuvinte amabile despre oponentul lui și a zâmbit către camerele tv.

— Doamnelor și domnilor, tocmai l-ați ascultat pe următorul președinte al Statelor Unite ale Americii! a anunțat Wesley și i-a făcut semn lui John Bugatti.

Acum era momentul, dacă voia un interviu cu Jansen. Bugatti i-a făcut și el un semn cameramanului său.

— Ne vom lua la revedere de la senatorul Jansen deocamdată, a continuat Barefoot. Evident că soția sa are nevoie de odihnă, iar rezultatele finale ale alegerilor nu au sosit încă. Dar vom revedea viitorul cuplu prezidențial mai târziu în această seară – asta este o promisiune. Între timp, bucurați-vă de acest decor minunat… – a spus dând din cap în semn de mulțumire spre

proprietarul hotelului, Bud Curtis – … și mâncați, beți și dansați! Petrecerea a început!

Bugatti și Marvin și-au făcut loc prin mulțimea de dansatori și au ajuns la Jansen și la anturajul său exact când Bud Curtis îi conducea pe ușa din spate, probabil spre o scurtătură către camera pentru presă.

Jansen l-a văzut imediat pe Bugatti și s-a întins să dea mâna cu el.

— Bună, John! Bine ai venit!

— Felicitări, domnule președinte! a spus Bugatti. E magnific!

— Poți să-mi spui „președinte” peste câteva luni, John. Până atunci, trebuie să urmăm protocolul.

Bugatti a dat din cap spre soția lui Jansen. Arăta foarte obosită de aproape. Lângă ea era o asistentă medicală în uniformă, alături de o doctoriță cu o expresie glacială a cărei datorie era să o însoțească pe doamna Jansen la spital în cazul în care intra în travaliu sau să asiste la naștere dacă nu mai era timp. Lângă ea mergea Thomas Sunderland, care și-a permis în sfârșit să zâmbească larg, și în spatele lor erau doi bodyguarzi uriași, unul în gri și unul în negru, urmați de toți oaspeții VIP. În fruntea grupului era Bud Curtis, îmbrăcat în smoching. Toate măsurile de precauție în plus nu păreau deloc necesare, de vreme ce echipa de pază personală a lui Jansen și câțiva dintre agenții de la Serviciile Secrete care veniseră la hotel cu câteva zile în urmă trebuie să fi verificat deja fiecare colțișor din clădirea aceasta enormă.

— Hei! a șoptit o voce din spatele lui Bugatti.

S-a întors și a văzut-o pe Doggie croindu-și drum spre el îmbrăcată într-o rochie de seară. Era foarte radioasă.

— Frumoasă seară, nu-i așa?

L-a luat de braț și la strâns ușor.

Dădură un colț și ajunseră în fața unui pasaj care lega coridorul strâmt de pe care ieșiseră de următoarea secțiune a hotelului. Cel puțin o sută de steaguri erau agățate în tavan și toată lumea a ridicat privirea. Ce decor impunător pentru viitorul președinte. Era ca o arcadă impresionantă. Bugatti a aruncat o privire cameramanului ca să verifice dacă luminița roșie a camerei era deja aprinsă. Asta era o știre senzațională și deja auzea cum se deschidea șampania în sala de ședințe de la NBC.

Curtis a făcut grupul să se oprească pentru un moment.

— Doamnelor și domnilor! Drept mic gest de apreciere pentru campania fantastică a lui Bruce Jansen și pentru soția sa frumoasă, am aranjat o modestă inaugurare!

Apoi a dat din cap spre un bărbat slab și cocoșat, îmbrăcat cu un sacou roșu și care așteptase lângă unul dintre oamenii de la Serviciile Secrete îmbrăcați în gri în fața unei cortine cu pancarte atârnate.

Bugatti a simțit-o pe Doggie tresărind. Părea puțin încordată. Doi agenți de pază bine îmbrăcați s-au apropiat de mărunțelul în sacou roșu din direcții diferite. Unul era scund și blond și purta un costum gri, celălalt era o matahală, îmbrăcat în costum Armani negru și cu brățări grele de aur. Bărbatul în gri a luat-o înainte și la verificat pe mărunțel cu mișcări rapide. *Ce bine era dacă mă percheziționau pe* mine așa! s-a gândit Bugatti, uitând cu totul de starea bruscă de agitație a lui Doggie.

După ce agentul de pază a terminat cu pipăitul bărbatului, Bud Curtis i-a rugat pe oaspeți să facă un pas în față, a făcut un semn și mărunțelul a tras de un cordon astfel încât pancartele s-au dat la o parte și au scos la iveală o pictură care măsura cel puțin patru metri pe patru în care erau senatorul Jansen și frumoasa lui soție, stând în fața Casei Albe. Un cuplu râzând în fața unui fundal de prost gust, cu raze de soare, copaci înfloriți și păsări ciripind, parcă scos dintr-un film Disney. Era cea mai groaznică „operă de artă” de genul acesta pe care o văzuse Bugatti în viața lui, depășind cu mult cele mai proaste opere ale lui Norman Rockwell[7].

Dar toată lumea a aplaudat și s-a îmbulzit mai aproape, așa că mărunțelul a fost nevoit să se retragă într-o parte și după aceea înapoi în mulțime ca să nu fie strivit de perete. Bugatti l-a urmărit cu privirea. Era atât de diferit și nu părea să se potrivească deloc cu peisajul.

În acel moment, Mimi Todd Jansen a făcut un pas înainte ca să se uite mai bine la pictură. În pofida manierelor politicoase bine controlate, era evident după expresia ei că văzuse opere de artă mai frumoase. A schițat un zâmbet forțat și a vorbit puțin cu Curtis, care a dat din cap și a zâmbit, și apoi imediat și-

---

[7] Pictor și ilustrator american (1894–1978) foarte prolific, ale cărui lucrări au fost considerate de unii artiști contemporani ca fiind extrem de idealiste și sentimentale, sau chiar kitsch-uri (n. red.).

a făcut loc prin mulțime, dispărând dincolo de o ușă laterală. Senatorul Jansen o conducea de braț pe palida sa soție spre camera de conferințe unde urma să aibă loc interviul, când s-a auzit un țipăt.

Privirea lui Bugatti a zburat spre locul din care se auzise strigătul și a văzut un amestec de mâini și corpuri, unele încercând să scape, altele încercând să se apropie. Thomas Sunderland a fost cel pe care Bugatti a reușit să-l vadă cel mai clar în mijlocul acelei confuzii. Arăta îngrozit, stând ca o stană de piatră de parcă îl lovise cineva, cu cravata deranjată și unul dintre buzunare întoarse pe dos. Cel mai mare dintre agenții de pază îmbrăcați în negru a trecut repede pe lângă ei. Apoi mărunțelul care dezvelise pictura a făcut doi pași spre Jansen și soția lui și s-a auzit zgomotul inconfundabil al unui foc de armă. În acel moment, Bugatti a observat revolverul din mâna bărbatului. Mirosul de praf de pușcă a umplut aerul și oamenii au început să țipe și să se arunce la pământ. Au urmat mai multe focuri de armă și creierul atacatorului a zburat pe tablou. Apoi Bugatti a simțit o durere puternică într-o parte. Bărbatul de lângă el se ținea de stomac. Se pare că amândoi fuseseră loviți de gloanțele care ricoșaseră. Camera de filmat zăcea pe podea lângă el, în locul în care o scăpase cameramanul în mijlocul acelui haos. Bugatti a văzut cu teamă cum i se formase o pată de sânge pe sub cămașă, sub braț. Doggie îi dăduse drumul și țipa și ea împreună cu ceilalți. Ținându-și strâns rana ca să oprească sângerarea, și-a dat seama în final de ce se întâmplase.

Agenții de pază îl trăseseră pe senatorul Jansen pe podea, dar nimic nu putea să ascundă expresia lui îngrozită. În fața lui pe covor zăcea soția sa, chinuindu-se să respire cu ochii larg deschiși și îngroziți, în timp ce o baltă de sânge se forma în jurul ei. Corpul ei era complet nemișcat.

Apoi Bugatti a simțit din nou durerea ascuțită și a căzut în genunchi.

•

Recepția hotelului era pustie cu excepția agenților de pază, a lui Bugatti și a cameramanului său șocat. Bugatti era în direct pentru a patra oară de când Mimi Todd Jansen fusese împușcată cu două ore în urmă. Atât ea, cât și senatorul Jansen fuseseră scoși repede din încăierare și, între timp, sosiseră zeci de

anchetatori de la FBI și echipa de investigat omucideri din Richmond interogase pe toată lumea care fusese prezentă pe coridor la momentul atacului. O echipă special antrenată a analizat cu atenție înregistrările de pe camerele de supraveghere ale hotelului și caseta pe care le-o dăduse Bugatti din camioneta de transmisiuni a NBC. în același timp, o armată de criminaliști a verificat în mod repetat coridorul îngust pentru indicii și a făcut poze bucăților de creier de pe perete, plus altor detalii din holurile și camerele decorate în mod festiv.

Se pare că mai multe persoane fuseseră rănite de gloanțele care ricoșaseră, dar din fericire, niciuna dintre ele nu fusese rănită grav. Lui Bugatti deja i se puseseră copci pe rana de la spate și îi dăduseră o grămadă de analgezice.

L-a ascultat pe regizor în cască. Deși vocea lui era calmă, știrile erau grave. Pentru o clipă, a înlemnit. Apoi, după ce a respirat adânc de câteva ori, a încuviințat din cap sumbru spre cameraman și luminița roșie s-a aprins.

— Acum câteva secunde, doctorii de la centrul medical CJW ne-au informat că Mimi Todd Jansen a decedat.

A făcut o pauză, încercând să se uite direct la cameră.

— A fost furată viața unei persoane extraordinare și importante în cel mai îngrozitor mod posibil, iar America este în stare de șoc. Au trecut două ore de la atac și, în acest moment, doctorii de la centrul medical CJW din Richmond încă se luptă pentru a salva viața copilului. Din cauza severității furtunii din zona Virginia Beach, elicopterul a trebuit să aterizeze la sud de Lanexa, iar restul drumului a fost parcurs cu mașina pe I-64 până în Chippenham Campus.

Acum s-a uitat fix la cameră.

— Să ținem un moment de reculegere în onoarea unei persoane nemaipomenite pe care nu am avut șansa să o cunoaștem.

Minutul acela a părut o eternitate. Oamenii care dăduseră buzna în recepție s-au oprit când au văzut grupul tăcut și nemișcat din jurul lui Bugatti.

În cele din urmă, producătorul l-a anunțat să continue.

Reporterul s-a întors spre monitor.

— Vreo noutate de la spital legată de starea copilului, Erica?

O imagine neclară cu colega sa Erica Nelson a apărut pe ecran. Stătea în fața spitalului, ieșindu-i aburi din gură.

— Nu, John, din păcate nu avem vești. Știm că în momentul de față este multă agitație la etajul trei. Copilul a fost născut prin cezariană într-o sală de operație de la parter, dar mi s-a spus că a fost dus în camera de terapie intensivă.

— Asta ar putea însemna că bebelușul este în viață. Există vreo declarație din partea vreunuia dintre doctori, Erica?

Acum s-a văzut Erica Nelson în prim-plan. Părea înțepenită din cauza frigului și i se vedea cu greu fața din cauza zăpezii. În spatele ei tronau, deși neclare, clădirile impresionante ale Chippenham Campus, unul dintre cele mai bune spitale ale țării.

— Numai puțin, John…

Pentru o clipă, femeia s-a uitat în gol.

— Bun, tocmai ni s-a spus că șansele de supraviețuire ale bebelușului sunt foarte mici. Chiar dacă copilul nu a fost lovit în timpul tragerii, Mimi Todd Jansen a pierdut mult sânge, și din păcate este foarte probabil ca bebelușul să nu supraviețuiască traumei.

— Ce au făcut doctorii în timp ce au transportat-o pe doamna Jansen spre Richmond, Erica? Presupun că au făcut tot ce au putut.

Ea a încuviințat din cap.

— Da, John, nu există nicio îndoială, doamna Jansen a primit cele mai bune îngrijiri de urgență. Întrebarea este dacă la fel a fost și în cazul copilului. Știm că Mimi Jansen a primit transfuzii cu sânge, dar încă nu am primit toate detaliile.

Ea a înclinat ușor capul într-o parte și și-a potrivit casca. Apoi a dat din cap de câteva ori în timp ce expresia feței ei a devenit și mai sumbră și, vizibil afectată, s-a uitat la cameră.

— Regret să anunț că…

S-a oprit ca să înghită.

— Tocmai mi s-a spus că viața copilului nu a putut fi salvată. Nașterea a mers bine, dar bebelușul a fost prea slăbit încât a murit după doar câteva minute.

Bugatti a lăsat-o să-și revină puțin. Era o veste incredibil de tristă, dar erau niște momente extraordinare pentru televiziune.

— Știu că e greu, Erica, dar trebuie să te întreb oricum: se știe sexul copilului?

— Da, era… Era băiat. Era… Era…

S-a uitat în jos și a încercat să continue, dar nu a reușit.

Prin cască, regizorul l-a îndemnat pe Bugatti să preia el, dar era foarte, foarte greu. A tras aer adânc în piept.

— Tocmai am fost puși în fața unuia dintre cele mai tragice incidente din istoria țării noastre. Exact în clipa în care Bruce Jansen atinge cel mai mare vârf al carierei sale, își pierde soția și copilul nenăscut. Viața unui bărbat se prăbușește dintr-o secundă în alta. S-a petrecut o tragedie incomensurabilă.

•

Rezultatele alegerilor naționale au sosit jumătate de oră mai târziu. Senatorul Jansen era următorul președinte al Statelor Unite, cu o majoritate copleșitoare, exact așa cum se așteptase. Acesta trebuia să fie momentul triumfului vieții sale, dar nimeni nu știa unde era. Unii presupuneau că la Chippenham Campus, alții că era acasă la el în Onancock. Unii spuneau chiar că la Casa Albă.

În orice caz, dispăruse.

Thomas Sunderland a apărut la televizor abia la ora două dimineața, când a anunțat publicul că noul președinte era în siguranță și într-o stare de sănătate bună. Nu fusese împușcat de atacator, dar a amânat să facă o declarație până a trecut de șoc. Apoi Sunderland a mulțumit poporului american pentru susținerea sa și și-a plecat capul în memoria lui Mimi Todd Jansen și a copilului ei mort.

În ciuda orei târzii, era cea mai vizionată emisiune de televiziune din istoria țării. Bugatti era ca un mort în picioare și ar fi preferat să nu mai țină transmisiunea de încheiere, așa cum îi ordonase regizorul. Dar a făcut un semn prietenos spre cameră, ca întotdeauna.

— Gândurile noastre sunt alături de președintele Bruce Jansen și de familia lui Mimi Todd Jansen. Dumnezeu să îi binecuvânteze pe toți. Întrebarea este, ce se va întâmpla acum? Constituția cere să avem un președinte, dar de vreme ce mai sunt două luni până la jurământul de pe douăzeci ianuarie, multe se pot întâmpla între timp. Bruce Jansen trebuie să ia o decizie. Poate să preia rolul de președinte în aceste circumstanțe, sau va preda frâiele vicepreședintelui său și fostului oponent democrat, Michael K. Lerner? Îl cunoaștem pe domnul Lerner ca fiind un avocat dur, dar rezonabil și onorabil, care a stat în umbra candidatului principal al partidului și pe care publicul american l-a văzut ca pe o persoană serioasă,

chiar dacă nu neapărat carismatică. Timpul ne va spune. Nu a mai existat niciun președinte care să locuiască singur la Casa Albă după Woodrow Wilson care a divorțat în anul 1915. Dacă Bruce Jansen își acceptă chemarea, el va fi al cincilea președinte văduv și primul în o sută douăzeci de ani.

Bugatti și-a ținut respirația o clipă înainte să continue.

— Pe lângă acești cinci președinți și Wilson, numai James Buchanan, care nu a fost căsătorit, a mai locuit singur la Casa Albă. Buchanan s-a confruntat cu o țară aflată într-un conflict grav, pe punctul de a avea un război civil. Conflictele interioare cu care se confruntă Bruce Jansen în prezent trebuie să fie la fel de brutale și de îngrozitoare. Așadar, cu toții trebuie să-i transmitem cele mai bune urări ale noastre, din adâncul inimii. Dumnezeu să-i dea putere!

A așteptat până când luminița roșie de la cameră s-a oprit. Știa că nu făcuse cea mai bună treabă, dar mintea lui abia dacă mai funcționa. Era treaz de douăzeci de ore. Douăzeci de ore agitate, nebunești și foarte întunecate care îl afectaseră profund. A făcut un semn spre oamenii de la pază că era pregătit să urce în camera lui cu liftul, dar aceștia au negat din cap și i-au cerut să rămână pe unul dintre fotoliile din foaier. Le-a respectat ordinele și s-a așezat, privind absent la numerele etajelor care se aprindeau pe panoul de deasupra liftului.

Toate lifturile stătuseră la etajul doisprezece timp de cel puțin zece minute, când brusc și în același timp, câțiva dintre agenții de pază și-au înclinat capetele și au ascultat foarte atent în căști. Câțiva dintre ei au verificat intrarea în hotel pentru a se asigura că trecerea era liberă. Apoi unul dintre lifturi a început să coboare. După ei au urmat și celelalte, de parcă erau într-o cursă.

Bugatti a dat să se ridice, dar a fost rugat să se așeze la loc. Bodyguarzii așteptau ca primul lift să ajungă. S-au deschis ușile și un grup de bărbați cu expresii serioase a coborât cu o persoană ținută strâns între ei. Bugatti s-a ridicat pentru a zări fața bărbatului în timp ce acesta era grăbit spre intrare și întâmpinat de alți bărbați în costume negre. Afară, reflectoarele se aprinseseră și cel puțin câteva sute de jurnaliști și localnici așteptau să audă și alte informații.

Următorul lift i-a adus pe Thomas Sunderland și pe cei mai apropiați asistenți ai săi în foaier. Apoi au venit Wesley Barefoot,

Doggie Rogers și toți membrii personalului lui Jansen. Doggie era albă ca varul și toată lumea arăta foarte îngrijorată.

Nemaiavând cine să-l oprească de data aceasta, Bugatti s-a ridicat și s-a alăturat celorlalți în drum spre intrarea bine păzită a hotelului.

— Stați aici până când îl scoatem pe arestat!

Ordinul bodyguardului masiv cu brățări din aur a răsunat peste larmă. Ceilalți agenți de pază în costume negre și gri au deschis ușile de la intrare și l-au condus pe bărbatul reținut afară în furtuna de zăpadă și de întrebări din partea reporterilor.

Bugatti a auzit-o pe Doggie strigând ceva printre toate acele voci, dar nu a înțeles ce. L-a luat de braț pe unul dintre bărbații care coborâse cu unul dintre celelalte lifturi și a strigat:

— Ce s-a întâmplat?

— Au prins pe cineva despre care cred ei că e în spatele asasinatului! a strigat bărbatul la rândul lui.

Bugatti a înjurat. Trebuia încă o dată să lase la o parte starea lui de extenuare. Dacă asta s-ar fi întâmplat cu zece minute mai devreme, ar fi putut să transmită totul în ultima lui difuzare la nivel național. Șeful lui îl va certa pentru asta.

Până acum, primul grup de pază trecuse de blițurile camerelor și de reflectoare cu încărcătura lor valoroasă. Ușile hotelului s-au închis și dintr-odată putea să-și audă din nou gândurile.

— Știți pe cine au arestat? l-a întrebat pe bărbatul de lângă el.

— Da, pe proprietarul hotelului, Bud Curtis!

Bărbatul a încuviințat din cap când a văzut expresia de pe fața lui Bugatti.

— Exact, tatăl lui Doggie!

Capitolul 4

Februarie 2009

Wesley Barefoot își ținea servieta de piele lipită de corp în timp ce trecea pe lângă clădirea FBI-ului. Una peste alta, era destul de mulțumit cu viața pe care o ducea. Președintele îl făcuse purtătorul său de cuvânt. Nu putea fi mai bine de atât având în vedere că era încă tânăr.

Trecuseră două săptămâni de când Bruce Jansen ocupase biroul președintelui, iar Wesley era deja obișnuit cu zarva și străzile aglomerate din Washington. Apartamentul lui din Residence de pe Market Square era ultraluxos și făcea doar cincisprezece minute pe jos până la Casa Albă. Nu avea cheltuieli deosebite, era unul dintre cei mai râvniți burlaci din oraș, avea un șofer privat la dispoziție și până în prezent presa îl adora pe noul purtător de cuvânt tânăr de la Casa Albă. Îi plăceau toate astea. Chiar ducea o viață privilegiată, aproape că era viața la care visase.

Aproape.

Pentru că, dacă lipea urechea de pământ, ceva nu suna tocmai bine. Era ceva asemenea unui șarpe care sâsâia undeva în paradis. Se răspândea o neliniște din ce în ce mai mare, pe zi ce trecea, din spatele ușilor închise de la Casa Albă.

•

Viitorul președinte Jansen nu mai apăruse în public în primele săptămâni după ce soția lui fusese omorâtă, cu trei luni în urmă. Unii spuneau că muncea zi și noapte, alții că avea să se înece în suferință. E de la sine înțeles că se făceau multe speculații pe seama stării sale mentale, dar viitorul vicepreședinte Michael K. Lerner îi calmase pe oameni, deși se știa că nu are tocmai cea mai călduroasă relație cu Jansen. Susținuse că președintele era bine, având în vedere tot ce se petrecuse.

Jansen apăruse în cele din urmă la televizor și explicase cum se lupta în fiecare zi cu durerea și cu șocul, dar reușea totodată să-și mențină echilibrul. Făcea asta cu calm și cu foarte multă tristețe și, când a spus că intenționa să fie cel mai bun

președinte din istorie, nimeni nu s-a îndoit că este o persoană fantastică și că intenția lui va deveni realitate. Era un bărbat adevărat, vrednic să fie lider – exact așa cum trebuia să fie un președinte. Era genul de persoană rar întâlnită.

Barefoot a devenit și mai devotat șefului său, văzându-l pe Jansen cum face față suferinței și poverii imense pe care o implica președinția. Wesley voia să muncească din greu pentru acest bărbat și să se asigure că absolut nimic nu-i afectează reputația. Ar fi făcut tot ce-i stătea în putință ca să-l apere și să-l protejeze, așa cum era datoria lui de purtător de cuvânt.

Apoi a venit Anul Nou cu multă zăpadă și Wesley și restul personalului prezidențial au fost invitați la casa de la țară a lui Jansen, în Onancock, pentru a ține un festin în cinstea celor patru ani pe care urmau să-i petreacă împreună. Mulți dintre ei au fost surprinși să vadă decorul opulent care i-a întâmpinat, inclusiv Wesley. Deși cei mai mulți știau că lanțul național de magazine al lui Jansen era unul dintre primele douăzeci și cinci de afaceri din țară în materie de profit, nu mulți își închipuiseră cum arăta de fapt o asemenea bogăție. Când a văzut în crângul de pini cincisprezece pagode imense din mahon, Wesley s-a oprit brusc. Era o priveliște care reprezenta o bogăție infinită și i-a mulțumit creatorului său pentru că alesese jurnaliști serioși pentru a participa la evenimentul acestei seri. Avea vreun rost să-i facă pe oameni să fie și mai invidioși decât era necesar? Nu, jurnaliștii topiți după bârfe trebuiau să găsească alte știri scandaloase, iar votanții săraci care se chinuiau să-și câștige existența în Maryland sau în căruțe în Georgia puteau să stea și fără să vadă o asemenea bogăție.

Jansen i-a primit cu cearcăne sub ochi, dar i-a îmbrățișat pe fiecare în parte și le-a spus că speră că va fi o seară bună.

Wesley a analizat scena. Atmosfera era și festivă, și emoționantă. Iată-i aici, aceia dintre cei care lucraseră cot la cot în timpul campaniei lungi și care, mai mult decât oricine, crezuseră în ideile vizionare ale lui Jansen. Aici erau organizatorii campaniilor locale, cei care strânseseră fonduri, lobby-iștii și angajații de la birouri. Aici erau Lance Burton, Thomas Sunderland și toți ceilalți care stătuseră în autobuzul turneului aproape tot anul 2008, transpirând cu speranța specifică activiștilor de campanie că America va deveni un loc mai bun, cu ajutorul lor. Cu toții erau acolo în afară de Doggie. Wesley nu

o mai văzuse de când cu crima, dar lumea îi spunea că ea se simțea ca naiba. Donald Beglaubter, care urma să fie asistentul lui Lance, îi spusese că are și ea un post la Casa Albă deoarece președintele simțea că îi este dator pentru munca depusă în campanie, dar nu avea să fie invitată la petrecerea de Anul Nou. Jansen era un tip de treabă, dar ar fi fost puțin cam multe îmbrățișări pentru o singură seară.

Jansen a petrecut și el aproape toată seara în colțul salonului în stil rococo, care avea draperii lungi și suficiente candelabre de cristal cât să lumineze Madison Square Garden. Au fost destule femei în acea seară care ar fi dorit să-l consoleze, dar au fost și femei care s-au ținut la distanță. Se vorbea despre un fel de „blestem Kennedy” care atârna deasupra femeilor de care se atașa Jansen, și niciuna nu voia să fie a treia victimă. În orice caz nu cele inteligente.

În ciuda circumstanțelor, Jansen a reușit să facă față atenției intense care era îndreptată asupra sa. Chiar dacă Wesley a văzut că încă suferea, el a simțit ceva datorită instinctului de familie construit de-a lungul generațiilor de rude care oferiseră petreceri pentru membrii elitei americane. La scurt timp după miezul nopții, a ținut un toast în cinstea Anului Nou și a administrației ce avea să vină, promițând celor adunați că sub conducerea sa țara va avea parte de schimbări mari și radicale. Wesley a observat cum câțiva dintre cei mai apropiați din echipa lui Jansen au ridicat din sprâncene la auzul cuvântului „radical”, dar nu a dat importanță. Erau prezenți oameni influenți din presă, așa că de ce să nu lase impresia că Jansen era pregătit pentru luptă? Nu, cuvântul era potrivit, indiferent cum ar fi fost interpretat.

După toast, Jansen i-a încurajat pe oameni să se simtă bine, chiar dacă el avea să se retragă. Majoritatea oaspeților au înțeles.

Jansen le-a sărutat pe obraz pe câteva dintre femeile care stăteau cel mai aproape de el și a trecut pe lângă Wesley fără să-l vadă. De aproape, nu exista nicio îndoială. Era un bărbat care trebuia să fie supravegheat pentru a redeveni ceea ce fusese cândva.

Au lucrat din greu până pe douăzeci ianuarie, când Jansen trebuia să depună jurământul în calitate de al patruzeci și patrulea președinte al Statelor Unite. Mai erau încă multe lucruri

care trebuiau puse în ordine, cum ar fi candidații pentru posturile din Cabinet care încă nu fuseseră pe placul privirii scrutătoare a secretarului general Sunderland. Wesley îi auzise pe cei doi certându-se de multe ori în spatele ușilor închise. Sunderland era adesea alb la față când pleca de la aceste ședințe, dar nu scotea niciodată niciun cuvânt despre ce se discutase.

Abia când președintele și-a ținut discursul de acceptare a postului, Wesley a început să simtă că ceva nu era în regulă. El scrisese discursul, dar Jansen ajunsese să improvizeze și ceea ce spusese el avea un aer vag rău-prevestitor. Asta l-a făcut pe Wesley să se simtă ciudat, ca și cum nu mai știa în ce punct se afla Jansen.

A presupus că era singurul care simțea asta, de vreme ce restul lumii ascultase cu entuziasm discursul noului președinte și majoritatea ziarelor își declaraseră pe prima pagină aprobarea și respectul față de calmul și autocontrolul de care dăduse dovadă Jansen la ceremonia sa de inaugurare. Și cu toate că părea că îmbătrânise de la moartea soției sale și a copilului său nenăscut, Wesley a trebuit să admită că nu era nicio îndoială că bărbatul care era acolo, depunând jurământ în fața lui Dumnezeu, arăta ca un om care controla bine situația. Asta, în ciuda faptului că tocmai îl auzise pe Jansen rostind cuvinte pe care nu le mai auzise niciodată din partea lui. Cuvinte precum *securitate falsă, vigilență, supremația dreptului, ziua judecății* și *intransigent.* Sub toate acestea, era un ton de amărăciune și imprevizibilitate pe care Wesley nu putea să-l definească, nici măcar după ce ascultase discursul de mai multe ori. Mai târziu, a aflat că și alții observaseră – o parte din reporterii obișnuiți ai Casei Albe, precum și membrii personalului –, dar se pare că pe ei nu îi neliniștise, așa că Wesley s-a forțat să se calmeze.

Abia în ultimele câteva zile, cei mai mulți oameni au observat în sfârșit. Bruce Jansen se schimba.

Wesley încercase să vorbească de câteva ori cu secretarul general Sunderland despre schimbările de dispoziție ale lui Jansen și despre atacurile sale sălbatice și din ce în ce mai dese împotriva autorităților federale ale țării și împotriva sistemului legal, dar Sunderland diminuase importanța lor. Ce era atât de ciudat, având în vedere evenimentele violente prin care trecuse președintele?

Așa că Wesley a lăsat-o baltă. Tocmai începuse procesul lui Bud Curtis, o altă sursă de presiune pentru președinte, așa cum ar fi fost pentru oricare altă persoană implicată direct într-un caz de crimă. Jansen era afectat psihic, spusese Sunderland, dar timpul îl va vindeca. Ce altceva putea face Barefoot decât să se relaxeze și să vadă ce se va întâmpla?

Bud Curtis urma să fie adus în fața instanței de judecată peste câteva zile, iar președintele nu era singura persoană afectată de acest lucru. Bineînțeles că era o perioadă extrem de grea și pentru Doggie Rogers. Fusese imposibil să scoți un zâmbet de la ea din prima ei zi la Casa Albă și până acum. Stătea pur și simplu în micul ei birou, în fiecare zi, îndurerată și tăcută. Și Wesley și-a dat seama că de-a lungul procesului putea să fie și mai rău. Se hotărâse că era bine să fie cu ochii pe ea, ceea ce nu-l deranja deloc. Pe lângă faptul că era o prietenă și o colegă bună, Doggie era de departe cea mai atrăgătoare și cea mai interesantă angajată din Aripa de Vest, și la un moment dat chiar se gândise să-i facă avansuri serioase. El avea treizeci și patru de ani și era timpul să se căsătorească și să facă copii. Doggie era femeia perfectă pentru orice bărbat: inteligentă, frumoasă și bogată pe deasupra. Dar în momentul de față nu știa ce o să se întâmple. Dacă tatăl ei va fi acuzat de incitare la crimă, Doggie va reprezenta, fără îndoială, un mare dezavantaj pentru cariera lui. Wesley știa cum e la Washington: nimic nu era sacru.

După terminarea mandatului lui Bruce Jansen, Wesley avea să fie înlocuit, simplu ca bună ziua. Dar dacă făcea o treabă excelentă ca purtător de cuvânt prezidențial, viitorul lui avea să fie unul foarte, foarte strălucit. Ofertele aveau să curgă și el va avea de unde alege. Așa că era mai bine să aștepte și să vadă și, între timp, s-o ajute pe Doggie atunci când poate. Și chiar dacă părul ei era ca de mătase și buzele ei erau deosebit de tentante, nu rămânea orb în fața faptului că erau pești și mai mari în baltă, iar Wesley adora pescuitul.

•

A trecut pe lângă Hotelul Willard de pe partea dreaptă și apoi i-a apărut brusc în fața ochilor Casa Albă. S-a uitat la ceas. Ședința de dimineață începea peste douăzeci de minute în Biroul Oval și el era în întârziere. A înclinat din cap spre paznicii de la intrare, aceiași nesimțiți din ziua precedentă, și abia a

apucat să-și citească e-mailurile și să arunce un ochi pe ultimele știri de pe prima pagină a ziarului *The Washington Post* despre lunetistul din New York, înainte să intre în „sanctuar”.

În afară de Barefoot, mai erau patru bărbați în Biroul Oval, ca de obicei, și în fiecare dimineață își dădea seama cât de corectă era mica lor adunare din punct de vedere al etniei. Șeful Comunicațiilor, Lance Burton, era negru ca noaptea. Își avea rădăcinile printre primii sclavi aduși în America încă de la începutul anilor 1600. Donald Beglaubter era polonez și evreu, președintele Jansen era scandinav, cu puțin sânge irlandez, iar Barefoot avea o mamă italiancă și un tată scoțian. Nu avea habar de unde era familia lui Sunderland, dar era cu siguranță un alt ingredient în marele creuzet al Americii.

Șeful Cabinetului, Thomas Sunderland și Șeful Comunicațiilor, Lance Burton, se trântiseră fiecare pe canapeaua sa, în timp ce asistentul lui Burton, Donald Beglaubter, se așezase rigid pe un scaun capitonat recent de lângă una dintre canapele. Președintele stătea la biroul său, cu spatele la geam, cu coatele pe hârtia sugativă ca de obicei, pregătit să ia notițe pe laptop în timpul ședinței. Trecuseră două săptămâni aglomerate în care el nu-și chemase nici măcar o dată secretarul ca să ia notițe. Așa prefera Jansen. Erau vremuri noi, chiar și în Biroul Oval.

Wesley s-a așezat pe un scaun lângă Beglaubter și a așteptat. Planul era să discute propunerea Congresului de a schimba legile taxelor, plus dezbaterea viitoare despre reformele educaționale. Nu era mare lucru, așa că s-a întins și a zâmbit în așteptarea cafelei bune pe care avea să le-o ofere în curând secretara lui Jansen.

Președintele Jansen și-a dat jos ochelarii și a dat din cap spre ei.

— Bună dimineața, domnilor! Permiteți-mi să încep prin a vă anunța că au loc niște mici schimbări în agenda de azi. Le aruncă un zâmbet rapid și forțat.

— După cum știți, procesul lui Bud Curtis va începe peste patru zile, și e de așteptat că acest lucru va pune o presiune neobișnuit de mare pe noi toți. Printre alte lucruri, procurorul ne-a citat pe noi trei care am fost prezenți când a avut loc crima, adică Wesley, Thomas și eu. Am fost chemați ca să depunem mărturie în prima zi a procesului și cel mai probabil se va întinde pe mai multe săptămâni. Se pare că dovezile împotriva lui Bud

Curtis sunt foarte multe, dar nu se știe niciodată ce se poate întâmpla în astfel de cazuri. Procurorul ne-a promis că ne va trimite o transcriere a acuzației în această dimineață, dar nu cred că a venit încă. Nu-i așa, Thomas?

Sunderland s-a îndreptat pe canapea și a scos niște hârtii dintr-o mapă de plastic.

— Ba da, am primit faxul acum jumătate de oră. Nu sunt avocat, dar din câte văd eu dovezile sunt copleșitoare. Totul indică faptul că Bud Curtis l-a manipulat pe Toby O'Neill să comită crima și s-au găsit dovezi că a existat un transfer mare de bani din partea lui Curtis către O'Neill.

Apoi a căutat printre hârtii.

— Iată! Cu doar zece zile înaintea asasinatului, au fost transferați douăzeci de mii de dolari dintr-un cont din Liechtenstein, aparținând uneia dintre companiile lui Bud Curtis, în contul lui Toby O'Neill de la Community Bank, pe Nevan Road în Virginia Beach, a spus, întinzându-i hârtia lui Jansen.

— O tranzacție de felul acesta nu a mai avut loc niciodată între cei doi. Salariul lui Toby O'Neill era plătit mereu în bani lichizi în ziua plății, la fel ca și restul personalului. Pe lângă asta, criminaliștii au confirmat că arma crimei era înregistrată pe numele lui Curtis.

Și-a trecut o mână prin părul rar. Părea epuizat, ca și cum muncise toată noaptea. Wesley nu se îndoia de asta. Puțini oameni aveau nevoie de atât de puțin somn ca Sunderland, și puțini erau atât de neatrăgători, cu sau fără somn.

Sunderland a găsit celălalt document pe care îl căuta.

— Aici scrie că un număr de martori au fost de acord cu afirmația procurorului cum că, de mai multe ori, Bud Curtis i-a indus lui Toby O'Neill ura față de președinte și de soția sa.

Donald Beglaubter a clătinat din cap.

— Ceva e ciudat aici. De ce i-a transferat Curtis banii așa? Ar fi putut s-o facă mai discret. De ce nu i-a dat bani cash? Eu așa aș fi făcut dacă aș fi fost la fel de bogat ca el.

Șeful Comunicațiilor, Burton, s-a încruntat și și-a dres glasul. Asta însemna că urma o întrebare la care nimeni nu putea răspunde.

— Știm dacă există vreo șansă ca Bud Curtis să mărturisească?

Da, Lance Burton era tipul care întotdeauna punea întrebările dificile, dar cineva trebuia s-o facă.

Sunderland și-a lăsat în jos hârtiile.

— Nu, nu știm, dar de ce s-o facă? E în detenție de două luni, i s-a refuzat cauțiunea și încă respinge toate acuzațiile în fața tuturor celor care-l ascultă. Cunoaște legea și își cunoaște drepturile, așa că trebuie să ne așteptăm la faptul că își va susține nevinovăția până la final.

Wesley Barefoot s-a uitat la președintele său. Jansen avea o expresie calmă și atentă, dar licărirea veche din ochii lui nu mai era acolo, entuziasmul dispăruse.

— Atunci vom lăsa chestiunea asta deocamdată.

Jansen a apăsat pe un buton ca să-și cheme secretara.

— Așa cum v-am menționat acum o săptămână, de ceva timp lucrez la un proiect de revizuire a legii jurisprudenței din această țară și acum este gata.

A dat din cap spre ușă, unde secretara lui venise cu copii ale proiectului său.

— Să îl citiți foarte bine, apoi ne revedem aici peste două ore.

Toți s-au uitat cum secretara le împărțea materialele.

— Deci mai așteptăm cu reforma școlară și cu dezbaterea taxelor? a întrebat asistentul în comunicații Beglaubter în timp ce lua cele câteva coli de hârtie pe care era ștampilat cuvântul „confidențial” cu roșu pe diagonală.

Bruce Jansen a încuviințat din cap.

— Da, problema aceasta are prioritate.

•

După ce a citit timp de cinci minute din proiectul președintelui, Wesley s-a ridicat și a încuiat ușa de la birou. Se simțea cuprins de o stare neplăcută ciudată și a observat că îi creșteau pulsul și temperatura. Și-a lărgit nodul de la cravată și și-a dat jos sacoul. Apoi s-a așezat iar la birou.

În fața lui se afla o propunere de implementare a unei reforme legislative în societatea americană. Nu mai văzuse niciodată ceva de genul acela. *Chiar fusese și Procurorul General Lovell implicat în asta?* s-a întrebat el. Îi era foarte greu să creadă așa ceva.

A inspirat adânc de câteva ori. Când președintele promisese „schimbări radicale” în timpul toastului ținut în New York, Wesley observase reacția pe care o provocaseră acele cuvinte în

cazul unora dintre invitați. Acum, cuvintele acelea păreau un eufemism.

La fel ca tot ce ieșea din mâna sa, propunerea lui Jansen era directă și bine formulată, scrisă în stilul lui clasic și inteligent. Prima frază era o descriere scurtă și exactă a modului în care se deteriora societatea americană. Punea accent pe comportamentul haotic și din ce în ce mai violent pe care îl arătau bandele de criminali și organizațiile paramilitare. Apoi se concentra pe lobby-iștii armelor, pe judecătorii și pe politicienii aleși. La prima vedere, păreau a fi niște observații destul de normale și adevărate, dar apoi venea concluzia care umplea a cincea pagină și ultima, și aici devenea înfricoșător. Aici era un atac direct asupra întregii Legi a Drepturilor, care sugera schimbări ce erau capabile de a accelera atât căderea președintelui, cât și a administrației sale în cazul în care publicul afla despre acestea.

Ți se făcea pielea de găină. Doctrina propusă ar fi restricționat libertatea cetățenilor într-un fel pe care legislatorii luptaseră din răsputeri să îl evite în ultimele decenii. Erau implicate executări mai rapide ale criminalilor condamnați, restricții în cazul vânzării de arme și o revizuire radicală a legilor privind votul – asta pentru început. Era o redistribuire a puterii care întărea executivul atât de mult încât era în conflict direct cu Constituția și putea provoca reacții uriașe de nemulțumire.

Conținea de asemenea și un program pentru implementarea pas cu pas a acestui plan drastic, la limita sistemului legislativ al țării.

S-a uitat spre coșul de gunoi. Acolo trebuia să ajungă o porcărie ca aia. Propunerea era nedemocratică, neamericană și de-a dreptul cumplită. Cum naiba ar putea președintele țării să publice așa ceva? Înainte de uciderea celei de-a doua soții, Jansen fusese întotdeauna un politician extrem de sensibil și un strateg care nu cădea pradă aproape niciodată tentației de a răspunde în mod impulsiv sau emoțional în fața întrebărilor politice. Dar moartea soției sale chiar îi afectase creierul. Jansen chiar credea că putea să transforme Statele Unite complet, așa pur și simplu?

Wesley și-a pus mâinile la ceafă, s-a lăsat pe spate în scaun și s-a gândit intens. Cum ar trebui să reacționeze personalul? Nu

aveau cum să recomande ca Jansen să își prezinte planul în fața procurorului general, cu atât mai puțin în fața Congresului.

Dumnezeule! s-a gândit el. *Dacă vicepreședintele Lerner a auzit ceva de asta, deja există o luptă* între *puteri la Casa Albă.* Niciun președinte american nu ar putea să o ducă bine vreodată cu așa ceva – asta vor trebui să-i spună lui Jansen –, indiferent cât de mult suferea din pricina pierderii sale și indiferent de cât de justificate erau multe dintre îngrijorările sale.

Apoi a sunat telefonul și secretara președintelui l-a informat că ședința fusese amânată. Un nebun atacase o școală din afara orașului. Patru copii fuseseră omorâți și câțiva erau răniți, iar președintele se hotărâse să se adreseze țării personal, din curtea școlii. Atacatorul scăpase fără să lase niciun indiciu legat de identitatea sa.

Propunerea președintelui devenea realitate chiar în timp ce stătea pe biroul lui. De acum chiar că va veni iadul pe pământ!

Capitolul 5

S-a întâmplat așa cum și-a imaginat Wesley. A venit iadul pe pământ.

Unul dintre copiii omorâți în curtea școlii era fiul lui Peter Halliwell, organizatorul politic de la Casa Albă. Până și Wesley cunoștea pe cineva care cunoștea pe cineva care îi cunoștea pe acei copii. Au existat procesiuni spontane ale celor îndoliați prin oraș și steagurile țării au fost în bernă. Până și „ucigașul de pe acoperiș” din New York și-a luat o pauză de câteva zile.

Era subiectul principal al oricărei conversații, un caz despre care fiecare avea o opinie.

•

Timp de câteva săptămâni după atac, personalul lui Jansen nu a mai discutat despre programul de reforme legislative al președintelui. Toată lumea avea multă treabă, mai ales în Biroul Oval. Nu trecea zi în care lobby-iștii pro și anti-arme să nu încerce să-și prezinte cazul, dar discuțiile cu acești oameni nu erau niciodată pomenite la ședințele matinale zilnice.

Procesul lui Bud Curtis avansa fără revelații noi sau dezgustătoare, iar Wesley a început să respire mai ușurat. *Probabil* că Jansen *s-a răzgândit, slavă Cerului!* își spunea el. A *ales s-o ia pe drumul legislativ.* Așa și trebuia.

Dar expresia gravă a lui Donald Beglaubter nu a dispărut după ce a auzit părerea lui Wesley vizavi de acest lucru.

— Mă tem că nu cred asta, zise el. Ai să vezi!

Așteptarea nu a fost lungă. La câteva zile după ce procesul lui Curtis se încheiase în timp record și bărbatul fusese transferat la o închisoare de stat din Waverly, Virginia, secretara președintelui Jansen a rugat personalul să vină în Camera Cabinetului cu notițele despre propunerea de reformă legislativă. Trecuse exact o lună de când fusese discutat subiectul ultima dată. *Dumnezeule,* se gândea Wesley, *oare membrii guvernului au fost informați* fără să știe și *personalul?* Chiar trebuiau să înceapă să implementeze planul lui Jansen?

Era un gând înspăimântător.

Lumina care intra prin geamurile din Camera Cabinetului prevestea sosirea primăverii, dar atmosfera era mai degrabă una de înmormântare. Secretarul Apărării, Henderson, Procurorul general Lovell și Secretarul Departamentului pentru Securitate Internă stăteau pe locurile lor la masa lungă din sala de conferințe, fiecare cu o copie a programului lui Jansen în fața sa. Niciunul dintre ei nu arăta bine.

Wesley a dat din cap spre fiecare dintre ei și s-a așezat la locul său de la geam, lângă șeful Comunicațiilor, Burton și asistentul său, Beglaubter. A privit înjur. Scaunul vicepreședintelui era gol, bineînțeles. Asta nu era nimic nou, dar unde era restul membrilor Cabinetului și unde era președintele? Îl reținuse ceva?

Thomas Sunderland s-a ridicat în picioare.

— Bine ați venit la această ședință neoficială, domnilor, a început el, dând din cap spre fețele din jurul mesei și încercând să zâmbească, cu o privire la fel de rece ca întotdeauna. Acum că am citit cu toții propunerea președintelui, în curând vom discuta despre ea. De vreme ce vom avea de-a face cu chestiuni extrem de sensibile, eticheta și procedura normală sunt suspendate și veți putea vorbi liber, fără să vă temeți de consecințe. Acestea fiind spuse, vreau să insist bineînțeles asupra faptului că nimic din ce se spune aici – absolut nimic – nu trebuie să iasă din această cameră.

A ridicat o mână ca să oprească orice fel de reacție.

— Doresc să încep prin a-mi prezenta propriile comentarii legate de propunerea președintelui, așa cum m-a rugat acesta să fac. Când am citit acest document cu câteva săptămâni în urmă – și l-am citit de câteva ori – am avut o noapte la dispoziție ca să îl analizez, înainte de a-l prezenta personalului. Dumneavoastră, pe de altă parte – onorați membri ai Cabinetului – nu ați mai văzut această propunere până acum. Așadar, îmi închipui că veți reacționa cam în același fel în care am reacționat eu. Nu se poate spune că e o lectură ușoară.

Secretarul Apărării, Wayne Henderson, a început să bombăne ceva, dar în rest era liniște totală. În special, Procurorul general Lovell părea că se închisese în el. Lui Wesley nu îi era greu să înțeleagă de ce. Trebuie să fi fost o lovitură teribilă, având în vedere poziția lui de funcționar suprem în domeniul legislativ în

această țară, să audă despre toate astea acum și în fața acestui grup de oameni.

— Văd că reacționați așa cum am reacționat și eu, a continuat Sunderland, ceea ce era de așteptat. Așadar, l-am sfătuit pe președinte să ne vedem din nou mâine dimineață ca să puteți avea timpul necesar pentru a vă consolida impresiile în urma acestei discuții, așa cum am avut și eu șansa s-o fac.

A încercat să aibă contact vizual mai ales cu șeful Comunicațiilor, Lance Burton, dar robustul bărbat de culoare a refuzat să se uite la el.

— Bineînțeles că sunt multe detalii care trebuie cizelate și trebuie desigur să discutăm cum este cel mai bine să avansăm din punct de vedere legislativ, dar cei mai mulți dintre noi trebuie să vedem această propunere ca fiind una extrem de curajoasă și sclipitor de vizionară.

Wesley s-a uitat spre măsuța de cafea. Peste un minut avea să se ridice, să găsească cea mai mare ceașcă și să o umple până la refuz. Apoi avea să o dea pe gât dintr-o singură înghițitură și să umple din nou cana. Fir-ar fir-ar, *fir-ar*! Ce n-ar da să se afle oriunde în altă parte acum!

Sunderland a făcut o pauză din nou până când i-a captat atenția lui Wesley. Privirea pe care i-a aruncat-o lui Barefoot l-a făcut să simtă fiori pe șira spinării. Era privirea unei reptile care mănâncă doar o dată pe an, dar care nu-și ia niciodată privirea de pe potențială pradă. Indiferent cât de respectat și de bun era în poziția lui, Thomas Sunderland se asigura că absolut *nimeni* nu putea fi sigur vreodată de dispoziția sa sau când ataca brusc.

— Statele Unite ale Americii sunt o națiune puternică și legile și Constituția noastră sunt cele mai bune din lume, a declarat el, dar totuși această țară nu este un loc atât de sigur în care să trăiești, așa cum ne-am dori. Cred că putem fi cu toții de acord cu acest lucru.

Wesley s-a uitat la Lance Burton și la Donald Beglaubter. Ei niciodată nu comentau nimic decât dacă erau întrebați, iar expresiile lor grave îi sugerau că ar fi fost o idee proastă să facă asta acum. A simțit cum i se încordează fața într-o mască.

— Presupun că acesta este momentul în care ne vei spune tuturor că asta e doar o glumă, Thomas!

Procurorul general Lovell a fost cel care a întrerupt în sfârșit liniștea. Expresia lui facială era aceea a unei persoane care

trecuse peste șocul inițial de a fi lovit în boașe. Era durerea întruchipată. La petrecerea de ziua lui de săptămâna trecută, când împlinise cincizeci și cinci de ani, țopăia de colo-colo, vioi ca un mânz. Acum arăta ca un om care mai avea puțin și era înmormântat.

— O glumă? Nu, Stephen, nu aș spune asta.

Sunderland s-a uitat la el.

— Când președintele nostru ne prezintă un asemenea plan controversat, cred că realizăm cu toții că provine din propria lui suferință personală. Dar nu trebuie să uităm că acesta este un președinte care a câștigat o victorie copleșitoare abordând esența fiecărei probleme. Să ne oprim puțin și să ne întrebăm dacă s-a realizat ceva în ultimii o sută de ani care să facă din țara noastră un loc mai sigur. Cu toții știm răspunsul: nu, nu s-a făcut nimic!

— Ba s-a făcut, dacă te uiți mai atent, nu-i așa?

Șocul și amărăciunea din tonul lui Lance Burton erau evidente, de parcă șeful Comunicațiilor abia se abținuse să nu strige: „Președintele și-a pierdut mințile!”

Sunderland i-a ignorat comentariul.

— Ei bine, cine vrea să înceapă? Wesley, tu ce zici? Ești cel mai tânăr de aici. Ești cel care reprezintă viitorul și pe majoritatea votanților, așa că noi, războinicii bătrâni, trebuie să auzim ce ai de spus.

Încă o dată, încercarea lui Sunderland de a zâmbi arăta ca o grimasă de durere.

Wesley și-a strâns pumnii în poală. Intrase într-o capcană: acum trebuia să plătească pentru faptul că nu vorbise despre această problemă în ultimele patru săptămâni. Simțea un impuls copleșitor să ia hârtiile, să le facă varză în fața tuturor, să le arunce pe podea și să le calce în picioare, apoi să plece naibii de acolo. Mai bine părăsești o navă care se scufundă înainte să fie prea târziu. Și-a desfăcut pumnii și a studiat fețele celor de la masă. Cu excepția lui Sunderland, toți arătau ca niște bărbați cu familii, oameni onorabili care munciseră din greu toată viața pentru a avea grijă de soțiile și copiii lor. Dintr-odată, loialitatea lor era pusă la o încercare foarte grea și viitorul lor strălucitor atârna în balanță. Acum trebuiau să aleagă: să fie de acord să inițieze un lanț de evenimente care putea duce la destituirea președintelui lor și la concedierea administrației lui, sau să dea

naștere speculațiilor, instabilității și scandalurilor prin demisie. Nu era de mirare că toți arătau deprimați.

În cele din urmă, Wesley a clătinat din cap.

— Sincer să fiu, în ceea ce privește această propunere, îmi este imposibil să-mi imaginez că mâine sau altă dată voi vedea lucrurile în mod diferit. Am avut câteva săptămâni la dispoziție ca să mă gândesc la asta și, deși văd intențiile bune, tot nu m-am răzgândit. Chiar dacă mi-a plăcut planul, prea multe lucruri ar fi imposibil de implementat. Ar fi sinucidere politică. Ar fi prea multe bătălii fără speranță și puncte de vedere imposibil de justificat care ar trebui apărate, și prea multe discuții murdare „în culise”. Ca purtător de cuvânt al președintelui, niciodată nu aș fi capabil să justific prezentarea acestei propuneri în fața poporului american.

— Atunci, probabil că va trebui să începi să-ți cauți de lucru în altă parte, Wesley! s-a răstit Sunderland.

Deci la asta se referise Sunderland când spusese că vor putea „vorbi liber, fără să se teamă de vreo consecință”.

Sunderland și-a dat seama ce-i scăpase pe gură și imediat a început să scormonească prin hârtiile din fața sa. Era un truc pe care îl învățase de la Jansen, numai că lui Jansen îi ieșea mult mai bine. În cazul lui Sunderland, până și cea mai mică disimulare provoca mai multe suspiciuni decât scandalul Watergate[8].

— Să nu mă înțelegi greșit, Wesley! a spus el în cele din urmă. E adevărat, este dificil de prezentat un asemenea manifest, dar încearcă să o vezi ca pe o provocare. Care alt purtător de cuvânt din istorie a mai avut un asemenea caz important de prezentat – și de prezentat așa cum se cuvine, ca să se înțeleagă? Tu să-mi spui!

Wesley nu a mușcat momeala.

— Goebbels a primit sarcina de a-i face pe germani să iubească nazismul, să tânjească după război și să-i extermine pe evrei. Sunt sigur că aceasta a fost o mare provocare.

Thomas Sunderland a clătinat din cap. Era înfuriat din pricina comparației, dar nu voia să arate asta.

---

[8] Scandal politic uriaș din Statele Unite care a dus la demisia președintelui Richard Nixon; termenul Watergate provine de la clădirea Watergate Office Building, sediul Comitetului Național Democrat. Aici a avut loc o spargere în care a fost implicată administrația lui Nixon ce mai târziu a încercat în mod repetat să ascundă acest lucru (n.tr.).

— Nu vorbim despre utilizarea propagandei. Nu vrem să le facem viața un iad cetățenilor noștri, și tu știi asta. Toată lumea care îl cunoaște pe președinte știe asta. El nu vrea decât tot ce e mai bun pentru țara sa și pentru locuitorii săi.

— La fel ca Goebbels?

De data aceasta Donald Beglaubter a fost cel care a intervenit, în ciuda faptului că de obicei era mai temător.

— Sunt de acord cu Wesley. Nu putem justifica acest program în fața Congresului și nici măcar în fața noastră. Este nedemocratic și imposibil de implementat de la un capăt la altul. Ne va aduce atât de mulți inamici, vom fi nevoiți să ne păzim mereu spatele. Oamenii sunt omorâți pentru lucruri de genul ăsta, și presupun că și președintele își dă seama de asta.

Sunderland era din nou ocupat cu hârtiile sale. Dacă nu se oprea, în curând lui Wesley avea să-i fie aproape imposibil să se oprească să nu se ducă la el și să i le arunce în aer.

— Este posibil, a răspuns Sunderland într-un final. Este posibil să existe riscuri în ceea ce privește securitatea, dar nu sunt atât de sigur. Ce are de spus procurorul nostru general despre asta? Stephen?

Lovell s-a scărpinat pe bărbie. Avea să se bărbierească a doua oară pe ziua de azi.

— Trebuie să întreb dacă vicepreședintele a fost informat cu privire la toate astea, a spus el.

— Dumnezeule, nu!

De data asta, zâmbetul lui Sunderland părea aproape real.

— Știi cum e, Sunderland! Nu ar fi capabil să țină pentru el nici măcar cinci minute!

— Nu e mai probabil că nu i-ai spus pentru că se va opune porcăriilor ăstora?

Lovell a bătut cu degetele în teancul său de hârtii.

— Ar riposta din greu și v-ar spune vreo două și ție, și președintelui.

Zâmbetul lui Sunderland a dispărut din nou.

— Și de asta, da! Dar acum vorbim despre ce crezi tu, Stephen, nu vicepreședintele. Nici tu nu ești pregătit să recitești propunerea cu mintea deschisă, nu-i așa?

— Iartă-mă, dar ce naiba ar putea să mă determine să vreau să fac asta?

Procurorul general s-a ridicat, și-a aruncat sacoul peste capul unui bust al lui George Washington și s-a aplecat peste masă.

— Ascultă-mă! Aici vorbim despre metode ilegale. Restricții drastice pentru fabricile de arme care funcționează în conformitate cu legea, cedarea obligatorie a muniției, recrutarea compulsivă a forței de muncă, limită de oră pentru cei care nu au buletin, cenzură drastică a presei, interzicerea cluburilor de arme și incriminarea grupurilor de rezerviști permise de către Constituție. Vorbim despre control, despre încurajarea apariției informatorilor și despre înregistrări audio la un nivel care ar face până și vechea Uniune Sovietică să pară o joacă de copii. Vorbim despre pedepse mai grele pentru infracțiuni…

A făcut o pauză și a clătinat din cap.

— Parcă și văd: un școlar perfect normal care găsește câteva jointuri în sertarul fratelui său mai mare și le duce la o petrecere riscă să-i fie distrusă întreaga viață.

— Își va distruge singur viața pentru că fumează porcăriile alea. Nu fi atât de naiv, Stephen! Ai face bine să observi că nici nu se vorbește despre pedepse în propunere, ci doar despre incriminare. Vei găsi multe sugestii interesante care au de-a face cu criminalitatea și care nu au nicio treabă cu pușcăria.

Era imposibil să vezi dacă ochii lui Sunderland exprimau furie în timp ce continua să vorbească.

— Bineînțeles că atât tu, cât și Jansen vă dați seama că toate astea nu se pot întâmpla deodată. Președintele știe destul de bine cum stă treaba cu Departamentul tău de Justiție și cu Congresul. Vorbim despre un scop care ar putea avea nevoie de câțiva ani pentru a fi atins. Noi abia am început, nu-i așa? Cine știe? Poate că vom avea opt ani la dispoziție să-l implementăm, sau cel puțin să pregătim terenul. Ce ar fi să ne ținem de textul documentului și să vedem ce elemente putem folosi aici și acum, și ce elemente nu putem folosi?

— Care scop? Al meu în niciun caz! Știu că președintele are de dus o povară grea. Am fost de față când Mimi a fost omorâtă. Dar propunerea asta e un dezastru, nu se apropie nici măcar un pic de scopul meu personal, așa cum președintele ar fi știut dacă s-ar fi deranjat să mă consulte pe mine mai întâi!

Suna ca un ultimatum, unul amenințător.

— Cu siguranță nu vom avea opt ani ca să realizăm acest program, indiferent ce vom face! a intervenit Wesley.

S-a ridicat și s-a dus la bufetul din lemn de mahon, deasupra căruia se afla un portret cu John F. Kennedy pe care Jansen îl agățase lângă steagul american, și și-a mai turnat cafea în cană – a cincea de când se trezise în acea dimineață. Mâinile au început să-i tremure ușor.

— Drăcia dracului! a explodat el, regretându-și izbucnirea imediat. Politica este despre a-ți urma scopul cu istețime. Această propunere e ca și cum ai dezbrăca pe toată lumea de pantaloni ziua în amiaza mare. Este abjectă și denotă lipsă de fler politic, ceea ce nu seamănă deloc cu președintele pe care îl cunosc eu. Ce naiba s-a întâmplat? Aripa dreaptă a propriului nostru partid va părea că a fost maltratată, ca să nu-i mai punem la socoteală și pe toți republicanii din Senat și Camera Reprezentanților, care sunt adevărații noștri adversari. Nu o să rezistăm nici măcar o lună după ce publicăm acest document, dacă mă întrebați pe mine. Republicanilor nu le va veni să creadă ce noroc a dat peste ei.

— Sunt perfect de acord!

Acum a venit rândul celui mai bătrân membru al guvernului să ia cuvântul. Secretarul Apărării, Wayne Henderson, s-a încruntat. Când Henderson spunea ceva, puteai fi sigur că milioane de americani gândeau același lucru, și acestea erau niște cunoștințe prețioase.

— Președintele a mers mult prea departe. Dacă guvernul încearcă să pună acest plan în aplicare, îi va costa miliarde de dolari pe plătitorii de taxe. Țara se va întoarce în timp cu treizeci de ani din punct de vedere economic, a bodogănit el. Astea sunt practic niște metode dictatoriale care implică mult mai mulți bani decât și-ar putea țara permite vreodată. Și oamenii își vor ieși din pepeni. Asta e America, nu regatul blestemat al unui șeic. Orice va fi adus la înaintare va trebui să fie aprobat de Congres, fir-ar să fie, și apoi de poporul american, de asemenea!

— Te gândești la bugetul tău pentru apărare, Wayne?

— Ce bazaconii! Chiar deloc. Mă gândesc la cât ne vor costa pierderile din industrie și la cheltuielile suplimentare cu sistemul de corecție și cu serviciile sociale. Și mă gândesc la toate grupurile care luptă din răsputeri pentru mai multe libertăți ale omului și la cât de tare se vor opune dacă faci ceva ce nu le

convine. Dar aici nu e vorba de ceva ce nu le convine, Thomas, ci e ca și cum îi faci bucăți și apoi îi arunci în foc, pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot să accept așa ceva. Să votăm?

— Bine, Wayne, bine! a rostit Sunderland pe un ton calm, a recunoscut Wesley, deși era alb la față de furie.

Cel care vorbea acum nu era șeful personalului, ci funcționarul meschin care stătea la pândă. Cel care aștepta să-l pupe în fund pe Jansen ori de câte ori avea ocazia, atât timp cât aceasta folosea scopurilor sale.

— Cred că trebuie să citești propunerea puțin mai bine data viitoare, pentru că analiza costurilor pe care ai făcut-o este exact opusă față de analiza mea. Cât despre votat, cred că este puțin cam devreme pentru asta, dar, bine, toată lumea e liberă să-și exprime părerea. Atât timp cât țineți minte că, indiferent de rezultat, ne vom revedea și mâine și vom discuta propunerea împreună cu președintele.

Apoi a intervenit Procurorul general Lovell.

— De ce sunt făcute aceste propuneri acum? De ce sunt atât de importante încât toată cealaltă muncă a noastră să fie dată la o parte? Are vreo legătură cu procesul lui Bud Curtis? Oare președintele vrea să lanseze acest program înainte ca Bud Curtis să facă apel și să se concentreze din nou toată presa pe el?

Sunderland a tras aer adânc în piept.

— Stephen, oamenii vor vedea o legătură, orice ar fi. Criminalul ăla nenorocit o să bântuie acolo ca o fantomă chiar dacă așteptăm noi trei ani să ne prezentăm propunerea.

Lovell a clătinat din cap.

— Bineînțeles că oamenii vor vedea o legătură între procesul pentru crimă și planul lui Jansen. Dar poate președintele *crede* că nu vor vedea, dacă își depune propunerea în mod deschis. Poate că și-a pierdut și simțul oportunității și puterea de judecată.

— Lumea o să înceapă să creadă că și-a pierdut mințile! a adăugat Donald Beglaubter.

Wesley nu ar fi fost niciodată atât de direct, dar acesta era rolul șefului Comunicațiilor. Toate aspectele trebuiau împinse până la limită.

— Așa cum spune Secretarul Apărării, trebuie să supunem la vot, fie că președintele și-a pierdut mințile sau nu, a insistat Lance Burton și s-a uitat în jur la ceilalți.

Toată lumea, cu excepția lui Sunderland, a dat din cap.

— Cine este împotriva punerii în practică a propunerii președintelui?

Thomas Sunderland a fost singurul care nu a ridicat mâna. Acesta s-a întors spre Billy Johnson.

— Văd că și tu ai ridicat mâna, Billy, și încă nu am auzit care e părerea ta!

Secretarul Departamentului pentru Securitate Internă s-a gândit puțin. Era un bărbat masiv și prevăzător care văzuse multe lucruri neplăcute la viața lui, și probabil și cel cu mintea cea mai clară dintre toți membrii Cabinetului lui Jansen. Wesley îl respecta foarte mult.

În cele din urmă, a vorbit pe un ton calm:

— Cred că trebuie să acceptăm faptul că va veni o vreme când va trebui să facem ceva asemănător cu aceste propuneri. Dar, în același timp, trebuie să spun din toată inima că sper că nu voi fi nevoit niciodată să trăiesc într-o societate ca aceea pe care și-o imaginează președintele. Departamentul meu a fost creat în urma atentatului de pe 11 septembrie ca măsură de protecție împotriva regimurilor totalitare, și de aceea nu-mi pot imagina că voi permite departamentului meu să folosească aceleași metode intransigente ca inamicii noștri.

— Iartă-mă că spun asta, a intervenit Sunderland, dar tu însuți ai pierdut membri ai familiei în urma unor violențe prostești. Dacă am fi avut aceste legi, probabil că fiul tău încă ar mai fi fost în viață.

Bărbatul a rămas cu privirea în pământ mult timp.

— Crezi că eu nu m-am gândit la asta, Thomas? Chiar crezi asta?

Capitolul 6

Când Wesley Barefoot a ajuns la biroul său a doua zi, a găsit un mesaj pe calculator legat de ședința care urma să fie ținută din nou în sala Cabinetului. S-a uitat pe mail, a sortat articolele din ziar ale zilei, a dictat două anunțuri scurte pentru presă secretarei sale și și-a aranjat cravata. Apoi s-a forțat să o ia spre sala Cabinetului, pregătit să demisioneze dacă era nevoie.

Președintele s-a ridicat de pe scaun și l-a bătut pe umăr pe Wesley când a intrat în încăpere. Deși Jansen i-a zâmbit prietenos, era destul de clar că îi citea gândurile lui Wesley ca într-o carte deschisă. Barefoot și-a plecat privirea.

— O să fie bine, amice! a susținut președintele și l-a strâns de braț.

Apoi a întâmpinat-o pe următoarea persoană în același stil.

Cinci minute mai târziu, bărbații în negru au închis ușa. Singura persoană care lipsea era Procurorul general, Stephen Lovell. *Peste un minut o să aflăm că și-a dat demisia,* s-a gândit Wesley. Probabil că nu va fi singurul, până la sfârșitul acestei ședințe.

Wesley a privit în jurul său. Toată lumea era extrem de serioasă, dar și calmă, ca și cum era la curent cu un plan ascuns. Oare avea să aibă loc o amenințare cu demisia în masă? Ar face așa ceva fără se consulte și cu el? Nu aveau încredere în el?

S-a uitat din nou în jurul său. Erau forțați să aleagă între două alternative imposibile. Dacă votau împotriva președintelui, nu mai aveau loc de muncă și, dacă își schimbaseră părerile peste noapte, întreaga țară avea să se întoarcă împotriva lor. În orice caz, aveau motive să se teamă pentru viitorul lor.

Președintele s-a ridicat în picioare și s-a aplecat în față, punând mâinile pe masa enormă. Părea destul de liniștit și de mult nu mai arătase atât de bine. Ca un om care avea totul sub control.

— Am fost informați că Procurorul General este în întârziere, a început el. Încă nu știm de ce, dar potrivit secretarei mele, soția

lui l-a sunat și a părut foarte supărată. Așteptăm să aflăm mai multe puțin mai târziu, dar între timp cred că putem începe.

A zâmbit și s-a îndreptat de spate.

— Ei bine, îmi dau seama că nu sunteți în apele voastre astăzi. Nu v-ați înfruptat din delicatesele de la bufet. Uitați, pateuri daneze. Ce ar putea fi mai bun de atât?

A luat o gură dintr-un pateu.

— Bine, cred că ar fi mai bine să trecem la treabă, a spus el mestecând și ștergându-se de zahăr la colțul gurii. Sunt ferm convins că, în calitate de protectori ai acestei țări, nu folosim așa cum trebuie fondurile care ne sunt încredințate. Statisticile le știți și voi. Nu au mai existat niciodată atât de mulți deținuți în închisori, nu au mai avut niciodată loc atât de multe atacuri armate în școlile noastre, nu am mai fost niciodată atât de supraponderali și atât de leneși din punct de vedere al activității fizice. Folosim în mod greșit banii și resursele, ceea ce influențează foarte mult lâncezeala în care se află țara noastră în prezent. Și, indirect, propunerea mea va pune capăt acestei folosiri greșite.

S-a plimbat apoi în jurul mesei, atingând spătarul fiecărui scaun. Wesley i-a simțit mirosul de aftershave.

— Voi sunteți cei care mă vor ajuta să readuc idealurile adevărate ale acestei țări, a continuat el. Înainte să vă întreb pe fiecare dintre voi ce părere aveți, o să vă spun ce cred că *nu* includ aceste idealuri.

S-a oprit lângă șemineul din capătul mesei.

— Știți acest lucru, dar trebuie menționat oricum: în Statele Unite, probabilitatea ca un copil să fie omorât în ziua în care s-a născut este mai mare decât în orice alt punct al vieții acelui copil. Nu mă refer aici la avort sau la lucruri de genul a ceea ce i s-a întâmplat copilului meu nenăscut, ci la copiii născuți în familii care ar trebui să-i iubească și să-i protejeze, dar care în schimb le iau viața. Asta indică faptul că țara noastră a reușit să îi învețe pe părinții acestor copii nevinovați să iubească viața mai presus de orice altceva? Nu, nu indică acest lucru.

S-a uitat la Billy Johnson, ale cărui cearcăne negre sugerau că nu dormise toată noaptea.

— Billy! Normal că atunci când șeful nostru de Comunicații, Lance Burton, mi te-a recomandat pentru funcția de Director al Securității Interne, am fost informat că tu – la fel ca mine – ai

trecut printr-o mare suferință: fiul tău a fost ucis pe stradă ziua în amiaza mare. Îmi aduc aminte că am auzit ce cruce grea duceți tu și soția ta.

Billy Johnson i-a aruncat o privire recunoscătoare și a dat din cap în tăcere.

— Din câte îmi aduc aminte, fiul tău Andrew nu a făcut decât să se îmbrace cu o geacă de firmă. Se plimba prin oraș când niște tineri huligani l-au omorât pentru că nu a vrut să le-o dea. A fost omorât din cauza unei geci.

Johnson și Jansen s-au uitat unul la celălalt din nou, în timp ce Billy Johnson a scăpat un oftat pe care nimeni n-ar fi avut cum să nu-l audă.

— Billy, în ciuda efectului psihologic al acestei fapte teribile, nu am avut nicio reținere și ți-am încredințat una dintre cele mai importante și mai dificile slujbe din guvernul nostru federal. După o tragedie de magnitudinea celei pe care ai îndurat-o tu, este esențial să te pui înapoi pe picioare dacă vrei ca lucrurile să se schimbe. Pentru că sunt convins că tu – la fel ca mine – vei spune că fiul tău a fost victima unor aspecte întunecate din această țară și că acest lucru trebuie să înceteze.

Billy Johnson a încuviințat din cap din nou.

— Nu o să stăm degeaba în timp ce bunurile materiale devin mai importante decât onoarea sau viața altei persoane, nu-i așa? Într-o țară în care nu ne mai temem de Dumnezeu și nu mai avem grijă de vecinul nostru, ci în schimb ne temem de vecinul nostru și avem armele necesare ca să-l distrugem. Noi te-am ales pe tine pentru acest post pentru că știm că ai idealuri mai mari decât majoritatea, și acum trebuie să punem la încercare aceste idealuri. Trebuie să-mi promiți că le vei fi loial și că – în ciuda marii tale dureri – ești capabil să faci diferența între trecut și prezent și să lupți pentru cei care încă sunt în viață, cum sunt acei băieți și acele fete cărora le-ar plăcea să iasă afară îmbrăcați cu ce geacă vor ei, și mâine și ziua următoare.

De data aceasta, Johnson și președintele și-au aruncat unul celuilalt o privire intensă și prevestitoare.

— De mulți ani, Congresul a cerut pedepse din ce în ce mai mari pentru criminali. Și alocă sume mari de bani pentru realizarea acestor pedepse, după cum bine știți. De asemenea, știți și că ajutorul de la stat se oferă adesea cu condiția ca statul

să aplice legile federale și să realizeze această pedeapsă mai aspră. Dar eu vă întreb: chiar funcționează această metodă?

A clătinat din cap odată cu cei mai mulți dintre cei prezenți. Așa era cu Jansen. Nu doar că ascultai, ci participai cu fiecare fibră a corpului tău.

— Nu, crima și pedeapsa nu sunt lucruri de care să te ocupi cu ușurință. De exemplu, este înțelept și bine să îi încarcerăm pe oameni pentru delicte precum prostituția, posesia de marijuana și furt minor? Chiar trebuie să-i punem în lanțuri pe oameni pentru asta? Nu, spun eu. Nu, nu, nu! E mai bine să înlăturăm lanțurile, prostituția, narcoticele și jafurile. Bine, ușor de zis, greu de făcut, și va fi nevoie de eforturi foarte mari pentru asta, dar acesta ar trebui să fie scopul nostru, înțelegeți?

Jansen a privit în jur. Câțiva au încuviințat din cap, dar cei mai mulți păreau să acorde o mai mare atenție modelului frumos încrustat pe masă. Wesley a izbutit să dea ușor din cap.

Președintele a înghițit și a tras aer adânc în piept.

— Există exemple grotești legate de felul în care legea și ordinea sunt păstrate în această țară. Cum ar fi, în unele state poți să ajungi la închisoare pentru că nu ți-ai ținut câinele în lesă sau pentru că ai condus fără să ai carnetul la tine. E o nebunie, după mine.

A făcut o pauză și a luat o gură de apă.

Wesley mai auzise toate aceste lucruri și înainte – cu toții le mai auziseră. Dar nimeni nu a scos un cuvânt.

Bruce Jansen s-a șters la gură.

— Pot să menționez cu ușurință multe crime care sunt mult mai rele, pe care foarte mulți cetățeni le comit în fiecare zi și care rămân nepedepsite. Crime pentru care ai fi decapitat în Arabia Saudită.

A zâmbit ușor, apoi s-a întunecat la față.

— Ne costă cincizeci și cinci de dolari pe zi să hrănim un deținut condamnat la moarte, în timp ce substanțele chimice necesare pentru a-l executa reprezintă o cheltuială pe care o facem doar o dată și care este de mai puțin de o sută de dolari. În ultimii douăzeci și cinci de ani am cheltuit aproape două miliarde de dolari pe oamenii condamnați la moarte și i-am ținut în închisori ani de zile până când probabil că au fost executați. Populația noastră din închisori a trecut de trei milioane; în 1970, acest număr era undeva la doar două sute de mii. Statele Unite

reprezintă cinci la sută din populația lumii, dar au peste douăzeci și cinci la sută din populația din închisori a lumii. Asta vă dă de gândit, nu-i așa?

— Știm și că în California, a continuat el, se cheltuie mai mulți bani pe închisori decât pe școli, așa că nu sunt suficiente fonduri pentru ca toți copiii să primească un început bun în viață – exact acel început care ar putea scădea riscul ca ei să ajungă la pușcărie! S-a ajuns în punctul în care nici măcar nu ni se mai pare ciudat atunci când copiii sunt controlați corporal în drum spre școală.

S-a întors brusc spre Donald Beglaubter, care era ocupat să numere brațele candelabrelor.

— Alo? Donald? Nu-ți face griji, o să îți vină și ție rândul peste un minut, dar mai întâi spune-mi ce înseamnă pentru tine Paducah, Kentucky. Poți face asta?

Beglaubter părea să creadă că întrebarea nu era una relevantă. Mintea asistentului șefului de comunicații era suficient de ageră, doar că nu-i plăcea să se implice în mod personal.

— Ce înseamnă Paducah pentru mine? a repetat el. Este un orășel frumos de pe râul Ohio. Nu mi-e rușine să spun că este orașul în care am crescut.

Președintele continuă:

— Da, Paducah este un oraș frumos! O comunitate mică și drăguță în care practic toată lumea cunoaște pe toată lumea. Așadar sunt sigur că îl cunoști pe cel puțin unul dintre părinții copiilor care au fost omorâți cu câțiva ani în urmă de colegul lor de clasă.

Donald Beglaubter a încuviințat din cap.

— Da, cunosc unul.

— Și știi câți ani avea ucigașul?

Beglaubter l-a privit fix pe președinte.

— Cred că avea paisprezece ani, domnule președinte, dar mă scuzați că spun asta, nu consider acest incident nefericit a fi ceva tipic. Bineînțeles, sunt comise crime monstruoase într-o țară de mărimea Statelor Unite, dar acestea sunt doar niște exemple. Dacă mă întrebați pe mine, măsurile pe care le propuneți sunt mult mai rele decât tragedia izolată din Paducah.

Atenția tuturor s-a concentrat asupra lui Jansen.

— Mulțumesc pentru că ești atât de sincer, Donald, dar pentru mine masacrul din Paducah nu este un exemplu, este un simptom. Cu doar două săptămâni în urmă, membrul Congresului Peter Halliwell a trebuit să-și îngroape fiul. Se pare că nu a fost omorât de un coleg, dar sunt multe cazuri de copii care își omoară colegii. Fort Gibson, Oklahoma; Littleton, Colorado; Springfield, Oregon; Jonesboro, Arkansas, ca să dau doar câteva exemple. Dar Jeff Wise de la Liceul Red Lake din Minnesota sau Seung-Hui Cho de la Virginia Tech, de acum doi ani? De câte ori s-a întâmplat? Sau alte lucruri asemănătoare? Cum ar fi lunetistul de la Washington de acum șapte sau opt ani sau cel care terorizează acum New York-ul. Câte victime are până acum, Donald? Dacă e cineva aici care știe asta, tu ești acela.

Jansen s-a uitat la Donald Beglaubter care a ridicat nouă degete.

— Da, a zis Jansen. Nouă, exact. Noi americanii putem spune că ne simțim în siguranță? Simțim că putem să facem o plimbare pe 42nd Street sau Madison Avenue în momentul de față, cu monstrul ăla în libertate? Atunci de ce nu facem ceva în privința asta? Nu *noi* suntem cei care pot și trebuie să facă ceva? Cine altcineva?

S-a uitat în jur la fețele sumbre, dând din cap spre membrii Cabinetului unul câte unul, în timp ce ei i-au înfruntat privirea.

— Da, firește că îmi înțelegeți punctul de vedere. Numai noi cei care suntem adunați în această încăpere putem face asta. Noi, și nimeni altcineva.

Câțiva dintre ei au oftat adânc în timp ce alții au rămas cu privirea ațintită la masă. În mod straniu, Thomas Sunderland nu a vorbit nici măcar o dată, doar s-a uitat în gol pe geam. Se pare că tactica lui Jansen era de a-i bombarda cu fapte și cifre brutale până când se înmuiau.

Apoi secretara președintelui a intrat încet în cameră, a lăsat un mesaj în fața șefului ei și a plecat.

Jansen s-a uitat îndelung pe foaia de hârtie.

Wesley era dispus să pună pariu că era demisia Procurorului General. S-a uitat la Donald Beglaubter, care evident se gândea la același lucru.

În cele din urmă, președintele și-a dat jos ochelarii.

— Este un mesaj din partea Procurorului General. Ne informează că nu poate să fie prezent la Cabinet astăzi, dar că susține propunerea.

Dumnezeule! Wesley s-a îndreptat în scaun la fel ca toți ceilalți. A aruncat o privire pe hârtie ca și cum ar fi avut o putere supranaturală. A văzut că mesajul era mult mai lung decât ceea ce li se spusese lor.

Se pare că și Secretarul Apărării Henderson a văzut asta.

— Stephen are un motiv pentru absența sa sau pentru această metodă ciudată de a-și arăta susținerea? a întrebat el.

— Da.

Președintele a încuviințat din cap.

— Da, are un motiv, două chiar. Spune că azi-noapte biata lui mamă în vârstă și fiica în vârstă de șaisprezece ani au fost atacate în casa mamei lui. Amândouă sunt la spital în Baltimore, iar secretarul este cu ele.

Thomas Sunderland a vorbit în sfârșit:

— Dumnezeule, e grav?

— Nu știu cum e femeia, dar fiica lui Stephen este bine, având în vedere circumstanțele.

— „Circumstanțele”? Ce circumstanțe? a întrebat Sunderland din nou.

— Amândouă au fost violate. Câțiva bărbați au spart casa la miezul nopții și după ce au distrus-o, le-au violat. Au dat foc casei înainte să plece, dar focul a fost stins la timp.

În încăpere s-a făcut liniște. Era clar că cei mai mulți se gândeau la același lucru. Wesley a surprins o privire dintre Donald Beglaubter și șeful său, Lance Burton. Era plină de neîncredere. Pentru cineva care îi cunoștea atât de bine cum îi știa Wesley, era clar că cei doi bărbați erau în gardă.

Șeful Comunicațiilor, Burton, a mijit ochii și s-a uitat la președinte.

— Au fost prinși vinovății?

— Nu știu. Nu este menționat aici, dar putem afla după ședință

Președintele și Burton erau prieteni vechi – sau mai degrabă se cunoșteau de mult timp –, dar schimbul de priviri dintre ei nu era deloc prietenos.

— Ce înseamnă asta, Lance? a continuă el. Mă acuzi de ceva?

Respirația agitată a lui Billy Johnson era singurul zgomot din cameră.

— Dacă te acuz…?

Burton s-a oprit și s-a gândit la ce avea să spună în continuare.

— Nu, mă gândesc doar că, dacă eu aș fi în locul Procurorului General în momentul de față, fără nicio îndoială aș fi cel mai mare susținător al planului președintelui.

— Ascultă, Lance!

Acum Thomas Sunderland s-a ridicat în picioare.

— Cred că toți simțim asta, nu-i așa? Este o coincidență teribilă. Trebuie să gândim clar și obiectiv. Lucrurile prin care trece Procurorul general în momentul de față sunt problema lui. Noi fiecare trebuie să ne îndeplinim responsabilitatea vizavi de această discuție.

Șeful Comunicațiilor l-a ignorat pe Sunderland și s-a uitat direct la președinte.

— Un singur lucru mai am de spus. Dacă eu aș fi fost cel care a solicitat această ședință, aș fi chemat întregul Cabinet. Secretarul de Interne de ce nu se află aici? Dacă vrem să facem progrese, măcar ea și vicepreședintele ar trebui să fie aici. Cu *toții* ar trebui să fie aici! Ar fi fost mai logic așa decât să fim eu, Donald și Wesley prezenți, nu este de acord președintele?

— Secretarul de Interne a aprobat propunerea cu mult timp în urmă, a răspuns președintele.

— Înțeleg…

Ce altceva mai putea să spună Lance Burton?

Niciunul dintre ei, nici măcar Wesley, nu îl cunoștea pe Secretarul de Interne prea bine. Betty Tucker fusese plecată tot timpul de când venise la putere noul guvern. Chiar dacă nu știau prea multe despre ea ca persoană, știau că nu mai era nimeni în Camera Reprezentanților care să fie un lobby-ist atât de eficient ca ea. Nimeni nu mai avea atât de mulți prieteni în ambele tabere și nimeni nu mai era atât de tânăr, frumos și elocvent.

Pesemne că Jansen o trimisese prin țară ca să pregătească organizațiile politice locale, uniunile și alte grupuri pentru ceea ce avea să urmeze. Era atât de evident. Trebuie să pregătești bine solul ca să poți avea parte de o recoltă bună.

•

De-a lungul zilei, s-au desfășurat căutări pe scară largă în Baltimore și în jurul acestuia, dar nu a fost găsit niciun indiciu despre cine le atacase pe mama și fiica Procurorului General Lovell. Incidentul se transmitea tot timpul la știri și publicul era indignat. Violarea unei femei în vârstă de optzeci și doi de ani și a nepoatei sale de șaisprezece ani era mult prea mult și se punea o presiune extrem de mare pe poliție ca să rezolve cazul. Aproape toate secțiile de poliție din zonă au avut program prelungit și cea mai mică urmă de indiciu era analizată cu minuțiozitate, indiferent de câte ore era nevoie.

•

Mai târziu în acea zi, Procurorul General a ajuns cu elicopterul la Casa Albă într-o explozie de blițuri din partea presei. A fost întâmpinat pe gazon de președinte și de doi bodyguarzi și condus în Biroul Oval ca să discute în privat.

După ce au vorbit timp de câteva ore, Wesley și restul personalului au fost anunțați să se pregătească pentru următoarea ședință. Câteva minute mai târziu, vicepreședintele și membrii din Cabinet rămași au ajuns în timp ce Wesley stătea în fața Camerei Roosevelt, primind instrucțiuni de la Secretarul general Sunderland. Majoritatea membrilor păreau a fi într-o dispoziție bună, neștiind ce îi aștepta.

Sunderland l-a rugat pe vicepreședinte să vină cu el în biroul său, în timp ce ceilalți s-au dus în Biroul Oval. Asta era ceva îngrijorător.

Wesley a încercat să-și imagineze patul de acasă, cu telecomanda așteptându-l pe noptieră. Uneori asta îl consola în situațiile stresante, dar nu și acum.

Parcă ziua de 7 martie fusese nesfârșită, și totuși abia începuse. Avea să fie o seară foarte lungă.

Capitolul 7

Doggie stătuse în banca ei în ultimele câteva săptămâni, așa cum făcuse cam din prima ei zi la Casa Albă. Se ducea la serviciu, își făcea treaba, spre satisfacția aparentă a tuturor, și douăsprezece ore mai târziu pleca de la birou, lua metroul de la Metro Center până la stația Dupont Circle și parcurgea cei câțiva metri până la apartamentul său. Mergea la cumpărături o dată pe săptămână, umplea un taxi cu tot ce avea nevoie, și asta era tot.

Apartamentul ei reflecta clar cât de mare era disperarea ei; totul era exact la locul său, așa cum fusese lăsat de foștii proprietari. Așternuturile ei erau puse grămadă pe o canapea extensibilă în mijlocul camerei, iar cutiile cu lucruri erau puse una peste alta, pe jumătate deschise. Singurele semne de viață veneau de la zgomotele din trafic de afară, de pe Connecticut Avenue, și de la filtrul de cafea care zumzăia toată noaptea pe blatul din bucătărie. Nici măcar nu se mai deranja să dea drumul la televizor ca să aibă zgomot de fundal. Trecuseră trei săptămâni în felul acesta și, deși procesul tatălui ei era în sfârșit pe punctul de a începe, starea ei de depresie, dezamăgire și animozitate puternică rămânea neschimbată.

Îi era imposibil să scape de starea de îngrijorare.

•

La doar câteva zile după crimă, avocații tatălui lui Doggie înaintaseră o solicitare legată de locul unde se va ține procesul. Normal că voiau să aibă și ei un cuvânt de spus vizavi de judecătoria care se va ocupa de caz și au informat procuratura că, având în vedere natura cazului și martorii celebri care aveau să fie chemați să depună mărturie, cereau ca procesul să se țină în Washington, D.C. și nu în Richmond sau Norfolk, care ar fi fost alese în mod normal.

Apoi s-a dezlănțuit iadul. Bineînțeles că avocaților lui Bud Curtis nu le păsa cât îi luă președintelui să ajungă de la Casa Albă la judecătorie și înapoi, important era să scape de metodele bine-cunoscute și foarte consecvente pe care statul Virginia le aplica în cazurile de crimă. Cu alte cuvinte, voiau să

se asigure că Bud Curtis nu avea să ajungă automat să sfârșească cu o seringă în braț într-o cameră de executare din Sussex sau Greensville.

Evident că procurorul-șef, un om dur, voia exact opusul. Având la activ mai bine de șaptezeci de cazuri de crimă, Mortimer Deloitte era în căutarea unei noi condamnări la moarte. Susținuse de nenumărate ori că „nicio pedeapsă nu poate fi prea severă pentru un trădător și un conspiraționist precum Curtis”. Problema lui Deloitte era că nu avea să obțină niciodată sentința condamnării la moarte dacă procesul se ținea ca un caz civil în districtul Columbia. Nu mai fusese nimeni executat acolo după un anume Robert E. Carter, în aprilie 1957. Așa că, pentru situația în care procesul trebuia să fie ținut în D.C., a solicitat să fie condus ca un caz federal, și astfel, dacă Bud Curtis pierdea, cel mai probabil că avea să fie executat la închisoarea federală din Indiana.

Așa cum spunea Deloitte, ceea ce fusese suficient de bun pentru Timothy McVeigh, teroristul din Oklahoma[9], avea să fie bun și pentru Bud Curtis.

Și apărarea a luat-o din nou de la zero.

Curtis a reacționat relativ bine la auzul veștilor care nu promiteau nimic, atunci când l-au vizitat la închisoarea din Richmond, în celula lui de doi metri jumătate pe trei. A cântărit situația și s-a gândit ce va trebui să facă în continuare, apoi le-a cerut avocaților săi să le spună procurorilor că el își dorea totuși să fie judecat în Richmond. Era mai bine acolo, spunea el, unde locuiau toți prietenii și toate rudele lui, decât în Washington, sediul a tot ceea ce disprețuia.

Apoi doi dintre avocații lui Curtis au început să îi numească pe judecătorii care s-ar putea să primească procesul lui în Virginia. Niciunul dintre nume nu suna foarte încurajator, așa că l-au ales pe judecătorul care ar fi primit cel mai probabil cazul dacă s-ar fi judecat în Washington. Era o anume Marsha W. Tanner, care dovedise o mare abilitate în cazurile federale complicate construite doar pe dovezi indirecte. Se știa că era severă și

[9] Responsabil pentru moartea a 168 de persoane și rănirea a 680 în atentatul din 1995; McVeigh, veteran al Războiului din Golf, a încercat să-i răzbune pe cei care și-au pierdut viața în asediul de la Waco, el susținând că distrugerea clădirii guvernamentale avea să pornească o revoluție împotriva guvernului; a fost executat prin injecție letală în anul 2001 (n.tr.).

nemiloasă, dar corectă – o persoană care nu accepta prostii în sala ei de judecată. Nu era o alegere grea dacă ţineai la viaţa ta.

După aceea, Bud Curtis a cerut o oră în care să îşi formuleze declaraţia. În ea şi-a susţinut nevinovăţia, dar din mai multe motive nu s-a mai opus să fie judecat la curtea federală din Washington. A susţinut că, în cazul în care era condamnat la moarte, ceea ce i se părea imposibil, nedrept şi absurd, avea să solicite să fie închis şi executat în Virginia. Aceasta a fost înţelegerea pe care avocaţii au trebuit să promită că o vor face cu procuratura.

Aşa cum s-a exprimat el, nici în ruptul capului nu avea să moară în Indiana.

Avocaţii lui Curtis l-au consiliat împotriva acestui târg, dar el a fost de neclintit. Dacă avea să se întâmple o nedreptate a justiţiei, măcar să se întâmple acasă la el. Încercările repetate ale avocaţilor de a-l avertiza l-au făcut pe Curtis să ţipe la gardieni să fie dus înapoi în celula lui.

Acesta a fost lanţul evenimentelor pe care avocaţii lui Bud Curtis i l-au povestit lui Doggie. Era pentru prima dată când aceasta se confrunta direct cu cazul tatălui ei.

•

De la arestarea tatălui său, Doggie nu a avut nici dorinţa, nici energia de a iniţia orice formă de contact cu acesta, şi acum avocaţii săi o sunau ca să-i dea informaţii pe care nu dorea să le ştie. I-au spus şi că primise permisiunea de a-şi vizita tatăl în orice zi dorea. Asta pentru ca slujba ei să nu o împiedice să îl vadă şi să încerce să-l convingă să se mai gândească la propunerea lor. Adică să îi explice importanţa de a avea un caz judecat de curtea federală într-unul dintre multele state care nu permit pedeapsa capitală, chiar dacă era inevitabil să existe un conflict cu procurorii.

Această mişcare avea să prelungească procesul – asta era şi ideea. Ei spuneau că, având în vedere stadiul prezentării probelor, cu cât era mai mare perioada de timp scursă de la momentul crimei, cu atât era mai bine. Puteau oricând să se instaleze la Washington, D.C., dacă era nevoie.

Nimeni nu a întrebat-o cum o făceau să se simtă toate astea, şi chiar dacă ar fi întrebat-o cineva, nu ar fi ştiut ce să spună. Erau multe lucruri în joc şi simţea că se profită de pe urma ei. Într-o clipă îşi blestema tatăl să ajungă în cel mai fierbinte loc

din iad și în următoarea stătea neputincioasă și se holba în gol. În situația dată, nu era de partea tatălui său. Dovezile împotriva lui erau puternice și întotdeauna fusese capabil să facă ceea ce era necesar pentru a-și atinge scopurile, așa că de ce nu ar fi fost și acum?

Numai noaptea – atunci când somnul în sfârșit o cuprindea și stătea învelită bine cu pătura ca să se protejeze de lumea exterioară – putea să vadă lucrurile în mod diferit. Era acel moment tulbure în care rațiunea ceda în fața sentimentelor, în care își dădea seama că această persoană era tatăl ei, în ciuda a tot ce se întâmplase. Brusc, nimic nu mai era dovedit, nimic nu era predeterminat, și supărarea pe el dispărea. Dura numai o secundă.

În sfârșit, într-o după-amiază rece de vineri, cu câteva zile înainte să înceapă să lucreze la Casa Albă și după o perioadă în care își tot analizase sufletul, Doggie a stabilit o vizită la tatăl ei. Avea să-i spună ce o rugaseră avocații și apoi restul depindea de el. Mai mult de atât nu putea să-i ceară nimeni.

•

Tatăl ei mai slăbise și era foarte palid și tăcut, dar zâmbea, era bărbierit, uniforma lui portocalie de închisoare era proaspăt călcată și avea sclipirea aceea veche a lui în privire, care arăta că n-are nicio grijă. De fapt nu mai arătase de mulți ani atât de bine, dar ea mai avea puțin până la a i se face rău, văzându-l în sala de vizite înghețată, cu lumină de neon. Indiferent câtă supărare ținea în ea, tot ura să-și vadă tatăl așa: fără speranță și uitat de Dumnezeu, cu lanțuri la picioare și cu brațele în cătușe, la spate. Niciun om normal nu ar dori să-și vadă tatăl așa, și-a spus ea.

Gardienii i-au cerut să ia loc la masă, în fața lui, apoi s-au dat câțiva pași înapoi. S-au prefăcut că nu le păsa, dar în afară de omorurile oribile ale lunetistului din New York, toată lumea vorbea numai despre cazul lui Curtis. Cum puteau gardienii să le ignore conversația? Bineînțeles, tocmai acesta era motivul pentru care tatăl ei stătea acolo în camera aia și nu într-una dintre cabinele din sticlă, douăzeci de metri mai încolo. Aici nimic nu trecea neobservat.

A dat din cap spre tatăl ei și a încercat să-i zâmbească.

După o clipă de tăcere, i-a explicat scopul vizitei ei și el a i-a răspuns că scopul nu conta, după care i-a aruncat o privire atât de blândă, încât părea aproape o acuzație.

Doggie a clătinat din cap. Nu, tatăl ei o păcălise să-i sugereze lui Bruce Jansen să folosească hotelul lui Splendor în noaptea alegerilor, și apoi nenorocitul lui de om bun la toate o răsplătise omorând-o pe soția lui Jansen. Își ura tatăl pentru că se folosise de ea, chiar dacă era vinovat sau nu, așa că trebuia să înceteze să o mai privească așa, ca și cum ar fi fost doar o fetiță.

Și-a înghițit nodul din gât și s-a uitat la ceas. Trebuia să treacă la treabă dacă voiau să vorbească despre problemele pe care venise să le discute. I-a prezentat concluzia la care ajunseseră avocații apărării, și anume că cel mai bine ar fi fost ca procesul să fie ținut în Virginia de Vest, unde nu exista pedeapsa capitală. Asta ar fi amânat procesul, oferindu-le timp să se lupte cu solicitarea pedepsei cu moartea de către procuratură. Erau multe unghiuri din care trebuia abordată situația, îi spuseseră ei.

Inima îi bătea atât de tare în timp ce se pregătea să-i spună în sfârșit ceea ce pentru ea era cel mai important:

— Dacă ești vinovat, acum e timpul să spui asta, a șoptit ea. Mă auzi? apoi avocații tăi vor putea să negocieze o sentință pe viață, așa cum s-a întâmplat cu tipul care l-a omorât pe Robert Kennedy, Sirhan Sirhan[10]. Nu ar fi mai bine așa, în ciuda a tot ce s-a întâmplat?

— Sunt nevinovat și am de gând să dovedesc asta, așa că de ce să colaborez cu justiția? Îi plătesc pe avocați cu o avere ca să fiu exonerat, nu ca să fiu închis pe viață pentru o crimă pe care nu am comis-o.

— Și dacă o să fii găsit vinovat? Ești sigur că ai o apărare atât de puternică? Pentru că eu nu sunt.

Bud Curtis și-a analizat fiica puțin înainte să răspundă.

— Dorothy, tu ești îngerul meu! Sunt pregătit să iau lucrurile așa cum sunt, atât timp cât tu îmi ești alături.

Lui Doggie au început să-i zvâcnească tâmplele. Nu îl credea, el niciodată nu lua lucrurile așa cum erau. Ori mințea, ori era un

---

[10] Criminal palestinian care a fost găsit vinovat de asasinarea lui Robert Kennedy, fratele lui John. F. Kennedy și unul dintre senatorii Statelor Unite; l-a împușcat la hotelul Ambassador din Los Angeles, o dată în cap și de două ori în ceafa, Kennedy murind la spital după 26 de ore (n.tr.).

naiv fără speranță, și ea nu credea că era a doua variantă. Și apoi îi ceruse să îi fie alături. Cum naiba putea să-i ceară așa ceva?

— Tată, ascultă-mă, și ascultă-mă bine, a spus ea, ignorând felul în care se uita la ea. Tu zici că nu ești vinovat, dar dacă ești, vreau să o spui! Nu îți promit că o să te vizitez prea des, dar dacă acum spui că ești nevinovat și până la urmă se dovedește că ești, să nu te aștepți să mă mai vezi vreodată. Vorbesc serios, n-ai să mă mai vezi niciodată! Așa că te întreb încă o dată: ești vinovat de uciderea lui Mimi Todd Jansen?

Doggie a închis ochii și apoi a ridicat o mână.

— Nu, stai, vreau să reformulez: ești vinovat că l-ai determinat pe Toby O'Neill să comită crima? L-ai plătit sau l-ai convins în vreun alt fel să o facă? Acum e timpul să recunoști, fir-ar să fie!

În cele din urmă la privit fix.

Tatăl ei nu a ezitat niciun pic. A privit-o fix și încă o dată și-a declarat nevinovăția, adăugând că el niciodată nu fusese de acord să mute procesul în vestul Virginiei.

Dar ea nu s-a lăsat păcălită. Era evident că el își stăpânea sentimentele. Sub expresia lui calmă se ascundea disperarea – doar că ea nu trebuia să vadă asta. Tatăl ei nu voia ca ea să se implice prea mult. Încerca să o cruțe, și asta a afectat-o din plin. Întotdeauna existase acea umbră de îndoială: ea credea că e vinovat, dar nu putea fi sigură, cel puțin nu după modul în care o făcea să se simtă acum. Asta era problema.

Doggie a plecat de la închisoare cu ochii roșii și un nod groaznic în gât. Nu mergea de mult timp când a dat peste umărul unui vechi coleg de școală care venea spre ea din direcția opusă, o persoană pe care o ajutase să absolve cu note mari și care acum lucra ca avocat în oraș. Bărbatul s-a oprit și s-a uitat repede în jos înainte ca ea să apuce să se uite la el, apoi a început să scotocească prin valiză. A ridicat privirea abia când ea se îndepărtase deja câteva zeci de metri.

Și asta a rănit-o.

•

În fine, asta avea să le raporteze avocaților apărării: nu, tatăl ei nu era interesat să-și schimbe dorința în ceea ce privea locul în care se va ține procesul, și nu, nu putea să pledeze vinovat pentru că nu avusese nimic de-a face cu crima.

Când procurorii au primit o copie după declarația lui Curtis, se spune că le-a fost foarte greu să-și ascundă bucuria. Bineînțeles că încă mai erau chestiuni juridice care trebuiau rezolvate – foarte multe –, dar părea că solicitările avocaților lui Bud Curtis puteau fi rezolvate.

Asta însemna că procesul avea să se țină în D.C. ca un caz federal și, dacă Bud Curtis până la urmă primea pedeapsa cu moartea, avea să fie executat în Virginia.

„Bud Curtis vrea ca pedeapsa cu moartea să se efectueze în Waverly, Virginia” a apărut pe prima pagină a ziarului *USA Today.* Lunetistul din New York a ajuns pe pagina a doua.

Era mult mai tare decât un film de la Hollywood. Acuzatul ceruse dreptul de a alege unde să fie executat, și ei chiar îi făcuseră pe plac. Editorii ziarului au început să primească mai multe scrisori și, în timp ce majoritatea oamenilor erau ofensați de simpla noțiune că un complice într-o crimă atât de atroce ar trebui să aibă dreptul să spună ceva, un număr mare de oameni îl lăudau pe Bud Curtis pentru determinarea și curajul său, numindu-l chiar „un om sincer” sau spunând că „face față ca un bărbat adevărat”. În același timp, oponenții zeloși ai pedepsei capitale făceau demonstrații în fața a diverse judecătorii de stat, și un număr și mai mare chiar protestau în fața celor 1.100 de magazine ale lui Jansen din toată țara. Toată lumea avea o opinie legată de acest caz.

Doggie urmărea neliniștită evoluția, fără să spună cuiva că vorbise cu tatăl ei. Se concentra pe pregătirea pentru noul loc de muncă și evita să deranjeze pe cineva cu compania ei.

•

Procesului cu numărul 1:2008, cr. 1312 – *Statele Unite ale Americii vs. Bud Curtis* – i s-a stabilit ca dată de început ziua de 9 februarie 2009. Cum era de așteptat, judecătoarea avea să fie Marsha W. Tanner.

Judecătoarea Marsha W. Tanner era o femeie albă frumoasă, trecută puțin de cincizeci de ani. A început prin a ține prelegeri pentru ambele tabere despre natura dificilă a cazului, punând accent pe faptul că, de vreme ce acuzațiile procurorilor erau fondate pe dovezi circumstanțiale, soliditatea acestora trebuia să fie incontestabilă și fără echivoc.

După asta, le-a luat trei zile ca să aleagă un juriu. Trebuiau găsiți doisprezece cetățeni care, pe lângă alte lucruri, să nu fi

fost clienți fideli ai magazinelor lui Jansen și care nici să nu fi petrecut vreo noapte într-un hotel Splendor. În cele din urmă, au fost aleși patru jurați de culoare și opt albi – jumătate bărbați, jumătate femei – și procesul a putut să înceapă.

•

Pledoaria ambelor tabere privind acuzațiile procuraturii a fost scurtă.

Procurorii au prezentat transcrieri ale e-mailurilor trimise de pe o serie de calculatoare confiscate ale lui Bud Curtis către Doggie în timpul alegerilor electorale, în care acesta îl critica aspru pe senatorul Jansen în termeni fără echivoc. Pentru Doggie era extrem de neplăcut să fie aduse în lumina reflectoarelor aceste vechi certuri private cu tatăl ei. Pe deasupra, mai erau și multe alte e-mailuri, chiar și mai răutăcioase, care fuseseră trimise către un număr mare de oameni.

Apoi, procurorii au prezentat legătura din trecut a lui Bud Curtis cu aripa dreaptă a Partidului Republican, inclusiv marea sa implicare în lupta pentru drepturile proprietarilor de arme și munca depusă pentru campania prezidențială a lui Barry Goldwater din anul 1965.

De pe locul ei din al șaselea rând, lui Doggie îi era greu să recunoască imaginea subiectivă pe care o prezenta procuratura despre tatăl ei, aceea de extremist de dreapta agresiv.

Apoi, procurorii au anunțat posibilitatea de a aduce patru martori care aveau să jure că Bud Curtis îl îmboldise pe netotul de Toby O’Neill să îi urască pe Jansen și pe soția sa și că existau dovezi că fusese făcut un transfer de bani dintr-unul dintre conturile bancare ale lui Curtis în contul lui O’Neill exact înainte de crimă. Puteau și să prezinte arma crimei pe al cărei încărcător erau amprentele acuzatului. Mai departe, curtea a vizionat niște înregistrări ale Serviciilor Secrete, făcute în timpul unei ședințe ținute exact înainte de ziua alegerilor, ședință la care participaseră Bud Curtis și atât Serviciile Secrete, cât și bodyguarzii lui Jansen și în care Curtis oferise instrucțiuni precise despre care dintre ei va însoți anturajul lui Jansen pe coridorul hotelului și cine va fi prezent în timpul dezvelirii tabloului. Înregistrările conțineau și cererea specifică a lui Curtis ca Toby O’Neill să se ocupe de dezvelirea picturii.

Toate astea și multe altele indicau faptul că Bud Curtis se aflase în spatele asasinării, a concluzionat Mortimer Deloitte, și din acest motiv, procurorii au solicitat ca el să primească cea mai grea pedeapsă.

Evident, avocații apărării aveau contramăsuri – și căi de a explica – pentru fiecare dintre acuzațiile aduse. Bud Curtis, supărat, a negat cu vehemență că ceruse Serviciilor Secrete să-i permită lui Toby O'Neill să dezvelească pictura. Ba dimpotrivă: *ei* fuseseră cei care sugeraseră acest lucru, a spus el și a solicitat ca acea filmare să fie analizată de experți imparțiali. În plus, oricine ar fi putut să facă rost de pistolul lui Curtis, care stătea mereu în sertarul lui de la birou, și orice persoană nu foarte inteligentă putea să se descurce să facă un transfer de bani prin telefon în contul lui O'Neill. Dar, dacă ar fi *fost* el, de ce naiba ar fi făcut-o într-un mod atât de prostesc și stângaci? Pe lângă asta, nu credea că numărul contului bancar din care fuseseră virați banii era al lui.

Apoi, avocații apărării au susținut că faptul dovedit – acela că, în tinerețe, Curtis jucase un rol pasiv și complet lipsit de importanță în anumite alegeri electorale – nu putea să-i fie reproșat acum, adăugând că procurorul-șef Deloitte desfășurase și el activități similare în trecut. Nu susținuse el odată, în orașul său natal, campania electorală a unui anume șerif Brown, deși așa-zisul Brown a fost închis la scurt timp după aceea, când au ieșit la iveală mai multe cazuri de tortură brutală a deținuților care avuseseră loc în timpul fostului său mandat? Putea cineva să fie tras la răspundere pentru faptele rele ale altora?

După ce apărarea a menționat preferințele politice din trecut ale lui Deloitte și a pus la îndoială relevanța afilierilor politice vechi, judecătoarea Tanner a fost nevoită să bată cu ciocănelul în birou ca să se restabilească liniștea în sală.

•

În prima rundă, fiecare martor a fost chestionat cu privire la crima în sine: cine și unde se aflase și ce văzuse?

Primii interogați au fost cei care fuseseră prezenți când fusese omorâtă Mimi Todd Jansen pe coridorul din hotelul Splendor, în Virginia Beach – douăzeci și cinci de martori în total. Aceștia erau: agenții de pază, delegații și soțiile lor, guvernatorul Virginiei, Procurorul General Lovell, membrii personalului prezidențial, Thomas Sunderland și Wesley Barefoot, John

Bugatti și cameramanul său și, după ce ușile au fost închise pentru public, însuși președintele.

Niciunul dintre ei nu a spus nimic deosebit legat de crimă. Doar au descris unde stătuseră și ce văzuseră în timp ce pictura era dezvăluită și, câteva momente după aceea, și modul în care ucigașul atacase. Fiecare a spus că, înainte de a fi împușcată, Mimi Jansen îi șoptise ceva lui Bud Curtis și că acesta plecase apoi din încăpere. Cu alte cuvinte, el nu fusese în cameră când se trăsese.

Apoi i-a venit rândul lui Doggie. Povestea ei coincidea cu a celorlalți, numai că ea se simțise ca la spânzurătoare, stând în banca martorilor. Parcă fiecare se uita la ea ca și cum ar fi fost femeia care mânuia sforile în spatele celor care mânuiseră sforile. O senzație grea de vinovăție o trăgea în jos pe scaun. Orice cuvânt, rostit fie de procuror, fie de avocatul apărării, îi părea ca o mică înjunghiere.

În timpul chestionării, nici măcar o dată nu a reușit să se uite la tatăl ei. Abia după ce s-a așezat iar în spatele băncii acuzării, a îndrăznit să arunce o privire spre corpul lui încovoiat. Slăbise încă și mai mult de când îl văzuse ultima dată; costumul lui preferat de la Armani părea cu trei mărimi mai mare.

O priveliște de-a dreptul deprimantă.

•

În fața judecătoriei era plin de jurnaliști, fotografi și cameramani. Scena era grotescă și toată lumea țipa la Doggie. A ei fusese ideea ca noaptea alegerilor să fie petrecută la hotelul tatălui său? Își va mai păstra postul la Casa Albă, dacă tatăl ei va fi găsit vinovat? Ce îi spusese președintele când copilul lui nenăscut murise? Et cetera, et cetera.

Au împins-o și au tras de ea cu sălbăticie, și niciunul dintre gardienii de la judecătorie nu i-a sărit în ajutor. A ajuns la baza scărilor și a fost atacată de un val nou de jurnaliști nemiloși. Cineva a apucat-o de braț și s-a întors supărată ca să se lupte cu atacatorul.

— Dă-mi drumul, altfel îți dau una! a țipat ea și a privit fix în ochii căprui și indiferenți ai colegului său câștigător de concurs, șeriful T. Perkins.

A încetat să se mai zbată și s-a relaxat. Brusc, strânsoarea lui părea îmbrățișarea protectoare a unei mame. Acum se simțea în siguranță.

A ajutat-o să treacă repede printre carnețele, blițuri și lumini de reflectoare până în mașina lui veche, marca Chrysler. T. Perkins avusese destule experiențe de genul acesta.

— Am presimțit că va fi bine să te aștept aici, Doggie, a spus el după ce au plecat.

Nu a încetinit până ce nu au ajuns la Scott Circle.

— Stau la un hotel în spatele grădinii zoologice, a spus el. Mi-am luat câteva zile libere și, dacă vrei să fiu prin preajmă până când termini cu depunerea de mărturii, voi face asta bucuros.

•

Era clar că serile lui Doggie petrecute acasă ar fi fost insuportabile dacă nu ar fi avut parte de bunăvoința șerifului Perkins. Stătea în fața ei și o calma cu vocea lui liniștitoare, lăsând-o să-și exprime sentimentele. Punea un braț în jurul umerilor ei în timp ce vorbea despre lucruri normale, cotidiene, și ocazional își arunca săgeata preferată într-un punct negru bine conturat pe care îl desenase pe una dintre cutiile ei.

Când venea vorba de lege și de oamenii care se ocupau de ea, nu erau prea multe lucruri pe care să nu le știe T. S-a dovedit chiar că îl cunoștea destul de bine pe procurorul Mortimer Deloitte. Erau de-o seamă și crescuseră amândoi în Floyd County, în Virginia.

După ce petrecuse paisprezece luni în jungla infernală din războiul din Vietnam, Perkins se hotărâse să nu mai respecte niciodată un ordin care nu-i convenea. În prezent era la al treizecilea an de muncă; mai întâi lucrase ca ajutor de șerif, iar apoi ca șerif al Highland County, cel mai mic district din Virginia.

O lua pe Doggie în fiecare dimineață din fața apartamentului ei de deasupra Starbucks, de pe 19th Street, stătea lângă ea în timpul procesului, o ducea la Aripa de Vest a Casei Albe la ora unu după-amiaza, apoi seara o lua din nou la șapte și o aducea acasă. Se ocupa și de cumpărături, ceea ce însemna că în fiecare seară aveau aceeași cină: friptură de vită à la T. Perkins, cu munți de cartofi prăjiți anemici.

În primele câteva zile nu au discutat deloc despre proces.

După două săptămâni, presa prevedea practic în unanimitate că totul se va termina repede și Bud Curtis va fi găsit vinovat.

Și cum ar fi putut cineva să fie de altă părere? Potrivit procurorilor, de când Bud Curtis îl luase pe O’Neill sub aripa sa, cretinul viitor ucigaș nu avusese alt scop în viață decât să îi facă

pe plac stăpânului său. S-au menționat anecdote teribile despre tatăl lui Doggie, cum ar fi faptul că făcuse pariu cu amicii lui cu care juca poker că poate să-l facă pe O'Neill să-i lingă scuipatul de pe podea și cum O'Neill se certa des cu personalul hotelului dacă se nimerea să audă pe cineva că se plânge din cauza șefului lor.

Bud Curtis avusese o influență stranie asupra lui O'Neill – la această concluzie ajunsese procuratura – și ar fi putut să-l determine să facă orice. Dacă Bud Curtis putuse să-l facă pe servitorul său netot să îi lingă scuipatul, de ce nu l-ar fi determinat să comită și o crimă pentru el?

În ciuda furiei sale, tatăl lui Doggie nu a părut sincer în timpul contrainterogatoriului, și ea știa că multe dintre lucrurile pe care le spunea nu erau adevărate. De exemplu, cum putea să pretindă că susținuse candidatura lui Jansen și că nu avusese niciun alt motiv pentru a-i oferi hotelul senatorului în noaptea alegerilor în afară de a-i sprijini campania? Și cum putea să nege că nu participase activ în campaniile rasiste pentru funcția de guvernator ale lui George Wallace când numele lui apărea pe fiecare listă a susținătorilor lui Wallace? De ce încerca să ofere o impresie falsă despre sine când toată lumea își dădea seama că minte?

Cel mai rău a fost când l-au întrebat de ce nu fusese prezent când se comisese crima. Ce îi șoptise Mimi Jansen exact înainte să se dezvelească tabloul? Când Curtis a răspuns că femeia nu se simțise bine și că îi ceruse un pahar cu apă, Mortimer Deloitte și-a scos asul din mânecă: atunci de ce nu avea niciun pahar în mână când se întorsese câteva minute mai târziu?

La această întrebare, acuzatul a răspuns că *avusese* un pahar cu apă în mână, dar îl scăpase din pricina șocului în timp ce se trăsese și se instalase haosul. Și că din acel moment nici nu se mai gândise la paharul cu apă.

Problema era că paharul, sau cioburi din el, nu fuseseră găsite niciodată și camerele de supraveghere de pe coridor au demonstrat că mâinile lui Curtis erau goale când se întorsese. Un semn clar că în acest bărbat nu se putea avea încredere, a remarcat Deloitte, era că Bud plecase din cameră ca să nu fie prezent când are loc crima, și a susținut chiar că filmarea îl arăta pe acuzat uitându-se spre fiica lui ca să se asigure că e în afara focului înainte să plece.

Judecătorul a acceptat protestul apărării împotriva acestei speculații trase de păr, dar asta nu prea influențase cu nimic juriul care văzuse filmarea. Bud Curtis pleca de pe coridor exact înainte de crimă și nu ținea niciun pahar în mână când se întorcea. Așadar, bărbatul era un mincinos.

Ultimul care a fost interogat a fost Ben Kane, șeful grupului de bodyguarzi personali ai lui Jansen. La fel ca acuzatul, și el era îmbrăcat cu un costum Armani, doar că lui îi venea perfect. Și purta brățările de aur care erau semnul său distinctiv. Antrenat ca să interpreteze situații și să și le imprime în memorie, prezența lui rece și buzele lui strânse au impresionat sala de judecată. Nu avea nicio explicație pentru faptul că al său coleg de la Serviciile Secrete, acum suspendat, nu reușise să găsească pistolul când îl cercetase pe Toby O'Neill, dar în rest mărturia lui părea scoasă dintr-un film, în care toți actorii aveau roluri specifice și toată lumea juca la semnal.

Trecuse mult timp din clipa în care O'Neill trăsese în Mimi Jansen până în clipa în care O'Neill fusese împușcat. Mimi Jansen făcuse un pas în față când O'Neill trăsese, așa că glonțul ar fi putut foarte bine să-i fie destinat lui Jansen. Își aducea aminte clar și că îl auzise pe Bud Curtis vorbind cu Toby O'Neill la interfonul hotelului cu puțin timp înainte de incident. „Să nu spui nimic, Toby!” îl avertizase el, „să faci așa cum ți-am zis eu!” Colac peste pupăză, când Ben Kane îl arestase pe Curtis la scurt timp după aceea, cel din urmă îl scuipase pe față și urlase că porcul ăla democrat primise ce meritase.

În acel moment, tatăl lui Doggie a sărit de pe scaun, făcându-l mincinos pe Kane, dar în zadar. Era ușor de văzut că juriul devenea din ce în ce mai convins.

Mortimer Deloitte chiar era în elementul lui în timp ce a rostit declarația de încheiere și juriul a avut nevoie de patru ore ca să dea verdictul. Nu se îndoiau că acuzatul plănuise crima, doar că nu erau siguri dacă președintele trebuia să fie ucis și el împreună cu soția sa însărcinată. Se pare că un jurat avusese o problemă cu faptul că Bud Curtis nu făcuse nimic pentru ca amprentele sale să fie șterse de pe încărcătorul armei și că lăsase o urmă atât de ușor de detectat în cazul transferului de bani către O'Neill în loc să-i dea cash.

Dar așa e în cazurile de crimă: la un moment dat, ucigașul mereu o dă în bară.

•

T. Perkins s-a oprit chiar în fața Aripii de Vest a Casei Albe și a escortat-o pe Doggie dincolo de un rând de jurnaliști băgăcioși. Înăuntru, a fost întâmpinată de persoane care-și fereau privirea și de expresii schimonosite. Era evident că nimeni nu prea știa cum să reacționeze.

Wesley Barefoot a venit până la ea și i-a oferit o scurtă îmbrățișare, dar asta a fost tot. Nu se simțea deloc bine acum că era la serviciu și nu o ajuta nici faptul că întreaga Aripă de Vest era încordată la maxim de tensiunea care provenea din Biroul Oval de câteva zile. L-a întrebat pe Wesley ce se întâmpla și și-a dat seama după răspunsul lui vag că avea legătură cu procesul tatălui ei. Era sigură că toată faza cu procesul stopase dezvoltarea a ceea ce simțise a fi o relație intimă între ei doi.

S-a așezat la biroul său și a privit în jur. Încăperea care îi fusese oferită avea mai puțin de zece metri pătrați, nu era nicio fereastră, mobila avusese și zile mai bune și rafturile vechi erau pline de dădeau pe dinafară. Pe biroul ei șubred stătea un calculator cu tastatură îngălbenită de la nicotină, înconjurat de teancuri de hârtii. Nimic din treaba ei nu prezenta multă importanță. Postul ei era aproape cel mai de jos în ierarhia de la Casa Albă, fiind doar deasupra tânărului care avea sarcina a le goli coșurile de gunoi. Dacă nu ar fi fost un caz de crimă la nivel atât de înalt, nu i-ar fi știut aproape nimeni numele. Singura consolare și-o găsea în figurina cu Buddha pe care i-o dăduse Jansen în Beijing. Era așezată ca un prespapier într-un colț al biroului, pe un teanc de dosare ale departamentului despre rezervele de apă și de legi de inspectare a clădirilor publice. Micul Buddha aparținea unei vieți anterioare.

A stat câteva clipe cu un nod în gât, aducându-și aminte de expresia din ochii lui Jansen în momentul în care îi dăruise statueta. Acea privire o determinase mai târziu să se alăture campaniei lui prezidențiale. Dacă nu i-ar fi cumpărat niciodată acel Buddha și nu s-ar fi uitat la ea în felul acela, tatăl ei ar fi fost un om liber azi, și Mimi Todd Jansen și copilul ei ar fi fost în viață. Cum putuse o privire atât de caldă și de autoritară să ducă la o schimbare atât de dezastruoasă a destinului?

A ridicat figurina și a strâns-o în brațe. Președintele îi promisese fericire și prietenie pe viață, dar unde erau fericirea și prietenia acum? Dedicase măcar o secundă acelei promisiuni în

timpul procesului tatălui său? Nu, nici măcar un singur cuvânt de consolare și nici măcar o privire compătimitoare.

I-a trecut prin cap să arunce micul Buddha în coșul de gunoi, dar s-a răzgândit când două secretare au trecut pe lângă ușa ei deschisă cu expresii dispreţuitoare pe care nu s-au chinuit să le ascundă. Și-au întors capetele repede când ea s-a uitat la ele, ca și cum era periculos doar dacă se uitau la ea.

În următoarea jumătate de oră, s-a gândit să lase totul baltă. Să-l sune pe T. Perkins și să îl roage să vină și s-o ia la el acasă în Virginia. Era evident că asta își doreau colegii ei – să plece de bunăvoie.

Chiar era pe punctul de a ridica receptorul când Thomas Sunderland și-a făcut apariția în biroul ei. Era mai slab și mai palid decât îl știa ea. El fusese unul dintre cei mai acuzatori martori de la procesul tatălui ei și acum se părea că venise rândul ei.

— Ce planuri ai acum, Doggie? a întrebat el, fiind clar după expresia feţei ce răspuns dorea să audă.

Voia ca ea să plece, frumușel și ușor – și de bunăvoie. Până atunci, situația rămânea nesigură. În clipa de faţă simţul ordinii și al proprietății propriu fostului militar care fusese cândva cântărea mai mult decât dacă l-ar fi consiliat pe președinte în privința căilor lumii.

Ea nu i-a răspuns.

— Președintele Jansen nu mi-a cerut în mod formal să fac asta, dar cred că preferă să nu să dea peste tine.

Doggie a așezat statueta lui Buddha la loc pe teancul de pliante.

— Presupun că te descurci fără să fie nevoie să muncești, a adăugat el.

— Da.

— Atunci ești de acord? a întrebat el.

— Cu ce? Cu faptul că ar trebui să demisionez și să dispar pur și simplu, sau că nu ar trebui să hoinăresc pe holuri ca să nu mă vadă președintele?

— Cum poți continua să lucrezi aici când toată lumea știe că tu ai aranjat ca președintele să țină petrecerea de alegeri la blestematul de hotel al lui taică-tău?

Imbecil arogant și mincinos! Chiar încerca să o facă să se îndoiască de propria ei memorie?

— *Eu?* Din câte îmi aduc eu aminte, eu am fost cea care s-a opus cu vehemență până și menționării ideii. Nu *dumneavoastră,* domnule Sunderland, ați fost cel care m-a presat să o fac și apoi s-a ocupat de toate?

Bărbatul nu i-a răspuns la întrebare. Își cântărea opțiunile. În cele din urmă, a spus doar:

— Deci… ce zici?

Ea a încuviințat din cap, mai mult pentru ea. Șacalul ăsta fără inimă nu avea s-o afecteze.

— Ei bine… zic că pariez că președintele are lucruri mai importante la care să se gândească!

Capitolul 8

Bud Curtis a fost mutat la închisoarea de stat din Sussex, la patru zile după ce judecătoarea Marsha W. I Tanner îl condamnase la moarte. Avocații lui au făcut imediat apelul, așa cum se obișnuia, și nimeni nu se aștepta ca la curțile de apel să se ajungă la o decizie finală în mai puțin de șase ani. Atât va trebui să aștepte camera morții.

Dar Bud își dădea seama că „oamenii” deja își pronunțaseră sentința. Nu fusese nimeni din familia lui prezent la procedurile legale finale. Nu îl mai întreba nimeni ce părere avea despre acuzații, decât dacă regreta ceea ce făcuse, și asta îl făcea să-și piardă puterea de a lupta. Ziarele erau ocupate mai mult cu articole negative, investigând în profunzime metodele lui de afaceri – metode câștigătoare, dar și îndoielnice –, ca proprietar de hoteluri. Nu spuneau nici măcar un cuvânt despre anii neprofitabili și plini de muncă în care transpirase din greu pentru fiecare dolar pe care să-l poată pune deoparte. Ei nu căutau o poveste de succes. Nu mai căutau.

Multe alte lucruri s-au schimbat după sentință. Gardienii de la închisoare au început să-l trateze mai rău, nu mai ascultau ce avea de spus și, de pe o zi pe alta, permisiunea de a primi vizitatori a fost redusă la minimum.

Fusese condamnat pentru conspirație la uciderea soției președintelui – sau mai degrabă, a soției unui membru al guvernului aflat la datorie – care mai era și însărcinată pe deasupra. Trebuia să aștepte la rândul celor condamnați la moarte într-una dintre cele mai bine păzite închisori din Virginia.

În mod ironic, dacă ignora lanțurile și circumstanțele – care bineînțeles că erau dificile – era aproape ca și cum se întorsese acasă. Timp de mai bine de doi ani, parcursese acel drum cu mașina spre Richmond de câteva ori pe săptămână: prin Virginia Beach, Norfolk, Isle of Wight, Wakefield și Waverly. În Waverly lua prânzul la restaurantul italian Marco’s pe strada principală, întotdeauna aceeași pizza și aceeași înghețată, în același separeu cu posterul vechi care înfățișa o coridă. Apoi se juca câteva runde la pinball cu localnicii, poate chiar aceeași care

acum aveau să-l conducă spre a fi executat într-o zi. În cele din urmă, se ducea ca de obicei la casa dărăpănată a bătrânei sale mătuși care puțea a pisici și a parfum ieftin. Se afla pe Musselwhite Drive, la șase kilometri de închisoare. Cine altcineva mai avusese grijă de ea?

Acum, mătușa lui era moartă, și el era aici.

•

L-au dus la închisoare într-o mașină blindată. Printr-o mică jaluzea dintr-o parte a reușit să zărească peisajul pe lângă care treceau: întinderea lungă și dreaptă de drum prin mlaștini și pădure, vulturii care zburau în cerc deasupra vârfurilor copacilor și pânzele de păianjen enorme care atârnau deasupra crengilor și tufișurilor ca un strat protector.

Toate culorile dispăreau în timp ce primele clădiri cenușii ale închisorii Sussex State începeau să apară. O panoramă anemică de asfalt și beton și buncăre cenușii al căror singur scop era acela de a depozita deșeurile societății. Câteva uniforme de închisoare portocalii din spatele sârmei ghimpate erau singura pată de culoare.

Era iadul pe pământ. Un iad lipsit de nuanță. Complet ireal și la ani-lumină de restaurantul Marco’s.

Au trecut trei zile în care Bud a încercat să se obișnuiască cu noua realitate, cum ar fi să tragă apa la toaletă din metal, să stea întins ca lumea pe salteaua plată, să se obișnuiască cu zgomotele de metal ale ușilor și să se izoleze de corul de plângeri din partea celulelor înconjurătoare în care animalele pe care ei le numeau „condamnați!” trebuiau să aștepte până când le venea timpul.

Și apoi realitatea l-a lovit.

Și-a adunat gândurile până când l-a durut capul, încercând să găsească o cale de a scăpa din acest coșmar, să găsească ceva ca să convingă autoritățile că trebuia să fie rejudecat cazul său. Acum a renunțat.

Realitatea era că era prea târziu. Ratase șansa. În timpul procesului din sala de judecată masivă, nu se obișnuiseră cu toții cu ideea că el era vinovat, toți însemnând procurorul, avocații lui și până și el? Cine i-ar mai fi luat în serios cazul acum? Doggie? Se îndoia de asta. De ce s-o facă? El și avocații lui conduseseră cazul într-un mod lamentabil.

Totul se terminase. Asta era realitatea. Cazul era închis: trebuiau să fie trase concluzii. Fusese condamnat pentru ceva ce nu făcuse, dar oricum avea să moară. Și indiferent câți avocați avea și cât de inteligenți erau, și indiferent câte motive existau pentru o rejudecare, totul avea să se sfârșească în camera de executare care se afla la câțiva metri de locul în care stătea acum.

Era un coșmar. Lumini de neon care pâlpâiau și o cameră de nici cinci metri pătrați care nu ar fi fost acceptată nici pentru a ține un animal sălbatic. Culori reci, o chiuvetă din metal și suprafețe din ciment netede.

Deținuții țipau unul la altul tot timpul și bărbatul de culoare imens din celula alăturată – cu mâini mari care atârnau fără vlagă pe lângă bare de cele mai multe ori – era cel mai rău. Deși gura nu-i tăcea nici măcar pentru o secundă, era în regulă atunci când cineva îi răspundea. Atunci când nu-i mai răspundea nimeni, își pierdea controlul și se dezlănțuia iadul.

Îl chema Daryl Reid. Era clar că văzuse și trecuse prin prea multe la viața sa și – ceea ce era și mai rău – simțea nevoia de a povesti tuturor despre acele lucruri.

— Când o să-mi vină vremea, vreau de toate: cheeseburgeri, două enchiladas, doi taco și două sticle de Coca-Cola – două sticle imense de Coca-Cola. Care sunt cele mai mari? Foarte mari? De doi litri? Da, vreau două d-astea! Hei, tu, Bud Curtis! Ce o să mănânci când o să vină după tine?[11]

Bud îi dăduse de o sută de ori același răspuns: nu știa.

— Haide, omule, poți să iei ce vrei! Spune-mi!

Și în timp ce bietul tip de lângă el își striga povestea vieții, Bud a înțeles brusc. Într-o zi va trebui să aleagă. Taco sau paté de foie gras. Firește că s-ar fi putut să fie nevoie de zece ani și de nenumărate apeluri, dar va trebui să aleagă.

Acesta era unul dintre numeroasele gânduri cu care era îi greu să se confrunte.

•

Încă de când era închis înainte de judecare, își dăduse seama că forțe puternice voiau să scape de el. În timpul interogatoriului

---

[11] În Statele Unite, majoritatea statelor oferă deținuților condamnați la moarte o ultimă masă înainte de a fi executați, folosind termenul „masă specială”; deținutul poate să aleagă ce să consume la acea masă, deși multe state impun anumite restricții; de exemplu, în statul Florida produsele trebuie achiziționate local, iar în Oklahoma costul maxim este de 15 dolari (n.tr.).

ținut noaptea, după crimă, spusese poliției iar și iar că nu el, ci unul dintre agenții de pază ai președintelui – un anume Blake W. Wunderlich – sugerase ca Toby O'Neill să dezvelească tabloul din coridor.

— Nu am fost eu, repetase Bud toată noaptea, dar nu-l crezuse nimeni.

Polițistul care condusese interogatoriul îl întrebase dacă se întâlnise cu Wunderlich în persoană și Bud explicase că, în afară de o singură conversație telefonică, tot contactul pe care îl avusese cu el fusese în scris, dar că salvase toate conversațiile lor prin fax.

Firește că a doua zi anchetatorii găsiseră patru faxuri în biroul lui Bud din Virginia Beach, toate trimise în aceeași zi și semnate de un anume Blake W. Wunderlich. În următoarele câteva zile, se pare că încercaseră din greu să îl găsească pe bărbat, dar nu reușiseră. Nici Serviciile Secrete, nici FBI-ul, nici companiile de bodyguarzi și nici CIA nu aveau un angajat cu acel nume. Ei spuneau că bărbatul nu exista și că faxurile fuseseră trimise de la unul dintre hotelurile lui Bud din Chicago. Îi arătaseră faxurile și indicară numărul lor. Da, erau autentice – el le recunoștea. Recunoștea și numărul de fax al expeditorului? Nu, normal că nu, cum ar fi putut să-l recunoască? Puse una peste alta, hotelurile lui trebuie să fi avut sute de numere de fax.

Apoi îi arătaseră o mențiune pe care o notase în jurnalul său de lucru care indica faptul că fusese la hotelul de la care fuseseră trimise faxurile în acea zi. Nu-și mai aducea aminte? Trecea atât de des prin Chicago încât nu mai putea să-și aducă aminte ce făcuse acolo?

Bud nu înțelegea nimic. Spuseseră că bărbatul cu faxul nu exista, dar el vorbise cu acel om la telefon și își aducea aminte clar numele său.

Procurorul de stat își amintise cu ușurință numele când începuse procesul.

— Wunderlich, cu activitățile sale convenabile, dar o ființă ciudat de imaginară, îl descrisese el.

Procurorul ajunsese la concluzia că faxurile fuseseră trimise de un bărbat care nu exista, de la unul dintre hotelurile lui Curtis din Las Vegas. Când un detectiv reușise să confirme faptul că Bud fusese în acel hotel în aceeași zi în care fusese trimis faxul, păruse că Bud era vinovat. Observase și el asta. Era greu să

nege acuzația că el însuși inventase evenimentele și faxurile, și că Blake W. Wunderlich nu existase niciodată decât în mintea lui bolnavă. Bud se întrebase cine ar fi vrut ca vina să cadă pe el?

Dar acest incident nu era nici pe departe atât de rău în comparație cu toate celelalte care făceau ca viitorul lui Bud să fie unul negru. Seria de surprize urâte similare din acest caz era infinită. Printre alte lucruri, doi dintre agenții de securitate cu costume negre susțineau că văzuseră pistolul pe biroul lui de la hotelul din Virginia Beach cu doar două zile înainte de crimă, deși el nu îl mai scosese din sertarul de la birou de cel puțin trei ani. Analizele de pe încărcătorul armei arătaseră că amprentele îi aparțineau lui. Dar cum se putea așa ceva, dacă el nu încărcase niciodată arma? Aveau și o filmare cu el în clipa în care susținea că reintrase pe coridorul hotelului cu un pahar cu apă, dar nu i se vedea niciun pahar în mână. Toate astea… deși el știa că nu era nimic adevărat. Ca să nu mai pună la socoteală și misteriosul transfer de bani pe care ei pretindeau că îl făcuse în contul lui Toby O'Neill.

Și nimeni nu îi sărise în apărare. Niciunul dintre angajații săi nu profitase de ocazie ca să spună curții cât de tare aștepta să facă în sfârșit pace cu fiica sa și cât de încântat era de publicitatea pe care i-o va aduce faptul că următorul președinte al Statelor Unite avea să fie cazat la hotelul său în noaptea alegerilor. Și chiar dacă toată lumea știa, nimeni nu se deranjase să atenueze criticile lui infame adresate președintelui și lui Mimi Jansen menționând că el întotdeauna criticase pe toată lumea și se plângea de toate alea – cu un zâmbet pe buze. Nimeni nu s-a deranjat nici să atragă atenția asupra faptului că participase atât de puțin în campaniile lui Barry Goldwater și George Wallace când avea doar șaisprezece ani. Sau cât de multe făcuse pentru comunitate după ce se întorsese din Vietnam.

Dacă stătea să se gândească, probabil că era din pricina faptului că nimeni nu observase, și visa la cai verzi pe pereți dacă voia ca lumea să se gândească la latura umană și blândă a unui bărbat atât de puternic ca el. Parcă era vina lui că oamenii ajunseseră să devină insensibili din cauza tiradelor lui tipice.

Din păcate, probabil că asta era adevărat și l-a afectat foarte tare.

Se așteptase că va avea parte de un proces corect și că nu va fi greu să-și dovedească nevinovăția. Dar detaliile, cum ar fi suspiciunea și îndoiala de pe fața lui Doggie când venise să-l viziteze în închisoare, felul în care președintele juriului îl privise fix în ochi sau în care ofițerul de poliție susținuse că faxul venise de la o persoană imaginară, l-au făcut pe Bud Curtis să-și dea seama că soarta lui era scrisă și că restul se va petrece așa cum trebuie.

Nimeni nu este nevinovat până când nu se dovedește că e vinovat.

•

Erau douăzeci și șapte de bărbați condamnați la moarte. Cel mai bătrân avea șaizeci și doi de ani, cel mai tânăr era doar un copil. Zece negri, câțiva latino, restul albi. Cu toții erau condamnați la moarte și practic se luptau cu toții ca niște nebuni cu autoritățile și cu avocații ca să mai tragă de timp.

Mâinile oamenilor le spuneau întreaga poveste, pentru că numai atât puteau să vadă restul prizonierilor. Mâinile acelea erau fețele lor. Reflectau disperarea și apatia și atârnau toată ziua fără vlagă printre gratiile celulelor.

Deținuții din stânga și din dreapta lui Bud erau duși cu capul, un lucru de care gardienilor aparent nu le păsa nici cât negru sub unghie. Cu excepția celui mai nou paznic, un tip pe care-l chema Pete. Pete Bukowski era singurul gardian din închisoare care părea să posede rămășițe de umanitate. Privirea lui era aproape prietenoasă și uneori dădea din cap spre deținuți sau zâmbea trist, ca și cum putea să se pună în locul lor, să jelească soarta unui om.

Ceilalți gardieni erau reci ca gheața. Își făceau treaba punându-le lanțuri deținuților și ducându-i afară în curte pentru a face mișcare timp de o oră, ca și cum îl scoteau la aer pe câinele vecinului. Trebuia să te și umilești ca un câine, așa cum îl avertizase bărbatul din celula adiacentă. Mai ales față de gardianul mare și roșcat căruia îi spuneau Lassie. Altfel ți se reduceau rațiile.

— Bă, Curtis, m-asculți?

Vecinul lui, Daryl Reid, bătea din nou în bare. Omorâse de două ori, la o distanță de câteva zile, și nu-i păsa deloc. Era vinovat și nu pretinsese niciodată contrariul. Singurul lucru de care îi păsa era să termine odată cu asta. Daryl fusese închis din

1999 și în afară de celălalt vecin al lui Bud, Reamur Duke, niciunul dintre bărbații condamnați la moarte nu mai supraviețuise atât de mult. Până acum, posibilitățile de apel fuseseră mai mult sau mai puțin epuizate. Nu mai dura mult și Daryl avea să aibă parte de ultima lui masă magnifică.

— Te-am întrebat dacă m-asculți?

A bătut din nou în gratii.

— Ce mai vrei acum, Daryl?

— Ești un om bogat, nu-i așa?

— Taci, Daryl! De câte ori trebuie să-ți mai spun?

— Atunci fă rost de niște țigări pentru Reamur Duke. Cumpără-i câteva și ia-mi și mie câteva, bine?

— Ce ar fi să ne iei tuturor marijuana? Suficientă cât să ne zburăm creierii din locul ăsta blestemat! a țipat altul.

Câțiva dintre ei trăgeau de bare.

— Nu pentru Robert, nenorocitul ăla de ucigaș de copii. Lui îi trebuie o doză de heroină netăiată, fix în gât! s-a auzit o altă voce.

Bud a presupus că era a bărbatului din celula cu numărul șase sau șapte.

— Taci naibii cu porcăriile astea, Clive, și tu la fel, Dave! Dacă Bud o să-și folosească milioanele pe ceva, va fi ca să ne facă rost de niște avocați buni. Nu-i așa, Buddy Boy? Ce zici? Jumătate dintre noi am avut doar avocați de tot rahatul care nu știau nici să se lege la șireturi!

De data aceasta, vocea fusese însoțită de niște mâini mari și albe care gesticulau printre bare câteva celule mai încolo.

Bud nu a răspuns. Timp de câteva secunde, toți au bătut în gratiile celulelor ca niște țicniți. Apoi s-a făcut brusc liniște.

În cele din urmă, s-au enervat unii pe alții.

— Bă, omule, lasă-i pe ei! a șoptit Daryl. Atâta timp cât îmi iei mie și lui Reamur țigări, bine?

Era cel puțin a cincea oară când avea loc conversația asta și era abia ora zece dimineața. Se întâmplase de vreo douăzeci și cinci de ori ieri și alaltăieri. Mâine avea să fie la fel. Și ziua următoare.

Zidurile subțiri din metal nu ofereau nicio izolare față de toate scrâșnetele și agitația din fiecare zi. Numai visurile puteau face asta.

•

Reamur Duke plângea noaptea și nu voia niciodată să zică de ce. După aceea, recita aceleași bazaconii iar și iar – cuvinte și numere, toate deodată.

— Să iei opt virgulă șase și una, două, trei, patru semnături.

Apoi turuia ceva timp despre țigări și apoi revenea la combinații nesfârșite de numere și cuvinte care îi umpleau capul. Era și mai nebun decât Daryl, dar aparent nu destul de nebun încât să nu fie pus pe un scaun cu otravă în vene.

Bud ura să se gândească la asta, dar era doar o chestiune de timp până când aveau să-și piardă cu toții mințile. Daryl Reid știa suficiente povești despre cât de rău era pentru deținuții condamnați la moarte, și rar îl auzeai râzând atât de tare ca atunci când povestea despre cel care voia să-și păstreze desertul până după execuție.

Bud nu râdea niciodată. Fusese condamnat la moarte de șase zile și deja era pe punctul de a ceda nervos. Trebuia să se întâmple ceva.

Capitolul 9

Era ora zece fix seara, șase martie, și cerul nopții era negru deasupra Aripii de Vest. Trecuseră câteva ore de când începuse ședința dintre președinte și vicepreședinte, iar Wesley avusese destul timp la dispoziție ca să se gândească.

Trebuia să-și scoată din minte gândul la cât de tare se luptase ca să ajungă unde era azi și că acea perioadă minunată a vieții sale se apropia de sfârșit.

•

Wesley și ceilalți au auzit vocea agitată a vicepreședintelui Lerner, cu mult înainte ca acesta să apară în ușa Biroului Oval. Nu arăta deloc bine, avea fața roșie și umflată ca și cum suferea de un fel de reacție alergică puternică. A dat din cap scurt spre cei de la masă, s-a așezat pe singura canapea și a pus picior peste picior. Președintele a ajuns un minut mai târziu, flancat de Procurorul general și de Secretarul de Interne Betty Tucker. Cea din urmă arăta stresată, ca și cum tocmai sosise după nesfârșite inspecții în diverse instituții publice din toată țara.

Wesley a analizat fețele celor prezenți, lăsându-și privirea spre podea și apoi și-a ridicat-o spre picioarele frumoase ale lui Betty Tucker. Fusese și el acolo cândva, între picioarele ei. Doamna Tucker i-a simțit privirea, dar a ignorat-o. Pentru ea, totul rămăsese în trecut.

— Bine, Bruce…

Vicepreședintele era absolut singura persoană care își permitea să i se adreseze liderului țării în acest fel și, deși Jansen nu arăta asta, Wesley știa că nu apreciază asta. Dar Jansen devenise un maestru în a nu-și arăta sentimentele.

— Acum te întreb pe tine, a mormăit el, și depinde de tine dacă vrei să răspunzi sau să pui pe unul dintre servitorii tăi s-o facă pentru tine!

Jansen l-a privit calm.

— Întreabă, Michael! l-a îndemnat el, neafectat de lipsa de formalitate a celui care era al doilea la comandă și de tonul său agresiv.

— Presupun că cei prezenți știu deja tot ce am vorbit noi în biroul lui Sunderland, a spus vicepreședintele.

— Da, așa este!

Michael K. Lerner s-a întors spre ceilalți.

— Știați că tot ce spuneți în această clădire este înregistrat?

Nimeni nu a răspuns. Și cum puteau s-o facă? Erau șocați. *Haide, Jansen, neagă! Nu permite să fie adevărat!* a zise Wesley Barefoot în sinea lui, dar președintele nu a afișat nicio expresie.

Wesley mai avea puțin și se ridica de pe scaun ca să plece, dar nu a putut s-o facă.

La doi metri mai încolo, vicepreședintele stătea cu maxilarul încordat. În calitatea lor de candidați prezidențiali rivali, el și Jansen curtaseră aceiași votanți și Lerner pierduse la o diferență mare. Așadar, alianța lor din prezent era strict una obligatorie și nu se aștepta nimeni să reziste mult timp. Pe de altă parte, nimeni nu ar fi putut să prevadă că se va termina aproape înainte să înceapă.

— Da, domnilor, a spus Lerner, văd că în sfârșit v-a mâncat pisica limba, ceea ce s-ar putea să vă doriți să se întâmple mai des, pentru că ceea ce vă spun este adevărat: tot ce spunem în Casa Albă este înregistrat și poate fi folosit împotriva noastră dacă se ivește ocazia. Dar acesta este doar primul pas. Așteptați! Acest pachet de reforme va pune până la urmă întreaga țară sub supraveghere, nu este așa, domnule președinte?

— Pentru o perioadă limitată, da!

Wesley i-a aruncat o privire lui Betty Tucker, al cărei progres în carieră era invidiat de toți cei de la Washington, dar părea să nu fie deranjată de ceea ce auzea. El avea curajul să vorbească? A clătinat din cap. Nu, nu avea.

— Iar scopul ar fi…? a continuat Lerner.

— Scopul este controlul, a răspuns Jansen.

— Deci despre control este vorba.

— Dacă ne dorim în mod serios să schimbăm lucrurile, da!

Lerner a dat din cap de parcă mai auzise toate astea și înainte.

— Propunerea de reformă menționează că s-ar putea să devină necesar să fie încălcate principiile democratice. Sunteți dispus să faceți asta, domnule președinte?

— Dacă este nevoie.

— Să cenzurați presa?

— Da!

— Să le interziceți oamenilor să dețină arme?

— Nu! Asta este împotriva celui de-al Doilea Amendament, a venit răspunsul calculat al lui Jansen.

— Dar să le interziceți să cumpere muniție, am dreptate?

— Da! Al Doilea Amendament nu interzice asta.

— Și v-ați confrunta cu tribunalele și ați oferi amnistie pentru mii de criminali condamnați?

— Da, și asta! Trebuie să acordăm o mare prioritate programului de resocializare după ieșirea din închisoare.

— Dar îi veți executa pe deținuți chiar dacă nu și-au epuizat toate posibilitățile de apel?

— Da!

Vicepreședintele a clătinat din cap.

— Și cei care se opun planului vor trebui să se conformeze?

— Întocmai!

Au urmat câteva momente de liniște, unele dintre cele mai semnificative și imposibil de uitat secunde din viața lui Wesley.

Iată-l acolo, paralizat în întregime, cu excepția mâinilor care-i tremurau, de teamă că va pierde tot în ceea ce credea. Era prins în pânză pentru că nu avusese curajul să se ridice și să plece atunci când ar fi putut s-o facă. Dar picioarele lui erau inutile și nu putea decât să ridice capul și să se uite bine la președinte – această persoană care deborda de putere – și să încerce să înțeleagă de ce se întâmplau toate astea atât de brusc. Cu cât se gândea mai mult, cu atât criticile dure ale lui Lerner păreau niște subestimări.

Nimeni din cei prezenți în Biroul Oval nu a luat cuvântul.

Apoi, președintele s-a ridicat încet. Avea o expresie întunecată pe chip în timp ce stătea drept în picioare, privind deasupra lor.

— Michael… a spus el și a făcut o scurtă pauză până ce vicepreședintele a întors privirea. Datoria noastră este să facem Statele Unite un loc mai bun în care să se poată trăi. Întotdeauna a trebuit să ne luptăm cu amenințările din afară – lupte care ne-au costat foarte scump –, dar ne-am menținut țara liberă. Dacă lucrurile vor rămâne așa, *acum* trebuie să acționăm, doar că de data aceasta, inamicii ne amenință dinăuntrul țării. Cuvintele rostite au făcut ca expresia

vicepreședintelui să fie chiar și mai ostilă, dar Jansen nu a fost impresionat.

— Știi la ce inamic mă refer, nu-i așa, Michael? Este un inamic care poartă multe nume. Vorbesc despre mafie, organizații paramilitare, rata criminalității, ignorarea legilor armelor și folosirea greșită a libertății de exprimare, violențele de toate tipurile, nedreptățile și abuzul de putere. Un inamic cu multe nume și multe fețe, și mult prea mulți oameni se află sub puterea sa – de bunăvoie sau nu –, așa că firește că nu toată lumea va duce această bătălie care trebuie dusă.

— Sună atât de nobil felul în care v-ați exprimat, domnule președinte! a spus Lerner, abia reușind să-și controleze vocea. Dar tot trebuie să urmăm procesul legislativ!

— Vom încerca!

Acest răspuns a fost prea mult pentru vicepreședinte și a sărit de pe scaun.

— Aici nu e vorba de încercări, fir-ar să fie! Nu înțelegi, Bruce? Urmezi regulile stabilite de Congres și de Constituție, ai priceput? Altfel jur că o să te dăm jos, orice ar fi!

Vicepreședintele era roșu ca focul. Se zvonea că avea probleme cu inima și Wesley se aștepta ca bărbatului să i se facă rău în orice moment.

Președintele s-a apropiat de el. Era cu cel puțin jumătate de cap mai înalt decât vicepreședintele și cu vreo zece kilograme mai greu. *Acu-i acu!* s-a gândit Wesley, dar nu a fost decât o chestie de intimidare, asemenea unui leu gata să îl scuture de ceafa pe unul dintre puii lui neascultător până când face așa cum i se spune. Le arăta tuturor cine era regele junglei. Lerner s-a dat la o parte din calea lui Jansen, care a mers mai departe spre biroul său. S-a uitat la fiecare pe rând și s-a așezat.

— Mâine mă voi adresa țării și voi prezenta cetățenilor acestui popor programul pe care de acum înainte îl voi numi: „Un viitor sigur”. Oricine are o problemă cu asta, trebuie să o spună acum.

A urmat o tăcere prelungită. Lui Wesley nu-i venea să creadă ce auzea. Chiar îndrăznea să expună planul publicului american mâine? Fără lobby-ism, fără negocieri cu Congresul pe seama compromisurilor, fără înțelegeri pe ascuns și strângeri de mână care să-l ajute să-și atingă țelul? Era o nebunie curată. Apoi i-a trecut prin minte brusc un gând care era chiar și mai insuportabil deoarece i se aplică lui personal: Jansen avea să-și

ţină discursul mâine şi poate că se aştepta ca *el* să formuleze toate prostiile astea pentru un comunicat de presă.

Betty Tucker a spart tăcerea.

— Eu mă bag.

Apoi Sunderland a încuviinţat din cap ca să-şi arate aprobarea.

A urmat Lance Burton.

— Şi eu, a zis el şi s-a uitat la Wesley. Nu vom avea mult timp la dispoziţie ca să pregătim acel discurs, dar atât eu, cât şi Donald ne implicăm.

Acesta era singurul răspuns la care te puteai aştepta din partea şefului Comunicaţiilor.

Procurorul general Lovell a dat din cap.

— O să-l informez pe şeful Curţii Supreme de Justiţie Manning imediat ce se încheie această şedinţă şi voi ţine o şedinţă la Departamentul de Justiţie în această seară.

Wesley a rămas fără cuvinte. Asta era tot? Ce perspective tentante le promisese lui Lance Burton şi Donald Beglaubter de nu mai aveau nimic de comentat despre chestiunea asta? Oare îşi pregăteau drumul spre cele două funcţii din Cabinet care urmau să apară drept rezultat al confruntării inevitabile care se apropia?

Wesley a tăcut şi nu l-a întrebat nimeni ce părere avea. Ce putea el să facă – un singur om? Dacă nu spunea nimic, ceilalţi aveau să presupună că e de acord cu ei. La acest gând, genunchii au început să-i tremure pe sub masă de agitat ce era.

— Domnule preşedinte, cine va fi funcţionarul provizoriu când voi anunţa presa că îmi dau demisia peste câteva ore?

Lerner a fost cel care a rostit acele cuvinte. Faţa lui furioasă şi roşie se transformase într-una glacială şi măsurată. Era clar că mintea lui rapidă şi calculată încerca să găsească o modalitate prin care să întoarcă situaţia în favoarea sa. Avea să fie un adversar puternic împotriva „viitorului sigur” al lui Jansen.

— O, cred că vom reuşi noi să rezolvăm asta, Michael! a fost răspunsul preşedintelui.

•

Se simţea al naibii de vinovat, uitându-se neliniştit în întuneric, în timp ce se îndrepta spre casă ca să scrie discursul preşedintelui. *De ce nu te-ai ridicat imediat ca să protestezi?* s-a certat el. *Laşule prost şi nenorocit!*

A petrecut următoarele trei ore forțându-și degetele să tasteze. Vorbise prin e-mail cu Donald Beglaubter și la telefon cu Lance Burton despre detaliile cruciale ale discursului. Acum mai avea puțin și termina. Trei doze de suc goale stăteau lângă calculator și două ecrane de televizor erau pornite în spatele său. La fiecare câteva secunde își schimba poziția pe scaunul de lucru.

În cameră era o atmosferă de deznădejde greu de ignorat.

•

Primele interviuri cu vicepreședintele Lerner au apărut la știri după cinci minute de la miezul nopții. Plin de încredere în sine, a anunțat faptul că îi spusese președintelui că nu avea deloc încredere în el și fusese forțat să demisioneze. Așa formulase el – nimic nu fusese din propria lui inițiativă. Nu, el fusese „forțat să demisioneze”. Era un mod inteligent de exprimare și comentatorul a sugerat imediat faptul că Lerner fusese concediat. Fostul vicepreședinte a fost nemilos în privința criticilor aduse, dar știa cât de departe poate să meargă fără a-și compromite jurământul de confidențialitate. Așa că, în schimb, a dat detalii despre nemulțumirea sa, a insistat asupra instabilității mentale a președintelui de când preluase postul și asupra consecințelor periculoase cauzate de moartea tragică a celor două soții ale sale – consecințe asupra puterii lui de judecată.

Era un discurs perfect pentru a sugera faptul că președintele prezenta din ce în ce mai mult semne de alienare mentală care în curând aveau să se manifeste sub forma unor decizii drastice și prost gândite.

În nici zece minute, Wesley a fost sunat de John Bugatti.

— Salut! Lerner a demisionat. Ce se întâmplă? a întrebat Bugatti.

— Nu am timp acum, John! Sunt la mijlocul scrierii unei declarații de presă care trebuie să fie gata peste o jumătate de oră.

— Wesley, stau aici într-o gaură uitată de Dumnezeu în Montana, fir-ar să fie! Accesul la presă e groaznic aici. Haide, amice, dă-ne un indiciu!

— Președintele a luat-o razna!

Wesley și-a regretat imediat cuvintele, dar era prea târziu.

— Razna? Ce a făcut?

— Nu, nu mă băga în seamă!

Wesley a încercat să înghită, dar avea gura prea uscată.

— Nu, n-am vorbit serios, John! Jansen a prezentat un plan de reforme nou și extrem de controversat cu care Lerner nu vrea să fie de acord. Nu pot să-ți dau detalii acum, dar va fi prezentat Congresului mâine într-un fel sau altul.

— Controversat? În ce fel? Haide, Wesley, un singur cuvânt!

— Cenzura presei.

— Glumești, nu-i așa?

— Da!

— Haide, dă-mi un exemplu! O să zic că l-am primit de la însuși vicepreședintele, dacă întreabă cineva. Dumnezeule, stau aici și mă uit la un televizor minuscul, în orășelul ăsta de rahat, și nici măcar nu am conexiune DSL în hotel, așa că, te rog, însenineaza-mi ziua!

— Bine, uite un exemplu: toate programele TV care ridică în slăvi violența vor fi interzise.

— A, da? Asta o să-l enerveze la culme pe Tom Jumper, ha-ha!

Wesley știa că lui Bugatti îi va plăcea să audă asta. El ura din tot sufletul „reality show-ul” lui Tom Jumper în care apăreau cei mai jalnici ratați ai societății. Care se scălâmbăiau, și-o trăgeau în dreapta și-n stânga și se băteau unii pe alții, la asta se pricepeau concurenții emisiunii. Cine ar rata o asemenea emisiune? Wesley în niciun caz, asta era clar.

A făcut o pauză, rămânând cu gura căscată, dar următoarea întrebare i-a ieșit imediat pe gură.

— Și interzicerea vânzării de muniție civililor.

— Ok…

Wesley l-a auzit clar pe Bugatti cum trăgea aer adânc în piept, începea să înțeleagă gravitatea situației și probabil că mintea lui o lua la goană în încercarea de a găsi alte surse care ar putea să-i confirme niște știri extraordinare, știind că trebuie să se asigure că numele lui Barefoot este exclus din toată treaba asta.

Așa că Wesley a aruncat următoarea bombă:

— Toți deținuții vor primi amnistie, cu excepția celor condamnați la moarte.

— Dumnezeule!

Apoi Wesley a închis și a început să citească declarația de presă. De ce naiba nu îl înfruntase pe Jansen și nu-și depusese demisia? În schimb, scrisese cel mai bun discurs din viața lui.

Capitolul 10

John Bugatti stătuse toată noaptea într-o parte a hotelului Johnson's Quality, unde pe o plăcuță din email crăpat scria eufemistic *Restaurant.* De fapt era o anexă amărâtă a hotelului care servea drept cantină pentru camioane de cursă lungă. În afară de asta, restaurantele nu păreau a fi un concept cunoscut în această localitate.

La fel ca și cantina, hotelul era neobișnuit de neatractiv, o clădire care se vedea că fusese construită în grabă, plină de exemple impresionante de lucrări executate neglijent și neîntreținută. Covoarele și mobila erau degradate, iar afișele îngălbenite și rupte pentru turiști reprezentau fără rușine imagini cu frumusețea răpitoare care îi aștepta pe norocoșii cazați acolo dincolo de zidurile dărăpănate ale hotelului. Totul din acel hotel îi trezea amintiri sinistre lui Bugatti din vremea când, la începuturile lui în jurnalism, trebuia să-și plătească camera de hotel.

Dar era singura clădire care se numea hotel în Taver's Cliff din Montana, și în acest loc persoana pe care trebuia s-o intervieveze alesese să își primească doza de celebritate în lumina reflectoarelor.

Lui și echipei sale de televiziune le luaseră trei săptămâni să-l găsească pe Moonie Quale, fondatorul miliției[12] din Montana, care se numea Vulturii cu Cap Alb, și interviul trebuia să aibă loc a doua zi dimineață.

Căutat de poliție, Moonie Quale era pe prima pagină a ziarelor, un tip solid cu păr negru ca Rock Hudson, fermecător în felul lui, care avea mulți admiratori. Cel mai important lucru era că el era cel mai mare susținător al unirii tuturor organizațiilor paramilitare din Statele Unite, fiind liderul lor. Din acest punct de vedere era o persoană extrem de periculoasă care își folosise talentele retorice excelente pentru a amenința tot felul de oameni cu o soartă mult mai rea decât moartea. Era visul oricărui jurnalist să realizeze un interviu față în față cu un om ca

---

[12] Organizație paramilitară privată, cu ideologii și obiective proprii (n.tr.).

el. Quale a fost cel care a hotărât dacă, unde și când avea loc un asemenea interviu. Nu exista a doua șansă.

În loc să fie în culmea extazului datorită noii sale știri de senzație și să aștepte să fie contactat de Quale cu privire la ora exactă și la locul în care urmau să se întâlnească, Bugatti spera ca, atunci când îi va suna telefonul, să fie șeful lui care să îl cheme acasă pentru a face un reportaj despre evenimentele incredibile care se petreceau la Washington.

•

Mai devreme în acea seară, transmisese pe scurt informațiile aflate de la Wesley Barefoot și câteva alte surse de încredere, și apoi se uitase pe NBC ca să vadă cum vor folosi acele informații. Acum era practic în stare de șoc, în timp ce urmărea agitația provocată de demisia vicepreședintelui. Urmărind cum se desfășurau aceste evenimente pe un televizor antic și aproape fără culori în acea cantină jegoasă i se părea că totul era ireal. Prezentatorul de știri de la NBC și vicepreședintele nu mai arătaseră niciodată atât de rău ca pe ecranul acelui televizor.

La ora șase dimineața, managerul hotelului a descuiat ușa de sticlă care dădea spre parcare ca să le permită primilor clienți să intre în cafenea. Apoi, fără să se mai deranjeze să-l întrebe pe Bugatti, a schimbat canalul tv unde era emisiunea lui Tom Jumper, unde niște idioți supraponderali se insultau unul pe altul. Având încă proaspăt în minte pontul lui Wesley despre planurile lui Jansen în privința presei, John a urmărit emisiunea dintr-o perspectivă nouă. Nu va mai trece mult până când genul acela de divertisment avea să fie de domeniul trecutului. În cazul acela poate că cenzura nu era o idee chiar atât de rea.

Bugatti a schimbat canalul la loc pe NBC, în clipa în care managerul hotelului a ieșit din cantină. Ospătărița nu a băgat de seamă, alergând de colo-colo, ocupată fiind cu servitul farfuriilor cu ouă și pâine prăjită. Era greu de spus care era mai puțin atrăgătoare, mâncarea sau ospătărița.

Judecând după accentele camionagiilor, cei mai mulți erau din sud. Comentariile lor zgomotoase legate de ceea ce vedeau la televizor erau previzibile și deprimant de stupide.

E bine că nu trebuie să ascult prostii d-astea în fiecare zi! s-a gândit Bugatti, în timp ce încerca să urmărească ce spunea prezentatorul de știri.

Mai avusese loc o crimă provocată de lunetist pe străzile din New York și oamenii erau speriați de moarte. De data aceasta victima fusese un bărbat în vârstă, care murise din cauza șocului pe care îl suferise corpul său și nu a rănii provocate de glonț. Deși era trist și revoltător, nu era la fel de groaznic ca săptămâna trecută, când fuseseră împușcați doi copii.

Parcarea se aglomera de camioane imense și strălucitoare cu șaisprezece roți, iar cafeneaua se umplea de tricouri roșii cadrilate și șepci de baseball care promovau orice altceva numai echipe de sport nu.

— De ce nu-l prinde o dată poliția din New York pe nenorocitul ăla? a mârâit un șofer în timp ce-și turna ketchup peste omletă.

— Ca să lucreze în continuare și să ajungă să aibă pensii babane! s-a auzit o voce care a acoperit zgomotele de furculițe și căni cu cafea.

Cei mai mulți dintre cei prezenți au râs.

— Ar trebui să-l prindă mai repede și să-l prăjească pe scaunul electric, s-a auzit o voce dintr-un colț și toată lumea a fost de acord.

Cameramanul Marvin Gallegos, unul dintre membrii permanenți ai echipei lui Bugatti, a coborât scările și s-a trântit pe scaunul din fața lui.

— O să apară acum, a anunțat el cu o voce obosită și a ridicat privirea spre ecran, unde era anunțat încă un set de știri de ultimă oră.

Două emisiuni cu știri de ultimă oră la rând, iar ei erau acolo, blocați într-un orășel oarecare! Bugatti și-a înjurat soarta pentru a o sută oară.

Imaginea neclară de pe televizor a prezentatorului de știri s-a mutat în sala de conferințe de presă de la Casa Albă.

Wesley Barefoot s-a îndreptat spre podium, emanând o stare de calm și încredere în sine, îmbrăcat impecabil ca de obicei. A dat din cap spre jurnaliști, dar aceștia nu au primit sclipirea caracteristică dinților lui albi și perfecți deoarece zâmbetul său lipsea.

Apoi Wesley l-a prezentat pe președinte, iar Bugatti s-a ridicat în scaun. Pentru o clipă, vocile din spatele lui s-au estompat.

— Bună dimineața, doamnelor și domnilor! a început președintele Jansen, dând din cap spre presă. Sper că stați confortabil și că astăzi vă aflați într-o dispoziție bună și

răbdătoare deoarece de data asta o să dureze mai mult ca de obicei.

Jansen și-a dat părul pe spate și și-a pus ochelarii de citit.

— Știu că v-ați dori cu toții să fac o declarație despre demisia lui Michael Lerner, dar mă tem că nu veți primi una azi, și nu, nu a fost încă nimeni ales ca să îi ia locul lui Lerner. Astăzi îmi doresc să vorbesc despre ceva care are legătură cu teama.

Începând din acel moment, Statele Unite ale Americii nu au mai fost niciodată la fel.

— Are legătură cu teama și cu înlăturarea ei definitiv. Are legătură cu mine și cu voi, și cu țara în care trăim și pe care o iubim. Este vorba despre a deveni oameni liberi, eliberați de frica de a fi diferiți și de frica pentru viața noastră. Un popor liber, exact așa cum este prevăzut și în Constituție. Și este vorba despre Statele Unite care vor redeveni respectate și admirate de întreaga lume.

— Dă-l dracului! a izbucnit cineva.

Bugatti s-a aplecat spre cameramanul său.

— Pornește camera, Marvin! Prinde reacțiile oamenilor ăstora! Se întâmplă ceva aici.

Dacă nu putea să fie în D.C., măcar să prindă reacția unora dintre compatrioții săi furioși de aici.

— Filmez! a șoptit Marvin.

Jansen a continuat fără să ezite.

— Dar înainte să scăpăm de teama unei persoane, trebuie să eliminăm cauza ei.

Privirea președintelui, ațintită asupra publicului, strălucea precum cea a unui tânăr îndrăgostit.

— Astăzi voi solicita o adunare de urgență a Congresului, în care guvernul va prezenta un proiect extins de reforme legislative pentru asigurarea unor servicii sociale mai bune pentru fiecare cetățean al acestei țări. Și acum ascultați-mă, dragi americani, ca să știți ce vă așteaptă în viitor!

A făcut o pauză. Cu excepția mâncăcioșilor care mestecau, cantina a înghețat.

— S-au terminat zilele în care societatea era prinsă ca într-o menghină care ne strângea încet-încet până scotea viața din noi. Începând de azi, guvernul vostru va lucra zi și noapte până când vom avea un sistem al justiției mai corect, îngrijiri medicale gratuite, o populație dezarmată, o presă mai

sănătoasă, o abordare mai responsabilă vizavi de educația copiilor noștri și de viața de zi cu zi și locuri de muncă pentru toată lumea. Pe scurt, Statele Unite se vor schimba radical, viața va merita să fie trăită și nu vom mai fi nevoiți să ne încuiem ușile noaptea. Începând de acum, America va începe să trăiască conform idealurilor sale.

Cei în cămăși roșii cadrilate rămăseseră cu gurile căscate acum, cu excepția unuia dintre ei care a strigat:

— Nenorocitul, și-a pierdut mințile!

Bărbatul s-a ridicat în picioare și a aruncat niște dolari pe masă.

— Păstrează restul, Maggie! a bodogănit el în timp ce pleca.

Câteva secunde mai târziu, camionul lui cu motor puternic a început să bodogăne și el.

Bugatti s-a uitat neliniștit la ecranul televizorului. Wesley chiar că nu exagerase când vorbiseră la telefon.

Camera de luat vederi din sala de conferințe de presă s-a îndreptat spre fețele jurnaliștilor, care arătau ca niște stane de piatră, dar și neliniștite în același timp. Ar fi dat orice să se afle acolo în momentul de față.

— L-ai prins pe tipul din colț? a șoptit Bugatti, arătând spre un grăsan care urla spre televizor.

Marvin a întors discret camera în timp ce cameramanul de la conferința de presă se concentra din nou pe președinte.

— Cu toții trebuie să ne jucăm rolul, și putem s-o facem, declara Jansen. Suntem americani, putem face orice!

Acum președintele Jansen se uita fix la cameră.

— Îmi imaginez un meci de fotbal în care partea dreaptă și partea stângă sunt puse pe tușă, în timp ce noi restul – și mă refer la marea majoritate – luptăm împotriva violenței, a nedreptății și a decăderii morale. Și peste un an vom ieși victorioși. Această țară va câștiga cea mai importantă bătălie din istorie, iar America va fi un loc pașnic în care toată lumea va avea un loc de muncă, iar închisorile vor fi goale.

Președintele a vorbit timp de patruzeci de minute în timp ce camionagiii intrau și ieșeau pe ușa de sticlă a cantinei de la hotelul Johnson’s Quality. Discursul lui a fost întrerupt de câteva ori de întrebări agitate și de perturbări din partea jurnaliștilor, dar agenții de pază prezenți se asigurau că lucrurile nu scăpau de sub control.

Secretarul general Thomas Sunderland a stat în spatele președintelui tot timpul, lipsit de orice expresie, în timp ce lângă el, fața lui Wesley Barefoot devenea din ce în ce mai albă.

Bugatti știa cum se simte. Avea de jucat un rol tâmpit.

— Ce naiba se întâmplă? a răsunat vocea ultimului sosit în cafenea.

Bugatti s-a întors. Flancat de două personaje rase în cap, în fața lui stătea cel pe care urma să-l intervieveze, liderul paramilitar Moonie Quale, uitându-se urât la televizor. Nu încercase nici măcar un pic să fie anonim, fiind îmbrăcat din cap până-n picioare cu o uniformă de camuflaj militar, decorată cu vulturi cu capete albe și o curea cu cartușe pusă în diagonală pe piept. Un adevărat Che Guevara[13].

Marvin Gallegos l-a înghiontit pe Bugatti.

— Iată-l pe omul tău!

— Îl văd. Destul de tupeist, să se afișeze așa. Nu știe că e unul dintre cei mai căutați fugari ai țării?

Gallegos s-a uitat la specimenele umane din jurul lor.

— Ce alt loc ar putea fi mai sigur decât ăsta? a răspunse el.

•

Trei minute mai târziu, oamenii lui Moonie i-au condus în parcare într-o dubiță fără geamuri și alte însemne și cu plăcuțe de înmatriculare murdare. Lui Moonie Quale îi luase doar o fracțiune de secundă să îi ațâțe pe oamenii dinăuntru, și țipetele furioase se auzeau și acum din cafenea.

— Ăsta e sfârșitul zilelor noastre de glorie! strigase el. Comunistul ăsta nenorocit de Bruce Jansen nu o să ne ia armele. Nu o să le facă viața mai ușoară cioroilor, mexicanilor și arabilor – o să mă asigur eu de asta! jurase el, înainte să se lovească cu pumnul în piept conform salutului Vulturilor cu Cap Alb.

Îl aplaudaseră de parcă era un superstar de muzică pop, acei camionagii mediocri veniți din toată țara, strigând o serie de insulte spre televizor. Fusese un spectacol extrem de sinistru. Dacă președintele Jansen s-ar fi aflat aici, probabil că s-ar fi gândit mai bine la ce voia să facă. Întrebarea era dacă avea habar ce declanșase și dacă vicepreședintele Lerner avusese dreptate când sugerase că îi lipsește o doagă.

•

[13] Revoluționar argentinian de stânga; a fost lider al regimului comunist cubanez (n.tr.).

Marvin Gallegos și Bugatti au fost invitați în partea din spate a dubiței și au stat acolo în liniște, ascultând cum asfaltul era înlocuit de un drum denivelat din pietriș. Se simțea din ce în ce mai puternic un parfum de semănături, și din ce în ce mai mult praf se strecura în spatele dubiței, indicând că ajunseseră undeva la țară. Gallegos a încercat fără succes să-și mențină echipamentul bine între picioare și Bugatti s-a uitat la ceas pentru a cincea oară. Era zece fără zece dimineața. Trebuie să se fi aflat acum la cel puțin douăzeci și cinci de kilometri de Taver's Cliff. Presupunea că erau duși spre nord, de vreme ce lumina care intra printre ușile din spate venea din partea stângă. A auzit și un tren de marfă în apropiere, croindu-și drum prin mediul rural.

Apoi dubița a încetinit și a întors brusc. Au simțit cum mașina a intrat pe un făgaș neted în drum, așa încât cursa lor a devenit mai lină.

— E o situație nasoală rău. De ce nu s-a întâmplat ieri, înainte ca Jansen să apară la televizor? s-a întrebat cu voce tare cameramanul, clătinând din cap.

— Ia-o ușor, Marvin! *Momentul* nu e bun, eu sunt primul care recunoaște asta, dar *interviul* va fi, poți să fii sigur de asta!

— Dar sunt nebuni oamenii ăștia. Ascultă-i doar! Jansen chiar că a declanșat un infern în mințile lor bolnave.

Bugatti s-a încruntat și a ascultat vociferările care se auzeau din partea din față a dubiței, dincolo de zidul despărțitor. Se auzeau din ce în ce mai tare și cuvintele se înțelegeau acum mai clar. Erau numai cuvinte de ură. Aveau să-i scoată ochii lui Jansen, oamenii ăștia din față. Să taie gâturile întregii administrații. Să scufunde întreaga țară într-o mare de sânge.

Bugatti nu se îndoia nicio clipă că vorbeau serios. Cel puțin să nu fi început cu jurnaliștii.

•

Jumătate de oră mai târziu, au fost aduși într-o cameră cu tavan înalt din stejar. Ferestrele imense erau împărțite în mici geamuri, oferind o panoramă grozavă a peisajului presărat cu ferme. Totul din acea cameră era curat și complet restaurat. Dacă treceai cu mașina pe lângă ferma aceasta, nu ai fi bănuit niciodată că îl găzduiește pe liderul suprem al unei organizații paramilitare violente.

Bugatti a început să numere armele semiautomate care erau expuse pe rafturi încuiate de-a lungul pereților. Erau cel puțin cincizeci și deasupra lor atârnau fotocopii ale cadavrelor lui Martin Luther King, Robert Kennedy, John F. Kennedy și Malcolm X. Peretele opus era acoperit aproape în întregime de o tapițerie cu un vultur cu cap alb țesut într-un hățiș de ghimpi și simboluri barbare. Nu se vedea nicio svastică pe nicăieri, dar portretele cu ramă aurie ale lui Hitler și Miloșevici stăteau la loc de cinste deasupra șemineului.

Au stat acolo încă o jumătate de oră, holbându-se unul la altul și la decorațiunile satanice de pe pereți, în timp ce izbucnirile de supărare creșteau în volum în camera alăturată.

— Cred că Quale vorbește la telefon cu unul dintre ceilalți membri ai miliției, a spus cameramanul lui Bugatti.

Jurnalistul a început să transpire. Numai să nu fi suspectat brusc cretinii ăia că erau ascultați. S-a uitat la Marvin.

— Nu mă îndoiesc de asta! I-ai văzut fața lui Quale când președintele a anunțat că va interzice oamenilor să posede muniție fără permisiune specială și că va trebui să aplici în scris pentru ceva ce întotdeauna a fost garantat de Constituție?

Cameramanul a clătinat din cap.

— Nu-i pasă lui de asta, la fel ca tuturor celorlalte organizații. Cine o să-i dezarmeze? Șeriful local?

A început să râdă. Era un râs pe care Bugatti se bucura că nu-l mai auzise înainte și spera că nici nu-l va mai auzi.

Râsul a încetat brusc.

— Nu, John, pe Moonie cel mai mult îl deranjează culoarea pielii. Propunerea lui Jansen înseamnă că mii de criminali negri și hispanici vor reveni pe străzi. *Asta* îl enervează cu adevărat. Fir-ar și pe mine mă enervează asta!

— Amnistia va include pe toată lumea din câte am înțeles eu. Și pe criminalii albi.

— Da, dar nu asta îl deranjează pe Quale, nu-i așa?

Bugatti a scuturat din cap. Nu a crezut nici măcar o secundă că planul lui Jansen ar avea vreo șansă. Purtătorul de cuvânt de la Casa Albă era republican, un conservator înrăit. În ambele camere ale Congresului, o majoritate copleșitoare dorea o înăsprire a procedurilor legale și nimeni până acum nu mai propusese o legislație atât de extinsă fără ca partidele și grupurile de lobby-iști să cunoască totul despre ea. Propunerile

erau sortite eșecului. Jansen cunoștea regulile legislative ale jocului, pentru numele lui Dumnezeu, așa că de ce mai încerca? Era incredibil. Abia își anunțase planurile, că vicepreședintele își și dăduse demisia, sugerând chiar public că președintele era instabil mental. Jansen se va confrunta cu extrem de multe critici în zilele ce vor urma. Va fi forțat să demisioneze sau va fi dat afară în cel mult o săptămână.

— Șșș, vin! a șopti Gallegos și s-a poziționat în spatele camerei.

Moonie Quale își dăduse jos uniforma militară și o înlocuise cu un costum gri impecabil.

Era un bărbat care știa cum vrea să apară în fața telespectatorilor.

— Le mulțumesc domnilor de la presă pentru că au făcut acest drum lung! a început Quale. Am așteptat mult timp șansa de a explica pentru televiziunea națională ce dorește organizația noastră, astfel încât americanii să înțeleagă că ceea ce ne dorim noi este spre binele Statelor Unite ale Americii. Dar, din păcate, evenimentele ce au avut loc au făcut ca acest interviu să fie anulat. Situația s-a schimbat, brusc suntem în război!

A privit fix spre cameră.

— Vreau ca America să știe că Moonie Quale o să prevină cruciada liderului nostru nebun! Dumnezeu să binecuvânteze America!

I-a făcut semn cameramanului să se oprească din filmat și s-a întors spre tovarășii săi chei ca să se bucure de aprobarea lor. Era la fel de teatral ca Mussolini, dar fără îndoială la fel de criminal ca Saddam[14]. Bugatti și-a șters transpirația de pe sprânceană. Se părea că aveau să-i lase să plece pe el și pe Marvin. Singura cerință a lui Moonie Quale a fost ca scurta înregistrare să fie difuzată pe toate posturile de televiziune ale țării.

Nu avea de ce să-și facă griji. Bugatti putea să-i garanteze asta.

— Drept măsură de precauție, mă tem că va trebui să vă rog să vă puneți astea! a spus el cu amabilitate, dându-le două eșarfe negre pe care le-a cerut să și le strângă bine în jurul ochilor.

---

[14] Saddam Hussein a fost președintele Irakului; a guvernat țara într-o manieră dictatorială arbitrară și a inițiat un război lung împotriva Iranului (n.tr.).

Înainte să facă așa cum i s-a spus, Bugatti a avut o ultimă întrebare:

— Deci ce o să se întâmple acum?

Moonie a zâmbit.

— Dacă nu poți să-ți dai seama singur, atunci nu prea am cum să te ajut.

•

Au fost împinși în spatele dubiței din nou, doar că de data aceasta a fost liniște în față. Bugatti nu auzea decât radioul mașinii care era schimbat de pe un post pe altul, toate discutând despre același subiect. Președintele Statelor Unite își depășise atribuțiile în mod grosolan.

După zece minute, s-a auzit o voce pe toate posturile, acoperindu-i pe toți comentatorii care pălăvrăgeau, pe politicienii locali sceptici și pe analiștii extaziați. Lunetistul din New York lovise din nou. De data aceasta în două locații diferite aproape în același timp.

Capitolul 11

Wesley fusese atât de îngrozit de cum va reacționa presa a doua zi, încât nu putuse dormi în acea noapte.

Dar purtătorul de cuvânt de la Casa Albă a primit ajutor din partea celui mai nedorit om posibil: un ucigaș nemilos și disprețuitor care stătea la pândă în locurile în care oamenii obișnuiți ar fi trebuit să fie în siguranță. Dacă nu ar fi fost lunetistul din New York, atacurile asupra președintelui Jansen ar fi dominat complet fiecare program de știri de la ora de maximă audiență. Nu prea era o coincidență de care să te poți bucura.

Lunetistul lovise din nou, omorând trei oameni, la mai puțin de două ore după ce președintele își prezentase primul stadiu al proiectului său controversat de reformă. Doi dintre ei – un cuplu la patruzeci și ceva de ani – fuseseră uciși pe 14th Street, chiar în fața unui magazin care vindea DVD-uri la mâna a doua, și după doar patruzeci de minute o fetiță de șapte ani fusese omorâtă dintr-o singură lovitură pe un teren de joacă din Liberty State Park. Același calibru, aceeași armă.

Acum amenințarea trecuse dincolo de cartierul Manhattan.

În aceeași seară, a fost găsită o scrisoare pe o tejghea dintr-un hol de la aeroportul internațional John F. Kennedy. Era adresată primarului Springfield și consta din doar șase cuvinte: „Bronx, Brooklyn, Queens, cui îi pasă?”

Orașul a încremenit.

•

Stătea în biroul lui încă de când se terminase conferința de presă. Câte ore trecuseră de atunci, Wesley nu știa. Era mort de oboseală și nu mai avea nimic de zis, iar întreaga lume voia să vorbească cu el. Propunerea de lege a președintelui urma să fie dezbătută în Congres peste trei sferturi de oră și apoi lucrurile aveau să se înrăutățească și mai mult.

Mama lui Wesley îl sunase mai devreme și-i spusese pe o voce plângăcioasă că tatăl lui luase toate cutiile cu cartușe din cămară și le ascunsese undeva, fără să-i spună unde. El susținea că nu avea să fie dezarmat nici în ruptul capului.

Incidentul o speriase și o făcuse să se întrebe dacă Wesley avea să pățească ceva rău, având în vedere cât de urâtă era situația.

Nu explicase ce ar putea fi acel „ceva rău”, dar Wesley luase vorbele ei în serios deoarece și el simțea la fel. Va trebui să păstreze distanța când va fi cu președintele Jansen în afara Casei Albe. Nu voia să moară sau să ajungă într-un cărucior cu rotile ca purtătorul de cuvânt al lui Reagan, James Brady. Un viitor asasin putea să apară de oriunde; interviul alarmant al NBC cu Moonie Quale tocmai apăruse și pusese paie pe foc. În orice caz, toți fanaticii, atât de stânga, cât și de dreapta, puteau să fie de acord cu un lucru de acum înainte: Jansen și lacheii lui trebuiau s-o șteargă.

Fusese deschis sezonul de vânătoare, iar ei erau prada.

A închis ochii și a încercat să uite de toate; își simțea corpul din ce în ce mai greu. I-au venit în minte imagini fără sonor cu fratele său și cu el stând pe verandă, folosind sticle de Budweiser ca să învețe să tragă. Și imagini cu tatăl lui care chiuia când reușeau să lovească una.

— Wesley, ești acolo?

Vocea s-a auzit de undeva de departe și Wesley abia a reușit să deschidă ochii. Persoana stătea în fața lui, aplecată deasupra biroului său.

— Ai un minut?

A deschis ochii nemulțumit și s-a trezit nas în nas cu fața serioasă a președintelui.

— Stai ușor! a zis cel din urmă când Wesley s-a ridicat brusc de pe scaun, încercând să-și aranjeze hainele.

Președintele s-a așezat pe marginea biroului și l-a rugat pe Wesley să ia loc din nou.

— Lance Burton și Donald Beglaubter vor veni în scurt timp ca să stăm de vorbă cu tine. Trebuie să te anunț că a avut loc o încercare de asasinare a Procurorului General Stephen Lovell și a judecătorului-șef de la Curtea Supremă.

Wesley a simțit cum i se lipește cămașa de corp.

— O încercare de asasinare? Unde? Ce s-a întâmplat?

— Erau în drum spre Congres în mașina Procurorului General când a fost lovită de o explozie. Credem că a fost lovită de o bazooka, dar vom afla în curând sigur.

— Dumnezeule!

Acum Wesley își aducea aminte.

— Erau în drum să prezinte proiectul de lege. Ce s-a întâmplat? Sunt în viață?

— Judecătorul-șef a murit pe loc, dar ultimele rapoarte spun că Lovell va supraviețui.

Wesley a clătinat din cap. Pur și simplu nu putea să înțeleagă.

— Vom amâna dezbaterea cu Congresul din motive de securitate, a continuat Jansen, dar trebuie să dăm o declarație presei cât mai repede posibil. Crezi că te descurci, Wesley? I-am explicat pe scurt lui Lance Burton ce trebuie spus.

— Da, da, desigur!

Wesley a încuviințat, dar nu era sincer. Nu era deloc sigur că putea să facă asta. Ce naiba voiau ei să spună el?

Președintele s-a ridicat.

— Prețuiesc nespus de mult loialitatea ta. Întotdeauna ai fost fantastic. Discursul tău de azi dimineață a fost inteligent și foarte clar. Deja am primit reacții pozitive din partea Handgun Control, Inc. Și din partea altor grupuri de control al armelor. Sunt foarte mulțumiți de inițiativa noastră. Sunt sigur că vei avea o placă comemorativă în sala de conferințe de presă sub cea a lui Jim Brady într-o zi. Poate chiar vor da numele tău sălii. Cine știe?

Wesley avea buzele uscate. A încercat să zâmbească, dar descurajarea i s-a scurs în creier ca o ploaie acidă.

— Deci presupun că ați auzit reacții și din partea susținătorilor armelor. Cu siguranță Asociația Națională a Armelor a avut o reacție opusă, nu-i așa?

— Nu-ți face griji pentru ANA și nici alte organizații de genul acesta, Wesley! Fă-ți griji pentru anunțarea lumii că a mai avut loc un asasinat și pune accent pe necesitatea propunerilor noastre. Pe faptul că trebuie să acționăm drastic *acum*!

— Drastic?

— Să vorbești cu Lance Burton și cu Donald Beglaubter și să vii la mine peste jumătate de oră în Biroul Oval.

•

În numai trei ore, întreaga țară a fost întoarsă pe dos. Știrile despre moartea violentă a judecătorului-șef, Theodore Manning, de la Curtea Supremă și rănirea gravă a Procurorului General i-a adus pe toți oamenii decenți într-o stare de șoc.

În același timp, au existat apeluri cu amenințări cu bombă la adresa mai multor ziare liberale, a Congresului, a doua studiouri

de film independente, a numeroase organizații pacifiste și a unei mari galerii de artă din San Francisco care tocmai deschisese o expoziție intitulată „Artiști împotriva violenței”.

În ciuda căutărilor pe scară largă, Moonie Quale a reușit să se ascundă și să ofere interviuri prin telefon câtorva posturi de radio naționale, cu un mesaj cât se poate de clar: Vulturii cu Cap Alb, Partizanii Statului Indiana, Apărătorii de la Rushmore și toate celelalte organizații paramilitare din țară aveau să pornească la război împotriva planurilor guvernului. Nu ei se ascundeau în spatele atacului împotriva Procurorului General și a judecătorului-șef de la Curtea Supremă și nu avuseseră nicio legătură nici cu amenințările cu bombă, dar în curând aveau să acționeze în propriul lor stil. Nu aveau de gând să permită să fie dezarmați.

În urma acestor evenimente, Jansen a ținut o ședință cu șeful Securității Billy Johnson și șeful FEMA, Agenția Federală pentru Managementul Situațiilor de Urgență. Situația volatilă provocase valuri de șoc în Aripa de Vest. Asta dusese la o creștere a activității de la Casa Albă care se potrivea cu prezența în creștere a oamenilor în uniforme decorate cu stele și medalii.

Purtătorii de cuvânt ai ANA și-au vărsat oful în presă, urlând din toți rărunchii despre încălcarea Constituției și a celui de-al Doilea Amendament care îi asigura în mod incontestabil pe cetățenii Statelor Unite că aveau dreptul să se apere cu propriile arme. Cum se presupunea că puteau face asta fără muniție? Aceasta era o încălcare a Constituției, iar președintele trebuia să-și dea demisia.

Normal că erau susținuți de avocații producătorilor de muniție. Și între timp, aveau loc mai multe împușcături pe străzi ca niciodată. Oamenii se certau din orice și din nimic și spuneau că au dreptul să riposteze atunci când era justificat. Au luat cu asalt toate supermarketurile și magazinele care vindeau muniție. Stocurile producătorilor de arme au scăzut până când bursa de valori a fost nevoită să oprească tranzacțiile.

Totul părea să fi scăpat de tot de sub control. Oamenii de pe străzi și din centrele de adăpost erau înfuriați, iar reprezentanții legii și ai ordinii erau lipsiți de putere. Totul amintea de

protestele în masă care avuseseră loc după bătaia lui Rodney King[15].

Tocmai de asta avea nevoie Michael K. Lerner. Vicepreședintele proaspăt demisionat oferea bucuros interviuri tuturor celor care-i cereau asta. Era pregătit să îl destituie pe președinte aplicând secțiunea 4 din Al Douăzeci și Cincilea Amendament al Constituției. Și chiar dacă toată lumea știa că asta avea să fie mai mult decât dificil, de vreme ce până acum președintele nu arătase niciun semn că ar duce lipsă de abilitatea de a acționa, aluziile vicepreședintelui la problemele mentale ale președintelui se discutau în lung și-n lat.

Una peste alta, erau multe probleme.

Se spuneau rugăciuni pentru Procurorul General în biserici și la emisiunile de la ore de maximă audiență și, chiar dacă televizorul turuia în mod constant în biroul lui Wesley, acesta nu mai auzea ce se întâmpla. Se retrăsese în interiorul sanctuarului său mental, o mică lume liniștită în care își imagina că totul e sub control, în care se simțea singur, dar nu lipsit de putere.

Adesea stătea în acel sanctuar, visând la atingerea unei femei, în special a lui Doggie Rogers. Când totul avea să se termine, știa cum își va petrece timpul.

A deschis ochii și s-a uitat la hârtiile din jurul său. Revenise la realitate.

Tocmai scrisese un discurs rezonabil pentru Jansen despre starea de doliu profund din toată țara după pierderea judecătorului-șef de la cea mai înaltă curte, Theodore Manning, „cel mai neîndurător de just om pe care îl văzuse această țară”.

Apoi, avea să trimită un avertisment puternic lui Moonie Quale și celorlalți lideri ai miliției cu privire la planurile și amenințările lor. Nimeni nu trebuia să se îndoiască de faptul că oricine amenința securitatea țării va suferi consecințe grave. În niciun caz nu avea să permită riscul să aibă loc un alt atac ca cel din Oklahoma City.

[15] Urmărit și prins de poliție din cauza nerespectării vitezei legale; consumase alcool și a opus rezistență, iar polițiștii au reacționat brutal; polițiștii nu au fost condamnați la primul proces, ceea ce a stârnit proteste la nivel național ce au putut fi oprite de președintele Bush numai cu ajutorul armatei; la al doilea proces, doi dintre polițiști au fost condamnați la treizeci de luni de închisoare, în timp ce ceilalți doi au fost achitați (n.tr.).

Mai târziu în acea zi, după un număr record de victime ale împușcăturilor, s-a anunțat o interzicere temporară a vânzării de arme și muniție în toată țara.

Președintele a apărut la televizor ca să anunțe poporul. Nu exista nicio altă alternativă, susținea el, în ciuda protestelor care se țineau până și în jurisdicția celui mai mic șerif din țară. Toate forțele de ordine trebuiau să se pregătească pentru o muncă extrem de dificilă mult timp de acum înainte. Începând de azi, nimeni dintre cei care încălcau legea nu avea să fie în siguranță. Asta era Ziua Zero, așa cum o numise el.

Până să se lase seara, a devenit evident că poliția avea prea multe pe cap, așa că FEMA se mobilizase în concordanță cu Ordinul Executiv 13010. Două ore mai târziu, armata și-a anunțat susținerea deplină a președintelui și faptul că era pregătită să treacă la acțiune. Nivelul de securitate al țării a fost ridicat și dintr-odată țara a ajuns să fie practic în stare de urgență.

•

A doua zi, biroul lui Wesley a fost asaltat de telefoane din partea presei. La ora patru după-amiaza, când secretara lui izbucnise în lacrimi și fusese trimisă acasă, încercase s-o găsească pe Doggie ca să o înlocuiască, dar era ocupată în altă parte. Toate birourile din Aripa de Vest erau supraaglomerate. Fuseseră raportate și alte amenințări cu bombe, de data aceasta în sisteme de alimentare cu apă, baraje și la Disneyland, iar starea de alertă a securității naționale atinsese nivelul portocaliu.

La ora două dimineața, Wesley în sfârșit a spus gata și a plecat de la birou. Însoțit de un grup de bodyguarzi, a ieșit în stradă. Sute de oameni se holbau în sus la Casa Albă de parcă îl găzduia pe însuși diavolul. Un zid de jurnaliști striga acuzații și frustrări, forțându-l să se retragă într-un vehicul oficial. O față familiară și-a făcut loc spre mașină și persoana a fost oprită de bodyguarzi. Era John Bugatti, îmbrăcat cu o cămașă șifonată pe care parcă n-o mai schimbase de câteva luni.

Wesley a lăsat geamul în jos.

— Nu poți să faci asta, Wesley! Trebuie să-mi acorzi un interviu!

— Cum rămâne cu ceilalți jurnaliști?

— Wesley, se zvonește că președintele o să-l pună pe Sunderland vicepreședinte. Ai ceva de comentat despre asta?

— Unde ai auzit asta?

— Să mergem în biroul tău pentru un sfert de oră și-ți spun.

Wesley s-a uitat în jur. Grămada de reporteri și cameramanii lor mai aveau puțin și rupeau bariera agenților de pază.

— Mâine, John, o să îți dau interviu mâine!

•

A doua zi dimineață, s-au adunat în Biroul Oval și a fost confirmat faptul că Jansen l-a numit pe Sunderland vicepreședinte interimar. Nimeni nu a comentat legat de acest lucru, inclusiv Sunderland, dar evident că nu îl supăra această întorsătură de situație. Întotdeauna avusese o relație bună cu politicienii din ambele partide, în ambele camere ale Congresului. Nu prea existau șanse ca cineva să aibă ceva de obiectat.

— Intri în direct peste douăzeci de minute, Wesley! îl anunță Jansen. Să le spui jurnaliștilor exact cum stau lucrurile și că audiența Congresului cu privire la numirea lui Sunderland va trebui să mai aștepte. Situația actuală impune acest lucru; avem nevoie de pace la Casa Albă ca să putem lucra.

Wesley a evitat expresia satisfăcută a lui Sunderland. Trebuia să-și forțeze picioarele să-l ducă spre sala presei.

•

Conferința de presă s-a terminat în mai puțin de cinci minute, deși jurnaliștii aveau suficiente întrebări cât pentru cinci zile. Se acopereau unul pe altul cu cuvinte precum „neconstituțional”, „fascism” și „nebunie”, precum și cu expresii ca „stare de panică”, „decret vag” și „noi alegeri”. Erau prea multe deodată, dar răbdarea și anduranța erau în fișa postului lui Barefoot.

După aceea, Wesley i-a făcut cu mâna prietenului său John Bugatti să iasă din mulțime și l-a condus în Camera Verde. Câteva scaune în stil Empire[16] fuseseră puse în fața șemineului, iar președintele Jansen stătea la geam, uitându-se la marea de pancarte care săltau deasupra mulțimii de protestatari din fața Casei Albe.

L-a rugat pe Bugatti să ia loc.

---

[16] Mișcare de la începutul secolului al XIX-lea în arhitectură, mobilă, design etc., care a adus o revenire la bogăția ostentativă. Stilul își are originea și numele de la domnia împăratului Napoleon I, în timpul Primului Imperiu Francez (n. red.).

Bugatti voia să știe dacă putea să se folosească de camera de filmat a telefonului cât timp vorbeau, iar Jansen a fost de acord și și-a aranjat părul.

Au vorbit încet timp de câteva minute, iar Jansen s-a întunecat ușor la față când Bugatti i-a menționat faptul că situația scăpa de sub control.

— Vom ajunge la legea marțială înainte să ne dăm seama. Asta își dorește președintele? a întrebat Bugatti.

— Singurul lucru pe care mi-l doresc este ca toți americanii să trăiască în pace unii cu alții. Mijloacele care vor fi folosite pentru acest scop vor fi decise de noi toți. Trebuie să gândești pozitiv, John! Tu reprezinți una dintre cele mai importante televiziuni. Ești un jucător important în jocul acesta.

Bugatti a rămas nemișcat un moment, permițând strigătelor mulțimii de afară să se audă extrem de clar.

— Domnule președinte, eu încerc doar să spun că totul se mișcă prea rapid. Lăsați Congresul să se ocupe de probleme ca să avem o bază legală adecvată.

— Aș face asta bucuros! Dar se va întâmpla vreodată? Gândește-te la toate dățile când s-a încercat.

Wesley s-a uitat la Jansen. Chiar a spus asta unui jurnalist care a văzut milioane de oameni murind în fiecare zi?

— Știu, dar procesul parlamentar este singura cale. Trebuie urmat drumul bătătorit. Cred că dumneavoastră știți asta mai bine decât oricine!

Au fost întrerupți de o bătaie la ușă și șeful Comunicațiilor Lance Burton a intrat în cameră. S-a oprit când l-a văzut pe Bugatti, dar Jansen i-a cerut să zică ce are de zis, adăugând că nu are nimic de ascuns față de fostul său tovarăș de călătorie.

Fața lui Lance Burton afișa de obicei o expresie sumbră care era greu de citit. Dar acum atitudinea lui părea mult mai sumbră decât de obicei.

— Domnule! a început el și a fost nevoit să înghită. O bombă a explodat în sediul Partidului Democrat din Madison, în Wisconsin. Au murit mulți oameni. Credem că toți cei care s-au aflat acolo, deoarece clădirea avea mai multe niveluri.

Lui Wesley i-a căzut capul în piept. Era o catastrofă.

Președintele Jansen s-a uitat la Lance Burton mult timp înainte să se întoarcă din nou spre Bugatti.

— Ai grijă ce scrii și ce spui la televizor în următoarele câteva zile, John! Ne vei face tuturor o favoare.

Wesley a simțit urma de amenințare din vorbele sale. Simțea că o să-i vină rău.

Capitolul 12

Adjunctul șerifului T. Perkins l-a trezit pe acesta la ora trei dimineața. Câțiva tineri tocmai ieșiseră pe strada principală și goliseră magaziile puștilor lor semiautomate în aer în timp ce mergeau.

Ofițerii de la fața locului aveau motive să bănuiască cine făcuse asta și acum voiau un mandat de căutare. De parcă era posibil la ora aia din noapte.

Nu se mai culcase la loc după asta. În schimb, se dusese cu mașina la biroul său, unde se trântise pe un scaun cu șapca trasă peste ochi. Dar gândurile nu voiau să-l lase în pace.

•

Cât timp T. Perkins fusese șerif, nu se întâmplase nimic îngrozitor sub jurisdicția sa. Nimic de-a dreptul îngrozitor, adică. Bineînțeles că existaseră crime. Se petreceau atunci când oamenii făceau sex cu partenerul altcuiva sau dădeau foc hambarului cuiva, dar întotdeauna fuseseră fapte care avuseseră un înțeles. Nu, de cele mai multe ori erau incidente ocazionale care implicau câțiva copii nebuni sau fete care se plângeau că bărbații le făcuseră avansuri, sau minori care se luaseră la bătaie după câteva sticle băute vineri seara. Ultima faptă serioasă care implicase un jaf avusese loc cu zece ani în urmă, ultimul viol consumat cu trei ani în urmă. Își aducea aminte clar de toate cazurile.

Primul lui caz în calitate de ajutor de șerif în Highland County era probabil cel de care-și aducea aminte cel mai bine. Leo Mulligan își omorâse soția cu o bâtă de baseball și fusese spitalizat pe o perioadă nedeterminată la spitalul de boli mentale care ajunsese să fie numit Centrul de Corecție și Tratament Marion. Era un caz care reapăruse, într-un fel, de vreme ce Leo fusese de curând declarat sănătos și eliberat cu câteva luni înainte să împlinească treizeci și doi de ani petrecuți într-un spital de boli psihice. Locuia din nou în cocioaba lui veche din estul orașului și nu exista niciun motiv de alarmă atâta timp cât trecea neobservat.

Din căsnicia lui rezultase un fiu, Leo Mulligan Jr., și el fusese cel pe care ziarele își concentraseră cel mai mult atenția. În mod tragic, băiatul fusese martor când tatăl îi omorâse mama în bătaie și la scurt timp după ce fusese interogat dispăruse. Leo Jr. încă era minor pe atunci și urmaseră multe căutări, dar fără niciun rezultat. Abia câteva luni mai târziu fusese găsit din întâmplare câteva districte mai la est, nu într-o stare jalnică și amărâtă, așa cum te-ai fi așteptat, ci prezentându-se ca un tânăr atrăgător, bine îmbrăcat și îngrijit care era cel puțin la fel de frumos ca și cei mai de succes băieți din marile vile din Middleburg.

O perioadă nimeni nu a putut să rezolve misterul băiatului, în legătură cu ce făcuse el în tot acel timp. A fost nevoie de o apă de parfum – o scrisoare parfumată către un ziar local din partea unei femei frustrate, care a scos în sfârșit la iveală cum se transformase Leo Jr. din rățușca cea urâtă într-o lebădă frumoasă. De când fugise de acasă, Leo Jr. o dusese bine șantajând femei căsătorite cu care se culca, și ziarele publicaseră o poză mare cu băiatul împreună cu un articol detaliat despre scrisoarea de care făcuseră rost de la una dintre femei. Se ajunsese la un mare scandal, de vreme ce multe soții căzuseră pradă farmecelor lui tinerești și multe conflicte domestice au început să apară în jurul autostrăzii 50, din Uperville până la Gilbert’s Corner. Băiatul fusese târât într-un proces de custodie rușinos și în cele din urmă adoptat. Rezultatul a fost de cel puțin cincisprezece divorțuri și câțiva bărbați înșelați care se spânzuraseră în acele luni întunecate de iarnă, onoarea lor fiind pătată. Era genul de caz pe care nu-l uitai niciodată.

•

Dar de când T. Perkins devenise șerif, nu fuseseră prea multe probleme, ceea ce lumea punea în mod greșit pe seama muncii sale excelente și nu pe rata de șomaj extrem de mică ce se datora afacerilor noi care fuseseră aduse în zonă. Și acum asta era istorie.

T. Perkins fusese furios în fiecare zi de când cei de la Washington își pierduseră capul. Lui T îi fusese greu să înțeleagă cum de vechiul lui tovarăș din călătoria în China putea să cutremure atât de tare această comunitate mică din Munții

Apalași. Cum existențele lor liniștite puteau să primească niște reguli noi atât de radicale.

Ce naiba se întâmplase cu serile plăcute petrecute cu vecinii? Unde erau invitațiile la grătare cu porumb copt și la petreceri cu cafea care duceau la festivități anuale? Acum, bineînțeles, nu mai avea timp de nimic oricum, iar lumea nu voia să-l vadă. El era unealta inamicului, când venea vorba de treaba asta.

Bombardarea sediului Partidului Democrat din Madison, în Wisconsin, lăsase în trecut zilele frumoase.

•

După patru zile, Vulturii cu Cap Alb și-au asumat responsabilitatea pentru bombardarea din Madison. Ei au descris atacul până în cel mai mic detaliu. Cum plasaseră bomba la al doilea nivel în centrul de analize statistice al Biroului de Asistență Justițiară din Wisconsin, cum fusese construit acest instrument diabolic și cum făcuseră rost de explozibil. Nu erau prea multe de investigat. Bomba a făcut clădirea să se prăbușească și tot ce urau Moonie Quale și discipolii lui nebuni fusese distrus sub tone de beton și oțel: sediul Democrat, centrul AIDS, centrul de analize statistice. Dărâmăturile au făcut ravagii pe trotuarele din fața clădirii ca o furtună tropicală, rănind sute de oameni. Bucăți de beton aterizaseră pe London Street, grinzi lungi de un metru ajunseseră în Lacul Mandata și toate ferestrele fuseseră sparte și cioburile ajunseseră de pe Henry Street până la Capitoliu. Bucăți de hârtie colorată de la Art Mart din clădirea de vizavi au zburat prin oraș timp de mai multe zile. Mai bine de două sute de oameni muriseră. Era un dezastru de o proporție epidemică, evident oriunde te uitai, în fața căruia președintele Jansen și oamenii săi reacționaseră extraordinar de dur și fără compromisuri.

Timp de cinci zile fusese stare de urgență și grupurile paramilitare se adunaseră. T nu îndrăznea să-și imagineze ce se va întâmpla dacă vor lovi din nou într-un mod atât de devastator cum făcuseră în Wisconsin.

Dar chestia era că s-ar fi putut întâmpla oricând, oriunde. FEMA – Agenția Federală de Management al Situațiilor de Urgență – și Consiliul Național de Securitate, precum și Departamentul pentru Securitate Internă aveau dintr-odată mult de lucru.

Diferențele de opinii porneau de la lucruri banale și lumea era furioasă din pricina noilor restricții. Incidentele cu împușcături erau în creștere și în districtul lui T. Perkins doi oameni fuseseră omorâți și câțiva erau în spital. Oamenii care cumpărau munți de muniție epuizaseră toate stocurile țării în doar câteva ore. Vânzarea era acum ilegală, dar oricum nu mai era nimic de vândut. Oamenii strânseseră atât de multă încât erau echipați și pentru războiul ăsta, și pentru următorul.

Cu câteva zile înainte, birourile șerifilor din toată țara primiseră ordin să verifice toate tranzacțiile de pe cardurile de credit din ultimele patru zile și să confiște toată această muniție. Al Doilea Amendament le permitea oamenilor să dețină arme, dar nu și gloanțe. Legile de urgență care fuseseră create prin decret executiv au profitat de acest lucru, în ciuda unei copleșitoare reacții de furie.

Confiscarea muniției era ceva ușor de zis, greu de făcut. De exemplu, cum naiba ar fi putut să găsească două cutii de cartușe de nouă milimetri într-o fermă care era de două ori mai mare decât centrul Washingtonului? Sau cum își imagina guvernul că trebuiau să ia cartușele de pușcă ale lui Joe Fiske când nimeni nu știa unde se afla omul? El cunoștea munții din împrejurimi mai bine decât oricine. Și chiar dacă îl găseau, cum puteau să-l determine să facă asta, știind că Joe trăia din vânatul pe care îl împușca în propria lui pădure? Ăsta nu era Moonie Quale, pentru numele lui Dumnezeu.

Dar ce îl zăpăcea și mai mult pe T. Perkins erau declarațiile care veneau din sala de conferințe de presă de la Casa Albă în fiecare zi. Aparent, cei de la Casa Albă făceau ce aveau ei chef. Bineînțeles că existase o opoziție masivă din partea ambelor camere ale Congresului, dar acum țara era la cel mai mare nivel de stare de alertă, iar FEMA deținea toată puterea. Erau multe ordine executive din care puteai alege. *Constituția a fost pusă cu botul pe labe,* se gândea T. Și implicațiile acestui fapt erau vaste.

Președintele declarase că are de gând să dezarmeze America și să golească închisorile în același timp. Toate sentințele aveau să fie transformate în servicii în folosul comunității și închisorile aveau să fie folosite pentru alte scopuri. Gardienii mari și duri din pușcării aveau să devină bone; ei urmau să servească drept pedagogi pentru criminalii de rând și pentru nenorociții bolnavi

la cap care își pierdeau mințile când vedeau niște sâni sau un nas care nu le convenea lor cum arată. Cum puteau ofițerii din închisori, care își câștigaseră traiul dând ordine și cerând respect cu un șirag de chei zornăitor și un baston la curea, să stea dintr-odată liniștiți și să vină cu un plan de lucru pentru un deținut al cărui creier nu mai funcționa? Și cum puteau să fie pedepsiți nenumărații idioți care alergau liberi acum, folosindu-se unul pe altul drept țintă cu muniția interzisă? Cum puteau să fie pedepsiți, când aveau să fie din nou eliberați atât de repede? T nu înțelegea, și nu era singurul. Mai erau și toți republicanii, plus iubitorii ANA, membrii Congresului și lobby-iștii, și astea erau doar câteva exemple. Dar ce mai conta dacă înțelegeau ei sau nu? Nimeni nu avea dreptul să spună nimic atât timp cât președintele, Consiliul Național de Securitate, Departamentul de Securitate Internă – și așadar și FEMA – erau de acord și dețineau controlul asupra generalilor, și prin urmare Garda Națională și armata puteau să țină țara într-o menghină de legi de urgență. Deja erau trupe de soldați pregătiți de luptă care patrulau drumurile și autostrăzile la fiecare câteva ore.

O sunase pe Doggie Rogers ca să încerce să afle la ce să se aștepte, dar nu știa nici ea nimic. Lucra în fiecare zi, de dimineața până seara, la doar cincizeci de metri de președintele Statelor Unite, dar nu știa nimic.

Și acum se aflau în curs de a-și goli închisorile, un lucru fără precedent. Cele doar șase celule pe care le avea la dispoziție fuseseră pline până la refuz cu mult timp în urmă. Și asta provocase probleme. Marele negru Benni ajunsese în aceeași celulă cu marele alb Les Tanner și își scoseseră dinții din gură și murdăriseră podeaua cu atât de mult sânge încât bătrâna și excentrica femeie de serviciu era sigură că o să facă o criză. Și de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, uitaseră un bețiv în cocioaba din spatele închisorii și acum vomitase și făcuse pe el. Departamentul de pompieri voluntari care folosea acea cameră pentru a-și depozita o parte din echipament avea să-l linșeze.

Totul scăpa de sub control. Acum mai trebuiau și să găsească spațiu pentru încă trei puști zvăpăiați care simțiseră nevoia să demonstreze că încă mai aveau muniție și îndrăzniseră să o folosească.

În curând, debaraua pentru mături avea să fie singurul spațiu gol rămas.

Telefonul de pe biroul lui Perkins a sunat și și-a pus șapca la loc pe cap.

— Da?

— Domnule, trebuie să veniți aici! Sunt acasă la Jim Wahlers. N-o să vină să credeți!

•

Jim Wahlers era un tip inofensiv despre care cei mai mulți oameni nu aveau mare lucru de spus în afară de faptul că era administratorul de pompe funebre al orașului și că avea trei fiice de nota zece și o soție care îndrăznea să le spună celor de la Walmart că legumele nu erau proaspete. Un bărbat sociabil care își vedea de treaba lui și care nu deranja niciodată pe nimeni.

Casa lui era enormă – mureau mulți oameni, așa că afacerea mergea bine – și până acum fusese căminul a trei generații. Aveau o grădină cu legume, un garaj pentru două mașini și un beci de două sute de metri pătrați cu o masă de biliard și o țintă pentru săgeți. T. Perkins fusese de multe ori la el acasă când era tânăr și era campionul la țintă al orașului, iar Jim fusese aproape la fel de bun ca el. Fusese un beci drăguț în care putuse să se antreneze.

Și iată-l din nou stând aici, așa cum stătuse și atunci, cu setul de săgeți în buzunarul de la cămașă. A recunoscut treptele vopsite maro, lambriurile de care se sprijiniseră adesea cu berile în mână, rețeaua de țevi de apă care se întindea pe tavan.

Dar apoi a văzut tot ce nu mai recunoștea.

Oamenii lui au dat din cap și au ridicat din umeri când l-au văzut cum a rămas cu gura căscată. Și ei avuseseră aceeași reacție.

Toți pereții fuseseră redecorați de când fuseseră acoperiți cu postere cu filme și cu steagul statului Virginia. Încă mai erau postere, dar erau unele noi, nu cu filme de groază cu măști din cauciuc și adolescenți care țipă. Fără Ingrid Bergman și Veronica Lake. Nu, asta era cu totul altceva. T nu știuse niciodată că există atâtea grupuri paramilitare în țară care desfășurau activități cum ar fi printarea posterelor precum cele lipite pe pereții din beciul lui Jim Wahlers. De fapt nici nu avusese habar că există atâtea grupuri paramilitare, punct.

Vulturii cu Cap Alb, Grupul Bunker din Texas, Primii Pionieri din Ohio și alte zeci de genul acesta. Stând unul lângă altul, acele postere de recrutare erau ca un spectacol de modă de

uniforme care arătau comic în mod neintenționat, machiaj de camuflaj întins pe piele, arme imense și zâmbete mari și încrezătoare inspirate de ardoarea infatuării și de nevoia de a demonstra cine e șeful familiei.

— Și uită-te și acolo! a strigat adjunctul său.

T. Perkins s-a dus în camera în care cândva făcuseră sex cu două surori roșcate mai mari decât ei. S-a uitat la vreo patruzeci sau cincizeci de ambalaje din carton. Fiecare ambalaj conținea treizeci și șase de cutii de câte două sute de cartușe. Un mic calcul și ajungeai la mai bine de trei sute de mii de gloanțe.

— Ce ați făcut cu Jim?

— Stă în dormitor și o ține de mână pe soția lui. Nu vrea să se miște. Zice că trebuie să plecăm, că nu avem ce să căutăm aici. Că el nu a făcut nimic.

T. Perkins s-a uitat la cele trei dulapuri pline cu arme.

— Practic nu a făcut, nu-i așa?

— A cumpărat ieri muniția. Sigur a costat o avere.

— Ați luat cheile de la el?

A dat din cap spre dulapuri.

— Aici sunt!

Dody Hall a încercat să-și facă loc în încăpere. Ea fusese ultima sosită în departamentul șerifului.

El a descuiat dulapurile și a deschis ușile. Ori afacerea cu înmormântări a lui Jim Wahlera era mai profitabilă decât și-ar fi imaginat el, ori avea niște asociați care gândeau la fel ca el.

— Uau! a exclamat Dody Hall.

Erau suficiente pistoale și puști semiautomate pentru a înarma cel puțin trei sute de oameni. Dar nu asta era cel mai rău. Cel mai rău lucru erau grenadele de mână. T văzuse ce pot face în timpul unei sesiuni de antrenamente pentru soldați în Richmond. Dacă una dintre ele era folosită împotriva unui om, Jim Wahlers putea să spună adio înmormântărilor tradiționale.

Capitolul 13

New Yorkul era într-o stare jalnică, iar Rosalie Lee era speriată.

La metrou, erau doar două subiecte de discuție. Unul era programul de reforme al președintelui Jansen care ajunsese să fie cunoscut sub numele de Decretul Washington; celălalt era despre crimele lunetistului. Dar imediat ce oamenii ajungeau la suprafață, uitau cu totul de președintele Jansen și de decretul lui. Riscul ca moartea lor bruscă și aleatorie să aibă loc avea prioritate și numai „ucigașul de pe acoperiș” conta. Un glonț luase viața unui băiețel cu o zi în urmă în timp ce se plimba pe stradă, ținându-și de mână mama, și alaltăieri murise o femeie exact ca Rosalie. Mica plimbare a femeii pe 14th Street se dovedise a fi fatală, dar vânduse nenumărate ziare. Din pozele de pe primele pagini ale ziarelor era evident că femeia cumpăra fructe de la piața din stradă. Banane și portocale umpleau trotuarul și tricoul ei alb era împroșcat cu sânge, femeia zăcând cu punga de cumpărături strivită sub corpul ei greoi.

Rosalie detesta să facă drumul până la biroul său din centru. Ura să se furișeze, să stea cât mai aproape posibil de zidurile clădirilor și ura să privească tot timpul în mod involuntar spre acoperișuri. Era speriată de moarte la gândul durerii, la gândul că glonțul va ajunge în corpul ei și o va răpune la pământ.

Până acum, ucigașul avea viețile a douăzeci și una de persoane pe conștiință, cel puțin una pe zi. Până acum, toată lumea știa pe cineva care știa pe cineva care o cunoscuse pe una dintre victime. Ea însăși întâlnise un bărbat a cărui soție avusese un nepot care fusese împușcat în tâmplă și jumătate din craniul lui rămăsese în intersecția dintre East 59th și First Avenue. La știri spuneau că ucigașul stătuse pe cablurile telecabinei care ducea spre Roosevelt Island, dar nu era adevărat. Nu duceau lipsă de teorii și speculații, dar între timp, criminalul deținea toate cărțile.

În fiecare noapte, Rosalie se ruga să fie găsit, să nu fie negru și ca fiii ei să ajungă acasă teferi și nevătămați. Se temea de ce ar fi putut să li se întâmple băieților ei pe străzile din New York

în ultima vreme. Și nu doar New York-ul era vai de capul lui. Demonstrațiile din Chicago fuseseră primite cu tunuri cu apă și noaptea Garda Națională trăgea cu gloanțe de cauciuc în oamenii care se adunau pe la colțuri de stradă. Fuseseră puse baricade în toată țara, traficul aerian și feroviar era monitorizat la minut și câteva rute de autobuz fuseseră oprite temporar.

Țara fusese întoarsă cu fundul în sus.

•

Moonie Quale ridicase ștacheta cu zece zile în urmă când îi chemase pe toți liderii celor mai sălbatice miliții din țară, continuând să facă o propagandă otrăvitoare prin intermediul unei prese mult prea dornice de știri. Oamenii în uniforme de camuflaj din fiecare colț al țării își exprimaseră susținerea față de cei care puseseră bomba în Madison, după care declaraseră război guvernului. Cu toții ajunseseră la aceeași concluzie: era timpul să răspundă abuzului de putere al administrației lui Jansen. Uciderea membrilor Congresului și a oficialilor federali locali a început imediat. Prima noapte a fost plină de o serie de atentate cu bombă și asasinate, și în dimineața următoare străzile țării erau pline de polițiști. Atentatele au continuat peste ziuă, iar sistemele judiciare și de apărare de la toate nivelurile au fost puse în alertă.

Rosalie stătea în scaunul ei verde confortabil când președintele Jansen a întrerupt un program de la televizor ca să anunțe că țara se află în stare de urgență. Era negru de supărare și vocea îi tremura în timp ce vorbea. După asta, lucrurile s-au desfășurat rapid. În decursul a douăzeci și patru de ore, Congresul a fost practic anulat și puterile executive de urgență și decretele prezidențiale au ajuns să fie la ordinea zilei. În prima seară, mai bine de jumătate dintre ziarele și posturile de televiziune au fost închise temporar, în concordanță cu Ordinul Executiv 10995.

Uniunea jurnaliștilor putea protesta cât voia, la fel și grupurile politice de la toate nivelurile. Decretul Washington al lui Jansen și controlul FEMA asupra situației erau ceva real acum, fie că le plăcea oamenilor sau nu.

•

După asta, viața a devenit și mai grea pentru toată lumea, cu atât mai mult pentru cei din New York. Rosalie locuia cu cei trei fii ai ei care erau niște mici delincvenți – și cu încă alți cinci mii

de oameni –, toți pe o rază de câteva sute de metri, și pentru ei dreptatea însemna să aibă un cuțit sau un pistol încărcat în buzunarul de la spate. Aici, iluzia legii și a ordinii dispăruse cu mult timp în urmă; trebuia să supraviețuiești cum puteai. Era greu să fii „un cetățean care respecta legea” în South Bronx, cu sau fără stare de urgență. Nu era nicio îndoială.

Băieții lui Rosalie – James, Frank și Dennis – aveau multe în comun: o diferență de doi ani și jumătate între cel mai mare și cel mai mic, fiecare dintre ei cu un corp frumos și irezistibil față de sexul opus și toți dispuși să sară imediat și la ceartă și la bătaie. Ceilalți le spuneau Huey, Louie și Dewey, dar nu când putea să audă și altcineva. Erau trei băieți care cereau respect și care îl obțineau imediat, nu stăteau să piardă timpul. Încercase să îi învețe cuvintele lui Dumnezeu despre cum trebuie să întoarcă și celălalt obraz și să-și iubească aproapele, dar ei nu prea voiau să învețe astfel de lucruri, ceea ce o îngrijora pe mama lor. Erau destul de iritabili și se luau la bătaie pentru cel mai mic motiv. Niciunul dintre ei nu mai fusese la închisoare, dar acum acest lucru părea că e doar o chestiune de timp, și asta dacă apucau să trăiască.

Rosalie nu a îndrăznit să continue acel gând până la o concluzie. Câteva dintre prietenele sale își pierduseră fiii; una dintre ele pierduse doi. Își iubea mult copiii, în ciuda defectelor lor evidente. Încerca să și-i imagineze cu fire de păr alb la tâmple, sprijinul și protectorii ei când va ajunge la o vârstă înaintată. Cea mai mare dorință a lui Rosalie era ca ei să plece din ghetou, așa că ea nu se număra printre persoanele care îi condamnaseră imediat pe Jansen și decretul lui. Bineînțeles că fiii ei făcuseră asta, dar ea nu.

La cum ajunseseră lucrurile în Statele Unite, exista o șansă ca decretul să ajute. Să ajute ca lumea să meargă din nou pe străzi fără frică, fără să trebuiască să treacă printre gunoaiele societății, fără să vadă oameni care nu mai aveau nicio speranță de a-și reveni. Fără să trebuiască să vadă cum drogurile își fac loc în viețile familiilor și în venele copiilor.

Rosalie își dorea atât de mult ca băieții ei s-o asculte, să evite consecințele campaniei de reforme a președintelui. Să evite să fie prinși cu arme încărcate și să înceteze să-și mai asume riscuri stupide.

Decretul Washington dăduse societatea americană peste cap. Oamenii se întorceau din închisori, majoritatea dintre ei cu bani în buzunare și o slujbă nou-nouță care consta în menținerea tineretului din cartier departe de probleme. Elementele liberale sceptice analizau situația din fiecare unghi posibil, în timp ce republicanii din Congres – și până acum și un număr mare de democrați – urlau de zor, susținând că era ca și cum puneau vulpea să aibă grijă de cotețul de găini.

Dar Rosalie vedea lucrurile altfel. Acești foști pușcăriași adolescenți nu aveau niciun interes să ajungă iar după gratii și acum aveau ceva util de făcut în viața lor. Paznicii lor nu le mai erau judecători, ci colegi. Aveau același scop, aproximativ același salariu și vorbeau aceeași limbă. Slujba lor consta din a scoate ce-i mai bun din nimic, cum ar fi de exemplu să-i scoată pe băieți din găștile de latino-americani și să-i convingă pe cei din frățiile de negri să renunțe la armele lor, să-i ia de pe străzi și să-i ducă în clinici de dezintoxicare.

Fiecăruia dintre cei eliberați din închisoare i-au revenit cinci băieți din diferite găști pe care să îi supravegheze. Puștii care înainte fuseseră inamici erau forțați să se comporte frumos împreună, altfel se puteau aștepta la o pedeapsă. Se distrau și râdeau împreună, și ocazional învățau ceva. Erau la curent cu ce se întâmplă pe Wall Street și primeau bilete gratis la filme, lucruri de genul ăsta.

Membrii găștilor încă îi mai vorbeau de rău pe alții când reveneau pe „terenul” lor, dar acum violența rar ajungea la un nivel dincolo de cel retoric. Parcă nu era ok să bați pe cineva cu care ai petrecut după-amiaza împreună, distrându-te. Încă mai aveau loc întâmplări urâte, dar erau din ce în ce mai puține. Într-un fel straniu parcă se ajunsese la un nou gen de solidaritate în cartiere și străzile îi aduceau pe oameni împreună în loc să-i despartă.

În orice caz, Rosalie Lee începea să se simtă mai în siguranță în Throgs Neck decât în Manhattan, locul de vânătoare preferat al lunetistului.

Apoi, fiul ei mijlociu, Frank, a venit acasă într-o seară cu ochii mari, drogat și spumegând răzbunător, după ce fusese împușcat în gambă. Scena s-a schimbat instantaneu. James, Frank și Dennis și-au adunat repede toată muniția pe care o ascunseseră prin apartament și pe care mama lor nu reușise să o găsească.

Apoi și-au încărcat armele și au plecat într-o expediție de pedepsire. Rosalie nu a aflat niciodată ce s-a întâmplat, dar trei băieți negri fuseseră omorâți în Bronx în cursul acelei nopți. Nu voia să știe mai multe.

Era înnebunită de groază și le-a confiscat armele băieților în timp ce dormeau. Le-a dus în golful Eastehester și le-a aruncat cât mai departe în apă, atât cât a putut cu brațele ei grele. A ascultat la radioul poliției timp de câteva ore și pentru că nu s-a menționat niciun suspect pentru crimele din Bronx, a decis să-și țină temerile și suspiciunile pentru ea.

În acea noapte nu a închis un ochi. S-a tot dat jos din pat, s-a pus în genunchi și s-a rugat:

— Doamne, a șoptit ea, te rog, cruță-i pe băieții mei!

•

De când se născuse – trei blocuri mai încolo, în urmă cu patruzeci și opt de ani – Rosalie ieșise din New York City doar de două ori în viața ei. O dată când își vizitase sora din Virginia și participase la emisiune și a doua oară în timpul călătoriei în China. Ambele ocazii fuseseră ca niște mici daruri trimise din rai, dar de ambele dăți îi mulțumise lui Dumnezeu pentru că putuse să se întoarcă pe străzile din Bronx – acele drumuri obscure în care se intersectau kilometru după kilometru blocurile cu apartamente mohorâte. Aici, sufletul ei își găsea răgazul; aici era lumea ei. În orice caz, așa fusese până în noaptea în care băieții săi plecaseră în misiunea lor de răzbunare. Acum își dorea să se afle cu toții în altă parte, undeva departe la țară.

S-a închinat și a rostit numele lui Iisus. Acum băieții ei probabil că luaseră viața cuiva. Asta însemna că se îndreptau spre abis, la fel ca mii de alte suflete care locuiseră înaintea lor în South Bronx? Consecințele aveau să fie fatale dacă erau prinși și găsiți vinovați. Potrivit decretului lui Jansen, clemență aveau să primească cei cu delicte vechi, nu cu delicte noi, și cu siguranță nu cei implicați în omucideri. Un infractor neînsemnat putea să scape doar cu un program de reabilitare și câteva luni de muncă în folosul comunității, dar nu și ucigașii, sigur că nu. Aceste gunoaie de oameni aveau să fie eliminate. Îi aștepta pedeapsa capitală – sfârșitul poveștii.

Unsprezece oameni fuseseră executați în Texas de când fusese declarată starea de urgență. Cei condamnați au fost executați de-a lungul țării oriunde existau centrele necesare, iar

procesul a fost grăbit. Vicepreședintele Sunderland declarase că toate listele cu condamnații la moarte se vor goli până în toamnă. El zicea unul pe zi, cel puțin. Adesea, asta implica faptul că prizonierii erau luați direct din celule și duși în camera de execuție fără să primească o ultimă vizită de la cei dragi, fără un ultim telefon și fără șansa de a reflecta în pace câteva ore – toate acestea fiind considerate a fi drepturile inalienabile ale unui condamnat. Dar așa stăteau lucrurile acum, indiferent cât de mult protestau nenumăratele organizații, grupuri de cetățeni, politicienii și presa și chiar și guvernele străine. Dacă omorai pe cineva după data de 12 martie 2009, erai executat. Simplu ca bună ziua. Nu exista posibilitate de grațiere. *Habeas Corpus* – într-adevăr, Legea Drepturilor[17] – fusese invalidat.

Rosalie Lee i-a întrebat pe fiii săi dacă în acea noapte făcuseră ceva ce n-ar fi trebuit să facă. I-au râs în față. Au râs când i-a implorat să stea acasă în acea noapte și au râs și când i-au arătat noile lor arme, lustruite și încărcate.

Rosalie îl votase președinte pe Jansen și, până acum o săptămână, îi apăra cu vehemență edictele de urgență. Acum nu mai era atât de sigură. Avea trei fii și, deși erau departe de a fi perfecți, tot ai ei erau. Erau tot ce avea. Va regreta amarnic tot restul vieții dacă unul dintre ei va trebui să plătească cu viața într-o zi pentru votul ei.

[17] Numele dat primelor zece amendamente din Constituția Statelor Unite (n.tr.).

Capitolul 14

Erau douăzeci și șase de bărbați condamnați la moarte în închisoarea de stat Sussex din Waverly. Fuseseră executați cinci și mai ajunseseră patru noi. Era un loc în care veștile bune țineau de domeniul trecutului.

Gardienii închisorii îi informaseră cu malițiozitate pe deținuți despre ce se întâmpla în Washington. „Idiocratul” ăla amator și blestemat de președinte se afla în mijlocul unei sinucideri politice care amenința viitorul întregii țări. Râdeau ca niște nebuni când vorbeau despre starea de urgență, probabil din pricina setei de sânge care pulsa în toată țara. Sau poate că din pricina faptului că erau neliniștiți cu privire la ce ar fi trebuit să facă acum. În orice caz, era clar că nu aveau habar ce consecințe aveau să sufere.

Gardianul roșcat căruia îi spuneau Lassie râdea isteric, parcă încercând să-și ascundă incertitudinea:

— Peste patru săptămâni o să rămânem fără serviciu! a glumit el.

Mai târziu, celor din personal li s-a spus altceva, că treaba lor era să termine cu execuțiile și că apoi vor trece la o muncă mai „cuviincioasă”. Adică să lucreze cu criminali tineri care nu erau atât de duri ca aceia condamnați și să încerce să-i reintegreze în societate.

Reacția lui Bud a fost asemănătoare cu cea a majorității gardienilor. Nu credea că planul avea să funcționeze, dar nu se putea face nimic în privința asta. Închisoarea deja era ocupată cu execuțiile. Urmau să fie exterminați toți ca niște șobolani purtători de boli, și cu asta basta.

Iar el nu era vinovat.

Auzea nenumărate zvonuri și majoritatea s-au confirmat. Avocații lui Bud au venit la el cu servietele lor negre și regretau că nu puteau face nimic pentru el. Regretau că toate apelurile lor fuseseră ignorate în ciuda marilor lor eforturi și proteste. Bud se întreba cum aveau să supraviețuiască acești vulturi bine plătiți dacă toți clienții lor erau omorâți. Nu că simpatiza cu ei, dar ar fi preferat alte condiții pentru încetarea activității lor.

Avocații spuneau că deja începuseră execuțiile în Maryland după ani întregi în care fuseseră suspendate. În Texas aveau loc câte două pe zi, uneori chiar trei. De parcă asta era ceva ce Bud ar fi vrut să știe. De parcă până nu acum nu fusese martor la mai mult decât trebuia. Aici în Virginia îi luau metodic unul câte unul; văzuse asta cu propriii ochi. Cinci bărbați condamnați trecuseră deja prin fața celulei sale, cu capetele plecate și pumnii strânși la spate, direct de la ultima masă luată în celula lor în sala de execuții. Începuseră din capătul culoarului cu bărbatul din celula unu, apoi celula doi, apoi trei și așa mai departe, până când au luat-o din nou cu celula unu. Câte unul pe zi până când îi terminau pe toți. Celulele se ocupau la loc la fel de repede cum se goleau. Auzise că lumea o luase razna pe străzi. Se pare că o parte dintre noii prizonieri încercaseră să-și apere dreptul de a-și păstra muniția, și lupta armată care se declanșase scăpase de sub control. Ei nu țintiseră spre cineva anume – se plângeau aceștia în celulele lor –, dar oamenii de obicei mor dacă îi lovești cum trebuie.

Cu câteva zile în urmă erau bărbați obișnuiți cu familii, care nu prea avuseseră de-a face cu milițiile.

Acum erau deja istorie.

•

Bud stătea exact la mijloc în celula numărul paisprezece. Prizonierii inițiali din celulele de la unu la cinci deja fuseseră trimiși pe lumea cealaltă, și în fiecare seară, la ora șase fix, îl luau pe altul dintre ceilalți deținuți și-l duceau în camera de executare. Când i-a venit rândul lui Dave, drogatul din celulă a doua, a țipat atât de strident încât ecourile s-au mai auzit și a doua zi. Era mult mai mic decât își imaginase Bud și era vânăt la față de teamă.

— Îngerii cresc marijuana în rai, Davey Boy! a spus râzând vecinul lui Bud, Daryl, și a bătut în gratii vesel în timp ce omul condamnat era luat cu forța.

Bud mai auzea încă și ecoul gratiilor.

Nu-și putea imagina că va fi la fel de bucuros când va veni rândul lui Daryl, și mai rămăseseră doar șapte zile și jumătate. Pe 29 martie: ziua dinaintea morții sale.

•

Gardianul Pete era unul dintre puținii care nu se plângea de ce se întâmpla afară. Se adapta, resemnându-se deocamdată și

crezând că își va găsi în curând un alt post. Asculta ordine și tăcea, motiv pentru care șeful gărzilor îl pusese în tura de noapte, ceea ce însemna că trebuia să stea treaz noapte după noapte din cauza înjurăturilor și a suspinelor bărbatului care avea să moară ziua următoare. Asta primea pentru că era pasiv și nu protesta niciodată.

Obișnuia să stea lângă ușa de la ieșire, în dreptul primei celule, pe un scaun din lemn șubred, până în ziua în care scaunul a fost distrus când deținutul cu numărul șase a reușit să scape din strânsoarea executanților să-i și s-a aruncat asupra singurei arme din apropiere cu care se putea apăra. Cu spătarul scaunului a rupt brațul primului gardian, dar numai atât a apucat să facă. L-au învins și au refuzat să-l mai lase să stea de vorbă cu preotul înainte să-i bage acul în venă și să-l otrăvească.

După acest incident, nu au mai existat obiecte pe culoarul condamnaților la moarte. Dacă Pete nu voia să folosească scaunul din metal care era atașat de perete, trebuia să stea în picioare.

•

În prima noapte, Pete a stat sprijinit de perete trei ore, după care plictiseala și amorțeala l-au forțat să se plimbe de-a lungul celulelor.

Bud își spusese rugăciunile și acum aștepta, lipit de barele celulei sale.

— Haide, haide! a șoptit el.

Spera că ucigașul de copii Robert și moara stricată Daryl îl vor lăsa pe Pete să treacă fără să provoace o scenă și să scoale pe toată lumea, pentru că avea nevoie de câteva minute singur cu gardianul. Numai câteva momente în care să aibă parte de atenția exclusivă a unui tânăr a cărui viață era capabil să o schimbe.

— Pete! a șoptit el, dar gardianul a trecut pe lângă el și a stat mult, mult timp în capătul celălalt al coridorului.

Lui Bud i s-a părut că au trecut ore în șir. Poate că Pete avea nevoie de acel timp ca să-și dea seama că drumul înapoi spre celula lui Bud avea să fie de o importanță nemaipomenită.

Bud l-a mai strigat o dată când Pete a trecut pe lângă el, și de data asta s-a oprit, ca și cum deja ajunsese la capătul drumului

sau ca și cum picioarele lui nu voiau să-l ducă mai departe. În orice caz, ajunsese la destinație.

— O să-ți dau ție și familiei tale un milion de dolari dacă îmi dai un telefon, a șoptit Bud. Tu doar mi-l dai și eu sun, și banii o să-ți fie transferați în cont. Sau în contul mamei tale sau al oricui altcuiva vrei tu. Poți să-i primești și cash. Sunt sigur că pot să aranjez și asta.

Pete s-a uitat la Bud ca și cum Bud era deja la timpul trecut. Ca și cum era un cadavru care vorbea cu el și căruia deja îi răspunsese nu. Bud a început să transpire. Îi venea să se întindă și să-l apuce pe Pete, dar și-a dat imediat seama că era o idee proastă. Dacă omul se dădea un pas înapoi, poate că în următoarea secundă avea să plece.

— Pete, crede-mă când îți spun că sunt nevinovat! Nu am făcut ce mă acuză ei că am făcut. Am omorât în Vietnam, e adevărat, dar asta a fost pentru țara mea. Aveam doar douăzeci și trei de ani. Acolo am învățat că viața e sacră, crede-mă!

Pete s-a ridicat pe vârfuri. Arăta ca și cum mai avea puțin și leșina. Poate pentru că stătuse prea mult în picioare, dar Bud știa că o ofertă ca aceasta putea să îl zdruncine pe un tânăr ca Pete. Un milion de dolari avea să-i schimbe viața complet; era cel mai grozav lucru la care putea să viseze un tip ca el. Să câștige la loterie și toate problemele să se rezolve. Doar să bage o monedă în automatul de jocuri de noroc potrivit, la momentul potrivit și…

Astfel de gânduri alergau prin mintea lui Pete, era evident. Să bage moneda în aparat? Să profite de această șansă? Era clar că ar fi vrut, dar circumstanțele nu arătau prea bine, deoarece Bud Curtis nu era decât un alt condamnat la moarte. Lumea spunea că ordonase asasinarea soției președintelui. Să-și asume Pete riscuri pentru un asemenea om? Asta era întrebarea. Și Bud știa și el asta.

— N-o s-o facă, Buddy Boy! N-o să-ți dea telefonul.

Pete a tresărit când a auzit vocea lui Daryl Reid din celula alăturată. Era ca o lovitură de cuțit în semiîntuneric. Bud a încercat să-l facă pe Daryl să tacă, dar Pete deja plecase.

•

A doua zi dimineață, Bud a fost anunțat că are un vizitator. Doggie stătea în sala de vizite cu privirea în pământ, arătând de parcă își pierduse toată pofta de viață. S-a întors cu fața spre el

când acesta a fost condus până la masă și legat de scaunul din fața ei. Privirea ei era încețoșată și tristă, iar ridurile de deasupra sprâncenelor îi aminteau de mama ei.

Bud a tras adânc aer în piept.

— Îți mulțumesc că ai venit… scumpa mea!

Aceste cuvinte atât de simple nu fuseseră niciodată atât de greu de rostit.

Ea a ridicat din umeri. Poate, la fel ca tatăl ei, observase privirile pe care i le aruncau gardienii. Doggie Rogers: cine nu o cunoștea în Statele Unite? Nu era ea ajutorul președintelui, cea care începuse acest dezastru? Dacă n-ar fi fost ea, n-ar fi existat stare de urgență, n-ar fi existat baricade, raiduri sporadice ale poliției și armatei. Da, erau cu ochii pe ea, și ei clar nu-i plăcea asta.

— E luni. Ți-ai luat liber? a întrebat Bud.

— Am muncit tot weekendul.

El a încuviințat din cap.

— Asta e probabil una dintre ultimele dăți când vii aici, Doggie, dacă nu *chiar* ultima. Lucrurile se mișcă foarte repede acum.

Ea s-a uitat la el.

— Când?

El a numărat pe degete și a zâmbit.

— Ei bine, s-ar putea să mai fie maxim opt zile. Dar nu se știe niciodată ce se va întâmpla mâine. Poate că vor grăbi lucrurile și mai mult.

Ridurile de pe fruntea ei s-au accentuat.

— Ai idee ce se petrece în țară acum?

Curtis a încuviințat din cap din nou. Nu știa prea multe, dar era de ajuns. Toată lumea dădea vina pe el pentru ce se întâmpla.

— Totul pare că a scăpat de sub control, dar e și mai rău de atât pentru că președintele Jansen știe exact ce face.

L-a privit fix în ochi și a continuat cu o voce slabă.

— Într-un fel, cred că e nebun. Casa Albă e ca o fortăreață. Toată lumea stă acolo și trage de sfori. Eu sunt la doar zece birouri de cel Oval și nu știu nimic.

Și-a pus fața în mâini.

— E groaznic ce ai declanșat, tată. Știi asta?

A lăsat-o să termine, să se șteargă la ochi și să ridice din nou privirea.

— Ascultă-mă, Doggie, pentru că avem foarte puțin timp la dispoziție! Ascultă-mă bine, nu sunt vinovat!

A observat cum gardianul se uita la ceasul de pe perete, dar nu avea de gând să permită să fie întrerupt.

— Cineva a conspirat împotriva mea. Nu știu de ce, dar eu nu am avut nimic de-a face cu moartea lui Mimi Jansen. Trebuie să mă crezi. E adevărat că o dată l-am pus pe Toby O'Neill să-mi lingă scuipatul de pe podea, Doggie, dar eram beat și a fost un pariu!

Doggie s-a uitat la el dezgustată.

— Da, știu, dar ce-i făcut e bun făcut! Trebuie să mă crezi. Blake Wunderlich este bărbatul care m-a contactat și mi-a sugerat ca Toby O'Neill să fie cel care dezvelește tabloul și, fie că există sau nu, la vremea respectivă a fost o persoană cât se poate de reală.

S-a aplecat spre ea atât cât îi permiteau lanțurile.

— Ascultă! Cineva trebuie să poată verifica toate apelurile care s-au efectuat prin biroul meu. Trebuie să găsească ceva. A vocații mei deja au renunțat, dar poate că tu poți să faci rost de un detectiv privat sau ceva. Nu mai am mult timp. Poți face asta, draga mea?

Blândețea cu care a vorbit a făcut-o să freamăte.

— Dar cu ce poate să ajute asta? La cum stau lucrurile acum, nicio persoană competentă nu se va atinge de cazul tău.

Doggie s-a uitat în pământ.

— În plus, cine ar vrea să mă ajute pe mine? Și eu am devenit o paria, nu înțelegi?

Tatăl ei ar fi dat orice ca s-o poată strânge de mână.

— Dar prietenul tău cu care ai fost în China, șeriful care a fost cu tine la proces? El trebuie să știe cazul foarte bine. Nu poți să-l rogi pe el să încerce și să vadă dacă poate face ceva? El trebuie să știe care e rutina pentru astfel de lucruri.

— T. Perkins? Ce ar putea el să facă?

— Să treacă din nou prin toate. Prin materialele procurorilor și prin cele ale avocaților mei, prin mărturiile mele și ale celorlalți. Știu că nu pot să fac apel, dar fir-ar să fie, trebuie să existe o dovadă pe undeva că nu am fost eu. Spune-i lui T. Perkins că paharul cu apă a dispărut. Că eu l-am adus pe coridor, doar că

nu a fost surprins de cameră. Că trebuie să fie cineva care a reușit să șteargă digital paharul din filmare, cineva care a avut acces la ea. Și spune-i că am avut suficiente arme de foc în Vietnam și niciodată, absolut niciodată nu mi-am mai încărcat pistolul și nicio altă armă de atunci. Și așadar, nu înțeleg cum de amprentele mele au putut să ajungă pe acele cartușe. Spune-i că eu cred că Serviciile Secrete ar putea fi implicate, că au sucit intenționat tot ce am declarat eu. Da, știu că i-am zis lui Toby să nu spună nimic înainte să dezvelească tabloul, dar am vrut doar ca să-și țină gura și să facă așa cum i se spune! Știam cum e. Era capabil să spună cele mai nepoliticoase lucruri. Și tu știi asta.

— Atunci de ce l-ai ales pe el?

— Dar nu eu l-am ales, Doggie! De câte ori trebuie să mai spun? Blake Wunderlich a fost cel care l-a ales.

A ridicat privirea spre gardianul care se apropia.

— Nu, să nu cumva să faci asta! Încă mai am două minute, a zis el, arătând spre ceas. Uită-te și tu! Trebuie să mă lași să termin de vorbit cu fiica mea.

Gardianul s-a oprit, dar era clar că nu avea de gând să aștepte două minute.

Bud s-a întors spre Doggie.

— Și banii virați lui Toby. Crezi că aș face ceva atât de stupid, Doggie? Sincer, aș face eu asta? E atât de ușor de verificat.

Ea și-a mușcat buza și s-a uitat la ceas.

— Da, am făcut parte din campaniile lui Wallace și Goldwater, a continuat el. Niciodată nu am încercat nici măcar să ascund asta. Dar eram practic un copil încă, nu-i așa? Asta a fost înainte să mă îndrăgostesc de mama ta și ea a fost tot acolo. Poți s-o întrebi chiar tu.

Doggie a închis ochii. Știa că dacă riposta în vreun fel, ar fi irosit timpul pe care nu-l aveau.

Bud s-a uitat la ea. Dintr-odată a fost conștient de scaunul de sub el și de felul în care suprafețele goale ale pereților aduceau dezolare în sufletul său. De faptul că fiica sa parcă era la ani-lumină depărtare de el, iar el se ținea de mână cu moartea.

— Dumnezeule! a șoptit el. Mi-aș dori ca mama ta să fie cu mine acum.

A ridicat mâna în semn de protest când ea a dat să se ridice.

— Nu pleca! Lasă-mă să spun tot. Poate că e ultima mea șansă.

Doggie era aproape de a izbucni în plâns. Îi mai văzuse această față, dar cu mult timp în urmă.

— O să repet, Doggie, nu eu am fost cel care a sugerat ca Toby să dezvelească pictura. A fost Blake Wunderlich, unul dintre agenții de pază. Aș fi dezvelit chiar eu tabloul ăla nenorocit, dar agentul ăsta de la Serviciile Secrete s-a gândit că un angajat ar trebui s-o facă. A zis că e mai potrivit așa! Da, exact așa s-a exprimat, fie că-ți vine să crezi sau nu. „Potrivit”, de parcă eu eram un tâmpit ultrarevoluționar și diabolic! Așa s-a întâmplat. Dacă crezi asta, nu poți crede și restul? Și să-l rogi pe T. Perkins să preia el cazul, poți, te rog?

El a încercat să-i zâmbească, dar simțea cât de imposibil îi era. Ea stătea cu privirea ațintită asupra salopetei lui portocalii, așa că a trebuit să se aplece în față ca să îi surprindă privirea.

— Doggie, încearcă să-ți pui și tu aceste întrebări: cine i-a dat pistolul asasinului? De unde a făcut rost de el? De ce nu l-a împușcat Toby pe președinte de la distanța aia scurtă? Se poate ca președintele să nici nu fi fost următoarea țintă? Și dacă e adevărat de ce? Ce a făcut Mimi Jansen și cum de nimeni nu a auzit ce a strigat Toby înainte de prima tragere? Sunt atât de multe întrebări care s-ar putea să mă ajute să ies de aici dacă primesc niște răspunsuri corecte și rapide, dar nu am mult timp. Așa că gândește-te repede la asta. Te rog!

Ea a ezitat pentru o clipă înainte să dea din cap fără tragere de inimă când gardienii s-au apropiat și au dezlegat lanțurile tatălui ei de pe scaun.

— Pot măcar să-i dau o ultimă îmbrățișare fiicei mele, pentru numele lui Dumnezeu?

Gardianul mai scund l-a privit cu indiferență.

— Îmi pare rău. Fără contact fizic între deținuți și vizitatori. Știi regulile. Vino, Curtis, și nu ne face probleme. Ți s-a terminat timpul!

L-au ridicat cu forța de pe scaun și l-au împins spre ușa care ducea spre celule.

— Doggie! a strigat el, în timp ce au deschis ușa antiglonț din sticlă. Să-i oferi ofițerului Perkins oricâți bani vrea, dacă asta va ajuta. Dacă nu poate să accepte banii din cauza slujbei, atunci oferă-i suficienți cât să nu mai trebuiască să lucreze vreodată.

Sau găsește pe altcineva ca el. Dar grăbește-te, tu ești ultima mea speranță!

A reușit să se întoarcă cât să-i arunce un ultim zâmbet, dar ea plecase.

•

În acea noapte, Bud a încercat să stea treaz ca să poată să fie cu ochii pe Pete, care se sprijinea de peretele de la intrare, ca de obicei. Poate că în noaptea asta avea să cedeze, dar cine știe când sau de ce va fi nevoie? Bud a ascultat zgomotele sistemului de ventilație. Ar putea fi asta o posibilitate? Ar putea cineva să se târască în patru labe prin canalul acela lung din oțel și să ajungă cumva în spatele clădirii? Era posibil să te strecori dincolo de rețeaua masivă de camere și de garduri electrice, să iasă naibii de acolo spre sud, prin Carolina de Nord, să facă rost de un hidropter[18] și să ajungă în Golful Mexic? Să lase totul în urmă și să-și facă altă viață în America de Sud. Știa destule despre supraviețuire, despre cum să se descurce și despre cum poți să dispari în locul acela. Erau multe femei frumoase în Peru și Chile, autoritățile lor puteau fi mituite și puteai să angajezi mulți oameni pe salarii mici. Viața era mai simplă acolo, atât timp cât știai ce să faci. Și Bud știa.

— Pssst, Buddy Boy! a șoptit Daryl. Scoală-te, omule, vine Pete!

Bud a zburat spre gratiile celulei și și-a băgat jumătate din față printre ele. Pete mai avea doar două celule până ajungea la el și totul era liniștit. I-a aruncat lui Daryl o privire pătrunzătoare când a trecut pe lângă el. Apoi s-a lăsat pe vine în fața gratiilor celulei lui Bud și l-a privit fix în ochi.

— Vreau banii înainte să primești telefonul, m-ai înțeles? a șoptit el. Nu voi fi aici în următoarele câteva zile, așa că să te ocupi de asta între timp.

Bud a încuviințat din cap.

— Dumnezeule! a șoptit el. Cum crezi că pot să-ți virez banii fără telefon? Fir-ar Pete, nu înțelegi? Am nevoie de telefon mai întâi.

Pete era palid la față. Iată-l aici pe tărâmul morții, confuz, intrat în joc. Se afla într-un ținut al nimănui, între moarte și renaștere. Știa, chiar în acel moment, că avea șansa de a se

[18] Ambarcațiune care survolează suprafața apei datorită aripilor escamotabile comandate de un computer (n. red.).

ridica deasupra orașului Waverly și a închisorii și de a nu mai privi niciodată înapoi. Alegerea în sine nu era atât de dificilă, dar posibilitatea de a fi prins era un lucru important de care trebuia să țină seama.

Să-l ajuți pe Bud Curtis nu era același lucru cu a ajuta pe altcineva, iar Bud știa și el bine asta. Nimeni din țară nu voia să fie trimis în iad altcineva mai repede decât acel om, înaintea celui mai groaznic criminal în serie sau violator de copii. Oricine era prins încercând să-l ajute să scape avea să aibă probleme foarte mari și exista o mare posibilitate să se întâmple asta.

— Un milion de dolari în trei zile, pe 26 martie. Apoi îți primești telefonul, dar nu înainte.

— Îți dau cinci milioane dacă primesc mai întâi telefonul! bine?

Pete s-a ridicat și a plecat. Bud a încercat în zadar să scoată capul și mai mult printre zăbrele, cu inima bătându-i nebunește în piept, căci Pete nu i-a mai aruncat nicio privire.

Capitolul 15

Doggie a auzit că l-au arestat pe Tom Jumper, cel mai popular prezentator de emisiune din țară, marți după-amiază.

Autoritățile ar fi preferat să-l aresteze în seara sâmbetei precedente, exact în timpul emisiunii sale de la ora de vârf, numai ca să demonstreze țării cât de serios au vorbit când au spus că toate programele de televiziune care promovează violența vor fi anulate, dar bărbatul fusese viclean și dispăruse. După aceea, asistentul lui personal petrecuse următoarele două zile într-un bar din Times Square, ținând tirade despre guvern și despre faptul că încalcă Legea Drepturilor în general și libertatea de exprimare în special, până când autoritățile l-au luat și pe el. Prea mulți oameni erau de acord cu el.

Luni, Jumper a apărut la un post de radio ilegal pe care jumătate din cei din Harlem îl ascultau de când fuseseră închise posturile locale. Îi încuraja pe oamenii de la Casa Albă să-l dea jos pe președinte cu forța, ceea ce transformase căutarea lui Jumper în cea mai mare cursă din istorie. Deși Doggie nu a reușit să înțeleagă care ar fi putut fi rolul lor, două mii de soldați și voluntari de la Garda Națională s-au alăturat poliției locale și forțelor de securitate în vânătoarea lor după un indiciu despre unde ar putea fi prezentatorul. Acest lucru a dus la câteva împușcături în urma cărora au rezultat câteva victime, în timp ce oamenii cu conștiința încărcată au început să plece din oraș.

Poliția a pregătit puncte de control, creând cozi infinite în trafic. Unii dintre cei „vinovați” și-au abandonat chiar și vehiculele și au încercat să scape fugind pe câmpurile și în cartierele din apropiere, dar puțini au reușit. Podurile Triborough și Queensboro și Macombs Dam din est au fost închise permanent și posturile de control de pe restul podurilor și tunelelor care ieșeau din Manhattan au primit multe întăriri. Tom Jumper era simbolul unei perioade care nu mai exista, un simbol care trebuia să dispară.

Un pont anonim i-a distrus acoperirea și a fost arestat marți în Alphabet City, în colțul dintre 4th Street și Avenue B., într-o cafenea mică ce se numea Kate’s Joint. Jumper rezistase cu

curaj, dar fusese depășit numeric. Bătaia pe care a îndurat-o i-a făcut pe clienții obișnuiți ai cafenelei să-și piardă mințile, și la rândul lor soldații nervoși au început să tragă. La foarte scurt timp, întregul oraș a aflat. Mai bine de zece oameni fuseseră omorâți, iar despre Jumper se spunea că fusese grav rănit. Ceea ce publicul nu știa era că fusese adus la Downtown Family Care Center, bandajat în maxim o oră și că apoi reușise să scape spre Essex către Seward Park, în compania unei asistente și a unui bătrân.

Doggie a auzit despre toate astea în holul de la Casa Albă, locul în care angajații de la Casa Albă se duceau să asculte bârfe și vești neoficiale. Unii erau înfuriați din pricina jocului de-a șoarecele și pisica a lui Jumper, dar nu toți, așa cum Doggie putea foarte bine să vadă dincolo de expresiile lor îngrijorate și cuvintele alese cu grijă.

În ultimele câteva zile, birourile de la Casa Albă fuseseră ocupate de un număr din ce în ce mai mare de angajați tensionați, care răspundeau la telefoane ca niște stafii, vorbeau cu oficiali guvernamentali care nu aveau nicio idee despre ce se întâmpla și care căutau răspunsuri și soluții care nu existau. Având în vedere situația, ofițerii de la vamă voiau să știe mai multe despre legalitatea exportului în continuă creștere de arme și muniții dincolo de granița cu Mexic, și producătorii de lactate voiau să știe cum naibii ar trebui să livreze lapte încă proaspăt cu toate opririle de pe traseu care le luau timp.

Toată lumea suferea din cauza unei căderi nervoase colective provocate de decretul și starea de urgență ale lui Jansen. Sistemul penal se chinuia să găsească personal calificat pentru a se ocupa de eliberarea închisorilor de deținuți, ceea ce era o muncă titanică și corespundea muncii titanice a serviciilor sociale care trebuiau să desemneze responsabilități în comunitate acestor foști pușcăriași. Și probleme noi cu care nu se mai confruntase nimeni înainte continuau să apară în fiecare zi.

Era deprimant și frustrant să trebuiască să te confrunți cu acest potop de întrebări, dar problema cea mai mare era că toți cei care erau calificați să ia decizii erau în mod constant ocupați în altă parte. Personalul de la Casa Albă a început să se ascundă în săli de conferință și să arunce problemele în cârca altora. Doggie îi auzea cum se ceartă dincolo de pereți, urlând unii la

alții. Sala de conferințe era în mod constant ocupată de Consiliul Național de Securitate, și brusc erau mai mulți oameni în uniforme pe holuri decât civili.

Așa era în toată țara, i se spunea. Uniforme peste tot, de la pădurile din nord-vest până la plajele din Florida. Văzuse și ea cu ochii ei când se dusese în vizită la tatăl său. În mod normal, drumul de la Washington până la închisoarea din Waverly dura două ore, dar ieri îi luase cinci ore. Erau opriri peste tot, cozi de mașini claxonând care se întindeau pe mai mulți kilometri, oameni din Garda Națională îmbrăcați în pelerine și civili care-și pierdeau cumpătul, țipând unii la alții. Suspiciunile, cercetările mașinilor și privirile dure erau la ordinea zilei.

Doggie auzise recent despre doi fermieri cărora le sărise muștarul în Madison County. O ceartă dintr-o cafenea se transformase în împușcături, după care cei doi bărbați scoseseră douăzeci de batoane de dinamită din portbagaj. O jumătate de oră mai târziu, aruncaseră în aer primăria din Charlottesville. Cel puțin patru sute de oameni ai legii fuseseră rapid trimiși să-i găsească, și cei doi fermieri și-au găsit în cele din urmă sfârșitul sângeros pe o stradă din Barboursville. Localnicii nu au știut ce se întâmplase, dar astfel de drame se petreceau tot timpul, în toată țara.

Câteva străzi mai departe de apartamentul ei, un mic incendiu de pe L Street s-a transformat într-o conflagrație pentru că toți polițiștii disponibili primiseră ordine să controleze jumătate de milion de protestatari supărați din fața clădirii Capitoliului și de aceea nu putuseră să fie la locul respectiv ca să-i prevină pe spectatorii curioși din mașini să nu conducă atât de aproape de foc și furtunurile lor fuseseră blocate de cauciucurile mașinilor.

Era haos oriunde te uitai și, din cauza isteriei generale și a anarhiei, o atitudine egoistă și defensivă se dezvolta la nivelul populației. Pentru că, deși oamenii erau uniți în oroarea lor în fața atrocităților care se petreceau în iubita lor țară, lucrurile se petreceau atât de rapid încât noțiunea de solidaritate lăsa rapid loc instinctului primar de autoapărare. Cine știe ce mai aducea ziua de mâine? Va mai fi mâncare de cumpărat, va mai fi curent, apă la chiuvete? Lumea a început să facă provizii, obicei care s-a răspândit ca focul, deși Ordinul Executiv 10998 interzicea acest lucru, și brusc imagini cu femei casnice care se căzneau

să ajungă acasă cu provizii de cartofi și orez pentru un an erau comune peste tot, de la cele mai mari orașe până în cele mai mici sate.

Analiștii prevedeau că rațiile vor trebui implementate în curând, de vreme ce lumea făcea stocuri peste stocuri, chiar dacă aveau nevoie de ele sau nu. În cazul neobișnuit în care o companie făcea angajări, oamenii se călcau în picioare ca să fie primii, indiferent ce loc de muncă era sau cu cât se plătea. Cel puțin așa puteau evita Ordinul Executiv 11000 și astfel nu erau puși să muncească în folosul comunității alături de deținuții eliberați, făcând curat pe străzi și ridicând munții de gunoi care deveneau din ce în ce mai mari pe alei și pe lângă căile ferate. Și toți cei care nu aveau planuri în viață brusc trebuiau să facă ceva cu viața lor ca să nu dea de probleme, nu doar cu autoritățile, ci și cu vecinii lor. Dreptatea străzii se răspândea, crescând în rapiditate și impunitate, pentru că dacă un individ comitea o crimă, întregul cartier putea să sufere consecințele. Poliția era de obicei irascibilă și, dacă înainte îi amenința pe oameni că îi va duce la secție pe cei suspectați că ascund informații, acum pur și simplu instruia autoritățile să rețină ajutoarele sociale până când se rezolva crima. În felul acesta, oamenii au fost forțați să asculte și au început să se pârască unii pe alții. Site-ul FBI – unde americanii puteau să trimită ponturi sau să denunțe oamenii suspecți – era asaltat de mesaje.

Fiecare zi aducea o reacție în lanț de situații noi. Lui Doggie îi era greu să discearnă ce e bine și ce e rău – la fel ca tuturor celorlalți, din câte vedea ea. Copiii care obișnuiau să chiulească acum se duceau ascultători la școală în fiecare zi pentru că nu mai aveau ce să facă. Erau din ce în ce mai puține canale de televiziune de vizionat și nu mai era distractiv să ieși cu prietenii pe stradă. Erau foști deținuți peste tot, în salopete de culoare verde aprins, care-i certau și le țineau predici tinerilor din cartiere despre tot soiul de pericole potențiale. Dacă aruncai un ambalaj de gumă pe trotuar puteai să primești o palmă după ceafă. Comportamentul indisciplinat ducea la represalii corporale de o asemenea magnitudine încât era descurajată orice repetare în viitorul apropiat. Dintr-odată, o justiție dură era împărțită în stânga și-n dreapta, iar acei tineri care de obicei preferau anarhia plăcută a străzii începeau să se simtă inconfortabil în jungla de pe asfalt, care parcă nu mai era casa

lor. Și ei trebuiau să se obișnuiască cu o situație în care nu puteai lua prea multe de bune și să învețe să se confrunte cu un nou gen de groază constantă.

•

Serviciul lui Doggie la Casa Albă se schimba din ce în ce mai mult. Dacă înainte petrecea timpul realizând studii și analize detaliate și proiecte despre viitor, acum abia dacă împărțea sarcini tuturor secretarilor, făcând asta cu atâta superficialitate încât desktopul calculatorului ei era curat la sfârșitul zilei, indiferent de importanța sau de complexitatea muncii sale. Sarcinile pe care nu apuca să le îndeplinească, ei bine, asta era. Oamenii vor trebui să-și dea seama că problemele lor nu prea puteau fi rezolvate de Casa Albă. Poate că asta va putea să-i reducă munca astfel încât să se poată încadra în cele șaisprezece ore pe care le petrecea ca o sclavă în micul ei birou. Nu putea decât să spere.

Toți cei care lucrau la Casa Albă erau mai mult sau mai puțin în aceeași barcă cu Doggie, dar nu toți puteau face față presiunii. Ieri, una dintre secretarele mai în vârstă ale șefului Comunicațiilor, Donald Beglaubter, spusese că nu se simte bine după ședința de dimineață și că stătuse culcată pe birou aproape toată ziua până când cineva a găsit-o moartă. Șocul resimțit de colegii săi a fost intens, dar de scurtă durată, și azi toată lumea revenise la treabă. În rest, erau mulți care izbucneau în plâns din cauza oboselii și a confuziei până să vină ora prânzului. Cantina era goală aproape toată ziua; era mai important să-ți termini tot ce aveai pe birou în ziua respectivă decât să mănânci.

Wesley se interesase de starea ei de câteva ori săptămâna trecută. Și el prezenta efectele stării copleșitoare în care ajunseseră lucrurile. Ochii îi tremurau și zâmbetul lui legendar se ofilise. Părea pregătit să se dea bătut, ca și cum își pierduse interesul în toate și în toți. Bine, poate cu excepția ei.

A venit în biroul ei a doua zi după ce ea fusese la tatăl ei. Doggie abia reușise să se întoarcă cu spatele, să-și umezească buzele și să se ciupească de obraji ca să și-i coloreze puțin. Nu voia ca el să vadă cum se simte și nici să discute cu el. Pentru că, oricum, ce putea face el? Cum putea purtătorul de cuvânt al președintelui să o ajute să salveze un bărbat condamnat pentru

uciderea soției președintelui? Nu putea, așa că de ce să mai vorbească despre asta?

El s-a trântit pe scaunul pe care Doggie pusese corespondența din acea zi, presând o grămadă considerabilă de solicitări disperate și de plângeri, în timp ce se uita în gol apatic. Apoi expresia feței i s-a schimbat brusc și a devenit mai degrabă una personală decât colegială.

— Hei, Doggie, hai să plecăm undeva departe, departe de tot de aici și să facem câțiva bebeluși grăsuți și să ne spălăm toată ziua în canalul Bungo, ce zici?

Wesley a zâmbit, dar o secundă mai târziu a clătinat din cap și s-a retras iar în el. Această scuză într-un birou trist și iluminat de neoane era atât de evident un refugiu personal, încât ea nu i-a luat în serios izbucnirea emoțională. Nu i-a răspuns, deși nu-și dorea nimic mai mult decât să plece amândoi în Țara de Nicăieri. Era prea târziu. Ea era marcată, avea semnul lui Cain pe frunte. Trecuse vremea în care Wesley ar fi putut să înceapă o relație serioasă cu ea. Chiar dacă nu putea să-și scoată din cap acele gânduri nesăbuite, nu avea cum să plece oricum, cu bodyguarzii lui veșnic prezenți. Și nici Doggie nu putea să plece de fapt. Nu că nu ar fi avut ocazia; sigur toată lumea ar fi răsuflat ușurată dacă ea ar fi plecat și, fiind moștenitoarea conturilor bancare babane ale lui Bud Curtis și a lanțului său hotelier enorm, ar fi putut cu ușurință să locuiască oriunde ar fi vrut. Dar trebuia să stea la Casa Albă – asta era esențial. Președintele Jansen putea s-o concedieze, dar între timp ea avea o misiune: să se reabiliteze, indiferent cât avea să dureze. Abia *apoi* putea să plece.

Wesley a mai stat o clipă, aparent pierdut în gânduri, apoi s-a ridicat brusc și și-a dat jos legitimația de identificare; după care a dat-o jos și pe a ei. Apoi le-a pus împreună cu receptorul telefonului ei peste niște pliante pe care le citise Doggie, le-a împăturit cu grijă pe toate trei în paginile acestora și le-a pus în sertarul de la birou pe care l-a închis. Apoi și-a dus scaunul până la ușă, l-a sprijinit de mâner și s-a aplecat în fața ei.

— Doggie, poți te rog să-mi dai mâna?

Ea l-a privit neîncrezătoare.

— Ce faci, Wesley? l-a întrebat ea cu o încercare tristă de a râde. De ce ai pus chestiile astea în sertar?

El a luat-o de mână.

— Nu vreau ca nimeni altcineva să audă ce am de spus, a zis el foarte încet.

Ea s-a încruntat. Oare fuseseră instalate microfoane în biroul ei? Avea un microfon în legitimație? Chiar se ajunsese la asta? Se gândeau că o va suna tatăl ei și va mărturisi totul? Că va prelua de unde a lăsat Toby O'Neill și va termina munca asasinului?

— Da, ne spionează pe toți.

A simțit cum rămâne cu gura căscată. Spusese „pe toți"?

Wesley a strâns-o de mână.

— Dacă situația se va îmbunătăți vreodată, Doggie, atunci să ții minte ce îți voi spune eu acum. Ești singura în care pot avea încredere.

Ea a încuviințat din cap.

— Într-o zi se vor da toate cărțile pe față, după ce se va termina totul, sunt sigur de asta. Vor avea loc audieri și procese, și cei implicați vor fi pedepsiți, crede-mă. De asta este important pentru mine să mai rămână cineva care să poată spune lumii că nu am făcut totul de bunăvoie, bine?

— Dar nimeni nu crede că ai făcut asta, Wesley!

— Eu sunt cel care transmite informații publicului și întregii lumi, eu sunt cel care scrie toate prostiile alea. Crezi că cineva o să mă considere nevinovat?

— Atunci pleacă!

— Cum?

— Furișează-te și dispari!

— Cipul, scumpa mea, cipul. Niciun angajat nu poate pleca de aici fără el. Vor suna alarmele peste tot. Nu crezi că m-am gândit să arunc porcăria asta într-un pahar cu apă ca să facă scurtcircuit?

Știa că are dreptate.

El și-a slăbit strânsoarea de pe mâna ei.

— Să ții minte, când va veni vremea, că eu am vrut să demisionez, dar nu am putut!

Au auzit un zgomot înăbușit dincolo de ușă, și Wesley a sărit în picioare. Scaunul pus în ușă s-a clătinat o clipă în timp ce el a tras-o pe Doggie aproape de el. Următoarea ciocănitură a făcut ca scaunul să cadă, dar până atunci el deja o îmbrățișa strâns și o săruta cu pasiune. Ea aruncat o privire spre ușă înainte să închidă ochii și să accepte sărutul.

Apoi buzele lui le-au părăsit pe ale ei și a privit-o fix în ochi. Preț de o secundă, această scurtă intimitate a părut să îi fi luat pe amândoi pe nepregătite. El și-a ținut respirația, a oftat profund și apoi s-a întors cu fața spre șeful lor, Lance Burton.

— Dumnezeule, Wesley! a exclamat Burton, uitându-se la el dezaprobator. Nu pot să te scap din ochi nici măcar un minut, nu-i așa?

Șeful a clătinat din cap, și Doggie era sigură că știa la ce se gândește. Burton considera că era în regulă pentru Wesley să facă sex cu oricine voia. Cu excepția ei.

I-a dat drumul încet. Ea a urmărit privirea lui Wesley spre telefon și spre firul telefonului care dispărea în sertarul de la birou. Doggie s-a mișcat puțin într-o parte ca să îl ascundă.

Respirația lui sacadată și vena de la gât care-i pulsa îi arătau că îi era frică, dar vocea lui de profesionist era calmă ca întotdeauna.

— Două secunde și vin imediat, Lance! a improvizat el. Trebuie să discutăm despre internet, nu?

Burton i-a aruncat o privire tăioasă și a încuviințat scurt din cap.

— Bine! Două minute. În biroul meu.

Nu s-a uitat nici măcar o dată la Doggie. A închis ușa în urma sa.

— Internet? a șoptit ea, în timp ce el și-a scos cipul din sertar și l-a strâns în pumn. Ce poți face tu în privința asta?

— Putem să îl închidem în douăzeci și patru de ore. Suntem experți în viruși, nu știai asta? Putem să facem în așa fel încât cele mai mari servere să dea eroare și la fel și conexiunile prin satelit. Întrebarea este: când? Poate peste câteva săptămâni, poate că nu. Depinde de cum vor evolua lucrurile și dacă vor putea găsi o alternativă ca sistemele noastre de apărare și supraveghere să poată funcționa fără anumiți sateliți. Dacă ai nevoie să folosești internetul, ai face bine să-l folosești acum.

I-a dat la o parte câteva fire de păr de pe față și s-a uitat la ea foarte grav. Apoi a oftat din nou și a plecat.

•

Doggie a stat o clipă cu receptorul în mână, încercând să își aducă aminte de ochii lui Wesley cât timp se îmbrățișaseră, dar nu vedea decât betonul cenușiu de la Sussex State Prison, nu simțea decât mirosul steril al pușcăriei și nu auzea decât

zăngăniturile metalice ale ușilor de fier. Aura invizibilă a închisorii atârna deasupra ei ca o ceață melancolică. Cum avea să o alunge? Cum putea să facă asta, atâta timp cât dubiile legate de nevinovăția tatălui ei continuau să o macine?

Întâlnirea lor de ieri lăsase o impresie puternică asupra lui Doggie. Mai demult, în timpul procesului, el fusese doar o parte din distribuție, o mică rotiță într-o mașinărie care se învârtea la nesfârșit, ultima piesă dintr-un puzzle. Arătase atât de mic și de lipsit de apărare, dar și de vinovat. În acele împrejurări, nu putuse să-l mai recunoască pe bărbatul care fusese ca un zeu pentru ea și-l urâse pentru asta. Dar ieri, la închisoare, lucrurile stătuseră cu totul altfel. Privirea lui fusese neclintită și sinceră și își vărsase sufletul în fața ei. Căldura și încordarea lui fuseseră și ele prezente. Acum îndoielile o înnebuneau. Era un coșmar.

Azi era marți. În următoarea zi de marți tatăl ei avea să fie mort.

A sunat la numărul de la biroul șerifului din Highland County și pentru prima dată a sesizat un mic zgomot pe fir. Deci Wesley avusese dreptate. Ascultarea telefoanelor lor era acum la ordinea zilei la Casa Albă.

După câteva momente, o voce morocănoasă de femeie a răspuns și i-a spus că șeriful Perkins nu era la birou. Doggie l-a sunat pe numărul de mobil și a auzit din nou acel mic zgomot, dar în rest a fost liniște.

— Haide, T!

A oftat și a închis până la urmă.

— De ce, Doamne iartă-mă, nu ți-ai activat mesageria vocală, fraierule bătrân? a bombănit ea, apoi și-a sunat mama.

Avea o singură întrebare.

— Mamă, te-am sunat să te întreb unde v-ați întâlnit tu și tata. Nu cred că mi-ai spus vreodată.

— De ce mă întrebi asta acum, Dorothy? a răspuns o voce calmă.

— Tata spune că în timpul unei campanii politice. E adevărat? Ai fost implicată în campaniile lui Goldwater și Wallace?

— Nu!

Doggie a scuturat din cap. Deci *fusese* o minciună, așa cum se temuse ea. Simțea cum transpiră.

Ce era mai rău acum, durerea sau rușinea?

— Nu, nu am fost implicată direct, dar bunicul tău a fost… a adăugat ea, apoi a făcut o pauză înainte să sosească cuvintele cruciale: … și eu am fost cu el.

Doggie a simțit cum i se înfierbântă sângele în vene.

— Spui că bunicul a participat la campaniile lui Goldwater și Wallace?

Doggie își amintea de tatăl mamei sale ca fiind un om cumpătat, cu mâini moi și ochi blânzi. O persoană de treabă, plină de dragoste și căldură, cel puțin în privința familiei lui.

— Chiar i-a susținut *pe ei*? Nu-mi aduc deloc aminte ca el să fi fost așa.

De data aceasta mama ei a vorbit pe un ton mai aspru.

— Bunicul său a fost foarte activ la nivel politic. Nu e nimic rău în asta, Dorothy.

Mama ei chiar spunea asta? Nu avea un tablou cu președintele Jansen deasupra rafturilor ei aglomerate? Se pare că nimic nu era așa cum părea.

— Deci l-ai întâlnit pe tata la una dintre acele întâlniri?

— Ți-am mai povestit asta, nu? Tatăl tău s-a ținut după mine luni de zile, de la distanță, a spus ea râzând ușor. Da, știam că e interesat, dar nu puteam face mare lucru în privința asta, nu? Eram cu altcineva la vremea respectivă, să știi.

— Și tipul ăla a fost implicat și el în campanii?

— Aș spune că da! Era foarte activ.

— Deci tata s-a alăturat campaniilor numai ca să fie aproape de tine?

Alte râsete. Nu mai era nevoie ca mama ei să spună mai multe.

•

O coală de hârtie goală stătea în fața ei acum, albă și înfricoșătoare. Trebuia să documenteze informațiile și posibilitățile pentru a-l ajuta pe șeriful Perkins să descopere adevărul, asta dacă putea să-l localizeze pe șerif și dacă el s-ar fi deranjat să o ajute.

Doggie s-a gândit bine la toate. A scris despre paharul cu apă care dispăruse, despre agentul de securitate, Wunderlich, care părea că nu exista și despre toate contradicțiile din jurul asasinatului. Trebuia să aibă totul notat înainte să vorbească cu T. Perkins, astfel încât să aibă o șansă să-l convingă. Tatăl ei era

programat să moară peste șapte zile și ea era singura care îl sprijinea.

Capitolul 16

Într-o zi, când era spre sfârșitul pubertății sale, tatăl lui John Bugatti, un doctor de la țară a cărui specialitate era controlarea zonei abdominale inferioare la femei, l-a luat deoparte și l-a întrebat ce vrea să facă cu viața lui. Întrebarea conținea o amenințare ascunsă, precum și un răspuns implicit. Tatăl lui voia ca singurul său fiu să îi preia cabinetul, dar John nu împărtășea obsesia tatălui său față de maladiile umane, în special față de cele ale femeilor. Cu câteva săptămâni în urmă, îl pipăise din impuls pe unul dintre băieții din echipa de fotbal și de atunci știuse. Dacă era vreun lucru pe care își dorea să-l facă în viață, acesta era să se culce cu câți mai mulți băieți posibil, mai ales cu vreun star rock cu păr lung și dat cu rimel. Așa că se uitase la tatăl lui în acea zi și luase o hotărâre. Voia să devină jurnalist și nimic altceva. Bineînțeles că tatăl lui a fost șocat. Din punctul lui de vedere conservator, asta însemna o mare lovitură în statutul social pe plan local al fiului său, dar după ce a reflectat asupra acestei idei, și-a dat seama că această alegere dezastruoasă putea să-l facă pe fiul său într-o zi editorul ziarului local, și asta era altceva. Asta însemna că va avea un statut.

John era mulțumit cu ideea de a deveni jurnalist *freelancer* pentru *Rolling Stone,* unde putea să fie extrem de aproape de toate starurile rock pe care și le dorea el, dar aici tatăl său pusese piciorul în prag. Dacă John voia susținerea morală și financiară a familiei sale, trebuia să urmeze o carieră tradițională în jurnalism.

Au urmat așadar câțiva ani plictisitori în care a studiat și a lucrat pentru diverse ziare locale și regionale până când a obținut un post în New York și în sfârșit a ajuns în top, fiind corespondentul de la Washington pentru NBC. La vremea respectivă, scena s-a schimbat, starurile rock și machiajul lor au dispărut și cariera lui John a mers în direcții noi. Acum lua mereu interviuri unor bărbați frumoși, unul după altul. Nu, nu avea niciun regret legat de alegerea sa. Se dovedise a fi combinația perfectă de plăcere și muncă.

Acesta fusese leit-motivul vieții sale până când l-a întâlnit pe „unchiul Danny”, așa cum îi spuneau prietenii iubitului său. Danny era cu totul diferit de bărbații gay din New York, în brațele cărora obișnuia să se arunce în cluburile cu saună, și era diferit de relațiile mai stabile – deși la fel de neutre – care urmaseră. Danny era fantastic și frumos, și la fel de interesat de înțelesul profund al vieții ca John. Și era influența lui Danny, împreună cu inevitabilul proces al maturizării, cea care încet – încet îl făcuse să fie persoana – și mai ales jurnalistul – care ajunsese: cel dedicat principiilor profesiei sale, acelea de liberă exprimare și de căutare a adevărului.

Dacă nu L-ar fi întâlnit pe Danny, John Bugatti abia dacă ar fi fost deranjat de cenzura presei și de alte calamități provocate de starea de urgență a președintelui Jansen. Dar Danny îl făcuse să vadă lucrurile într-o lumină nouă și era supărat. Era supărat din pricina directivelor Departamentului de Securitate Internă care dictau comportamentul a ce mai rămăsese din programele de știri, supărat din cauza închiderii zilnice a ziarelor și a posturilor de televiziune și de radio și mai ales supărat din cauza incapacității sale de a face ceva.

Condițiile deveniseră urâte și insuportabile. Era legea pumnului de fier; nici Stalin nu ar fi putut să o aplice mai bine de atât. Oricine mai îndrăznea să critice putea să fie sigur că avea să fie monitorizat de forțele capabile să-l reducă la tăcere. Așa că oamenii își țineau gura, și cele câteva posturi de televiziune cărora guvernul le mai permitea să difuzeze erau forțate să meargă la ședințe zilnice de autocenzurare pentru a se proteja. Și în fiecare zi, Bugatti se enerva din ce în ce mai tare.

•

În acea dimineață, verifica starea nației în fața unei căni cu cafea aburinde la cafeneaua Cosi din Metro Center, Washington D.C., un loc în care toți se cunoșteau între ei. Până și mesagerii din Capitol Hill erau aici, cu mult timp liber la dispoziție de când angajatorii lor din Congres fuseseră reținuți pentru protecția lor, drept măsură de precauție în urma conflictelor provocate de miliții în ultima vreme. Aici își primea John ponturile înainte ca regimul lui Jansen să vină la putere, comentarii subtile de la un tip care stătea lângă el care erau clarificate și dezvoltate de alt tip care stătea în spatele lui, informații pe care alții voiau ca el să le aibă și cu care apoi putea să facă ce voia. Dar acele zile se

duseseră. Acum toată lumea se holba în cafeaua sa și încerca să converseze fără să spună mare lucru. În ziua de azi, oamenilor le era la fel de frică și de ceea ce știau și de ceea ce nu știau. Printre multe alte lucruri, nimeni nici măcar nu menționa evadarea spectaculoasă a lui Tom Jumper din seara trecută. Ritmul de pe străzi încetinise și el, oamenii nu se mai grăbeau hotărâți dintr-un loc în altul. Erau mai puține camioane și mai puțin trafic, numai poliția și armata erau mai ocupate ca niciodată, spre consternarea tuturor, până și a lui John. Pentru el, atracția pentru un bărbat în uniformă dispăruse demult.

Atmosfera din birourile editoriale ale NBC4 de pe Nebraska Avenue era ca de înmormântare. Aceeași rutină, zi după zi. John își începea fiecare dimineață uitându-se peste sarcinile din acea zi. În acea dimineață, spera că îl înșală ochii. Dacă se așteptau ca el – cel mai mare expert în materie de Washington al postului – să intervieveze femei timp de câteva ore, atunci ar face bine să fie soțiile unor politicieni importanți, nu grămada de femei la vârsta a doua nevinovate și date de-o parte care se ocupă de catering la Centrul Convenției de pe 7th Street. De ce naiba să le fi păsat lui sau telespectatorilor săi, chiar dacă scopul acestei sarcini era să fie arătat cum un loc de muncă se face bucăți drept rezultat al haosului actual? A tăiat sarcina de pe listă.

— O pierdere de energie mai puțin, a mormăit el, apoi a ridicat capul spre fața palidă a șefei sale care se uita la el.

Cândva fusese o zeiță superbă din presa New York-ului. Dar acum, ca majoritatea reporterilor de top, fusese mutată în Washington, se alesese cu cearcăne și nu mai dădea doi bani pe felul în care se îmbrăca, având carisma unui borcan de maioneză gol.

— Hopkins ne-a chemat pe toți la ședință, a anunțat ea, încercând să zâmbească.

Nu suna bine. La fel ca restul elitei jurnalistice și editoriale de la NBC, venise la serviciu temându-se de ce era mai rău. Legendarul Alastair Hopkins era la biroul său, privind confuz panorama de dincolo de geamul său fumuriu, cu buzele strânse. Era clar că era afectat din cauza a ceva ce-i spuseseră cei doi bărbați îmbrăcați în negru care stăteau de-o parte și de alta a sa.

Ca întotdeauna, Hopkins a trecut direct la subiect.

— De acum înainte, toate interviurile voastre vor fi înregistrate. Nu vor mai exista transmisiuni în direct. Am fost informat că, în concordanță cu Ordinul Executiv 10995, toată munca voastră va fi aprobată de acești doi domni – s-a simțit o ușoară ironie în ultimul cuvânt – înainte să fie difuzată.

A ridicat o mână în încercarea de a menține ordinea, dar jurnaliștii adunați acolo nu ajunseseră atât de departe în cariera lor ca să tacă. În haosul vocal care a urmat, cei doi agenți de securitate s-au îndepărtat din instinct de geamuri, dintre care o parte puteau fi deschise. Erau depășiți numeric și aveau să aibă parte de o cădere infernală pe asfalt dacă reporterii ăștia deveneau de-a dreptul agresivi.

Hopkins s-a ridicat în picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, oameni buni, stați ușor! Vreți să fim închiși deja? Nu pricepeți? Dacă nu faceți cum vi se spune, o să rămâneți fără loc de muncă în următoarele zece minute, așa că relaxați-vă!

Până să iasă Bugatti de la ședință, atmosfera devenise extrem de oribilă.

•

L-a contactat pe Wesley Barefoot când acesta lua prânzul. A auzit câteva clicuri pe linie, dar deja se obișnuise să fie ascultat. Trebuia să aibă grijă ce spune.

Bugatti și-a dres glasul.

— Ce naiba se întâmplă acolo la Casa Albă, Wesley? Am auzit că o parte dintre liderii coaliției de miliții au fost prinși în Ohio și lumea zice că au fost omorâți. E ceva adevărat în toată treaba asta și, dacă da, pe cine au prins? Cu cine să vorbesc? Cum ar trebui să-mi fac datoria?

A așteptat puțin; se pare că Barefoot se gândea. Apoi a continuat:

— Ascultă, tu ești purtătorul de cuvânt de la Casa Albă și taci mâlc la fel ca restul, dar lucrurile nu pot să mai continue așa, Wesley. Dacă vrei să te ajuți și să-l ajuți și pe Jansen și administrația pe care o susții, atunci știi că noi… adică întreaga țară are nevoie de un interviu cu președintele ca să aflăm cât timp vor mai trebui păstrate aceste măsuri. Nu poți să te ocupi să-mi obții o întâlnire scurtă cu el, de preferat în următoarele două ore, dacă se poate? Tocmai s-a întâmplat ceva la sediul

nostru despre care mi-ar plăcea – nu, *am nevoie* – ca președintele să comenteze. Mă înțelegi, Wesley? Poți face asta?

Vocea lui Wesley suna obosită la celălalt capăt al firului. Cu siguranță știa totul despre intensificarea cenzurii presei.

— Nu, John! a spus el.

Și cu asta basta.

— Îmi pare rău. Sigur că poți vorbi cu unul dintre colegii mei. O să văd ce pot face. Poți să mă suni peste o oră?

•

O oră și zece minute mai târziu, Bugatti stătea în fața punctului de control, la patru sute de metri de Casa Albă. Nimeni nu intra fără permisiune scrisă sau fără unul dintre cipurile pe care toți angajații de la Casa Albă erau obligați să le poarte la piept. Atmosfera era aproape una haotică, ajutată de o pădure de pancarte cu mesaje de protest și de demonstranți furioși, printre care se aflau și câțiva actori bine cunoscuți, scriitori și alte personalități.

Cu câteva luni în urmă, toate astea ar fi părut o scenă dintr-un film SF. Cum se putea așa ceva? Democrația americană avea un sistem ingenios de autoverificare, special conceput pentru că așa ceva să nu se întâmple niciodată. Se presupunea că era blindat. Atacul împotriva Procurorului General și asasinarea judecătorului-șef de la Curtea Supremă dăduseră peste cap întregul sistem și stilul de viață american părea că se îndreaptă spre pierzanie.

La început, se credea că Vulturii cu Cap Alb erau în spatele atacurilor, și toți politicienii și oficialii importanți primiseră ordin să stea departe de pericol. Dar când Moonie Quale negase implicarea miliției și câteva momente mai târziu cineva sunase la Congres ca să facă o amenințare cu bombă, autoritățile au început să își extindă investigația, făcând săpături și mai adânci. Zvonuri neclare despre o conspirație împotriva președintelui au început să fie crezute, și brusc multe dintre casele acestor distinși politicieni și oficiali au fost cercetate în întregime fără mandate de percheziție.

În numai câteva zile, câțiva membri ai Congresului au fost arestați la domiciliu, acuzați că participaseră la presupusele planuri de a-i înlătura pe președinte și pe administrația sa. Toată lumea a crezut că acest val de paranoia avea să treacă repede, dar investigația a continuat, iar politicienii au rămas arestați.

Asta a provocat în schimb o reacție furioasă din partea alegătorilor acestor politicieni, precum și a altor organizații politice din țară, dar nimic nu a fost de ajutor. Asasinatele și amenințările cu bombă erau niște realități, zvonurile conspiraționiste erau din ce în ce mai multe și totul era folosit pentru a justifica următoarea mișcare radicală a președintelui, și anume suspendarea temporară a Congresului. Prin asta, autoritatea lui Jansen era absolută. FEMA a dat poliției și FBI-ului undă verde, și în câteva ore, străzile se umplură de uniforme. Procedura a respectat cu sfințenie o serie de decrete prezidențiale pe care FEMA le concepuse cu ani în urmă, dar nimeni nu ar fi crezut vreodată că vor ajunge să fie puse în practică la o scară atât de largă. Chiar dacă efectele stării de urgență a lui Jansen nu puteau fi comparate încă cu regimurile totalitare ale lui Pinochet[19] sau Pol Pot[20], asemănările erau din ce în ce mai mari. Mulți oficiali aleși democratic se temeau pentru siguranța lor și, potrivit surselor lui John Bugatti, câțiva dintre ei deja părăsiseră țara. Când sediul național al Partidului Democrat fusese bombardat și câțiva congresmeni și alți funcționari publici fuseseră omorâți, toți membrii Congresului au fost reținuți pentru siguranța lor.

Majoritatea colegilor lui John își pierduseră locurile de muncă în decurs de câteva zile. Mai întâi, Departamentul de Securitate Internă a închis postul Fox TV, apoi posturile ABC și CBS. Câteva cotidiene naționale au trebuit să-și reducă drastic numărul de pagini și puteai să-i vezi pe reporterii cu reputație bună stând la colț de stradă cu laptopul sub braț. Nu aveau unde să se ducă, erau supărați și multora le era frică. Ce putea face cineva într-o situație ca asta? Se întâmplase de multe ori în întreaga lume, în trecutul apropiat, dar nimeni nu părea pregătit de data asta, nu în Statele Unite. America era atât de obișnuită cu libertatea de exprimare încât devenise un stil de viață, și acum oamenii deveniseră brusc muți. Dar John cunoștea și mulți jurnaliști care își făceau griji mai mult pentru cum aveau să plătească ratele pentru casele lor scumpe decât pentru apărarea libertății de exprimare.

---

[19] Augusto José Ramón Pinochet Ugarte a fost om politic de dreapta și dictator chilian; a ocupat funcția de Președinte al Republicii Chile între 1974 și 1990 (n.tr.).

[20] A deținut funcția de prim-ministru al Cambodgiei între anii 1976–1979 și a fost membru al organizației Khmerii Roșii, fiind considerat responsabil pentru asasinarea a doua milioane de cambodgieni (n.tr.).

Situația lui John era diferită. NBC avea voie să emită și programele lor fuseseră aranjate și aprobate grație eforturilor lui Alastair Hopkins. Dar tot rămâneau două întrebări: dacă mai rămânea ceva important de raportat în aceste condiții și ce ar fi trebuit John să facă în privința asta?

John era și neînfricat. Oricum nu mai avea mult de trăit. Dacă n-ar fi fost Danny, ar fi cedat de mult în fața SIDA. Tratamentul îl ajuta, dar oboseala și senzația de impotență își spunea din ce în ce mai mult cuvântul. Letargia venea și pleca, dar când venea, se simțea mai slab ca oricând. Da, boala lui era supărătoare și îl făcea să nu mai arate așa bine, dar nu se temea de nimic și acum avea de gând să se folosească de asta.

Mulțimea de protestatari din spatele lui se forța să înainteze, să depășească bariera. Înjurăturile lor se auzeau tare și mirosul de transpirație era puternic. Acești cetățeni supărați aveau de gând să se apropie cât mai mult posibil și să se facă auziți, cu orice preț.

A dat din brațe ca să atragă atenția unuia dintre soldații de la barieră, dar soldatul parcă se uita prin el.

— Hei! Tu! a strigat John. Purtătorul de cuvânt Barefoot trimite pe cineva aici ca să mă ia. Nu poți să mă lași să aștept dincolo de barieră până când vine? Nu e prea drăguț aici.

Și-a descheiat geaca, arătând căptușeala ca să se vadă că nu e înarmat.

Soldatul a îndreptat mitraliera spre el.

— Îndepărtează-te de barieră! a poruncit el, fără să-l privească în ochi.

— Să mă îndepărtez? Cum ar trebui să fac asta? a răspuns în timp ce un tânăr din spatele lui l-a apucat de braț ca să nu fie trântit la pământ.

Nu avea să mai treacă mult și mulțimea care avansa avea să-și piardă tot controlul. Bugatti mai văzuse asta înainte. Cineva va sfârși prin a cădea acolo, incapabil să se mai ridice.

— Dă-te înapoi, *acum*! a țipat soldatul.

Bugatti s-a uitat la țeava armei și a observat cum îi curgea soldatului transpirația pe față. S-a forțat să se dea înapoi cu toată puterea de care mai era în stare corpul său slăbit și l-a apelat din nou pe Wesley. După o lungă așteptare, în care agitația din jurul său a crescut odată cu strigătele de panică, în sfârșit a auzit vocea unei femei la telefon.

— Cobor acum, domnule Bugatti! Am informat punctul de control.

•

Secretara lui Wesley s-a prezentat ca fiind Eleanor. L-a condus pe un drum lateral al Casei Albe, cerându-i scuze pentru că, din cauza freamătului de la bariere și de la punctele de control, trebuiau să facă un ocol. Atmosfera era plină de tensiune.

Gazonul care ducea spre Executive Avenue și gardul din fața Elipsei erau pline de agenți de pază, dar nu i-a verificat nimeni nici pe Bugatti, nici pe însoțitoarea sa. Toată atenția lor se concentra pe mulțimea de oameni care se întindea de la gardul Casei Albe până dincolo de monumentul Washington. Bugatti a clătinat din cap, erau mii de oameni acolo. Vulturul american se apropia de extincție sau se pregătea să se mai ridice o dată, mai puternic ca niciodată? Cum putea să reînvie în atmosfera aceea sufocantă și otrăvită?

Secretara l-a condus spre Aripa de Vest, urmată de doi agenți de pază, și acolo John a fost întâmpinat de Wesley care era foarte tulburat. Bugatti se bucura că nu era în locul lui.

Wesley l-a condus dincolo de biroul său, de Sala Roosevelt și până în biroul secretarei lui Sunderland. Și-a dat jos cipul de identificare și i-a făcut semn lui Bugatti să facă și el la fel cu cipul său de vizitator. Apoi i-a făcut semn cu mâna spre o ușă îngustă din spatele camerei.

Au intrat într-o cameră mică cu arhive, înțesată cu dosare legate cu sfoară, o cameră pe care Bugatti nu o mai văzuse în timpul celor trei administrații anterioare, când așteptase declarații din partea secretarilor generali de partea cealaltă a peretelui. Numai că de data aceasta, secretarul general nu mai era secretarul general. Împotriva oricăror proceduri normale, dintr-odată ajunsese să joace rolul de vicepreședinte.

— Cu cine te-ai gândit că voi vorbi, Wesley? Și de ce să venim aici în loc de bir…?

Întrebarea lui a fost întreruptă de Barefoot care i-a pus o mână la gură.

— Biroul secretarei lui Sunderland este biroul meu acum, a zis el, închizând încet ușa.

— Asta înseamnă că și tu lucrezi pentru Sunderland acum?

Wesley a încuviințat. Bugatti a strâns din buze și apoi a fluierat încet.

— Da. Am fost mutat mai aproape de Sunderland și trebuie să fac o mare parte din munca lui de secretariat pe deasupra.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat cu vechea lui secretară, Margaret? Ea unde e?

— A demisionat.

— Glumești! Dar ce facem în debaraua asta? Camera asta mereu a fost aici?

— Este arhiva mea. Au pus zidul despărțitor săptămâna trecută când m-au mutat aici. Are o ușă prin spate aproape de sala presei.

A arătat spre o altă ușă îngustă.

— Te-am adus pentru că aici nu ne poate auzi nimeni. Dar trebuie să vorbești încet, bine?

— Biroul tău e ascultat?

— Toate sunt.

— Atunci de ce să nu ne întâlnim în oraș?

— Mulți dintre noi nu putem merge nicăieri fără să fim urmăriți de agenți de pază, mai ales nu fără cipul de identitate.

— Ceea ce înseamnă că…?

— Am un microfon în cip. Mă ascultă oriunde mă duc.

— E prea de tot, ce naiba! Dar apartamentul tău? Nu am putea să ne vedem acolo?

Wesley a încercat să zâmbească și a clătinat din cap. S-a aplecat spre Bugatti.

— John, nu o să vorbești cu președintele. Au trecut zile bune de când n-am mai avut nici măcar eu o conversație în privat cu el. Nu mai dă interviuri, nici măcar ție.

— Ce s-a întâmplat? Își pierde mințile? Asta încerci să-mi spui?

— Nu.

— Ar fi de înțeles după ce a privit cum două soții și un fiu nenăscut i-au fost omorâți.

— Nu știu dacă o ia razna sau nu. Nu sunt psihiatru.

— Dar tu?

— Ce vrei să spui? Dacă am înnebunit și eu? Nu, dar nu mai am mult!

Wesley era transpirat pe frunte. Bugatti nu-l mai văzuse niciodată atât de descurajat.

— Nu. Vreau să spun, pot să-ți iau interviu? Normal că nu îți voi folosi deloc numele, o să menționez doar „surse informate, apropiate de președinte”, ca de obicei.

Wesley a clătinat din cap încet. Expresia feței lui se schimbase. Își pierduse inocența aceea tinerească, și-o pierduse pentru totdeauna. Uneori teama poate să provoace asta, dar de obicei se întâmplă deoarece ești dezamăgit de tine însuți. Bugatti știa că Wesley întotdeauna își luase energia din simplitate și din abilitatea de a face lucruri, și acum trebuia să renunțe la aceste lucruri. Nu-i oferea un interviu lui Bugatti pentru că nu putea. Nu putea pentru că nu îndrăznea, și asta era tot.

— Pot să mă duc la oricine altcineva? l-a implorat Bugatti. Nu e nimeni care să spună ceva? Știi cât de discret sunt. Nu trebuie să fie atât de specific. Vreau doar să înțeleg cât de cât în ce situație ne aflăm și spre ce naiba ne îndreptăm. Vreau să vorbesc cumva despre asta, tu înțelegi. Trebuie să existe o cale, înainte să închidă presa de tot. Pentru că o să o închidă de tot, nu-i așa, Wesley?

S-a uitat la Bugatti pentru prima dată.

— Cei care sunt dispuși sau cărora le este permis să vorbească nu știu nimic și cei care știu, nu vor vorbi. Toți cei rămași aici îi sunt loiali președintelui. Toți! Până și Secretarul Comerțului, și poți să fii sigur că marile companii și tipii cu finanțele nu i-au dat pace în ultima vreme.

— Dar noul Secretar General, Burton?

— Nu știu ce s-a întâmplat, dar și Lance Burton și Donald Beglaubter au fost foarte închiși în ei în ultimele săptămâni.

— Sunt supuși vreunei presiuni?

— Toată lumea e sub presiune aici, dar știu ce vrei să zici. Nu, nu știu dacă sunt supuși unei anume presiuni.

— Secretarul Apărării Henderson?

— E omul lui Jansen.

— Vicepreședintele Sunderland?

— Tu glumești?

Wesley a clătinat din cap.

— Toți sunt sută la sută loiali. Atât personalul președintelui, cât și Cabinetul fac așa cum li se spune.

— Trebuie să fie cineva care să-l poată da jos pe Jansen, pentru numele lui Dumnezeu. A încălcat Constituția de atâtea ori, este logic să presupui să ar exista *cineva,* nu?

Brusc, Wesley a înlemnit și i-a acoperit gura lui Bugatti.

— John! Șșș!

Și-a lipit gura de urechea jurnalistului.

— Dacă misiunea ta este să afli dacă cineva îl va da jos pe Jansen, atunci îți recomand să pleci din țara asta cât mai poți, ai înțeles? Nimeni nu spune că granițele vor rămâne deschise. Știi prea multe și întrebi prea multe, așa că acesta e sfatul meu pentru tine. Acum ne vom întoarce în biroul meu, ne vom pune cipurile și apoi îmi vei pune niște întrebări simple și prostuțe, bine? Dar dacă ești inteligent, poate că ai șansa să fii auzit de oamenii care trebuie. Nu știu exact cum circulă aceste casete de supraveghere, dar dacă oamenii care trebuie aud întrebările care trebuie, poate că vei găsi ceva ce cauți. Dar să ai grijă în tot ceea ce spui și faci aici de acum înainte.

Capitolul 17

Frunzele din tufișurile din fața ferestrei lui Wesley mai aveau puțin și prindeau viață, și nu mai era mult până când copacii din fața Biroului Oficial Eisenhower aveau să fie de culoare verde aprins. Era perioada anului în care semnele pline de viață ale primăverii trebuiau să alunge melancolia întunecată a iernii, dar acestea nu aveau niciun efect asupra lui. Stând în cel mai ocupat loc de muncă din lume, Wesley se simțea paralizat, oprimat și singur. Departe de un anotimp al speranței și reînnoirii, această primăvară accentua o senzație de ură față de sine și de disperare care îl putea înghiți cu totul dacă nu era atent.

Mai devreme în acea dimineață, unul dintre paznicii de la Casa Albă fusese atacat cu un instrument ascuțit când oprise o persoană suspectă la poartă. Bărbatul a sângerat și a murit rapid jos lângă gardul din fier forjat, în timp ce atacatorul a fost prins de soldați și luat de acolo. Din biroul lui Thomas Sunderland, Wesley a auzit zgomotul slab al sirenelor ambulanțelor, urmat de țipetele demonstranților care au fost imediat oprite cu furtunuri cu apă.

Wesley a aflat că atacatorul fusese un jurnalist de la o revistă neo-conservatoare, iar reacția guvernului a fost promptă. Toate birourile ocupate de *The Washington Times, The Weekly Standard, American Enterprise* și alte publicații neo-conservatoare au fost imediat închise.

Acest lucru a declanșat la rândul său o reacție violentă pe scară largă. Brusc, parcă toți cei care se opuneau politicilor drastice ale președintelui Jansen s-au simțit amenințați, indiferent din ce zonă a spectrului politic făceau parte. Milițiile au ieșit din ascunzătorile aflate în locuri retrase precum Bitterroot, Smoky Mountains, Everglades și altele, atacând taberele militare și secțiile de poliție simultan. Luptele au fost intense, sângeroase, distrugătoare și s-au terminat la fel de repede cum au început.

Șeful departamentelor de poliție, generalul Powers, a încercat să învingă răzmerița, dar rapoartele FBI au spus cu totul altceva.

Sute de soldați ai guvernului și de polițiști fuseseră omorâți, iar miliția aproape că nu suferise nicio pierdere. Aceste bătălii au scos la iveală diferența de moral dintre cele două tabere și, chiar mai rău, s-a estimat că arsenalul milițiilor se dublase grație armelor și muniției pe care reușiseră să le fure în timpul luptelor. Generalul Powers avea multe explicații de dat.

Aceste informații au dus rapid la o altă ședință de criză în cadrul Departamentului Apărării și, în următoarele câteva ore, oficialii de la Departamentul de Securitate Internă și FEMA au vorbit despre scenarii care îi cutremuraseră atât pe Wesley, cât și pe restul angajaților de la Casa Albă.

În mijlocul acestui haos îl sunase și mama lui, cu vocea tremurând, în timp ce-i povestea că tatăl lui nu mai putea face față felului în care ajunsese țara din cauza guvernului. Se răstise la ea și o insultase pentru că lucrase cândva pentru Bruce Jansen. Își aruncase insignele vechi din Convenția Democrată pe geam și, ceea ce o supărase cel mai mult, își scosese uniforma militară de cadet din șifonier, o aruncase pe jos și urinase pe ea.

Wesley simțea cum lumea se închide în jurul lui; era sufocat încet-încet. Nu era doar faptul că administrația săpa din ce în ce mai adânc în necunoscut, un tunel șubred care ori avea să se prăbușească în orice moment, ori să ducă la o stare de haos total. Cea mai rea era senzația că fusese prins în capcană de propria sa vanitate și ambiție. Se luptase să ajungă atât de departe și nu avea de gând să renunțe la statutul pe care îl obținuse. Un statut care probabil că acum avea să-i aducă sfârșitul.

Își făcea griji din cauza acestor realizări deprimante în timp ce părăsea Biroul Oval ca să dicteze ceea ce va spune la conferința de presă din acea seară.

•

Președintele arăta deplorabil, și avea toate motivele. Stătea la birou cu cearcăne mari, o umbră a liderului încrezător care ar fi trebuit să se afișeze în fața populației puțin mai târziu ca să țină un discurs. A dat din cap spre fiecare membru al adunării, pe rând, apoi a vorbit.

— Vreau să vă spun că acum o jumătate de oră am fost amenințat cu moartea, o amenințare care trebuie luată în serios. Nu știm cum, dar cineva a reușit să pună o scrisoare de amenințare în dulapul unui agent de la Serviciile Secrete.

A dat din cap spre vicepreședintele Sunderland, care ținea o copie a scrisorii.

— Originalul a fost trimis la analize tehnice, a anunțat Sunderland. Până acum nu au fost găsite amprente și se pare că mesajul a fost tipărit de o imprimantă de la Casa Albă, din inventarul oficial.

Biletul a fost trecut din mână în mână.

— Să fiu al naibii! a bombănit șeful Comunicațiilor Donald Beglaubter.

Wesley l-a studiat și el. Pe el scria: „Președintele american a jurat să apere Constituția. Bruce Jansen nu și-a îndeplinit jurământul și așadar trebuie să-și anunțe demisia nu mai târziu de ora patru, mâine, altfel îi va fi tăiat gâtul ca unui porc, în douăzeci și patru de ore”.

A clătinat din cap.

— Bine, sunt vești proaste, bineînțeles! Se pare că există cineva la Casa Albă care dorește din tot sufletul să-și exprime nemulțumirea și firește că este un motiv mare de îngrijorare faptul că nu știm cine este acea persoană. Dar chiar este aceasta o amenințare atât de serioasă? Am văzut și mai rele de atât, nu-i așa?

Secretarul General Burton s-a aplecat în față pe canapea și s-a uitat la Wesley.

— Da, probabil! a spus el, apoi a făcut o pauză. Dar bodyguardul în al cărui dulap s-a găsit biletul a fost și el găsit în fața dulapului cu gâtul retezat pe jumătate.

Wesley s-a cutremurat când a simțit ura de sine transformându-se în frică. Oricine altcineva care lucra pentru președinte ar fi putut să fie victima, dar fără îndoială alegerea unui bodyguard extrem de bine antrenat avea o importanță sinistră și simbolică.

Jansen și-a împreunā mâinile peste laptop.

— Nu voi participa la conferința de presă în această seară. Lance, tu și Donald va trebui să-l ajutați pe Wesley să anunțe totul. Veți declara că au avut loc ciocniri cu milițiile, fără să dați detalii despre succes sau eșec. Ați înțeles?

— Mă scuzați, domnule președinte, dar cum putem să ținem secret așa ceva? a întrebat Wesley, cu privirea pironită în pământ. De exemplu, nu putem să oprim radiourile pirat care difuzează în toată țara. Câte transmițătoare oficiale cu undă

scurtă erau înainte, și câte mai sunt acum în poduri și pivnițe, încă funcționale? Multe, pun pariu. Și cum rămâne cu internetul, telefoanele mobile și broșurile fotocopiate? Ce iepure vom scoate din pălărie ca să oprim toate astea?

Thomas Sunderland s-a uitat fix la Wesley.

— Nu, trucurile magice n-or să funcționeze în cazul acesta, dar putem face ceva ca să îndreptăm atenția publicului spre altceva. Tu ești expertul în comunicare. Tu ar trebui să te pricepi la astfel de lucruri.

— Exact! Deci poate că acum a venit timpul să aruncăm în aer taberele milițiilor cu napalm.

Din nou, și-a regretat cuvintele, mai ales când a văzut expresia vicepreședintelui. Poate că Sunderland nu se gândise chiar la napalm, dar părea că lua în calcul o reacție majoră. Wesley era sigur că vor fi numeroase victime nevinovate. Nu putea să suporte acest gând.

Președintele Jansen i-a observat expresia.

— Wesley, suntem forțați să ne uităm la situația internă acum, nu? Nu vrem să ne alegem cu un război civil, dar aproape că avem unul în momentul de față oricum și trebuie stopat cu o forță corespunzătoare.

S-a întors spre Lance Burton.

— Ieri am ordonat Pentagonului să cheme imediat înapoi toți soldații americani staționați în afară. Chiar acum sunt aduși din Europa și din Orientul Mijlociu.

Wesley a simțit cum începe să transpire. A închis ochii și a încercat să rămână calm. Din ce spunea Jansen, va urma un atac „defensiv” masiv purtat pe pământ american în următoarele douăzeci și patru de ore, iar în același timp multitudinea de interese ale Statelor Unite în străinătate – după decenii de promovare intensă – vor fi lăsate de izbeliște. Ce vor crede Națiunile Unite despre toate astea? Fără îndoială vestea va fi primită cu bucurie în Orientul Mijlociu și poate și în centrele care ofereau cazare armatei și familiilor lor, dar cât timp va jubila lumea când cea mai mare putere a planetei va dispărea – fie că ne plăcea sau nu asta – de pe o zi pe alta? Bine, întreaga armată americană se întorcea acasă, și apoi? Vor trimite un avion spre Alabama River ca să elimine milițiile care se ascunseseră în Talladega National Forest? Vor folosi rachete Harpoon ca să distrugă flota de iahturi ale miliardarilor ce

simpatizează cu milițiile, în apele din Tampa și St. Petersburg? Vor începe pușcașii marini să ia cu asalt străzile orașelor și vor începe parașutiștii să pice din cer ca să-i calmeze pe fermierii aroganți din Minnesota? Nu putea să conceapă nimic din toate astea. S-a uitat la Donald și la Lance, sperând că ei vor spune ceva, dar amândoi au tăcut.

— Personalul va primi o listă în următoarele ore cu ordinele care vor fi puse în aplicare, a spus Sunderland.

— Credeți că implementarea ordinelor va justifica folosirea armatei în mințile oamenilor?

— Nu avem de ales, Wesley, altfel situația va scăpa de sub control.

De data aceasta Jansen nu s-a uitat fix la el.

— Trebuie să facem ca străzile să fie cât mai sigure pentru cetățenii de rând care respectă legea.

— Secretarul General al Națiunilor Unite ce părere are? A fost și el informat? a întrebat Wesley, cu prudență.

Bineînțeles că trebuie să fi fost informat. Wesley voia doar să-l audă pe Jansen rostind cuvintele.

— Mă întâlnesc cu ambasadorul ONU și cu Secretarul General în această seară, a răspuns el.

Wesley a tras aer adânc în piept.

— Mă aștept ca jurnaliștii din străinătate să aibă multe întrebări despre faptul că îi chemăm acasă pe soldați. Nu puteți să țineți ședința cu Secretarul General înainte de conferința de presă?

Vicepreședintele a intervenit.

— Nu vor fi jurnaliști străini, a fost tot ce a spus el.

Șeful Cabinetului Lance Burton i-a aruncat o privire supărată lui Wesley. Deci cel puțin Wesley nu era singurul șocat de aceste informații. A încercat să-i surprindă privirea lui Donald Beglaubter, dar acesta privea în gol, lipsit de expresie.

Vicepreședintele Thomas Sunderland a continuat.

— Bineînțeles că suntem în procesul de a ne pregăti pentru un val de proteste din partea diplomaților străini. Nu vrem ca ei să-și obțină informațiile de la mijloacele lor media, nu-i așa?

Colțul gurii i-a zvâcnit ușor, un lucru pe care Wesley nu-l mai observase la el înainte, un mic semn de neliniște pe fața lui care arăta atât de relaxată. Oare Sunderland începea în sfârșit să

înțeleagă că lucrurile scăpaseră de sub control? Oare tronul de sub ei toți se clătina?

— Legat de asta, a continuat Sunderland, trebuie să știi și că ambasadele și consulatele noastre din străinătate au fost puse în gardă și diplomații noștri așteaptă instrucțiuni.

Wesley simțea cum îi bătea inima nebunește în piept și își simțea pielea de pe față ca pe o mască strâmtă. S-a pregătit, apoi s-a uitat fix la Jansen.

— Permiteți-mi să vorbesc liber pentru un moment, domnule președinte, și apoi voi face treaba care îmi revine.

Vicepreședintele era pe punctul de a protesta, dar președintele a dat din cap spre Wesley.

— Nu vom provoca daune ireparabile? a continuat Barefoot. Sunt conștient că se fac multe lucruri bune și că faptele sunt bine intenționate, dar totul se va duce de râpă dacă vom avea probleme cu întreaga țară și cu restul lumii de asemenea. Primesc constant telefoane de la oficiali de la ambasade care vor să știe cât de sigur este pentru ei să rămână aici. Ce credeți că raportează guvernelor lor că se întâmplă în Statele Unite? Nu avem cum să-i oprim, încă mai sunt multe mijloace de comunicare. Nu putem să încercăm să ne izolăm de restul lumii, nu-i așa? Nu e posibil să găsim o abordare mai blândă și mai puțin grăbită pentru toate astea?

Jansen s-a lăsat pe spate, cu mâinile pe brațele scaunului, ca un împărat binevoitor.

— Wesley, aș prefera să fac asta, dar țara se află în stare de urgență. Nu mai există cale de mijloc. Bombardarea sediului Partidului Democrat, amenințările împotriva Congresului și împotriva mea, asasinatele și blestematele de miliții... Nu mai putem da înapoi!

Wesley a încercat să-i facă pe Donald Beglaubter și pe Lance Burton să se uite le el, dar amândoi se retrăseseră în cochiliile lor de funcționari civili ascultători și cuviincioși, ceva ce Wesley nu putea face niciodată.

— Da, dar riscăm să ne confruntăm cu pedepse severe mai târziu dacă nu călcăm pe frână aici și acum. Se petrec lucruri monstruoase afară, știm asta. Executăm membri ai milițiilor după procese rapide care aduc mai mult a linșări. Am auzit că au fost împușcați oameni din Alabama până în Oregon și știu că deja au executat o parte din membrii milițiilor care sunt în

închisoare. Cum credeți că îi vor face aceste lucruri să reacționeze pe oamenii din restul lumii, ca să nu-i mai punem la socoteală și pe cetățenii americani?

— Sunt reguli clare pentru ce ne permite această stare de urgență să facem, Wesley, a răspuns Jansen.

— Da, domnule președinte, dar zeci de mii de oameni fac grevă pentru că situația i-a făcut să-și piardă locurile de muncă, și noi ce facem? Trimitem Garda Națională peste ei. Toată opoziția este strivită cu atâta brutalitate, mă tem că…

Sunderland a intervenit brusc.

— Așa este, combatem rezistența ori de câte ori apare.

S-a uitat la ceas, apoi la președintele Jansen.

— Majoritatea grevelor din oraș se află sub control acum și peste o jumătate de oră toate granițele vor fi închise. Îmi închipui că situația se va îmbunătăți puțin în cursul acestei nopți, domnule președinte, așa că în momentul de față cea mai mare prioritate este siguranța dumneavoastră. Eu o să dau ordin Serviciilor Secrete să țină sub supraveghere toate camerele, încăperile și holurile de la etajul al doilea și etajul al treilea, începând de acum. Sunteți de acord, domnule?

Wesley nu a auzit răspunsul lui Jansen.

Vicepreședintele Sunderland a dat din cap spre gardianul care stătea la ușă.

— Te rog să-i informezi pe bărbații de afară că președintele pleacă din clădire acum.

•

Au mers în biroul lui Lance Burton și au închis ușa în urma lor. Burton s-a așezat la birou și apoi, cu ajutorul unei telecomenzi, a ajustat lumina și a dat drumul la boxe. Lumina difuză și muzica clasică dată încet calmează sufletul, așa cum spunea el mereu, dar Wesley nu se aștepta să ajute cu ceva de data aceasta.

— Ciupește-mă de braț, cred că am un coșmar, a zis Wesley încet.

Donald s-a așezat în fața lui cu brațele încrucișate și cu maxilarul încordat. În ciuda anxietății care-i sclipea în ochi, Wesley știa că bărbatul n-o să-i dea informații.

— Ce se întâmplă, Donald? Spune-mi ce se întâmplă!

Donald Beglaubter părea să fie cu mintea în altă parte.

— Trebuie doar să decidem ce vei spune peste două ore la conferința de presă. Asta se întâmplă, Wesley, nu-i așa?

Cei trei bărbați s-au uitat unul la celălalt. Înainte luaseră de bun faptul că erau un grup care rămânea împreună și la bine și la greu. Cunoscuți ca „Triumviratul” și „Cei trei muschetari”, se știau foarte bine unul pe celălalt. Erau uniți în gândire, aliați în cuvinte și în pronunțarea lor, echipa puternică ce putea să iasă din orice situație încurcată.

Formau combinația perfectă: unul care să taie nodul Gordian, unul care să-l lege din nou mai puternic ca niciodată și al treilea care să prezinte rezultatele publicului, fără să lase vreo urmă de îndoială că problema nu ar fi fost rezolvată. Dar acum nu mai era așa. Burton și Beglaubter nu își mai jucau rolurile, ceea ce făcea să-i fie imposibil lui Wesley să facă pe bufonul regal care are răspuns pentru toate. Ce se întâmplase cu faimoasa lor colaborare?

A bătut cu degetele pe suprafața de sticlă a măsuței de cafea.

— Pot să vorbesc liber cu vreunul dintre voi? a întrebat el, uitându-se mai întâi la unul, și apoi la celălalt.

Degetele lui au continuară să danseze pe masă în timp ce din boxe răsuna *Oda Bucuriei*[21]. Ce putea fi mai ironic de atât?

Șeful Cabinetului Burton și-a întins brațele.

— Cu amândoi, bineînțeles! Spune tot ce vrei să spui, Wesley!

A stat un minut, încercând să citească expresiile lui Burton și Beglaubter. A detectat oare o urmă de contact în privirea atât de bine ascunsă a lui Donald?

S-a ridicat în picioare, a luat telecomanda lui Lance Burton și a dat muzica mai tare. Beethoven știa cum să obțină efectul artistic dorit; atmosfera din cameră s-a schimbat. Apoi și-a scos cipul de identificare și s-a întins să facă la fel și cu al lui Burton. Dacă chiar aveau de gând să vorbească, era esențial să nu fie auziți. Dar Burton s-a lăsat pe spătar, îndepărtându-se de brațul întins al lui Wesley și s-a uitat la el cu o animozitate defensivă, ca un fel de războinic rănit care se simțea amenințat. Reacția l-a luat prin surprindere pe Wesley, dar știa că Burton se va opune dacă va încerca să-i dea jos legitimația.

Așa că s-a întors la locul său și s-a așezat.

•

---

[21] Odă scrisă în anul 1785 de poetul și istoricul german Friedrich Schiller care a fost folosită de Ludwig van Beethoven în A Noua Simfonie; varianta lui Beethoven cuprinde și câteva părți noi și a fost declarată Imnul Europei de către Consiliul Europei în anul 1972 și mai apoi de către Uniunea Europeană (n.tr.).

În minutele care au urmat, Lance Burton a recapitulat informațiile și evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, în tot acel timp dându-i instrucțiuni lui Wesley despre ce îi era permis să facă și ce nu. Pentru că, în ciuda faptului că situația de peste tot continua să fie din ce în ce mai imposibil de controlat, trebuia să înțeleagă că scopurile președintelui rămâneau neschimbate. Decretul Washington cu programul său „Viitor Sigur” urma să fie implementat cu succes, oricare ar fi fost prețul. Violența trebuia să fie înlăturată, chiar dacă era nevoie de violență pentru a se face asta. Șomajul avea să dispară, orice ar fi. Presa avea să se ridice la un nivel moral mai înalt; toate formele de corupție, crimă organizată și trafic de droguri aveau să fie rase de pe fața Pământului. Va urma o reformă a alegerilor pentru a se garanta adevărata democrație. Imigrările vor fi controlate în totalitate și muncitorii ilegali vor fi vânați și dați afară din țară.

Lance Burton putea să recite Decretul Washington și în somn. Parcă fusese spălat pe creier cu el. Dacă tot ce declarase el mai devreme nu avea să se întâmple acum, nu avea să se întâmple niciodată, susținea el cu o voce convingătoare. Tradiția liberală americană trebuia să fie pusă în așteptare deocamdată deoarece asta cerea situația. Acest „fapt”, plus informarea publicului cu privire la chemarea acasă a soldaților americani pentru a stopa în mod agresiv insurecțiile milițiilor de pe pământul american, urmau să fie conținutul de bază al discursului lui Wesley pentru presă. Era un plan înfricoșător, cu siguranță nu unul pe care se așteptase să-l audă din gura acelui Lance Burton pe care îl știa el înainte. Avea impresia că tot ce rostea bărbatul era pentru microfoanele ascunse, dar atunci de ce nu îi făcea măcar un fel de semn? De ce nu clătina din cap sau nu ridica din sprânceană?

Wesley simțea cum i se contractă diafragma. Frate, ce n-ar fi dat să aibă o țigară groasă de marijuana. Ar fi fumat-o pe toată deodată.

•

Întors în biroul său, lui Wesley îi tremurau picioarele de agitat ce era. S-a jucat cu pixul și s-a uitat la ceas. Avea o oră și jumătate la dispoziție, în care porcăriile pe care putea să le transforme într-o declarație de presă trebuiau să fie aprobate atât de Lance Burton, cât și de Thomas Sunderland, ceea ce

probabil însemna că va trebui să o rescrie încă o dată sau de două ori. Cum naiba avea să mai termine în ritmul ăsta?

S-a ridicat în picioare. Poate că ar fi trebuit să se ducă la Doggie Rogers în birou. Poate că de asta avea nevoie ca să-și adune mințile și să poată scrie. A intrat în camera cu arhiva, a deschis ușa din spate care ducea spre un pasaj îngust și s-a uitat în stânga și-n dreapta. Agentul de pază de la Serviciile Secrete a dat din cap scurt. Apoi a auzit pe cineva în biroul său și când s-a întors l-a văzut pe Donald Beglaubter. Părul lui din ce în ce mai rar era ciufulit, semn că stătuse să se gândească mult. Wesley a închis ușa care dădea spre pasaj.

— Hai să vorbim aici, în arhivă, Donald, a șoptit el.

A dat jos insignele și le-a pus sub niște documente vechi.

— Deci ce s-a mai întâmplat acum? a întrebat el.

Era evident că se întâmplase ceva.

Beglaubter era calm.

— Thomas Sunderland l-a întrebat pe președinte dacă se gândește să demisioneze.

— Ce?!

— Lance Burton a fost acolo când s-a întâmplat asta. El crede că intenția a fost să sune ca o propunere pentru Jansen, nu ca o amenințare.

— Dumnezeule! Ce a zis Jansen?

— Nimic. Doar a clătinat din cap.

— Chiar l-a întrebat Sunderland asta? La naiba! Sunt sigur că se gândește că el îi va lua locul lui Jansen. Constituția așa spune.

— Nu s-a discutat asta, dar, da, sunt sigur că la asta se gândește.

— Și ce a făcut Sunderland atunci?

— A părut satisfăcut.

Era uluitor. Ce mai urma?

— Dar tu, Donald? a întrebat Wesley. Și tu ești satisfăcut?

Șeful Comunicațiilor de la Casa Albă era una dintre cele mai pricepute persoane în rezolvarea problemelor pe care le întâlnise Wesley și fusese un atu încă de când se alăturase campaniei prezidențiale a lui Bruce Jansen. Dar acum, stând acolo cu privirea în pământ, arăta ca o umbră a vechiului Donald, lipsit de putere și confuz.

— Asta e ultima dată când noi doi discutăm ceva neoficial, Wesley, a spus el, așa că ascultă bine ce am de zis acum și nu pune întrebări. Oricum nu pot să-ți răspund la ele.

L-a analizat pe Wesley o clipă.

— Cu toții avem motivele noastre de a reacționa așa cum reacționăm acum. Nimic din ce se întâmplă nu este întâmplător. Dacă crezi că îmi place situația asta și știu mai multe decât tine, te înșeli. Dar eu stau cu ochii deschiși.

— Da, dar vedem aceleași lucruri? Nu crezi că ar trebui să discutăm despre ceea ce vedem?

— Ascultă, Wesley, până acum nu ai participat prea mult în toată treaba asta. Sunt sigur că ai avut motivele tale, nu ești prost. Dar niciunul dintre noi nu poate să își creeze o impresie despre cei implicați în acest joc, și unii dintre noi au suspectat de mult timp că joci un rol dublu, ar trebui să știi asta. Dar având în vedere ce s-a întâmplat azi, nu mai sunt atât de sigur, motiv pentru care mă aflu aici acum. Înțelegi?

Deci asta era. Lui Wesley nu-i venea să creadă ce auzea.

— Eu? Despre ce vorbești? Încă de la bun început am protestat și am fost împotriva a ce se petrece!

— Da, dar nu atât de tare. A fost cam ca o șaradă. Uneori se poate exprima un punct de vedere mai bine tăcând.

— La fel ca tine, vrei să spui? Dacă nu aș fi auzit altceva mai adineauri, aș fi avut impresia că tu ești un susținător al planului președintelui.

El a clătinat din cap.

— Spune-mi, Donald, te amenință cineva?

— Ți-am zis să nu pui întrebări.

— Dar Lance Burton? El ce părere are?

— Vezi? Altă întrebare. Sincer nu pot să-ți răspund. Tot ce știu este că și-a făcut și el propriile investigații până acum.

Wesley s-a mulțumit să ridice din umeri întrebător ca să nu mai poată fi acuzat că pune o întrebare directă.

Beglaubter arăta de parcă se gândea dacă ar trebui să spună mai multe. Wesley a tăcut, nu voia să-l mai preseze de data asta.

— Deja am spus prea multe, dar fie, pe scurt: nu știu ce investigații a făcut Burton, dar totul a început când mama Procurorului General a fost violată. Mi-a menționat de mai multe ori cum i se pare că atacul a avut loc puțin cam prea convenabil,

la fel ca atacul asupra Procurorului General Lovell și asasinarea judecătorului-șef al Curții Supreme. Cred că acestea sunt lucrurile pe care le-a investigat, dar nu sunt sigur. Știu sigur însă că nimeni nu scapă fără să fie investigat în ziua de azi. Așa că, dacă ții la viața ta, trebuie să încetezi să mai spui lucruri de genul celor pe care le-ai spus mai devreme în biroul lui Burton și mai înainte în Biroul Oval.

Wesley s-a uitat fix în ochii lui, ca și cum ar fi putut să descopere vreun adevăr ascuns, dar nu a văzut decât lipsă de speranță și deznădejde. Wesley știa exact cum e.

— Trebuie să plec! a zis Donald și și-a pus la loc cipul. Eu și Jansen avem o ședință cu niște oameni de la Agenția de Administrare Fiscală.

L-a bătut pe Wesley pe spate, i-a zâmbit încurajator și a plecat.

Wesley a rămas nemișcat timp de câteva minute, încercând să digere ce spusese Beglaubter. Dintr-odată s-au auzit niște țipete în fața ușii lui și niște oameni care alergau, iar apoi țipetele s-au auzit și mai tare.

Și-a pus legitimația, a deschis ușa și și-a dat seama imediat că se întâmpla ceva rău. Toate ușile de la birouri erau larg deschise și toți secretarii stăteau în praguri, cu mâinile pe fețe. Toți agenții de pază plecaseră.

— Ce se întâmplă? a strigat el, apucând-o de mână pe una dintre secretare.

— O, Doamne, a fost un atentat asupra președintelui. Cred că e în viață, dar nu sunt sigură.

Era evident că plânsese, dar Wesley nu știa cum ar trebui să se simtă. Era de bine, sau de rău?

•

Dintr-un motiv necunoscut, președintele Jansen alesese să părăsească Casa Albă, prin tunelul care ducea spre Departamentul Trezoreriei, și pe drum un bărbat neidentificat având explozibil la el atacase grupul. Se pare că un agent de la Serviciile Secrete sau de la FEMA și o altă persoană fuseseră ucise, iar Jansen fusese și el foarte, foarte aproape de a fi omorât. Vicepreședintele Sunderland mergea și el mai în spate și nu fusese rănit, dar șocul era încă prezent pe chipul său.

Atacul era o știre teribilă din mai multe puncte de vedere deoarece, dacă existase vreodată o speranță că Jansen se va

mai înmuia, acum dispăruse cu siguranță. Wesley îl cunoștea pe Jansen. Acum avea să se alăture luptei cu toate mijloacele pe care le avea la dispoziție. Se va înconjura de bodyguarzi zi și noapte și va pune CIA, FBI ȘI FEMA să se ocupe de orice rezistență. Controalele aveau să se înăsprească și mai mult, iar suspiciunile și paranoia se vor accentua, ceea ce va duce la și mai multe decizii dezastruoase. Perspectivele erau înfricoșătoare.

După o scurtă consultare cu Lance Burton, Wesley a anulat conferința de presă. Situația era prea complicată, prea neclară. Era posibil să mai dureze mult, mult timp până când se va ține o conferință de presă.

A căutat printre rafturi până când a găsit un filmuleț care se potrivea cu situația. Îl înregistraseră cu o săptămână în urmă și înfățișa un președinte puternic, în fruntea tuturor, vorbind despre sursele alternative de combustibil care să înlocuiască rezervele de petrol pe cale de dispariție, despre necesitatea de a deveni independenți în domeniul energiei într-o țară cu atât de multe resurse. Despre cum să fii pozitiv și să te porți ca atare în felul acela faimos al americanilor atunci când lucrurile devin dificile. Wesley avea câteva clipuri de genul acesta din care să aleagă.

A trimis filmulețul celor trei mari rețele rămase în funcțiune și una dintre ele deja trebuia să îl difuzeze în zece minute, fiind urmat de un film vechi de la Hollywood, cu actori care erau morți acum și care nu mai puteau protesta pentru că erau folosiți drept tranchilizant de către guvern. Mai devreme sau mai târziu, el va trebui să vâneze o vedetă de cinema actuală care încă îl mai plăcea pe Jansen și să-i ia interviu. Asta dacă mai exista o asemenea persoană în ziua de azi.

•

După asta, a găsit-o pe Doggie la ea în birou. Era greu să-și dea seama cum se simte, dar acel gen de mecanism de autoapărare devenise ceva obișnuit la Casa Albă.

S-a așezat în fața ei și a privit-o pe această femeie frumoasă, inteligentă, minunată, moștenitoare a unei mari averi, care era o persoană bună până în măduva oaselor. Cum de ajunsese să fie băgată într-un asemenea dezastru?

— O să supraviețuiască, nu-i așa? a întrebat ea.

Wesley a încuviințat din cap.

— E bine. El e singurul care poate să-l grațieze pe tatăl meu.

Nu se uita la el, și Wesley a înțeles. Cum altfel putea să-și păstreze – darămite să-și exprime – o asemenea speranță imposibilă? Ce altceva îi mai rămăsese în afară de speranță?

— L-am sunat pe șeriful T. Perkins chiar adineauri. L-am sunat de o sută de ori mai înainte, dar de data asta am reușit să-l prind. I-am spuse despre câteva lucruri de care mi-am dat seama legat de cazul tatălui meu. O, Wesley, știu lucruri care ar putea să-i amâne execuția, sunt sigură de asta. Lucruri care pot să demonstreze că e nevinovat.

Părea gata să plângă în timp ce a rostit ultimele trei cuvinte.

— T chiar m-a ascultat. Îl iubesc pe omul ăsta, știu că o să mă ajute.

Wesley a continuat să se uite la ea până când și ea s-a uitat la el. Ochii ei albaștri erau hotărâți. Acolo, în cel mai mic și mai lipsit de importanță birou de la Casa Albă, stătea probabil singura persoană care încă îi dorea binele președintelui. Dar Wesley nu putea să îi spună asta.

Nu putea decât să încuviințeze din cap. Și s-o ia de mână.

Capitolul 18

Lumea lor s-a prăbușit în ziua în care John și Danny au aflat că sunt infectați cu HIV. Nu pentru că lui John îi era frică de moarte – familia Bugatti întotdeauna avusese o atitudine destul de amuzantă față de această slăbiciune umană, ci pentru că un nor negru și amenințător acoperise brusc relația fericită care înflorea între ei doi.

Lumea nu s-a prăbușit pentru că avea să se termine totul în curând, ci pentru că în sfârșit începuse să existe. Erau iubiți de mulți ani, deși locuiau în orașe diferite: John lucra în New York, iar Danny în Washington. Apoi John își schimbase modul de lucru și se mutase la Danny, în casa lui de vis de la marginea orașului Georgetown, între biserică și Pet Gallery. Acelea fuseseră niște vremuri mai liniștite, în care cea mai mare temere a oamenilor era o prăbușire a calculatoarelor la nivel mondial provocată de venirea noului mileniu. Viața era dulce, iar mirosul de vopsele de ulei umplea casa în timp ce tablourile lui Danny deveneau din ce în ce mai paradiziace. Apoi s-au îmbolnăvit.

Amândoi știau de ce. Tentațiile din Greenwich Village fuseseră întotdeauna greu de ignorat, iar John a crezut că trebuie să-și trăiască viața la maximum.

Acum, lumea se schimbase complet. Tratamentele lui John erau încă destul de eficiente și astfel nu se simțea deloc bolnav, dar Danny nu fusese la fel de norocos.

La început, John se îndrăgostise de părul lui lucios și de sclipirea din ochi, dar acum acea sclipire dispăruse și, chiar dacă Danny făcea tot posibilul, nu mai putea să ascundă inevitabilul. Pensulele lui s-au uscat, mirosul de vopsea a dispărut.

•

Când John a ajuns acasă, a auzit televizorul dat tare. De fiecare dată când venea acasă și găsea o asemenea scenă, aproape că i se oprea inima și trebuia să se forțeze să pună un picior în fața celuilalt până în sufragerie ca să vadă dacă iubitul lui mai respira.

L-a găsit pe Danny stând cu picioarele pe măsuța de cafea și cu o sticlă de Martini goală în poală. Era nevoie de mult Martini

ca să-și înece frica de moarte, dar Danny întotdeauna avusese mult stil. Nu era genul care să-și facă praf creierul cu o sticlă de whisky, așa cum avea John tendința să facă.

Bugatti s-a uitat cum i se ridică și-i cobora pieptul plin încă de viață.

— Îți mulțumesc, iubirea mea, că nu m-ai părăsit! a șoptit el.

A dat televizorul mai încet, lăsând genericul unui film vechi cu frații Marx să curgă încet pe ecran. Fusese o zi dramatică. Unite, pentru prima dată, ca să se opună guvernului, organizațiile religioase din întreg spectrul de secte făcuseră un mare protest, umplând străzile cu veșmintele lor religioase colorate. Poliția fusese calmă, aparent nu ajunseseră în punctul în care să dea cu gaze lacrimogene în rabini, imami și preoți. Curentul fusese oprit în cea mai mare parte din oraș, iar aerul serii încă mai răsuna de blesteme și imnuri de protest în numele lui Dumnezeu.

Erau repercusiuni la fel de mari și în alte sectoare ale societății. Organizații puternice care aveau în mod tradițional interese divergente – cum ar fi sindicatele și marile companii – își găseau un teren comun de protest. Părea că orice era posibil. Cuvinte precum „grevă generală”, „revoltă” și „acapararea puterii” se șopteau la Casa Albă, dar statul avea urechi mari și atente și oamenii dispăreau din casele lor la miezul nopții.

Doi dintre colegii lui John nu mai veniseră la serviciu în acea zi. Era sigur că unul dintre ei se ascunsese, dar nu părea să fie la fel și în cazul celuilalt. Domnișoara B, așa cum îi spuneau ei, făcuse călătorii repetate în Somalia și Afganistan când condițiile erau cele mai groaznice, așa că avea nevoie de mai mult ca să fie afectată decât de execuțiile sumare ale membrilor milițiilor ziua în amiaza mare sau de cadavrele în uniformă care pluteau în jos pe Potomac. Cel mai probabil, problema era că profesia ei o făcuse să fie atât de tare, încât să nu-și mai dea seama cât de periculoasă poate să devină situația și să nu vadă că ea, la fel ca restul presei, trebuia să fie extrem de precaută când avea de-a face cu conceptul „adevărului”. Poate că într-un alt loc de pe glob ar fi păstrat tăcerea; în anumite situații învățase că era înțelept să facă asta. Dar ieri își ieșise din minți la birourile NBC și-i dăduse un pumn în față unui cenzor delegat, când acesta îi ceruse să fie șters comentariul ei din programul de știri. Făcuse un reportaj despre armata care vânează imigranți ilegali și

despre felul în care sunt aruncați în ținutul nimănui, dincolo de granița cu Mexic. Nu aveau documente, identitate și nici autoritățile mexicane nu-i voiau. Era o știre importantă și relevantă, iar John era sigur că și el s-ar fi luptat pentru dreptul său de a spune cât de greșită și cât de inumană era această politică a noului guvern. Cum mii de suflete exilate înghețau noaptea sub cerul liber, fără mâncare, ținuți la distanță de soldații americani și mexicani de o parte și de cealaltă a graniței.

Nimeni nu o mai văzuse pe domnișoara B de la prânz. Unii spuneau că pur și simplu „se săturase”. John se temea de ce era mai rău.

Și-a dus mâinile la cap și s-a masat la tâmple, încercând să-și potolească neliniștea mentală. Chiar înainte să plece de la serviciu, o sursă de la Casa Albă îi anunțase că avusese loc o încercare de asasinare a președintelui, dar li se spusese că nu pot publica nimic până când nu primeau permisiunea. Asta însemna că puteau să se aștepte în curând la măsuri și mai dure, precum cele ce urmaseră precedentelor episoade violente în care fuseseră implicați președintele și administrația sa.

Și-a turnat un al doilea pahar de whisky și s-a uitat gânditor la Danny. Capul îi căzuse în piept și picioarele lui întinse riscau să răstoarne mai multe flacoane cu pastile care stăteau pe marginea măsuței de cafea. *I-ar părea foarte rău dacă cineva l-ar vedea așa,* s-a gândit John. A strâns flacoanele și le-a dus în bucătărie, apoi s-a așezat în zona de servit masa din colțul sufrageriei, a tras un sertar de sub masă și a scos o coală de hârtie. A împărțit-o în două coloane, una pentru episoadele dramatice care se petreceau în vecinătatea președintelui și una pentru ce măsuri luase președintele. A doua coloană arăta imaginea clară a unei țări care, de la un anunț inofensiv despre reforme în sectorul social și în cel judiciar, se transformase într-un ritm constant într-o țară urâtă și controlată de poliție. John era de mult timp în domeniu și văzuse multe conflicte serioase în lume, așa că recunoștea semnele unui viitor colaps al democrației. Constituția nu mai era cu adevărat respectată, toată opoziția era sistematic distrusă, iar armata era loială regimului. Toate granițele urmau să fie închise și țara se izola de restul lumii, de parcă toate astea nu se întâmplaseră deja. Și în

cele din urmă, era minciuna aceea clasică promovată de fiecare dictator: promisiunea că totul va fi mult mai bine după aceea.

Nu că John nu putea să vadă aspectele pozitive ale planurilor lui Jansen. Criminalitatea scăzuse după ce criminalii au fost forțați să iasă la suprafață, străzile erau mai sigure, iar suburbiile se deschideau spre lume. Începuseră să distrugă clădiri confiscate din orașele mari precum Detroit, Los Angeles și Chicago. Erau convoaie de mașini de gunoi și camionete cu containere încărcate cu tot felul de moloz din marile orașe și fuseseră create locuri de muncă pentru toată lumea. Străzile din mica lui oază care era Georgetown arătau de parcă fuseseră date cu aspiratorul; foarte mulți șomeri erau ocupați cu strângerea fiecărei urme de gunoi de pe șosele și autostrăzi, până la Marile Cascade. Dar la orizont, dincolo de peisajul extrem de curat, se puteau vedea ocazional rotocoale de fum ridicându-se dinspre altercațiile dintre soldați și locuitori. Era o priveliște grotescă. Dincolo de fațada curată și ordonată, o societate se dezintegra.

Soarele se pregătea să apună în timp ce el stătea și se uita la coala de hârtie, văzând cum cauza și efectul se împleteau. Oare Jansen ar fi reușit vreodată să-i determine pe cei mai mulți membri ai Cabinetului să-i susțină programul „Viitor Sigur” fără sprijinul Procurorului General Lovell, iar Lovell l-ar fi sprijinit vreodată dacă fiica și mama lui bătrână nu ar fi fost violate? John se îndoia. Iar președintele ar mai fi recurs la suspendarea procesului parlamentar dacă nu ar fi fost atacul asupra Procurorului general și asasinarea judecătorului-șef al Curții Supreme? Nu cumva amenințările în creștere împotriva instituțiilor publice, bombardarea tribunalelor și a sediilor Partidului Democrat, precum și uciderea funcționarilor publici și a membrilor Congresului nu erau niște decât niște scuze convenabile pentru declararea unei stări de urgență naționale?

Cu cât se uita mai mult la coala de hârtie, cu atât vedea o legătură total diferită între cele două liste. Legea cauzei și efectului fusese inversată; efectul dorit își crease propria cauză. Anxietatea indusă de „ucigașul de pe acoperiș” și uciderea unor elevi în Washington aprinseseră flăcările eternei dezbateri naționale legate de posesia de arme și pregătiseră terenul pentru noile interpretări ale celui de-al Doilea Amendament.

Incidentele minore și majore de zi cu zi aveau consecințe grave și toate arătau spre aceeași direcție.

Președintele Jansen se apropia încet și sigur de scopul său, acela de a deține controlul total asupra societății. John și-a golit paharul dintr-o înghițitură și l-a umplut din nou. De ce să stea treaz? Care era diferența? Oricum nu putea face nimic. Dacă începea să-și spună cu voce tare suspiciunile, că Jansen și gașca lui provocaseră violență, amenințări cu bombe, crime și chiar violul unei bătrâne, era terminat. *Spune lumii!* își strigă în sinea sa, de parcă ar fi putut face asta, chiar dacă ar fi încercat.

Cu siguranță nu s-ar fi difuzat asta pe NBC.

A rămas liniștit câteva momente, studiindu-l pe Danny. Dacă ar fi fost ca pe vremuri, când erau sănătoși amândoi, și-ar fi luat iubitul de mână, ar fi fugit până la Left Bank din Paris și și-ar fi exprimat gândurile liber și cu vehemență. Ar fi putut obține un loc de muncă oriunde: *Times,* BBC, ZDF sau *Le Monde,* și lui Danny i-ar fi plăcut oriunde. Apoi ar fi putut să meargă la expoziții în Berlin, la operă în Viena sau pe sub colonadele din Bologna. Dar acum era prea târziu, după sute de atacuri de febră și mii de pastile. Danny nu putea merge oriunde, iar John nu putea să-l părăsească. Îl iubea pe acest bărbat, care în curând nu avea să mai fie cu el. De ce trebuia să fie așa viața lui?

Încă un pahar de whisky și a început să plângă. S-a aplecat și l-a luat ușor de mână pe Danny. Mâna era caldă, la fel ca obrajii săi.

Apoi, prin ceața groasă a alcoolului, a observat știrile de la televizor. În timp ce-și concentra încet atenția asupra ecranului, s-a trezit față în față cu președintele Jansen. Fusese machiat extrem de bine și ocupa tot ecranul. Președintele arăta bine, așa cum arăta mereu în fața publicului.

Bugatti a lăsat mâna lui Danny să alunece și a dat sonorul mai tare.

Nu încăpea nicio îndoială că totul fusese înregistrat cu ceva timp în urmă. Cum altfel ar fi putut să stea Jansen așa, rezumând situația atât de calm? Mai ales când cineva încercase să-l omoare cu câteva ore în urmă.

John a scuturat din cap în încercarea de a-și alunga starea de amețeală și a încercat să asculte ce se spunea. Era un discurs

foarte „personal”, adresat unei națiuni de indivizi cu „speranțele și visurile” lor, așa cum le numea Jansen.

Vorbe goale rostite de o limbă bifurcată, s-a gândit John.

— Sunt mai multe lucruri care ne unesc pe noi, americanii, decât lucruri care ne despart, zicea Jansen, cu ochii sclipind. Este foarte multă confuzie în momentul de față, dar în curând ne vom găsi din nou ritmul și vom avansa spre scopul nostru comun. Soldații noștri au fost chemați acasă pentru a asigura legile și siguranța cetățenilor noștri. Toți sacii pentru cadavre vor fi distruși pentru că nu vom mai avea nevoie de ei.

A făcut o pauză semnificativă.

— Soldații noștri se întorc acasă pentru a ne ajuta să restaurăm ordinea astfel încât toată lumea să aibă șansa cea nouă pe care o merită. În viitor, vor exista fonduri pentru asigurarea serviciilor de bază și funcționarea societății. Vor fi servicii medicale universale și tribunalele și închisorile noastre vor fi golite odată ce vindecăm simptomele criminalității. Și vor exista slujbe bune pentru toată lumea.

John a clătinat din cap. Mai avea nevoie de încă un pahar cu whisky.

Unghiul camerei s-a schimbat astfel încât să se vadă că președintele era în Sala Cabinetului și că nu era singur. John a trebuit să mijească ochii ca să vadă mai bine. La naiba, erau toți acolo: Billy Johnson, vicepreședintele Sunderland, Secretarul Apărării Henderson, Lovell și restul. Până și consilierul de securitate națională și directorul CIA.

Jansen și-a desfăcut brațele de parcă avea de gând să le dea tuturor celor prezenți o mare îmbrățișare.

— Aici, în această sală istorică, stau oamenii de care țara are nevoie. Oameni înzestrați, curajoși, fiecare cu un plan pentru voi, pentru noi toți, astfel încât visurile noastre să devină realitate.

S-a întors spre prima cameră și a afișat o expresie și mai serioasă.

— Vor fi necesare măsuri neplăcute pentru a ne atinge scopul, știm asta. Vom fi nevoiți să închidem granițele în fața imigranților, trebuie să scăpăm de toate armele. Trebuie să ne ridicăm standardele morale și trebuie să învățăm cum să ne descurcăm cu mai puțin.

John a clătinat din cap iar. Nici Stalin n-ar fi putut să se exprime mai bine de atât. Wesley își făcuse treaba prea bine. A mai luat o gură de alcool și a simțit că îi vine să vomite.

— America a fost dependentă de materiile prime din alte țări prea mult timp. Unii dintre predecesorii mei au mers atât de departe încât au inițiat războaie pentru a ne asigura aceste materii prime și adesea cu consecințe catastrofale. Dar azi vă spun că putem deveni independenți. Posibilitățile sunt din belșug. Au fost găsite resurse de petrol în Alaska, resurse mari care ne vor asigura necesarul de energie în deceniile ce vor una. Și între timp va trebui să învățăm să folosim mai puțină energie și surse alternative de energie. Noi americanii putem face orice – și știm asta – și vom arăta lumii cum se face, așa cum am făcut-o și înainte.

John stătea pe marginea canapelei și a fost cât pe ce să cadă în nas. Corpul lui a devenit dintr-odată greoi și imposibil de controlat. A întins un picior din instinct ca să-și țină echilibrul, aproape lovind măsuța de cafea. Apoi a amețit și a căzut peste măsuța joasă, spărgându-și paharul cu whisky și aterizând pe covor peste sticlă și peste un teanc de reviste vechi de design interior.

Asta l-a trezit pe Danny, care era și confuz și speriat.

John i-a făcut semn cu mâna spre televizor.

— Oprește prostia asta, a bolborosit el, înainte să arunc cu sticla în ecran.

Danny mai fusese în ipostaza asta înainte, amândoi fuseseră. John știa asta prea bine. Și chiar dacă Danny era atât de slăbit încât abia putea să se aplece, făcea același lucru de fiecare dată. Niciun comentariu sarcastic și nicio privire dezaprobatoare. Doar o cârpă rece pe care o punea pe fruntea iubitului său, un pahar cu apă pe care să-l bea și un mic oftat în timp ce curăța mizeria. Danny întotdeauna făcea ca lucrurile să fie din nou bine, cu calm și fără să-l certe.

John a luat mâna liberă a lui Danny și i-a sărutat-o.

— Te iubesc, bătrâne! Tu ești singura lumină din viața mea.

— Încearcă să te concentrezi puțin, John!

Dincolo de zâmbetul său, Danny părea tulburat.

— Te-a căutat cineva! zise el. Prezentatorul ăla groaznic, Tom Jumper, împreună cu domnișoara B. Au fost aici acum câteva

ore, au vrut să vorbească cu tine. Domnișoara B părea cu mintea aiurea rău.

L-a strâns de mână pe John.

— Ce treabă ai tu cu Tom Jumper? Întreaga țară îl caută. Nu ai probleme, nu-i așa, John?

John s-a așezat pe podea, a încercat să înghită, dar gura lui era din nou uscată ca un deșert. S-a uitat în jur să vadă dacă era vreo sticlă pe care s-o poată apuca, să mai ia o gură mică pentru a-și limpezi mintea. A căutat cu mâna pe sub câteva scaune, dar nu a găsit decât niște firimituri care scăpaseră de aspiratorul lui Danny.

Deci domnișoara B era liberă. Asta era o veste bună, dar nu și faptul că era însoțită de Tom Jumper. Erau un cuplu destul de nepotrivit.

— Nu știu ce voiau, a răspuns el, ridicându-se cu dificultate.

S-a uitat pe geam afară, unde cerul se înnorase și începuseră să cadă picături de ploaie pe veranda din spate.

•

Cei doi au venit din nou noaptea. Brusc, nu se știe cum, au apărut în curtea din spate în ploaia apocaliptică și au bătut la ușa verandei. Danny l-a implorat pe John să stea în pat, șoptind ceva despre cutia Pandorei pe care avea s-o deschidă dacă îi lăsa să intre, dar John nu l-a ascultat. Dacă *el* ar fi stat acolo cu pantofii uzi, disperat după ajutor, s-ar fi așteptat să fie lăsat să intre, fără nicio îndoială. Erau niște legi nescrise, mai ales în domeniul lui.

Cei doi refugiați stăteau acolo, tremurând și uzi fleașcă, uitându-se în jur de parcă se așteptau să fie prinși de poliție în orice secundă. Danny și-a strâns mai bine cordonul de la halat, i-a invitat înăuntru și a acționat imediat, ajutându-i să se dezbrace de hainele ude. Nu a existat niciun protest.

— O să le pun în uscător. Puteți să vă îmbrăcați cu astea între timp, a zis el, punând două chimonouri pe spătarul unui scaun.

Domnișoara B era mult mai slabă decât s-ar fi așteptat John. Era grațioasă și vulnerabilă, iar în prezent era și o bombă cu ceas. John o respecta foarte mult. Lângă ea stătea Tom Jumper, gol și palid, uitându-se la el cu nerușinarea sa specifică pe care o arăta mereu la televizor. Nu-și făcea nicio iluzie cu privire la ce credea John despre el, era obișnuit cu așa ceva. Cine ar fi putut să placă o persoană care făcea ditamai averea exploatându-i pe

ratații societății pentru divertismentul telespectatorilor? Răspunsul era, bineînțeles: restul rataților societății. Dar John ducea lipsă de forma aceasta ciudată de degenerare mentală și morală. Pentru el, Jumper nu era nimic mai mult decât o rușine pentru profesia sa, indiferent că avea un ordin de arestare pe capul său sau nu.

— Trebuie să ne ajuți, John!

Domnișoara B și-a înfășurat chimonoul strâns în jurul corpului său slab și l-a luat de braț.

— Căutătorii voștri știu că sunteți în Georgetown? a întrebat John.

— Crezi că am mai sta aici așa dacă ar fi știut?

Tom Jumper se îmbrăca încet cu chimonoul, într-un stil provocator tipic, dar John nu i-a dat atenție. Nu putuse să-i suporte niciodată pe bărbații care miroseau ca Jumper, un amestec de transpirație dulce și apă de parfum scumpă.

— Nu, nu știu unde suntem! Nu suntem atât de proști încât să folosim internetul de pe un telefon mobil, conexiunile fără cablu sau carduri de credit. Au o armată întreagă de oameni a căror treabă este să localizeze astfel de chestii.

A bătut ușor cu mâna în servietă.

— Plătim cu bani lichizi.

Servieta asta e plină ochi, s-a gândit John. Auzise cât câștigă pe emisiune personajul ăsta.

— Ce faceți voi doi împreună? a întrebat el în cele din urmă. Vă cunoașteți?

Domnișoara B a încuviințat din cap în timp ce-și freca degetele de la picioare, care încă mai erau albastre din cauza frigului.

— Da, de la facultatea de jurnalism! Suntem prieteni de mult timp.

Asta era ceva nou pentru John. De câte ori îl vorbise de rău pe clovnul ăsta de față cu ea? De o mie de ori? De două mii?

— Dar de ce ești cu el acum, domnișoară B? Știi că e căutat peste tot.

— Și eu sunt, John! Au dat un mandat pe numele meu. Am vorbit cu Alastair Hopkins acum câteva ore și mi-a recomandat să mă ascund dacă țin la libertatea mea.

— Nu doar pentru că i-ai dat un pumn cenzorului ăluia descreierat, nu-i așa?

— Cenzorul? Nu, John! E vorba despre lunetistul din New York. Am aflat că nu este doar un nebun, așa cum ne-au făcut să credem. Lucrez la caz de câteva săptămâni, până când mi-au oprit investigația.

— Înțeleg!

S-a gândit imediat la listele pe două coloane din sertar. Deci și ea începuse să suspecteze că exista un fel de legătură? Măcar dacă i s-ar fi confesat puțin mai devreme, fir-ar să fie!

— Nu ești jurnalist de investigație, așa că de ce te-ai apucat de cazul ăsta? Te-a pus Alastair?

Ea a clătinat din cap.

— Ce ai ca să-ți susții teoria?

— Poți să explici tu, Tom! a răspuns ea dând din cap spre Jumper.

Acesta a făcut un pas în față.

— Indiferent de ceea ce crezi tu despre emisiunea mea, John, întâlnesc foarte mulți oameni cu care poliției i-ar plăcea să stea de vorbă serios.

Bine, bine, dar ce altceva mai știa nou? Totuși îi stârnise curiozitatea.

— Deci presupun că o să-mi spui că l-ai avut pe criminal în emisiune.

— Ascultă ce-ți zic! Probabil că știi sau nu, dar îmi închei emisiunile rugându-i pe telespectatori să se ofere voluntari pentru o viitoare emisiune, cu o temă anume.

Bugatti a râs.

— Nu, nu cred că am apucat vreodată sfârșitul vreunei emisiuni.

Domnișoara B l-a luat de braț.

— John, încearcă să asculți! E un tip OK, doar că nu știi asta încă.

Avea dreptate, chiar nu știa. Pe de altă parte, abia distingea conturul unei sticle cu vin de porto de pe masă și a început să se gândească dacă putea să rămână în picioare atât cât să parcurgă distanța aceea scurtă.

Jumper a continuat.

— Acum câteva săptămâni, am început o temă în emisiunea noastră numită „Dacă iubitul tău ar fi «Ucigașul de pe acoperiș», l-ai denunța?”

Uitându-se cu jind la sticla cu vin, John și-a adus aminte clar de ce ura acea emisiune.

— Sigur, și acum se dovedește că ucigașul are o gagică egoistă și lacomă care nu poate rezista fără să aibă parte de faimă și avere.

— Nu a fost o iubită, ci o mamă.

— O mamă?

John s-a gândit la mama sa. Dacă el l-ar fi omorât pe însuși Papa, ea niciodată, dar absolut niciodată, nu l-ar fi denunțat. Pe de altă parte, făcuse ceva mult mai rău în ziua în care anunțase că e gay. Parcă o înjunghiase în inimă.

— Aici apar eu în peisaj, John!

Domnișoara B și-a aprins o țigară și a dat din cap spre Danny când acesta a arătat spre scrumieră. Avea părul ud încă, lipit de gât, așa cum arăta deseori în fața camerelor după ce termina de prezentat. Era un rol pe care fusese născută să-l joace.

— Tom m-a sunat și a vrut să preiau eu după ce i-au anulat emisiunea și au început să îl urmărească. A simțit că există o legătură între mandatul de arestare emis pe numele lui și apelul pe care l-a primit, iar eu am fost de acord.

John l-a privit pe Jumper cu alți ochi. Faptul că emisiunea sa fusese anulată deoarece intrase în posesia unor informații extrem de sensibile, și nu pentru că era o insultă socio-culturală dezgustătoare la adresa umanității, îl deranja peste măsură. Chiar se putea ca acest om să fie o amenințare față de orice altceva în afară de bunul gust? Oare diatribele jalnice pe care le făcea asistentul său la colț de stradă puteau fi o scuză pentru ca poliția să emită un mandat de arestare pe numele lui? Din păcate, avea logică. Și-a ridicat pleoapele greoaie și le-a aruncat amândurora o privire sceptică, dar plină de respect.

— A luat cineva în considerare posibilitatea ca această femeie, care voia să-și denunțe fiul, să fi fost doar cineva care voia să atragă puțin atenția, să aibă parte de ceva emoție în viața sa? Sau poate că era una dintre nebunii care au obiceiul să-și asume meritele pentru tot soiul de crime, numai că de data aceasta în numele fiului său?

Domnișoara B a încuviințat din cap.

— Amândouă ar putea fi niște posibilități, da. Nu avem cum să fim siguri.

— Pun pariu că femeia aia a dispărut între timp, a spus John râzând sec.

— Nu, a murit!

— Am înțeles…

Nu era prima dată când auzea povești de genul ăsta. Mulți cu gura mare fuseseră reduși la tăcere pentru totdeauna în istoria recentă a Americii. Era clar că domnișoara B și Tom Jumper ajunseseră într-un impas în investigația lor.

— Hmm, ce păcat! Și presupun că și fiul a dispărut între timp?

— Amândoi au fost găsiți morți în sufrageria ei, a răspuns ea. Intoxicație alimentară, se pare. Botulism, mai exact, din cauza unui pateu stricat. Foarte convenabil, aș spune eu. Nu e ceva ce se întâmplă în fiecare zi în New York.

John a încercat să alunge ceața alcoolului care încă îi mai învăluia creierul.

— Deci apoi au încetat împușcăturile lunetistului, sau ce? a întrebat el, știind că nu fusese așa.

Domnișoara B a ignorat tonul lui tăios.

— Nu, dar apoi au putut să-l elimine pe fiul ei. Gândește-te ce știre bombă am fi avut dacă ar fi fost el. Se știa că tânărul era un trăgător excelent. Toți cei din blocul lui spuneau asta.

— Sigur. Și e rezonabil ca o mamă să-și bănuiască fiul.

Alcoolul îl făcea să fie sarcastic acum, iar John s-a gândit dacă ar trebui să bea în continuare sau să accepte cana cu cafea pe care i-o întindea iubitul său cu o paloare cadaverică.

— Bine, Bugatti, știm că încă ești sceptic, a intervenit Jumper, dar pune la socoteală și faptul că tânărul nostru a avut un angajat cu câteva luni înainte de moartea sa, căruia i-ar fi fost de folos talentele lui de trăgător. Adresa Pennsylvania Avenue, numărul 935 îți spune ceva?

Lui John i-a scăpat un oftat. În adâncul lui se așteptase la ceva de genul ăsta.

— Sediul FBI.

S-a întors spre Jumper.

— Stai să văd dacă am înțeles, Tom…

Era prima dată când i se adresa pe numele mic.

— Vrei să spui că a lucrat pentru FBI, a fost trăgător și mama lui a susținut că era ucigașul?

— Exact!

— Dar nu mai era angajat la FBI la vremea când a murit și atacurile au continuat?

— Așa este!

Jumper a încuviințat din cap și a acceptat o cană cu cafea de la Danny.

Acum John era mai mult confuz decât sceptic.

— Deci ori FBI-ul e implicat, ori mama lui s-a înșelat, ori tânărul nostru și câțiva amici buni trăgători au format un mic club în New York, ceea ce înseamnă că au fost mai mulți lunetiști. Sau a fost un alt scenariu blestemat la mijloc.

— Haide, John! a intervenit domnișoara B. Ești un jurnalist prea experimentat ca să nu îți dai seama după tot ce ai auzit. Casa Albă s-ar putea să fie în spatele împușcăturilor din New York. Nu încape îndoială că „Ucigașul de pe acoperiș” i-a ajutat mult. Exact de asta a avut Jansen nevoie ca să-și facă marele plan de reformă, e foarte simplu. Nu știm detalii, cum ar fi ordinea comenzilor și succesiunea evenimentelor, dar se pare că știm destul pentru ca ei să facă tot posibilul să ne găsească. Ești de acord cu asta măcar?

— Draga mea, crede-mă, sunt numai ochi și urechi! Și poți să fii sigură că înțeleg foarte bine de ce ai vrut să cercetezi treaba asta.

Acceptase ceașca cu cafea de la Danny și acum a luat o gură. După câteva căni cu cafea din asta tare, o să fie pregătit pentru orice.

•

A sunat doi prieteni care locuiau la câțiva kilometri și care au fost de acord să îi ascundă pe fugari în acea noapte și să facă tot ce era necesar. Erau niște comercianți cu antichități anarhiști care își vânduseră buticul cu mult timp în urmă, își puseseră milioanele în bancă și începuseră să se plictisească. Erau foarte încântați să treacă din nou la acțiune, chiar dacă pentru puțin timp.

Jumper a dat mâna cu John.

— Am o dubiță de transmisiuni care mă așteaptă în Arcola. Pune radioul pe lungime lungă de undă și o să mă auzi mâine după-amiază. Nu știu încă frecvența, dar sunt sigur că o să o găsești tu.

După ce a dat mâna cu el, i-a pus în palmă o hârtiuță cu o adresă de e-mail.

— Cum naiba o să reușești să traversezi râul? l-a întrebat John. Sunt puncte de control pe toate podurile.

— Mă duc singur. B o să încerce să iasă din țară și să transmită din afară. Asta e tot ce-ți spun. Dar mersi pentru că-ți faci griji. Am câțiva prieteni în Leesburg care pot să ne ia mâine dimineață, așa că nu te preocupa. Tu și Danny ne-ați oferit tot ajutorul de care aveam nevoie.

•

Prietenii lui John și Danny au venit să-i ia pe Jumper și pe domnișoara B într-o rulotă roz la două dimineața, chiar înainte de stingere. Nimeni nu ar fi bănuit că ar putea fi altceva decât ceea ce erau: doi bărbați gay într-un paradis din catifea roz pe roți și cu un autocolant în spate pe care scria: „Venice Beach, venim acum”. Era greu să găsești un mijloc de transport mai sigur de atât.

După ce au plecat, John s-a așezat și a privit în gol, ținându-l de mână pe Danny. Dacă domnișoara B și Tom Jumper se ocupau de ce credea el, atunci era o situație extrem de periculoasă și pentru ei, și pentru el, ca să nu mai pună la socoteală și întreaga structură de puteri. Imediat ce Jumper avea să aibă din nou un microfon în mână și un transmițător mobil, avea să se dezlănțuie iadul. Se vor pierde vieți până se va sfârși. Măcar dacă ar fi viețile câtorva dintre nenorociții din administrația lui Jansen.

Danny și-a pus capul pe umărul lui John și l-a strâns ușor de mână. Acesta era un semn că avea ceva serios să-i spună. Cu cât era mai serios, cu atât era mai moale era strângerea.

— Ia ăștia ca să fii în siguranță! i-a zis Danny, dându-i un plic la fel de gros ca ediția de duminică a ziarului *Washington Post.* Sunt nouă mii de dolari. Nu te uita așa la mine, chiar *sunt* capabil să fac economii din când în când. Deci ăștia sunt pentru tine. Trebuie să pleci de aici, John, înțelegi? Du-te la aeroport în noaptea asta. Du-te la cinci dimineața când se termină stingerea și zboară spre Alaska sau Montana. Apoi o să găsești o cale să treci granița în Canada.

L-a privit cu intensitate în ochi în timp ce John încerca să refuze plicul.

— Da, John, trebuie să pleci! Probabil că nu te vânează încă, dar sigur e doar o chestiune de timp. Trebuie să te aștepți să fie închise toate posturile în curând și nu aș suporta să te văd cum

stai degeaba, tunând și fulgerând că nu poți face nimic pentru că eu te trag înapoi.

John a încercat să spună că nu se simțea tras înapoi, dar Danny l-a oprit mângâindu-l pe obraz. Deci așa se simțea o despărțire.

•

Lui John i-a luat mai mult de trei ore să ajungă la aeroportul Dulles International. Pe drum, a văzut kilometri întregi de străzi pustii, cu luminile stinse și restaurante și cinematografe cu lanțuri la uși. Erau soldați peste tot, care stăteau cu mitralierele în mâini, în vehiculele lor blindate, din o sută în o sută de metri tot drumul până la aeroport, verificându-i pe toți civilii. Cu cât le apropiai mai mult de aeroport, cu atât erau mai lungi cozile de mașini la verificări. Și când a văzut terminalul, a știut că nu mai apucă zborul 6837 spre Seattle de la ora opt dimineața, ceea ce însemna că nu va putea nici să ia zborul 883 din Seattle spre Anchorage. A parcat mașina între două dubițe cu sigla FEMA pe ele și și-a tras geamantanul spre holul principal ca să se alăture sutelor de pasageri obosiți și neliniștiți. Acum trebuia să se gândească și să găsească o destinație nouă.

Dakota de Nord, Montana, Alaska, Idaho, oriunde era mai ușor să ajungă în momentul de față. A ales cea mai scurtă coadă și a încercat să nu se gândească la fața lui Danny când acesta stătuse la geam, făcându-i cu mâna. Deja se convinsese că aveau să se revadă. Bineînțeles, asta era tot. Danny avea să se descurce singur și vor fi din nou împreună când va veni vremea.

John a dat din cap spre un bărbat înalt care stătea în fața lui. Părea să aibă șaizeci și puțin de ani și era însoțit de o femeie asiatică mai tânără și mai frumoasă, probabil soția lui. Se pare că stătuseră acolo toată noaptea. Pe bagajul lui scria Peter de Boer, cu o adresă din Amsterdam. John a făcut un pas într-o parte ca să se uite la rândul de pasageri din fața sa. În lumina rece a neoanelor arătau mai obosiți și mai tulburați ca niciodată.

Se întreba în ce avion va ajunge până la urmă.

— Mă scuzați, a zis olandezul, sunteți cetățean american?

John încă se întreba ce răspuns să-i dea când bărbatul a continuat, arătând spre un semn aflat la câțiva metri.

— Dacă da, atunci sunteți la coada greșită!

Pe indicator scria: „Numai cetățeni străini”.

John a privit în jur. Erau oameni în uniformă cu mitraliere la braț la toate tejghelele și ieșirile. Nimeni nu vorbea cu nimeni. Practic tot ce se auzea în holul imens erau zgomotele roților de geamantane.

— Trebuie să mergeți acolo, i-a explicat însoțitoarea olandezului, arătând spre tejgheaua următoare cu inevitabilul său rând de sute de oameni tăcuți. Dar nu sunt sigură dacă o să vă ajute prea mult, a continuat ea. Probabil nu or să reușească să plece niciodată de aici. Dacă stați la acea coadă, singurul lucru care se va întâmpla va fi să fiți tras de acolo mai devreme sau mai târziu și luat la întrebări.

Femeia a arătat spre un mic grup de autorități care îl înconjuraseră pe un bărbat care-și ținea geanta-diplomat strâns la piept. Arăta speriat.

Olandezul i-a șoptit lui John la ureche:

— Noi așteptăm aici de douăzeci de ore și rândul acela nu s-a mișcat deloc în tot acest timp. O să avem noroc dacă reușim și noi să plecăm de aici. Se pare că se încuie ușa Statelor Unite și vor arunca cheia. Am văzut destule la viața mea, dar niciodată așa ceva.

Capitolul 19

Pete Bukowski, gardianul din închisoare, făcuse o greșeală. Era una destul de mare, dar se spune că în fiecare lucru rău există și o parte bună.

Acum era vineri. Avusese trei zile libere și timp de trei zile sufletul său fusese măcinat fără încetare de neliniște și entuziasm, așa că nu putea decât să se holbeze în gol. Bud Curtis voia un telefon mobil și în noaptea aceea Pete se întorcea la celulele condamnaților la moarte. Acum trebuia să ia decizia vieții sale și să nu o dea în bară.

S-o facă, să n-o facă, asta era întrebarea. Nimeni altcineva nu putea să-i dea răspunsul.

•

Seara trecută a fost tăcut în timpul cinei. În timp ce se uita cum își mesteca mâncarea soția lui, i-au venit în minte condamnații care își luau ultima masă. Când ea a vorbit, el era pierdut într-un labirint de gânduri. S-a întristat când soția sa și-a pus mâna pe burta în care creștea o viață. În ultimele săptămâni, închisoarea Sussex State îl deposedase de întreaga sa ființă și simplul gând de a petrece o zi în plus acolo îi făcea rău.

După cină, s-a retras pe verandă ca să se gândească bine, iar Darleen îl urmase cu o bere rece și o privire vigilentă. Îi spusese că simte că îl macină ceva. Pete o respinsese, zicând că ea nu vrea să știe la ce se gândește el. Și chiar dacă probabil și ea își dăduse seama că era adevărat, apelase la farmecul său și-și lipise corpul cald de al lui până când îl făcuse să se înmoaie. Apoi cuvintele începuseră să se reverse și, în mod ciudat, s-a simțit mai bine după ce a terminat de povestit. Se pare că avusese nevoie să-și împărtășească gândurile cu cineva. În orice caz, Darleen știa acum totul despre plânsetele oamenilor condamnați și despre cum el îi lega pe scaunul de executare și apoi întorcea capul atunci când mureau. Despre cum petrecea ore în șir sprijinit de zidul holului cu condamnați la moarte. Și despre cum Bud Curtis îi oferise o sumă mare de bani pentru un telefon mobil.

Greșeala lui Pete a fost că i-a împărtășit această ultimă informație.

În clipa în care soția lui Pete și-a dat seama ce ar fi putut însemna această posibilă bogăție, a uitat totul despre starea de tulburare a soțului său și a început să trăncăne. Acei bani puteau să le aducă o fericire fără sfârșit. O mulțime de lucruri mărunte care i-ar fi ridicat statutul social și la fel de multe lucruri mari care ar fi depășit cu mult lucrurile la care se putea aștepta o femeie din clasa ei socială de la viață. A stat trează toată noaptea, planificând ordinea în care urmau să fie îndeplinite nevoile ei.

A doua zi, a fost atât de preocupată încât nici nu s-a dus la serviciu. În schimb, a stat în bucătărie și a citit reclamele la imobiliare. Nu exista nicio casă nouă pe care să nu și-o poată lua. Fetele de la salonul de înfrumusețare puteau să creadă orice voiau ele. Sigur aveau să-și petreacă ziua bârfind despre faptul că Darleen probabil nu venise pentru că o bătuse soțul ei. Majoritatea femeilor care frecventau salonul lui Lili Johnson erau căsătorite cu bărbați care munceau la închisori, așa că știau ele despre ce vorbeau. Bărbații care lucrau la Greensville și Sussex erau certăreți și era adevărat că existaseră momente când lui Pete îi venise să dea în ea. Dar, cu toate că fusese cât p-aci să facă asta de câteva ori, și Darleen era în general cea mai mare oroare a vieții lui, era de asemenea adevărat că nu o făcuse niciodată.

•

Pete întâlnise persoana nepotrivită, iar mama sa îl avertizase:

— Darleen nu e din Waverly și nu o să se integreze niciodată aici. Faci cea mai mare greșeală a vieții tale, fiule!

Pete îi ceruse să-și vadă de treaba ei.

Cu acea ocazie aflase Pete câtă dreptate poate să aibă o mamă.

Darleen era din Claremont, un oraș chiar și mai mic aflat dincolo de râul James, la douăzeci și cinci de kilometri spre est. Acolo crescuse cu ideea greșită că ea provenea dintr-un loc mai bun decât toți ceilalți din zonă și că Waverly era doar o locație temporară pentru ea, nu un loc permanent.

Având în vedere că știa ce pot face prejudecățile și cum anxietatea poate să le agraveze, este posibil ca Pete să fi fost capabil să o înțeleagă într-o oarecare măsură. Spre deosebire de

orașul ei natal, în Waverly erau negri peste tot. Pentru Darleen, un bărbat negru însemna necazuri și, când cineva avea o minte ca a lui Darleen, de obicei avea dreptate. Era adevărat, Claremont i se potrivea lui Darleen mai bine decât oricare alt loc. Acolo, aproape toată lumea era ca ea: albă, din pătura de jos a clasei mijlocii, supraponderală și cu grijă față de sine. Mama lui Pete avusese dreptate: o fată ca ea nu ar fi putut niciodată să locuiască în Waverly.

Iar acum Darleen punea presiune pe el. Trebuia să facă rost de un telefon pentru Bud Curtis, oricare ar fi fost riscurile, pentru că acum ea voia să se îmbogățească rapid. Voia să se mute înapoi pe malul râului de unde venise, dar de data aceasta în zona mai bogată. Pentru că ce ar fi fost mai bine pentru o fată de muncitor din Claremont decât să trăiască într-o casă colonială din Williamsburg pe care turiștii s-o admire? Avea să nască fete care vor purta jupoane și băieți care vor purta pălării cu trei colțuri. Va juca rolul Contesei de Gloucester și se va cufunda în cea mai fastuoasă și patriotică piesă de teatru a Americii – un rol de figurant permanent printre sutele de americani de rând care în fiecare an se îmbrăcau în costume din perioada colonială și reconstituiau Războiul de Independență. Și ce dacă țara se ducea de râpă și niciun turist nu avea să ajungă tocmai până în Virginia? Totul avea să revină la normal într-o zi. Atât timp cât vor avea toți acei bani, totul avea să fie bine.

În adâncul sufletului său, Pete știa că va trebui să găsească un telefon pentru ca lucrurile să se îmbunătățească – acasă, cel puțin. Cu acel obiect în mână, nu doar că avea șansa de a deveni atât de bogat pe cât visa Darleen, dar, mai important, atât de bogat încât nu va trebui să-și împartă viitorul cu ea. Deja luase o decizie. Darleen și copilul din burta sa vor avea suficienți bani, asta era clar, dar la fel și el.

Îi promisese lui Bud Curtis că-i va face rost de un telefon mobil în trei zile, dar numai dacă Bud plătea în avans. Pete nu voia să fie înșelat. Ar fi fost lipsit de putere dacă Bud primea întâi telefonul. Dar exista o problemă a banală și evidentă: Curtis nu putea să facă rost de bani fără telefon. Așa că Pete trebuia să-i dea telefonul și să riște. Îl amenințase pe Curtis că se va răzbuna pe el dacă îl va păcăli. Se asigurase că omul înțelesese toate lucrurile rele care ar putea să i se întâmple. În timpul execuției, de exemplu. Lucruri dureroase.

Așa că Pete trebuia să facă rost de telefon. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai rezonabil. Dacă regulile lor de la închisoare și personalul nu s-ar fi redus, telefonul nu ar fi avut niciodată șansa de a ajunge până la secțiunea condamnaților la moarte. S-a hotărât să-l bage în termos și să i-l dea lui Bud chiar înainte să își termine tura. Dar, grație stării haotice în care se afla țara și tuturor schimbărilor radicale care fuseseră implementate, era practic imposibil să obții un telefon prin care să nu se poată detecta proprietarul. Înainte era ușor să cumperi un telefon furat în orice cârciumă din țară, dar acum toate trebuiau să fie înregistrate la secția de poliție locală și telefoanele care nu erau înregistrate erau dezactivate. Așa că nu mai era atât de ușor de obținut, dar Pete a reușit să se descurce. Executarea lui Bud Curtis se apropia. Mai erau doar șaptezeci și două de ore.

•

Condamnați! la moarte fuseseră mutați din centrul de corecție Mecklenburg în închisoarea de stat Sussex chiar înainte ca Pete să împlinească optsprezece ani, și acolo se hotărâse că va lucra după ce-și va termina serviciul militar. Avea de-a face cu prizonieri care aveau sentințe pe viață sau erau condamnați la moarte, așa cum făcuse și tatăl lui. Era o slujbă bună care cerea respect, își spunea el. E adevărat că după moartea tatălui său, oamenii îl avertizaseră că viața în închisoare rănise mortal sufletul tatălui său, dar Pete știa de fapt cum stătuseră lucrurile. Tatăl lui își luase viața nu pentru că avea de-a face cu oameni condamnați, ci pentru că trebuia să le ia și viețile, și Pete nu avea să facă așa ceva. Tatăl lui lucrase în Greensville, dar Pete avea să lucreze în Sussex, unde nu-i omorau ei pe prizonieri. Doar îi țineau până când îi omora altcineva în Greensville.

Și Pete s-a ținut de planul său. După șase ani în armată, a aplicat pentru un post la închisoarea Sussex și cu cazierul lui fără pată a fost angajat imediat. Ajungea repede la serviciu și treaba lui era ușoară. Participa la rutina zilnică și nimeni nu muncea prea mult. Ar fi putut să continue așa zeci de ani, dacă șeful lui, Bill Pagelow Falso, nu ar fi reușit să-și îndeplinească dorința de a adăuga o clădire mică în capătul holului cu condamnați la moarte. Grupurile care susțineau drepturile omului s-au răzvrătit când au aflat că Sussex avea dintr-odată

propria sa cameră de executare, dar protestele lor nu au folosit la nimic.

Nici lui Pete nu-i convenea, dar nu avea ce să facă. Rata șomajului era mare în zona lui și trebuia să plătească împrumutul pentru casă. Era doar o căbănuță cu trei camere, dar era a lui și avea să rămână a lui. Trebuia doar să ia lucrurile ca atare. Până atunci, din fericire, mai mulți gardieni experimentați fuseseră puși să se ocupe de camera de execuție.

Apoi însă președintele Jansen a anunțat programul său „Viitor Sigur” și toate închisorile au fost golite încetul cu încetul, inclusiv Sussex. Până și prizonierii cu sentințe lungi fuseseră lăsați din nou în societate, cu un senzor prins de picioare și puși să se ocupe de tinerii din medii cu infracționalitate. Directorul Falso a ținut o ședință cu tot personalul închisorii în care le-a comunicat noile lor îndatoriri. Se putea spune orice despre Falso, în afară de faptul că era un om blând. Fără niciun avertisment, toți angajații peste treizeci și cinci de ani au fost mutați și au primit slujbe noi în afara închisorii. Unii aveau să lucreze la înregistrarea armelor de foc, alții aveau să fie persoane de contact pentru noii prizonieri eliberați. Alții aveau să meargă din casă în casă să înregistreze amprentele locuitorilor, iar unii aveau să stea toată ziua în sălile de sport ale școlilor locale și să introducă toate informațiile adunate. Era foarte mult de muncă, dar puțini au protestat. După ani de zile petrecuți între zidurile de beton ale închisorii Sussex, cei mai mulți erau pregătiți să spună „da” la orice.

Ofițerii cei mai tineri nu au fost la fel de norocoși. După ce vor termina de eliberat ultimul prizonier și de executat ultimul condamnat, va fi nevoie de foarte puțini dintre ei pentru ca închisoarea să-și continue activitatea. Nu au fost desemnate locuri de muncă noi pentru restul. Nu încă, cel puțin. Directorul Falso s-a exprimat destul de clar: nicăieri în fișa postului său nu scria că trebuie să-i pună la dispoziție mână de lucru porcului ăluia comunist de Jansen și ideilor lui perverse.

•

Pete a fost ales să lucreze nu doar la secția condamnaților la moarte, ci și în camera de execuție. Nu a protestat. El putea să facă față, putea să-i lege pe oamenii condamnați, chiar dacă tatăl lui nu fusese în stare.

Asta spusese cu două săptămâni în urmă și sufletul lui deja începea să se destrame.

Nu prima execuție a fost cea mai rea. Și-a făcut treaba ca un zombie și nu și-a mai adus aminte de nimic după aceea. Dar a doua a fost groaznică. Prizonierul avea niște ochi căprui speriați și vene distruse și cicatrici lăsate de ace, semne ale unui drogat înrăit. Pete încă mai simțea cum aproape îi explodaseră plămânii după acel minut înspăimântător în care își ținuse respirația din reflex.

Participase la cinci executări de la implementarea reformelor președintelui Jansen și deja erau prea multe.

Și-a pusă termosul la subraț. Trebuia să scape din locul ăla.

Capitolul 20

Dacă era cineva îndreptățit să cedeze în fața volumului de muncă copleșitor, acela era șeriful T. Perkins. Și dacă era cineva care ura bărbații în uniformă care puțeau a transpirație de o zi, acela era cel mai nou ofițer al său, Dody Hall, care dădea drumul la aerul condiționat, stătea cât mai aproape de geamul mașinii de patrulă și încerca să se îndepărteze de mirosul lor cu coafura ei impresionantă și parfumată. T. Perkins și-a frecat barba scurtă cenușie de pe bărbie, uitându-se pe geam în timp ce ștergătoarele de parbriz lucrau la viteză maximă. Știa la ce se gândește femeia, dar el până acum fusese la datorie de două ori mai mult decât ea, așa că la ce se așteptase?

— Ce naiba facem acum? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri. Era o întrebare bună. Pe partea opusă a drumului, se întindea o coloană de mașini cu farurile aprinse, așteptând să treacă de baricadele Gărzii Naționale care fuseseră instalate cu o săptămână în urmă. În camioane erau practic toate bunurile necesare aprovizionării supermarketurilor din Mustoe, Vanderpool și Monterey, dar la ce bun dacă soldații nu le lăsau să treacă? Telefonul îi sunase încontinuu și primea apeluri neliniștite din partea managerilor de magazine, a vânzătorilor din sectorul agricol al regiunii și a primarului din Monterey. T nu avea neapărat o problemă cu oamenii care își pierdeau firea, dar când începea să dureze săptămâni până când se umpleau rafturile supermarketurilor, atunci ce aveau să facă?

Era imposibil de făcut orice rezumat al situației și totul se apropia încet de blocaj. Înainte să-și dea seama, societatea avea să revină la trocuri. Oamenii nu mai erau siguri că își vor primi salariile și, după împușcarea muncitorilor din Chicago și Miami, nu îndrăzneau să facă grevă.

— Ai auzit ce am spus, T? s-a auzit vocea de lângă el încet.

— Da, am auzit.

A încuviințat din cap, a dat înapoi cu mașina de patrulă și a întors atât de brusc încât era cât pe ce s-o arunce pe Hall afară pe ușă.

— Ce faci? a urlat ea, împingându-l.

— Hai să mergem acasă și să dormim puțin! Nu ajutăm cu nimic aici.

•

Și-a închis telefonul și a dormit două ore până când subconștientul lui și-a făcut loc dincolo de bariera viselor. S-a trezit brusc și s-a uitat la perete. A aruncat o privire pe geam și a văzut că era încă întuneric. Ceasul lui cu alarmă arăta că era vineri, 27 martie 2009, ora 4.35. Era prea mult. Cum naiba să doarmă dacă tot creierul lui clocotea? Cunoștea prea mulți oameni cu prea multe probleme zilele astea. Cel mai grav era cazul lui Jim Wahlers, antreprenorul de pompe funebre local și vechiul său prieten, pe care îl închiseseră pentru că făcuse stocuri de arme și muniție pentru miliții. FBI-ul îl luase după ce primise un pont. Se mișcaseră rapid și ferm, și indiferent în câte feluri îl făcuse soția lui Jim pe șeriful T, acesta nu putuse să-i spună unde era Jim deoarece chiar nu știa. Biroul șerifului primise un fax prin care fusese anunțat că era în arest și că se procesau acuzațiile împotriva lui, dar la ce folosea asta? T. Perkins se îndoia foarte mult că avea să-l mai revadă vreodată.

Și mai era și cazul lui Bud Curtis pe care Doggie Rogers îl rugase să îl ajute. De fapt petrecuse deja două săptămâni ocupându-se de acest caz, mai mult decât ar fi trebuit. Cum putea să-i acorde și mai mult timp când nu mai avea deloc, și oricum nu mai avea niciun indiciu și nicio idee nouă? A clătinat din cap și a strâns din dinți, furios pe el însuși. De ce promisese c-o va ajuta pe fată dacă nu avea de gând să facă asta? Dumnezeule, uneori era incurabil!

Și-a scos o țigară din pachet și s-a așezat pe marginea patului. A tras de câteva ori din ea și apoi s-a băgat iar sub pătură. De obicei asta îl ajuta.

Între timp, putea să se gândească la ce să-i spună lui Doggie când o va suna. Îl contactase alaltăieri, și Bud Curtis urma să fie executat luni, peste doar patru zile. Cu alte cuvinte, deja îi irosise o treime din timpul pe care ea ar fi putut să-l folosească în altă parte în încercarea de a-și ajuta tatăl.

T. Perkins a dat drumul la radio și a găsit WVLS. Nu mai auzise niciodată atâta muzică clasică, acum că toate posturile de radio locale nu mai aveau voie să difuzeze nimic ce ar fi putut fi considerat o critică la adresa guvernului american.

WVLS avea mare grijă de personalul său, dar cele mai multe posturi de radio locale nu-și permiteau să-și țină oamenii în ziua de azi, ceea ce era lesne de înțeles. Ce sponsori puteau să-și permită reclame? Lui nu-i venea niciunul în minte.

Și acolo, în dormitorul lui care mirosea a transpirație, cu muzică de fundal neobișnuită, stătea și se uita la fumul de țigară și se gândea. În adâncul sufletului său simțea două sentimente separate, care nu aveau nici nume, nici față. Urme înspăimântătoare și instinctive ale unui lucru care i se întâmplase înainte sau care i s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut timp. Și cu cât se auzea mai tare muzica și țigara aprinsă se apropia mai mult de vârfurile degetelor sale, cu atât își dădea seama că știa lucruri pe care nu le putea articula.

Senzația că deținea cheia înțelegerii lucrurilor și apoi o punea la locul greșit, nu era nimic nou. Fuseseră cazuri mici și cazuri mari care fuseseră arhivate și aproape uitate, dar era și sentimentul acela sâcâitor că știa ceva ce brusc devenea certitudine. De câteva ori i se întâmplase să poată da informații despre o crimă la mult timp după ce se petrecuse și reușise să ofere indicii în multe cazuri care erau tocmai din New Orleans, făcând săpături în memoria sa și în subconștientul său până când acestea cedau. Asta se întâmpla și acum. Două lucruri trimiteau semnale înăuntrul său, dar memoria sa nu voia să coopereze. Nu putea decât să simtă că Doggie era responsabilă pentru unul dintre ele, iar celălalt fusese acolo de și mai mult timp.

Și-a revenit brusc când țigara aprinsă i-a ajuns până la unghie, provocând un miros oribil.

— Ce naiba…! a strigat el, și a știut că nu se mai putea culca la loc acum.

După un duș înviorător care aproape l-a făcut să sară în sus pe podeaua din baie, a aruncat o săgeată în ținta din bucătărie și l-a sunat pe ajutorul de șerif, Stanley Kennedy. L-a anunțat că șeful său lucrase trei zile grele fără pauză și că avea să-și ia liber în acea zi. Se va întoarce a doua zi devreme, sâmbătă, și nicio secundă mai devreme. Nicio problemă, a spus adjunctul. Va prelua el.

T a trântit receptorul și s-a întins atât cât îi permitea articulația obosită de la umăr. Începea să se contureze un plan în mintea sa.

A aruncat o privire spre peretele îndepărtat al sufrageriei unde două rânduri de tablouri decorau tapetul uzat. Cele mai multe dintre ele erau de când trăia soția lui – piese ciudate de artă „originală”, genul acela care lui T îi amintea de reproducerile care se pot cumpăra prin comandă pe e-mail, dar erau renumite ca fiind investiții bune. Pe celelalte le moștenise de la părinții săi. Era pe teren mai solid aici, cu peisajele din Virginia și plantațiile lor de tutun imense, și printre ele un tablouaș cu un cadet naval tânăr, în uniformă elegantă, sub un cer albastru. Pentru T acesta era punctul important al sufrageriei și busola lui. Nu pentru că i-ar fi plăcut pictura – nu-i plăcea –, dar îl ajuta să-și facă ordine în gânduri. Când se uita la ea, se simțea „acasă” și nu-i mai păsa de falsificatorii de cecuri din Bethel și de hoții din Mill Gap. A studiat tabloul câteva secunde, simțindu-se puțin trist. Apoi și-a frecat gâtul, s-a dus la el și l-a scos din cui. Trebuia să-l folosească.

Se făcuse cât de cât lumină afară. S-a uitat la copacii goi care separau strada de terenul lui și a observat un vehicul pe care nu-l cunoștea apropiindu-se cu viteză mare.

A pus tabloul pe jos și și-a tras o cămașă pe el.

Câteva minute mai târziu, s-a auzit o bătaie în ușă. Erau doi bărbați în uniforme de gardieni de la închisoarea Augusta, din Craigsville. Îl cunoștea pe unul dintre ei, sau mai degrabă îl cunoștea pe câinele de vânătoare cu privire fioroasă de la picioarele lui. Îl folosiseră pe acest câine de multe ori ca să vâneze fugarii.

— Toți cetățenii trebuie să se înregistreze conform Ordinului Executiv 11002, dar nu ne-ați răspuns la scrisoare, șerif Perkins. Așa că am fost nevoiți să venim la dumneavoastră și asta vă va costa o amendă de trei sute de dolari. Ar trebui să știți asta mai bine decât oricine.

Trei sute de dolari? Ăștia-s nebuni! T. Perkins s-a uitat la insignele lor. Un singur cuvânt era gravat pe ele: „Inspector”.

— Fir-ar să fie, omule! a protestat el. Eu sunt șeriful acestui district! Știți foarte bine că am destule de făcut. Aveam de gând să vin când puteam.

Cei doi i-au aruncat o privire rece.

— Se pare că puteți veni acum, a spus unul din ei.

— E cinci dimineața. La ce v-ați așteptat?

— Mai locuiește cineva aici? a întrebat celălalt. Cineva care nu e înregistrat la această adresă.

El a clătinat din cap că nu.

— Putem intra să verificăm? Nu că aș avea nevoie să întreb.

Ofițerul a dat drumul câinelui înainte ca T. Perkins să apuce să răspundă. În timp ce animalul adulmeca peste tot, celălalt ofițer i-a cerut să-i ia o probă de sânge și apoi l-a pus să stea jos la masa din bucătărie ca să-i ia amprentele.

— Sunt haine de femeie în șifonier! a strigat omul cu câinele din dormitor. Puteți să veniți aici?

T. Perkins i-a găsit pe el și pe câine aproape băgați în șifonier. Bărbatul s-a dat înapoi, ținând triumfător un umeraș cu o rochie pe el.

— Puteți să ne informați, vă rog, cu cine mai locuiți aici?

În acel moment, T. Perkins l-a recunoscut pe tâmpitul ăla. Întotdeauna fusese un nenorocit.

— Nimeni! Asta a fost rochia soției mele.

— Nu e înregistrată la această adresă.

— Poate pentru că a murit în 1988.

Bărbatul a împins dovada în fața lui T.

— Rochia asta nu e veche de douăzeci și unu de ani. Am văzut una la fel la Walmart săptămâna trecută.

T. Perkins a clătinat din cap.

— Se poate! Nu sunt la curent cu moda.

•

După ce au plecat, T s-a spălat pe mâini, și-a făcut un mic bagaj, a pus micul tablou în spatele scaunului șoferului pe podeaua mașinii de patrulă, a pus sirena pe plafon și a condus până în Richmond, fiind oprit doar de câteva ori.

Orașul era liniștit. Steagul federației flutura deasupra clădirilor administrative și tineri îndrăgostiți stăteau îmbrățișați în cafenele ca pe vremuri.

A parcat mașina și a mers spre clădirea Curții Supreme de lângă Capitoliu. De fiecare dată când își croia drum prin sediul Poliției din Virginia, era salutat de toți. Fețe zâmbitoare în uniforme albastre îl întâmpinau peste tot pe holuri; probabil că îi știuse pe toți după nume la un moment dat. Dar de vreme ce nu prea se pricepea la potrivitul fețelor cu numele, dădea din cap politicos spre toți cu un zâmbet prietenos. Aici erau angajații în perioada de probă, plini de speranță, cu care curățase cândva

autostrăzile de ratoni călcați de mașină. Aici erau vechii lui colegi cu care îi prinsese pe hoții de mașini și pe violatori. Aici era și linia lui de acces la toate informațiile pe care le avea de oferit trecutul penal al țării.

Și avea și o tonă de date pe care să le verifice.

În timp ce trecea pe lângă un vechi rival de la concursurile de darts, și-a scos săgeata preferată omniprezentă din buzunarul de la haină, a ochit o mini-țintă de pe avizier, a aruncat fix în centru și apoi a scos săgeata și și-a scos pălăria în fața bărbatului. Apoi a trecut de colț, îndreptându-se spre Beth Hartley, al cărei corp masiv domina un birou vechi și plin cu teancuri de ziare. Ea a ridicat privirea și i-a aruncat un zâmbet întrebător, același care fusese cât p-aci să-l coste căsnicia pe vremuri, când lucra în biroul lui. Avea sânge fierbinte, mereu pregătită să facă orice, oriunde. Prima dată când fusese în sufrageria lui T fusese și prima dată când îi dăduse niște informații pe care le solicitase el. În cele din urmă, T. Perkins trebuise să-i ceară să se transfere la Richmond.

S-a uitat deznădăjduit la verigheta ei. Femeia reușise să iasă de pe piață înainte ca el să fie un om liber din nou. Nu era prima dată când îl lovea acest regret.

— Da, a zis el, iată-mă!

Ea a râs.

— Ce te aduce pe tine aici, dragă?

Ar fi putut s-o aresteze numai pentru tonul acela, care se freca de el precum torsul unei pisici.

— A, voiam doar să vorbesc cu tine, atâta tot, a răspuns el.

— Bine, dulceață, asta sună interesant! De ce nu m-ai sunat atunci? Știi că sunt mereu pregătită pentru puțin știi-tu-ce la telefon, nu-i așa, micuțule T?

El s-a aplecat periculos de mult deasupra biroului ei și a ajuns să se holbeze direct într-un decolteu periculos de adânc.

— Eu… trebuie să vorbesc cu tine, Beth. Telefonul nu era o idee prea bună în cazul acesta. Poți ieși puțin un minut? Vreau să-ți arăt ceva.

Ea și-a făcut vânt la față de parcă o cuprinsese o fierbințeală.

— Măi, măi, T! Ce ai putea tu să-mi arăți și nu am văzut deja?

Beth a râs în așa fel încât le-a făcut pe celelalte secretare să ridice privirea.

— E ceva ce n-ai mai văzut înainte. Ceva ce îți dorești cu adevărat.

Ea a pus câteva dosare într-un colț al biroului și a închis calculatorul. Beth trebuie să fi avut aproape șaizeci de ani acum, dar acest lucru se pare că nu îl demonstra și glanda ei pituitară. Nu exista nicio îndoială, Beth Hartley avea să continue să comită acte cu bărbați, păcătoase și de nedescris, până când va ajunge în mormânt. Nu era prea greu s-o momească afară.

A condus-o până la mașina lui care era parcată pe 7th Street și i-a deschis ușa.

Ea s-a uitat la ceas.

— Dacă aveai de gând să mă duci într-o căpiță de fân de la țară, mă tem că va trebui să te dezamăgesc, scumpule! Avem cel mult douăzeci de minute. Nu pot să lipsesc mai mult de atât.

T. Perkins s-a așezat pe scaunul șoferului și a luat tabloul de pe bancheta din spate.

— Uite! Întotdeauna ți-ai dorit ăsta, Beth, și acum poți să-l ai!

Era clar că nu la asta se așteptase, dar asta nu a împiedicat-o să se holbeze la tablou cu aceeași dorință cu care s-ar fi uitat la un stripper sau la lampa lui Aladdin.

T. Perkins știa foarte bine ce adusese cu el deoarece fusese un subiect de conversație de mai multe ori. Pictorul Edwin Forbes lucrase pentru *Illustrated Newspaper* al lui Frank Leslie în timpul Războiului Civil, și în cazul acesta pictase un portret al unui cadet din Institutul Militar Virginia care participase în bătălia excepțională de la New Market. Se spunea că nu făcuse prea multe picturi în ulei și că acest tablou era, se pare, unul pe care colecționarii chiar își doreau să pună mâna.

T. Perkins nu știa cât valorează pictura și nici nu-i păsa. Stătuse agățat în casele familiei sale generații întregi și acum venise timpul să meargă mai departe. Beth îl bătuse la cap pentru tabloul acesta încă de când pusese ochii pe el pentru prima dată – ca și pe cele mai intime părți ale corpului său, că tot veni vorba – și acum avea să-l obțină dacă făcea ceea ce trebuia.

— Da, dulceață, este ceea ce crezi tu că este! În schimb, va trebui să-mi faci rost de toate documentele din cazul lui Bud Curtis. Înregistrările de pe camerele de supraveghere, fotografii, arhivele tribunalului, raportul stenografiat, totul.

Cuvintele lui au avut același efect ca atunci când scoți o cupă de înghețată din gura unui copil. Femeia a înțepenit, simțind și frustrare și disperare, în timp ce privirea îi rămăsese ațintită asupra tabloului.

— Nu-mi pasă cum faci asta, Beth, dar fă-o!

Ea ținea pictura în fața ei.

— Știu că poți, Beth! Tu ai acces la toate. Probabil va trebui să treci prin Unitatea de Servicii Investigative de aici din Virginia sau să te folosești de unii dintre prietenii noștri din Washington. Documentele cazului probabil că stau și adună praful pe la curtea de apel. Nu m-ar surprinde dacă Departamentul de Securitate Internă ar avea o copie după orice. Vreau să-mi faci rost de toate informațiile pe care poți să le obții și să le pui în ăsta, i-a spus, scoțând un stick de memorie din servietă și punându-i-l în mână.

Pe fața ei au început să apară pete roșii.

— T, ești nebun! i-a spus ea, inspirând adânc de câteva ori. Complet nebun!

— Am nevoie de ele până diseară. Poți s-o faci?

— O, *mon dieu*[22]!

Originile mamei ei ieșeau la iveală.

— Cât crezi că valorează pictura asta?

— De unde să știu eu? O sută de mii, probabil, a zis el.

Ea și-a dezlipit privirea de pe pictură în timp ce încerca să se gândească.

— Și dai o sută de mii de dolari pentru informațiile alea? Ce rost are? Nu ești rudă cu el, nu?

— Ce rost? Rostul este că știu că pe cineva care e pregătit să plătească oricât. Nu-ți face griji, o să-mi primesc eu banii înapoi!

Ea și-a dus mâna la piept. Acum mai avea puțin și intra în hiperventilație.

— O, *mon dieu*! Și eu care mă așteptam că o să ne giugiulim puțin pe banchetă de dragul vremurilor bune.

Aștepta în salonul de la Crowne Piaza de patru ore când a văzut-o pe Beth Hartley intrând, cu o expresie care arăta clar că abia aștepta să termine cu întâlnirea aceea. A rugat-o să ia loc, dar ea nu l-a băgat în seamă, uitându-se în jur încontinuu.

— Nu aici unde poate să ne vadă toată lumea, a șoptit ea, ținându-și strâns geanta de parcă viața ei depindea de ea.

---

[22] O, Doamne! (în lb. franceză în orig.) (n. red.).

El s-a ridicat fără să scoată un cuvânt și a pornit spre lift, cu Beth în urma lui. A văzut că nu mai era nimeni care aștepta și a apăsat pe butonul liftului.

Înăuntru, ea a băgat imediat mâna în geantă, în timp ce se uita pe tavanul liftului după vreo cameră de supraveghere. A găsit micul stick și i l-a aruncat în buzunarul lui de la geacă. Apoi a apăsat pe butonul pentru etajul șapte și nu a rostit niciun cuvânt până când a ieșit din lift cu tabloul la subraț. El a mai mers câteva etaje și, după ce a așteptat treizeci de secunde, a luat liftul din partea cealaltă a coridorului până jos.

T s-a uitat după ea în hol, dar nu mai era acolo.

•

Poliția Capitoliului din Virginia fusese fondată în anul 1618, dar nu mai avusese niciodată o angajată atât de rapidă, eficientă și isteață ca Beth Hartley. T nu se îndoia de acest lucru, după ce stătuse acasă câteva ore, uitându-se pe materialele pe care i le dăduse femeia. Primise tot ce și-ar fi putut dori.

S-a lăsat pe spate pe fotoliul jerpelit, cu o țigară atârnându-i în colțul gurii. Bud Curtis își pierduse ziua în sala de judecată și asta, cel mai probabil, fusese concluzia corectă. Dar dacă bărbatul spusese adevărul? Atunci ce se întâmpla?

Nu încăpea îndoială că Bud era un reacționar cât se poate de înrăit, dar asta era o crimă? Era ceva greșit în asta, dacă se rezuma doar la vorbe goale? De obicei așa era în cazul celor ca el. Din experiența lui T, foarte puțini lăudăroși ajungeau să treacă la fapte.

A dat din cap pentru sine. Avea să încerce simplul experiment de a se forța să creadă sută la sută în mărturia lui Bud Curtis. Așadar, trebuia s-o ia de la început și să vadă unde ajunge.

Și-a aprins o altă țigară și a privit în gol prin fum.

În timpul procesului, procurorul Mortimer Deloitte susținuse că povestea morții soției președintelui începuse încă de când Bud Curtis era tânăr și participase la o campanie electorală de extremă dreapta. Curtis se apărase zicând că făcuse asta doar pentru a câștiga inima mamei lui Doggie, și ce era rău în asta? Care tânăr plin de hormoni nu ar fi fost capabil să facă același lucru?

Mai târziu, ajunsese să aibă succes în afacerea cu hoteluri și după câțiva ani angajase un prostănac pe care îl chema O’Neill.

Curtis abuzase de puterea sa și, da, îl pusese pe bărbat să-i lingă scuipatul de pe podea în timpul unui joc de poker când era beat criță, printre alte lucruri. Destul de dezgustător pentru T, dar așa stăteau lucrurile. Avocatul susținuse că nu Curtis sugerase ca O'Neill să dezvelească tabloul, ci un agent de la Serviciile Secrete care dăduse un nume fals și care reușise să dispară fără urmă.

Chiar dacă Bud Curtis îl vorbise adesea de rău pe Jansen, toți cei care îl cunoșteau pe Curtis știau că era genul certăreț. Și ce e cu asta? Nu are toată lumea o persoană pe care nu o suportă?

Și apoi a fost transferul de bani din contul lui Curtis în cel al lui O'Neill. Dacă stai să te gândești, această tranzacție fatală era mai mult în favoarea lui Curtis decât în detrimentul lui. Bărbatul era multimilionar, pentru numele lui Dumnezeu, și sigur i-ar fi dat lui O'Neill un plic plin cu bani. Pe de altă parte, probabil că acesta este exact motivul pentru care Curtis a transferat banii în mod atât de deschis. Ar fi putut să-și dea seama că o mișcare atât de evident de neîndemânatică îi va face pe oameni să creadă că nu avusese nimic de-a face cu ea, dar efectul scontat fusese invers.

Dar acestea erau doar speculații. Curtis i-a lăsat impresia că nu era un bărbat care își asuma riscuri inutile. Așadar, trebuie să fi fost ceva putred la mijloc. T era convins că altcineva făcuse transferul de bani. Willie – cel mai tânăr om din biroul șerifului –, cu pasiunea sa obsesivă față de tehnologia internetului, putea să facă asta cu ochii închiși. Existau multe posibilități, mai ales pentru că era imposibil de identificat adevăratul expeditor al unui transfer electronic.

Dacă chiar credeai în Curtis, atunci altcineva trebuie să-l fi manipulat pe Toby O'Neill ca să tragă și-i oferise o armă la momentul potrivit. Și de ce să nu fi putut acel cineva să aibă un nume fictiv ca „Blake Wunderlich”?

Încurajat de mărturisirea lui Curtis, procurorul Mortimer Deloitte susținuse că pistolul provenea din biroul lui Curtis și apoi își aruncase cartea cea mare: cartușele aveau și ele amprentele lui Curtis. Așa că nu-l ajutase prea mult faptul că susținuse că el nu îl încărcase niciodată.

Dar, potrivit înregistrărilor, aceste amprente erau departe de a fi perfecte. Ar fi putut să fie transferate de altundeva. T mai văzuse asta înainte, în cazul unei amprente de pe un pahar, de

exemplu, care fusese fotografiată, și apoi fusese făcut un mulaj din cauciuc și ștampilat pe cartuș. Nu era imposibil, și cineva ar fi putut cu ușurință să atingă acel mulaj de pielea lui Curtis astfel încât ADN-ul lui să fie și el acolo. Deci totul putea fi o înscenare.

Mai era și toată faza cu paharul cu apă care dispăruse sau care nu fusese niciodată acolo. Dacă era adevărat că Bud Curtis îi aducea un pahar cu apă lui Mimi Jansen, atunci această activitate ar fi trebuit să fie înregistrată undeva pe un filmuleț al camerelor de supraveghere, dar T nu a putut să vadă asta când s-a uitat pe copiile video de care îi făcuse rost Beth Hartley. De fapt nu prea vedea mare lucru în general în acea mulțime de oameni din filmarea alb-negru cu purici. Dispariția paharului în toată acea confuzie nu era mai ciudată decât atâtea alte aspecte ale acestui caz.

S-a încruntat. Era totuși ceva ciudat aici. Un pahar tinde să se spargă când se lovește de podea și apa din pahar ar trebui să lase urme de umezeală. Dacă afirmația lui Curtis era adevărată, atunci de ce nu menționaseră criminaliștii că găsiseră un pahar spart și apă pe jos în raportul lor? A clătinat din cap. Trebuia să urmărească versiunea lui Bud Curtis: existase un *pahar* și existase *apă.* Acestea erau doar două detalii mici în toată confuzia asta și era clar că nu era imposibil ca o persoană să fi făcut dovada să dispară. De ce ar minți Curtis legat de așa ceva, când știa că încăperea era supravegheată video? Cum ar fi putut să știe cineva că o persoană va edita filmarea?

Cu cât trecea mai mult peste succesiunea de evenimente, cu atât apăreau și mai multe întrebări cicălitoare. Cine îi dăduse arma trăgătorului, de exemplu? Nimeni nu putea să-l facă pe un șerif experimentat ca el să creadă că agentul de la Serviciile Secrete, care fusese cel care îl cercetase pe O’Neill și-i dăduse aprobarea, sau Ben Kane, care îl percheziționase înainte de dezvelirea picturii, nu își făcuseră treaba cum trebuia. În orice caz, drumul pistolului din biroul lui Curtis până în mâna lui O’Neill era presărat cu o serie de întrebări fără răspuns pe care procurorii nu se chinuiseră prea mult să le rezolve.

Perkins a revenit asupra documentelor cazului. Mai era un lucru greu de înțeles: nimeni nu îl văzuse pe atacator trăgând. Și încă ceva, mulți martori îl auziseră pe O’Neill țipând ceva înainte să tragă, dar niciunul dintre ei nu a putut să spună ce. T. Perkins

pur și simplul nu înțelegea. O fi fost cam prostănac O'Neill, dar pronunția lui nu era *atât* de rea. În plus, câteva dintre persoanele prezente acolo fuseseră agenți speciali foarte bine antrenați, care ar fi trebuit să fie capabili să identifice o singură voce între alte sute surprinse în înregistrare. T. Perkins îl primise odată pe unul dintre tipii ăștia la departamentul lui cu scopul de a-l ajuta cu niște noi recruți înceți la minte ca să ajungă și ei pricepuți. Nu fusese bărbatul acela capabil să ofere o descriere detaliată a unui alt ofițer care stătuse în birou cinci secunde și apoi plecase, și care purtase douăzeci și cinci de articole de îmbrăcăminte?

Atunci de ce niciunul dintre acei agenți special antrenați nu știa cine îl împușcase pe O'Neill sau ce țipase acesta în secundele dinainte să tragă și să fie și el împușcat apoi? Oare pentru că nu fuseseră niciodată întrebați? Oare pentru că nu strigase ceva inteligibil?

Și în cele din urmă, avocatul apărării adusese acest argument: de ce o împușcase Toby O'Neill pe soția președintelui în loc să-l împuște chiar pe președinte?

Teoria procurorului fusese construită pe faptul că Bud Curtis practic îl hipnotizase pe O'Neill ca să devină un ucigaș și că furia lui Curtis era concentrată asupra senatorului. Cum de nu își lovise O'Neill ținta de la o distanță atât de mică?

T. Perkins s-a uitat la ecranul calculatorului și a revăzut înregistrările video pentru a treia oară în acea seară. Erau fișiere de treizeci și cinci de minute de la camerele de supraveghere din hol și două clipuri video de la NBC4, unul dintre ele lung de două minute, iar celălalt de zece. Fișierul unu, doi și trei îl arătau pe O'Neill, așteptând oarecum nerăbdător lângă tablou, lângă un agent de la Serviciile Secrete îmbrăcat în costum gri și arătând ca o statuie. Acel mărunțel timid și necioplit chiar era foarte timid și necioplit: se scobea în nas, se scărpina la boașe, își sufla nasul și apoi aștepta. Era imposibil să vezi dacă ascunde vreo armă pe undeva.

Fișierul patru arăta în mare parte ce se întâmplase în acest caz: grupul de oameni intrând și oprindu-se în fața tabloului încă acoperit, Bud Curtis vorbind cu Mimi Jansen și apoi dispărând și, în cele din urmă, focul de arme și confuzia care urmase.

A analizat fiecare persoană în parte. Erau toți acolo: Bugatti, viitorul președinte și viitoarea primă doamnă, Sunderland,

Wesley și restul personalului și bodyguarzii îmbrăcați în costume gri și negre. A văzut apărând pistoale în mai multe mâini imediat după ce fusese tras primul glonț. Asemenea lui Lee Harvey Oswald[23] din Dallas, se putea vedea clar durerea din limbajul corporal al asasinului în clipa în care a fost împușcat. Cu toate acestea, nu reușea să-și dea seama cum putuse să-l distingă atât de ușor în mulțime pe O'Neill bărbatul care îl împușcase, doar dacă nu știuse dinainte ce se va întâmpla și pe cine trebuia să împuște.

T. Perkins a dat din cap de câteva ori. Dacă el ar fi fost acolo, ar fi ezitat să tragă.

Printre toți acei oameni importanți și în mijlocul acelei confuzii, cum puteai să fii sigur că nu lovești pe cineva din greșeală?

Și-a mai aprins o țigară și s-a mai uitat o dată prin al patrulea fișier. Unghiul camerei nu era bun și filmarea nu-l ajuta prea mult. Oamenii stăteau înghesuiți, așa că din păcate nu a putut să vadă dacă cineva a dat peste O'Neill în timp ce acesta trăsese, ceea ce – în cazul în care era adevărat – ar fi putut să explice de ce O'Neill își ratase ținta.

A deschis al cincilea fișier, care arăta câmpul de luptă în clipa în care intrase Bud Curtis. Stătea acolo în ușă în timp ce câțiva oaspeți panicați erau trântiți la podea, iar alții alergau pe lângă el ca să iasă din cameră. T nu a văzut niciun pahar în mâna sa, dar una dintre mâini a făcut o mișcare scurtă înainte ca amândouă să-i zboare la tâmple, nevenindu-i să creadă când l-a văzut pe Jansen aplecat deasupra soției sale. Nu se vedea fața lui Curtis din unghiul acela, dar limbajul lui corporal arăta clar că era șocat. Câțiva oameni zăceau pe podea, răniți de gloanțele care ricoșaseră, și alți agenți de pază dădeau buzna în încăpere, în timp ce alții țipau în microfoanele de la rever, cerând ajutor.

Totul era foarte interesant, dar, în cele din urmă, filmările arătau la fel de puțin din ceea ce se întâmplase cât și din ce nu se întâmplase. A închis fișierul al cincilea și l-a deschis pe al șaselea. Aceasta era transmisiunea în direct a postului NBC4, cu drapelele atârnând în hol, urmată de un minut de imagini neclare în care se trăgea pe deasupra capetelor oamenilor. Se

---

[23] Cel care l-a omorât pe președintele Kennedy; inițial a fost arestat pentru că a fost suspectat de uciderea unui polițist, dar apoi a devenit suspect de uciderea președintelui; a negat ambele crime, susținând că este luat drept țap ispășitor (n.tr.).

vedea momentul în care O'Neill trăsese de ciucurele draperiei și dezvăluise pictura. Apoi, cameramanul se concentrase îndeaproape pe pictură, ca și cum voia să comunice telespectatorilor cât de oripilat era de tabloul de prost gust. Apoi camera s-a îndreptat spre fața lui Mimi Jansen care mergea înainte. Pentru o clipă, a părut că avea să izbucnească în râs, dar a reușit să se abțină. În schimb, a dat din cap încet, dar când a ridicat din nou privirea spre pictură, iar a părut că îi venea să râdă. T s-a trezit și el că îi imita grimasele – era imposibil să n-o faci. Apoi, camera s-a mișcat puțin, parcă în căutarea feței senatorului Jansen în mulțime, dar cu atâția oameni, nu era suficient loc pentru cameraman ca să-l prindă bine.

În acel moment s-a auzit un țipăt, probabil de la O'Neill când a fost împușcat. Era o voce subțire și, chiar dacă T a reluat partea aceea de mai multe ori, nu a putut să o identifice în vacarmul de zgomote și voci din jurul lui. Apoi, cameramanul a fost trântit în timp ce invitații panicați alergau spre ieșiri, iar ultima parte arăta niște imagini încețoșate în timp ce camera cădea pe podea și continua să înregistreze.

T a stat o vreme, încercând să facă un rezumat al impresiilor sale, dar deja se făcuse târziu și creierul lui era supra-încărcat, așa că nu-i era ușor.

S-a ridicat în picioare, a aruncat câteva săgeți fix în centrul țintei, a căscat, s-a întins, s-a așezat iar și a deschis ultimul fișier video.

Titlul era: „Înregistrări netransmise/cameraman Marvin Gallegos, NBC4”. Urmau zece minute de înregistrare liberă în care cameră a filmat din poziția în care căzuse.

Da, va trebui să se chinuie și cu asta.

•

A fost sculat câteva ore mai târziu de telefonul său care suna atât de tare încât putea să-i trezească și pe morți. A ridicat receptorul cu aceeași lipsă de entuziasm cu care ar fi ridicat o parte descompusă a corpului uman.

— Da? a răspuns, încercând să pară treaz.

Ceasul său cu alarmă arăta că era sâmbătă, 28 martie 2009, ora 5.27. Devenise o regulă ca somnul să-i fie întrerupt.

S-a frecat la ochi. Ultima secvență din filmarea lui Marvin Gallegos era înghețată pe ecranul din spatele său într-un unghi

ridicol pentru orice cameraman care se respectă. Din documentele cazului aflase că bărbatul fusese lovit de un glonț și își scăpase camera, neputând să vadă decât picioare în ceață și pantaloni dansând înainte și înapoi. Procurorul numise imaginile „suprarealiste” și „impresioniste”, cu alte cuvinte inutile.

Dar indiferent câte adjective folosise Mortimer Deloitte, șeriful cel veșnic răbdător și metodic se gândea la cel puțin alți patru termeni care se potriveau mult mai bine: naturale, realiste, minimaliste și – cel mai important – pluraliste. Dacă se aplicau acești patru termeni simpli și se amestecau, se obținea o imagine cu totul diferită. Era doar o chestiune de găsire și de identificare exactă a detaliilor în contextul potrivit. Așadar, apăreau noi posibilități și apoi trebuiau puse întrebările corecte. A dat din cap iar, de data aceasta spre filmarea oprită. Da, cu o privire corectă putea fi văzut adevărul.

— Hei, T, mă auzi? Sunt eu! Dody! a repetat ea, vorbind tare la telefon. Trebuie să vii aici, T. Scoală-te acum! Leo Mulligan a luat-o razna de tot!

A încercat să deschidă ochii. Era greu. Lumina care se vedea prin jaluzele anunța deja începutul unei noi zile.

— Leo Mulligan, ai spus? Ești la el acasă? Ce se întâmplă acolo?

A auzit câteva bătăi prin receptor, urmate de câteva zgomote ¡năbușite.

— Fir-ar să fie! a icnit Dody. Da, sunt la ferma lui. T, trebuie să vii acum! Dumnezeule, mă tem că Leo i-a omorât pe ajutorul de șerif și pe băiatul nou pe care îl avea cu el!

Ea respira greu. La fel și T. Perkins.

— Ce?! Vrei să spui că Stanley și Willie…?

— Da, Willie! Și Stanley! I-a împușcat. Zac la câteva sute de metri de mine, pe terenul lui. O, Doamne, o, Doamne, T! Sunt sigură că sunt morți!

Capitolul 21

Nu poliția a venit la Rosalie, ci unul dintre prietenii lui. Stătea în ușă, ținându-și șapca de baseball în mână și având o expresie tristă pe față pe care rar o vedeai în acel cartier. O imagine care a făcut-o să-și țină respirația din instinct. Îl găsiseră pe Frank, i-a zis el. Zăcea mort lângă lacul din Weir Creek Park, cu ochi sticloși și pielea pătată. Era mort de ceva timp și acum veniseră să-l ia.

Ea a sunat la serviciu ca să-și ia liber în acea zi fără să spună de ce, dar i-au dat liber doar două ore. Timp pe care ar fi putut să-l petreacă supărată și plângând, dar în schimb a stat în liniște, cu chipul împietrit. Simțea durere, bineînțeles, dar era și o senzație de ușurare. Doamna Fullbright de la etaj fusese vizitată de două ori de poliție și de două ori se dusese la morgă ca să identifice cadavrele mutilate ale fiilor ei. Asta era și mai rău.

Era mai ușor să trăiască cu ideea că măcar Frank al ei murise din cauza faptelor sale. Rosalie a așteptat cât mai mult posibil înainte să plece la serviciu; poate spera că James și Dennis aveau să vină repede acasă. Ar fi fost frumos să aibă parte de puțină consolare – o îmbrățișare caldă sau o asigurare că nu vor lăsa niciodată să li se întâmple și lor așa ceva dar ei nu erau așa. Era probabil prea devreme pentru ei să vină acasă, și-a spus ea. În timpul zilei stăteau ascunși, dar noaptea era cu totul altceva. Era o vreme în care toți se dădeau mari la lumina tomberoanelor incendiate, pierdeau timpul cu frații rastafarieni[24], își băteau joc de proxeneții cu lanțuri de aur, urlau că lumea încă nu a făcut cunoștință cu cel mai mare rapper și se băteau cu găștile. Fiii ei erau atât de plini de ei încât ar fi putut să țipe la ei până când se făcea albastră la față și ei tot n-ar fi observat. Nu le stătea în fire să vină la ea de bunăvoie și să-i spună că o iubesc și că le pare rău că nu avuseseră grijă de fratele lor.

•

---

[24] Se referă la mișcarea rastafariană, o religie nouă monoteistă ce îl recunoaște pe Haile Selassie I, fostul împărat al Etiopiei, ca fiind încarnarea lui Dumnezeu, denumit și Jah sau Jah Rastafari (n.tr.).

Se încuraja constant în sinea ei și încerca să recapete controlul asupra buzelor care îi tremurau și a grămezii de facturi din fața sa. Starea de urgență crease probleme serioase pentru departamentul de contabilitate de la Mo Goldenbaum’s Export-Import, locul în care lucra Rosalie, și, dacă lucrurile aveau s-o țină tot așa, în curând Mo va fi singurul care va rămâne în birou. În prezent, bărbatul masiv transpira din pricina limitei cardului bancar, iar Rosalie știa mai bine decât oricine cât de lipsită de speranță putea să fie lupta pentru supraviețuire dacă nu se întâmpla ceva în curând.

S-a uitat la colegul ei Henry, care se ocupa de departamentul de transport, privirea oprindu-i-se asupra feței lui slăbite. De douăzeci de ani lucrau la trei metri unul de celălalt și totuși nu și ia aproape nimic despre el, deși erau singurii doi angajați care mai rămăseseră din cei treizeci. I-a trecut prin cap că Henry s-ar putea să-și dea seama de starea în care se afla ea, să ridice privirea și să se uite în ochii ei. Că, dacă ar fi izbucnit în plâns, el ar fi înțeles și i-ar fi spus câteva cuvinte liniștitoare. Sau că ar fi consolat-o și asigurat-o că Frank ajunsese într-un loc mai bun. Dar Henry era concentrat pe ecranul calculatorului, luptându-se pentru existența sa. Ce altceva putea să facă un bărbat de patruzeci și cinci de ani care nu mai făcuse niciodată altceva în afară de a muta containere din punctul A în punctul B? Rosalie înțelegea. Erau vremuri grele.

A tras aer adânc în piept și s-a luptat pentru o clipă ca să-și recapete controlul. Mama și tatăl ei își pierduseră jumătate din copii și, de fiecare dată, noi riduri apăruseră pe fețele lor. Dar îi văzuse vreodată plângându-se sau cedând în fața greutăților sau a demoralizării? Nu, nu îi văzuse. Nu îi văzuse niciodată pierzându-se și dându-se bătuți în fața suferinței. Mai aveau și alți copii pentru care să-și facă griji, copii care trebuiau să mănânce. Mai era speranță pentru copiii rămași; aceasta era busola lor în viață. Care era diferența dintre asta și viața ei? Nu mai avea și ea doi băieți minunați, precum și o mare responsabilitate? A strâns din buze și s-a uitat la hârtiile din fața ei.

Din cabina din sticlă a șefului ei s-au auzit țipete și înjurături. Nu va mai dura mult și avea să bată cu pumnul în birou atât de tare încât dozele goale de Coca-Cola aveau să zornăie. Apoi, fața lui avea să se facă roșie de furie și pereții de sticlă aveau să

înceapă să vibreze din cauza răcnetelor lui. Rosalie s-a uitat la ceas. Pesemne că asculta vreun program la radio pe lungime de undă lungă. De ce făcea asta? La ce bun? Întotdeauna se plângea în astfel de momente că voia să se întoarcă în Africa de Sud. Rosalie s-a mai uitat o dată la Henry. Știa ce efect aveau crizele lui Mo asupra lui. De fiecare dată când țipa, Henry încerca să-și îndrepte spatele slab, dar asta nu-l ajuta. O viață de nesiguranță îl făcuse să stea cu umerii căzuți în permanență.

Mo a înghețat cu mâna ridicată în aer. Parcă se oprise din respirat, fața lui de culoare roșu aprins s-a făcut cenușie. Pentru o clipă, Rosalie s-a speriat că șeful ei în cele din urmă se agitase atât de tare încât făcuse infarct. A sărit în picioare în același timp cu Henry, așteptându-se să-l vadă pe Mo căzând până să ajungă ea în biroul său, dar el rămas în continuare cu mâna în aer, cu fața împietrită.

— Ce se întâmplă? a strigat Henry, dar Mo a făcut semn cu mâna.

— Ascultă! a zis el, în timp ce culoarea începea să-i revină în obraji.

Rosalie s-a trântit pe scaunul jerpelit rezervat pentru clienți, gata să izbucnească în lacrimi. Dacă mai auzea și alte vești proaste, pur și simplu nu avea să facă față.

— Ascultă și tu ce spune idiotul ăla! a zis Mo.

Era vocea președintelui Jansen și era calmă. Unele voci sunt extrem de potrivite pentru a trece de zgomotul de fond al frecvenței radio nefolosite, și vocea lui se număra printre ele. În ciuda zgomotului și a semnalului care se pierdea din când în când, părea că vorbește de aproape, iar cuvintele lui erau ca o mână întinsă care oferă prietenie și mângâiere.

— În dimineața aceasta, cea mai arzătoare dorință a noastră a fost îndeplinită, spunea el. Investigatorii noștri competenți din New York l-au găsit pe „Ucigașul de pe acoperiș” la ora opt dimineața, ora locală, lângă Universitatea Fordham, în timp ce-și aștepta următoarea victimă. După un scurt schimb de focuri, a fost lovit de un glonț identic cu cele pe care le-a folosit el însuși pentru a răspândi teama și dezastrul. Potrivit purtătorului de cuvânt de la FBI, a murit imediat după ce a fost împușcat, fără să fi apucat să dea vreo explicație legată de comportamentul lui de terorist nebun.

— Dumnezeule, e mort? a întrebat Henry încet.

— Norocul prostului pentru Jansen! a chicotit Mo Goldenbaum.

— Purtătorul de cuvânt al FBI a declarat și că descoperirea anchetatorilor a avut legătură cu faptul că agenții de recensământ ajunseseră în zona din jurul Prospect Park, mai exact pe Flatbush Avenue. Când agentul de recensământ a ajuns la apartamentul atacatorului, a cerut amprentele bărbatului, așa cum prevede legea. A observat și cât de neliniștit a fost bărbatul din acest motiv. Agentul s-a întâmplat să fie o persoană care avea experiență în sistemul de corecție, un bărbat antrenat să observe mici semne care indică criminalitate, și această experiență a lui l-a făcut suspicios și l-a determinat să recomande ca apartamentul atacatorului să fie cercetat.

— Dacă această persoană prudentă nu și-ar fi făcut treaba, cetățenii din New York nu ar mai putea acum să meargă la serviciu sau la școală fără să se teamă pentru viețile lor. În schimb, casa bărbatului a fost cercetată în timp ce el a fost plecat și au fost găsite câteva dovezi care au indicat faptul că el era vinovatul.

— Supravegherea îndeaproape de ieri și de azi-noapte a suspectului a dus la concluzia finală privind această dramă îngrozitoare care s-a desfășurat în New York în ultimele câteva luni. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că în sfârșit s-a terminat. Uciderea a douăzeci și șapte de oameni nevinovați ne amintește de multele procese teribile pe care au trebuit să le îndure americanii de-a lungul timpului drept rezultat al oamenilor nebuni care au avut arme. Sunt convins că aceste probleme vor aparține în curând trecutului. În ultima lună am confiscat mai bine de un milion și jumătate de arme ilegale; puse una lângă alta, toate aceste arme s-ar întinde din Washington până în New York. Vă spun eu că merită tot ceea ce facem. Deja am confiscat la fel de multă muniție din casele oamenilor de rând cât a fost folosită în războaiele din întreaga lume în anul 2008, și încă mai este multă de confiscat. Va merita efortul.

Mo Goldenbaum a pus mâna pe mânerul sertarului de la biroul lui și l-a deschis. Apoi a scos un pistol greu și i-a desfăcut încărcătorul.

— Pfiu! a șuierat el. Voiam doar să văd dacă a numărat și muniția mea.

A râs atât de tare încât tot corpul i s-a cutremurat, iar Henry i-a făcu semn cu degetul mare, ușurat. Rosalie nu a reușit să spună nimic.

— Departamentul de Securitate Internă ne informează că examinarea balistică a confirmat faptul că l-am prins pe bărbatul care trebuie. America poate acum să respire în voie.

Rosalie a privit în gol. Auzise zvonuri cum că avusese loc o încercare de asasinare a președintelui, dar iată-l aici, adresându-se țării. Auzise și că lumea susținea că „Ucigașul de pe acoperiș” nu lucrase singur, că avusese complici, dar acum nu mai era așa.

Deci totul ar fi trebuit să fie în regulă – numai că nu era. Pentru că Frank era mort.

— Poporul american a fost eliberat de încă o povară, a continuat președintele Jansen, iar Henry s-a ridicat încet, ca să evidențieze cât de important era.

Rosalie nu i-a urmat exemplul.

— Încă o persoană cu probleme mentale a fost neutralizată. Drept rezultat al programului „Viitor Sigur”, țara noastră a devenit un loc mai bun și mai sigur în care să trăim, și credem cu fermitate că acest proces va continua. Noi americanii avem o tradiție lungă în ceea ce privește faptul că ne creăm singuri problemele și acum acest lucru trebuie să înceteze. Uitați-vă doar la ce s-a întâmplat în alte părți. Vedeți cum sprijinul nostru pentru Saddam Hussein – când am avut nevoie de el împotriva clericilor iranieni – și susținerea lui Osama Bin Laden împotriva Armatei Roșii s-au dovedit a fi o sabie cu două tăișuri care mai târziu s-a întors împotriva noastră cu consecințe catastrofale. Uitați-vă ce s-a întâmplat când ne-am implicat în Coreea, Vietnam și Somalia. Uitați-vă la Israel. Ne-am pierdut fiii și fiicele și ne-am făcut adversari noi. Uitați-vă la ce ne-am făcut singuri, aici la noi acasă. Ne băgăm nasul în orice și ne facem mai multe griji din cauza străinilor din partea cealaltă a lumii decât pentru noi. Dar totul se termină acum. Nu mai vrem probleme, nu mai vrem să îngropăm și alți fii și fiice. De acum înainte, vom lăsa lumea să aibă grijă de ea, în timp ce noi vom avea grijă unii de alții, aici, în țara lui Dumnezeu. Reformarea modului nostru de a gândi ne va deschide calea.

În acel moment, transmisiunea radio a fost întreruptă de o voce care alterna între engleză și franceză. Mo Goldenbaum a oprit radioul.

— E un post canadian; au luat discursul dintr-o transmisiune televizată cu jumătate de oră în urmă, a explicat el.

Apoi s-a întors spre telefon și a apelat un număr.

— Ai văzut? a întrebat el, fără altă introducere.

Trebuie să fi fost soția sa.

— Da, așa este! Acum tu și copiii puteți veni din nou acasă. New York e sigur!

Mo Goldenbaum și-a întins corpul imens în timp ce crainicul a încheiat prin a spune că președintele Jansen fusese forțat să amâne conferința de presă de ieri din cauza unui atentat, dar că nu era rănit și acum se întorsese la Washington.

— Deci Tom Jumper i-a luat-o puțin înainte, ha ha! a spus Mo râzând atât de tare încât bărbia dublă i s-a încrețit. Acum zece minute, pe același post, a susținut că „Ucigașul de pe acoperiș” a fost un complot al Casei Albe, împreună cu alte atacuri și crime.

Șeful ei a clătinat din cap.

— O sincronizare ca naiba, dar trebuie să-l admirăm pe nenorocit pentru că a avut curaj și a reușit să păcălească FBI-ul până acum.

Rosalie s-a ridicat și s-a întors la biroul ei. Cu câteva zile în urmă, ar fi simțit cum i se ia o piatră de pe inimă, dar acum era prea târziu. Piatra nu mai putea fi urnită din loc.

Telefonul a sunat iar. Mo Goldenbaum a răspuns, apoi i-a făcut semn prin geam să răspundă ea.

Era poliția de la secția din Barkley Avenue. Erau foarte formali și îi dădeau vești proaste.

Îi arestaseră pe James și pe Dennis în timp ce îi băteau pe doi traficanți de droguri în văzul tuturor. Unul dintre ei era încă inconștient, dar avea să-și revină. Băieții susțineau că erau bărbații care îi vânduseră droguri fratelui lor acum decedat. Poliția le înțelegea situația, dar legea trebuia să-și urmeze cursul. Băieții deja fuseseră dați în judecată și ei voiau să știe dacă ea poate să ajungă la închisoare imediat ca să le plătească cauțiunea. În ultima vreme nu mai puteau să țină oameni în închisoare care nu comiseseră o crimă mai serioasă. Rosalie a

stat atât de mult timp fără să răspundă încât ofițerul a trebuit s-o întrebe din nou.

— Să vin la secție? Acum? Nu, mulțumesc, nu prea cred, a răspuns ea în cele din urmă și pus jos receptorul încet.

A ridicat capul și a privit biroul ireal de gol. Henry a dat din cap spre ea, parcă spunându-i că totul era bine, orice ar fi fost. Numai Mo a prevăzut că avea să cedeze nervos.

•

A plâns până aproape că i-au ieșit ochii din cap; obrajii ei negri erau plini de sare. Mo și Henry încercaseră să o calmeze, apoi acceptaseră că încercarea lor era inutilă. Când pierzi un fiu, trebuie să ți se permită să jelești, așa cum spusese Mo.

Rosalie a stat la unul dintre numeroasele birouri goale din capătul îndepărtat al marii încăperi și a încercat cât de cât să se gândească. Era convinsă că visul unei vieți liniștite la țară, lângă sora ei, va deveni într-o zi realitate. Acum acel vis se spulberase. Puținii bani pe care-i avea puși deoparte nu-i vor ajunge probabil nici măcar pentru înmormântarea lui Frank, ca să nu mai pună la socoteală și cauțiunea pentru cei doi fii care-i mai rămăseseră. Ce putea să facă? Ce Dumnezeului ar fi putut să facă? Toată viața se chinuise să le dea bani tuturor cât le trebuia și să pună puțin deoparte pentru zile negre. Ce ar fi trebuit să facă acum, când acei bani nu erau suficienți?

S-a uitat la cabina de sticlă a lui Mo și l-a văzut clătinând din cap. Poate că el o va ajuta. Bineînțeles că ar ajuta-o, dacă ar putea. La fel și Henry. Dar știa că nu aveau cum, și nimeni dintre cei cunoscuți nu avea cum s-o ajute. În patruzeci și opt de ani petrecuți pe această planetă, trecuse prin multe, dar niciodată nu fusese independentă financiar, și acum acest lucru avea s-o tragă la fund.

— Îmi dai voie să plec acum, Mo? a întrebat ea prin Intercom[25]. O să lucrez peste program luni, bine?

•

Și-a luat geanta de mână și și-a făcut drum printre protestatarii din fața magazinului lui Jansen de pe East 14th. „Doar trădătorii cumpără de aici”, era scris pe câteva dintre pancartele oamenilor. Poliția nu a încercat să-i împrăștie, ci doar menținea un mic culoar, în cazul în care cineva se încumeta să-și testeze norocul și să intre în magazin. De câteva săptămâni

---

[25] Sistem de comunicație în interiorul unei companii (n. red.).

se întâmpla asta. Dacă suferise cineva din punct de vedere financiar din pricina stării de urgență, acela era însuși președintele, asta era clar. Atât de mult încât acționarii s-au plâns în cor, văzând cum acțiunile lor scădeau.

Tensiunile începeau să fiarbă la intersecția dintre East 14th și Broadway. Acolo, sute de cetățeni ai orașului se adunaseră și practic strigau spre acoperișuri ce credeau ei că ar trebui să se facă cu cadavrul „Ucigașului de pe acoperiș”. În ciuda setei de sânge și a sugestiilor bolnave, comportamentul se potrivea la fix. New-yorkezii erau renumiți pentru solidaritatea lor atunci când venea vorba de sentimente – chiar și de cele mai întunecate – și aici era vorba doar despre sentimente.

•

Rosalie Lee și-a croit drum spre Pen Station. S-a gândit că îi va lua mai puțin de trei ore ca să ajungă la Washington cu Acela Express. O va costa toți bănuții pe care îi avea la ea, dar numai acolo putea să găsească soluția la problemele ei. Trebuia să împrumute bani de la Doggie și știa că pentru aceasta câteva mii de dolari erau o sumă pe care și-o permitea cu ușurință.

Rosalie s-a uitat la ceasul de la mână. Era abia ora două după-amiază și putea să ajungă la biroul lui Doggie cel mai devreme la șase.

Țipetele mulțimii triumfătoare s-au estompat după ce a trecut dincolo de dubițele FEMA spre punctul de control de la Penn Station. *Când o să ajung la Washington o să-l pun pe paznic să o cheme afară*, s-a gândit ea. *Sunt sigură că e la serviciu azi. Știu că se va bucura să mă vadă. Da. O să împrumut două mii – nu, poate patru – și o să ajung înapoi acasă până la miezul nopții. Apoi, dacă îl sun pe ofițerul de serviciu de la secția de pe Barkley Avenue, el îmi va spune ce să fac – dacă pot să mă duc acolo și să-mi iau băieții. Poate că îmi vor spune și ce să fac cu cadavrul lui Frank.* Uitându-se la soldații care verificau gențile și valizele de la punctul de control, a încercat pentru moment să-și alunge din minte imaginea băiatului ei, zăcând rigid și singur într-o cameră rece ca gheața. A încercat să se concentreze pe soldați și pe expresiile lor dure și vigilente, pe orice altceva care să o împiedice să țipe.

S-a îndreptat direct spre cea mai apropiată intrare în gară și le-a dat geanta celor doi soldați care trebuiau să o controleze.

— Rezervarea dumneavoastră, doamnă, putem s-o vedem? a întrebat unul dintre ei.

Vraja s-a rupt și gândul la Frank a copleșit-o din nou. Cadavrul rece, privirea goală, dar și râsul lui ușor care cu mult timp în urmă putuse să-l oprească pe nenorocitul ei de soț să devină violent. Rezervarea ei, spusese controlorul. Înapoi la viața reală, așa, pur și simplu! Văzuse barajele poliției și știa că însemnau probleme. Auzise povești groaznice despre lucruri care se întâmplau și simțise mirosul de cauciucuri arse dinspre punctele de control din Brinsmade și Huntington. Deci cum putuse să fie atât de inconștientă? Cum își închipuise că poate pur și simplu să se ducă la Washington și să o implore pe Doggie să-i dea bani, așa pur și simplu? Ea, care nici măcar nu-i trimisese un cuvânt de consolare lui Doggie când tatăl ei fusese arestat? Ce o făcuse să se creadă atât de specială?

În acel moment a simțit o strângere puternică de inimă. A reușit să inspire adânc o dată și să ridice brațul la sân în timp ce a încercat să-l apuce pe unul dintre soldați cu celălalt. Au strigat ceva la ea; nu a auzit ce, doar că trebuia să-i dea drumul. Câțiva trecători au încercat să o prindă în timp ce se prăbușea, dar nu au putut să o țină. Lui Rosalie nici nu-i mai păsa. Nu-l vedea decât pe Frank în fața ochilor, zăcând în Weir Creek Park, murind încet.

— O, băiețelul meu! a bocit ea. O, scumpul meu fiu, ce ți-am făcut noi ție?

Capitolul 22

Fusese complet sigură că T. Perkins o va contacta. Trecuseră deja aproape două zile și speranțele ei începeau să pălească. Mai erau câteva ore, și timpul în care aștepta era exact timpul pe care-l mai avea de trăit tatăl ei, și fiecare minut părea o smucitură inevitabilă către eternitate.

Și totuși Doggie a așteptat.

Deși era sâmbătă, Șeful Cabinetului Lance Burton chemase lot personalul din Aripa de Vest. Cu două zile în urmă, fusese un atentat la viața lui Jansen, și toată lumea trebuia să fie supusă unui interogatoriu până când fiecare detaliu și fiecare posibilitate erau analizate. Ieri stătuseră în birourile lor aproape toată ziua, așteptând să fie chemați, dar ca să răspundă la întrebările Serviciilor Secrete în mod satisfăcător era nevoie de timp. Fusese o gravă breșă de securitate elementară și nu trebuia să se mai repete. Nu se vorbea despre cine pregătise atacul, pentru că probabil nimeni nu știa.

Câțiva dintre oamenii lui Ben Kane și un expert în interogări de la Departamentul pentru Securitate Internă care arăta ca un contabil gras, îmbrăcat cu o vestă croșetată, au interogat personalul în funcție de rang. Mai întâi personalul din jurul Biroului Oval, apoi personalul lui Burton și Sunderland, apoi al lui Donald Beglaubter și Wesley. Și astfel au trecut încet prin toate birourile și locurile de muncă. Avea să fie o zi lungă, iar Doggie era ultima pe listă. Trebuia neapărat să ia legătura cu Perkins între timp. Dacă nu obțineau un ordin de amânare a executării, totul urma să se termine peste șaizeci de ore.

•

Când a ajuns ea la paznicul de la ușă, la ora 5.55 sâmbătă dimineața, simțea că Jansen era deja la Casa Albă. Era ceva ce știa, pur și simplu, ca și cum prezența lui era chiar pulsul Casei Albe. Bine, cel puțin se părea că nu fusese rănit grav, pentru că ieri circulaseră multe zvonuri care susțineau contrariul, inclusiv unul care afirma că atacatorul care aruncase o grenadă fusese omorât pe loc, împreună cu alți doi bărbați, posibil agenți de pază.

Câțiva dintre oamenii lui Kane îi așteptau în hol pe angajați și le-au spus să ia loc și să aștepte în birourile lor până când venea cineva să-i interogheze. Exact ca ieri.

Nu mai fusese niciodată atâta încordare la Casa Albă. Nimeni nu putea să ignore atmosfera extrem de tensionata și oamenii pur și simplu nu puteau să-și facă treaba. Trebuiau să mai aștepte până când pericolul de a fi acuzați de ceva avea să treacă.

Doggie avea și ea propriile gânduri legate de chestiunea aceasta. Probabil că acum colegii ei începeau să înțeleagă cum era să fie în locul ei.

S-a gândit să-l sune pe Wesley, dar a renunțat. Nu voia să-i provoace rău în vreun fel. Nu că s-ar mai fi gândit cineva prea mult la cariera sa în ultima vreme, dar știa că nu i-ar fi făcut bine să aibă de-a face cu ea. Deci dacă avea nevoie de ajutorul lui în acest mausoleu excesiv de supravegheat, trebuia să fie discretă.

S-a ridicat de pe scaun, și-a pus un dosar de protocol la subraț și a trecut hotărâtă și repede printre birourile paralizate spre zona lui Wesley. Erau vreo treizeci de metri maxim de la biroul lui până la Biroul Oval, unde Președintele Jansen probabil că se afla acum. Va trebui să dea ochii cu baricada de costume gri și negre și cu privirile vigilente și toată lumea se va uita la ea ca la un deșeu toxic. Dar Doggie a ținut dosarul strâns lipit de corp și a privit fix înainte. Biroul purtătorului de cuvânt era de fapt principalul punct de interes din sfera sa de activitate, și cine putea să știe ce informații importante ar fi putut să aibă pentru Wesley Barefoot? Pur și simplu trebuia să pară că are răspunsul final pentru orice întrebare – asta conta. Asta, și faptul că Wesley să fie în biroul său.

Doi bărbați cu maxilare puternice și sprâncene groase au oprit-o în fața ușii lui Wesley, au controlat-o conform rutinei, i-au deschis dosarul, l-au studiat și au întrebat-o de ce nu a stat în biroul ei așa cum primise instrucțiuni. Apoi au privit-o fix, observându-i buzele sfidătoare în timp ce răspundea. Bine, se va întoarce și va sta în biroul ei, dar între timp ar fi fost bine s-o lase să-și facă treaba, astfel încât Wesley Barefoot și președintele să primească materialul pe care îl așteptau.

Apoi a așteptat douăzeci de minute în fața ușii sale, cu dosarul la subraț, învăluită în priviri vigilente care ar fi putut cu

ușurință să descopere, în ciuda șanselor mici, dacă izbutise să ascundă o armă letală în vreo parte a corpului său femeiesc diabolic.

Wesley nu a ieșit; doi bărbați au ieșit din biroul lui și au condus-o înăuntru. El stătea la birou, cu mâinile pe cana cu cafea. Nu părea în apele lui. A încercat să zâmbească la vederea ei, dar nu a prea reușit.

— Chiar e teribil să lucrezi aici azi! a comentat ea.

El a încuviințat din cap.

— Deci ai auzit?

— Ce să aud?

Wesley a lăsat capul în jos puțin.

— Deci nu ai auzit! a spus el inspirând adânc.

— Ei bine, o să afli în curând, așa că s-o ia naiba de procedură! Donald Beglaubter este mort.

Privirea lui fu aproape spășită în timp ce Doggie se chinui să apuce brațul scaunului său în plus și se așeză.

— O, nu, spune-mi că nu e adevărat, Wesley!

El a rămas cu privirea ațintită la masă.

— Din păcate, este adevărat! Donald a fost omorât în timpul atentatului de ieri.

— Dumnezeule!

A simțit o transpirație rece pe gât și pe piept. Unul dintre cei mai buni prieteni ai ei din ultimii ani murise și Wesley se purta de parcă și el abia auzise această veste. Cum putea să fie așa? Era purtătorul de cuvânt de la Casa Albă, pentru numele lui Dumnezeu, așa că dacă Șeful Comunicațiilor era mort, el trebuia să fie primul care să afle. Cine altcineva în afară de Wesley ar fi putut să preia sarcinile lui Donald, acum că Lance Burton nu-și mai vedea capul de treabă în calitate de Secretar General?

— Nu, nu are logică! a zis ea încet. Am fost toți aici ieri, fir-ar să fie! Cum poate să fie ținut secret așa ceva, atât timp? E ceva necurat la mijloc. Tu trebuie să fi știut asta de ieri, așa că de ce naiba nu mi-ai spus?

— Crede-mă, Doggie, nici eu nu știu prea multe!

A venit lângă ea și s-a lăsat pe vine în fața ei, încercând să o privească în ochi.

— Nu am știut, a spus el, dar ea nu era pregătită să se uite la nimeni în momentul de față. De ce ai venit aici, Doggie?

A trebuit să înghită de câteva ori înainte să poată rosti cuvintele.

— O, Wesley, trebuie să ajung să-l văd pe Jansen! Poți să mă ajuți?

Și-a pus capul în mâini.

— Jansen *trebuie* să amâne executarea tatălui meu. Este posibil ca tata să nu fie vinovat, Wesley! Cred asta din ce în ce mai tare, dar nu am timp ca s-o dovedesc. T. Perkins lucrează la asta, dar avem nevoie de mai mult timp.

L-a apucat de mâini.

— Wesley, ascultă, trebuie să mă ajuți!

El s-a uitat la ea cu ochi triști. Nu era un semn bun.

— Nu pot, Doggie! a răspuns.

A simțit că cuvintele o sugrumau și camera parcă devenise o cămașă de forță. Senzația de răceală de pe pieptul ei se transformase în picături de sudoare. Ce mod de a-ți atârna o sentință la moarte în fața ochilor!

— Încearcă! a insistat ea.

El s-a ridicat și s-a sprijinit de raftul cu cărți, cu mâinile la spate, încercând să țină situația sub control.

— Trebuie să te avertizez, Doggie! Nu cred că ar fi înțelept să aduci vorba de cazul tatălui tău.

Și-a pus mâna pe legitimație și i-a făcut semn să facă și ea la fel.

— Știi cât de periculos este să te afli în clădirea asta acum? a șoptit el. Donald e mort și alții ori sunt morți, ori dispăruți. Sunt atât de multe lucruri pe care mi-aș dori să le înțeleg, cu care Jansen probabil că ar putea să mă ajute, dar eu nu mai pot să fiu singur cu președintele. Am fost cu el în Biroul Oval ieri, încercând să explic de ce a trebuit să schimbăm traseul, dar el m-a oprit. Nu a vrut să audă de așa ceva și a zis că, potrivit informațiilor lui, situația nu era atât de rea, că se va îmbunătăți în curând. Apoi mi-a cerut să plec.

Wesley și-a umezit buzele.

— Mi-a cerut să plec și să mă întorc doar când mă cheamă el. De atunci, am scris două discursuri pentru el, dar nu am discutat despre ele nici măcar o dată. Parcă s-a închis în biroul lui blestemat. Nici măcar Lance Burton nu poate să aibă audiență cu el. Cred că incidentul de alaltăieri l-a șocat rău. Cu siguranță că nu este deloc bine.

Ea a încuviințat din cap. Până acum, Jansen se aflase de trei ori la un pas de moarte și, de fiecare dată, oameni care însemnaseră mult pentru el fuseseră omorâți. Bineînțeles că nu era bine.

Doggie s-a ridicat încet.

— Eu intru acolo! a spus ea, suficient de tare încât cei care trăgeau cu urechea s-o audă clar.

Wesley a încercat în zadar să o oprească înainte să închidă ușa în urma ei. Cei doi paznici, fiecare cu un deget la cască, au oprit-o.

— Da, domnule! a mormăit unul dintre ei în rever și s-a întors spre Doggie. Trebuie să te întorci la biroul tău. Acum!

Wesley a deschis ușa, dorind să vorbească cu ea, dar i s-a poruncit să intre la loc în birou de parcă ar fi fost un subordonat. Toată lumea primise ordin să stea în birou până când se termina investigația, au zis ei, și asta era valabil și pentru el. Asta era o lovitură greu de acceptat pentru un bărbat care avusese o carieră atât de extraordinară. Nici măcar dragul de Wesley nu avea nici cea mai mică șansă să o ajute. Din păcate, începea să înțeleagă asta prea bine.

•

După ce a revenit în biroul ei de dimensiunea unei cutii de pantofi, a sunat la biroul șerifului din Highland și a fost anunțată că intervenise o problemă serioasă, dar că mesajul ei va fi transmis. Apoi a sunat pe numărul de mobil al lui T. Perkins de cinci ori și a intrat mesageria vocală de fiecare dată. Era de ajuns ca să o ia razna.

— Te rog, T! a implorat ea. Sună-mă cât de repede poți, bine? Sună-mă pe telefonul meu. Ai numărul meu.

Și-a trecut mâna peste față și brusc i s-a făcut rău. Disperarea și neputința se solidificaseră și formaseră o piatră în stomacul ei. Dacă se ridica, avea să vomite.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce putea să facă?! De ce citise atât de multe despre cum erau executați oamenii? Era atât de groaznic. Cum putea să-i lase să-l lege pe tatăl ei de targă și să privească tacit cum se întâmplă? Să vadă cum tatăl ei disperat zace acolo, așteptând să curgă Pentothalul prin tub, și treizeci de secunde mai târziu să devină inconștient când îi ajunge la creier? Apoi cum următorul val, de data aceasta de otravă, Pavulon, îi va face diafragma și plămânii să cedeze și, în cele din

urmă, clorura de calciu îi paralizează inima și-l omoară? Și-a pierdut echilibrul pentru un moment și s-a clătinat pe picioare până s-a lovit de un dulap cu rafturi în care de obicei își ținea hârtiile pe jumătate neglijate în teancuri înalte. Unul dintre teancuri s-a răsturnat, trântindu-l și pe cel de lângă el. A întins mâna din instinct ca să împiedice avalanșa și a lovit statueta cu Buddha care funcționase drept prespapier pe grămada de documente. A luat-o în mână ca să se uite la ea. O simțea rece și ciudată, și oarecum fragilă, ca o relicvă din trecut care nu suporta să fie venerată sau atinsă.

A privit adânc în ochii lipsiți de viață ai figurinei și și-a adus aminte de o stradă cu negustori aglomerată, dintr-un loc îndepărtat și dintr-o perioadă îndepărtată. O perioadă în care Jansen fusese aproape de ea, în care fusese în compania unor oameni care-i doreau binele. Apoi a îmbrățișat statueta și a simțit cum îi revine determinarea. Dacă era complet imposibil să ajungă la Jansen, poate că putea să se ducă la Thomas Sunderland să-i arate micul Buddha. Cu siguranță ar fi disprețuit-o pentru asta, dar știa ce însemna. Poate că Sunderland avea s-o lase să-l vadă pe Jansen dacă voia – el, și nimeni altcineva. Poate că putea să negocieze cu el, să-i promită că va demisiona dacă putea să-i aranjeze o audiență cu președintele. Da, așa trebuia să facă. Donald Beglaubter era mort și nimeni dintre cei pe care îi plăcea în locul acela nu o convingea să rămână. Așa că de ce să nu-și dea demisia?

A trecut pe lângă câteva birouri cu ușile închise din care a auzit fragmente de conversații. Interogările erau în desfășurare.

Cei doi paznici din fața ușii lui Wesley Barefoot au observat statueta lui Buddha în timp ce ea se apropia de sanctuarul din Aripa de Vest și i-au transmis un semnal unui gardian bine făcut care stătea în fața biroului lui Thomas Sunderland. Era o mare diferență de înălțime între ei doi, când el a privit-o de sus în timp ce a întins mâna. Paznicul era Ben Kane, un bărbat pe care îl ura din tot sufletul, fiind agentul de pază care depusese mărturie împotriva tatălui ei. Cum puteau să-i permită să lucreze la Casa Albă când cauza indirectă a uciderii lui Mimi Jansen fusese incapacitatea lui de a-l percheziționa cum trebuie pe Toby O’Neill? Nu înțelegea asta.

— Dă-mi să văd chestia aia! a spus el, cu suspiciunea profesională a unui agent special cu mulți ani în spate.

Și cu o atitudine sfidătoare pe care o dobândise lucrând în domeniul politicii în aproximativ același număr de ani, ea a răspuns:

— E un Buddha! Cântărește cam un kilogram și e făcut dintr-un material ieftin și de proastă calitate, așa că ai grijă să nu-l apeși prea tare. E gol pe dinăuntru și nu reprezintă în niciun fel o amenințare pentru societate și nici pentru cariera ta. O fi el urât, dar a fost un cadou din partea președintelui Jansen, și acum sunt în drum spre el ca să i-l înapoiez. Ai înțeles, domnule Kane?

Sperase că se va da la o parte ca să-și poată continua traseul spre ultimul paznic care stătea în fața Biroului Oval, dar mâna lui Kane a zburat în mod surprinzător de rapid spre figurină încât nu a apucat să-i observe decât brățările de aur strălucind înainte să i-o smulgă din mâini.

— Dă-i drumul! a strigat ea, crescând imediat nivelul de alertă al celorlalți paznici.

Unii dintre ei au dus mâinile la tocurile de pistol de la umăr, dar lui Doggie nu i-a păsat. Era micul ei suvenir și era un simbol foarte important în viața ei. „Vino la mine dacă ai nevoie de ajutor!” – asta îi spusese Jansen atunci. „Statueta aceasta este un simbol al prieteniei veșnice!”

Cum putea să ajungă până la Jansen dacă era atacată de munții ăștia imenși de carne și testosteron?

Doggie a încercat să treacă cu forța, dar Ben Kane a apucat-o strâns de umăr și a împins-o spre ușa biroului lui Sunderland. Vedea în ochii lui cum se gândea ce să facă în situația aia și se temea că o să-i facă rău. Apoi a alunecat brusc pe spate când ușa s-a deschis și vicepreședintele Sunderland a apărut în prag cu o expresie rece pe chip. Nu a zis nimic, abia le-a aruncat o privire paznicilor care alergau spre ei, până când toată lumea s-a liniștit. Apoi a luat mica statuetă și i-a făcut semn cu capul să-l urmeze în biroul său.

Doggie nu mai fusese acolo de când Sunderland fusese numit vicepreședinte. S-a uitat în jur și a simțit cum se încruntă. Oriunde s-ar fi uitat, camera era plină de dovezi despre puterea lui Sunderland și cât de conștient era de ea. Dacă stătea să numere, ar fi putut să găsească cel puțin douăzeci de fotografii înrămate cu Thomas Sunderland în care dădea mâna cu americani faimoși. Erau și cel puțin zece poze din tinerețea sa,

îmbrăcat în uniformă și privind spre peisaje necunoscute. Camera era atât de luminată încât parcă era un platou de filmare sau o celulă de interogare de gradul trei.

Toți pereții erau plini de panouri mari, pe care erau prinse decupaje din ziare și fotografii care reflectau cum vedea lumea exterioară și lucrurile care se întâmplau în Statele Unite. În ciuda IQ-ului său ridicat, Doggie nu cunoștea atât de multe limbi încât să poată evalua imaginea de ansamblu, dar ziarele în limba engleză precum *The Times, The Montreal Gazette* și *The Australian* spuneau totul clar. Lumea era oripilată de ce se petrecea în Statele Unite.

Sunderland s-a poziționat în fața ei, blocându-i priveliștea.

— Ce se întâmplă? Spune repede! s-a răstit el.

Părea grăbit, ca și cum fundația pilonilor săi de stoicism era pe punctul de a se prăbuși. Îl văzuse în multe situații înainte, dar doar de câteva ori fusese martoră la acea sclipire amenințătoare din ochii săi și știa că trebuie să fie pregătită pentru orice.

— Vreau să intru și să-i înapoiez statueta lui Jansen. Mi-a făcut o promisiune cândva și acum trebuie să mi-o îndeplinească.

— Președintele nu trebuie să facă nimic. Are lucruri mult mai importante la care să se gândească decât la mica ta problemă, Dorothy Rogers!

Mica ei problemă. Se gândise la tot felul de răspunsuri, dar niciunul nu fusese atât de disprețuitor și de lipsit de empatie sau de respect. Îi venea să-i dea una; tremura pe dinăuntru. Nu-l plăcuse niciodată pe Sunderland. Era un nenorocit, dur, calculat și rece. Nu erau cele mai rele trăsături ale unui bărbat cu o carieră ca a lui, doar că acum chiar îl ura pentru ele.

— Ce este… Ce este mai important decât viața unei persoane? a întrebat ea cu o voce tremurândă.

El și-a lăsat capul pe spate.

— Te aștepți să te las să-l implori pe președinte să-ți ierte tatăl, nu-i așa?

— Să-l implor? Nu, o să-i cer președintelui să amâne executarea deoarece ar fi greșit să nu facă asta. Au ieșit la lumină informații care ar putea să-l exonereze pe tatăl meu.

Nu a văzut nici cea mai mică reacție în privirea vicepreședintelui.

— Ascultă-mă bine, Sunderland! Vrei să-l pedepsești pe omul care trebuie, ce naiba, nu-i așa?

Era evident că nu-i plăcea faptul că i se adresa atât de neoficial; Doggie a observat asta imediat.

— Care sunt dovezile? a întrebat el cu o privire rece ca gheața.

— Sunt mulți factori care nu se potrivesc, domnule vicepreședinte. Dați-ne doar câteva săptămâni, apoi noi…

— Nu, îmi pare rău, dar cazul este închis din câte știm noi și tribunalele.

Era în stare să-i smulgă limba, dar în schimb a lăsat capul în jos din nou.

— Știu că vă pun într-o poziție foarte neplăcută, domnule, dar sunteți singurul care poate să-mi dea câteva minute cu președintele. Sunt dispusă să-mi trimit imediat cererea de demisie numai dacă îmi este permis să pledez pentru cazul tatălui meu. Doar *un* minut!

— Îți accept cu bucurie demisia, dar nu pot să mă ocup de restul!

Ea a strâns din buze.

— Atunci dați-mi statueta înapoi!

Dar Sunderland l-a ținut strâns pe micul Buddha, a făcut un pas înapoi și s-a sprijinit de birou ca bătăușul clasei care se dă mare cu statutul lui de tiran în curtea școlii. Nu avea să-și primească statueta înapoi, era foarte clar. Îi oferise disprețul lui, atâta tot. Nu putea să se aștepte la nimic altceva.

Acela a fost momentul care a umplut paharul.

— Dă-mi-o! a șuierat ea, sărind spre el și apucând figurina.

Thomas Sunderland era un bărbat osos, având încă vigoarea și supletea unui fost militar, așa cum a constatat când a apucat-o de încheietură și i-a răsucit-o, forțând-o încet să îngenuncheze. *Nu, fir-ar să fie, nu! a* zis încet, lăsându-și greutatea pe un picior în timp ce cu celălalt i-a dat un genunchi în zona inghinală cu toată puterea. Fața lui Sunderland a încremenit și el a căzut pe podea, gemând de parcă tocmai îl văzuse pe însuși diavolul. A întors capul spre ea, cu o privire de nebun. Era clar că tocmai devenise inamica lui numărul unu.

— Nu pleci nicăieri, a bolborosit el, în timp ce ea ridică figurina cu Buddha de jos. M-ai înțeles, târfo?

Lipsa lui de respect a făcut-o să îl lovească a doua oară, exact în locul în care zac sentimentele unui bărbat aproape toată viața lui. Oricum nu mai conta, o lovitură sau două. Pedeapsa avea să

fie severă oricum, dar a mai câștigat puțin timp, pentru că deocamdată Sunderland nu mai era conștient.

Părea dus și euforic în același timp.

A mers cu pași mari înapoi spre biroul său, simțind cum o urmăresc o mie de ochi, străpungând-o. În timp ce și-a strâns lucrurile, a auzit țipete din biroul lui Sunderland și pași grei pe coridor. *Zâmbește-le,* își repeta ea în minte, în timp ce-și strângea geanta la subraț și se îndrepta spre ieșire.

•

Abia când a ajuns pe Pennsylvania Avenue, cu o mulțime de protestatari în spate, și-a dat seama că tocmai trântise ușa pe care se luptase jumătate din viață s-o deschidă, o ușă în spatele căreia pândeau forțe puternice care puteau să-i distrugă viața. A observat că era din ce în ce mai multă agitație în cabina paznicului din spatele gardului din fier forjat, apoi a mai aruncat o privire în spate pentru ultima dată, asigurându-se că paznicul o identificase și pornise alarma. A trecut peste gazonul de pe strada lată, dincolo de mașinile de poliție care erau veșnic la datorie, și a zâmbit spre ofițeri, asigurându-se că aceștia îi văd legitimația.

Apoi a intrat în marea de protestatari cu priviri somnoroase și fețe ursuze.

A auzit strigătele gardienilor din spatele ei și fluierăturile lor stridente în timp ce s-a împins în grămada de protestatari care stăteau în fața statuii ecvestre din Lafayette Square. Observând că și-a aruncat legitimația pe jos, oamenii s-au uitat dincolo de ea spre Casa Albă unde câțiva paznici ieșeau pe poartă. Cineva care se cățărase într-un copac striga că veneau după ea și protestatarii au început automat să blocheze drumul spre ea. Nimeni nu știa de ce era urmărită, dar simțiseră că era un compatriot la ananghie și asta era de ajuns pentru ei. Mulțimea i-a făcut loc la fel cum Marea Roșie se despărțise pentru Moise, închizându-se din nou în urma ei, dar cu toate astea solidaritatea lor spontană a făcut-o să se simtă chiar și mai singură pe lume.

A privit în sus spre clădirile care o înconjurau. Nu știa sigur ce să facă. Unde să se ducă acum? Pentru moment, numărul de polițiști și de soldați din Washington era aproximativ același cu populația unei capitale scandinave. Șansele ei erau mici, dar Doggie era hotărâtă să nu se oprească și a ajuns la Hay-Adams

Hotel înainte ca sirenele de poliție din fața Casei Albe să fie activate. De acolo a alergat în ceața rece a dimineții, cu mâna la gulerul descheiat, pe Eye Street și a luat-o în diagonală spre singura parte a orașului cu care nu avea nicio legătură. Și-a golit toate cardurile de credit la primul bancomat pe care l-a găsit și a plecat în grabă cu mai bine de 15.000 de dolari ascunși în geanta ei Fendi, cu micul Buddha deasupra.

Nu s-a oprit până când nu a ajuns la firma Hertz de închiriat mașini pe 11th Street. A stat acolo o clipă, uitându-se la birourile iluminate cu neoane până când realitatea a prins-o în sfârșit din urmă. Nu putea să închirieze pur și simplu o mașină, nici să meargă mai departe la aeroport sau la gara Union, iar să meargă acasă ieșea din discuție. Pur și simplu nu putea să meargă în niciun loc în care mergea înainte, nici în Washington, nici în Virginia. Era complet singură și în văzul tuturor. Vânătoarea începuse și era abia ora opt și jumătate dimineața.

— E o nebunie! își spunea iar și iar, apoi a traversat o parcare și s-a îndreptat spre străzile mai mici, cu mai puțin trafic.

În fața ei a văzut câteva mașini de poliție care patrulau și a început să meargă mai încet. Și-a lărgit strânsoarea gulerului și a gândit la hainele pe care le purta. Dacă o descriere chiar și pe jumătate adevărată a ei fusese răspândită, trebuia să-și găsească alte haine și asta nu era ușor de făcut într-o zonă din Washington în care nu erau prea multe magazine, mai ales unele care să fie deschise sâmbătă dimineața. S-a strecurat printre două dubițe de livrări parcate și s-a ascuns în spatele lor când mașina de patrulă a trecut pe stradă. După ce a trecut, a stat puțin să se gândească. Din câte își dădea seama, avea doar trei opțiuni. Prima era să se întoarcă la Casa Albă și să spună că-i pare rău, deși asta, bineînțeles că ieșea din discuție.

Îl atacase pe vicepreședintele țării. Chiar dacă nu ajunsese expertă în legile curții marțiale la Harvard, știa că risca o pedeapsă serioasă. A doua opțiune era să găsească un hotel în care recepționerul să nu fie prea bănuitor dacă plătește cash și să se ascundă câteva zile. Dar unde putea să găsească un asemenea hotel? Nu în centru, asta era clar, iar Anascostia, la sud de râu, era prea departe. Nimeni nu putea să se aștepte să treacă ușor dincolo de punctele de control de pe poduri. Așadar era forțată să ia în considerare o a treia variantă mai ciudată: să

găsească pe cineva la întâmplare care să aibă un vehicul și pe care să-l convingă să o ducă undeva foarte departe.

Un sunet slab care s-a auzit din fundul genții ei a făcut-o să se oprească.

— Fir-ar! a înjurat ea scoțându-și telefonul dintre grămezile de dolari și închizându-l. De ce naiba nu se gândise la asta mai înainte? Acum sigur o găsiseră prin intermediul semnalului telefonului. Cât de eficient și de rapid puteau face asta, habar nu avea, dar se pare că nu atât de rapid încât să fie deja prinsă.

Și-a mușcat buza. *Puteau s-o găsească chiar dacă îl ținea închis?* se întrebă ea.

Corpul îi tremura în timp ce a scos bateria și a aruncat-o, iar apoi și-a pus telefonul la loc în geantă. Nu aveau s-o prindă *atât* de ușor.

A traversat strada spre un șir de mașini parcate în spatele cărora putea să se ascundă dacă mai treceau și alte mașini de patrulă.

Și cu pași mari și apăsați, s-a îndreptat spre nord.

După ce a mers timp de cincisprezece minute, a simțit că o urmărește cineva. Să nu fie cineva în uniformă, s-a rugat ea, dar nu s-a întors până când nu a ajuns la primul semafor. S-a liniștit când a văzut că nu era un polițist – cel puțin nu în uniformă –, ci un bărbat care arăta normal, de aproape șaptezeci de ani. Cu toate astea, era neliniștită. A încercat să se îndepărteze de el traversând pe partea cealaltă, dar el a venit după ea. Se așteptase să-i spună vreo prostie – erau atâția ciudați pe stradă –, dar nu s-a așteptat ca el să pună mâna pe umărul ei. S-a uitat în ochii lui pătrunzători, gândindu-se să strige după ajutor, dar nu a îndrăznit. *Nu pot să atrag atenția,* s-a gândit ea, strângând pumnii.

— Bine! a spus ea, privindu-l în față.

Era cărunt și avea pielea cenușie, iar mânecile jachetei sale din tweed erau prea scurte.

— Ne cunoaștem?

— Tatăl tău a omorât-o pe soția președintelui. Te recunosc de la televizor; n-ai cum să negi!

I-a împins mâna la o parte și s-a uitat la el supărată, deși era plină de tot felul de sentimente, numai de supărare nu. Voia să-i pună că o confunda, că i se întâmpla tot timpul, dar nu a putut. În schimb i-a zis:

— Nu tatăl meu a omorât-o pe Mimi Jansen, ci omul lui!

— Da, asta spui *tu*!

L-a împins în piept și a continuat să meargă spre următoarea intersecție, dar a văzut că încă o urmărea.

Pleacă! s-a gândit ea. *Ce treabă are asta cu tine? Dispari, bătrân prost!*

Oamenii din apropiere au început să observe ce se petrecea. Doggie a analizat fețele trecătorilor, felul în care reacționau când, deși încerca să scape de el, încă nu începuse să alerge. Cu siguranță se gândeau că trebuia să existe un motiv și deveniseră curioși.

— De ce n-o lași baltă, tataie? a bombănit ea după câteva sute de metri, observând cum cartierul se schimba.

Doggie nu mai ajunsese niciodată atât de departe la periferia orașului. Nu avea habar ce o aștepta până în Adelphi, în nordul orașului, dar trebuia să continue să meargă, în ciuda încălțămintei care o rodea și a junghiului groaznic pe care-l avea într-o parte. Trecuse de cimitire cu ceva timp în urmă, unde ar fi putut să-și petreacă noaptea înainte să meargă mai departe, dar era încă ziua în amiaza-mare, și de unde era să știe că va apărea un urmăritor bătrân?

A ajuns-o din nou din urmă, cu respirația tăiată, în timp ce ea cotea pe o stradă lăturalnică. *Pesemne că a fost atacant la facultate,* s-a gândit ea, șuierând printre dinți.

— Îmi aduc aminte de ține de la proces! a strigat el, cu un pas în urma ei. E vina ta că totul merge prost în țara noastră! E vina ta că președintele și-a pierdut mințile, îți dai seama de asta? Ea s-a întors brusc și l-a privit în ochi.

— Dacă e cineva care și-a pierdut mințile aici, tu ești ăla! De ce naiba alergi pe străzi în halul ăsta, bătrâne? Du-te acasă! O să faci infarct.

Gâfâitul lui i-a aruncat în nas un miros groaznic, dar înainte ca ea să-i poată răspunde, i-a dat o palmă tare peste obraz, încât s-a lovit cu capul de peretele din spate și a căzut pe trotuar.

— Să nu mă faci nebun! s-a văitat el, bătând cu piciorul în pământ, periculos de aproape de fața ei.

Doggie s-a lipit de perete, dar era clar că bărbatul nu terminase.

— Fă-i să înceteze înainte să fim măcelăriți cu toții ca niște câini, vacă dezgustătoare! a zbierat el.

Era pe punctul de a-i da un picior, dar câțiva trecători au început să se strângă în jurul lor, strigând la el să se oprească, și apoi o umbră a trecut prin fața ei și l-a împins pe bătrân.

— Vezi-ți de treaba ta, cioroiule! a șuierat nebunul, cu ochii mari și salivă la colțurile gurii.

Bărbatul negru a ridicat un deget.

— Dacă mai scoți un cuvânt, handicapatule senil, fascist și albinos, o să iau geaca aia ieftină și dezgustătoare de la Walmart și ți-o îndes în gura aia mizerabilă și nenorocită… care nu este în niciun caz la fel de demnă de sărutat ca a mea, a zis el, arătând spre gura sa și dezvelind încet niște dinți albi și mari.

Câțiva dintre cei adunați au început să râdă, dar bătrânul nu i-a auzit. Furia îl făcea să fie surd, dar nu și prost.

I-a luat ceva timp până să termine ce avea de spus, după care a luat-o la fugă, și după aceea nimeni nu mai avea nicio îndoială legat de cine era ea.

— Târfa asta e Doggie Rogers – o mai țineți minte? a zis el. Or să bage acul în taică-său luni, și abia aștept să se întâmple asta!

După micul lui discurs, nimeni nu a mai vorbit cu ea și nimeni nu a ajutat-o să se ridice. Au stat cu toții acolo, lungindu-și gâturile ca s-o vadă mai bine. Ea a auzit cum veneau și alții care întrebau ce spusese bătrânul, și după câteva minute au plecat cu toții fără să rostească un cuvânt. A rămas doar bărbatul care îi sărise în ajutor mai devreme.

— A fost al naibii de incredibil! a bombănit el și a întins mâna ca s-o ajute.

L-a lăsat să o ridice. Măcar nu menționase nimeni că e căutată de autorități. Probabil că se înșela, poate că nu era căutată.

Bărbatul a dat să plece, dar Doggie nu i-a dat drumul la mână. Dacă nu putea să aibă încredere în cineva care o ajutase în felul acela, atunci în cine?

— Ai mașină? l-a întrebat ea, simțind o parte a capului încă zvâcnind.

El s-a încruntat puțin, ca și cum nu înțelegea ce legătură avea faptul că avea el mașină sau nu.

Apoi a încuviințat din cap încet.

Ea a deschis geanta discret și a scos un teanc de bancnote; el nu trebuia să-i vadă toți banii.

— Du-mă în New York și o să-ți dau banii ăștia! Nu pot să stau la volan, aș fi prea expusă. Trebuie să mă ascund dacă e nevoie. Du-mă acolo și banii sunt ai tăi!

I-a arătat bancnotele.

El s-a holbat la bani mult timp, parcă transformând grosimea teancului în cifre. Apoi a luat banii și i-a numărat.

— Hei! a zis el în cele din urmă. Fată, sunt trei mii de dolari aici! Ce se întâmplă?

Ea s-a uitat la bani din nou. Deci erau mai mulți decât crezuse ea.

— L-am lovit pe vicepreședinte în boașe. De două ori. Asta înseamnă că sunt fugară.

El a rămas cu gura căscată de uimire. Informația asta a avut nevoie de ceva timp ca să-i ajungă la creier – până la pălăria sa rastafariană și înapoi –, înainte ca gura să i se lărgească într-un zâmbet și să scoată un chicot la fel de gros ca o mașină Buick Lesabre leneșă.

— L-ai lovit direct în boașe? Pe vicepreședintele Sunderland? a zis el șocat.

Era cea mai tare fază pe care o auzise în ziua aceea.

•

A dus-o pe Doggie în spatele blocului până la unul dintre cele mai fosilizate vehicule pe care le văzuse în viața ei. Indiferent unde te-ai fi uitat la exteriorul său uzat, era imposibil de determinat ce marcă era, ca să nu mai punem la socoteală ce model și din ce an era. Bucăți din cel puțin zece mașini fuseseră combinate pentru a forma acel morman ingenios reconstruit. Doggie a încremenit. Cum ar fi putut monstruozitatea aia să se deplaseze până pe Interstate 95 – darămite până în New York? Era un mister pe care nu voia să-l elucideze în acel moment.

El a observat neîncrederea ei și a scos o cheie prinsă de un breloc din buzunar.

— Pentru trei mii primești și mașina, bine?

Doggie nu știa ce să zică.

— Bine, atunci dă-mi doar două mii cinci sute, și suntem chit! Aș spune că e destul de riscant, să o transport pe cea mai mare distrugătoare de boașe a Americii dincolo de vreo zece puncte de control.

Ea a oftat.

— Se întâmplă să ai cumva și un telefon? Am nevoie de altă cartelă SIM, altfel or să mă găsească.

Și-a scos telefonul strălucitor de ultimă generație din geantă și i l-a arătat.

Asta a l-a făcut să-și arate din nou dinții lui minunați.

— Da, scumpete! a zis el. Am un telefon, dar dacă schimbăm cartelele SIM, vreau și telefonul tău.

Ce târg grozav! Telefonul ei costase de cel puțin douăzeci de ori mai mult decât al lui.

Obosită, a încercat să-l facă să înțeleagă cât de important era să scape de cartela SIM imediat sau cel puțin să aștepte o lună înainte să-i folosească telefonul. El a încuviințat din cap cu rânjetul lui imens și i-a dat un Nokia amărât care fără îndoială căzuse într-un W.C. public la un moment dat, cel puțin o dată. Apoi a dispărut pe cele mai uzate trepte dintre toate clădirile din zonă și s-a întors zece minute mai târziu cu o pungă de plastic în fiecare mână.

— Puțină mâncare pentru drum și câteva lucruri în care poți să te schimbi în timp ce conduc.

A deschis una dintre pungi și a scos un tricou XXL cu echipa de baschet Knicks. Apoi a râs.

— Da, da, nu-ți face griji, restul lucrurilor sunt destul de bune!

•

Ollie Boyce Henson – așa cum se numea bărbatul cu codițe în stil rastafarian – sigur avea o femeie acasă care iubea culorile aprinse, zorzoanele și decolteurile. Niciun om întreg la cap nu ar fi bănuit vreodată că această femeie care stătea lângă Ollie, îmbrăcată de parcă se ducea la carnaval și încercând să-și audă gândurile pe un fundal non-stop de muzică rap zgomotoasă, era nimeni alta decât stilata Doggie Rogers, absolventă la Harvard. Nu i-a luat mult ca să-și dea seama că mica trusă cosmetică pe care o avea la ea nu se potrivea cu orgia aceea de culori și a trebuit să-și folosească aproape tot rujul ca să obțină efectul bătător la ochi, dar nu chiar ieftin. Întotdeauna trebuie să-ți potrivești culorile, așa cum spuneau prietenele ei de la școală.

Au fost opriți de câteva ori pe drum, dar nu i s-a cerut niciodată buletinul. Asta pe de o parte pentru că nu semăna câtuși de puțin cu femeia pe care o căutau și pe de altă parte pentru că volumul muzicii descuraja orice verificare prelungită. Au controlat portbagajul și spațiul dintre bancheta din spate și

cea din față, apoi le-au făcut semn din mână cu expresii obosite. După două săptămâni în starea de urgență, cei mai mulți soldați își făceau treaba aia nenorocită de parcă lucrau de decenii. Știau că trebuie s-o facă cum trebuie și că vor fi trași la răspundere dacă lăsau vreun suspect să treacă de ei, dar pe de altă parte știau și că mai era o altă verificare la cincizeci de kilometri mai încolo pe autostradă. Poate că următorii controlori nu erau atât de frânți de oboseală; numărul mare de puncte de control îi făcea să se simtă liniștiți.

Făceau semne încet cu puștile ca să mențină traficul în mișcare, astfel încât cozile de vehicule să nu se facă prea mari, iar Ollie și Doggie și-au croit drum într-un ritm constant spre nord. Consecințele edictelor lui Jansen se vedeau peste tot. Sigla FEMA devenise o priveliște obișnuită, supermarketurile și mallurile nu mai aveau panouri cu reclame care anunțau reduceri, camioanele mari circulau pe jumătate goale, iar mașinile erau pline cu pasageri ca să se facă economie la benzină. Foști pușcăriași îmbrăcați în portocaliu erau pe drumuri cu utilaje și cărucioare, strângând tot ce vedeau, dar asta nu avea cum să ascundă starea generală de disperare. Acoperișurile sparte fuseseră peticite temporar cu bucăți de plastic și oamenii locuiau în rulote și în grădina familiei și a prietenilor lor, claie peste grămadă ca să poată face față cheltuielilor. Construcțiile încetaseră și erau soldați peste tot.

Zi după zi, superiorii lui Doggie de la Casa Albă proclamaseră că țineau totul sub control, că primul val de intervenții și de greutăți se terminase. Dar era o minciună. De fapt, valul devenea din ce în ce mai puternic, amenințând să provoace o inundație care va scufunda totul, inclusiv pe Doggie. Era greu să se gândească la tatăl ei în situația aia, dar se gândea totuși.

În mod constant.

•

La început, Ollie nu a zis nimic. Pur și simplu se uita la traficul lent și la oamenii care erau controlați în timp ce se legăna în ritmul muzicii, ținând motorul pornit și băgând mereu mâna în punga de plastic ca să scoată ceva de mâncare. Dar când Doggie l-a rugat într-un final să oprească muzica înainte să-i explodeze capul, șoferul ei a început în schimb să turuie de zor într-un fel care pe Doggie o deranja foarte tare. În timp ce treceau dintr-un oraș în altul, a aflat că nimic nu era sacru

pentru Ollie Boyce Henson. I-a spus tot istoricul lui care includea fiecare femeie cu care se culcase, fiecare tip cu care se bătuse și fiecare prostie mică pe care o făcuse de când ieșise de la școala de corecție. Obținuse o diplomă de licență în arta porcăriilor și una de master în indiscreție. Melița lui Ollie Boyce Henson reprezenta un pericol pentru mediu.

— Poți să stai câteva zile la văru-meu, locuiește în Bronx! a zis el. Să-i dai câteva sute de dolari și o dă imediat afară pe târfa care stă cu el. Poate că nu e cel mai frumos cartier pe care l-ai văzut, a adăugat el cu indulgență, dar la cum arăți, o să te potrivești la fix!

Și-a dat o palmă peste coapsă și a izbucnit în râs.

— Mersi, Ollie, dar nu! O să văd eu ce fac, a spus ea, încercând să-și activeze noul telefon. Cum fac să-mi trec toate numerele din telefonul meu în ăsta?

El a pus frână în fața unui Burger King și a scos din buzunar telefonul pe care-l primise de la Doggie. Apoi a scos cartela SIM și a băgat-o în telefonul pe care i-l dăduse lui Doggie.

— Să nu-l pornești! l-a avertizat ea.

Prea târziu.

El a clătinat din cap.

— Numai două secunde, apoi agenda din telefonul tău se va salva în memoria Nokia.

Ea a încercat să-l apuce de mână, dar apoi telefonul a sunat, făcând-o să tremure.

— Închide-l, închide-l, fir-ar să fie! Imediat!

— Hei! a exclamat el. Stai ușor, fată, am terminat!

A mai așteptat o secundă, a închis telefonul și a schimbat iar cartelele SIM. I-a luat jumătate de minut, maxim, dar în ceea ce o privea pe Doggie, o jumătate de minut era prea mult.

— Să nu mai faci asta, Ollie, m-ai auzit? Să ștergi tot ce e pe cartelă data viitoare când pornești telefonul și să *nu*-l folosești timp de o lună, altfel o să-ți pară foarte rău. M-ai înțeles?

El a încercat să pară speriat, cu gura plină de chipsuri de cartofi, dar asta nu a liniștit-o prea mult.

Doggie a oftat. Mai aveau aproximativ o sută zece kilometri până în New York, locul în care cei care probabil că încercau să o găsească aveau să-i piardă urma. Nu avea altceva mai bun de făcut decât să creadă asta.

A găsit numărul lui Rosalie Lee și a sunat.

Persoana de la telefon părea că gâfâie și era apatică, nu era ca acea Rosalie pe care o știa Doggie.

— Iisuse Hristoase! Dumnezeule, tu ești, Doggie?

Apoi a auzit-o pe Rosalie rostind o mică rugăciune.

— Vai, Iisuse, îți mulțumesc pentru că mi-ai ascultat rugăciunile! Mulțumesc, Iisuse, te iubesc!

După aceea vocea ei și-a recuperat forța, deși părea că o să izbucnească în plâns în orice moment.

— Sunt în drum spre tine, Rosalie. E în regulă?

— În drum spre mine? a spus aproape în șoaptă. Aici în New York? Iisuse, Iisuse, te iubesc!

— Rosalie…?

— A, da, Doggie! Vino, te rog! Am încercat să te contactez azi, da. Te-am sunat acum câteva ore, dar s-a întrerupt. Vai, faptul că m-ai sunat acum e unul dintre miracolele Domnului.

Deci Rosalie fusese cea care o sunase când avusese telefonul în geantă. Slavă cerului! Poate că nu reușiseră să o detecteze nici mai devreme. Poate că nu era nimeni pe lume – în afară de Ollie – care avea idee unde se afla acum.

A clătinat din cap. Nu trebuie să iei nimic de bun.

— Sunt într-o situație foarte proastă, Rosalie! O să-ți povestesc mai multe, dar acum vreau doar să te întreb dacă pot să stau la tine câteva zile.

Răspunsul a fost unul prompt.

— Poți să stai cât ai nevoie! zise ea. Dar, Doggie…

Din nou a auzit o rugăciune slabă, rostită în barbă.

— Doggie… a repetat ea, este posibil să-mi împrumuți câteva mii de dolari?

Mai erau și alții a căror viață nu era deloc ușoară.

•

După ce a terminat de vorbit cu Rosalie, Ollie a dat iar drumul la muzică, atât de tare încât plăcuța de înmatriculare și alte câteva părți slăbite ale mașinii au început să vibreze și să zornăie.

— Oprește! a strigat ea.

El s-a uitat la ea cu milă.

— Frate, chiar că ești stresată, scumpete!

Doggie și-a șters transpirația de pe frunte cu dosul palmei.

— Ollie, crezi că această contradicție a fizicii – adică mașina ta – poată să găsească un post de radio care încă mai

transmite? a întrebat ea, arătând spre radioul lui, marca Blaupunkt.

El a apăsat încrezător pe butoanele care mai rămăseseră în aparat și a ridicat un deget.

— Nu judeca o carte după copertă, dulceață!

Câteva secunde mai târziu, a descoperit că universul lui Ollie Boyce Henson avea mai multe fațete decât ar fi crezut ea. Pentru că radioul acela mic și prăpădit nu doar că prindea toate posturile de radio clandestine tare și clar, ci și toate frecvențele poliției. S-a încruntat în timp ce a tras cu urechea la un comunicat după altul. Era clar că polițiștii erau extrem de ocupați. Încă mai erau destui cetățeni neascultători care erau suficient de curajoși și de proști încât să se opună verificărilor. Mulți încă mai aveau arme ascunse și care se opuneau în fața percheziţiilor caselor lor. Alții pur și simplu se săturaseră și împotrivirea lor reflecta starea de anxietate și de disperare în care ajunseseră. Acum toate acestea ajunseseră deja să fie niște lucruri obișnuite. Dar ce era mult mai rău erau buletinele care se difuzau la fiecare cinci minute. Indiferent pe ce frecvență dădea, a poliției, a armatei, a Gărzii Naționale, toată lumea – în numele democrației, bineînțeles – era ocupată să găsească o angajată de la Casa Albă, pe care o chema Dorothy Rogers, cunoscută și sub numele Doggie. Descrierea ei era extrem de detaliată: o femeie albă cu piele deschisă la culoare, păr șaten deschis, în vârstă de treizeci de ani, înălțime 1,62 metri, cu ochi neobișnuit de albaștri etc.

Descrierea înfățișării ei era atât de precisă și de detaliată încât a simțit nevoia să se lase în jos pe scaun. Îi înregistraseră pe angajații de la Casa Albă până la unghiile de la picioare.

Ollie stătea lângă ea și râdea. Îi venea să-i dea un pumn. Nu era absolut nimic de râs. Și pe deasupra, polițiștii din mașinile de patrulă fuseseră puși să pornească intranetul, în care puteau să vadă înregistrările video cu ea plecând de la Casa Albă și chiar atacându-l pe vicepreședinte. Ollie a clătinat din cap și a râs și mai tare. Nu, i-a răspuns el la întrebare, nu avea niciun aparat în mașină pe care să poată vedea prostia aia de filmare.

A ascultat cum îi enumerau obiceiurile, locurile pe care le frecventa și cum în sfârșit insistau asupra faptului că era foarte periculoasă. Construiseră nu doar imaginea unei femei al cărei tată o omorâse pe soția președintelui, ci și a unei femei care în

acea dimineață încercase să intre cu forța în Biroul Oval și să-l omoare cu mâna ei pe președinte.

Capitolul 23

Nu îi era greu să numere zilele, îi era greu să nu le numere. Peste câteva ore aveau să bage acul în tipul care le gazase pe soția sa și pe sora ei, și șaptezeci și două de ore mai târziu avea să-i vină lui rândul. Era doar puțină matematică, banală și brutală.

Azi era vineri. Bud nu-și mai văzuse avocații de câteva zile. Ce era și mai rău, nu-l mai văzuse nici pe Pete, gardianul, așa că toată speranța lui aproape dispăruse.

Oamenii din miliții care erau în celulele cele mai apropiate de intrare strigau de zor unul la altul, scoțându-l din minți.

— Dați-le niște pastile ca să se calmeze, fir-ar să fie! striga și el din când în când, dar niciunul dintre paznici nu reacționa.

Probabil aveau alte metode mai radicale în minte.

În celula din stânga sa, Daryl Reid bătea câmpii de ore întregi despre ultima lui masă și despre cât de fantastică avea să fie, iar Reamur Duke plângea și cugeta asupra veșnicelor lui ghicitori matematice în celula din dreapta.

Totul era ca de obicei, numai că timpul trecea din ce în ce mai repede acum.

Bud nu se mai văzuse de mult timp în oglindă, dar vedea în mâinile sale și simțea în sufletul său: îmbătrânise douăzeci de ani în cele patru luni petrecute în închisoare. *Lăsați-mă să mai stau aici câteva luni și nu veți mai fi nevoiți să mă omorâți,* s-a gândit el. *O să se întâmple de la sine.* Sufletul hiberna, iar corpul se prăbușea – era imposibil de evitat.

Uneori se pomenea că stătuse ore în șir holbându-se printre gratii, cu gândurile pline de câmpii verzi și amintiri de când era în libertate, și după aceea se simțea mort de oboseală. În locul acela, îți pierdeai repede orice repere – față de viața pe care o avuseseși cândva, față de sentimentele și de senzațiile care aveau legătură cu viitorul și față de alte detalii care cândva fuseseră atât de importante, dar acum păliseră. Cu toate acestea, Bud nu voia să se piardă și făcea tot posibilul ca să-și aducă aminte. Se va gândi la tot ceea ce fusese frumos când îl vor lega de masă. Își va menține mintea limpede până la sfârșit,

și apoi va muri eliberat în mintea și în sufletul său. La asta lucra în fie – care secundă a zilei.

Până după-amiază, membrii milițiilor încetaseră temporar cu țipetele lor de luptă pline de ură, așa că auzea zgomotele ritualului de schimbare a gardianului.

— Ai auzit, Buddy Boy? a șoptit Daryl. Nu găsesc un doctor pentru executare. Vor trebui să o amâne până la miezul nopții.

A râs, apoi a strigat spre prizonierul care plânsese și făcuse ca toate alea de dimineață.

— Să nu fi atât de prost încât să crezi că o să scapi!

Bud s-a apropiat de bare și și-a lipit fața de ele. O mică delegație cu fețe grave stătea în fața celulei cu numărul șapte. În mijloc era directorul închisorii care vorbea cu bărbatul condamnat. Dar Pete încă nu venise.

În următoarele câteva ore ușile s-au deschis și s-au închis, iar preotul închisorii a încercat să-l calmeze pe bietul nemernic. Acesta era coridorul spre iad.

— Șșșt, i-auzi, Buddy Boy! a chicotit Daryl în timp ce-și plimba degetele pe gratii. N-auzi? Vine Pete!

Bud s-a aplecat în față și a încercat să se uite de-a lungul celulelor. O lumină de neon se stinsese pe la mijlocul coridorului și jumătate din acesta era cufundată în întuneric. Nu a văzut nimic.

— Nu mă mai tachina, Daryl. Urăsc asta.

— Hei, vine spre noi… Da, ascultă! Vine acum!

S-au auzit niște bombăneli din partea milițienilor de deasupra, dar în rest nimic. Apoi o umbră a alunecat pe podea și s-a oprit.

— El e, Buddy Boy!

Daryl a râs. Brusc, a apărut acolo. Pete părea calm în lumina difuză, dar când s-a apropiat, expresia de pe fața lui aproape a făcut ca inima să-i stea în loc lui Bud.

Pete a întors capul și i-a aruncat lui Daryl o privire rece.

— Eu sunt cel care o să se ocupe de tine în ultima zi, Daryl! Știi asta, nu? Pot face ceva special pentru tine?

Daryl a râs răgușit.

— Nu, Pete. Deja am comandat de toate. Țigări, Cola, tot ce vreau să mănânc. Am comandat!

— Bine, Daryl, atunci ascultă: dacă spui cuiva *ceva* despre treaba asta, o să urinez pe mâncarea ta, ai înțeles?

S-a auzit apoi un răcnet înfiorător din celula lui Daryl.

— Bineînțeles, Pete, desigur! Absolut. Poți să te bazezi pe mine. N-o să zic nimic. Buddy e unul de-ai mei, știi asta.

Pete s-a întors încet cu fața spre Bud. Era atât de tânăr și de în formă încât îl durea să se uite la el. Va putea să facă dragoste și să se uite la stele ani buni după ce Bud nu va mai fi. Viața mai avea încă un milion de experiențe pregătite pentru el dacă avea grijă de sine. Era de-a dreptul ireal să se gândească la așa ceva.

— Ai telefonul?

Pete a bătut cu degetele în termos.

— Îmi pui cinci milioane în cont și ți-l dau.

Lui Bud îi curgea o transpirație rece de pe corp.

— O s-o fac, Pete, nu-ți face griji! Dar e târziu acum și oricum e vineri. Pot s-o fac abia luni dimineață, cel mai devreme.

Pete a clătinat din cap.

— Îți împrumut telefonul pentru o jumătate de oră ca să te ocupi de asta. Altfel ți-l iau, ai priceput? N-o să mai fiu aici până luni.

Bud s-a uitat la termos și a simțit cum transpirația i se prelingea la subraț.

— Ai zis că o să fii aici pe douăzeci și șase, dar azi suntem în douăzeci și șapte. Nu așa a fost înțelegerea noastră.

— Eu sunt cel care pune condiții. Mi-au schimbat tura. Nu te certa cu mine, doar fă-o! Venim să-l luăm pe bărbatul din celula unsprezece într-o oră, așa că ai face bine să fii gata până atunci.

S-a uitat în jur și a desfăcut capacul termosului. Din ei au ieșit aburi înainte să scoată punga de plastic. Bud tremura. Dacă telefonul nu rezistase la acea temperatură?

Pete la desfăcut, a băgat punga la loc în termos, a deschis telefonul și a introdus pinul.

— Aștept fix treizeci de minute, Bud, nicio secundă în plus!

I l-a strecurat printre bare și l-a lăsat să cadă în mâna lui Bud.

Bud nu cunoștea acel model de telefon și s-a uitat îngrijorat la el. Era un model european sau japonez și arăta destul de simplu, dar sângele i-a înghețat în vene la vederea lui.

— Aproape că i s-a terminat bateria, a observat el.

Pete a ridicat din umeri.

— Mai ține o oră. E al naibii de greu să găsești un telefon ca ăsta în ziua de azi, așa că nu mă bate la cap cu încărcătoare.

A scos o bucățică de hârtie din buzunar cu numărul contului său bancar și cu numărul lui de telefon pe care i-a dat-o lui Bud. Apoi s-a uitat la ceas și a mers mai departe.

Bud a închis ochii și a încercat să gândească. Era aproape miezul nopții, vineri. Unde naiba putea să găsească o bancă pe glob care să mai fie deschisă și care că transfere o sumă atât de mare de bani pe baza unei conversații telefonice? Încă era noapte în Europa, în Japonia nu se puteau face astfel de tranzacții și niciuna dintre băncile lui locale cu care avea legătură nu era deschisă sâmbăta. Nu-și mai aducea aminte pinul de la contul său bancar și nu fusese niciodată nevoit să-și memoreze numerele de telefon, așa că nu putea să-și sune avocatul, managerul de afaceri, contabilul și nici fiica. Pe deasupra, avea doar jumătate de oră la dispoziție până se întorcea Pete și bateria era aproape dusă.

— Cum merge? a șoptit Daryl, dar Bud nu a răspuns.

Oricât s-ar fi străduit, nu era în stare nici măcar să-și aducă amine cum să sune la informații. Și-a frecat fruntea. *Hai odată,* s-a certat el în gând, *e viața ta în joci* Mirosul de urină se simțea din ce în ce mai puternic. Cineva folosea oala de urină într-o celulă din apropiere.

Haide, Bud, haide!

A analizat ecranul telefonului și a apăsat pe butonul meniului. Pe micul ecran au apărut mai multe opțiuni. A apăsat pe funcția de agendă și a găsit-o goală. Apoi a încercat la istoricul de mesaje și apeluri, dar totul era șters. Nici măcar nu putea să sune o persoană oarecare ce fusese în contact cu fostul proprietar al telefonului. Putea să-și facă poze la picioare, să schimbe soneria de nu știu câte ori și să joace Deep Abyss sau mini golf, dar nu era în stare să o contacteze pe persoana care putea să-l ajute să facă rost de numărul avocatului său.

Și-a băgat mâna printre bare și a dat din ea puțin, sperând că Pete îl va vedea, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu avea la ce ajutor să se aștepte din partea lui.

Bărbatul era extrem de atent, ceea ce era de înțeles.

Așa că a format prefixul zonei Virginia Beach și apoi un număr la întâmplare, sperând că va trezi un biet suflet. *Te rog, să fie un bun creștini* s-a rugat el, încercând să nu intre în panică.

După jumătate de minut, s-a auzit vocea unei femei adormite.

— Da? a răspuns ea.

A simțit cuvântul ca pe tăietura unui cuțit.

— E o urgență! a șoptit el. Nu știu pe cine am sunat și îmi cer scuze, dar viața mea e în pericol și sunt într-o cameră întunecată și nu pot să văd la ce număr am sunat.

A așteptat câteva secunde care au părut o viață.

— E cineva acolo? a șoptit el.

— Dean, trezește-te! s-a auzit de la celălalt capăt al liniei. E cineva care spune că e o urgență. Trebuie să te scoli. Nu știu ce să-i zic.

Din nou, a urmat o pauză eternă în care abia mai respira. *Ajută-mă, te rog,* a zis în sinea lui, iar și iar.

— Despre ce e vorba? a întrebat bărbatul.

— Sunt într-o cameră întunecată! a șoptit el. Am fost răpit și mă amenință că mă vor omorî dacă nu le plătesc o recompensă în noaptea asta.

— Nu putem să te ajutăm cu bani, de ce nu suni la poliție?

— Răpitorii stau chiar lângă mine, așa că nu pot. Banii îi am eu, nu asta e problema, dar am nevoie de numărul avocatului meu ca să se poată ocupa el de tranzacție. Ajută-mă cu numărul lui de telefon și mi-ai salvat viața.

— Cine te ține prizonier? Oamenii ăia îmi știu numărul?

— Nu, nu, eu doar am sunat la întâmplare. Sunt în întuneric. Nu mai pot vorbi. Ajută-mă. Numele avocatului meu e Erland Martin și biroul lui e în Virginia Beach. E în cartea de telefoane.

— Ernie Martin?

— Nu, Erland.

— Erland? Ciudat nume!

— Ce a zis bărbatul, dragă? A zis „Erland Martin”? a auzit-o pe femeie întrebând în fundal.

— Erland, da!

— El e cel care s-a ocupat de divorțul lui Vivian. Un nenorocit prost, dacă mă întrebi pe mine. Am fost la biroul lui de pe strada Bendix împreună cu ea.

Vocea bărbatului suna obosită acum.

— Avocatul tău are birou pe strada Bendix? a întrebat ea.

Bud a înghițit în sec.

— Da, el e!

— Numai puțin.

L-a auzit pe bărbat oftând și dându-se jos din pat fără chef, deschizând ușa și ieșind din cameră – plângându-se pe drum – și apoi s-a făcut liniște. Nici soția lui nu se mai auzea.

Bud s-a holbat țeapăn la ecranul telefonului. Era greu să vadă câtă baterie mai avea.

Nu aprinde ecranul, Bud, va consuma prea multă baterie, și-a impus el, în timp ce mâinile îi transpirau din ce în ce mai mult.

Dintr-odată, s-au auzit plânsete din celula lui Reamur Duke. Reamur a recitat rapid câteva coduri numerice, dar plânsetele au crescut în volum. Așa era Reamur Duke. În ciuda capacității sale mentale limitate, era cel mai torturat suflet dintre toți cei condamnați la moarte.

Bud a acoperit telefonul.

— Șșș, Reamur, e în regulă! a șoptit el, dar Reamur nu era în regulă.

Deși nu putea să înțeleagă faptul că peste patru zile avea să zacă într-un coșciug, Reamur înțelegea că nu-i mergeau codurile numerice și că nu era nimeni pe lume care să-l aline și să-l ajute să înțeleagă. Nu celula îl ținea închis pe Reamur, ci suma totală a incapacității de a conecta punctele vieții. Oricare ar fi fost acelea.

— Cred că bărbatul plânge! a șoptit femeia la telefon.

Bud l-a lipit și mai tare de ureche.

— Deci am aici numărul. Ai pe ce să notezi?

Și-a dres glasul și a așteptat.

— Nu, presupun că nu!

Și-a dres glasul încă o dată.

— În fine, ascultă, ăsta e numărul!

Numărul de telefon începea cu 757–340, așa cum trebuia. Era zona Virginia Beach. Îl știa bine, dar nu a recunoscut ultimele patru cifre.

— E numărul privat al lui Martin?

— Nu știu. Era singurul în cartea de telefoane, a zis bărbatul.

— Dar dacă cauți numele „Erland *V.* Martin”?

— V.?

— Da.

— Nu mai e nimeni cu numele acela. Probabil e în pagini aurii.

Bud a scos un oftat. Desigur! Bărbatul se uitase în paginile albe. Ar fi trebuit să se gândească și el la asta. Acesta trebuie să

fi fost numărul de acasă al lui Erland, ce putea fi mai bun de atât? Sigur era în pat la ora aceea.

— Mai dă-mi o dată ultimele patru cifre!

Brusc, Reamur Duke a tras aer adânc în piept și a început să strige noi coduri atât de tare încât lui Bud îi era greu să înțeleagă ce auzea la telefon.

— Ce se întâmplă? a întrebat bărbatul de la telefon.

— Sunt răpitorii. Sunt nebuni. Care era numărul? Nu l-am auzit.

Bărbatul i l-a repetat. Bud i-a mulțumit și a închis.

A repetat numărul de câteva ori în minte și apoi l-a tastat. *Te rog, să fie ăsta numărul tău privat, Erland,* s-a rugat el din toată inima.

•

Lui Erland Martin i-a fost greu să-și ascundă iritarea. Viața lui personală nu trebuia să fie deranjată. Nici măcar de un client care era condamnat la moarte și mai avea puțin și murea. Dar nu fuseseră niciodată amici buni, ei doi, în ciuda faptului că Bud îl făcuse să aibă succes și chiar îl numise executor al averii sale. Erau doar afaceri.

— Nu pot să fac o tranzacție noaptea! a zis el. Pinul contului dumneavoastră bancar e la biroul dumneavoastră și nici gând să mă duc acolo la ora asta.

Nu-i puse nicio întrebare lui Bud. Cum făcea față și nici ce altceva putea să mai facă pentru el! Era rece și calculat, ca întotdeauna, lipsit totalmente de empatie sau compasiune. Exact așa cum trebuie să fie un avocat de top, asta când era de partea ta. În momentul de față, Bud nu era sigur că era de partea lui.

— Notează numărul contului pe care ți-l dau și fa imediat un transfer de cinci milioane de dolari!

— Cum?

— I-ai din contul clienților mei.

— E ilegal, Bud, nu pot să fac asta!

— Ba da, poți, fir-ar să fie, dacă clientul însuși cere asta!

— Trebuie să am cerere în scris.

— Ascultă, Erland! Nu va mai dura mult și nu vei mai fi nevoit să mă auzi deloc. Dar dacă nu faci asta acum, următorul meu telefon te va asigura că nu te vei ocupa tu de averea mea, ai priceput? Dacă mă ajuți, îți dau un bonus de cinci sute de mii de

dolari, dar asta trebuie să se întâmple în următoarele cinci minute, ai înțeles?

S-a auzit un oftat din partea cealaltă a liniei. Dacă avea să scape cu viață – și chiar dacă primea doar o săptămână în plus –, avea să-i facă viața un calvar lui Erland V. Martin, îi va da el motive să ofteze.

— O să te sune un bărbat în zece minute, Erland! Numele lui e Pete, asta e tot ce trebuie să știi. O să-i confirmi că ai făcut așa cum ți-am spus. Ne-am înțeles? Și încă ceva, dă-mi numărul de telefon al lui Doggie și numărul unui anume șerif T. Perkins din Highland County!

Pete a părăsit închisoarea cu douăzeci de minute înainte ca ei să-l ia pe următorul om care era la rând pentru a fi ucis. Lui Pete îi venise rău dintr-odată în fața celulei numărul cinci și vomitase pe podea. Bud nu știa cum făcuse asta, poate că își băgase un deget pe gât. În orice caz, a reușit să îl înfurie pe milițianul din celula cinci, care l-a blestemat până în iad și-napoi. Dar lui Pete nu-i păsa.

Misiunea lui se terminase. Îi lăsase telefonul lui Bud, împreună cu instrucțiuni precise legate de când să se aștepte la inspecții din partea gardienilor și cum să ascundă telefonul. În schimb, Pete fusese asigurat în mod solemn de către Erland V. Martin că acum contul lui bancar era plin cu bani.

Unul dintre ceilalți gardieni preluase tura și Pete plecase. Execuția a fost întârziată puțin deoarece doctorul trebuia să vină tocmai din Staunton, și câțiva milițieni țipau frustrați din cauza mirosului vomei lui Pete, dar niciunul dintre ofițerii din închisoare nu le-a acordat atenție. Erau pregătiți pentru execuție.

Un timp după aceea, nu a fost liniște. Bud nu închisese un ochi. Stătuse acolo, îmbrățișându-și telefonul și încercând să-și imagineze cum să spună ceva în cel mai scurt timp posibil – și cui să spună –, înainte să i se descarce telefonul.

Puțin după ora 6.00, sâmbătă dimineața, când corpul prizonierului fusese luat și înlocuitorul lui Pete a încuviințat din cap de la postul său, a sunat la biroul șerifului din Highland County.

Bud exersase ce să spună, știind că trebuia să fie scurt. Știa cum să-i explice lui T. Perkins viața luxoasă la care putea să se aștepte dacă încerca să-l ajute în următoarele câteva zile și știa

exact ce informații voia să transmită astfel încât Perkins să aibă cu ce să lucreze în favoarea lui.

A auzit-o pe femeia de la recepția biroului șerifului plângând când a răspuns la telefon. Cineva trăsese și împușcase doi adjuncți, spunea ea suspinând. Nu a putut decât să-i spună că șeriful Perkins era la fața locului.

Bud a întrebat cine fusese împușcat cu o voce tremurândă, încercând să pară cât mai supărat.

— Willie, Willie Riverdale. Și Stanley Kennedy, a răspunse ea, fornăind.

— Dumnezeule, nu Stanley!

Reacția lui fabricată a fost atât de tare încât se temea că fusese auzit.

— O, nu. Îl știați?

Bud a lipit telefonul de buze și a încercat să pară doborât de tristețe.

— Nu, Stanley! Stanley e mort?

Apoi a trecut direct la subiect:

— Trebuie să-mi dați numărul lui T. Perkins, vă rog!

Capitolul 24

Trei bărbați zăceau în mijlocul unui câmp necultivat și întins, de culoare verde-cenușiu, pe care crescuse cândva porumb. Era sâmbătă dimineața devreme, iar T ajunsese târziu. Oamenii lui fuseseră împușcați lângă casă de mai bine de o oră. Doi dintre ei erau morți, și la cincizeci de metri mai încolo, clădirea din lemn distrusă de vreme avea găuri ca o sită. T. Perkins a stat lângă mașina de patrulă la o mică distanță, uitându-se la șeriful său adjunct care zăcea răsucit cu ochi mirați holbându-se în eternitate. Leo Mulligan îl împușcase în gât – o rană fatală.

În spatele lui T erau ofițerii Janusz Kovacs și Dody Hall cu expresii sumbre pe chip, pregătiți să tragă dacă tâmpitul ăla bătrân de Mulligan era suficient de prost încât să-și arate până și o sprânceană. T le-a spus să stea la mașină și i-a ordonat ofițerului Arredondo, care reușise să se strecoare în spatele unui plug vechi, să înceapă să tragă când T începea să alerge spre casă.

După câteva secunde de țipete și împușcături, și din față și din spate, T a reușit să-și croiască drum spre o rulotă ruginită. Cu ani în urmă, fusese mândria și bucuria lui Leo Mulligan; acum servea drept ascunzătoare pentru T. Perkins. De acolo vedea totul: pe adjunctul său mort, Stanley, zăcând în iarbă, pe Gonzalez Arredondo golind cartuș după cartuș din spatele plugului, peisajul pustiu și terenul plat din spatele casei și pe mascota tânără a departamentului, Willie Riverdale, stând pe jumătate pe scări într-o baltă de sânge.

— Cred că Willie e încă în viață, Dody, a transmis el prin stație. Ai chemat ambulanța?

A auzit un mic icnet la capătul celălalt. Era un răspuns suficient de bun. T s-a uitat la casa ciuruită. Dacă Leo Mulligan nu era încă rănit după un bombardament ca acela, înseamnă că avea o putere supraomenească pe care nu o mai văzuse nimeni.

— Arredondo, uită-te aici! a zis el în stație. Stau în spatele unei grămezi de fier.

Ofițerul a observat.

— Nu pot să văd dacă bara de tracțiune a rulotei e în jos sau în sus. Tu vezi?

— E îndreptată spre cer, a răspuns acesta.

— Kovacs! a strigat T spre ofițerul din mașina de patrulă. Ascultă: vii spre mine în timp ce Dody și Arredondo te acoperă. Toată lumea a înțeles? O să țin stația pornită.

A dat un semnal și infernul de zgomot, fum și focuri de armă a revenit. Bucăți de pământ au sărit în aer în fața plugului lui Arredondo. Fața ofițerului Kovacs era plină de transpirație când a ajuns lângă T.

— O să împingem rulota asta spre casă, bine?

— O să fie greu, șefule! Toate roțile sunt dezumflate. Chestia asta stă aici de o veșnicie. Nu cred că o să se miște din loc.

— Ba da! Trebuie. Willie e încă în viață. Îl văd respirând.

T s-a aplecat în față și a pus brațele pe hayon. Apoi, sprijinit pe piciorul din spate, a împins. Rulota nu s-a mișcat, dar s-a clătinat puțin.

— Haide, Kovacs! a gemut el.

În clipa în care au împins rulota trei centimetri prin pământul plin de buruieni, s-au auzit împușcături în partea din față. Se auzea de parcă un fierar bătea în fier. T. Perkins ura armele automate – chiar le ura. Speranța de viață a unui ofițer pașnic avea să crească dacă ideea lui Jansen de a interzice armele de foc se dovedea a fi eficientă.

— Nu mai pot… a continuat Kovacs să geamă în timp ce avansau.

Nu mai termina odată cu văicărelile. T a strâns din dinți și a simțit cum fiecare articulație a spatelui protestează, dar nu avea cum să se oprească acum.

— Dody, m-ai înțeles?

— Da, am chemat salvarea, T! Am chemat. Îmi pare rău!

— Acum adu excavatorul lui Daniel Smith, repede! O să avem nevoie de ajutor, altfel mă tem că o să rămânem aici pe teren.

Au continuat să împingă rulota înainte cât de bine au putut, dar s-a blocat în fața unui mici ridicături de pământ și a trebuit să se oprească. T a înjurat încet și s-a uitat la Willie care îi privea de la o distanță de douăzeci de metri.

— Leo! a strigat el cât de tare i-au permis plămânii plini de catran. Leo, ieși afară acum! Sunt eu, T. Perkins! O să fii în siguranță dacă ieși acum. Poți să ieși, Leo? Trebuie, Leo, pentru

că Willie e într-o condiție foarte proastă și nu va supraviețui dacă nu ne dai șansa să îl luăm de aici. M-ai auzit, Wille? Nu o să mai tragem timp de cinci minute.

A așteptat o clipă și când Leo nu a răspuns, i-a făcut semn lui Kovacs să înceapă să împingă iar. Apoi i-a sunat telefonul. *Fir-ar!* s-a gândit el și i-a venit să-l arunce cât colo. T fusese ultimul de la secție care cedase în fața tendințelor și își cumpărase și el în sfârșit telefon mobil. De atunci, fusese o nebunie, așa cum prevăzuse.

— Poate că e tipul cu excavatorul, șefule! mai bine răspundeți.

T a încercat să-și aducă aminte care era cel mai scurt drum de la firma lui Daniel Smith până la casa lui Mulligan.

— Da! a răspuns el repede la telefon și apoi i-a căzut fața.

Nu, nu era Daniel Smith, era ultima persoană din lume pe care se aștepta să o audă: Bud Curtis.

Curtis părea de-a dreptul alienat mental și într-o stare jalnică. I-a explicat faptul că vorbea de pe un telefon mobil ilegal și că nu avea prea mult timp până să i se descarce bateria. *Bine,* s-a gândit Perkins în timp ce o privea pe Dody Hall cum răspunde la telefonul din mașina de poliție și cu gesturi clare îi explica faptul că Daniel Smith e pe linie și că încerca să conducă excavatorul prin străzile lăturalnice din sudul orașului.

Dar Bud Curtis continua să vorbească și l-a făcut și pe T. Perkins să asculte. Era o experiență absolut schizofrenică. Jumătate din el stătea acolo în calitate de șef al forțelor de ordine, administrând legea țării cu un picior în gura leului și cu un coleg mort care zăcea în fața lui în timp ce păsările ciripeau în plantele agățătoare de pe gard, iar cealaltă jumătate vorbea cu un bărbat condamnat dintr-o lume în care dreptatea și rațiunea nu aveau niciun înțeles – o ființă umană în fața creatorului său, implorând iertare în numele nevinovăției. Și Perkins l-a crezut pe bărbat deoarece văzuse dovezile din filmări. Îl credea pe Bud Curtis la fel cum credea și că întreaga situație oribilă cu Leo Mulligan fusese o neînțelegere care scăpase total de sub control.

S-au auzit mai multe lovituri dinspre casă, ca și cum Mulligan bătea cu ciocanul în zid pe dinăuntru. *Deci mai e destulă viață în bruta asta nebună și bătrână,* s-a gândit T, în timp ce ferestrele vibrau și unul dintre geamuri a căzut. Sticla care s-a spart a fost

prea mult în atmosfera aceea tensionată. Adjunctul rănit, Willie Riverdale, a tresărit și a încercat să se miște, și un val de gloanțe a pornit dinspre plugul lui Arredondo, care a primit imediat răspuns din partea casei, de la o armă pe care T. Perkins nu a reușit s-o identifice. Dar în niciun caz nu avea de gând să stea în calea ei.

— Trebuie să închid acum, Bud! Pune-ți telefonul pe vibrații și o să te contactez eu când am situația sub control aici.

Bud a protestat, dar T l-a asigurat că avea să-l sune, că avea ceva să-i spună și că telefonul lui salvase numărul lui Curtis. Îl va suna cam peste o oră.

Apoi a închis și i-a făcut semn lui Kovacs că pauza se terminase.

Tendoanele de la gâturile lor erau încordate ca niște corzi de vioară și fiecare fibră a mușchilor lor de la umeri urla de suprasolicitare în timp ce au început din nou să împingă rulota pe terenul accidentat.

— Nu împingem în linie dreaptă! a spus Kovacs gâfâind.

T s-a uitat pe după colțul rulotei și l-a zărit pe bătrân, la mai puțin de zece metri, stând în dreptul ferestrei fără geam, cu sânge curgându-i pe față. Dacă împingeau în continuare în aceeași direcție, se îndreptau direct pe lângă casă, forțându-l pe Mulligan să-și schimbe direcția privirii astfel încât îl va vedea pe Willie zăcând pe scări, care nu avea habar de ce se întâmpla.

— Ne oprim, i-a șoptit lui Kovacs.

Apoi a strigat:

— Leo, mă auzi?

I s-a răspuns prompt cu un val de gloanțe.

T a apucat stația.

— Dody, știi dacă Leo Mulligan are telefon?

— Scuze, șefule, nu e niciunul înregistrat la adresa lui. Dar Arredondo l-a văzut vorbind la un telefon mobil în oraș.

— Leo, a strigat T, ai telefon acolo?

De data asta nu a mai tras.

— Uite!

Și-a pus telefonul între vârfurile degetelor și l-a fluturat precaut pe după rulotă.

— Dă-mi numărul tău și te sun! Trebuie să vorbești cu mine, chiar trebuie. Leo, mă asculți?

T a auzit o împușcătură și practic a simțit cum proiectilul i-a zburat telefonul din mână. Partenerul lui s-a întors cu o expresie confuză pe chip, în timp ce T a văzut că îi sângerează mâna. *Fir-ar mă doare,* a spus în sinea lui. Și-a băgat toate degetele în gură și le-a verificat cu limba. Păreau să fie toate la locul lor, numai o porțiune mică de piele de la degetul arătător lipsea, care aterizase într-un tufiș, împreună cu jumătate din noul lui telefon.

Dody a fluierat spre el și a arătat spre drumul pavat unde un excavator extrem de obosit avansa cu greu spre ei, cu cupa ridicată. Leo Mulligan a răspuns cu o altă rundă de gloanțe bine țintite. Din locul în care stăteau ghemuiți, vedeau clar cum proiectilele se loveau de mașinărie.

— Dody, zi-i lui Daniel Smith să vină aici spre rulotă! a strigat el în stație.

— Din păcate nu e Daniel, răspunse ea.

— Atunci cine e?

— Jonathan Kennedy!

— Ce?

— Da, e fratele lui Stanley.

T. Perkins a aruncat o privire adjunctului său mort, care încă zăcea în iarbă, holbându-se în gol. A înjurat încet.

— Oprește-l pe Jonathan și spune-i să nu facă nimic de capul lui, sub nicio formă. M-ai auzit, Dody? Nu-l va ajuta cu nimic pe fratele lui dacă moare și el.

— Bine, șefu'!

A privit cum colega sa comunica avertismentul către omul din excavator, apoi cum acesta a fost ignorat și mașinăria de fermă mergea înainte, spre casă. Încă mai avea cincizeci de metri până acolo, dar era imposibil de ghicit ce avea în minte Jonathan Kennedy. Avea să îl ocolească pe fratele său mort, să întoarcă brusc în fața lor ca să nu-l lovească pe Willie care stătea pe scările de la intrare și apoi să dea peste casă din lateral. Jonathan și Stanley fuseseră gemeni. Nu avea ce să facă.

Următoarele câteva secunde au fost haotice, dar T își va aduce aminte mult timp de zgomotele grinzilor casei făcându-se țăndări ca niște chibrituri. Leo Mulligan a tras câteva gloanțe în cauciucurile excavatorului, dar nu a putut să oprească inerția mașinăriei enorme. S-au uitat cum Jonathan a sărit din cabină și a țâșnit spre ușa din spate. Pușca din mâna sa era de obicei

folosită pentru vânarea de vulpi la ferma lui Daniel Smith și aici se afla o vulpe care trebuia scoasă din bârlog. Au strigat spre el, dar era prea târziu. Dintr-un salt, a trecut dincolo de ușa din spate. Acum, tot ce-i mai rămăsese de făcut lui Jonathan Kennedy era împușcătura finală.

•

Douăzeci de minute mai târziu, pe la șapte și jumătate, întreaga zonă era plină de oameni. Ambulanța deja plecase cu Willie și Arredondo, care fusese împușcat în umăr, dar care nu era în pericol. Amândoi erau bine, potrivit doctorului. Slavă cerului că fuseseră cruțați de sarcina de a informa familia lui Willie Riverdale că fiul lor murise.

Îl găsiră pe Leo Mulligan strivit sub șemineul care, în mod ironic, era singura zidărie din toată casa. Lângă el, zăcea rivalul său, Jonathan Kennedy, cu fața acoperită de praf și bucăți de tencuială.

— Știi ce a zis nenorocitul înainte să moară? a întrebat Kennedy, în timp ce Dody îi punea cătușe la încheieturi. A zis: „Fiul meu poate să ajungă în iad. E numai vina lui”.

Dody Hall l-a tras când a început să dea cu piciorul în cadavru.

— Nu, Leo, tu o să ajungi în iad! a urlat el, în timp ce era condus spre mașina poliției. Nu tu l-ai omorât pe fratele meu, sau a fost tot vina fiului tău?

T a stat o clipă să se uite la găurile de gloanțe din pereți. De ce spusese Leo asta despre fiul său? A clătinat din cap. Probabil nu va afla niciodată. L-a privit pe Jonathan Kennedy în timp ce Dody și un alt ofițer îl luau de acolo.

Era sigur că va primi o sentință blândă.

•

T și-a croit drum prin sufrageria lui Mulligan. Îl acuzaseră că furase semințe de la un hambar din apropiere. Leo negase furtul și apoi își ațintise pușca asupra ofițerilor. După câteva împușcături rapide, fugise în casă și restul se știe. Din câte vedea T, nu era niciun sac cu semințe în casă și nici în celelalte clădiri ale fermei.

A oftat. Leo Mulligan nu avusese o viață ușoară. Femeia lui flirta cu orice bărbat care-i ieșea în cale, făcându-l pe Leo să fiarbă de gelozie. În cele din urmă n-a mai suportat și a omorât-o. Stătuse în spital și implorase poliția să-i găsească fiul și să

aibă grijă de el și, când în sfârșit îl găsiseră pe copil, a trebuit să privească neputincios cum l-au dat spre adopție. Leo Mulligan nu și-a mai văzut niciodată fiul și, după mai bine de treizeci de ani de detenție, a fost în sfârșit eliberat din spitalul de nebuni, iar peste câteva luni a fost acuzat de ceva ce se pare că nu făcuse. Iar acum, zăcea acolo: strivit sub resturile de șemineu pe care el și cumnatul lui T îl construiseră cu propriile mâini. Ce viață irosită!

În afară de excavatorul Caterpillar, care acum era în dormitorul lui Leo, și de sutele de urme de gloanțe care fuseseră trase de revolverul și pușca lui Gonzales Arredondo, sufrageria – în ciuda stratului de praf și de dărâmături – era curată și decorată cu gust, ca și cum încă mai era prezentă mâna unei femei. Masa era acoperită cu o față de masă din dantelă și în vaza de sticlă răsturnată fuseseră flori proaspete. Totul era la fel ca în urmă cu treizeci și doi de ani, când fusese luat de acolo cu cătușe la mâini.

T. Perkins s-a uitat la pozele care atârnau deasupra scaunului găurit și și-a trecut degetele peste un set de oale de cupru care fuseseră aliniate pe un birou vechi. Casa stătuse și așteptase parcă să fie trezită din somnul său ca din poveste, când Leo Mulligan ieșise în sfârșit de la azil. În afară de stricăciuni, totul părea să fie la fel ca înainte.

A analizat o fotografie înrămată a tinerei familii, în care stăteau strâns unul lângă altul. Soția lui Leo fusese extraordinar de frumoasă; nu era de mirare că bărbații alergau după ea, căutându-i afecțiunea. Băiatul care stătea între ei era delicat și avea o expresie blândă pe chip. Un băiat de vreo unsprezece sau doisprezece ani. Asta cu câțiva ani înainte ca acel copil nevinovat să-și vadă tatăl omorându-i mama și înainte să fugă de acasă pentru a-și începe cariera de gigolo în rândul casnicelor neglijate. Uitându-te la această poză, făcută într-o zi de vară minunată, nu ți-ai fi putut imagina că se vor petrece toate astea! T a ținut poza în fața sa și s-a uitat în ochii tatălui criminal, acum mort, la mamă – ai cărei ochi văzuseră ultima dată o bâtă de baseball îndreptându-se spre craniul ei – și la băiat, care acum avea alt nume și care, spera el, ducea o viață mai bună în altă parte. El avea ochii plini de viață și de energie, buzele unei persoane lipsite de griji care încă puteau să

zâmbească. Cum ar fi putut să fie vina băiatului? La ce se referise Leo?

Următoarea poză la făcut să simtă fiori pe șira spinării. Băiatul era mai mare acolo, dar ochii îi fuseseră tăiați cu un pix. Erau tăiați și în următoarea poză. Fiul lui Leo trebuie să fi avut în jur de cincisprezece ani la vremea respectivă, exact înainte ca tatăl său să-i omoare mama. T a clătinat din cap și a început să șteargă cerneala de pe sticla prăfuită a ramei.

S-a uitat fix în ochii băiatului după ce au devenit vizibili. A realizat că i se usca gura. Dintr-odată, parcă băiatul stătea chiar în fața lui. Ca să aducă poza în prezent nu era nevoie decât să adauge câteva riduri în jurul ochilor. T și-a ținut respirația. *Dumnezeule,* s-a gândit el, *am știut în tot acest timp!* Acel lucru stătuse ascuns în subconștientul său, frământându-l fără încetare. De ce nu putuse să-l scoată la suprafață?

A pus poza înrămată pe masă și a făcut un pas înapoi fără să-și ia ochii de la băiat. Nu încăpea îndoială. Acel adolescent, care fusese martor când mama lui fusese ucisă de tatăl său și care se culcase cu femei pentru bani, ajunsese departe după ce își lăsase în urmă trecutul umil. Toată lumea îl cunoștea, fiecare bărbat și fiecare femeie din această țară, și toată lumea avea propria opinie față de el.

Era Thomas Sunderland, vicepreședintele Statelor Unite ale Americii, bărbatul aflat în centrul celui mai groaznic cataclism pe care un guvern american l-a provocat vreodată cetățenilor săi.

Câțiva criminaliști s-au uitat printre bucățile împrăștiate din zidul casei, încercând să îi atragă atenția, dar T a dat din mână și a mormăit că trebuiau să se descurce singuri. Apoi a început să caute metodic în fiecare sertar, dulap și grămadă de hârtii pe care o găsea, neștiind prea bine ce căuta de fapt. A găsit relicve ale vremurilor demult apuse, relicve dintr-o perioadă în care bătrânul nebun își dorea cu ardoare să se întoarcă.

O ușă îngustă din capătul sufrageriei dădea într-un dormitor mic de copil. Pereții erau decolorați, dar încă mai păstrau dovezi că un băiat locuise acolo cu mulți ani în urmă. T a privit în jur. Era un bust în miniatură al lui Thomas Jefferson, un zmeu făcut din hârtie și postere cu David Bowie, Alice Cooper și o Ursula Andress foarte tânără, cu sânii goi și buze lucioase. Patul rămăsese nefăcut după ultima dată când se dormise în el, cu

reviste *Penthouse* încă ascunse neglijent sub el. Impresia generală era foarte departe de cea cu care ar fi vrut să se identifice vicepreședintele țării. Dar în locul acesta – printre lanuri de porumb și cu un tată care se luptase să supraviețuiască și să-și țină demonii interiori sub control – fusese modelat Thomas Sunderland.

Hainele care erau în cuier pe hol erau făcute praf de gloanțe. A căutat în buzunare și a dat cu piciorul în pantofii și cizmele care erau înșiruite pe podea. Pe un raft de sub o oglindă spartă era o geantă sport care nu se potrivea cu imaginea de ansamblu a casei ce nu mai fusese locuită de mult timp. Era roșie și la modă, deci secolul douăzeci și unu se pare că ajunsese să facă parte și din existența lui Leo Mulligan până la urmă. T a deschise cu grijă și a văzut un prosop alb pe care era scris: „Proprietate a Centrului de Reeducare Marion”. Probabil se gândiseră că măcar atâta puteau să facă, să îi lase acel prosop după ce îl trimiseseră acasă.

T a dus geanta pe masă, a dat la o parte cioburile și alte mizerii și a golit-o. *Nicio amintire frumoasă aici,* s-a gândit el, în timp ce aduna o grămadă de documente de externare, certificate, rețete medicale pe care Mulligan se pare că nu le folosise niciodată, plus tot soiul de fleacuri pe care o persoană închisă pentru o crimă nebunească le putea strânge de-a lungul timpului. *Cât de puține lucruri poată să aibă un om și totuși să supraviețuiască?* s-a întrebat el, dând peste câteva desene mici făcute de colegii bolnavi ai lui Leo Mulligan.

Trei dintre ele aveau aceeași semnătură: „Cu drag, din partea lui Benno”, dar datele se întindeau pe o perioadă de douăzeci de ani. T a pipăit desenele înduioșător de naive. Putea să pună pariu că Benno încă era la azil.

La fundul genții a găsit câteva reviste și niște articole din ziare decupate și șifonate. L-a luat pe primul și l-a desfăcut pe masă. Nu vedea nicio dată, dar erau câteva titluri care sugerau că era vorba de anii ’80. *Nu contează,* s-a gândit el și a întins mâna din reflex după o țigară de la buzunarul de la piept. Trebuia să găsească un capăt în tot acel ghem îmbârligat de unde să înceapă să descopere toate necunoscutele cazului, și acela era. A început să simtă din ce în ce mai puternic că va descoperi ceva în curând și a stat mult timp cu țigara în colțul gurii înainte să-și aducă aminte să o aprindă. I-a atras atenția

scrisul de sub o poză. Poza mare din ziar era cam neclară din pricina calității proaste și a faptului că fusese blurată de nenumărate editări. Îi înfățișa pe doi soldați salutându-se reciproc: un ofițer cu grad mare cu mustață și zâmbet larg, care stătea cu fața la cameră, și un soldat tânăr a cărui față era ascunsă, dar care era clar foarte mândru de situația în care se afla. Dacă n-ar fi fost scrisul, T nu s-ar fi gândit de două ori la acea poză și pământul ar fi continuat să se învârtă pe orbita sa incertă. Dar acolo scria: „Fostul comandant-adjunct al Bazei Aeriene Ramstein, generalul-locotenent Wolfgang Sunderland își salută fiul, căpitanul Thomas Sunderland, pentru distincția în bătălia de la Grenada[26]”.

T. Perkins a tras adânc un fum din țigară. Oare putea exista vreun motiv de onor adresat cuiva pentru ceva care avusese legătură cu acel act irațional și macho de agresiune militară?

A pus articolul tăiat din ziar pe desenele lui Benno. Invazia ridicolă a Grenadei avusese loc în anul 1983. Asta fusese cu opt sau nouă ani în urmă, înainte ca Thomas Sunderland să devină soldatul de încredere al lui Bruce Jansen, cam în timpul acelei blestemate de călătorii în China când T îl întâlnise. T a lăsat fumul să îi iasă printre dinți și a mai tras o dată din țigară. Deci așa fusese curățat drumul pentru fiul unui criminal care crescuse în mijlocul pustiului, ajungând să fie cel mai explicit șef al personalului pe care îl avusese țara în ultimele generații. Un militar îl adoptase pe Leo Mulligan Jr, îl formase și îl pregătise pe tânăr pentru sarcinile care îl așteptau. La prima vedere părea a fi un caz în care rățușca cea urâtă se transformase în lebădă, dar T nu era atât de sigur. Rar se întâmpla ca poveștile și realitatea să fie compatibile în lumea aceasta păcătoasă.

A băgat mâna în buzunar după telefon și a înjurat când a observat că vârful degetului a început să-i sângereze iar și când și-a amintit că telefonul lui scump și de ultimă generație fusese făcut bucăți.

S-a oprit brusc când a realizat cu groază că fără telefon nu mai putea să îl sune înapoi pe Bud Curtis.

T a sărit peste un scaun distrus în drum spre ieșire, cât pe ce să alunece pe sângele coagulat al lui Willie Riverdale de pe

---

[26] Invazia americană în Grenada a avut loc în anul 1983, când Statele Unite și o coaliție formată din șase națiuni din Caraibe au invadat Grenada, aflată la 160 km de Venezuela (n.tr.).

treptele de la intrare, dar nu a dat importanță. Creierul lui funcționa la viteză maximă. Cum putea să sune pe cineva înapoi de pe un telefon distrus?

S-a întors la rulotă unde a găsit jumătate din telefon care nu fusese distrus.

— Hei, l-a chemat el pe unul dintre criminaliștii care puneau arsenalul de arme al lui Leo Mulligan în pungi de plastic transparente. Știi cum să scoți cartela SIM dintr-un telefon d-ăsta? La întrebat, arătându-i micul dezastru electronic.

— Dacă mai e ceva care funcționează aici, ăla nu e cardul SIM, domnule! a zis bărbatul care la luat. Uite, *nu* mai are card SIM în el!

A arătat spre locul în care fusese cândva.

T a rămas nemișcat, lăsând fumul de țigară să îi plutească în față în timp ce cântărea consecințele. Nu numai că nu avea numărul lui Bud Curtis, dar nici nu aveau cum să fie multe persoane care îl știau, iar oamenii condamnați la moarte nu erau de obicei trecuți în cartea de telefoane. Niciunul dintre numerele pe care le avea în minte nu aparținea oamenilor care ar fi putut să-l ajute să facă rost de numărul lui Curtis. Dar poate că Doggie putea, avea numărul ei în agenda din torpedo încă de când cu procesul.

T s-a gândit la variantele pe care le avea și a decis să amâne problema. Avea una și mai urgentă. A dat din cap spre unul dintre criminaliști.

— Pot să împrumut telefonul tău? Aș aprecia asta.

T a ezitat o clipă înainte să tasteze numărul de la sediul poliției din Richmond. A cerut numărul privat al lui Beth Hartley și a primit o întrebare nu prea prietenoasă drept răspuns: de ce nu i-l cerea el însuși?

— Cum naiba ar trebui să fac asta dacă nu am numărul ei? a vrut el să știe.

— Puteți cere să vi se facă transfer la biroul ei, de exemplu. E aici de la șase dimineața și se pare că nu va reuși să plece în curând.

— Într-o sâmbătă?

— Sâmbătă, duminică, luni… Care e diferența? a spus vocea nerăbdătoare. Dumneavoastră nu purtați uniformă?

După ce i s-a făcut legătura de două ori, în sfârșit a auzit vocea fermecătoare a lui Beth Hartley.

— Eu sunt, Beth… a zis el.

A urmat o liniște mormântală.

— E vreo problemă?

— Sunt foarte ocupată, T. Nu ai primit tot ce-ți trebuie ieri?

El și-a suprimat un mic chicot.

— Draga mea Beth, mai am nevoie de ajutorul tău încă o dată, dar de data asta pentru ceva cu totul diferit. Ai putea te rog să-mi dai informații despre un anume general-locotenent ieșit la pensie pe care îl cheamă Wolfgang Sunderland? Nu e atât de greu, nu?

— Asta e tot? E sâmbătă, știi? Chiar ar trebui să fiu în patul meu drăguț și moale acum, ca să îmi fac somnul de frumusețe.

Părea foarte, foarte reticentă. Probabil se temea de ce putea să-i spună. Perkins știa că pereții au urechi și ea nu avea de gând să-și pună în pericol noul tablou de Edwin Forbes din cauza unei remarci neglijente.

— Da, da, știu, Beth, dar am nevoie de informațiile astea. Când s-a pensionat și care e ultima sa adresă știută.

Deja auzea cum tasta la calculator. Vechea și draga lui prietenă Beth.

— Numele copiilor lui și chestii de genul. Data nașterii și a morții. Orice cazier pentru el sau membrii familiei sale…

— De ce data morții? a întrebat ea. Nu e mort, din câte văd eu.

— Vrei să spui că e în viață?

— Doar dacă nu a murit ieri. E bătrân, dar e în viață. Și nu locuiește departe de tine, apropo. Locuiește în Lexington.

— Lexington, Virginia?

— Exact! auzi, vrei să-ți trimit prin fax fișa lui cu informații?

— Nu, dă-mi doar adresa lui!

A ridicat privirea și a observat doi bărbați murdari de ulei care încercau să scoată excavatorul din casa distrusă a lui Leo Mulligan.

— Hei, stați puțin, băieți! strigă el. Ați face bine să nu-l scoateți până nu vă spunem noi. Nu vrem să cadă tavanul peste noi, nu?

A clătinat din cap. Ce netoți!

— Scuze, Beth, dar uneori mă întreb dacă oamenii au cap doar ca să nu le plouă în gât. Încă ceva și gata: a mai avut și alți copii în afară de fiul lui, Thomas?

— Niciunul care să fie legitim, cel puțin.

Femeia a râs scurt, un semn că revenea la vechea ei personalitate. Slavă cerului!

Și-a închis telefonul mobil și la băgat în buzunarul interior al hainei.

— Hei, ăsta e telefonul meu, T, ai uitat? i-a atras atenția criminalistul, în tinzând mâna după el.

T doar a clătinat din cap.

— Dumnezeule, devin senil, sau ce?

A clătinat iar din cap și apoi a zâmbit larg.

— Nu ar trebui să-ți lași șeriful să fugă cu telefonul tău așa, pur și simplu! Uite, fiule, îți strâng mâna ca să ai garanția mea că atunci când mă întorc vei primi o hârtie în care va scrie că l-am confiscat. Sigur așa va fi.

Primul lucru pe care l-a făcut când a ajuns la Lexington, în jurul orei unsprezece fix, a fost să oprească la unul dintre localurile lui preferate, restaurantul Lexington. Aici puteai să comanzi un fel de tocană, diversele ei origini putând fi găsite în meniul de săptămâna trecută, care avea un gust nemaiîntâlnit și care venea în porții atât de mari încât ospătărița trebuia să țină farfuria cu ambele mâini.

S-a așezat într-un separeu de la geam cu fața la parcare și s-a uitat la tejghea. Era din anii ’50 și se vedea asta.

Ospătărița tunsă scurt deja avea pixul pregătit.

— Ce te aduce aici în vremurile astea nefericite, T? a întrebat ea, așezându-și șorțul de la uniforma sa ponosită.

Nu existase bărbat cu care să nu flirteze de-a lungul timpului și nu avea de gând să înceteze acum, în ciuda datei trecute în certificatul de naștere.

— Nu mai puteai să stai fără mine, așa-i, scumpule?

— He-he! Cine nu ar veni până la capătul Pământului pentru o asemenea frumusețe? a comentat el, încercând să-și aducă aminte cum o chema. Plus cafeaua ta, dulceață, desigur. E mai bună chiar decât a mamei.

Ea l-a împins ușor și a chicotit.

— Ooo, continuă, T! a răspuns ea în timp ce-și netezea uniforma pe bustul său frumos.

— Și un sandvici, ceva, mor de foame!

S-a bătut cu degetele pe stomac. Era adevărat: nici nu-și mai aducea aminte când mâncase ultima dată.

— Apropo, se întâmplă să fi auzit cumva de un Wolfgang Sunderland care locuiește prin zonă?

Ea a încuviințat din cap.

— Știi și dacă mai locuiește în aceeași casă? E destul de în vârstă, probabil știi.

Ea a încuviințat din nou.

— Locuiește la câteva sute de metri spre oraș, scumpule! Ce treabă ai cu boșorogul ăla căpos?

— Trebuie să stau puțin de vorbă cu el despre fiul lui.

Ea a clătinat din cap empatică.

— Să-l ia naiba!

— Deci știi cine este?

— Thomas Sunderland, venerabilul nostru vicepreședinte? Ha! Găsește-mi o femeie în partea asta a orașului între patruzeci și șaizeci și cinci de ani care să nu fi trecut prin patul lui și o să pun pariu că nu s-a mutat aici decât după ce a plecat Thomas.

— Trebuie să fi trecut ceva ani de atunci, a întrerupt-o el.

— Așa e, micule T! Avea mai mult păr în cap pe atunci, dar nu a trecut chiar așa de mult timp. Nu-mi mai aduce aminte, îl urăsc pe tâmpitul ăla. El și Jansen ne distrug țara. Uită-te înjur! Locul ăsta era plin ochi înainte la ora asta, nu-i așa?

T a încuviințat din cap spre celelalte două persoane care erau în restaurant.

— Da, ai și tu dreptate! Nu risc să sufăr de claustrofobie azi în locul ăsta.

Ea și-a întins spatele cu mâinile în șolduri.

— Da, tu întotdeauna ai încercat să fii amuzant, T, dar nu e nimic de râs, să încerci să ții un restaurant când nu mai e nimeni care să poată cheltui bani.

A deschis ușa de la bucătărie cu piciorul.

— Dar pe *tine,* scumpule, o să te ținem aici până la unu, pentru că bătrânul tiran abia atunci își termină somnul de prânz.

•

În afară de azil, casa lui Wolfgang Sunderland era cea mai impresionantă clădire din partea de sud a străzii principale din Lexington. T și-a parcat mașina în fața ei și a studiat veranda care era flancată de patru coloane enorme ce susțineau cele două etaje cu balcoane de deasupra.

Era ușor să-ți imaginezi că generalul-locotenent Sunderland fusese născut și crescut în această vilă în care își petrecuse

toată viața, în afară de perioadele în care participase la diverse mici războaie sau inspectase tabere militare din Europa. Era ușor să ți-l imaginezi pe un Thomas tânăr dincolo de aceste ziduri masive, cu credința oarbă că nimeni nu este mai bun decât el. Aici i se insuflaseră aroganța și stilul de comandant nemilos, și acum toată lumea plătea pentru asta.

T fusese aproape și de Sunderland și de Jansen în China. Își formase o impresie relativ clară despre cine era Jansen, dincolo de fațada sa, dar nu avusese prea mult noroc în ceea ce-l privește pe Sunderland. Sigur ar fi fost mai ușor pe atunci – sau la proces – dacă l-ar fi recunoscut ca fiind fiul lui Leo Mulligan. Rolul lui Sunderland trecuse printr-o transformare în timpul procesului lui Bud Curtis. De la eminența cenușie din personalul lui Jansen se transformase într-un om important care ia decizii. Erau multe aspecte și incidente în acest caz în care Sunderland avusese ceva de spus. El fusese cel care îi recrutase pe agenții de la Serviciile Secrete și care aprobase hotelul lui Curtis din Virginia Beach, așa că trebuie să fi jucat un rol important în ce se întâmplase. Fie că fusese intenționat sau nu, era încă neclar, așa că T i-a acordat prezumția de nevinovăție deocamdată. Dar încă își amintea clar cum Sunderland stătuse în banca martorilor, uitându-se la toată lumea cu ochi ageri, atenți și critici.

Acum întrebarea era dacă Sunderland senior îi va putea da vreo informație utilă despre fiul său.

Bătrânul ofițer încă putea să stea drept, dar se vedea că avea dureri. Nu mai era nevoie să spună că Wolfgang Sunderland nu mai avea postura militară din perioada lui de glorie, dar încă era o persoană impunătoare. După ce a verificat cine era T, l-a condus într-o cameră austeră și puritană, în care singurele elemente de decor erau panelurile de mahon, care se întindeau din podea până în tavan. *La fel de drăguț ca o casă funerară,* s-a gândit T.

— Cărui motiv îi datorăm vizita unui om al legii? Vreunul dintre muncitorii ăia mexicani de la Lexington Lodge a provocat probleme?

S-a așezat pe canapea cu dificultate și a început să toarne bourbon Wild Turkey în două pahare.

— Am venit ca să vă pun întrebări despre Thomas, domnule general.

— Înțeleg…

S-a oprit din turnat, a pus sticla pe masă și s-a chinuit să se ridice iar în picioare. Apoi a întins mâna.

— Atunci cred că nu mai avem ce discuta astăzi, șerif Perkins!

T s-a uitat la mâna lui ramolită și a rămas jos.

— Știu că vă este greu, domnule general, dar haideți să vorbim totuși. E mai bine să existe puțină onestitate între doi bărbați onorabili decât mii de întrebări din partea unor zeci de polițiști federali, nu sunteți de acord cu mine?

— Ceea ce înseamnă…?

— Răspundeți-mi la întrebări și viața dumneavoastră va continua ca înainte. Refuzați și vă puneți direct în fața liniei de tragere, domnule general. Vor veni și alții, mult mai neplăcuți decât mine, care vă vor pune aceleași întrebări, iar și iar. Puteți să îmi răspundeți mie.

Wolfgang Sunderland s-a născut în anul 1920 și avea aproape nouăzeci de ani, dar dacă cineva i-ar fi dat o armă de loc acum, nu ar fi ezitat să-și golească tot încărcătorul trăgând în T. Perkins ca un caporal neliniștit în spatele rândurilor de inamici. Tremura de resentimente și a trebuit să apuce lampa înaltă de lângă canapea ca să nu o răstoarne. După o clipă, și-a recăpătat echilibrul, s-a întors pe canapea și s-a trântit la loc. A golit unul dintre paharele cu whisky și l-a umplut la loc.

— Fiul dumneavoastră a primit onoruri în Grenada. A fost un soldat curajos?

Wolfgang Sunderland l-a oprit cu degetul arătător ridicat în semn de avertisment.

— Poți să-i spui Thomas și cum mai vrei tu, dar fiul meu nu este, ai înțeles?

— Bine. A fost un soldat curajos?

Generalul și-a mai turnat niște bourbon, suficient de mult încât să amețească și un cal, l-a adulmecat și a început să râdă când a ridicat paharul la gură.

— A fost un laș. O rușine pentru familia sa, asta a fost.

— Dar tot a primit o medalie.

Și-a golit paharul și l-a umplut din nou.

— Nu am chef să-ți răspund la întrebare, bine?

— Atunci poate îmi puteți spune ce fel de persoană este, cu cuvintele dumneavoastră.

Bătrânul a strâns din buze și s-a uitat la el cu o expresie care înainte era respectată.

— Nu știu ce autoritate ai sau de ce afli aici și nici nu-mi pasă. Presupun că știi că Thomas a fost adoptat.

T a încuviințat.

— N-ar fi trebuit să fie niciodată adus în casa mea. Dacă n-ar fi fost stearpă soția mea – Dumnezeu s-o odihnească în pace! – nu s-ar fi întâmplat niciodată.

A mai luat o gură de alcool și a ținut paharul fără vlagă între două degete.

— A, da, i-au dat o medalie, dar el nu a meritat-o! Te întreb: un ofițer merită o medalie pentru că s-a ascuns în spatele propriilor oameni în timp ce aceștia erau făcuți bucăți de gloanțe? Nu și acolo de unde vin eu. Dar ăsta era băiatul meu! Ne-am dat seama încă de când s-a alăturat prima dată oamenilor mei, după felul în care alerga după fiicele subordonaților mei la căminele pentru familii din Ramstein și cât de repede fugea în direcția opusă când trebuia să se confrunte cu consecințele. Ai idee cât de mare e scandalul, când propriul tău fiu le lasă însărcinate pe fiicele minore ale ofițerilor tăi, una după alta?

A clătinat din cap și s-a gândit dacă să-și mai toarne un pahar.

— Capul băiatului pur și simplu nu avea toate piesele cum trebuie. Ne-a păcălit pe toți, nenorocitul! Manipularea era metoda lui specifică, crede-mă! N-ai mai întâlnit tânăr care să se priceapă atât de bine să-i facă pe oameni să se întoarcă unul împotriva celuilalt.

A lăsat paharul jos cu forță și și-a pus capul în mâinile ridate.

— A făcut-o chiar și pe mama sa să se întoarcă împotriva mea. Da, fir-ar să fie, o numesc mama lui pentru că ea l-a iubit, Dumnezeu s-o ierte! A întors-o împotriva mea spunându-i minciuni de neconceput. Neadevăruri, înțelegi?

Bărbatul a clătinat din cap iar.

T a ales să treacă direct la subiect.

— V-a acuzat de incest?

Sunderland senior s-a lăsat înapoi pe canapea ca și cum cineva tocmai îl lovise cu o baionetă.

— Ce ai spus?

Era livid de furie și șoc.

— Ce crezi că faci, vii la mine acasă așa și folosești cuvinte ca ăsta?

— Vă rog să mă iertați, îmi pare rău!

Wolfgang a încercat să se concentreze pe sticla de whisky și a întins mâna spre ea.

— Tembelul ăla dezgustător zicea că tatălui său îi place să i-o tragă unul în fund. Înțelegi? Poți să înțelegi asta?

— Susținea că erați homosexual?

— Strigător la cer!

Vocea îi tremura.

— Aș fi fost în stare să-l omor dacă nu ar fi dispărut cu maică-sa.

— Deci ea v-a părăsit?

Sunderland a dat din cap și jumătate din whisky a curs pe lângă pahar.

— De atunci am urmărit cariera rahatului ăstuia. Bineînțeles că și-a găsit un senator democrat pe lângă care să se dea bine. Cine altcineva în afară de un democrat blestemat ar fi fost atât de prost încât să invite un șarpe veninos în casa lui? a spus el râzând amar.

— Au mai rămas cel puțin zece oameni pe strada asta care l-au cunoscut pe Thomas în trecut. Întreabă-i ce părere au despre el. Despre toate trucurile și farsele murdare.

A șters bombonul vărsat de pe marginea măsuței de cafea.

— Nu ți-ar veni să crezi nimic din ceea ce are legătură cu el. A fost un răzgâiat care nu a ascultat niciodată de rațiune și acum stă acolo și râde de noi toți, crede-mă pe cuvânt! „Vicepreședinte”. Ha!

A rostit asta cu atâta ură încât a început să tremure din nou.

— Când avea cincisprezece ani, a trăit șantajând femei, știai asta? a spus generalul-locotenent Sunderland uitându-se la podea. Puștiul a scăpat de probleme doar pentru că a intervenit soția mea. A fost o proastă naivă pentru că l-a crezut. Dar băiatul și-a învățat lecția. De atunci înainte, le-a făcut pe plac oamenilor ca să poată să se folosească de ei mai târziu, înțelegi?

T a încuviințat.

— Da, știu despre asta.

— Atunci probabil știi și că nu s-a oprit niciodată de atunci.

•

Bill Pagelow Falso, gardian la închisoarea Sussex din Waverly, în Virginia, era un bărbat cu principii. T. Perkins nu avusese prea mult de-a face cu el la început, dar în ultimii zece ani drumurile lor se încrucișaseră atât de des și aceste întâlniri fuseseră atât de prietenoase și de productive din punct de vedere profesional, încât acum puteau să se privească în ochi ca de la egal la egal. Nu că i-ar fi păsat lui T prea mult de filosofia lui Falso legată de frica de Dumnezeu, dar îi plăceau onestitatea și consecvența sa.

Fuseseră momente în care T avusese nevoie să li se acorde o atenție specială anumitor deținuți pe care îi cunoștea personal, și-i răsplătise favoarea luându-l pe Falso cu el atunci când îl copleșea dorința de a vâna. Falso adora să împuște animale, iar T îi cunoștea pe toți cei care aveau drept de vânătoare în Highland County. Nu era un sistem de reciprocitate rău, având în vedere scopul misiunii actuale ale lui T.

S-a uitat pe stradă. Încăierările cu miliția și incendiile forestiere forțaseră multe animale panicate să o ia pe Ruta 60. Dovezile erau destule, erau multe urme de sconcși, oposumi și ratoni. El unul avusese cumva noroc să nu dea niciodată peste vreo creatură blănoasă în drumul parcurs în lunga odisee prin peisajul Virginian. A bătut dedesubtul volanului pentru noroc și s-a uitat la ceas. Dacă continua să treacă repede peste opririle din Macon, Centralia și Disputanta, va ajunge în Waverly cu mult timp înainte de ziua executării, la ora șase seara și va avea timp să se vadă cu Falso.

La orizont se vedea fum deasupra pădurii Cumberland. Asta însemna alte probleme cu milițiile. A numărat mașinile militare care au trecut pe lângă el și a întors spre Ashby. Acela era preludiul unei alte bătălii sângeroase.

A deschis torpedoul și și-a căutat agenda, care se afla pe câteva săgeți vechi, în spatele rezervei secrete de bezele a lui Dody Hall. A scos agenda și una dintre săgețile pe care o decorase cu pene și o pilise ca să capete o greutate și un echilibru optime. Putea să lovească fix la țintă în patru din cinci încercări cu ea, chiar putea. Era cea mai bună săgeată pe care o făcuse în viața lui.

A zâmbit, a căutat numărul lui Doggie și apoi și-a pornit stația. Era la limita ariei sale de acoperire, dar funcționa.

— Bună, Dody, cum se simte Willie Riverdale?

S-au auzit niște șuierături, dar vocea lui Dody l-a liniștit.

— E bine, T! Are un plămân perforat, dar Willie e un tânăr puternic.
— Și Arredondo?
— O să fie bine. Amândoi o să revină la lucru în cel mult o lună. Ai garanția mea, șefule!
T nu se îndoia. Chiar dacă va trebui să le schimbe ea însăși bandajele.
— Nu o să mă întorc până luni, o informă el. Va trebui să vă descurcați singuri. Așadar te declar adjunctul meu până mă întorc. Bine, Dody?
Dacă s-a plâns din pricina acestei promovări temporare, a făcut-o cu o voce foarte joasă. Întrebarea era ce va spune restul populației împrăștiate din Highland County despre faptul că ea avea să fie la comandă timp de câteva zile.
— Poți să-mi faci legătura cu numărul ăsta?
I-a dat numărul de telefon al lui Doggie. Îi va spune fetei că făcuse tot ce putuse, că nu o uitase.
— Scuze, șefule! Momentan nu are conexiune telefonul mobil. Să mai încerc o dată?
— Sună la Casa Albă și cere cu Dorothy Rogers.
— La Casa Albă?
— Fă-o, Dody!
— Te referi la Dorothy Rogers, cea căreia i se spune Doggie?
— Da.
— Șefule, e un mandat de arestare pe numele ei. A încercat să-l omoare pe vicepreședintele Sunderland și e căutată la nivel național. Ar trebui să mai asculți la radioul poliției.
El s-a încruntat, simțind cum îi crește presiunea în cap.
— Un mandat de arestare?
— Da. Circulă un filmuleț cu ea pe net. Se vede cum îl lovește cu piciorul în boașe pe vicepreședinte care zace pe podea.
T a clătinat din cap. Totul se desfășura rapid.
— Să mai încerc s-o sun o dată, T?
El s-a uitat în oglinda retrovizoare la peisajul rural în timp ce soarele cobora încet spre vest.
— Nu, Dody, nu, mersi! Te contactez eu. Serviciu ușor.

Capitolul 25

Dintre toate filosofiile de viață rustice pe care le auzise Wesley Barefoot de-a lungul existenței sale relativ scurte, una dintre afirmațiile mamei sale – conform căreia dacă bei două cești de ceai pentru fiecare ceașcă de cafea, atunci poți practic să bei câtă cafea vrei – era cea mai îndoielnică. Dar acum, în orice caz, se uita mirat de la un termos gol la altul și apoi își privea mâinile, care îi tremurau la fel ca o tobă bass. Dacă mai bea o ceașcă din fiecare, sigur avea să facă scurtcircuit. Așa că de ce tot mai simțea pofta aceasta imposibil de potolit?

Fusese o zi îngrozitoare, la fel ca cele de dinainte. De când Doggie plecase din biroul lui supărată, circumstanțele legate de presupusul atac asupra lui Sunderland scăpaseră de sub control. Se spunea că încercase să-l omoare pe vicepreședinte și din acest motiv dispăruse. Wesley spera cu ardoare că a doua parte să fie adevărată. A amestecat absent resturile rămase la fundul ceștii sale cu cafea cu un deget în timp ce s-a uitat deznădăjduit de jur-împrejur la „celula lui suflată cu aur”.

De ce naiba nu fusese de acord să intervină pentru Doggie și tatăl ei, făcându-i rost de o audiență cu Jansen? Ce rău ar fi fost în asta? Președintele cel mai probabil l-ar fi refuzat, dar măcar așa i-ar fi arătat lui Doggie că e dispus să facă orice pentru ea, pentru că era dispus, nu-i așa? Sau nu era? Era înnebunit după ea de ani de zile și posibilitatea că vor deveni un cuplu într-o zi îl încântase undeva în străfundurile minții. Amândoi simțeau la fel – era sigur de asta –, dar trebuia să recunoască faptul că procesul tatălui ei le stătuse în cale. Și acum nu îndrăznea să o ajute, așa că de ce să se păcălească singur? Se purtase ca un cercetaș săptămâni întregi. Nu, era mai rău de atât: fusese un coleg de călătorie și un laș; și cu ce se alesese? Acum Doggie plecase, iar Donald era mort. Lance Burton dădea târcoale peste tot ca un păianjen în timp ce restul personalului se închisese ermetic în birouri, temându-se că nu vor mai putea să își păstreze locul de muncă.

Wesley își dorea să poată face și el la fel, să-și încuie ușa și să arunce cheia. Și de ce nu?

Fusese angajat ca să expună în mod frumos faptele, speranțele și visele președintelui în fața întregii lumi. Acum visul acela se transformase într-un coșmar: presa era sugrumată, vocea lui fusese astupată, președintele se închisese în Biroul Oval și toți erau speriați și singuri. Dacă Wesley ieșea pe hol, fiecare pas al său avea să fie urmărit de ochi bănuitori și fiecare mișcare avea să-i fie înregistrată și analizată. Dacă spunea ceva nesolicitat, avea să primească în schimb neîncredere și scepticism; dacă punea o mână prietenoasă pe umărul cuiva, persoana aceea avea să se ferească imediat. Nimeni nu era în dispoziția necesară ca să fie binevoitor. Wesley se simțea pierdut.

A apăsat pe butonul intercomului.

— Eleanor, a spus el, poți să vii aici cu câteva doze de Cola?

— Nu ai timp de asta, trebuie să fii în biroul vicepreședintelui în două minute!

— Deci de ce ne aflăm aici? a întrebat Wesley, uitându-se la panoul lui Sunderland cu rânduri bine aranjate de decupaje din ziarele internaționale și cel puțin o sută de poze din presă.

Erau poze cu Jansen, cu ochi înflăcărați, și mii de oameni deportați în tabere de refugiați de-a lungul graniței mexicane. Fotografii cu foști deținuți în uniforme cu dungi galbene diagonale, strângând gunoiul de pe autostrăzi și poze din presă cu lideri ai milițiilor cu arme încărcate și chipuri pline de ură. Totul era bine reprezentat, lumea era informată.

În capătul rândurilor de decupaje era o jumătate de pagină din *Le Figaro,* cu o poză mare a președintelui Jansen. Wesley nu înțelegea textul, dar a văzut data. Deci știrea despre atentatul asupra vieții lui Jansen ajunsese și în afară.

Nu, nu era nevoie ca serviciul de presă al Casei Albe să ajute la răspândirea acestor știri.

— Ne aflăm aici pentru că geamgiul nu-și va termina treaba în Biroul Oval decât peste câteva ore, a răspuns Sunderland, fără să ridice privirea dinspre birou.

— Am înțeles... a răspuns Wesley, neștiind despre ce vorbea bărbatul.

Ce căuta un geamgiu în Biroul Oval? Din câte știa el, geamurile erau în regulă.

Președintele a intrat, a dat mâna cu secretarul Apărării Wayne Henderson și cu secretarul Departamentului de Securitate Internă Billy Johnson, apoi le-a făcut semn tuturor să ia loc.

— Ei bine, Lance, s-a adresat el noului Secretar General, avem sub control situația lui Donald Beglaubter?

Cuvintele alese de președinte i-au torturat sufletul lui Wesley – „situația lui Donald Beglaubter”. Se referea la ce se făcuse în ceea ce privește informarea publicului – pentru că nu se făcuse absolut nimic – sau la trimiterea de condoleanțe părinților și surorii lui Donald, care lucrau la Biroul Executiv Eisenhower de vizavi? Vorbea despre înmormântarea de la cimitirul Arlington care avea să aibă loc luni? Nu. Poate că se referea la eliminarea oricăror speculații cum că lucrurile merseseră foarte prost?

Lance Burton s-a foit pe canapea lângă Wesley și a încuviințat din cap.

— Foarte bine... Și cine dorește să înceapă? Wayne, ce spui? O să reușim să-l prindem pe Moonie Quale până duminică seară, așa cum ne-ai promis?

În ultimele zile, devenise mai ușor de văzut că secretarul Apărării Henderson era cel mai bătrân membru al guvernului. Uneori, fețele ridate și pielea zbârcită sugerează curajul și experiențele de viață pe care le-a trăit acea persoană, și alteori arată mai mult consecințele acelor experiențe. Oricare ar fi fost cazul, aceste ultime săptămâni schimbaseră complet pielea lui Wayne Henderson.

— Eu am promis asta?

Secretarul Apărării a încercat să schițeze un zâmbet, apoi și-a dat seama că nu se potrivea deloc în cazul de față.

— Ieri am omorât doi dintre liderii coalițiilor de miliții și azi-noapte i-am ras pe Haiducii din Missouri. Am descoperit câteva dintre liniile de comunicații folosite de coaliții și lucrăm în continuare cât de mult putem. Am descoperit legături strânse între miliții și ofițeri militari rebeli și sunt ferm convins că în curând vom avea o pistă decisivă spre locul în care se află Moonie Quale, cu siguranță în următoarele patruzeci și opt de ore, îmi închipui. Până atunci, va trebui să lăsăm lucrurile să se desfășoare în ritmul lor.

— Da, și știm și că Quale a fost rănit, a adăugat Billy Johnson. Grav rănit, de fapt. Dacă se duce la un doctor, l-am prins, iar dacă nu se duce, problema se va rezolva de la sine. Potrivit

informațiilor mele, nu va supraviețui mai mult de o săptămână dacă rănile nu îi sunt tratate.

— Milițiile nu pot să aibă și ele propriii lor doctori? a întrebat Wesley, în timp ce Sunderland îl sfredelea cu privirea.

— Ba da, pot, și suntem conștienți de acest lucru, a răspuns Johnson. Motiv pentru care FEMA ține sub supraveghere toate centrele de operații din spitale din întreaga țară.

— Mă gândeam la spitalele de teren.

Billy Johnson i-a oferit un zâmbet șters.

— Nu-ți face griji, Barefoot, o să le găsim!

Președintele Jansen s-a uitat la Sunderland.

— Să înțeleg că începem să rămânem fără spații în taberele de refugiați.

— Nu, nu cred că e așa!

Thomas Sunderland s-a lăsat pe spătar și a bătut cu vârful pixului în birou.

— Oamenii noștri sunt foarte eficienți acolo, dar nu ar trebui să vorbim mai târziu despre asta? Elicopterul generalului Powers va sosi în jumătate de oră.

Wesley s-a încruntat. *Sunt foarte eficienți acolo.* Ce ar fi trebuit să mai însemne și asta? Parcă nu mai stătuse niciodată la o ședință cu acești oameni. Nu îi cunoștea, nu avea idee ce principii aveau. Nu mai erau ca înainte.

— Bun, o să revenim mai târziu asupra acestei chestiuni, fu de acord Jansen. E adevărat, sunt lucruri mult mai importante de discutat, dar mai întâi, Billy, trebuie să-mi spui dacă ai găsit-o pe Doggie Rogers.

Wesley stătea cu sufletul la gură. Acum ce mai urma?

— Nu, nu încă, dar i-am detectat telefonul undeva între Philadelphia și Trenton, așa că presupunem că se îndreaptă spre New York. A fost un semnal foarte scurt, așa că nu putem fi prea siguri, dar acesta e indiciul după care ne vom ține acum.

— Are vreo rudă în New York?

— Nu, dar câteva dintre vechile ei prietene de școală locuiesc acolo. Verificăm toate posibilitățile.

Wesley a observat cum, preț de o secundă, Jansen se uita în gol, un contrast puternic față de căutătura dură a lui Sunderland. Era încă în libertate, dar erau pe urma ei și aveau s-o prindă. Iar el stătea aici și nu făcea nimic.

Și-a dres glasul.

— Domnule Președinte, în ceea ce o privește pe Doggie Rogers, cred că a încercat să ajungă la dumneavoastră ca să vă întrebe dacă puteți să amânați execuția tatălui ei deoarece se pare că au apărut dovezi noi…

Sunderland și-a trântit pixul pe birou.

— Sunt perfect conștient că ți s-a pus pata pe Doggie Rogers!

I-a aruncat o privire lui Lance Burton.

— Dar să nu uiți că aceeași Doggie Rogers m-a atacat mai devreme astăzi, un act criminal care ar fi putut să se sfârșească dezastruos. Nu are nimic nou de zis despre cazul lui Bud Curtis. Pe de altă parte, avea un obiect greu la braț și era în drum spre biroul președintelui, așa că nu cred că ar trebui să îi iei apărarea acum, Wesley. Nu e potrivit. Prietenii pe care îi alegi pot să-ți aducă consecințe nefericite.

— Un obiect greu? Ce obiect greu?

— Nu s-a văzut în înregistrarea de pe camera de supraveghere, așa că nu pot să-ți răspund la întrebarea aceasta, dar dacă tot a venit vorba, mi-ar plăcea să știu ce ai vorbit cu ea despre acele dovezi care au legătură cu tatăl ei?

Wesley a stat o clipă și l-a privit în ochi pe vicepreședinte. Să spună că vorbise cu ea în biroul său chiar înainte să-l atace pe Sunderland? Ar fi fost surprins dacă Sunderland nu știa deja, dar dacă era așa, probabil că deja știa și că nu apăruse în înregistrare conversația lor. Poate că Sunderland avea să-l întrebe apoi cum de nu se auzise nicio conversație, iar Wesley va fi forțat să recunoască faptul că acoperise microfoanele ca să nu fie auziți. Era un moment decisiv. Dacă mărturisea, își pierdea credibilitatea, și ce avea să i se întâmple apoi? Se vorbea despre tabere, despre supravegheri și suspiciuni. Era paranoia peste tot, așa că puteau să-i facă orice dacă nu mai aveau încredere în el! I-au venit în minte câțiva membri ai Congresului și alte persoane importante care dispăruseră în ultima vreme. Vor fi găsiți vreodată? Și oare îl vor lăsa să mai plece din cameră dacă în sfârșit spunea totul pe șleau?

— Nu cred că Doggy este vinovată de ceva grav, dacă e vinovată cu adevărat, a încercat el să evite răspunsul.

Billy Johnson a mijit ochii.

— O s-o găsim, Wesley, și atunci vom afla. Așa că n-ai de ce să-ți faci griji. În acest război pe care îl ducem în momentul de față, vor fi și victime colaterale.

— Încearcă să te detașezi, Wesley! a spus Jansen.

Wesley și-a dat seama că președintele era iritat, dar nu și cât de tare. Dar era un semn că trebuia să-și țină gura.

— Ne apropiem de scopul nostru. În curând, America va fi paradisul la care am visat cu toții și până atunci trebuie doar să ne facem treaba.

S-a întors spre ceilalți.

— Prim-ministrul britanic ne-a contactat din nou, domnilor, și asta înseamnă că vorbește serios. Terry Watts ne-a informat că, fiind în drum spre Argentina pentru o vizită de stat, vrea să ne facă o vizită neoficială mâine și propun ca noi să fim de acord?

— Mâine?! Chiar că ne-a anunțat din scurt! a exclamat secretarul Apărării cu cearcănele înnegrindu-i-se și mai mult.

Wesley știa exact ce simte.

— Dacă acceptăm, va trebui să facem acest lucru public în seara aceasta, ceea ce înseamnă că voi doi veți fi ocupați.

Jansen a dat din cap spre Lance Burton și Wesley.

— Trebuie să presupunem că Watts practic vrea să discute despre situația din țara noastră, dar bineînțeles că această chestiune nu trebuie să fie menționată, așa că gândiți-vă la o abordare plauzibilă. Și între timp, voi restul ocupați-vă ca străzile din jurul Casei Albe să fie curățate și măsurile de securitate să fie optimizate.

— De ce să nu ținem întâlnirea la Câmp David? a sugerat secretarul Apărării.

— Nu, întreaga zonă a munților Catoctin este prea nesigură la momentul actual, a spus Billy Johnson.

— Atunci propun ca ședința să aibă loc la reședința de la țară a președintelui, din Onancock, a intervenit secretarul Apărării.

Wesley înțelegea unde bătea. Cum naiba se putea să ascundă situația actuală de la Washington de o delegație străină într-un timp atât de scurt?

Jansen a încuviințat din cap.

— Deja am discutat această opțiune cu Billy, și el îmi spune că, chiar dacă închidem Ruta 13 de lângă Pocomoke City, nu vom putea să-i controlăm pe oamenii de la Willis Wharf. Onancock iese din discuție.

Billy Johnson nu părea mândru de situație.

— Mă îndoiesc că prim-ministrul va aprecia peștii stricați sau – mai rău – pe aceia care vor fi aruncați în el.

— Atunci ce ziceți de insula Tangier? *Trebuie* să fie sigură.

Era evident că secretarul Apărării nu voia ca întrevederea să aibă loc în curtea lui.

Apoi a intervenit Jansen:

— Vom avea întâlnirea cu Terry Watts aici la Casa Albă mâine dis-de-dimineață și punct. Voi doi discutați măsurile de securitate cu personalul respectiv și asigurați-vă că traseul aerian este liber de la aeroportul Dulles până aici, cu excepția elicopterului lui Watts.

S-a întors spre Lance Burton.

— Tu te ocupi de ceremonii și masă, iar tu, Thomas…

A pus o bucată de hârtie pe biroul lui Sunderland.

— Asigurați-vă că programul acesta este livrat departamentelor relevante. De ce să nu lăsăm Departamentul de Stat să se implice și să vină cu o idee? Ce naiba mai au de făcut în zilele acestea?

A râs scurt și sec. Wesley nu-l mai auzise râzând așa.

— Mâine, Watts și cu mine vom ține o ședință scurtă și concentrată, a continuat Jansen, și după ceaiul de după-amiază și banchetul oficial, elicopterul nostru va duce delegația lui înapoi la aeroport. Totul trebuie să fie pregătit la perfecție ca să lăsăm impresia că ținem totul sub control și că în curând ne vom relua comerțul pașnic cu restul lumii. Watts trebuie să se ducă direct la așa-zisa lume descătușată a presei care îl așteaptă în Buenos Aires și – dintr-un punct de vedere cu totul neutru – să spună acesteia că ceea ce se întâmplă în America este realizarea unei reforme de mult recunoscută ca a fi necesară, și nu o revoluție scăpată de sub control așa cum o descrie lumea.

A arătat spre panoul lui Sunderland.

— Cred că înțelegeți ce vreau să spun.

Au încuviințat cu toții din cap, cu excepția lui Wesley.

— Mă scuzați, domnule președinte, dar dacă eu trebuie să scriu declarația de presă, presupun că Lance Burton a fost deja informat cu privire la ce trebuie spus. Adică au fost deja stabilite niște idei de bază, nu-i așa?

Burton a pus o mână pe brațul lui Wesley, dar acesta i-a dat-o la o parte și a continuat:

— Deci, pentru mine, întrebarea este: cui o trimitem, când majoritatea mass-media au fost închise în ultima săptămână? Din câte văd eu, au mai rămas doar *NBC, The Wall Street*

Journal, The Washington Post, The Herald Tribune și *Newsweek* și acestora le-am redus în mod drastic capacitatea de a informa. Președintele s-a gândit la cum vom reuși să menținem răspândirea știrilor dacă aceste câteva surse de informare naționale care au mai rămas vor intra brusc în grevă? S-ar putea întâmpla, nu-i așa? Și dacă se întâmplă așa ceva, avem de gând să lăsăm oamenii din diverse departamente guvernamentale să preia treaba asta? Pentru că dacă da, mă tem că astfel o să le facem o favoare radiourilor locale și celor clandestine și nouă o defavoare.

Președintele l-a privit calm.

— Până atunci nu vor mai rămâne multe posturi clandestine, Wesley!

— Bine. Ce încerc eu să spun este că nu putem să dăm declarații de presă despre situația oficială actuală. Va trebui să dăm presei și niște povești care nu sunt complet previzibile, astfel încât cititorii lor să nu creadă că manipulăm totul.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că această administrație și-a stabilit un termen limită pentru metodele sale actuale.

— O să urmeze și asta, Wesley! a răspuns președintele. Vizita prim-ministrului britanic este primul pas.

— Da, dar în viitor, nu am putea încerca să nuanțăm informația – să mai recunoaștem că am greșit din când în când – și să găsim alte știri pe care să le punem într-o lumină pozitivă? Povesti mărunte, din viața de zi cu zi? Altfel oamenii își vor pierde încrederea în media și asta va fi lesne de înțeles.

Thomas Sunderland i-a aruncat una dintre privirile sale dure.

— Dacă ai vreo sugestie concretă, Wesley, atunci pune-o pe hârtie și trimite-o la birourile noastre.

Președintele l-a întrerupt.

— Știu la ce te gândești, Wesley, și ai dreptate! E o idee excelentă. Să dăm presei câteva vești bune în fiecare zi. Să-i trimiți sugestiile tale lui Thomas și va alege el una.

Wesley a încuviințat din cap. Măcar atât.

— Mulțumesc, domnule președinte! Mâine cred că putem publica ceva despre slăbirea controlului statului. Astfel de lucruri vor să audă oamenii. Nu le pasă lor de prim-ministrul britanic, atâta timp cât se pot întoarce la vechea lor viață. Îi va face să se relaxeze.

A tras aer adânc în piept. Trecuse mult timp de când nu mai spusese ceva important. Când îți dorești ceva foarte tare, îți faci și un plan pentru a-l obține, așteptând momentul potrivit și știind cum te vei simți după aceea. În asta găsești ingredientele necesare pentru a fi fericit. Și așa s-a simțit Wesley în acel moment scurt în care șeful său i-a dat aprobarea. Dar a durat doar o clipă, pentru că și-a dat seama că astfel capitulase și că, în cele din urmă, acceptase definitiv că era băiatul de încredere al președintelui. „Îi va face să se relaxeze", spusese el. Dar ce era atât de minunat în asta? Chiar își dorea asta? Sau era de fapt dorința lui de a fi capabil să manipuleze populația, aceeași care îl propulsase în carieră până acum?

Jansen a încuviințat.

— Bine, Wesley, poți să scrii că distribuția de alimente va reveni la normal săptămâna viitoare.

— Mă scuzați, domnule președinte, a intervenit Billy Johnson. Este o idee bună, dar mă tem că nu putem să ne ținem de această promisiune. Drumurile sunt încă nesigure. S-ar putea să mai dureze câteva săptămâni până când vom neutraliza milițiile. Și apoi firește că vor mai fi și singuraticii nebuni de care va trebui să ne ocupăm.

— Da, dar măcar ne vom exprima bunele intenții, nu-i așa? Dacă se întâmplă ceva neașteptat, nu va fi vina noastră…

S-a întors spre Wesley.

— Nu-i așa?

Nu știa cum să răspundă.

— Este o idee excelentă! a comentat Lance Burton. Dar putem începe și prin a dezvălui înțelegerile dintre consumatorii de droguri și criminalii violenți. Asta e o știre care îi va face pe oameni să se simtă mai bine.

Președintele a arătat cu degetul spre Wesley și la privit impunător. Deci rezoluția fusese adoptată.

— Eu și Wesley vom pregăti o listă cu știrile frumoase pentru săptămâna următoare, până după-amiază, a bălmăjit Burton.

Wesley era pe punctul de a protesta, dar Burton a pus o mână fermă și prevenitoare pe brațul său.

Jansen a zâmbit.

— Bine, atunci! Și în ceea ce-l privește pe Bud Curtis, subiectul deja a fost epuizat. Nu este momentul potrivit ca sistemul nostru de justiție să se relaxeze. Vicepreședintele

tocmai a primit un sondaj care confirmă faptul că oamenii au o părere bună față de eliberarea deținuților, dar și că așteaptă executarea celor cu condamnare la moarte. Așa că vom putea spune că asta dovedește că poporul american este dispus să accepte consecințele unui consens național. Acela de a-ți iubi aproapele, dar și de a-l pedepsi aspru pe cel care a încălcat o anumită limită.

Wesley a vrut să întrebe cum fusese realizat sondajul, de vreme ce institutele de sondare a opiniei publice nu mai erau în funcțiune, dar a simțit cum Lance Burton îl strângea și mai tare de braț.

— Aici, prieteni…

Președintele a rupt câteva pagini din carnețelul său galben și le-a împărțit.

— Acum vreau ca fiecare dintre voi să-și scrie părerea sinceră și să-mi dea înapoi hârtia. Întrebarea pe care vreau să v-o spun este dacă ar trebui să continuăm să practicăm pedeapsa capitală în Statele Unite. Scrieți *D* pentru da, *N* pentru nu și *NȘ* pentru nu știu. Poftiți… scrieți!

Fiecare dintre ei a scris ce părere avea, a împăturit hârtia și apoi a dat-o înapoi. Jansen a rămas un moment zâmbind.

— Să ghicim că ați scris cu toții *NȘ*? Da, pun pariu că da!

A desfăcut hârtiile galbene, una câte una, și zâmbetul său s-a lărgit.

— Voilà![27] a zis el. Toată lumea a scris *NȘ* cu excepția lui Thomas, cred, care a scris *D.* Așa este, Thomas?

Vicepreședintele a încuviințat din cap.

— Dacă voi – cei mai buni și cei mai inteligenți – nu puteți să vă decideți în acest caz, atunci nu avem niciun motiv să presupunem că poporul american este de altă părere, ceea ce înseamnă că vom continua cu pedeapsa capitală, orice ar fi.

Wesley era supărat. Ar fi vrut să scrie *N,* dar era conștient de prea multele crime oribile din ultima vreme. Despre canibalism și scene de tortură îndelungată, despre copii dezmembrați și minți atât de bolnave încât nici măcar cel mai intensiv tratament psihiatric nu avea vreo speranță la un efect pozitiv sau un semn de recuperare. I-ar fi plăcut să spună nu, dar nu a putut, așadar votul lui a fost lipsit de sens. Jansen știa exact ce făcea.

---

[27] Iată! (în lb. franceză în original) (n. red.).

Wesley și-a tras brațul din strânsoarea lui Lance Burton.

— Încotro ne îndreptăm atunci? Executăm sute de oameni în fiecare zi. Dacă nu în închisori, atunci în păduri, de-a lungul autostrăzilor și pe străzile secundare. Cum se va sfârși, dacă nu ne oprim?

— Cum se va sfârși?

Jansen s-a încruntat.

— Îți zic eu cum, Wesley: întocmai cu faptul că ne *vom* opri? Într-o zi, oamenii se vor sătura.

•

După ședință, Wesley s-a dus în biroul lui Burton. Acesta și-a informat secretara că nu dorea să fie deranjat, că aveau multe de făcut și că nu aveau mult timp la dispoziție. Apoi a trântit ușa și a rămas în fața lui Wesley, cu mâinile pe lângă corp.

— Bun, mai întâi trebuie să discutăm, apoi vom scrie. Presupun că știi că mergi pe marginea prăpastiei în momentul de față, nu-i așa, Wesley?

— Asta fac?

— Ei bine, Jansen și Sunderland *chiar* au nevoie de tine. Nimeni nu scrie mai bine decât tine. Ce iese din stiloul tău este splendid, dar ai grijă. Ești pus sub supraveghere.

— Da, și tu la fel. Cu toții suntem, nu uita asta!

Burton s-a așezat și și-a împreunat mâinile obosite. Mâini care se întinseseră spre cer, rugându-se ca tatăl lui să se întoarcă acasă în siguranță din Vietnam. Mâini care culeseseră fructe în Vestul Mijlociu ca să câștige bani să-și hrănească frații și surorile mai mici și mama chinuită. Mâini care strânseseră mâna tuturor oamenilor pe care Wesley îi admira.

— Crezi că știi ceva, nu-i așa, Wesley? Ceva despre cine e călare pe cal și cine merge pe lângă el prin noroi.

— Știu doar că tot ce spui acum este înregistrat și că Sunderland aude tot ceea ce aleg oamenii săi să discute.

— Înțeleg! Deci *asta* crezi că știi? Bine, atunci!

Burton și-a pus mâinile pâlnie la gură.

— Chiar este adevărat ce spune Wesley, domnule vicepreședinte? a strigat el în gol.

Apoi a clătinat din cap.

— Ești atât de tânăr, copile! a zis el, căutând într-un teanc de hârtii.

A scos una de culoare albastru-deschis, pe care era ceva scris, și a împins-o spre Wesley.

Nu era greu de recunoscut scrisul de mână cu litere de tipar al lui Donald Beglaubter. Un scris de copil neîndemânatic al cărui executant fusese matur și înzestrat.

Hârtia conținea o listă cu nume, mai mult sau mai puțin în ordinea rangului. Toți erau membri ai guvernului sau oficialități importante și în dreptul fiecărui nume era o listă cu ce li se întâmplase – cu care Wesley nu era în temă – fiecare având o situație care provoca aceeași senzație neplăcută.

Scria așa:

PERSOANA:	**ÎNTÂMPLAREA**
Președintele Bruce Jansen:	Uciderea soțiilor Caroll Jansen și Mimi Todd Jansen
Secretarul Apărării Wayne Henderson:	Forțat să-și execute soldatul coleg în timpul interogării din Vietnam
Vicepreședintele Michael K. Lerner:	???
Șeful Cabinetului/ Vicepreședintele T. Sunderland:	A pierdut un pluton al cărui căpitan a fost în Grenada
Procurorul general Stephen Lovell:	*Mama și fiica violate și rănite grav în timpul unui atac
Secretarul de Stat Mark Wise:	Nora sa a fost spitalizată într-un spital de boli psihice după ce a fost martoră la o crimă
Judecătorul suprem al Curții de Justiție T. Manning	*Asasinat
Secretarul Departamentului de Interne Betty Tucker:	Sora sa a fost omorâtă
Secretarul Agriculturii Billy Johnson:	Fiul lui a fost omorât cu un cuțit în timpul unui jaf
Secretarul Comerțului Jay W. Barket:	*Cel mai bun prieten al fiului său a fost omorât într-un incident armat

Secretarul Educației Lena Cole:	Vecinul său a fost omorât în timpul unei spargeri
Secretarul Transporturilor, Joseph Barrett:	Cel mai bun prieten omorât în timpul unor antrenamente militare
Secretarul General Lance Burton:	Cumnata sa paralizată în urma unui atac armat
Secretarul Muncii Alison Ramsey:	???
Șeful Comunicațiilor	*Nepotul său în aceeași clasă cu copilul omorât într-un incident armat
Purtătorul de cuvânt Wesley Barefoot	
Liderul majorității Peter Halliwell:	Fiul său a murit împușcat
Președintele Senatului Pro Tem Hammond Woodrow:	Implicat într-un incident armat accidental când era mic
Președintele Șefilor de Stat Major Omar Powers:	Rănit în acțiune; atacat și rănit de un veteran din Vietnam în Biloxi

Vocea lui Burton l-a readus la realitate pe Wesley.

— Ce părere ai, Wesley?
— Uau, nu știu ce să cred! Știi când a scris-o Donald?
— Mi-a dat-o cu o zi înainte să fie asasinat.
— De ce?
— Și au am făcut o listă similară. Aveam de gând să ne comparăm notițele.

A deschis un sertar și a pus o coală de hârtie lângă cea a lui Donald. Erau surprinzător de asemănătoare ca și conținut.

— Întregul Cabinet, și noi înșine de asemenea. Dumnezeule!

Lui Wesley aproape că nu-i venea să creadă.

— Ai o cumnată care a rămas paralizată după ce a fost împușcată?

El a încuviințat din cap.

— Da, soția fratelui meu mai mic.
— Nu înțeleg! Cele mai multe dintre persoanele care ocupă funcții de conducere în această țară au fost implicate într-un fel

sau altul, în incidente teribile ce au implicat arme de foc. E pur și simplu incredibil!

— Da, dar nu prea are cum să fie o coincidență.

— O coincidență?

Wesley a clătinat din cap. Nu știa ce era, coincidență sau nu.

— E o steluță lângă unii dintre ei. Ce înseamnă asta?

— Că incidentul s-a petrecut după ce a devenit președinte Jansen.

— A, da! Bineînțeles.

Tânărul a încuviințat.

— Ce se poate înțelege de aici?

— Ce vrei tu.

Wesley s-a mai uitat o dată peste listă. Și el avea liste în sertarul său care conțineau datele unor episoade violente din ultimele trei săptămâni. Dacă puneai toate cele trei liste una lângă alta, rezulta ceva mai mult decât niște simple îndoieli și asta era de ajuns ca să-ți vină rău. S-a întrebat pentru o clipă dacă nu ar fi trebuit să-și distrugă lista. Pe de altă parte, putea fi cineva sigur că exista un plan făcut cu bună știință în spatele tuturor acestor întâmplări întunecate? Ar fi putut fi cineva atât de cinic încât să plănuiască astfel de necazuri, sau ar fi putut exista o altă cauză?

S-a uitat la Burton.

— Este posibil să-ți imaginezi, din punct de vedere statistic, că practic toate familiile din țara aceasta au avut astfel de experiențe?

— Nu, nu este!

— Dar dacă astea nu sunt coincidențe, atunci este de-a dreptul îngrozitor. Președintele s-a folosit de faptul că aproape toți membrii personalului său au avut un episod violent și negativ în trecutul lor care a implicat armele de foc.

— În afară de cei care au lucrat pentru el de mulți ani, da, s-ar putea.

— Dar incidentele care s-au petrecut de când a devenit președinte Jansen? De exemplu, s-a tras la o școală. Ar putea cineva sănătos la cap să sugereze că nici acele incidente nu au fost o coincidență?

— Nu știu. Nu sugerez nimic.

Wesley a înlemnit brusc și s-a uitat în jur ca și cum uitase unde se afla. Dumnezeule, în ce se băgase? Tocmai rostise cu

voce tare cele mai rele acuzații imaginabile pentru microfoanele de supraveghere.

— Fir-ar să fie, Lance! a șoptit el, ar fi trebuit să mă oprești. Camera asta e ascultată!

Lance Burton și-a arătat dinții ca de fildeș.

— Vino aici, l-a îndemnat el, trăgându-l într-o cameră alăturată care cândva funcționase mai mult ca arhivă pentru documente legale. Aici e. Mai vrei să știi și altceva? a spus, arătând spre un teanc de cutii negre din metal.

— Nu înțeleg!

Burton a zâmbit din nou.

— Tot ce este spus și monitorizat video în acest loc este înregistrat pe aceste hard diskuri. Apoi informațiile sunt transmise Departamentului de Securitate Internă pentru a fi analizate.

— Dumnezeule, pe lângă astea interceptările lui Nixon au fost o joacă de copil, ceea ce au și fost, de fapt.

Wesley a încercat să înțeleagă care erau ramificațiile, dar nu era ușor.

— Tu te ocupi de asta? Am crezut că a fost ideea lui Sunderland.

— El așa ar fi preferat, dar i-am luat-o înainte. Uneori trebuie să fii cu un pas înainte în joc dacă vrei să menții controlul și perspectiva de ansamblu, după cum bine știi.

— Dar ce naiba, Lance, i-ai pus microfoane și vicepreședintelui? Nu pot să-mi imaginez că ar fi fost de acord cu asta.

— Până acum, biroul președintelui, al vicepreședintelui și al meu nu sunt supravegheate audio. Asta a fost înțelegerea.

— Până acum? Dar și ei poartă legitimații la fel ca noi restul, nu?

— Legitimația mea, a președintelui, a lui Sunderland, a lui Ben Kane și ale oamenilor lui sunt simple – nu conțin microfoane.

Wesley a ridicat din sprâncene.

— Mersi pentru încredere!

Burton l-a privit fix în ochi.

— Asta e pe bune, Wesley! Niciun cuvânt despre toate astea nu trebuie să iasă din această cameră. Trebuie să-mi promiți asta!

Wesley nu știa cum ar fi trebuit să răspundă. Erau câțiva factori necunoscuți. Lance Burton putea să pară sincer, dar nu trebuie să ai mereu încredere în ochii mari căprui. Ca să ajungi atât de departe în viață ca Lance, trebuie să mai faci și lucruri ilegale. Dar, în general, avea încredere în el. Burton era un om bun și Wesley era dispus să-i promită că va păstra secretele, în afară de cazul în care circumstanțele se vor schimba în viitor. Așa că a încuviințat.

— Promit, Lance! Normal, a spus el.

— Bine. Atunci pune-ți asta!

I-a înmânat lui Wesley o legitimație identică cu cea care îi fusese dată inițial.

— Poftim, poart-o pe asta în schimb! E la fel ca a mea: fără microfon și fără alarmă de perimetru.

Abia atunci și-a dat seama că vechea sa legitimație dispăruse. Și-a controlat buzunarele și s-a uitat pe jos.

— Nu, nu ai pierdut-o aici. Zace între pernele de pe canapeaua lui Thomas Sunderland. Ți-am dat-o jos de pe sacou într-un moment prielnic în timpul ședinței de mai devreme.

Brusc, Wesley și-a adus aminte când se întâmplase asta.

— Deci de-asta m-ai luat de braț. N-a fost doar ca să-mi țin gura.

— Nu, n-a fost doar de asta. Trebuie doar să sperăm că personalul de serviciu sau Sunderland nu vor găsi legitimația prea curând.

— Ce încerci să faci?

— Am nevoie de dovezi, a spus el, arătând spre hârtia lui Donald.

— Atunci probabil ar fi mai bine să tragi cu urechea la președinte.

— Da, știu, ceea ce ne aduce la următorul punct. Eu i-am dat ordin geamgiului să înlocuiască geamurile blindate cu vedere la gazon din Biroul Oval, dar o parte din geamuri au urechi mai mari decât altele, dacă înțelegi ce zic.

Wesley a simțit un fior pe șira spinării. Chiar era posibil așa ceva? Putea un geam să fie un dispozitiv de ascultare?

— De ce îmi spui asta, Lance?

— Sunt șanse mai mari ca unul dintre noi să iasă din treaba asta teafăr dacă nu mă ocup singur. Asta, plus faptul că am încredere în tine, Wesley!

— Înregistrările cu Jansen și Sunderland vor fi trimise lui Billy Johnson?

— Nu, momentan nu, doar celelalte înregistrări.

Nu era un lucru plăcut la care să se gândească.

— Vrei să spui că toate înregistrările din legitimațiile și telefoanele noastre și toate filmările sunt trimise automat către Departamentul de Securitate Internă?

Burton a încuviințat.

— Da.

Wesley și-a mușcat buza de jos.

Apoi Burton a arătat spre cele două cutii negre de la fund.

— Să ne concentrăm pe ce e în astea două. Cea de sus e conectată la camera de supraveghere din biroul lui Sunderland – fără sunet, din păcate –, dar cea de jos compensează asta, deoarece este cea care supraveghează și video și audio biroul tău, Wesley, și care prinde semnalul de pe legitimația ta. Înțelegi ce spun?

— Deci poți să-l spionezi pe vicepreședinte printr-o combinație între camera video și legitimația mea?

Era prea mult.

— Și Biroul Oval este supravegheat video?

— Nu, acela nu.

Lance Burton s-a ridicat și a deschis capacul unei cutii mari de metal care atârna pe un perete deasupra unor cutii cu hard-diskuri. A apăsat pe câteva butoane și a activat un monitor pe care se vedea o imagine extrem de clară în alb și negru a ceea se întâmpla în biroul vicepreședintelui.

— Butonul acesta face trecerea de la o cameră la alta, a explicat bărbatul, trecând din biroul lui Sunderland în cel al lui Wesley, în Sala Roosevelt și apoi de-a lungul holului.

Apoi a schimbat din nou în biroul lui Sunderland unde încă avea loc ședința.

Wesley s-a uitat la monitor. Cei mai importanți politicieni din țară luau o pauză de cafea. Pentru necunoscuți, arăta ca o întâlnire de la Rotary Club: o discuție despre starea lumii în fața unei cești cu cafea și apoi un joc de pocher între prieteni. Și poate că, în esență, asta era de fapt.

— Ascultă! i-a atras atenția Burton, băgând un fir în cutia care prelua sunetul din legitimația lui Wesley.

Pe lângă zumzetul slab și un ușor zgomot metalic, totul se auzea tare și clar și Wesley a simțit fiori pe șira spinării. Ei doi, secretarul general al Statelor Unite ale Americii și purtătorul de cuvânt, stăteau acolo și îi ascultau ilegal pe președinte și pe secretarii Departamentului de Securitate Internă și Departamentului de Apărare, în timp ce discutau despre uriașa criză națională. Era o faptă în urma căreia te puteai alege cu o condamnare foarte lungă la închisoare, asta dacă aveai noroc. Se știa că unii oameni pur și simplu dispăruseră pentru mai puțin de atât.

A încercat să-i surprindă privirea lui Lance Burton.

— Chiar crezi că o să funcționeze, Lance? Nu e mult prea riscant? Cum poți fi atât de sigur că nu suntem priviți și ascultați chiar în momentul acesta?

S-a uitat la ușa închisă care dădea spre camera comunicațiilor, așteptându-se ca oamenii lui Ben Kane să dea buzna peste ei în orice secundă.

Burton a ridicat din umeri. Dacă își asumase riscul, se pare că nu avea de gând să-l lase să-l deranjeze. În schimb, a repetat:

— Ascultă!

Oamenii își învârteau lingurițele în cafele, stând unul în fața celuilalt cu spatele drept și mișcări măsurate. Nimeni nu și-a dres glasul, nimeni nu a vorbit evaziv și nici ezitant. Se priveau fix unul pe celălalt în timp ce stabileau cum să strângă și mai tare țara în cleștele de fier. Cum să oprească influența lumii exterioare asupra desfășurării evenimentelor din Statele Unite, cum să închidă transmisiunile străine prin satelit și cum o serie de viruși aveau să fie eliberați pe internet pentru a se ocupa de asta. Și cum toate telecomunicațiile domestice aveau să fie modificate și controlate. Făceau asta cu gustul de cafea proaspăt măcinată în gură, stând cu spatele pe pielea scumpă a scaunelor.

Departamentul de Securitate Internă deja întocmise un program, iar Departamentul Apărării luase măsurile militare necesare. Din câte puteau înțelege Wesley și Lance, totul avea să fie introdus în doar câteva zile. Au observat cum Thomas Sunderland și-a turnat un pahar cu coniac și a cerut implementarea rapidă. Au văzut cu câtă atenție asculta președintele Jansen tot ce se vorbea și cum fața lui s-a relaxat treptat.

Părea satisfăcut. Era vorba doar despre control aici.

O serie de gânduri deprimante și neliniștitoare i-au trecut prin cap lui Wesley. Era ca și cum se pronunța o sentință la moarte.

— Ce facem? a întrebat el atât de încet încât era surprinzător că Lance Burton la auzit.

— Ei bine, Wesley... Despre asta vom discuta.

Capitolul 26

Doggie a încercat să-l sune pe T. Perkins în timp ce ea și Ollie mergeau prin cartierele oprimate din New Jersey. Era sâmbătă, în jur de ora 3.30 după-amiaza, și ea era din ce în ce mai disperată. Ce făcea T de îi era atât de greu să dea de el?

Ollie Boyce Henson stătea lângă ea, legănându-se într-o parte și-n alta, cu ochii ațintiți la femeile de pe străzi ca și cum erau primele doamne arătoase pe care le vedea după un car de ani. Ca și cum în Washington nu mai existau asemenea femei.

Când au ajuns în Bronx, l-a rugat să o lase la câteva sute de metri de strada lui Rosalie, convinsă că eu cât știa mai puține despre locul în care se ducea, cu atât era mai bine pentru amândoi. I-a dat cei 2.500 de dolari și l-a rugat să plece, împreună cu mașina sa hodorogită.

Bărbatul a ridicat un pumn în semn de recunoștință și solidaritate, rânjetul lui arătând clar cât de mulțumit era de întreaga afacere, așa cum și trebuia să fie. Cu 2.500 de dolari putea să-și ia tot ce voia el. Câteva jointuri de la verișorul lui, o pereche de pantofi strălucitori de baschet Jordan și, cu siguranță, câteva fetițe doritoare și cu sâni mari care le depășeau pe cele după care salivase în New Jersey. Da, era un bărbat fericit care a dat volumul la maxim, a accelerat călcând pedala până la podea și a dispărut pe stradă.

Doggie a stat pe loc o clipă, simțind un junghi nemaipomenit de invidie, gândindu-se că dacă ar putea s-o ia de la capăt, ar încerca să trăiască la fel de simplu ca Ollie Boyce Henson.

•

Doggie crezuse că știa la ce să se aștepte, dar atmosfera posomorâtă și sărăcia care au întâmpinat-o pe strada lui Rosalie Lee erau oripilante, deși văzuse condiții și mai rele în locul din care venea, cum ar fi parcuri cu rulote pline cu copii murdari și orășele pline de cocioabe din tablă ondulată acoperite cu plastic care indicau destine distruse sau sortite eșecului. Totuși, acea grandoare deprimantă din marele oraș, cu clădiri cenușii, ca un cimitir, gata-gata să se dărâme, era copleșitor de evidentă. Erau doar o sută de metri de la colțul străzii până la ușa lui Rosalie,

dar anxietatea ei creștea cu fiecare pas. Nu de teama că va fi jefuită sau paralizată de disperare, ci din cauza senzației stranii care parcă se prelingea prin fiecare crăpătură din acea mare de beton.

A fost întâmpinată de priviri ostile pe drum. Localnicii nu dădeau doi bani pe hainele ei vulgare și nici pe faptul că era o criminală căutată sau o vedetă de la televizor, dar le păsa de faptul că era albă și, evident, nerușinată din această cauză. Erau pregătiți pentru orice, uitându-se în ochii ei plini de grijă și încercând să-și dea seama ce căuta acolo.

A găsit o plăcuță din metal lângă ușa de la intrare, acoperită cu straturi de generații de nume, inclusiv cel al lui Rosalie Lee. Pe scări era un miros rânced și avea senzația că clădirea tremura sub greutatea atâtor oameni înghesuiți la un loc. Parcă intra în peștera unui dragon – era fascinant, respingător și inevitabil.

Fața lui Rosalie nu a fost niciodată atât de sumbră, s-a gândit Doggie, în timp ce s-au salutat. Gura ei mare, buzele ei groase și roșii și gropițele atât de frumoase din obraji, toate se stafidiseră. Doggie i-a primit îmbrățișările și cuvintele și lacrimile, oferindu-i tot timpul de care avea nevoie. Nu, Rosalie nu era bine.

După ce a ascultat-o povestind, făcând pauze și cu buzele tremurând, Doggie i-a dat prietenei sale cei 5.000 de dolari și a întrebat-o dacă vrea s-o însoțească la secția de poliție, dar Rosalie a preferat să se ducă singură. Doggie trebuia să se facă comodă, tot ce era al lui Rosalie era și al ei. A început să se simtă puțin mai bine. Acum putea să-și scoată pe cauțiune cei doi băieți și avea bani și pentru sicriul lui Frank.

— Ascultă, Rosalie, înainte să pleci, ai ceva cu care pot să mă vopsesc? a întrebat Doggie.

Rosalie i-a aruncat o privire arogantă prefăcută.

— E atât de evident? a întrebat ea, mângâindu-și părul creț.

Doggie a zâmbit.

— Și o foarfecă?

•

În timp ce pașii lui Rosalie se îndepărtau pe hol, Doggie s-a dus în bucătărie, unde a fost întâmpinată de o orgie de luminițe și aparate electrocasnice. Trei dintre cele patru instalații de Crăciun luminau oala cu sos pentru spaghete de pe aragaz, un filtru de cafea scotea aburi, un fier și o masă de călcat erau

pregătite de acțiune, un frigider pe jumătate deschis, un radio cu muzică jazz dată tare și un televizor cu sonorul oprit, de mărimea unei cutii de pantofi. Toate acestea indicau cât de zăpăcită fusese Rosalie.

A verificat ce era comestibil în frigider, apoi s-a dus în baie și s-a uitat la părul ei de culoare șaten-deschis care nu mai arăta ca în urmă cu o lună, când cheltuise o avere să și-l aranjeze. A oftat și a luat foarfecă. Era pentru prima dată în viața ei când se tundea singură și când urma să aibă părul atât de scurt.

O jumătate de oră mai târziu a studiat rezultatul cu un amestec de oroare și consternare. Îmbrăcată cu hainele iubitei lui Ollie Boyce Henson, cu părul negru ca nămolul și tuns scurt, de parcă fusese atacată de o mașină de tuns iarba, și cu un ten lipsit de orice machiaj, simțea că visul ei de adolescentă prostuță pe care îl avusese cândva – că Wesley Barefoot va veni s-o ia cu el călare pe un cal – era la o distanță de ani-lumină. În cel mai bun caz, arăta bine pentru un nenorocit punk sau un obsedat de heavy metal din Minnesota. Exact așa cum intenționa.

Destul de supărată din cauza imaginii din oglindă și simțind un dor și o singurătate pe care nu le mai simțise în viața ei, s-a întors în bucătărie, a oprit jumătate din aparate și a dat televizorul mai tare.

În colțul ecranului scria: 4.00 p.m. Conferință de presă specială la Casa Albă. Cu gura plină cu mâncare, Doggie a privit cum Wesley apare pe ecran, anunțând că prim-ministrul britanic Terry Watts avea să facă prima sa vizită la Casa Albă după mai bine de patru ani. Wesley a încercat să facă lumea să creadă că prim-ministrul și președintele Jansen purtau o serie de discuții cordiale al căror scop era normalizarea impresiilor din afară față de reformele actuale ale președintelui.

După aceea, a spus într-un mod inteligent o anecdotă despre câinele lui Watts care rosese jumătate din covorul din camera de așteptare de pe Downing Street 10, dar Doggie și-a dat seama că nu el gusta gluma. Zâmbetul său era forțat și porii de sub perciuni erau plini de transpirație. S-a oprit din mestecat, complet absorbită de imaginea lui.

Apoi Wesley s-a întors spre unul dintre cei mai apropiați jurnaliști aleși, a strâns din buze o clipă și și-a recăpătat zâmbetul lui caracteristic.

— De când a început campania „Un Viitor Sigur”, a început el, mai bine de douăzeci de mii de consumatori de droguri au fost eliberați în societate în cadrul unei înțelegeri de tip „Big brother”, în care sunt supravegheați de foști consumatori de droguri care îi ajută să se țină departe de ele. În numai câteva săptămâni, a fost posibil să se obțină ceea ce decenii întregi de politici împotriva abuzului de droguri nu au reușit. Sistemul funcționează. Statisticile noastre arată că doar o mie două sute din cele douăzeci de mii de persoane au recidivat și că, în fiecare zi, ceilalți se adaptează din ce în ce mai bine noilor roluri. A fost spart un abces al societății americane.

A urmat apoi un val de laude la adresa programului președintelui, după care un scurt „documentar” care descria viața de zi cu zi a unui dependent de droguri în primele trei săptămâni în cadrul programului „Big brother”. Și rezultatele *chiar* păreau miraculoase. Ratatul jalnic, drogat, instabil din punct de vedere mental și antisocial pe care îl scoseseră din San Quentin fusese transformat într-un bărbat atent și fermecător care acum stătea cu brațul pe umerii „fratelui său mai mare” și avea un zâmbet larg și încrezător. Totul părea foarte greu de crezut.

În timp ce-și înghițea ultima îmbucătură, a văzut luminile albastre acompaniate de sirenă ale unei mașini de patrulă a poliției care trecea pe strada ei. Neliniștită și precaută, s-a uitat peste pervazul din bucătărie care era arhiplin cu o colecție de cești de cafea „antice”, dar a văzut doar câțiva puști gălăgioși care făceau pe grozavii. Unul dintre ei a ridicat privirea spre geam și a făcut un semn sugestiv din șolduri.

Ea s-a întors exact când pe ecranul televizorului apărea fața ei – o blondă atrăgătoare și aranjată. Fusese anunțată o recompensă pentru informațiile care vor duce la prinderea acelei persoane „periculoase și alienate mental”. Apoi un ofițer de poliție a ridicat o geantă Fendi identică cu a ei, spunând că ea era „un inamic al Statelor Unite”.

Simțea că sandviciul pe care tocmai îl mâncase îi venea înapoi pe gât.

Apoi au apărut pe ecran o serie de poze și descrieri ale altor persoane căutate, multe dintre ele fiind persoane pe care le știa. Erau fostul vicepreședinte Michael K. Lerner și alți politicieni foarte respectați care dispăruseră, precum și câțiva

oameni de afaceri și mulți, mulți alții. Acuzațiile erau serioase și, dacă erau prinși – ceea ce nu era improbabil având în vedere cât de mari erau recompensele –, viitorul lor era sumbru. La fel ca al ei.

Știa că majoritatea acuzațiilor erau false. Nu toate, dar cele mai multe erau. A rămas în acel moment reflectând acolo, la sute de kilometri de manipulările convingătoare de la Casa Albă, ca un om naufragiat pe o insulă înconjurată de rechini. Dacă T. Perkins nu o ajuta – și nu avea de unde să știe dacă urma să o ajute – nu mai avea nicio speranță. Se simțea părăsită, izolată și lipsită de putere, atât de departe de celula odioasă în care tatăl ei își aștepta soarta.

— Încă nu s-a scurs timpul, așa că revino-ți, fetițo! s-a certat Doggie, dându-și seama că îi era din ce în ce mai greu să gândească limpede.

Știa că existau multe neconcordanțe în cazul tatălui ei, inclusiv lanțul de evenimente din jurul asasinatului, faptul că tatăl ei pledase nevinovat cu atâta fermitate, îngâmfarea experților tehnici și furia juriului. Întrebarea era: ce ar trebui ea să facă în privința asta? Nu exista o presă la care să se ducă și să câștige simpatie, din simplul motiv că nu mai exista presă independentă, o autoritate publică care să nu o denunțe imediat și vreun avocat dispus să-și riște cariera sau care să aibă posibilitatea de a distruge zidul impresionant al nedreptății și al apatiei. Îi mai avea numai pe prietenii ei, și nu erau prea mulți nici ei.

A scos telefonul amărât al lui Ollie din geantă și a mai încercat o dată să sune la biroul șerifului din Highland County.

O dispeceră scumpă la vorbă a întrebat cu cine vorbea. I-a spus că o cheamă Doggie. Nu, din păcate nu putea să vorbească cu șeriful din cauză că își luase câteva zile libere, și nu, nu putea să-l contacteze prin telefon deoarece de curând fusese scos din funcțiune.

Doggie s-a încruntat. Deci telefonul lui T nu mai funcționa. Nu-i de mirare că nu putea să comunice cu el.

Apoi femeia de la centrala telefonică a întrebat-o dacă șeriful Perkins putea s-o contacteze la un anumit număr dacă se întâmpla să sune, și Doggie era pe punctul de a spune da, dar s-a oprit. Dacă femeia asta era atât de aiurită cum părea, avea să

uite de legătura dintre telefon și apelul ei peste câteva minute. De ce să le mai dea încă o șansă ca s-o detecteze?

A spus nu, cu inima îndoită.

•

Cei doi fii au intrat pe ușă cu puțin timp înaintea mamei lor, nearătând nici măcar o urmă de maniere sau modestie pe care te-ai aștepta să le vezi la doi păcătoși salvați a căror libertate o datorau instinctului de luptă al mamei lor care nu se dăduse bătută. Au apărut brusc în sufragerie, uitându-se la ea cu ochii mari și zâmbind disprețuitor, unul cu șapca de baseball întoarsă și unul cu o bandană strâmtă și pantaloni atât de largi încât arătau ca o fustă de blugi care atârna până pe podea.

Și nu și-au luat ochii de la sânii lui Doggie și de la blugii ei strâmți până când mama lor nu a intrat urlând în cameră.

— Doggie, Doggie, vai de mine, vești proaste, draga mea!

Rosalie Lee și-a aruncat geanta pe masa din bucătărie și s-a trântit pe un scaun din plastic, cu respirația tăiată.

— Fiecare secție de poliție din New York are poza ta atârnată pe pereți, ești cea mai căutată criminală din țară! S-a pus o recompensă de douăzeci și cinci de mii de dolari pe capul tău! a zis ea, făcându-și vânt spre fața transpirată.

— O, Doggie, banii ăștia sunt o sumă foarte mare în zona asta, crede-mă! Te-a văzut cineva când ai venit? Gândește-te bine!

O văzuse cineva?

— Da, sigur m-a văzut!

Rosalie s-a întors spre băieții ei.

— Voi doi o să rezolvați asta, m-ați înțeles? Doggie tocmai v-a plătit cauțiunea, așa că asigurați-vă că toată lumea de pe stradă stă potolită, bine? Plecați!

Cei doi s-au uitat la mama lor de parcă tocmai le transmisese o boală posibil fatală. A trebuit să îi pironească cu privirea înainte să plece târșâindu-și picioarele.

— Dar tipul care te-a adus până aici cu mașina? a întrebat Rosalie, tamponându-și fața.

— Nu, nu cred că o să spună poliției. În plus, el nu știe unde sunt. I-am zis să mă lase la câteva blocuri distanță.

— Dar știe că ești în Bronx, nu-i așa?

Doggie a încuviințat.

— Ascultă, scumpo, îți dau două ore maxim până să ajungă poliția aici. Astea sunt vremuri noi, Doggie. Înainte, exista un cod al onoarei. Polițaii stăteau pe tarlaua lor și noi nu aveam nicio treabă acolo și lumea nu vorbea. Acum nu mai e așa. Trebuie să te scoatem de aici cât mai repede posibil. După ce se întorc băieții, o să-ți găsim o mașină. Amândoi conduc destul de bine. Puțin cam repede poate, atâta tot. Știi pe cineva la care să te poți duce?

A aruncat o privire spre geanta de mână a lui Doggie și a vărsat conținutul pe masa din bucătărie.

— Fato, nu poți să alergi de colo-colo cu gentuța asta scumpă, ei știu că o ai, așa că…

Privirea i-a căzut pe figurina cu Buddha care ajunsese printre rujuri, tampoane și un teanc de 7.500 de dolari.

— Dumnezeule, încă mai ai asta?

Rosalie a luat statueta cu grijă în mâinile ei mari și moi și a rămas complet nemișcată, ca și cum trecutul o adusese într-o stare de transă.

Doggie nu mai avea aceleași amintiri frumoase ca Rosalie. Singura senzație pe care o mai avea acum era de extenuare.

— Deci unde poți să te duci? a fost următoarea ei întrebare.

Aceste ultime cuvinte au adus în atenție importanța relativă a componentelor vieții lui Doggie. Îți petreci toată viața construind relații ca un fel de plasă de siguranță, țesând bucăți noi încontinuu, până când plasa este atât de groasă încât nici nu mai poți vedea prin ea și nici să distingi rădăcinile tale sau măcar să-ți aduci aminte de ele. Și acum stătea aici, clătinându-se pe această plasă impenetrabilă și tremurând, nevoită să găsească o cale spre ceva solid, dar fiind prea obosită ca să încerce.

I-ar plăcea foarte tare să-i poată spune lui Rosalie că da, avea o persoană care cu siguranță ar fi primit-o la ea – că Wesley avea o cabană izolată unde o va ascunde și o va proteja tot restul vieții – dar un val de singurătate a redus-o la tăcere.

— Nu știu, Rosalie… a zis ea în cele din urmă, cu o voce nesigură. Numai la tine și la mama mea mă pot gândi, iar mama mea iese din discuție. E primul loc în care mă vor căuta.

A simțit mâinile calde ale lui Rosalie pe fața sa, atât de neașteptat, dar atât de binevenit. Măcar asta o ajuta să se simtă puțin mai în siguranță. Acesta era refugiul ei. Și era tot ce avea.

Rosalie i-a șters obrajii lui Doggie; știa mai mult decât suficient ce însemnau lacrimile.

— Dar spune-mi: ce e cu asta? a spus dând din cap spre Buddha.

— Am încercat să ajung la Jansen, dar nu am reușit. Parcă a trecut o veșnicie de când acest bărbat mi-a dat acest cadou cândva.

— Nu, nu la Jansen mă refer. Cum rămâne cu hârtiuța aia pe care a băgat-o John Bugatti înăuntru? Te-ai uitat?

Doggie a zâmbit.

— Chiar îți mai aduci aminte de asta?

— Am o memorie bună, nu mai știi?

— Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc. Nu a pus niciun bilețel înăuntru, Rosalie, doar a vrut să fie drăguț.

Femeia durdulie s-a îndreptat de spate.

— O, ba da, a pus! L-a pus înăuntru. Am văzut eu, îți jur!

A luat figurina și a încercat să se uite în gura ei mică și deschisă.

— Am mai făcut asta de sute de ori, Rosalie! Nu poți să vezi nimic pentru că *nu este* nimic înăuntru.

Rosalie a clătinat din cap și s-a ridicat.

— Atunci nu mai contează! Știi ceva? Poți să te duci la sora mea. Nu trebuie să știe dinainte. Locuiește în Five Forks, la sud-vest de Richmond. Are o casă mică, dar e suficient loc.

Doggie și-a mușcat obrazul. La sud de Richmond, atât de aproape de tatăl ei. Prea aproape. S-a uitat pe hol unde erau aliniate vreo douăzeci de perechi uzate de Nike și brusc a realizat că sosise momentul în care și-a dat seama că se avea doar pe sine și că orice altceva nu însemna decât lipsa ei de putere. Încălțămintea va sta acolo și mâine și poimâine. Proprietarii lor vor continua să-și trăiască viețile; nu aveau nicio legătură cu ea. Chiar dacă ei își doreau s-o ajute, tot era prinsă în problema ei. Nu avea unde să se ducă, tatăl ei avea să moară, un străin o adusese cu mașina până în New York și un alt străin avea s-o ducă mai departe din nou.

Una peste alta, era dureros să se gândească la toate astea.

S-a auzit o ușă izbindu-se și amândouă au ridicat privirea. Băieții se întorseseră.

— Cum de ați venit acasă deja? a întrebat mama lor. Sigur n-ați apucat să vorbiți cu prea mulți.

— Calmează-te, mamă! Împrumutăm Fordul lui J. Firebird, a zis băiatul care lui Doggie i se părea a fi mai mic. E tipul de mașină pe care nu o observi niciodată. Să mergem!

— Ce s-a întâmplat, Dennis?

— Toată strada știe că doamna e aici.

Băiatul s-a întors spre Doggie.

— Ai un telefon mobil. Dă-mi-l!

— De ce?

— Hei, doamna, l-ai luat de la un tip pe care-l chema Ollie, nu-i așa?

Doggie a simțit cum tricoul începea să i se lipească de piele.

— De unde știi asta?

— Băi! Se oferă o recompensă de douăzeci și cinci de mii de dolari persoanei care te dă pe mâna poliției, tocmai au anunțat la televizor.

Rosalie și-a făcut semnul crucii în timp ce Dennis s-a uitat la teancul de bani care încă era pe masă.

— Ascultă! Acum o oră, orice nenorocit de pe stradă știa din ce direcție ai venit, iar acum cincizeci de minute știa unde ai fost lăsată și de cine. Ai priceput?

Doggie s-a uitat la fratele care tăcea. Acesta a dat din cap aprobator.

Rosalie a mijit ochii.

— De unde ai știut că Doggie are telefonul tipului ăluia, Ollie? Și pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce înseamnă asta!

— Hei, ăsta e teritoriul negrilor, ținutul bongo-bongo. Nu auziți cum se motivează lumea pe stradă? Tobele din jungla din Ihrogs Neck își fac treaba, știi asta!

Dennis și-a plecat capul într-o parte și a făcut câteva mișcări de break-dance.

— Nemernicul-de-Ollie, se-dădea-mare-la-vărul-său-că-are-telefon-nou-șmecher-care-costă-o-poală-de-bani, a zis el pe ritm de rap, ș-apoi-negrul-a-pornit-tâmpeni-aia. Mai e nevoie să zic ceva? L-au găsit într-un minut. Zece porci nenorociți au sărit pe el. Cât crezi că o să-și țină gura la secție? Mai ales că i-au fluturat în fața aia tristă douăzeci și cinci de mii de dolari?

Doggie ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să îi mai dea cinci sute de dolari lui Ollie Boyce Henson și să scape de telefonul ei.

— Ascultă, doamna, știu la ce te gândești: „blestematul ăla de Ollie Boyce Henson”, a zis Dennis. Dar dacă ai fi avut un telefon

mai ieftin de la început, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, nu-i așa?

Ea a dat din cap în silă și a început să-și strângă lucrurile de pe masă.

— Și ce ar trebui să facă acum? a întrebat Rosalie.

Dennis și-a aranjat bandana pe sub șapca de baseball și i-a aruncat o privire apatică mamei sale.

— În primul rând, îmi dă mie blestematul ăla de telefon.

S-a întors spre Doggie și a întins mâna.

— Oricum nu poți să-l folosești. Polițiștii îl vor detecta imediat, probabil l-au și detectat deja. Nu se știe niciodată cu porcii ăștia. Totul depinde de Ollie și dacă a ciripit deja. Poftim, poți să-l iei pe a lu’ frate-meu, Frank. Oricum nu-i mai trebuie acum. Niciodată nu prea l-a folosit de fapt, era prea prost pentru chestii d-astea.

S-a uitat la mama sa parcă cerându-și scuze și i-a dat lui Doggie un telefon care era un model mai avansat decât al lui Ollie.

— Numărul și codul PIN sunt pe spate. Nu era prea deștept, dar ăsta a fost Frank al nostru, bine?

A arătat spre niște numere mâzgălite pe capacul telefonului.

— Dar numerele mele din agendă? Nu le știu pe de rost.

Băiatul a oftat și și-a tras șapca și mai mult pe cap.

— Bine, doamna! O să trec câteva dintre cele mai importante numere pe telefonul lui Frank pentru tine. Ai doar un minut, apoi îl închizi. Ai înțeles?

S-a uitat la încheietură cu un gest exagerat, ca și cum ar fi numărat secundele, chiar dacă nu purta ceas.

Ea a intrat în memoria telefonului lui Ollie și a ales numerele importante. Nu erau multe.

După ce a terminat, a luat-o de mână pe Rosalie.

— Mulțumesc, Rosalie, sper că nu vei avea probleme din cauza mea.

— Prostii! Nu-ți face griji pentru noi. N-oi fi eu în cea mai bună formă acum, dar creierul – și-a apăsat părul cârlionțat – încă îmi funcționează cum trebuie. Imediat după ce plecați tu și Dennis, o să-l trimit pe James la secție ca să raporteze că ai venit la mine ca să te ascund și că eu am încercat să te țin aici, dar ai plecat. O să spunem că te-ai îndreptat spre White Plains, într-o mașină de curse Galaxy de culoare bej cu dungi negre. Asta o

să-i țină ocupați și apoi James va putea să obțină o parte din recompensă. Niciun Ollie Boyce Henson și nimeni altcineva nu o s-o pună jos pe Rosalie Lee, a anunțat ea, bătându-se cu mâna în piept. O să te sun mâine dimineață devreme și o să-ți zic cum a fost.

Dennis i-a dat telefonul lui Frank. Se pare că terminase de introdus numerele.

— Și o să-ți aruncăm geanta asta și zdrențele de pe tine într-un coș de pe drum, bine? La primul magazin de haine pe care-l găsim, îți iei ceva mai bun. Și porcăriile alea de pe masă trebuie să dispară și ele.

A luat o pungă de plastic de la magazinul lui Jansen și a băgat ni ea bucăți de hârtii, rujuri, gumă de mestecat, machiaj, chei și orice mai era. A rămas doar statueta cu Buddha.

— Și prostia asta?

Ea s-a gândit puțin.

— P-asta o păstrez.

Dennis a pornit spre nord în Fordul vechi a lui J. Firebird, cu muzica lui Ray Charles dată atât de tare încât se auzea de parcă se trăgeau rachete sol-aer.

A oprit la un magazin de haine de lângă grădina zoologică și a așteptat câteva minute în care ea s-a îmbrăcat cu cele mai simple și lipsite de culoare haine.

S-a privit satisfăcută când s-a întors în mașină. Nu ar fi bănuit nimeni că era mai mult decât o bibliotecară dintr-un oraș mic cu un salariu și mai mic.

Apoi au luat-o spre sud-vest și s-au îndreptat spre autostrada Interstate 95.

— O să te ia cineva de la podul George Washington, bine? O să te coste câteva mii de dolari, dar asta e viața, scumpo!

— Cum trec dincolo de pod?

Dennis a zâmbit.

— E aranjată treaba.

Au ieșit de pe strada principală exact când începea să se vadă drapelul mare care flutura în vânt pe cel mai îndepărtat pilon de pe podul Washington și au oprit brusc pe o stradă lăturalnică între o dubiță cu patru cauciucuri dezumflate și un camion cu cisternă. „Magazinul lui Jansen – lapte proaspăt pentru toții americanii fericiți” era scris pe oțelul lucios și curat din lateralele mașinii, cu litere mari.

Nu prea a înțeles ea ce se întâmpla până când Dennis nu i-a poruncit să-i dea șoferului 3.000 de dolari și apoi a împins-o pe o scară mică de oțel situată pe o parte a rezervorului.

Și-a luat la revedere de la fiul mai mic al lui Rosalie și i-a spus să-i transmită mamei lui că spera că va putea ajunge la înmormântarea lui Frank, dar că nu putea să-i promită nimic și că va încerca să o sune a doua zi în cazul în care nu va fi prinsă până atunci.

Apoi au închisa trapa și au deschis supapele de aer.

A rămas în beznă în timp ce unul dintre șoferii de la magazinul lui Jansen a pornit spre Five Forks și spre sora lui Rosalie care nu bănuia ce o așteaptă. Între timp, zilele tatălui ei erau numărate.

Capitolul 27

Câteva ore mai târziu – nu avea habar câte – Doggie se simțea atât de rău încât îi venea să vomite. Nimic nu putea să acopere mirosul urât de lapte stricat din rezervorul de oțel. Pe măsură ce trecea timpul, duhoarea începea să semene mai mult cu voma unui bebeluș, dulce și acră în același timp și din ce în ce mai intensă. Încercase să se înalțe pe vârfuri și să deschidă trapa din interior, dar fără succes. Asta, în combinație cu gropile și interiorul curbat al cisternei făceau ca situația să fie insuportabilă.

Așteptaseră o oră ca să traverseze podul spre New Jersey și fuseseră brusc redirecționați spre banda de pe margine și au trecut prin punctul de control fără să fie opriți. *Acesta e rezultatul muncii mele,* s-a gândit ea, imaginându-și teancurile de hârtii de la organizațiile de lobby care stăteau pe biroul ei din Aripa de Vest. Dacă era un lucru pe care oamenii îl cereau, acela era ca laptele să fie adus copiilor din America. Și ea fusese cea care eliberase o directivă în sensul acesta cu ștampila de aprobare a FEMA pe ea.

— Slavă cerului că am făcut asta! a șoptit ea, trăgând concluzia că era foarte important pentru dubița firmei de produse lactate să le mulțumească pentru că puteau să treacă pe lângă mașinile care stăteau pe loc și claxonau.

Au fost opriți de trei ori și de fiecare dată i-a fost teamă că va fi descoperită de vreun oficial zelos, dornic permanent de o promovare în grad, care ar fi verificat până și cele mai imposibile locuri și și-ar fi băgat capul pe gura rezervorului și ar fi făcut descoperirea carierei sale printre vaporii de lapte stricat. Deși inima îi bătea nebunește și auzea ordinele strigate la punctele de control, nu s-a întâmplat așa.

Când șoferul în sfârșit a deschise trapa într-un popas la sud de Dumfries, valul de oxigen și cerul plin de stele au făcut-o, pur și simplu, să se prăbușească și a fost nevoită să-și țină gura închisă ca să nu facă un atac de panică.

Bărbatul i-a dat un mic radio cu tranzistori cu instrucțiunea clară de a-l porni doar atunci când dubița e în mișcare, de parcă

avea un motiv anume ca ea să asculte la el. Apoi i-a aruncat un sandvici înfășurat în folie de aluminiu și a întrebat-o dacă are nevoie la toaletă și pentru că nu a răspuns repede a închis trapa din nou.

Întunericul și duhoarea au revenit.

A deschis telefonul lui Frank Lee ca să folosească lumina albastră a ecranului pe post de lanternă temporară pentru a identifica butoanele și scalele radioului. Apoi l-a pornit și s-a sprijinit de containerul rece din oțel.

Nicio persoană care urmărise presa americană în ultimii zece ani nu ar fi putut să nu recunoască acea voce nazală imediat ce își vărsa toată agitația prin micul difuzor. Tom Jumper era un bărbat pe care până și cei mai înverșunați apărători ai bunului gust îl ascultaseră, fie că recunoșteau sau nu. Atât mintea cât și limba lui erau atât de scandaloase și de agile încât invitații săi proști nici măcar nu își dădeau seama că își bătea joc de ei. Stăteau acolo cu corpurile lor imense și capetele goale, jucând jocuri, în timp ce contul lui bancar se umplea cu milioane de dolari. Doggie îl ura pe Jumper și ura tot ce reprezenta el, dar aici, în cel mai singuratic loc de pe Pământ și cu întreaga țară nerăbdătoare să pună ochii pe ea, el era singura ei ușă către lumea exterioară. Vocea lui puternică îi aducea aminte de vremurile bune, de zilele normale, din urmă cu doar patru săptămâni, și a cuprins-o un val de nostalgie. Apoi prezentatorul a pus o piesă veche de-a lui Emmylou Harris înainte să înceapă iar să turuie.

— Hei, hei, hei, e ora unsprezece seara, pe coasta estică, și e sâmbătă noaptea – să-i dăm bătaie! a intonat el, și voi ascultați „Ultimul bastion” cu Tom Jumper. Este a doua zi în care transmitem din studioul nostru mobil drăguț o emisiune de radio pentru voi toți cei care vă mai aduceți aminte de cuvintele „democrație” și „drepturi constituționale”, ca să nu mai pomenesc și de „carne tocată proaspătă”, „filme porno” și „două-trei joburi”. Vremuri fericite! Vă mai aduceți aminte, prieteni?

Doggie s-a întristat.

Jumper a sunat dintr-un claxon de bicicletă din cauciuc și a plesnit din degete.

— Hei, ăsta a fost semnalul pentru știrea bună de azi! Am tot auzit despre vânătoarea lui Doggie Rogers, micuța doamnă care

l-a lovit pe vicepreședinte în boașele alea zbârcite și ultima veste este că mica Doggie-dog nu are de gând să se dea bătută și și-a luat călcâiele la spinare. Să aveți grijă de ea dacă o vedeți pe acolo! Am mai spus-o și o repet: oricine îl ciomăgește pe vicepreședintele nostru – și cu atât stil – merită tot respectul nostru. Să nu vă lăsați tentați de recompensă, oameni buni. Nu faceți ca Iuda; ajutați-o!

Cuvintele lui i-au tăiat răsuflarea. Da, se pare că șoferul îi dăduse radioul cu un motiv.

Claxonul a behăit din nou.

— Toți cei care pleacă de la Casa Albă așa cum a plecat Doggie Rogers sunt americani adevărați. Pentru că înăuntru sunt niște criminali care ne îneacă țara în sânge și nicio persoană cu o conștiință curată nu poate să continue să-i susțină. Ați crezut altceva? Atunci e bine că oameni ca Tom Jumper și domnișoara Doggie Rogers sunt aici ca să te trezească, America!

I se părea de-a dreptul ireal că auzea acele vorbe. Doggie a clătinat din cap.

— Hei, treziți-vă, a strigat Jumper, nu e încă miezul nopții! Ciuliți bine urechile și ascultați cu atenție, pentru că iată care e bârfa cea mai șocantă și mai bine fondată a zilei, cercetată în amănunt de echipa mea de televiziune diabolic de inteligentă. V-o spun chiar acum: „Ucigașul de pe acoperiș” din New York a fost o creație a președintelui Jansen și a găștii sale! Uau! Mă scuzați! Știrea *asta* v-a făcut să vă ridicați în fundul ăla gras, pun pariu! Nu uitați, Jansen și discipolii lui nu sunt niște idioți, sunt foarte vicleni. Pentru că, sincer acum, chiar puteți să spuneți că toate crimele astea din New York și de la școala de lângă Washington și toate celelalte asasinate și atentate nu v-au afectat modul în care vedeți lucrurile? Nu v-au făcut să vă simțiți puțin în nesiguranță?

Doggie a tras aer adânc în piept și și-a împreunat mâinile la ceafă.

— Normal că nu mă refer la voi, analfabeții înnebuniți după arme care mereu caută să provoace scandal de fiecare dată când se folosește un cuvânt care e mai lung de cinci litere, pentru voi nu există speranță! Nu, mă refer la voi restul. Da, inclusiv micuța și scumpa doamnă Jones, care stă în bucătărie, a spus el râzând.

— Da, tu, care mereu pregătești cina la timp. Toate astea nu te-au afectat? Nu te-ai gândit: da, cred că președintele are dreptate, având în vedere că un nebun împușcă oamenii pe străzile din New York și un alt nebun atacă școlile și omoară elevii. Trebuie să interzicem toate armele astea. Nu te-ai gândit: fir-ar să fie, da… nu, fără fir-ar să fie, că doar ești o fată bună… Da, în numele îngerilor din rai, trageți apa după toate pistoalele alea Colt și după toată muniția. Președintele are dreptate, crezi tu, la fel cum crede toată lumea. Uitați-vă la toate lucrurile oribile care se întâmplă peste tot. Dar ascultați-mă pe mine: Tom Jumper vă spune că avem dovezi că toate aceste lucruri oribile care se întâmplă își au originea la Casa Albă! Și planul funcționează! Cu asta nu vreau să vă recomand să puneți înapoi în sertarul de la noptieră pistolul, vreau să spun că modul în care ne ia armele este greșit. Atunci când Casa Albă angajează pe cineva să atace școlile ca să ne facă să urâm armele de foc, înseamnă că lucrurile au ajuns mult prea departe. Suntem de acord, sau nu?

S-a oprit brusc și a pus niște muzică. Ecoul vorbelor rostite de gura lui ca o mitralieră s-a amestecat cu o piesă country ritmată. Era un maestru al efectelor, iar Doggie a observat că cisterna de oțel nu mai părea atât de rece. Totodată, era foarte confuză. Ceea ce spusese Tom Jumper chiar era adevărat sau erau doar nebuniile unui paranoic care se droga cu speculații?

Muzica country s-a terminat și el a continuat:

— Hei, oameni buni, acum o să schimbăm frecventa! Mișcați puțin înainte și înapoi pe scală până când auziți muzica asta. Cu toții îl cunoașteți pe bătrânul Johnny Cash, așa că învârtiți butonul până îl găsiți.

Doggie a învârtit butonul și a trecut peste câteva posturi și zgomote de fond până când a auzit vocea aceea tristă cântând.

Simțea că îi bătea inima cu putere. Tom Jumper tocmai vorbise despre ea, precum și despre lucruri care l-ar fi cutremurat până și pe cel mai dur apărător al proiectului de reformă. Ce urma oare?

— Hei, hei, am revenit, oameni buni! „Ultimul Bastion” al lui Tom Jumper la dispoziția voastră. Deci, unde am rămas? Știați că nici marile afaceri nu stau prea bine zilele acestea? De exemplu, producătorii de tutun și de muniție. Cum credeți că s-au simțit ei în ultimele câteva săptămâni, privind cum încasările

lor s-au evaporat? Ce credeți că ar prefera să facă acum magicienii de pe Wall Street și magnații media? Să stea în Biroul Oval cu un pistol Umarex Beretta 92FS încărcat și ațintit spre căpățâna președintelui sau în exil auto-impus undeva foarte departe? Aveți idee cât de periculos este în ziua de azi să ai slujba asta, să fii președintele Statelor Unite ale Americii? Hei, aproape că îmi pare rău pentru tipul ăsta. Câți oameni credeți că nu și-ar dori să-i bage o rachetă în fund și să-l lanseze spre Scandinavia, acolo unde-i sunt originile? Cel mai detestat bărbat din lume! Bătrânul Saddam era Moș Crăciun în comparație cu el. Jansen, ai grijă la băieții cu bani grei, ăsta e sfatul meu! Ei, mafia sau milițiile o să te omoare mai devreme sau mai târziu, așteaptă și ai să vezi! Ai face bine să fii cu ochii și pe așa-zișii tăi susținători și locotenenți de încredere. Poate că au cumpărat acțiuni la Gun-Ho Sports Cases și acum văd cum stocurile lor pică mai repede decât corporația Enron într-o zi bună.

A apăsat cât a putut de tare pe claxon și a izbucnit în hohote de râs. Doggie parcă îi și vedea fața.

— Și că tot veni vorba, iată un mic sfat și pentru tine, domnișoară Doggie Rogers. Ultima dată ai fost văzută cu o geantă Fendi dezgustător de scumpă pe umărul tău frumos, așa că scapă naibii de ea! O arată din zece în zece minute la televizor, în cazul în care nu știai asta.

A apăsat din nou pe claxon. Doggie și-a strâns la piept sacoșa de plastic, gândindu-se la geanta ei Fendi în valoare de o mie de dolari care zăcea la fundul unui tomberon din Bronx.

— Să revenim la politică, cu o știre senzațională! Pentru că aici lângă mine se află unul dintre cei mai mari comentatori ai țării, așa că să-l aplaudăm!

Jumper a aplaudat ca un nebun.

— Nu dăm nume, dar îl cunoașteți, credeți-mă! Nici nu o să vi-l descriu, pentru că s-ar putea să creadă că mă dau la el, ceea ce s-ar putea chiar să-i placă, ha-ha!

Alte râsete necontrolate.

— Măi, măi, măi, dragul meu prieten anonim. Putem spune că ești un bărbat care are foarte multe cunoștințe despre multe lucruri. Am auzit că s-ar putea să aibă loc o lovitură împotriva lui Jansen în viitorul apropiat. Spun „lovitură” pentru că oare nu a fost o lovitură de stat când am ales un președinte care s-a dovedit a fi un domn Hyde în loc de un doctor Jekyll? Așa că,

domnule John Doe[28], domnul Fără Față și Fără Nume, ce aveți de spus despre aceste zvonuri?

Vocea care s-a auzit din micul tranzistor fusese distorsionată electronic în mod intenționat, dar nu destul de bine, pentru că practic era la fel de ușor de recunoscut și la fel de bine cunoscută la nivel național ca aceea a lui Tom Jumper. Doggie a trebuit să-și ducă mâna la piept și să se concentreze ca să respire normal. Era vocea dragului ei prieten John Bugatti, cocoțat la o mie de metri deasupra solului la capătul unei crengi pe care era pe punctul de a o tăia. Căderea avea să-i fie fatală dacă continua așa. Calomniile rostite de Tom Jumper erau una. Chiar dacă îl puneau în pericol de moarte, pierderea acestui provocator – în cazul în care avea să fie găsit – era ușor de suportat. Dar John Bugatti însemna altceva. Acesta era un bărbat pe care toată lumea îl lua în serios – mai ales cei din Washington – și prezența lui în această emisiune era sinucidere curată.

— O lovitură, spui tu. Nu sunt sigur cum ar trebui s-o numim, Tom, a spus vocea distorsionată și ștearsă a lui Bugatti. Este un contraatac sau doar un caz extrem de punere în aplicare a regulilor Constituției? Ceva se petrece, în orice caz.

Și-a dres glasul ca de obicei. *Fir-ar!* s-a gândit Doggie. Nu ar putea un profesionist ca el să întoarcă măcar capul din dreptul microfonului?

— Bineînțeles că multe persoane competente au fost deja arestate, dar va fi nevoie de mai mult de atât până când amalgamul de decrete prezidențiale complet nerezonabil al lui Jansen va fi un succes. Până acum, fostul vicepreședinte Michael K. Lerner, principalul rival al președintelui Jansen, este încă în libertate. Și, la fel ca în oricare altă dictatură, rezistența publicului în general este încă prezentă, la fel ca proverbialul vârf al icebergului. Acum Jansen și-a lansat propria navă de luptă, înarmată cu toate armele totalitarismului, încercând să-și arunce în aer adversarii din apă. Dar cu toții știm cum se poate termina asta, nu-i așa? Am putea avea un alt Titanic, dacă guvernul nu schimbă cursul. Adică dacă Jansen și restul Cabinetului său nebun nu își dau demisia de bunăvoie.

Jumper a claxonat din nou.

---

[28] Termen folosit atunci când se ascunde sau nu se cunoaște identitatea unui bărbat; pentru femei se folosește termenul „Jane Doe” (n.tr.).

— Acum, doamnelor și domnilor, asta chiar că a fost o replică dură din partea invitatului nostru foarte special. Înainte să vii am vorbit despre Doggie Rogers, domnule John Doe, și poate că ar trebui să ne gândim puțin și la tatăl ei. La urma urmei, potrivit sistemului nostru de justiție impecabil, el a fost cel care ne-a adus pe cap tot Armaghedonul ăsta, nu? Dacă nu era el, susțin oamenii, nu am fi ajuns niciodată în situația asta dezastruoasă. Dar eu nu sunt atât de sigur de asta; oare nu s-ar fi întâmplat oricum? Voi ce credeți, oameni buni? În orice caz, acum este condamnat la moarte și-și așteaptă seringa. Când este ziua execuției, știi cumva, domnule Fără Nume?

Poimâine, s-a gândit Doggie automat și s-a cutremurat.

— Va muri poimâine la penitenciarul de stat Sussex din Waverly, în Virginia, a zis Bugatti, apoi a adăugat: Și sunt convins că omoară un om nevinovat.

Doggie a trebuit să-și țină respirația. Își dădea seama că șoferul mergea în acel moment într-un trafic lent și îi era teamă că va țipa și cineva o va auzi. Așa că a înlemnit, paralizată de emoții și de frică.

— Pentru voi cei care abia acum ați deschis radioul, sunteți în universul radio mobil al lui Tom Jumper, unde invitatul nostru din studio tocmai a aruncat o mega-mega-bombă în microfon. Tocmai a zis că Bud Curtis e nevinovat? Și pe ce îți bazezi această presupunere radicală, aș vrea să știu? Adică, știm cu toții că a avut loc un proces public care a urmat toate procedurile judiciare. Asta înseamnă că nu mai putem avea încredere că tribunalele își fac treaba?

Râsul lui tare era și un răspuns în sine.

Bugatti și-a dres glasul de câteva ori. Doggie își dorea să nu-și mai dezvăluie identitatea astfel.

— Hmm... Păi, cred că Bud Curtis a spus adevărul când a zis că Mimi Jansen l-a rugat să-i aducă un pahar cu apă. Și de ce să nu fie adevărat? Avusese o zi lungă și obositoare, tocmai intrase într-o cameră foarte călduroasă dintr-o furtună de zăpadă și încă avea haina pe ea. Și, pentru numele lui Dumnezeu, mai avea puțin și năștea, și de ce să nu fie posibil ca paharul să fi dispărut după aceea? Vreau să spun că erau în jur de treizeci de oameni prezenți și era un haos total.

— Stai așa, domnule Doe! Asta nu dovedește că Bud nu și-a pus idiotul să facă treaba.

— Nu, așa este! Și totuși, toată lumea a sărit repede să discrediteze tot ce a spus. Curtis trebuia să pară un mincinos. Acela era cel mai ușor drum. Dacă putea să mintă în privința paharului cu apă, putea să mintă în orice privință. Și astfel a fost plantată sămânța îndoielii în mintea juriului. Dacă, pe de altă parte, jurații au crezut că se oferise voluntar să aducă niște apă pentru acea biată femeie însărcinată, atunci vinovăția sa nu ar fi fost atât de „clară”. Cum a putut să fie atât de amabil și de drăguț și în același timp atât de calculat și de criminal? Este profilul psihologic contradictoriu și complex pe care îl urăște un procuror și nu ar lăsa un fleac ca ăsta să distrugă imaginea unui bărbat care trebuia să fie al naibii de vinovat.

John Bugatti a făcut o pauză ca să-și dreagă glasul.

— Mi se pare foarte greu de înțeles și faptul că însuși criminalul a fost lovit de un singur glonț. Eu am fost acolo, așa că…

A încercat să-și țină gura, dar n-a reușit.

— Vreau să spun că știu pe cineva care a fost prezent acolo și mulți oameni au fost loviți de gloanțele care au ricoșat. Așa că sigur s-a tras cu mai multe arme și nu doar o dată.

Ai dat-o-n bară, John! a zis Doggie în sinea ei. *Acum chiar se știe că tu ești.*

— Și asta ce ar trebui să însemne? a întrebat Jumper. Un agent de securitate nu nimerește mereu din prima, nu-i așa?

— Mă întreb și eu asta. Dar știu că foarte mulți oameni au fost răniți. Cred că agenții au văzut câteva arme de foc în clipa în care a avut loc asasinatul și au tras direct spre oricine au considerat a fi o amenințare. Asta nu a fost o greșeală. Erau antrenați să supravegheze și să tragă înainte să gândească. Și dacă această teorie e adevărată, atunci doar unul dintre agenți a știut în cine să tragă, ceea ce ne aduce la următorul punct extrem de tulburător. Și anume, faptul că la proces nici măcar unul dintre invitați nu a putut să depună mărturie că a văzut ce a făcut criminalul în momentul crimei și nici măcar unul nu a văzut cine l-a împușcat apoi.

— Da, dar O’Neill a fost cel care a omorât-o pe Mimi Jansen, nu? Încă avea arma în mână, asta știm clar.

— Sigur, O’Neill a fost cel care a împușcat-o pe Mimi Jansen, a răspuns Bugatti. Nu e nicio îndoială în privința asta. Doar că nimeni nu l-a văzut făcând asta, cu excepția unei singure

persoane, cea care a tras în O'Neill. Și de ce nu am aflat niciodată cine a fost această persoană?

— Bine, asta nu am știut, dar a fost o investigație balistică, nu? Tipul care l-a împușcat pe nenorocit este un erou național, de ce nu se arată?

— S-a făcut o analiză balistică a glonțului care l-a omorât pe Toby O'Neill, da, dar persoana care l-a împușcat pe O'Neill nu a fost identificată niciodată și nu știm nici ce armă a dat lovitura fatală. Eu unul cred că bărbatul care l-a oprit pe O'Neill nu s-a identificat deoarece nu a vrut să fie descoperit imediat în mulțime după incident. Dacă mă întrebi pe mine, a făcut asta pentru că avea ceva de ascuns în legătură cu persoana sa.

Doggie era copleșită. Se rosteau toate aceste cuvinte mult prea târziu. Ea stătea acolo într-un rezervor de lapte împuțit, fiind pe lista celor mai căutați oameni de FBI, și era incapabilă să facă altceva decât să asculte.

— Hei, stai așa! l-a întrerupt Jumper. Ceea ce spui tu e foarte ciudat. De ce nu au spus avocații apărării mai multe despre cine l-a omorât pe O'Neill?

— Pentru că nu despre asta a fost cazul. Au trecut cu vederea importanța acestui aspect sau poate că nu l-au considerat o prioritate, nu știu. Subiectul nu a fost atins nici măcar o dată de-a lungul procesului.

— Nu mi-aș dori asemenea avocați când îmi va veni timpul, asta-i clar. Deci spui că persoana care l-a împușcat pe atacator s-ar putea să aibă ceva de ascuns? Ce, de exemplu?

— Da, ce știu eu...?

Bugatti și-a ales cu grijă cuvintele.

— Poate că o pată de ulei de armă pe buzunarul lui, de la pistolul care a omorât-o pe Mimi Jansen. Cineva trebuie să-i fi dat arma lui O'Neill în ultimul moment. Cum altfel ar fi putut să facă rost de ea? Se presupune că a fost controlat temeinic înainte să fie lăsat să intre în sala de recepție. Sau poate că persoana care l-a împușcat pe O'Neill a băgat paharul în propriul buzunar. Și asta este o posibilitate. Dar nu putem decât să facem speculații.

Doggie simțea noduri în stomac, avea vezica plină și intestinele ei erau agitate, de parcă totul dinăuntrul ei încerca să iasă afară. A tras aer adânc în piept. Bugatti chiar spusese o grămadă de lucruri. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să-l fi

auzit cineva care îl va lua în serios, un judecător, un avocat, un polițist. A clătinat din cap. De ce nu spusese Bugatti toate astea mai devreme?

— Chiar că ne dai de gândit, domnule John Doe, trebuie să recunosc! Dar de ce ai așteptat până acum ca să ne spui?

Jumper parcă i-a citit gândurile lui Doggie.

— Am impresia că ai fi putut să deduci toate aceste lucruri cu săptămâni în urmă.

Doggie a încuviințat. Da, John. De ce ai așteptat? De ce au așteptat *ea* și atât de mulți alții, de fapt? A bătut din picior de frustrare, apoi a înlemnit când a auzit ecoul din cisterna de oțel… Dar afară totul părea să fie bine, camioneta mergea cu viteză.

L-a auzit pe John Bugatti scoțând un oftat distorsionat prin micul difuzor.

— Da, presupun că aș fi putut să fac asta, dar creierul meu a început să funcționeze în acea direcție abia atunci când mi-am dat seama câte incidente aparent întâmplătoare au avut loc și care se încadrau într-un tipar – inclusiv „Ucigașul de pe acoperiș”.

— Deci trebuie să concluzionăm că au fost comise acte criminale coordonate, probabil orchestrate chiar de clasa politică.

— Da, cel puțin o parte din ele.

— Dragi ascultători, în următoarea pauză muzicală vă rog să meditați asupra acestor croșee de dreapta pe care le-am dat marii noastre democrații americane. O să pun ceva destul de diferit de Johnny Cash de data aceasta și între timp vom schimba din nou frecvențele, așa că…

Brusc s-a auzit un țârâit puternic în studio.

— Stați puțin! a zis el, apoi s-au auzit zarvă. Și strigăte.

— Ce se întâmplă? a strigat vocea distorsionată a lui Bugatti.

— Trebuie să plecăm de aici, oprește butonul de acolo! s-a auzit vocea pițigăiată a lui Jumper.

A urmat un singur clic, apoi s-au auzit sunete bruiate la fel ca pe toate posturile.

Doggie a rămas uitându-se în gol în întuneric, indignată. Ce s-a întâmplat? L-au prins pe Tom Jumper, l-au prins și pe Bugatti? Acesta să fi fost un alt exemplu de nedreptate grosolană din partea șefului ei?

— O, Doamne, trebuie să aflu mai multe, trebuie să vorbesc cu Bugatti, a șoptit ea, căutând geanta de plastic.

A găsit-o și a scos micul Buddha, apoi a stat nemișcată în beznă, ascultând zgomotele din jur.

Exact când au trecut pe lângă ceva ce părea a fi un autocamion, a izbit statueta de podeaua de oțel cu toată forța. S-a auzit un ecou ascuțit și prelung, dar era sigură că zgomotul nu se putea auzi de afară.

Apoi a scos telefonul din buzunar și la deschis ca să-l folosească pe post de lanternă. Erau bucăți de porțelan peste tot și prefera să nu se gândească la cât de bine va fi curățat rezervorul înainte să fie umplut din nou cu lapte. Nu, nu putea să-și imagineze că un copil ar putea fi în pericol să se înece cu o bucată de statuetă Buddha chinezească. S-a târât de colo-colo, pipăind printre resturi. Cu ani în urmă, în Beijing, îl văzuse pe John Bugatti prefăcându-se că bagă o hârtiuță cu un număr de telefon pe ea în gura statuetei. Poate că Rosalie avea dreptate și nu se prefăcuse? Dar nu era nicio bucățică de hârtie și gata.

S-a întins pe spate, deasupra bucăților sparte din statueta lui Buddha, și s-a rugat să ajungă la destinație în curând. Prea multe gânduri negre îi zburau prin minte, interiorul ei striga să fie golit de reziduuri și reumplut cu mâncare, iar corpul ei era țeapăn din cauza vibrațiilor și mișcărilor constante ale rezervorului. Era o tortură pe care nu și-o imaginase niciodată.

Acum ce să fac? s-a gândit ea și și-a adus aminte de ziua în care unul dintre profesorii ei preferați de la Harvard o găsise plângând după unul dintre cursurile sale.

— De ce plângi? o întrebase el.

Și când ea îi explicase printre bocete că are capul atât de plin încât nu mai poate să gândească limpede, se uitase la ea cu acea indulgență existentă între cei egali și-i spusese:

— Dumnezeule, Doggie, asta li se întâmplă tuturor! Capul tău e ca un roi și nu mai e niciun pic de spațiu în el. Trebuie să faci curat în arhiva mentală.

La început, nu înțelesese la ce se referea, deși dăduse din cap când o întrebase dacă o mai macină și alte lucruri în afară de cursul lui. Apoi a început să vadă unde bătea. Și acum, iat-o din nou, chinuită de o groază de gânduri amestecate și un corp suferind, dându-și seama de necesitatea de a-și face ordine în creierul său dat peste cap. Așa că s-a dus clătinându-se până în

capătul rezervorului, și-a lăsat în jos pantalonii și s-a așezat pe vine. A stat așa până când a eliminat tot ce adunase corpul ei, conștientă că șoferul va avea ceva de treabă când va ajunge la depozit. *O să-i mai dau 500 de dolari,* s-a gândit ea și a început să-și recapete controlul minții încet-încet. Va petrece noaptea acasă la sora lui Rosalie și se va confrunta cu ziua de mâine când va veni timpul. Gata cu visurile despre viitor. Tatăl ei va fi executat peste două zile – nu avea ce să facă în privința asta dar nu era vina ei. Era oribil, dar nu avea să sufere, asta era cel mai important. Poate că aveau s-o prindă, dar în niciun caz nu avea să renunțe fără să lupte. Dacă o băgau la închisoare, mai devreme sau mai târziu avea să fie dezvinovățită. Nu era loc în arhiva ei mentală pentru anxietate. De fapt, nu era loc pentru sentimente în general, nici pentru ea, nici pentru altcineva. Și-a ridicat pantalonii și s-a îndreptat spre radio. L-a pornit și a răsucit butonul, dar nu a auzit decât zgomote de fond.

— Bine, a spuse ea cu voce tare, asta a fost arhiva! Acum începe adevărata treabă.

Trebuia să-și imagineze cât mai clar scena din hotelul tatălui ei din Virginia Beach, așa că a închis ochii – chiar dacă era întuneric – ca să se concentreze.

În acea seară fatală, mersese către pasajul spre sala de conferințe a hotelului, împreună cu alte VIP-uri, jubilând la brațul lui Bugatti. Totul se desfășurase așa cum trebuia. Bruce Jansen fusese ales președinte și festivitatea organizată de tatăl ei în cinstea alegerilor se desfășură extraordinar de bine, în ciuda câtorva decorațiuni de prost gust. Două rânduri de senatori însoțiți de soțiile lor mergeau înaintea ei și peste câteva săptămâni avea să-și îndeplinească visul de a lucra la Casa Albă. Viața era frumoasă.

— Ce seară minunată, nu crezi? îi spusese ea lui Bugatti în timp ce cotiseră și intraseră în pasaj.

Priveliștea care o întâmpinase o lăsase cu gura căscată, la fel ca pe toată lumea; întregul pasaj era decorat în Stele și Dungi. Apoi tatăl ei preluase controlul. Arăta fantastic în costumul său și totul era atât de perfect încât nici nu prea auzise ce spusese. Apoi tatăl ei dăduse din cap spre Toby O’Neill și și-a adus aminte cât de copleșită se simțise de un sentiment de anticlimax. Și-a dat seama că și John Bugatti simțise asta. Cum putuse tatăl ei să-l lase pe omulețul ăla mizerabil să se ocupe de

ceremonia de dezvelire? Era atât de nepotrivit și de jalnic cum stătea acolo. Apoi O'Neill își întinsese brațele ascultător în sacoul lui roșu cu câteva mărimi mai mari ca să-i permită omului de la Serviciile Secrete să-l cerceteze. Preț de o secundă, se mirase cât de rapid se supusese O'Neill verificării, apoi evenimentele care urmaseră o făcuseră să uite de asta.

A stat pe metalul rece, concentrându-se, și a încercat să deruleze înapoi caseta sa video mentală. Bun, deci mersese în spatele senatorilor și soțiilor lor, cu toții aranjați în ordinea importanței. A strâns ochii și mai tare, ca și cum asta putea s-o ajute să-și aducă aminte mai multe.

Stephen Lovell mersese alături de ea, împreună cu alți membri ai echipei campaniei, dar nu și Thomas Sunderland. El se postase în fruntea anturajului împreună cu Ben Kane și doi dintre agenții lui de securitate, chiar în spatele viitorului președinte Jansen, al soției sale și al tatălui lui Doggie. Îi observase pe Sunderland și pe Kane când agentul de la Serviciile Secrete se apropiase de O'Neill ca să-l verifice. Și brusc, Ben Kane stătea și el acolo, nu la câțiva metri mai în spate, lângă Sunderland, așa cum stătuse mai devreme. Nu era ușor să-l plaseze corect la momentul potrivit.

În orice caz, practic toată lumea se uitase la portretul imens și respingător în clipa în care îl dezvelise Toby, dar Doggie fusese cu ochii pe O'Neill. Trăsese cordonul și apoi făcuse un pas înapoi, spre Ben Kane, și ajunseseră să stea foarte aproape unul de celălalt. Thomas Sunderland stătea pe vârfuri în spatele lui Kane, privind după umărul lui ca să se uite și el la tablou.

Cel puțin asta crezuse Doggie la vremea respectivă.

Apoi invitații se împinseseră ca să vină mai aproape și nu mai putuse să-l vadă pe Toby, care fusese lipit de perete împreună cu oamenii care stăteau în spatele lui. Ea se uitase puțin la pictură, apoi la tatăl ei. Măcar dacă ar fi stat lângă O'Neill – își aducea aminte că se gândise la asta – și atunci poate că l-ar fi ținut pe prostul ăla sub control, dacă ar fi fost necesar. În schimb însă l-a văzut pe tatăl ei la câțiva metri depărtare, ascultând ceva ce îi șoptea Mimi Jansen, după care ieșise pe o ușă despre care Doggie știa că ducea într-o bucătărie mică din spatele sălii de conferințe.

Stomacul a început să-i chiorăie din nou. S-a încruntat și și-a apăsat diafragma până când zgomotele au încetat. Nu voia să lase nimic să-i întrerupă șirul gândurilor în momentul de față.

În orice caz, potrivit mărturiei tatălui său, acesta se dusese la bucătărie ca să-i aducă lui Mimi Jansen un pahar cu apă. Un pahar care, potrivit teoriei lui John Bugatti, avea să dispară mai târziu în buzunarul lui Ben Kane sau al altcuiva. Era lipsit de sens să găsești urme de apă după incident de vreme ce jumătate dintre oamenii din pasaj se aruncaseră la podea când răsunase primul foc, iar dacă Bud Curtis se întorsese exact în acel moment și scăpase paharul din cauza șocului, atunci era normal că apa fusese absorbită de hainele celor de pe podea și că nimeni nu observase unde ajunsese paharul în panica aceea.

După împușcătură, se uitase în jur confuză și observase durerea lui Bugatti înainte să vadă sângele. Sângele care îi păta cămașa, sângele de sub corpul lui Mimi Jansen, sângele de pe peretele din spatele cadavrului slab și răsucit al lui O'Neill. Doggie se aplecase ca să vadă unde fusese împușcat Bugatti, apoi se uitase în jur disperată și văzuse expresiile sălbatice ale lui Ben Kane și Sunderland în timp ce se apropiau de Mimi Jansen care era pe moarte. Zona era în acel moment o masă de oameni care alergau și se târau ca să se adăpostească. Se uitase în jur după tatăl ei și-l văzuse stând în genunchi lângă unul dintre răniți. Pantalonii lui erau uzi de sânge, presupusese ea atunci. Acum știa că fusese apă, ar fi trebuit să-și dea seama de asta mai de mult. Cu ochii minții îl vedea pe Sunderland cum striga nervos la agenții care îl protejau pe președinte. Îl vedea dându-i la o parte din calea sa, cu părul rar zburând în toate direcțiile, cu căptușeala buzunarului de la sacou scoasă în afară și trecând printr-o serie de mici explozii.

A auzit șuieratul frânelor camionului și s-a trezit alunecând pe podeaua containerului. O clipă s-a gândit că ajunseseră la destinație, dar motorul a început din nou să huruie. În timp ce se scutura de bucăți mici din statueta lui Buddha, a atins ceva care a făcut-o să icnească. A luat telefonul și l-a deschis, știind deja ce avea să găsească: o bucățică de hârtie cu un număr de telefon din multe cifre cu scrisul ordonat al lui John Bugatti. Un număr vechi de șaptesprezece ani care probabil fusese schimbat cu mult timp în urmă și, dacă nu, probabil că acum fusese descoperit, mai exact cu o jumătate de oră în urmă,

judecând după liniștea bruscă ce urmase după agitația pe care o auzise la emisiunea radio a lui Tom Jumper.

Pe hârtie era scris „unchiul Danny” alături de numărul de telefon, exact așa cum îi promisese Bugatti. Era un număr de Washington, bineînțeles.

Trebuie să încerci, Doggie! și-a spus ea. *Poate că încă mai e valabil. Poate că poți să-i lași un mesaj lui John, poate că e bine.*

A tastat numărul, cu inima bătându-i puternic, și a ridicat telefonul încet la ureche, încercând să nu se gândească la tonul inevitabil care însemna că numărul nu mai era disponibil. Și-a ținut respirația și s-a uitat în gol în întuneric în timp ce telefonul a început să sune. Acum se punea problema al cui era numărul și dacă va răspunde cineva, având în vedere că era trecut de miezul nopții.

În cele din urmă, după mai bine de treizeci de secunde, s-a auzit o voce obosită.

— Alo, Danny la telefon! a spus bărbatul.

Doggie a deschis gura încet. Dumnezeule, el era! Era atât de incredibil încât aproape că nu a îndrăznit să spună nimic. De ce nu avusese încredere în Bugatti? De ce se amăgise în toți acei ani, crezând că nu fusese decât un adult care potolise pe moment durerea unui copil și care apoi uitase de ea? De ce crezuse în tot acest timp că nu era posibil ca o persoană să fie loială?

După neîncredere urmează rușinea, s-a gândit ea, apoi l-a salutat.

— Vorbesc cu unchiul Danny?

Vocea lui se auzea slăbită și îndepărtată, dar nu era o voce la care te-ai aștepta din partea unui bărbat în vârstă, cum ar fi un unchi.

— Unchiul Danny? a repetat el. Nu mi-a mai zis nimeni așa de cel puțin zece ani. Cu cine vorbesc?

I-a explicat cine era și i-a spus despre vechea promisiune a lui Bugatti.

— Știu, a fost tot ce a spus el. Am auzit multe despre tine. Mi-ar plăcea să te ajut, dar John s-a ascuns. Sper că va suna acasă, dar din păcate nu pot să-ți spun când.

— Nu l-ați auzit la radio? a întrebat ea.

Vehiculul a luat brusc o curbă și ea s-a chinuit să-și mențină echilibrul.

— Îmi pare rău, nu am auzit ce ai spus! E mult zgomot pe fundal…

— A, nimic! a răspuns ea repede.

De ce să-l îngrijoreze pe un om bătrân?

— Dar puteți să-i transmiteți un mesaj dacă sună?

— O să fac tot ce pot!

— Să-i spuneți că aș vrea să ne întâlnim mâine după-amiază la Teaism salon din Market Square. O să fiu acolo între ora unu și două. Să-i spuneți că are legătură cu Thomas Sunderland.

Unchiul Danny părea îngrijorat, dar a promis că va face tot ce poate. Ce a spus mai departe a readus-o la crunta realitate.

— Dumnezeule, numai să nu i se fi întâmplat ceva! Poate că nu o să se mai întoarcă niciodată acasă.

I-a înțeles îngrijorarea, dar spera cu ardoare că înțelesese greșit a doua parte. Acasă, spusese el.

— Mă scuzați, dar ce vreți să spuneți prin „acasă”? Locuiți i împreună?

El a ezitat o clipă.

— Ești sigură că tu și John vă cunoașteți? Adică, *ești* Doggie Rogers, nu?

— Da. Îmi pare rău că am spus asta, dar la vremea când John mi-a dat numărul, nu știam că locuiți împreună. Am crezut că sunteți unchiul lui.

Un mic chicot i-a confirmat bănuielile.

— Draga mea prietenă, locuim împreună în casa mea de zece ani. Eu și John suntem iubiți, n-ai știut?

— Am știut că John are un partener, dar n-am știut cum îl cheamă. Vă rog să mă iertați!

— E vreo diferență?

— Presupun că nu.

Apoi i-a mulțumit, și-a luat la revedere de la el și a închis, dându-și brusc seama că probabil făcuse o greșeală fatală. Îl sunase pe unchiul Danny pentru că avea nevoie de Bugatti. Credea sincer că dacă mai era cineva în afară de T care putea să se îndoiască de vinovăția tatălui ei, el era acela. John putea să oprească nebunia și să obțină o amânare a execuției. Da, poate chiar să ajute la achitarea lui. Îl sunase pe Danny în speranța că era pe un teren neutru. Cineva care nu avea o legătură atât de directă cu John Bugatti și al cărui telefon cel mai probabil nu era ascultat, o rudă îndepărtată care servea

drept căsuță poștală pentru un nepot care era în mod constant în mișcare. Dar ei erau de fapt un cuplu și trăiseră împreună de ani de zile. Faptul că tocmai îi auzise vocea lui Bugatti la emisiunea lui Jumper îi oferea puțină consolare. Mașinăriei de spionaj bine unse a guvernului sigur nu i-ar fi fost greu să-l identifice pe Bugatti și să înceapă imediat să asculte toate numerele de telefon care ar fi putut avea o legătură cu el, asta dacă nu fusese deja capturat.

Ar fi trebuit să știe cine era „unchiul” Danny, fir-ar să fie!

A dat cu pumnul în podeaua de metal. Asta însemna că îi știau și numărul ei. Peste un minut aveau să sune ca să îi afle poziția exactă. Și dacă făceau asta, totul avea să se termine în câteva momente. Putea ori să închidă telefonul, ori să aștepte să sune, era simplu. A început să numere secundele.

Când a ajuns la două sute, a expirat ușor. Bine, se va întâlni cu Bugatti mâine – *dacă* va primi mesajul ei și *dacă* va putea să vină. Îi va explica teoriile sale și le va asculta pe ale lui, apoi vor trebui să-l convingă pe Wesley să-i strecoare cumva în interiorul Casei Albe.

Nu era un plan genial, dar era tot ce avea. Și apoi a sunat telefonul.

Capitolul 28

Sâmbătă după-amiază, T. Perkins s-a întâlnit cu un convoi de vehicule militare la câțiva kilometri de baza Fort Pickett, care probabil trecuse printr-o luptă destul de recent. A redus viteza și a trecut încet pe lângă ei, ca să poată vedea expresia jalnică de pe fețele soldaților. Cele mai multe dintre vehicule aveau găuri de gloanțe și gurile mitralierelor erau negre de la praful de pușcă. Pesemne că milițienii din Carolina de Nord își pierduseră o parte din aroganță.

A pornit radioul și a căutat pe diverse frecvențe, dar nu se auzea decât zgomot de fond, până și pe frecvențele poliției. Dar la ce naiba se așteptase? Se apropia încet de o oprire. Apoi a luat telefonul primit de la serviciu de pe scaun și a încercat repede să-și dea seama cum să folosească drăcia aia. Era al patrulea telefon pe care trebuise să învețe să-l folosească în acea săptămână și pentru un creier asamblat cu șaizeci de ani în urmă era cu siguranță prea mult. Când era mic, toaleta nu avea nici măcar un buton, așa că de ce naiba trebuia să se forțeze și să-și petreacă bătrânețea navigând dintr-un manual electronic în altul? Era de-a dreptul absurd.

A apăsat câteva butoane cu degetul mare, rugându-se să nimerească numărul lui Beth Hartley.

— Știu, știu! a oprit-o el când aceasta a răspuns, înainte ca oftatul ei inevitabil să aibă șansa de a-l imobiliza. Doar câteva informații complet normale. Sunt sigur că poți să le găsești în vreo bază de date. Intranetul încă funcționează, nu? Hei, Beth, ești acolo?

Apoi s-a auzit oftatul. Și-a imaginat drumul făcut de acesta prin plămânii femeii.

— Ce mai e acum, T? Unde ești?

— Nu-ți bate tu căpșorul ăla frumos cu asta. Dă-mi doar cinci minute, bine?

— Cinci minute?

Femeia a râs batjocoritor.

— Bine! Cinci minute atunci. O să avem o ședință cu șeful. Sunt probleme peste tot, în cazul în care nu știai. Apropo, nu ți-am mai zis asta o dată azi?

— Beth, ascultă, astea sunt informațiile de care am nevoie, dacă poți să-mi faci rost de ele: mai întâi, fișa cu datele unui agent de la Serviciile Secrete pe care îl cheamă Ben Kane. El este capul operațiunilor forțelor de securitate de la Casa Albă, din câte știu eu. Și mi-ar plăcea să aflu despre cariera militară a lui Thomas Sunderland, dacă se poate. Da, și apropo, vreau și numărul de telefon al unui cameraman de la NBC4 pe nume Marvin Gallegos. Poți face asta pentru mine?

— Ai zis cinci minute? Micule T, ești un caz disperat!

A oftat iar și a vorbit mai încet:

— Ai idee cât valorează tabloul ăla pe care mi l-ai dat?

— Așa cum ți-am spus, am auzit că s-a menționat suma de o sută de mii de dolari. E vreo problemă?

— O sută de mii de dolari? Ascultă, scumpule, ar fi foarte frumos, dar cred că pot să fac rost de un sac de aur doar din ramă, având în vedere că e rama *acestui* tablou.

Femeia a râs sec.

— Bine, o să încerc. Cum te contactez? Pe telefonul mobil?

T și-a aprins o țigară. Trebuia, ca să poată să-și păstreze calmul. Chiar valora atât de mult tabloul? Nu, trebuie că se înșela ea. Dacă era adevărat, atunci de ce își mai petrecuse ultimii treizeci de ani alergând de colo-colo ca un posedat, încercând să aresteze tot felul de ratați? De ce el și soția sa își renovaseră și reparaseră căsuța lor jalnică, de pe o vară pe alta? De ce nu adoptaseră copiii pe care și-i doreau? Le-ar fi luat câteva ore ca tabloul să fie evaluat corespunzător. De ce naiba nu făcuse asta cu decenii în urmă? A simțit transpirație pe frunte și s-a șters cu o batistă. Atât de mulți bani. Acum cazul acesta chiar conta.

— Ce? Numărul meu de mobil? a întrebat el absent, uitându-se la telefon consternat.

Cum naiba putea afla asta?

A deschis meniul mobilului și s-a uitat disperat la numărul infinit de opțiuni.

— Stai puțin! a zis el și a ales iconița care arăta ca o agendă telefonică.

Nu s-a întâmplat nimic. Blestemăția aia nu funcționa.

— Cred că tipul de la care am împrumutat telefonul ăsta are meniul blocat cu un cod PIN. Pot să te sun eu peste zece minute, Beth? a întrebat el.

— Să zicem un sfert de oră.

A sunat-o iar pe Beth în timp ce a luat-o pe strada principală spre Waverly. Fusese ocupată.

Nu găsise mare lucru despre agentul special Ben Kane, dar Perkins se așteptase la asta. Câțiva ani de armată și înainte de asta toate informațiile despre liceu și niște părinți decenți și complet normali, care locuiau la țară, asta era tot. Deși trecuseră câțiva ani de când Kane plecase din Serviciile Secrete ca să-și deschidă propria firmă de pază, datele despre angajații curenți și din trecut din Serviciul Secret nu erau accesibile.

— Dar Thomas Sunderland? a întrebat el.

— Ei bine... Se pare că dosarul lui a trecut prin mai multe procese de filtrare, T! Sunt informații din loc în loc care par scoase din context, dar normal că n-am cum să fiu sigură. În orice caz, când e vorba de informații despre vicepreședintele țării, probabil sunt implicate niște proceduri de securitate care mie nu îmi sunt cunoscute. Lucrurile se schimbă în ritm rapid în ziua de azi, știi asta.

— Da, știu! Dar nu ai găsit nimic despre serviciul lui militar din Grenada? A primit o medalie, asta știu. Doar nu au șters partea asta, nu?

I-a auzit degetele pe tastatură.

— Ești un clarvăzător, iubirea mea! răspunse ea. Practic asta e tot ce se menționează din perioada de început a vieții sale. E ceva despre academia militară, dar niciun rezultat la examene. Scrie și că a fost supraveghetor la muzeul George C. Marshall în Lexington când a fost la liceu.

— Treci la subiect, Beth! a zorit-o el.

Traficul se desfășura bine momentan și în ritmul acela ajungea la închisoare în zece minute. Ar fi fost nebun să oprească ca s-o audă vorbind despre muzeele din Lexington.

— Bine, bine!

A început să citească cu voce tare.

— A servit în US Army Rangers... rang de căpitan... S-a îmbarcat în Grenada pentru Hunter Army Airfield în Georgia, pe 25 octombrie 1983. Drept rezultat al participării active în această! operațiune militară, spitalizat de câteva ori pentru

diverse răni…! Nicio informație specială după externarea din spital… Declarat; apt pentru activitate… Decorat pe data de 2 februarie 1984 cu o medalie pentru curaj în acțiune… Operațiunea Urgent Fury a costat viața a nouăsprezece americani în Grenada și a făcut o sută șaisprezece răniți.

Ea și-a dres glasul și a ridicat vocea.

— Uite, astea toate par informații generale, dar aici scrie că opt bărbați au fost răniți și unul omorât sub comanda sa și că el personal a scos trei bărbați înrolați din linia focului. Nu mai e nimic altceva despre asta.

— Din ce batalion a făcut parte, poți să-mi spui?

— Scrie aici Batalionul al Doilea din Regimentul 75.

— Poți să-mi spui unde a servit Ben Kane?

A bombănit puțin în timp ce tasta. Uneori trebuia să-și aducă aminte cât de mult îi plăcea să audă o femeie vorbind. Și-a țuguiat buza de jos. Poate că încă se mai descurca să se urce în caruselul iubirii. Sau poate că nu. De unde să știe *el,* când primul lucru pe care îl făcea de fiecare dată când ajungea acasă de la serviciu era să-și dea jos bocancii și să-și pună picioarele pe masă? Nu era cea mai bună cale de a căuta plăcerile vieții.

— De unde ai știut asta, T? a râs Beth. *Ești* un clarvăzător, ha, ha! Scrie aici că Ben Kane a fost sergent în același batalion ca Sunderland. Este bine pentru un vicepreședinte să aibă un ofițer de securitate în care să poată avea încredere, nu ești de acord?

— Ba da!

Deci Kane și Sunderland fuseseră împreună în Grenada, ca să vezi! Și Kane nu a fost un agent de la Serviciile Secrete, fusese angajat direct de Casa Albă.

— Beth, încă ceva… Nu, două lucruri. Ai uitat informațiile despre cameramanul de la NBC4 și aș vrea să mai știu și niște informații despre un caz de crimă.

— Scuze, T, au venit după mine! Ședința a început deja. Va trebui să aștepți până luni. Luni sau marți, atunci pot să te ajut. Bine, scumpule?

I-a închis telefonul în nas. *La naiba!* s-a gândit el. Tocmai de asta mai avea nevoie.

S-a uitat fix la asfalt și a încercat să se concentreze. Cel puțin acum îi erau mai clare câteva lucruri, precum faptul că Sunderland și Kane făcuseră armata împreună, așa că putea să-și construiască teoria pe baza acestui fapt.

„Relațiile de prietenie sunt mai puternice decât cele de sânge și de băutură”, așa cum declarase tatăl său bețiv.

A format numărul de la birou, în speranța că Dody încă mai era acolo.

I-a răspuns dispecera ursuză. Niciodată nu a putut să rețină cum o chema.

— La naiba, T, de ce nu-ți folosești stația? a întrebat ea cu gura plină de gumă de mestecat. A, ești prea departe… Nu, Dody a plecat acasă. Spune-mi, ai făcut-o șefă cât timp tu te plimbi prin mediul rural? Fiindcă o parte dintre băieți sunt cu capsa pusă, în caz că nu știai.

— A, da? Atunci să le spui că așa se întâmplă când un șerif adjunct e împușcat. Trebuie să înțeleagă asta. Ea era următoarea la comandă, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i așa?

Femeia a bombănit ceva. Nu era atât de rea, dar cu siguranță era încăpățânată.

— Ascultă, nu mai e nimeni la birou?

Femeia a mestecat mai tare.

— Deci eu nu contez, ha?

— Bine, bine, am înțeles! Dar dacă Dody nu e acolo, trebuie să-mi faci tu o favoare. Scoate dosarul lui Leo Mulligan. E în dulapul verde de metal din spatele ușii. Caută la „M”.

— La „M”. Ei nu, zău, T. N-aș fi ghicit.

Bărbatul a auzit scârțâitul scaunului și bufniturile sertarelor de la dulap înainte ca femeia să ia din nou receptorul.

— Bine, gata! a spus ea.

— Încearcă să-mi citești descrierea generală a psihologului despre viața de acasă a lui Leo Mulligan, în perioada de dinainte să-i sfărâme craniul soției sale.

— „Încearcă” asta și „încearcă” aia. Chestia asta are cel puțin cincizeci de pagini. Cum te aștepți să găsesc fix partea aia?

Perkins a tras aer adânc în piept.

— Încearcă la prima pagină, de exemplu. E un cuprins și cauți la examinări mentale. E cam pe la sfârșit.

Femeia a dat pagina și a mestecat gumă în continuare. Apoi i-a sunat telefonul.

— Hei, lasă-l să sune! a strigat el.

Ea l-a ascultat.

— Cât de jos trebuie să citesc, T?

— Poți să găsești secțiunea care se numește „social” ceva sau nu știu ce „și mobilitate”?

— Da, aici e: „Statut social și mobilitate”.

Parcă o și vedea, plimbându-și degetul pe pagină, de la un cuvânt la altul.

— Nu e mare lucru aici, să știi! Sunt doar patru rânduri.

— Poți să le citești, te rog?

— Bine, scrie…

A început să recite pe un ton monoton.

— Leo Mulligan crește împreună cu două surori la ferma la care s-a născut… Preia ferma și o conduce singur până când mor părinții lui, după care se căsătorește cu fiica unui băcan, care – potrivit mai multor declarații – este de părere că s-a căsătorit sub nivelul ei social… Soția își îndeamnă fiul să meargă bine cu școala și îl ridiculizează public pe soțul ei pentru că nu a realizat nimic în viață… Îl amenință cu divorțul și că îi va arăta „adevăratul ei potențial”… Că fiul ei „va ajunge de o mie de ori mai sus decât tatăl său”, asta dacă ar putea să scape de el… Că într-o zi va simți adevărul vorbelor ei. Leo Mulligan, care s-a născut la fermă și care avea valorile omului de rând, și-a pierdut atunci încrederea în munca lui de o viață și speranța că o va transmite următoarei generații, așa cum era obiceiul familiei.

Operatoarea fără nume de la centrală și-a dres glasul. Dacă alea fuseseră patru rânduri, atunci chiar că le citise lent.

— Apoi e secțiunea „Consecințe”. Vrei s-o auzi și p-asta?

— Nu, nu, e în regulă. E de-ajuns deocamdată. Dar poate poți să-mi găsești adresa unui cameraman pe numele Marvin Gallegos, de la NBC4. Știi cum, nu?

— Of, T, mai lasă-mă!

Telefonul a sunat din nou în fundal.

— Nu pot să răspund?

— Să-mi găsești adresa aia și gata!

A studiat terenul de țară dincolo de geamul mașinii de patrulă în timp ce conducea, așteptând ultimele câteva informații. În jur erau copaci înalți și semeți, acoperiți în totalitate de o încrengătură de plante parazite. Era ca un fel de pădure vrăjită care îi ademenea pe călători și mai adânc spre întunecime și pierzanie, nu era o descriere atât de rea, având în vedere destinația sa. S-a uitat la următoarea porțiune de drum drept și s-a gândit la toți cei pentru care aceasta era ultima imagine a

lumii exterioare. Ai putea să-l numești un fel de Drum al Crucii. S-a uitat în sus la pânzele de păianjen imense care conectau copacii și care atârnau exact în aceeași poziție, aproape ca niște coconi, de când le știa el. Peste puțin timp, va ajunge într-o zonă mlăștinoasă și de acolo nu mai era mult.

— Da, șefule, sunt tot eu!

— Bine, grozav! Chiar că ai fost rapidă.

De data asta era sincer.

— Dacă vorbim despre același Marvin Gallegos, va fi greu de găsit.

T a lovit cu palma în volan. Ce mai era acum?

— Ce înseamnă asta? Ești sigură că este același om? E cameraman la televiziune?

— Am raportul lui de la poliție aici… „Marvin Gallegos, 341 9th Street. Născut pe 16 noiembrie 1970. Fotograf pentru *National Geographic:* 1995 – 2002. Angajat apoi de NBC". Căutat de poliție de alaltăieri – adică de pe douăzeci și șase martie – „pentru că a distribuit înregistrări video cu întâlniri dintre militari și miliții".

— De ce să îl caute pentru asta? Asta e slujba lui, nu?

— Nu-mi dau seama, șefule! Poate că a filmat ceva ce autoritățile nu vor să fie publicat. Oameni care au fost atacați sau torturați, execuții sumare, ce știu eu? Forțele noastre armate nu prea se comportă nici ele cum trebuie în ultima vreme.

— A fost raportat autorităților, sau…?

— E căutat în toate statele. „Se presupune că s-a ascuns sau că a plecat din țară".

— Da, sau a fost capturat, a mârâit T, cu ochii la drum.

Turnurile de supraveghere și clădirile din beton înalte au apărut la câteva sute de metri la dreapta, dincolo de un câmp mare și plin de iarbă, cu fortificații acoperite de vegetație.

— Ascultă, zise el, poți să-mi dai numele polițistului din Richmond care mereu ține o pensetă la ureche? E roșcat. Îl cheamă Joe sau John, ceva de genul. Numele lui începe cu, Jo", în orice caz.

— Nu-l știu. Eu nu apuc niciodată să-i întâlnesc pe cei ciudați. De ce?

— Pentru că am telefonul lui și mi-ar plăcea să știu care e numărul lui?

— Aoleu, șefu'!

T s-a încruntat.

— Ce e?

— Stau în fața unui ecran de cincizeci de centimetri. L-ai comandat chiar tu. Și pe el pot să văd cine sună și de pe ce număr – extrem de clar. Asta e o secție de poliție, șefule, ai uitat?

I-a citit numărul și T La notat pe o bucată de hârtie cu o mână, ținând-o pe cealaltă pe volan și cu telefonul între ureche și umăr. Pe bărbat îl chema Joe Simmons, deci avusese dreptate.

— Am câteva mesaje pentru tine, T. Vrei să le asculți acum?

— Numai puțin. Stai așa!

Unul dintre oamenii șerifului Kitchen stătea la cincizeci de metri în mijlocul drumului, făcându-i semn să oprească. Era negru, la fel ca 62 la sută din locuitorii districtului Sussex și T îl cunoștea bine. În spatele lui și a mașinii sale de patrulă erau câteva organizații naționale împotriva pedepsei capitale, cu protestatari înfocați și cu obișnuitele pancarte, iar pe marginea drumului erau zeci de corturi. Se pare că protestul lor se transformase într-o stare permanentă de asediu.

A dat din cap spre ofițer și a trecut prin mulțimea de oameni.

— Bine, ai zis că ai niște mesaje! E ceva important?

— Nimic special, T.

— Slavă cerului!

— Ei, bine, te-a sunat un bărbat pe nume Curtis care voia să vorbească cu tine, dar s-a întrerupt legătura. Nu știu ce s-a întâmplat, probabil i s-a descărcat bateria. Părea disperat.

Vestea l-a lovit ca o palmă peste față. *Bietul nenorocit,* s-a gândit T.

— Și apoi te-a mai sunat și o femeie. Părea că te cunoaște. O chestiune personală, probabil, a spus ea râzând scurt.

— Cum o chema? Îți mai aduci aminte?

— Haide, șefule! De ce să-mi aduc aminte tot? A fost inventat stiloul, în cazul în care nu știai.

— Și…?

Ea a oftat demonstrativ în timp ce dădea paginile carnețelului ei.

— A zis că o cheamă Doggie, dar nu a vrut să-mi lase niciun număr, sărăcuța de ea. Mă întreb, oare de ce?

I-a scăpat un chicot.

T a ignorat-o.

— Bine, dar ai numărul ei înregistrat pe ecranul tău de cincizeci de centimetri, nu?

— Numai o clipă, trebuie să verific… Da, aici este. Telefonul e înregistrat pe numele unui Frank Lee din Bronx, dar a sunat această „Doggie” de pe el. Nu încape îndoială.

A notat și acel număr, în timp ce a virat și a ajuns la indicatorul de la intrarea în închisoarea Sussex. Citise de multe ori înainte acel indicator pe care scria că era interzisă aducerea alcoolului, otrăvurilor, armelor de foc sau a muniției în incinta închisorii. Cine făcea asta era acuzat pentru încălcarea Secțiunii 18.2–474.1 din Codul penal al statului Virginia. Da, T cunoștea avertizările de genul acela. Existau peste tot în teritoriul său.

A trecut de centrala electrică și a parcat mașina între două camioane de aprovizionare albe care stăteau întotdeauna în fața intrării principale. A făcut cu mâna spre cel mai apropiat turn de pază, ca de obicei, numai că de data aceasta nu i-a răspuns nimeni la salut.

Ce naiba se întâmplă aici? s-a întrebat el și s-a uitat prin gardul primului perimetru. Nici aici, în mijlocul zilei, nu era niciun semn de viață. Nici măcar un singur prizonier îmbrăcat în salopeta de culoare deschisă care să se plimbe printre plante sau să joace baschet.

Toate holurile, de la postul de pază principal până la biroul lui Bill Pagelow Falso, erau de asemenea pustii.

— Unde e toată lumea? l-a întrebat el pe singurul angajat pe care l-a văzut. Nu e cam devreme pentru vacanță?

— Vacanță? Domnule șerif, glumiți? Câți credeți că am mai rămas?

Capitolul 29

Directorul Falsp întotdeauna avusese o secretară anemică cu un accent sudist puternic și cu un piept de o mărime mult mai mare decât teancul de hârtii de pe biroul ei. Acum atracția aceasta de la secretariat dispăruse, împreună cu toate hârtiile și cu tot ce mai era pe biroul ei, iar dulapurile cu dosare erau la fel de goale ca promisiunile din campanie ale unui politician. T a mers mai departe în interiorul închisorii către biroul fără ferestre al lui Bill Pagelow Falso. Se aștepta ca aici să fie întâmpinat de aceeași priveliște pustie, dar era exact opusul.

Falso a ridicat privirea obosită spre el peste teancurile de dosare ale cazurilor care zăceau pe biroul lui ca niște pui de balenă părăsiți. În spatele lui mai erau trei mese cu roți pline cu hârțoage. Iar podeaua servea drept coș de gunoi pentru hârtiile aruncate și nenumăratele ambalaje de la batoanele de ciocolată Hershey's care adăugaseră și ele un strat de izolare pentru corpul durduliu al lui Falso.

Era imposibil să nu-i observi epuizarea provocată de starea actuală a lucrurilor. Întotdeauna avusese cearcăne proeminente, dar acum îi dominau fața atât de mult încât parcă dispăreau în mod paradoxal.

— Domnul T. Perkins în persoană! l-a salutat el obosit. Ce mai faci?

T a privit în jurul său.

— Ce mai fac? *Tu* mă întrebi pe *mine?*

Fălcile de buldog ale lui Falso au tremurat.

— Da, așa e viața în ultima vreme. Totul e cu fundul în sus. Ieri i-am eliberat pe ultimii prizonieri, cu excepția celor condamnați la moarte, desigur. Restul gunoaielor au ajuns înapoi pe străzi. Când o să se termine toate astea odată?

— Am crezut că celulele o să fie pline de milițieni.

— Așa ai crezut, nu? Nu, militarii îi păstrează pentru ei. Du-te în Baza Marină Quantico sau la Fortul A.P. Hill, o să vezi ce vreau să spun. Noi îi primim doar pe cei condamnați la moarte, și oricum nu pe toți, poți să fii sigur de asta. Și slavă cerului pentru

asta. Doctorii civili refuză să mai vină aici. Dacă nu erau doctorii militari aș fi fost nevoit să bag eu acele în bieții idioți.

T a arătat spre dosarele pe care se odihneau brațele grase ale lui Falso.

— Dacă nu au mai rămas deținuți, atunci ce e cu toate dosarele astea?

— Astea? Cu puțin noroc, o să vină un camion în curând ca să ia toate arhivele și dosarele cazurilor și să le ducă undeva în Florida unde se strâng toate. Așa că eu trebuie să mă asigur că nu e nimic în ele ce nu am vrea să citească alții. Înțelegi, nu?

T a dat din cap și s-a uitat la hârtiile care aterizaseră pe podea. Se pare că erau multe documente care nu aveau să ajungă în Florida.

De parcă îi mai păsa cuiva de asta în ziua de azi.

— O să trec la subiect, Bill!

A luat scaunul pe care Falso îl folosea atunci când interoga deținuți, l-a tras în spatele biroului, și-a făcut loc pentru laptop. Și s-a așezat lângă bărbatul corpolent.

— Bud Curtis e tot condamnat la moarte, nu?

— Curtis? Da, se întâlnește cu Dumnezeu luni.

Falso nu părea îngrijorat. În mai puțin de o oră, la șase, avea să se ducă să se ocupe de execuția zilei. Era o simplă rutină. Alții nu puteau să suporte un asemenea serviciu pe termen lung, dar T era sigur că Falso putea. Credea în el însuși și în faptul că îndeplinește voința lui Dumnezeu.

— Bill, ascultă! Știu că ai mai auzit de sute de ori în alte cazuri lucrurile pe care o să le spun acum, dar chiar sunt convins că Bud Curtis e nevinovat.

A pus un braț pe umărul lui Falso ca să prevină reacția bărbatului.

— Împrumută-mi urechile și ochii tăi pentru douăzeci de minute, Bill, și o să vedem dacă ești de acord sau nu cu mine în cazul acesta.

Falso s-a uitat la el epuizat.

— T, deja e un om mort! Nu pot face nimic pentru un om mort.

— Nu fi atât de sigur!

A deschis laptopul și a dat click pe dosarul cu fișiere video.

— Probabil că ai mai văzut clipurile astea, de multe ori chiar, dar tot vreau să auzi ce am de spus despre ele, bine?

— Or să mă cheme în curând, asta ca să știi! Peste cincizeci de minute trebuie să-mi încep activitatea în ceea ce privește executarea de azi.

— O să fiu cât de rapid pot.

T știa cu ce avea de-a face. Nu aveai cum să-i schimbi rutina lui Falso.

— Aceasta e partea când a fost împușcată Mimi Jansen.

Și-a aprins o țigară și i-a oferit una și lui Falso, care l-a refuzat. Scrumiera arhiplină și respirația greoaie a bărbatului indicau că își atinsese limita.

— Uită-te la Thomas Sunderland. Îi vezi sacoul? Totul e în regulă.

A dat apoi pe repede înainte.

— Aici! Doar un minut mai târziu, căptușeala buzunarului de la sacou este scoasă în afară, vezi? A băgat și a scos mâna din buzunar.

Falso a ridicat din umeri.

— Și aici iată alt fișier. E de la cameramanul de la postul NBC, după ce a scăpat camera pe jos. Vezi că acum imaginea nu e focalizată?

— Da.

— Bun, suntem de acord, dar uită-te la asta! Totul e neclar și brusc e un punctuleț aici în colțul lentilei. Și apoi, uite ce se întâmplă. Punctul se lărgește încet în jos. Nu mult, doar puțin.

— Nu știu ce crezi tu că ar trebui să însemne asta. Apropo, de unde ai făcut rost de filmările astea?

Falso s-a uitat la ceas.

T a ridicat din umeri. Falso nu trebuia să știe asta.

— Mai stai un minut, Bill! Vreau să-ți mai arăt ceva, apoi îți explic ce cred că înseamnă... Bine, aici îl vezi pe Bud Curtis vorbind cu Mimi Jansen, nu? E clar că dă din cap la ce spune ea. Îi cere un pahar cu apă și el acceptă să i-l aducă. Și acum trebuie să se ducă după apă, asta a susținut la proces, nu-i așa?

T a dat click pe alt fișier.

— Și aici se întoarce. Într-adevăr, nu are niciun pahar în mână, deși după poziția mâinii sale ar fi putut foarte bine să țină unul în ea. Dar uite ce se întâmplă când intră iar: îi vede pe toți oamenii pe podea urlând și acum se uită la locul în care a fost împușcată Mimi Jansen. Uite... acolo! Acolo!

— Tot nu înțeleg ce se întâmplă, T! Ce ar trebui să văd?

— Tresare în clipa în care intră. Desface mâna puțin, uite!

— Și ce-i cu asta? Haide, T, normal că tresare. Nu e atât de ciudat, având în vedere că vede atâția oameni pe jos dintr-odată. Ascultă, trebuie să mă duc să execut un om, așa că e un moment destul de aiurea în care să mă bați la cap cu astfel de detalii. Știu că ești bun în ceea ce faci și te respect foarte mult – profesional și ca om dar ce încerci să-mi demonstrezi?

— Of, la naiba, Bill, n-o să întârzii! Sufletul ăla blestemat n-o să plece fără tine.

Falso s-a uitat urât la el.

— Știi că nu-mi place când oamenii înjură, T!

— Scuze, iartă-mă! Uită-te bine aici, e important. Sunt convins că aici scapă Curtis paharul, Bill. Cineva a falsificat filmarea, sunt sigur de asta.

— S-o falsifice? De ce și-ar bate cineva capul cu asta?

Falso se îndoia. Se îndoia atât de tare încât putea să zdruncine convingerile unui om.

— Îți zic eu, și Dumnezeu îmi este martor, raționamentul tău este foarte slab, T. Nu te caracterizează.

— La naiba, Bill, ajută-mă! Doar câteva filmulețe. Fii cu ochii pe agentul de la Serviciile Secrete, pe Sunderland, pe ucigaș și la pozițiile lor aproximative, bine?

Bărbatul a oftat.

— Aș aprecia foarte tare dacă nu ai înjura, T. Știi ce părere am despre asta.

S-a uitat la el foarte încruntat.

— O să mă uit la ce ai adus – deși mă îndoiesc că asta îl va ajuta pe Bud Curtis –, dar numai dacă ai grijă cum vorbești. Dumnezeu aude tot! Ține minte asta!

T s-a lăsat pe spătar și l-a studiat pe Falso printr-un nor de fum.

— O să-ți spun ce cred că s-a întâmplat, Bill. Ești pregătit acum?

— Sunt încă aici, nu?

— Bine. Nu pot să spun de ce, dar vicepreședintele nostru, Thomas Sunderland, este în spatele asasinatului, asta cred. El a vrut să se întâmple toate astea, motiv pentru care a fost bucuros să accepte oferta lui Bud Curtis de a organiza noaptea alegerilor la hotelul lui din Virginia Beach. Află că Bud a spus lucruri rele despre Jansen și că are un ajutor, Toby O’Neill, care

este ușor de manipulat și are și sentimente de ură față de Jansen și soția sa. Este plauzibil, una peste alta?

Falso s-a uitat din nou la ceas.

— Dacă ești de acord că este plauzibil până acum, atunci nu este imposibil ca Sunderland să-și pună agentul de pază – sub un nume fals – să-i ceară lui Curtis să-l pună pe O'Neill să dezvelească pictura, nu-i așa? Apoi, oamenii lui Sunderland îl determină pe O'Neill să ucidă, oferindu-i mulți bani. Îi spun că totul va fi bine dacă își ține gura. Știi și tu asta din Biblie. Acolo este Iuda.

— Este o teorie, bine, dar sună nebunește. Îți dai și tu seama, nu, T?

T s-a uitat cu coada ochiului la scrumiera plină și și-a stins mucul de țigară într-o farfurie pe care rămăseseră niște firimituri din mâncarea gătită de doamna Falso.

— Cu toate acestea, eu cred că asta s-a întâmplat. În seara alegerilor, ei au un pistol pregătit pe care oamenii lui Sunderland l-au furat dintr-un sertar din biroul lui Curtis. Agenții de pază au acces în toate camerele, așa că a fost floare la ureche. Apoi încarcă arma cu cartușe deja pregătite cu amprentele lui Curtis pe care le-au aplicat folosind o metodă ce implică o ștampilă din cauciuc. După asta, planul a fost ca O'Neill să aștepte lângă tablou și s-o împuște pe Mimi Jansen sau pe președinte sau chiar pe amândoi. Nu sunt sigur care e varianta corectă și chiar nu mai contează acum. Apoi urmează ca și O'Neill să fie imediat trimis pe lumea cealaltă.

T știa că Bill Falso ura explicațiile lungi. În plus, ca director de închisoare își petrecuse aproape întreaga viață printre oameni care ar prefera să-și piardă un braț decât să spună adevărul. Dimensiunile corpului lui se măriseră odată cu ura în creștere față de oameni și față de bazaconiile auzite și chiar și acum T a observat cum Falso se uita prin cameră după ceva în care să-și poată înfige unghiile în timp ce șeriful îi prezenta cazul.

Erau șanse de izbândă extrem de slabe, chiar și pentru un șerif cu experiență din districtul Highland.

— Cred că ar trebui să admitem că oamenii lui Sunderland au fost cei care au accesat calculatorul lui Bud Curtis, au intrat în contul lui bancar online și au transferat o sumă frumușică în contul lui O'Neill.

S-a simțit ușurat să vadă că Falso încetase să se mai gândească la mâncare și începuse din nou să asculte.

— Încet și în toate felurile posibile, mințile din spatele acestui plan pregătesc și falsifică dovezi astfel încât Curtis să fie țapul ispășitor. Dar apoi anumite lucruri merg suficient de prost încât să schimbe evenimentele și dau peste cap conspirația lor.

— Da, greșelile sunt întotdeauna unul dintre aspectele crimei, a comentat Falso și și-a îndreptat atenția spre un baton Hershey's de pe pervaz.

— Ascultă, Bill, teoria mea este că agentul de la Serviciile Secrete care aștepta pe coridor cu O'Neill nu era tipul care trebuia să fie de fapt, că Serviciile Secrete s-au mutat pe teritoriul agenților de securitate ai lui Jansen. Da, știu că merg pe o pojghiță de gheață acum...

Falso a încuviințat din cap în timp ce se gândea să întindă mâna după batonul de ciocolată.

— Ar fi fost mai logic dacă O'Neill ar fi avut pistolul la el încă de la început și dacă agentul de la Serviciile Secrete de lângă el ar fi știut că asasinatul avea să aibă loc. Dar dintr-un motiv anume nu a fost așa, și iată ce cred că s-a petrecut de fapt:

Grupul intră pe coridor. Cel mai probabil cei mai mulți dintre agenții prezenți nu știu de plan. Dar Ben Kane știe. El este șeful bodyguarzilor lui Jansen. Tipul ăla solid de la proces cu brățări de aur. Este prieten vechi cu Sunderland de pe vremea când erau în armată și e omul lui Sunderland. Deși nu s-a menționat niciodată – darămite să se dovedească – *el* este cel care l-a împușcat pe *O'Neill.* Bineînțeles că era în plan de la bun început ca O'Neill să fie împușcat, doar că nu de Ben Kane, și-ți explic imediat și de ce.

Falso a luat în sfârșit batonul dulce, dar a observat că era doar un ambalaj gol. T și-a imaginat cum se simțea.

— Ești atent la mine, Bill?

— Da, sunt!

— Bine. Oamenii vin pe coridor. Kane merge înaintea lui Sunderland și în spatele lor vin Jansen și soția lui. Apoi vine un alt agent de la Serviciile Secrete ca să-l controleze pe O'Neill pentru a doua oară în ziua aceea. Poți vedea asta în filmare, dar mai poți vedea și altceva?

A dat click pe un clip pe care pusese un semn aseară.

— Oamenii stau foarte aproape aici unii de alții, a continuat el. Îi vezi pe Kane și apoi pe Sunderland. Și acum… Acum agentul l-a controlat corporal pe O'Neill și Kane vine în spatele lor. Uită-te la expresia lui Sunderland când O'Neill dezvelește tabloul. Uită-te la fața lui Sunderland chiar *acolo.* Vezi cum se uită în jur și se înghesuie în spatele lui Kane. Stă pe vârfuri ca și cum încearcă să vadă ce se întâmplă peste umărul lui Kane. De fapt avea suficient loc ca să treacă pe lângă Kane, dar nu a făcut-o. Cred că în acel moment i-a dat pistolul lui Kane. Și acum, uită-te cum începe Kane să-și facă loc cu brațul drept ascuns la spate, pe care îl ține așa până ajunge în spatele lui O'Neill. Cred că aici bagă arma în buzunarul lui O'Neill. Nu se vede, dar îți garantez eu că asta s-a întâmplat.

Colțurile gurii lui Falso s-au lăsat în jos. Era scepticism, sau încă se gândea la batonul Hershey's?

— Ce mai teorie, trebuie să recunosc! De ce nu ar fi ținut Kane arma de la bun început? a bodogănit el.

— De ce? E foarte simplu, Bill. Unde ar fi putut să o țină?

— În sacou sau în buzunarul pantalonilor, unde altundeva?

— Stai să opresc aici. Îi vezi sacoul? Cum l-ai descrie? E scurt, nu? Nu îi acoperă în totalitate buzunarul pantalonilor, așa că nu ar fi putut să aibă ceva atât de mare în buzunarul de la pantaloni fără să fie vizibil măcar parțial. Acum aruncă o privire buzunarelor sacoului lui Kane. Vezi ceva neobișnuit?

— Sunt tăiate în unghi și nu au clape. Și eu am o bluză de trening așa. Ce dovedește asta?

— Acum uită-te la sacoul lui Sunderland. Cum l-ai descrie?

— E un sacou de tweed. Buzunarele nu au nici ele clape. Vezi?

— Nu, dar sunt adânci și sunt deschise, asta e diferența. Buzunarele de la sacoul lui Ben Kane sunt încă cusute, îți jur. Arată-mi zece dintre bodyguarzii îmbrăcați în negru ai lui Ben Kane, și eu o să-ți arăt zece perechi de buzunare care sunt cusute astfel încât să nu se agațe de nimic într-un moment critic. Majoritatea tipilor ăstora sunt soldați de elită. Nu își asumă riscuri, crede-mă. Și dacă buzunarele lui Kane nu sunt cusute, cu siguranță nu sunt atât de adânci încât să poată încăpea în ele o armă de calibrul celei care a fost folosită pentru a-l omorî pe Toby O'Neill.

— Acum ajungem la momentul tragerii, vezi cu ochii tăi. Uită-te cum toată lumea tresare în timp ce se uită la tablou. Apoi

auzim un țipăt neclar, apoi auzim a doua împușcătură și O'Neill e mort. Se întâmplă destul de repede, nu? Cum de se poate întâmpla atât de repede, Bill, poți să-mi spui? Cine ar fi capabil să-l identifice pe atacator atât de rapid într-o mulțime panicată?

— Cineva care stă chiar în spatele lui, presupun.

— Dar niciunul dintre agenții de securitate nu stă suficient de aproape în acel moment. Soțiile senatorilor stau toate înghesuite lângă tablou, vezi? Dar unul dintre oamenii din mulțime deja știe că O'Neill va trage, și acela a Ben Kane. Și este pregătit să ucidă instantaneu, cu un glonț tras precis și direct printre toți acei oameni… Acolo e! În același timp, ceilalți agenți trag în cine cred ei că este vinovatul. Trag ca să neutralizeze, nu ca să omoare. Dar unele dintre gloanțe ricoșează în mulțime, asta se întâmplă în astfel de situații. O persoană e împușcată în umăr, alta în braț, a treia în picior și așa mai departe. Toate împușcăturile sunt executate de profesioniști care știu cum să țintească în astfel de situații. Nu s-a gândit nimeni prea mult la această succesiune a evenimentelor în timpul procesului, dar s-a făcut mare caz de faptul că Bud Curtis a plecat de la fața locului și s-a întors abia după ce s-a terminat totul și că a susținut că a plecat să ia un pahar cu apă pe care nimeni nu a putut să-l găsească apoi. Nu ți se par ciudate prioritățile judecătoriei legate de toate incidentele care s-au petrecut în acele momente?

— Bud Curtis ar fi putut foarte bine să fi adus acel pahar cu apă, nu? Asta nu îi neagă complicitatea, după părerea mea. De ce ar minți Curtis în privința asta?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bill – din nou, iartă-mi limbajul, o să încerc să am grijă –, dar asta am spus! *Nu* a mințit! *A avut* paharul cu el! Procuratura doar a vrut să-i distrugă credibilitatea în fața juriului. Dacă a putut să mintă cu privire la un mic detaliu ca acesta, ce alte minciuni *nu ar fi putut* să spună?

— Îți înțeleg punctul de vedere. Singurul lucru pe care mai trebuie să-l dovedești este că a avut acel pahar când s-a întors. Cum poți face asta?

T era entuziasmat. Făcea progrese.

— Bill, o să vezi acum!

A dat click pe câteva fișiere și a sperat că va funcționa.

— Uite, acum lipesc clipurile de la NBC ca să le poți vedea unul lângă altul. Atât ceea ce a fost arătat la televizor, cât și ce nu, adică ce a fost filmat de camera lui Marvin Gallegos când zăcea pe podea. Și acum vom compara întreaga filmare de la NBC cu cea de pe camerele de supraveghere ale hotelului.

A arătat spre două imagini mici de pe ecran, una deasupra celeilalte.

— O să oprim filmarea de pe camera de supraveghere exact când are loc împușcătura.

T asculta atent caseta.

— Acum vine… uite acolo!

A apăsat pe pauză.

— Acum vom porni filmarea de la NBC ca să ajungă în același punct și să se sincronizeze, după care putem să le vizionăm în același timp, sper.

A mai dat câteva clickuri înainte și înapoi și simțea că Falso începe să-și piardă interesul.

— Numai puțin, Bill, nu prea mă pricep la asta!

A încercat din nou, rugându-se ca împușcăturile să aibă loc în același timp.

Pe fundalul înregistrării video putea fi auzit Gallegos, stând pe vârfuri cu camera în brațe. Apoi au urmat împușcăturile, în același timp pe ambele înregistrări, din fericire. Apoi, brusc, una dintre camere a ajuns să filmeze dintr-o parte pe podea, în timp ce cealaltă îl arăta pe Bud Curtis intrând dintr-o parte și tresărind puțin fiind surprins în timp ce se trăgea. T a oprit filmările.

— Acesta este momentul în care Bud Curtis a scăpat paharul, dacă a avut într-adevăr unul în mână. Suntem de acord cu asta, nu? Ai văzut cum a tresărit și cum stătea cu mâna desfăcută, nu?

Falso și-a împreunat mâinile deasupra burții cu o răbdare studiată. Dar dacă primea un telefon, avea să plece, T știa asta.

— Da, să zicem că da!

— Bine, uită-te aici, la imaginea de jos. Cea cu camera într-o parte. O s-o luăm cadru cu cadru. Unu… doi… trei… și… hei! Ce s-a întâmplat aici?

— E pata ta gri!

— Să fiu al naibii, dacă nu! Na, scuze iar, Bill! Da, este, și de ce? Pentru că Bud Curtis a scăpat paharul, acolo unde își

desface mâna în cealaltă filmare, și era suficient de aproape de camera lui Gallegos încât o picătură de apă a stropit lentila. O singură picătură, dar cu siguranță oferă credibilitate mărturiei lui Curtis.

Bill Pagelow Falso și-a șters nasul și a tăcut. Era evident că fusese atent. Citise teancuri de transcrieri de la procese la viața lui și probabil știa mai multe despre jurisprudență decât majoritatea. De asemenea, trecuseră multe apeluri pe la biroul lui și acum avea unul pe care nu putea să-l nege nici în termeni tehnici, nici etici. Întrebarea era dacă și Falso vedea lucrurile așa.

T s-a aplecat deasupra biroului și a pus o mână pe brațul palid al lui Falso.

— Nu știu de ce nu și-a asumat responsabilitatea Ben Kane pentru că l-a împușcat pe Toby O'Neill, Bill, trebuie să recunosc. Poate că este ceva în legătură cu el ce nu voia să fie descoperit. Poate Kane a fost cel care a luat paharul cu apă al lui Curtis. Apoi l-a băgat pur și simplu în buzunarul de la pantaloni și a scăpat de el mai târziu.

Falso și-a tras brațul.

— Atunci de ce nu ar fi putut să aibă și pistolul în buzunarul de la pantaloni?

T s-a gândit puțin.

— Poate că l-a avut, acum că ai spus asta!

— Da, se poate să se fi întâmplat așa, sau altfel, sau în niciunul din cele de mai sus. Așa că poate ar trebui să te gândești să-l elimini pe Sunderland de pe lista de suspecți, nu?

T a oftat.

— Aceste ultime zile au fost lungi, Bill! O să revin cu un răspuns decent la această întrebare mai târziu. Dar nu ai cum să explici altfel partea cu picătura de apă, nu?

Falso a clătinat din cap.

— Nu, dar dacă ai dreptate în toată treaba asta, de ce nu te duci la procurorul statului?

— Nu avem timp. N-ai idee cât de mult durează totul în ziua de azi.

Acum i-a venit rândul lui Falso să ofteze, un oftat care i-a făcut corpul imens să se mărească și mai mult și apoi să se dezumfle.

— Da, crede-mă că știu! Dacă *cineva* știe asta, eu sunt ăla. Chiar că e un dezastru. Dar știi legea și știi care e slujba mea, T. Așa că trebuie să te asiguri că ai dreptate.

— Atunci, dă-mi puțin timp! Amână executarea cu o zi sau două.

— Prostii, n-am cum să fac asta! Pe ce bază?

— Nu știu! Pe baza a tot ceea ce ți-am spus. Riscul de a executa un bărbat nevinovat nu este un motiv suficient? Bill, fă ca Bill Curtis să nu treacă de examinarea medicală; asta ne va mai da puțin timp.

Falso a râs sec.

— Nu mai facem examinări medicale de câteva săptămâni. Acum îi executăm direct. Îi luăm din celulă și-i ducem direct în camera de execuție. Și gata. E singurul mod în care putem face față situației, înțelegi?

T. Perkins începea să devină neliniștit.

— De câte ori a trebuit să privești cum un doctor înțeapă brațul unui condamnat, în căutarea unei vene bune?

— Nu pomeni despre asta!

T a scos o săgeată din buzunarul de la piept și a înțepat aerul demonstrativ.

— Gândește-te la situațiile în care a trebuit să folosiți gâtul pentru că venele ori nu erau bune, ori erau infectate.

Și-a băgat săgeata la loc în buzunar.

— Nu se întâmplă atât de des, dar se întâmplă *totuși,* îmi pare rău să spun asta!

— Deci să spunem că Bud are o infecție venoasă și trebuie să fie tratat cu antibiotice înainte ca sentința să poată fi îndeplinită. Nu poate să facă schimb cu următorul tip care e la rând? Numai o zi, Bill, te rog?

— Nu pot, T, știi asta!

— Bine, ai o linie directă cu guvernatorul. Linia va fi deschisă pentru executare în seara asta. Sună-l și spune-i că există dovezi clare că Bud Curtis s-ar putea să fie nevinovat.

— Nu este treaba mea să fac astfel de declarații și nu mai e treaba guvernatorului să le asculte oricum, apropo! Acum sunăm la Departamentul de Securitate Internă.

— Mă doare-n… Scuze, Bill! Nu-mi pasă pe cine suni, dar fă-o! Înainte să te sune de la camera de execuție.

— Nu, T, ești pe cont propriu! Nu cred că dovezile pe care mi le-ai arătat sunt suficient de puternice.

— Dumnezeule, Bill! Ce e în neregulă cu ele?

— Ceea ce ai indicat și tu. Că nu există o ipoteză suficient de puternică despre cum a ajuns pistolul la Toby O'Neill și, de aceea, nu ai un caz clar. Recunosc că picătura de pe lentila camerei este un mister, dar ar putea să fie scuipat, transpirație, aproape orice. Oamenii s-au aruncat la pământ în clipele alea.

Falso a deschis un sertar de la birou și a scos o batistă bine împăturită. Cu ea ștergea sprânceana condamnatului când omul stătea întins și era întrebat dacă avea vreun ultim cuvânt de zis. T văzuse ritualul înainte, și nu doar o dată.

Falso s-a uitat la el cu ochii lui calmi și cenușii, ochi care, peste câteva minute, aveau să fie ultimii pe care îi va vedea un condamnat. Asta îi făcea cumva să pară foarte înfricoșători.

— Pe de altă parte, mi se pare destul de ciudat că acest Ben Kane – dacă într-adevăr a fost el cel care l-a împușcat pe O'Neill nu și-a asumat meritele pentru că l-a doborât. Dar dacă ai dreptate și chiar a fost Kane cel care i-a dat pistolul lui O'Neill, atunci am o explicație posibilă pentru faptul că nu a făcut-o.

Mâna lui T s-a oprit în drum spre pachetul de țigări.

— Serios?

— Agenții de pază poartă mănuși?

— Nu, sigur că nu!

— Păi, vezi? Asta era o problemă pentru Ben Kane, dacă el ar fi fost cel care i-a dat pistolul lui O'Neill. Pentru că, din câteva îmi amintesc eu, la proces nu s-au menționat alte amprente pe armă în afară de cele ale lui Bud Curtis și O'Neill, nu-i așa?

— O... nu!

T a făcut ochii mari, văzând dintr-odată totul clar.

— Asta s-ar putea să explice succesiunea evenimentelor! a continuat Falso. Sunderland și-a împins pistolul din buzunarul de la sacou, motiv pentru care căptușeala atârna în afară, așa cum am văzut mai devreme. Și unde era Ben Kane? Exact lângă Sunderland, pregătit să ia pistolul cu ajutorul clapei buzunarului de la sacoul său ca să-l poată pune în buzunarul lui O'Neill. Așa niciunul nu avea să-și lase amprentele pe el, a spus el, mușcându-și buza inferioară și scărpinându-se în barbă. Dar nu m-ar surprinde să mai fie și alte indicii care ne pot spune cum a ajuns pistolul la O'Neill. De exemplu, o pată mică de ulei de

armă pe sacoul lui Kane. Dar asta e ceva ce un lup cu minte ageră precum Kane ar realiza în acele momente. E instinctul animalic. Probabil de asta a reacționat atât de rapid când a ridicat și paharul.

T a încuviințat. Aceasta ar fi putut fi o explicație bună. De ce nu?

Falso s-a ridicat în picioare și a luat un pulover cu fermoarul tras cu care s-a îmbrăcat peste cămașa alba cu mânecă scurtă. T îl mai văzuse făcând asta, înainte să participe la ritualul din camera morții. Probabil era frig acolo jos.

Directorul Falso i-a aruncat o privire care sugera că întâlnirea avea să se termine în curând.

— Dacă teoria asta funcționează, atunci atât sacoul de tweed al lui Sunderland, cât și sacoul lui Kane au fost distruse după aceea. Ai verificat cumva filmările și fotografiile ca să vezi dacă poartă aceleași sacouri și mai târziu în acea seară? Bineînțeles că ar fi putut să se schimbe în sacouri identice cu primele…

T s-a uitat la el uimit.

— Dumnezeule… ăăă… Of, fir-ar Bill! Asta s-a întâmplat: una din două. Mai întâi îmi dobori teoriile, apoi le întărești.

— Ascultă, T! Indiferent încotro ne conduc deducțiile noastre, există totuși niște reguli ale jocului. Nu știu ce se va alege de noi în vremurile astea ciudate, dar ziua judecății va veni, atât pentru cei care au urmat regulile, cât și pentru cei care nu. Eu și soția mea vrem să ne petrecem bătrânețea în liniște și confort, așa că nu are logică să îmi ceri să fac lucruri care ar putea pune în pericol acest viitor. Nu pot pur și simplu să decid dacă Bud Curtis ar trebui să mai aibă o șansă, așa de capul meu. Nu pe baza unor speculații de genul acesta. Haide, bătrâne, noi stăm aici și ne dăm cu presupusul. De fapt totul poate că s-a întâmplat complet diferit. Ține minte: nu toți avocații, anchetatorii, criminaliștii, judecătorii, martorii și membrii juriului care au fost implicați în acest proces au fost corupți sau proști. Ei sunt garanția mea că pot să-mi fac treaba în numele Domnului, cu conștiința împăcată. Așa a fost dintotdeauna și așa o să rămână până când ies la pensie. Trebuie să înțelegi asta.

Din intercom s-a auzit o voce. Falso a încuviințat din cap. Era timpul să se ducă să-și facă treaba jos. Luaseră tava cu ultima masă a prizonierului și preotul ajunsese.

Falso s-a uitat la ceas pentru ultima dată în timp ce T s-a încruntat.

— Haide, Bill! Vorbește cu oamenii de la Securitate Internă. Aproape că s-a scurs timpul. Fă-o de dragul meu!

— T, am ascultat ce ai avut de zis! Probabil că ți-am dat chiar și câteva ponturi utile, dar nu pot să fac mai mult. Ești șerif; știi cum e procedura legală. Folosește-te de ceea ce știi. Ai mai făcut asta înainte.

— Da, dar, Bill, mai am timp doar până poimâine la ora șase seara.

— Te corectez. Mai ai timp doar până poimâine la ora șase dimineața. Începând de luni, executăm câte doi pe zi, și Bud Curtis are onoarea de a fi primul care încearcă noul sistem.

T a deschis gura ca să protesteze, dar și-a dat seama că ar fi fost în zadar. Falso s-a îndreptat spre ușă.

Șase dimineața? Era o situație disperată, timpul fusese scurtat cu douăsprezece ore. Cum o va scoate la capăt cu asta?

Falso l-a privit pe T. Perkins din cap până-n picioare cu o expresie sumbră pe chip.

— A venit timpul! l-a anunțat el. Va trebui să te las acum.

— Hei, Bill, lasă-mă să vin cu tine! Vreau să vorbesc cu Bud Curtis, nu o să mă refuzi, nu? Lasă-mă să vorbesc cu Curtis în celula lui. S-a făcut?

Capitolul 30

T. Perkins l-a găsit pe Bud Curtis în colțul îndepărtat al celulei sale. Stătea pe pat cu fața la toaletă de oțel, holbându-se la perete. Părea să nu fie deloc conștient de zgomotele din celula de la câțiva metri de el, unde îi puneau cătușele pentru ultima dată bărbatului care urma să fie executat. Curtis a tresărit când gardianul a băgat cheia în lacăt ca să-l lase pe T să intre în celula lui, ca și cum făcuse calculele greșit și veneau de fapt după *el.* Nu l-a recunoscut pe șerif până când acesta nu a intrat în celulă, și chiar și atunci groaza și dubiile erau încremenite pe fața sa.

— Mi s-a permis să te vizitez pentru scurt timp, a spus T, uitându-se peste umăr la gardianul care era pe punctul de a încuia ușa după el.

Șeriful a clătinat din cap și a bătut ușor cu degetele pe revolver. Gardianul nu era convins însă că situația era sigură și i-a aruncat niște lanțuri de picioare.

T a încuviințat din cap, i-a cerut lui Curtis să-și întindă picioarele și i-a pus lanțurile. Gleznele condamnatului erau slabe și pline de pistrui, iar ochii săi erau plini de neîncredere, încercând să găsească un indiciu legat de ce se petrecea. T a încercat să-i zâmbească.

— Pune-i cătușele tale, T! La spate, a spus gardianul.

T i-a pus cătușele lui Curtis, le-a prins bine ca să-și arate intențiile bune și i-a aruncat ofițerului o privire pe care o folosise de-a lungul anilor în campaniile lui de realegere: autoritară, competentă și ușor amenințătoare. Întotdeauna părea să aibă un efect bun.

Din celula numărul doisprezece s-au auzit niște zăngănituri metalice și țipete, care au stârnit un val de neliniște în celelalte celule.

— Măi, măi, măi! Se pare că ocupantul coșciugului de azi nu vrea să-și piardă viața, a râs bărbatul din celula alăturată.

Avea un râs sec și răutăcios, care părea și mai macabru dat fiind că omul avea să moară și el a doua zi.

— Nu vrea să moară nenorocitul și nici eu nu vreau! a țipat el, rânjind și bătând în bare.

Strigătul lui vesel și sfidător demonstra un fel de control asupra situației. Suna de parcă era o persoană care deja plecase de pe lumea asta și asta i-a făcut pe toți condamnați! să răspundă. Un cor de schelălăieli și țipete s-a auzit brusc din celule. Urlete, plânsete, invective aspre și înjurături.

Apoi bărbatul din celulă a douăsprezecea a fost brusc cuprins de panică. Încerca să-și elibereze durerea și frica, țipând ca un sălbatic în timp ce lovea în tot ce-i ieșea în cale, inclusiv în gardienii care încercau să îl țină. Paznicul de la ușa celulei lui Curtis și-a lăsat șirul de chei agățate în lacăt și a dispărut pe hol spre celula doisprezece. T și Bud Curtis au auzit cum mai mulți gardieni încercau să-l calmeze pe bărbat și apoi l-au auzit pe Falso zicând:

— Relaxează-te, Harrison! O să se termine în curând.

Așa da consolare!

Între timp, fața lui Curtis a început să se relaxeze puțin.

— Ai primit mesajul meu? Adică, mi s-a descărcat bateria, a șoptit el.

T a încuviințat din cap și a dus un deget la buze. S-a uitat la ceas. Peste cinci minute, bărbatul pe care Falso îl strigase Harrison avea să zacă pe targa de execuție. Nu avea să-și mai ia rămas bun de la familie. Nu va da nicio ultimă îmbrățișare vreunei iubite. Spectacolul avea să înceapă peste cinci minute și atât trebuiau să aștepte.

•

După ce grupul de paznici, cu Falso în frunte, a părăsit holul cu omul condamnat și a închis ușa în urma lor, T a ieșit din celulă și s-a uitat într-o parte și-n alta. Câteva brațe se mișcau printre gratii și oamenii încă mai țipau și înjurau, deși gardienii plecaseră. T a scos legătura de chei din lacăt. Era o întorsătură a evenimentelor neașteptată, o șansă apărută brusc. Se așteptase doar să poată vorbi puțin cu Curtis, să-i pună cele câteva întrebări pe care plănuise să i le pună, ca să știe că mergea pe teren solid când urma să sune la Departamentul de Securitate Internă. Dar acum avea cheile în mână și cuvintele lui Falso îi răsunau în minte: „Curtis e un om mort deja”, spusese el.

Ei bine, nu și dacă putea face el ceva în privința asta.

S-a uitat la Curtis în timp ce încerca să-și dea seama ce să facă. Aveau la dispoziție undeva între douăzeci și treizeci de minute înainte ca primii membri ai personalului să se întoarcă din camera de execuție și până atunci puteau să ajungă departe, foarte departe. Cunoștea niște persoane atât în Sebrell, cât și în Courtland. Oameni buni și obișnuiți în care putea avea încredere și care aveau încredere în el. Puteau să-l țină pe Curtis ascuns o perioadă. Drumul îi luă cel mult douăzeci de minute, exact timpul de care avea nevoie. S-a rugat ca, doar dând din cap și fluturând cheile spre cameră, să poată să-l scoată pe Curtis dincolo de holuri și de toate lacătele. Ofițerii care urmăreau monitoarele din camera de gardă probabil aveau să se întrebe de ce cei doi bărbați nu erau însoțiți de unul dintre angajații închisorii, dar îl văzuseră intrând acolo împreună cu Falso, așa că de ce să-și facă ei griji?

Și-a lipit gura de urechea lui Curtis.

— Urmează-mă, liniștit și tăcut! O să creadă că fac un transfer federal.

L-a apucat bine de braț pe bărbat. Trebuia să dea bine la camere.

Bud Curtis s-a uitat la el, a strâns din dinți și a inspirat adânc.

— Ia-o ușor, Curtis! Să nu te panichezi pe drum, m-ai înțeles? Curtis a încuviințat din cap.

— Să nu le spui un cuvânt celorlalți deținuți. Trebuie să arăți ca și cum ești târât la eșafod, ai priceput? Orice semn de solidaritate din partea lor e ultimul lucru la care trebuie să te aștepți.

L-a tras pe Curtis afară pe coridor și a analizat cei douăzeci de metri până la primul obstacol, o ușă foarte securizată, din sticlă blindată, care funcționa parțial în mod automat și parțial cu o cheie, o cheie pe care spera că o va găsi în lanțul pe care îl avea, fără prea multe încercări.

— Ce naiba, Buddy Boy? Ce se întâmplă? A venit deja baubau să te ia?

Bărbatul negru din celula de lângă cea a lui Curtis și-a băgat mâna pictată cu henna printre bare, dar Curtis și-a ținut ochii în pământ, ca și cum viața lui se terminase deja.

— Bă! Auzi! Îl lași pe Daryl fără să-ți iei la revedere? Cum rămâne cu țigările, hă? a strigat după el, în timp ce alți prizonieri au început să scuture barele.

Era stresul. Nu-l puteai vedea mereu, dar cu toții erau foarte tensionați și rămâneau așa până când moartea îi relaxa permanent.

Curtis s-a încordat puțin, dar și-a recăpătat complet controlul în timp ce a trecut pe lângă celula vecinului său. Trebuia să zică ceva, ca să nu o ia din nou razna toți deținuții.

— Stai ușor, Daryl. O să mă întorc în curând. O să-ți primești țigările, nu-ți face griji!

Apoi dinții îngălbeniți ai lui Daryl s-au dezvăluit într-unul dintre cele mai largi zâmbete pe care le văzuse T vreodată – un zâmbet ciudat de inocent și de bucuros și probabil ultimul care va mai apărea pe fața lui.

Lanțurile de la picioarele lui Curtis zăngăneau și zdrăngăneau în timp ce T l-a târât pe lângă celula care tocmai fusese eliberată, spre celulele în care erau deținuții cu salopete portocalii, pe care era imprimat „Inamic al statului” pe buzunarul de la piept. Erau prizonierii milițieni. Urma să le vină și lor rândul în curând. Se vedea asta pe fețele lor supărate și triste.

— Dă-ne pistolul ăla, șerifule! a șuierat unul dintre ei. Așa o să le facem o surpriză handicapaților ălora de gardieni când se întorc.

— Dă-ni-l pe porcul ăla! a mârâit următorul. O să-l tăiem din gât până-n fund.

T l-a trecut pe Curtis cât de bine a putut printre brațele întinse și a încercat să-și dea seama ce cheie trebuie să folosească înainte să ajungă la ușă. Cinci dintre ele păreau să funcționeze. A luat una, dar nu s-a potrivit în lacăt. A încercat-o pe următoarea fără noroc. În timp ce se chinuia cu a treia cheie, a auzit pe cineva din celula numărul unu ridicându-se și apropiindu-se de gratii.

— T? T. Perkins, tu ești?

S-a întors și s-a trezit uitându-se în ochii unui bărbat scund și palid. Un bărbat pe care l-a recunoscut imediat, un om pe care îl cunoștea dintotdeauna și care – până când nebunia sa blestemată nu ajunsese cunoscută în toată țara – nu omorâse nicio muscă, din câte știa el. Era Jim Wahlers, la care fusese descoperit în pod un arsenal care ar fi putut să arunce în aer toate fețele de pe Muntele Rushmore. Jim – vechiul lui partener

la darts și fostul antreprenor de pompe funebre din districtul Highland.

— Jim! Fir-ar să fie, ești aici? Ce s-a întâmplat?

— T! Să-i spui soției mele că sunt aici, bine? Nimeni nu știe unde sunt. Nici măcar avocatul meu.

T a simțit că îi transpiră palmele. S-a uitat la buzele tremurânde și la ochii disperați ai vechiului său prieten.

— Jim, de ce ești aici? Nu e din cauza armelor din beci, nu? Ce ai făcut, Jim?

A băgat a treia cheie în lacăt și a întors-o precaut. A opus puțină rezistență, dar nu la fel ca primele două.

Jim Wahlers s-a apropiat și a apucat barele. Într-o secundă, fața lui s-a transformat într-una dură și feroce pe care T nu o mai văzuse niciodată la el.

— Nenorociții spun că am organizat un atac într-o tabără militară, și fir-ar să fie, îmi doresc să o fi făcut-o!

Odată, dricul lui Wahlers o luase pe arătură și coșciugul văduvei unui maior din Clifton Forge se rostogolise și se deschisese, iar cadavrul ei ajunsese în geamul din spate al dricului. Când T și oamenii lui ajunseseră la fața locului, J stătuse acolo, urinând peste geam, exact în locul în care fața albă și cadaverică a femeii stătea lipită de sticlă.

— Asta ca să știi că nu toată lumea respectă femeile care își desfac picioarele pentru porcii din nenorocita de armată americană, vacă bătrână! șuierase el și T îl trăsese de lângă dric ca să nu vadă nimeni ce făcuse.

La vremea respectivă, T crezuse că șocul îl făcuse să reacționeze așa și să comită acel act lipsit de respect. Dar acum, uitându-se în ochii lui Jim Wahlers dincolo de gratii, această amintire bruscă l-a făcut să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă.

A încercat să și-l imagineze pe bărbatul cu barbă cu care mersese cu motocicleta până în Winchester cu mult timp în urmă ca să joace o rundă de darts împotriva câtorva lăudăroși locali. Și-a pus mâna pe cea întinsă printre gratii.

— Îți dorești să fi organizat atacul ăla, asta spui? Mă întreb dacă realitatea a făcut vreodată parte din relația noastră. Mă întreb dacă te-am cunoscut vreodată cu adevărat, Jim.

Apoi s-a dat înapoi, a întors cheia și a deschis ușa blindată.

— Poți să te duci dracului, porc nenorocit de polițist! a răcnit Jim Wahlers, și din celelalte celule s-au auzit ecouri care îl aprobau, atât de tare încât le-a auzit și după ce a trântit ușa în urma sa.

T l-a tras pe Curtis aproape de el și-și atinse borul pălăriei în semn de salut când s-a uitat în sus la următoarea cameră de supraveghere. Trebuia să se comporte perfect normal și să spere că angajați! din camera morții nu îi auziseră pe deținuți țipând.

În timp ce și-au croit drum pe holul pustiu până în următorul tronson, T a observat că lanțurile de la picioare îi îngreunau mersul lui Curtis. Trecuse mult timp de când nu mai mersese atât de repede și puterea lui fizică scăzuse în mod evident. Prizonierii condamnați la moarte aveau obiceiul fie să facă sport ca niște nebuni, fie să stea să se ofilească.

— Haide, Curtis, mai sunt doar trei holuri și am ieșit! Poți să-ți tragi sufletul după ce suntem departe de locul ăsta.

— De ce faci asta, Perkins? a spus el gâfâind.

— De ce? Pentru că am văzut paharul ăla cu apă din mâna ta în noaptea alegerilor, chiar dacă… chiar dacă nu era acolo, pentru că am… am văzut posibilități noi în cazul tău.

Curtis i-a aruncat o privire ciudată. O privire care i-a amintit de Doggie. Avusese și ea aceeași expresie pe față în ziua procesului tatălui său – ochii Medusei, sfidând cursul evenimentelor și în același timp chinuindu-se să-și păstreze încrederea în justiție. Dar, pe lângă asta, fața lui Curtis radia un calm pe care T îl văzuse rareori. Era greu să-și imagineze ce crease această armonie lăuntrică. Oare pentru că în sfârșit îl credea cineva? Pentru că nu mai era complet singur?

— Ai grijă, Bud! a șoptit T.

Au luat-o pe coridorul următor și au pornit direct spre cabina gardianului care era păzită de un tânăr supraponderal de vreo douăzeci și cinci de ani. Din păcate, T nu-l mai văzuse niciodată.

Și-a scos legitimația din buzunarul de la spate și s-a postat în fața micii ferestre. I-a aruncat un „salut” vesel și și-a pus legitimația pe tejghea.

— Poți să ne lași să trecem. Falso o să trimită actele puțin mai încolo. E ocupat cu un prizonier momentan.

I-a făcut cu ochiul gardianului ca să înțeleagă că e unul de-ai lor.

Gardianul s-a uitat la legitimație cu ochii înfundați în fața lui grasă.

— Dacă actele sunt pe drum, cred că trebuie să așteptăm, a răspuns el.

Bărbatul nu era atât de prost precum părea.

T a strâns din buze și a fluierat puțin o melodie.

— Poți să-mi dai un pahar cu apă cât aștept, atunci? Batonul Hershey's pe care mi l-a dat Falso mi-a rămas printre dinți. Știi cum e, a zis el, pe un ton confidențial.

Paznicul s-a uitat la ei și a încuviințat din cap. Știa că nu aveau cum să treacă fără să apese el butonul ca să descuie ultima ușă.

— N-ați vrea o cafea? Tocmai am pus la fiert.

— Nu, mersi, doar apă. Apropo, nu ești fiul lui Bambi? a întrebat T cât a putut de calm, în timp ce puștiul i-a pus apă într-un pahar de la chiuveta din colț.

Barney „Bambi” Pellegrino era cel mai gras ofițer de poliție pe care îl întâlnise T la închisoarea Sussex, așa că era o presupunere logică.

Simțea brațul lui Curtis tremurând lângă el și a încercat să nu se lase afectat de starea de agitație a bărbatului.

— Bambi? Nu, dar l-am cunoscut. E cel care a murit anul trecut cu gura plină de gogoși.

Paznicul a râs, a deschis fereastra și i-a întins paharul cu apă.

T a luat o înghițitură. Avea gust de apă stătută, de parcă stătuse prea mult într-un frigider oprit.

— A murit, zici? Dumnezeule! Era un tip foarte de treabă. Nu-mi vine să cred. Dar tot îmi aduci aminte de o persoană pe care o cunosc aici la închisoare. Poate că nu la Bambi m-am gândit de fapt.

— Probabil vă referiți la Tammie Cambell de la cantină. E mama mea.

T nu avea idee despre cine vorbea.

— Doamne! a exclamat el, dând din braț și vărsând apă pe uniforma sa. Tammie!

S-a șters de apă și l-a analizat puțin pe paznic.

— Da, așa este! Acum văd asemănarea.

S-a uitat la legitimația omului.

— Freddie Cambell. Deci tu ești micul Freddie. Băiete, ce mare te-ai făcut! Ce mai face mama ta acum, Freddie? Presupun

că a fost dată afară împreună cu ceilalți. Ce păcat! Hei, știi ceva? Poți să-mi dai adresa ei? Cred că am avea nevoie de o fată bună ca Tammie la cantina noastră.

Tânărul s-a uitat la T și și-a frecat bărbia.

— Da, păi, în ultima vreme lucrează la postul de radio. W291AJ, îl știți? Nu știu dacă mai difuzează. Ieri nu au difuzat, în orice caz.

— Când o să am timp, o să dau o fugă până acolo să văd cum stă treaba. Dar ești sigur că trebuie să-l așteptăm pe Falso? S-ar putea să dureze ceva timp. Trebuie să-l duc pe tâmpitul ăsta la Washington, cât mai repede.

— La Washington?

— N-ai auzit, Freddie? S-a dat la știri ieri, pe NBC. O să fie executat în D.C. S-au pus pe treabă ăia de acolo.

Gardianul a zâmbit confuz de dincolo de geam.

— Uau, asta chiar…

Nu mai știa ce să spună, așa că a mai aruncat o privire la insigna lui T care încă era pe tejghea.

— Ei bine, cred că ar trebui să plecați atunci! E un drum lung.

T a simțit cum brațul lui Curtis s-a relaxat imediat.

— Atunci va trebui să-mi fac timp să mă duc la mama ta când mă întorc. Mersi pentru apă… și pentru duș, ha-ha!

Sunetul ușii descuiate era cel mai frumos lucru pe care îl auzise T vreodată.

— Dumnezeule! a șoptit Curtis când au ajuns afară, întorcând imediat fața spre soare.

— Acum mergem încet și frumos. Încet și frumos. Mașina mea e în spatele dubiței albe de acolo.

Făcuseră abia zece pași când s-au întâmplat brusc două lucruri rele. Mai întâi doi polițiști care veneau în direcția lor, pe drumul care ducea spre închisoare. Erau polițistul negru și partenerul său care îi supravegheaseră pe protestatarii împotriva pedepsei capitale. Se îndreptau direct spre intrarea în închisoare. *Probabil că iau o pauză de cafea,* apucă T să se gândească chiar înainte să se petreacă un lucru mult mai rău. Era vocea lui Bill Pagelow Falso, care țipa în sistemul de megafoane.

— T, oprește-te, altfel o să regreți asta toată viața! a bubuit vocea metalică.

Corpul lui Curtis a tresărit fără să vrea. Tensiunea ușoară de dinainte s-a transformat imediat în panică. Pașii lui cu zăngănituri și zdrăngănituri au devenit mai grăbiți și a început să gâfâie.

T s-a uitat în spate la cabina gardianului. Grăsuțul Freddie Cambell era încă singur în camera aceea mică.

— Chiar că ai încins spiritele pe culoarul condamnaților la moarte, știi asta? a tunat vocea lui Falso. Ai abuzat de încrederea mea în tine, T!

Apoi volumul a scăzut.

— Cât de departe a ajuns în parcare, Cambell?

Tânărul a făcut semn din spatele geamului în timp ce i-a răspuns șefului.

— O, nu! a gemut Curtis.

Vocea a răsunat din nou în difuzoarele din parcare.

— Nu-l scoți pe Curtis de pe terenul închisorii, T! Nu în viață, ai priceput? Lasă-l acolo unde e. Și tu dispari, trădătorule idiot!

Acum cei doi polițiști care se îndreptau spre intrare și-au dat seama că ceva era în neregulă și au început să alerge spre ei. Erau tineri și în formă. Era cam aceeași distanță până la ei cât până la mașina de patrulă.

— Haide, fir-ar să fie, hai odată, Curtis! a mormăit T printre dinții încleștați.

Curtis a mers împleticit cât de repede a putut, sfâșietor de aproape de șansa de a rămâne în viață.

Polițiștii au început să strige după ei. Grăsuțul Freddie își abandonase postul și venea și el după ei. Țipetele neclare ale deținuților încă se mai auzeau prin difuzoare.

Blestematul ăla de Jim Wahlers, s-a gândit T. Probabil el fusese cel care declanșase agitația. Cine și-ar fi închipuit că vechiul său partener de darts, împreună cu care dominase cândva clubul de darts Winchester de douăzeci de ori la rând pe primul loc – avea să joace într-o zi un rol atât de important în declinul lui T? Jim Wahlers, ducă-se naibii!

Acum dubița albă era la doar câțiva pași distanță. Curtis se chinuia și mai tare.

— O să reușim, Curtis! O să conducem până în capătul opus al parcării și apoi întoarcem, ca să nu poată să ne lovească.

Cei doi polițiști au tras focuri de avertisment în aer în timp ce T își căuta cheile în buzunarul de la geacă. În acel moment, Curtis s-a împiedicat, încercând să facă pași prea mari.

— La naiba! a țipat el, în timp ce s-a împiedicat în lanț și a căzut în nas.

— Va trebui să scriu un raport dacă continui cu asta! a urlat Falso în difuzoare. Este greșit ceea ce faci și Dumnezeu o să te pedepsească pentru asta, T! O să te doboare; o să regreți asta!

T s-a oprit. Curtis zăcea pe pământ chircit, la cinci metri în spatele lui, cu picioarele într-o parte și cu încheieturile încătușate pline de sânge și vânătăi.

— Pleacă de aici, Perkins, înainte să fie prea târziu! a spus Curtis gâfâind și încercând să ridice capul. Spune-i lui Doggie că o iubesc. Spune-i că nu eu am făcut-o – atunci vom fi chit. Mersi pentru că ai încercat să mă ajuți, și pleacă naibii de aici!

— O să fac tot ce-mi stă în putere. Să nu renunți, Bud, m-ai auzit? a strigat el și s-a aruncat pe locul din față al mașinii de patrulă.

A apăsat accelerația și a zburat prin parcare, trecând pe lângă indicatorul cu limita de patruzeci de kilometri la oră de la intrarea principală. Până să facă asta, doi polițiști și grăsuțul Freddie era deja lângă trupul încă întins cu fața în jos pe asfalt.

Cu jumătate de oră în urmă, aproape că îl convinsese pe cel mai încăpățânat director de închisoare de nevinovăția lui Curtis. De ce naiba nu putuse să plece singur? Așa apelul lui probabil că ar fi fost acum în drum spre Departamentul de Securitate Internă. Ar fi putut să fie la Washington până la miezul nopții și să-și pledeze cazul. Și acum? Dacă încerca să sune la Securitate Internă, probabil că cineva știa deja că tocmai încercase să-l ajute să evadeze pe cel mai infam prizonier condamnat la moarte din țară. Poate da, poate nu. Oare vechiul său prieten Bill Falso chiar avea să-l pârască? Habar n-avea.

A clătinat din cap, dezgustat de el însuși. Cum își închipuise că această încercare spontană și stupidă putea să aibă sorți de izbândă?

T a făcut cu mâna noii echipe de ofițeri care îi supraveghea pe protestatari în timp ce a trecut cu mașina pe lângă ei, îndepărtându-se de închisoare.

În curând, pânzele de păianjen imense și atârnate i-au apărut din nou în fața ochilor.

— Doamne, Doggie, a șoptit el, ce naiba am făcut?

A tras pe dreapta în dreptul unui indicator pe care scria „Refugiu de păsări” și a pus mâna pe telefonul împrumutat. S-a uitat în carnețel și a format numărul de pe care îl sunase Doggie.

A sunat de câteva ori înainte să intre mesageria vocală cu vocea înregistrată a lui Frank Lee.

T a înjurat. Cum putea să fie sigur că urma să primească mesajul?

— Ce naiba! a înjurat el și și-a dres glasul de câteva ori. Doggie, tocmai am încercat să-l scot pe tatăl tău din închisoarea din Sussex, dar din păcate nu a mers prea bine. De fapt, nu a mers deloc bine. L-au prins pe tatăl tău și nu cred că sunt prea popular în momentul de față. Dar cui îi pasă? N-au cum să-mi ia pensia.

T ura să lase mesaje. Întotdeauna ajungea să spună prostii.

— Nu, îmi pare rău, Doggie! Ce am vrut să spun este că am informații importante legate de caz. Sunt chestii care indică clar că Thomas Sunderland a avut un rol murdar în asasinatul lui Mimi Jansen. Trebuie să ne vedem și să aflăm ce putem face. Tu îi știi pe toți din Washington, așa că sigur poți ajunge mult mai departe cu informațiile astea decât aș putea eu vreodată și mult mai rapid. Poate că va funcționa dacă lucrăm împreună și dacă avem mare, mare grijă. Nu văd nicio altă cale în momentul de față. Ce părere ai? Hai să ne vedem la Washington mâine la prânz. Sper că așa vei avea suficient timp, pentru că nu știu unde ești acum.

S-a uitat în gol, încercând să se gândească la un loc în care ar putea să se vadă. După ceea ce făcuse, sigur nu putea să se ducă la o secție de poliție.

— Hai să ne vedem la Barnes and Noble la intersecția dintre 12th și E Street, mâine la prânz. Știu că e deschis duminica. Presupun că asta e tot. Scuze pentru mesajul lung, dar nu mă înnebunesc după mesajele scrise. Ne vedem atunci. Baftă!

Capitolul 31

Trecuseră câteva zile și Bugatti nu făcuse niciun progres în ceea ce privește plecarea din Statele Unite cu avionul. Supraviețuia, dar era extrem de extenuat. Una era să se ascundă un om de cincizeci de ani supraponderal, care fumase toată viața lui și alta era să mai sufere și de SIDA pe deasupra. Un corp afectat atât de tare, aflat într-o stare de suferință constantă. Și lipsa somnului, a vitaminelor și a mineralelor, plus lipsa calmului, a minții liniștite îi secaseră bietul corp aproape complet.

Ziua de vineri o petrecuse la aeroport, așteptând și gândindu-se și iar așteptând, iar sâmbătă se văzuse cu Tom Jumper pentru emisiunea lui de la postul de radio mobil, de unde reușise să scape ca prin urechile acului.

Nu mai suporta.

•

Sâmbătă devreme luase decizia de a rămâne în țară. Ce altă opțiune mai avea? Petrecuse douăzeci și patru de ore la aeroportul Dulles și cozile din fața lui nu se scurtaseră prea mult. Deocamdată, toate plecările în afară erau permise doar pentru străini și cei care aveau un pașaport diplomatic. Ar fi putut să aleagă să rămână, dar așa cum spusese o femeie de la biroul British Airways, perspectivele nu erau prea bune.

Așa că acum stătea pe holul de check-in, cu capul sprijinit în mâini, un jurnalist bine cunoscut aflat în culmea carierei sale. Nu mai era nicio persoană care să fi meritat a fi intervievată și pe care să nu o fi intervievat el; se considera un reporter obiectiv care își făcea bine treaba. *Nu ar trebui să las aptitudinile astea să se piardă,* și-a spus el. La ce bun să stau degeaba într-un loc al nimănui? Putea să ia un autobuz și apoi încă unul, și încă unul, până când ajungea în Canada. Nu avea cum să fie chiar imposibil de ieșit din țara asta blestemată dacă se străduia suficient de tare. Ori putea să rămână și să ducă o luptă bună. Având în vedere că America era condusă de nebuni, nu mai putea să-și continue serviciul ca și cum nu se întâmplase nimic.

Dacă se întorcea la NBC acum, însemna că se dădea bătut pentru totdeauna.

A căutat prin buzunarul de la pantaloni și a găsit bucățica de hârtie cu adresa de e-mail pe care i-o dăduse Tom Jumper cu două nopți în urmă când plecase de acasă de la el și de la Danny.

— Am o dubiță de transmisiuni în Arcola, spusese el.

Era o posibilitate dacă se mișca repede. Și l-a imaginat pe bărbatul slab cu păr blond. Ar fi format un cuplu dat naibii: reporterul vedetă de la NBC împreună cu cel mai lipsit de scrupule și obsedat de senzațional prezentator TV. Era o combinație care i-ar fi făcut pe oameni să le acorde atenție. Dar îndrăznea să riște lotul? Știa care sunt șansele. Jumper era urmărit, iar cei care veneau după el aveau să-l prindă mai devreme sau mai târziu. Dar Bugatti? Lui ce avea să i se întâmple? Nu era înnebunit după ideea de a fi răpus de propria sabie în numele mândriei profesionale. Chiar nu exista o alternativă mai bună?

A stat și și-a cântărit opțiunile în timp ce coada de la check-in nu avansa deloc. A auzit de mai multe ori protestele posibililor pasageri pe care agenții de pază sau polițiștii îi trăseseră deoparte pentru a-i interoga. Unul chiar a încercat să scape, dar a fost prins pe scările care duceau la parcarea subterană. John a auzit finalul violent al urmăririi.

De câte ori stătuse aici, liniștit și fericit, așteptând să petreacă câteva zile în Hawaii sau să plece în Quebec, locul unde îi plăcea lui Danny să meargă? Situația actuală părea de-a dreptul ireală.

În sfârșit a luat o decizie și s-a îndreptat spre biroul de informații.

— Cum pot să intru pe internet? a întrebat-o el pe femeia care arăta obosită.

— Sunt *hotspot*-uri peste tot la acest etaj. Deschideți-vă calculatorul doar!

— Da, știu, a spus John încuviințând din cap, dar nu am laptopul cu mine, a mințit el, în timp ce ținea laptopul strâns între genunchi.

Monitorizează internetul, îl avertizase Jumper. *Pot să-ți detecteze telefonul mobil și să te asculte. Cardul tău de credit poate să le indice locul în care te afli în doar câteva secunde.* Nu

ai cum să fii prea precaut în ziua de azi, mai ales dacă vrei să intri în contact cu Tom Jumper.

Asistenta de la biroul de informații a încercat să-l ajute.

— Atunci folosiți conexiunea Wi-Fi pe telefon. Pot să vă arăt eu cum dacă nu ați mai încercat până acum.

— Îmi pare rău, știu că sună nebunesc, dar nu am nici telefon.

Femeia i-a aruncat o privire în care era clar că epuizase toată doza de atenție din partea ei.

— Atunci va trebui să mergeți la unul dintre birourile noastre de serviciu. Unul e în aripa estică și celălalt în aripa vestică.

Cele două femei tinere pe care le-a găsit în biroul din sticlă arătau la fel de obosite.

— Mă puteți ajuta? a întrebat el, încercând să-și aranjeze fața ca să arate ca aceea pe care o afișa la televizor.

Poate că una dintre ele avea să-l recunoască.

— Din păcate laptopul și telefonul meu au fost furate și trebuie neapărat să trimit un e-mail spre NBC. Se poate face ceva de aici?

O doamnă a arătat spre terminalul cu internet.

— Vă treceți cardul de credit acolo și sunteți online.

— Păi, vedeți, cam asta e problema! Mi-au furat și cardul de credit.

— Atunci de ce nu ați trimis e-mailul de la cabina de securitate? Ați raportat furtul, nu?

— Ăă, nu, pentru că lucrurile acestea mi-au fost furate toate în oraș, nu aici, și între timp s-a întâmplat ceva și trebuie neapărat să îmi contactez sediul.

Cealaltă angajată l-a privit atentă.

— Ați spus cumva NBC…? Nu sunteți cel care apare la televizor din când în când?

El și-a dres glasul.

— Se pare că da! a spus el, întinzând o mână.

— Mă numesc John Bugatti. Sunt reporter de știri la NBC.

— A, da! a exclamat ea. Acum vă recunosc. Ieri ați prezentat o știre în fața Capitoliului, nu-i așa? V-ați certat cu doamna care a organizat o expoziție de grădinărit, nu-i așa? Ați criticat-o pentru… Stați că nu mai știu, pentru ce?

John s-a strâmbat.

— Era vorba despre importanța relativă a unei expoziții de grădinărit în timp ce țara se află în mijlocul unei crize.

Tânăra și-a dus imediat mâna la gură.

— Dumnezeule, așa este! Și v-a și împins, nu-i așa?

Acum cealaltă fată se arăta și ea interesată.

— Ce s-a întâmplat de este atât de important să trimiteți acest e-mail?

Tânăra i-a oferit un mic zâmbet sceptic, ca și cum tocilarul clasei tocmai o întrebase dacă vrea să iasă la întâlnire cu ea.

— Spuneți-mi și vă las să folosiți cardul meu de credit!

— Ăsta e șantaj!

Bugatti a râs ușor, mintea lui alergând după un plan.

— Nu avem voie să facem asta, înțelegeți sper!

— Bine, bine, dar promiteți-mi că nu o să spuneți nimănui, pentru numele lui Dumnezeu!

S-a uitat la ele serios până când au dat amândouă din cap.

— L-am văzut pe Tom Jumper urcându-se într-un avion puțin mai devreme, deghizat în femeie! Purta ciorapi negri și rimel albastru.

Ce rău putea să facă o mică minciună nevinovată? Jumper era în siguranță deocamdată. Spera el.

Ambele femei au rămas cu gura căscată. Tom Jumper, uau! Se vedea clar că erau impresionate.

Și-a dus un deget la buze ca să le amintească de promisiunea lor și s-a așezat în fața calculatorului în timp ce una dintre ele și-a introdus cardul de credit.

Bugatti a introdus adresa de e-mail a lui Jumper și a scris mesajul: „Poți să te bazezi pe mine. Cum te găsesc? JB”.

Peste doar treizeci de secunde a primit un răspuns: „Acesta este un serviciu de răspuns automat. Toate solicitările pot fi făcute prin telefon către Gould, Coffey, Morris și Kaplan”.

A notat numărul de telefon și una dintre tinere la lăsat să folosească telefonul ei mobil în timp ce ele încercau să-și imagineze cum trebuie să fi arătat Tom Jumper deghizat în femeie. Era o știre incredibilă pe care cu siguranță avea să le fie foarte greu să o țină doar pentru ele.

Reporterul a sunat la biroul de avocatură. Era o firmă mică și eficientă specializată în protejarea intereselor greilor din industria divertismentului. Jurnaliștii ca el îi cunoșteau bine pe acești oameni. Dacă operația cosmetică a unei vedete de cinema mergea prost, vedeta putea să se asigure că va primi o carte de vizită de la Gould, Coffey, Morris și Kaplan. Se implicau

și în cazul în care un reporter descoperea niște mizerii despre un actor care nu avea aprobarea agentului. Și câștigurile erau substanțiale.

I-a dat numele său recepționerei și a fost nevoit să aștepte câteva minute până când vocea groasă a unui bărbat care s-a prezentat ca fiind partenerul senior Truman Coffey, care avea un mesaj personal pentru Bugatti.

— Cum se poate asta? a întrebat John.

— Nu mă întrebați pe mine. Aveți vreun fax prin apropiere?

John a luat numărul de fax al centrului de la una dintre fete.

— Vă rog să așteptați lângă fax! Veți primi informații confidențiale, i-a explicat avocatul.

Dumnezeule! s-a gândit el, când fata i-a dat hârtia din fax o secundă mai târziu.

„Cutia Roz, 12 North Madison St., Middleburg, 2.59 p.m.”, scria în el. Nu erau chiar atât de multe informații.

•

John și-a adus aminte că mai fusese acolo înainte, cu mulți ani în urmă. A plătit o sumă exorbitantă pentru taxi cu două dintre bancnotele șifonate ale lui Danny și a citit plăcuța de pe clădirea din piatră în miniatură. Scria: Centru de informații pentru turiști, deschis de luni până vineri, 11.00–15.00, în weekend 11.00–14.00.

Ultima dată când vizitase acea clădire de culoare roșu-deschis, avusese nevoie la toaletă și-i arătase calea o femeie extraordinar de frumoasă, în vârstă de optzeci de ani, cu buze roșii ca focul și o sclipire în ochi pe care cu câțiva ani în urmă niciun bărbat nu ar fi putut s-o uite. Îi vorbise despre Jacqueline Kennedy ca și cum fuseseră prietene apropiate, ceea ce se poate să fi fost adevărat, și arătase indiferentă spre terenul de vizavi care găzduia un pavilion din lemn cu placa memorială a lui Jackie.

Pavilionul și placa erau încă acolo, dar bătrâna nu mai era. A dat din cap spre înlocuitoarea ei și a frunzărit broșurile pentru turiști până când s-a apropiat ora 14.59.

Ai face bine să nu întârzii, Tom! mai au puțin și închid, a zis în sinea lui, deja încercând să se gândească la un plan B.

— Închidem peste un minut, dacă vă pot ajuta cu ceva… a spus femeia din spatele tejghelei.

Apoi a sunat telefonul.

— Da? Da, a răspuns ea. Da, este!

Femeia s-a uitat la John.

— Da. Nu, nu știu!

Atunci întreabă dacă e pentru mine, la naiba! a îndemnat-o el în gând, gândindu-se dacă să-i smulgă telefonul din mână.

— Cred că e pentru dumneavoastră, a spus ea în cele din urmă, dându-i receptorul. Să știți că aceasta nu este o cabină telefonică.

— Da, eu sunt! a spus el, recunoscând vocea lui Jumper.

— Întreab-o dacă are fax! a zis prezentatorul.

A întrebat-o și a primit același răspuns, nu era unul dintre serviciile lor publice, așa că i-a lăsat zece dolari pe tejghea, mințind că are legătură cu soția sa, care era foarte bolnavă. A funcționat.

— Îți trimit adresa prin fax. Să te duci acolo imediat! a fost ultimul lucru pe care i-a spus Jumper.

Centrul pentru turiști avea un fax, dar rămăsese fără hârtie. John a bătut cu degetele în tejghea în timp ce angajata căută în zadar o rolă nouă.

— Atunci folosiți-o p-asta! a spus el, scoțând hârtia de fax de la avocatul lui Jumper din buzunarul de la geacă. Folosiți partea cealaltă.

•

Acum stătea în locul în care i se spusese să se ducă de cinci ore și cerul se întuneca din ce în ce mai mult. Așteptarea începuse să devină un obicei.

— Cred că ar trebui să știți că nu este sigur să stați aici, îi spusese taximetristul, în timp ce-și aprinsese o țigară începută pe care nu apucase să o fumeze în timpul drumului lung. A fost un conflict la câțiva kilometri de Front Royal alaltăieri și încă mai sunt milițieni în libertate. Sunteți sigur că vreți să coborâți aici?

Aceasta era una dintre multele întrebări asupra cărora cugetase în timp ce stătuse acolo, analizând câmpurile ondulate cu plantații printr-o gaură din parapetul de pe marginea drumului. Citise faxul lui Jumper de cel puțin zece ori ca să se asigure că nu înțelesese greșit. Deci iată-l aici, la nord de Delaplane, pe Route 17, aproape de locul în care calea ferată traversa drumul, și nu se întâmpla nimic. De fiecare dată când un vehicul se apropia ocazional, punea mâna pe mica valiză, ca apoi s-o lase iar jos. De câteva ori i s-a părut că a văzut o

mașină de poliție și s-a ascuns în spatele unui tufiș mare. Nu voia să fie nevoit să răspundă la întrebări legate de prezența lui acolo.

A început să picure și vântul bătea cu putere dinspre valea Shenandoah și s-a gândit s-o lase baltă.

— Ce naiba cauți aici, Bugatti? a strigat el spre norii amenințători.

Trecuseră aproape șase ore de când trebuia să se prezinte la serviciu și bietul Danny probabil că nu-și vedea capul din pricina telefoanelor repetate ale lui Alastair Hopkins. Editorul șef de la NBC fusese reporter jumătate din viață și era foarte greu să-l duci de nas cu scuze stupide.

— Oricum nu mai ai loc de muncă, barosanule! a zâmbit el batjocoritor.

Așa că, ce atâta grabă? I-a venit să râdă. Ei bine, un bărbat cu SIDA, pe cale de a se îmbolnăvi de pneumonie, trebuia să se grăbească totuși înainte să-i cedeze corpul.

— Îți mai dau jumătate de oră, Jumper, nicio secundă în plus! și-a spus el.

Și-a spus același lucru și o jumătate de oră mai târziu.

Apoi a văzut o dubă albă imensă venind pe drum spre el. Pe ușă scria „Giganții lui Gulliver, rapizi și blânzi”. Auzise de firma asta de mutări și la un moment dat se gândise să apeleze la ei când Danny nu va mai fi; nu putea suporta gândul de a locui singur în casa lui Danny. Dar asta înainte să afle că și el era bolnav de SIDA.

S-a retras de lângă șosea și era pregătit să se întoarcă în oraș când duba a frânat și s-a oprit la cincisprezece metri de el.

Un bărbat a deschis ușa pasagerului și i-a făcut cu mâna. *Sigur, de ce nu?* s-a gândit John. Era evident că Jumper nu mai venea și nu putea să stea acolo în continuare, așteptând ca pneumonia să-i pună capac.

Bărbatul i-a luat valiza și i-a spus să se urce în vehicul. Șoferul, masiv și puternic, a dat din cap aprobator.

— Bine, să o luăm din nou spre sud, a spus bărbatul într-un microfon de sub parasolarul său. Șoferul a dat înapoi pe o străduță și a întors duba.

John era uluit.

— Spuneți-mi, pe voi v-am așteptat? a întrebat el.

Bărbatul a întins o mână aspră.

— Eu sunt Phil Kinnead și el e Pawel. Ești fleașcă.

Apoi s-a întors spre paravanul din spatele lor și a bătut în el; printr-o perdea groasă.

— Va trebui să te urci pe scaun ca să ajungi acolo, a spus el, dând perdeaua la o parte.

Din spatele scaunului s-a deschis spre el o trapă și a apărut un cap.

— Am pus muzică, așa că hai!

Noul bărbat a întins mâna și practic l-a tras prin trapă într-o încăpere de vreo opt metri pătrați în care erau un pat, o măsuță, o plită și un frigider, precum și un mixer de sunet manevrat de doi tipi care s-au prezentat ca fiind prieteni de-ai lui Tom Jumper. Deasupra lor și a unor grămezi de CD-uri era un perete de sticlă, în spatele căruia stătea Tom Jumper într-un mini-studio, în fața unui microfon. I-a făcut cu mâna prin sticlă, în timp ce în fundal se auzea o piesă country. John nu auzise nimic de afară, nici măcar când intrase în partea din față a mașinii.

— Ce naiba e asta? i-a întrebat el pe inginerii de sunet. Ați închiriat un studio de sunet mobil de la o companie de mutări din Washington?

Ei au râs.

— Astea nu sunt de la nicio companie de mutări. Tom doar le-a copiat sigla. Nimeni nu va bănui ceva, atâta timp cât stăm departe de străzile principale.

— Dar dacă vom fi opriți totuși? Tom va fi o țintă sigură dacă vor deschide ușile din spate.

Bărbații au râs din nou.

— Dacă vor face asta, nu vor vedea decât două sute de lăzi cu rapoarte de audit de la cele mai mari firme de contabilitate din Virginia. Partea din spate e plină cu prostii d-astea. Crede-mă, când or să le vadă, or să ne lase să mergem mai departe.

— Ce o să le spuneți dacă ne opresc?

— Ca rahaturile alea sunt trimise ca să fie distruse. Incinerate. În funcție de locul în care ne aflăm, vom ști mereu care e cel mai apropiat centru de tratare a deșeurilor și o să zicem că acolo mergem. E floare la ureche!

John a dat din cap încet în timp ce și-a scos haina udă și și-a luat medicamentele.

— Tom ne-a rugat să-ți sugerăm să tragi un pui de somn, ca să fii odihnit pentru emisiunea de mai târziu, a spus unul dintre ei.

— Te trezim noi când vine timpul. Când e emisiunea de sâmbătă seara, timpul nu așteaptă pe nimeni.

•

L-au sculat cu o oră înainte de miezul nopții. Constelațiile de pe cer alunecau rapid printr-o fereastră mică din plexiglas din tavan. I-au spus că urma să intre în zece minute și i-au povestit pe scurt despre ce avea de gând să vorbească Jumper, precum și ce trebuia să facă în cazul în care emisiunea avea să fie întreruptă din orice motiv. I-au arătat câteva arme de foc de lângă mixer și i-au spus să aibă grijă de el.

Asta nu-l făcea să se simtă neapărat mai confortabil.

— Unde suntem? a întrebat el, frecându-se la ochi.

— Nu știu! Asta e treaba băieților din cabină, dar cred că undeva pe lângă Amisville. Mergem în zigzag înainte și înapoi. Chestia e să ne mișcăm numai pe străzile mici.

— Tom o să-ți spună John Doe, i-a spus celălalt bărbat, și după ce o să-ți distorsionăm vocea, nu vei mai putea să te recunoști nici tu, îți promit. Tocmai a vorbit despre evadarea lui Doggie Rogers și despre uciderea milițienilor de la Twin Lakes. Trebuie să te pregătești că e în direct, oricare ar fi subiectul, bine?

Bugatti s-a încruntat și și-a dres glasul.

— Evadarea lui Doggie Rogers? Despre ce vorbiți?

— A, da, cred că nu ai putut să fii la curent cu știrile. L-a atacat pe Sunderland azi dimineață și acum toată lumea încearcă s-o prindă.

Au râs amândoi.

— Vor s-o facă praf pentru că a încercat să-l omoare pe vicepreședinte. Se pare că l-a lovit în boașe, ceea ce e destul de rău, dar nu e chiar o încercare de asasinare!

— Bine, e doar un zvon încă, a adăugat celălalt tip. Nu știm sigur ce a făcut, dar se vor discuta multe subiecte în noaptea asta. Mai târziu, Tom are de gând să facă diferite unități ale armatei și poliției să se răzvrătească astfel încât legile și ordinea de dinainte să poată fi restaurate. O să încerce să îi convingă de faptul că duc o luptă fără speranță pentru un președinte alienat

mental și că nu ar trebui să se teamă de moarte. Ai vreo problemă cu asta?

Era greu de răspuns la această întrebare. Trebuia să recunoască că se îndoia că Bruce Jansen era nebun și că nu credea că agitarea maselor pentru răzvrătire era o idee prea bună.

— America are nevoie disperată ca toți cei care poartă uniformă să se trezească, a continuat el cu patos. Nu vom fi foarte populari, dar cu siguranță oamenii vor asculta ce avem de zis.

John a tras aer în piept. Îi era greu să urmărească toate astea. Totul era atât de ciudat și de ireal.

•

El și Tom Jumper se potriveau bine împreună la microfon, a recunoscut Bugatti. Au început să vorbească liber din prima secundă, ceea ce era o ușurare în astfel de momente. Au discutat despre Doggie, „Ucigașul de pe acoperiș” și despre teoriile lor conspiraționiste, precum și despre acuzațiile serioase la adresa Casei Albe și au început să se înțeleagă unul pe altul din ce în ce mai bine.

Bugatti își dorea ca și ascultătorii lor să-i înțeleagă.

Apoi Jumper a cerut versiunea lui legat de ce se întâmplase când fusese omorâtă Mimi Jansen pe coridorul de la hotelul Splendor.

Mai contează? s-a întrebat John. *Mai există vreo persoană decentă și importantă capabilă să folosească punctul meu de vedere într-un sens bun?* Dar a prezentat oricum versiunea lui în privința evenimentelor, inclusiv dând un indiciu nefericit despre identitatea sa.

După aceea, au vorbit despre Bud Curtis. Tom Jumper își denumise emisiunea „Ultimul Bastion” și ce s-ar fi potrivit mai bine acum decât discuția despre Curtis? Întrebarea era dacă ceea ce spuneau ei avea să facă mai mult rău decât bine.

După ce au vorbit o jumătate de oră cu doar câteva pauze muzicale, Jumper le-a făcut un semn inginerilor de sunet.

— Acum, dragi ascultători, în timpul acestei pauze muzicale, vă rog să meditați asupra acestor lovituri pe care le-am dat marii noastre democrații americane. O să punem ceva diferit de Johnny Cash de data aceasta și între timp vom schimba din nou frecvențele, așa că…

Brusc i-a întrerupt un țiuit puternic din studio. John s-a speriat foarte tare.

— Numai puțin… a spus Jumper la microfon, cu ochii pe cei doi ingineri de sunet care dădeau din mâini dincolo de zidul de sticlă.

S-a auzit din nou un sunet puternic și bărbații au deschis trapa.

— Ce se întâmplă? a țipat John, uitându-se cum iau armele de lângă mixer și trag siguranța.

Aveau probleme, nu încăpea nicio îndoială.

— Trebuie să plecăm de aici! a strigat Jumper spre el, arătând spre microfon. Oprește butonul ăla de acolo!

Apoi au deschis ușa de la spațiul de emisie.

— Mă tem că ne-au găsit, Tom! a strigat unul dintre ingineri. Phil Kinnead a văzut niște vehicule oprite la marginea șoselei. Acum ne urmăresc.

Jumper a deschis un sertar de sub mixer și a scos o armă automată grea.

— Ce faci? a icnit John. O să te lupți cu ei? Dacă sunt pline de soldați mașinile alea? O să fim morți înainte să apucăm să ne dăm seama ce se petrece. Știi ce fac cu milițienii pe care-i prind după o luptă cu arme, nu?

— Taci din gură, John! Ia asta și du-te pe acoperiș prin trapă. Ne stai în drum.

I-a dat un pistol mic și a pus un scaun sub trapa din plexiglas.

— Să rămâi acolo sus până când vedem cum stau lucrurile.

John s-a holbat la Jumper, uimit peste măsură. Acesta era același bărbat care, cu doar o lună în urmă, își petrecuse timpul și energia încercând s-o facă pe o femeie din Queens să explice de ce prefera să arate ca o târfă, purtând o rochie care de-abia îi acoperea coapsele de mărimea unor trunchiuri de copaci? Era o transformare care-ți tăia respirația.

Șoferul a strigat ceva spre unul dintre inginerii de sunet în timp ce vira într-o curbă strânsă.

— Urcă-te acolo! a poruncit celălalt inginer de sunet, împingându-l pe John de jos ca să poată trece prin trapă și să se urce pe plafonul dubei.

Vântul rece l-a lovit peste față când a ajuns sus în sfârșit. Farurile vehiculelor militare erau la doar cincizeci de metri în spatele lor. S-a întins pe burtă, încercând să se țină de

acoperișul alunecos cu mâinile transpirate. Slavă cerului că măcar se oprise ploaia!

— Mergi mai repede! a strigat el prin deschizătură, înainte ca oamenii să închidă trapa.

Prin fereastra aburită îi vedea pregătindu-se pentru luptă. Poate că lor nu le era frică, dar lui îi era.

A auzit o ceartă violentă izbucnind în dubă în timp ce se apropiau de o intersecție, spre nord fiind Hume și spre nord-est Vernon Mills. Era evident că nu puteau să cadă de acord în ce direcție s-o ia, deși nu prea mai conta, de vreme ce vehiculele militare se apropiau rapid de ei.

— Așa o să se sfârșească totul? a șoptit el, gândindu-se la Danny în timp ce duba a cotit brusc pe Route 688, făcând să-i alunece corpul într-o parte.

De ce naiba putea să se țină? Dacă mai virau o dată așa, avea să zboare de acolo. A ridicat capul precaut, s-a uitat la rama ferestrei din plexiglas, a apucat-o și a reușit să se tragă la loc în mijlocul acoperișului. Când au cotit la următoarea curbă, a văzut că urmăritorii lor ajunseseră la intersecție înaintea celorlalte vehicule care arătau ca niște transportoare pentru trupe. A văzut că mai erau și două vehicule blindate de genul celor folosite ca să aducă democrația în Irak. Țipetele din dubă se auzeau și mai tare; se pare că îl forțau pe șofer să facă vehiculul încărcat să meargă și mai repede.

John a întors capul din instinct, exact la timp ca să vadă felinarele zburând pe lângă ei în timp ce circulau cu viteză mare prin orașul Markham. A închis ochii în următoarele câteva minute, rugându-se ca nicio mașină și niciun pieton să nu le apară în cale. Brusc au ajuns pe o străduță, îndreptându-se spre Sky Meadows State Park. Pe moment i s-a părut că îi pierduseră pe urmăritori, până când a auzit păcăniturile mitralierelor din vehiculele blindate. S-a lipit și mai mult de plafon, dar tot a văzut focul roșu-albăstrui al mitralierelor cum luminează copacii de pe marginea drumului. Duba s-a cutremurat când ușile din spate au fost lovite de gloanțe, care au ciuruit teancurile de dosare de contabilitate. Era un zgomot constant ca de plesnituri, ca grindina pe un acoperiș din tablă. Mai auzise acest sunet mortal și straniu cu jumătate de viață în urmă, în timp ce făcuse reportaje despre războaiele pentru droguri din Columbia, numai că atunci nu el fusese ținta.

Gloanțele au spart una dintre roți, din partea dreaptă, în timp ce ajunseseră în dreptul unui pâlc de copaci, și John s-a gândit pentru o secundă să se arunce pe crengile copacilor în timp ce treceau pe lângă ei. *O, Doamne!* s-a gândit el, panicându-se. *Asta este! Or să mă vadă! Crengile astea o să mă dea jos de pe plafon*! Apoi duba a început să se clatine nebunește, mai întâi luând-o spre pădure pe marginea drumului și apoi într-un șanț de pe partea cealaltă. Cei doi bărbați din cabină strigau unul la altul în timp ce un al treilea s-a târât spre ei prin paravan.

John și-a strâns arma la piept și a început să se roage. În orice clipă putea să fie strivit sub duba imensă, era sigur de asta. Simțea fiecare zvâcnire și trepidație în timp ce șoferul se lupta disperat să mențină controlul, dar era o luptă pierdută. S-au auzit și mai multe împușcături din spate și crengile copacilor îl zgâriau tot timpul pe spate.

— Nu trebuie să-i las să mă observe, altfel o să mor aici pe plafon! a șoptit el și a încercat să-și protejeze capul cu arma.

De parcă asta putea să-l ajute.

A simțit o altă zdruncinătură când roțile din față în sfârșit s-au oprit și frânele au încetat să mai scârțâie, și duba s-a oprit într-un final. În același moment, a simțit cum zgârie acoperișul cu unghiile, luând vopseaua de pe el, și corpul i-a alunecat spre cabină până ce picioarele au ajuns să-i atârne în aer. Țipetele din dubă au fost înlocuite de multă agitație care indica faptul că se pregăteau să se lupte în afara vehiculului. Au ieșit din cabină înainte să ajungă la ei urmăritorii lor, dar împușcăturile au continuat, lovind în mod constant partea din spate a mașinii și partea din stânga. Înainte să apuce să-l avertizeze pe șofer să nu coboare pe partea stângă, bărbatul a sărit într-o ploaie de gloanțe. Cadavrul lui a fost spulberat la zece metri pe șosea înainte să cadă pe pământ.

Chiar sub el a văzut cum încă doi dintre bărbații care încercau să fugă să se ascundă în pădurea deasă și neagră au fost opriți cu câteva împușcături scurte. Apoi vehiculele militare în sfârșit au pus frână brusc și a auzit ordine isterice înconjurându-l, în timp ce soldații au ieșit din transportoare. Era un coșmar.

Stomacul lui i s-a strâns ghem de frică și a simțit valuri de durere în tot corpul. A strâns din dinți și i-a auzit pe cei doi bărbați rămași în cabina de emisie, urlând sub el în timp ce unul se înghesuia prin trapa care dădea în cabină, încercând să

evadeze. Spera să nu fie Tom unul dintre ei. Nu era corect ca un om ca el să moară ca un șobolan încercuit.

Apoi s-a auzit o împușcătură dinăuntrul dubei. Un bărbat trăgea prin trapă. O, nu! La naiba! Asta a fost. În orice secundă urmau să tragă un proiectil în dubă și aveau să fie incinerați cu toții. A încercat să-și controleze frica, inspirând adânc, dar nu a reușit. Dacă țipa de durere și de frică, sigur urma să fie un reporter mort. Oamenii ca el pur și simplu nu erau pregătiți pentru astfel de situații. Poate unul de la Associated Press obișnuit cu zonele de război și cu proximitatea morții ar fi fost, dar el nu.

De ce a trebuit să faci asta, John? s-a întrebat el chinuit. *De ce nu ai rămas în patul tău drăguț și cald acasă la Danny? De ce nu ai făcut cum ți-a zis taică-tău și nu te-ai făcut ginecolog?* Șirul gândurilor lui masochiste s-a încheiat cu zgomotul făcut de trei sau patru gloanțe trase direct în parbrizul cabinei, acompaniat de cel al cioburilor de sticlă.

Bărbatul dinăuntru s-a oprit din tras.

— Scoate-l prin parbriz! a strigat unul dintre ofițeri. Adu-l aici pe pământ!

A auzit cum i se rupeau hainele în timp ce corpul lui era tras prin rămășițele sparte ale parbrizului pe capota dubei.

— Da, el e! a strigat cineva, și brusc John a simțit că se relaxează.

Îl prinseseră pe Tom Jumper. Se terminase.

— E în viață? a întrebat altcineva.

— Mai sunt și alții înăuntru, tâmpitule? a țipat un al treilea soldat, urmat de sunetul a patru sau cinci cadavre care au căzut.

Lui John i se părea că fiecare dintre ele cade pe el.

— Mai e vreunul acolo, tâmpitule? a fost repetată întrebarea.

L-a auzit pe Jumper gemând că el era ultimul. A mai gemut o dată și l-au împușcat fără să stea pe gânduri. A auzit ultimele vehicule militare venind și cineva a strigat că trebuiau să ia câți mai mulți prizonieri în viață, neștiind că treaba se rezolvase deja, în același timp, exact lângă dubă i-a auzit pe soldați bombănind că nu trebuia raportat că Jumper fusese pur și simplu executat, ci că murise în timpul luptei și că nu putuseră împiedica asta.

Bugatti a observat încă o dată că uitase să respire și a expirat încet. *Mulțumesc, Tom,* și-a spus în gând, temându-se că bătăile inimii lui puteau să se audă. *Mulțumesc că ai spus că tu ești ultimul!*

S-a târât câțiva metri spre mijlocul acoperișului cu degetele tremurând. În spatele lui, soldații discutau ce să facă cu duba, hotărând în cele din urmă că era nevoie de o inspecție mai detaliată. Se presupunea că era ultima unitate radio mobilă cu un transmițător atât de puternic, dar nu se știa niciodată. Poate că exista o rețea de transmițătoare; poate că mai erau și alții care continuau treaba lui Jumper.

Câțiva soldați au început să scotocească prin dubă. Fața lui John era la douăzeci și cinci de centimetri de fereastra din plexiglas de pe acoperiș, dar nu îndrăznea să se întindă să se uite prin ea.

Exact în acel moment John și-a adus aminte de lucrurile sale. Valiza, laptopul, haina, telefonul și pașaportul, totul, era încă în mașină. Adrenalina atinsese cote maxime și se temea că aveau să-i sară ochii din orbite. Acum nu mai avea încotro: trebuia să se forțeze să ajungă la fereastră ca să vadă ce se întâmpla. Dacă unul dintre lucrurile sale atrăgea atenția unui soldat, era terminat. Aveau să-și dea seama că vocea lui distorsionată se auzise la radio cu douăzeci de minute în urmă, să verifice toate cadavrele și să descopere că niciunul dintre ele nu era al faimosului reporter NBC și apoi aveau să-l caute până când îl găseau. Dacă îi găseau pașaportul sau permisul de conducere, își va arunca arma în pădure cât mai departe. Apoi se va preda, rostindu-și numele cât de calm putea în speranța că asta va avea un efect liniștitor asupra lor. Acesta era planul lui în ultimă instanță.

S-a târât centimetru cu centimetru până când a putut să se uite în camera inginerilor de sunet.

Nu a apărut niciunul la început, dar apoi a venit un soldat care cercetase studioul ca să mai arunce o privire în jur. Avea gâtul gros și stătea cu un deget pe trăgaciul mitralierei.

— Nu mai e nimeni înăuntru, a strigat el spre ceilalți, prin parbrizul distrus.

John a văzut cum casca de camuflaj se răsucește 360 de grade în timp ce soldatul mai scana încăperea o dată, inclusiv tavanul. Peste câteva secunde aveau să se uite unul la altul.

John a încercat să se dea înapoi puțin, dar i s-a prins gulerul de la cămașă într-un nit de la balamaua trapei. În ciuda vântului rece, a început să transpire, neavând de ales decât să aștepte ca privirea soldatului să o întâlnească pe a lui. În situații ca aceea, nu aștepți să vezi dacă inamicul e dispus să se predea; soldatul avea să-și îndrepte mitraliera în sus, să tragă în tavan și totul avea să se termine.

John a închis ochii pe jumătate și și-a imaginat fața obosită și frumoasă a lui Danny. S-au simțit bine împreună. Mai bine decât mulți alții.

Soldatul s-a oprit din a mai cerceta tavanul. Nu era niciun semn de viață în dubă, așa că a plecat.

Capitolul 32

Soldații au strâns cadavrele și au lăsat duba acolo unde era. Avuseseră loc și alte încăierări în nord spre granița cu West Virginia și brusc, după ce ofițerii au ținut o ședință la lumina farurilor, toată lumea a plecat. John a zăcut ca un cadavru pe acoperișul dubei până ce convoiul zgomotos a dispărut în partea cealaltă a pădurii. Apoi a încercat să deschidă trapa din plexiglas, dar era închisă pe dinăuntru, așa că s-a rostogolit spre marginea plafonului și a aproximat că distanța până la pământ era în jur de trei metri. Ultima dată când sărise de la o asemenea înălțime era la școală și cântărea un sfert din cât cântărea acum.

Și-a băgat pistolul în buzunar, și-a răsucit corpul și s-a lăsat în jos încet-încet, pe partea laterală a dubei. Pantalonii și fiecare nasture al cămășii i se agățau de niturile de oțel ale plafonului care-l înțepau.

— Bine, a venit timpul să-ți dai drumul, bătrâne, a spus el când în sfârșit a ajuns să atârne pe margine ținându-se cu degetele.

Trosnetul ușor pe care glezna sa la făcut când a aterizat pe pământ aproape că nu s-a auzit, dar l-a durut atât de tare încât a trebuit să strângă puternic maxilarul ca să nu țipe. Respira greoi și îi era frică să se uite la picior, convins că era răsucit. Dar era în regulă.

Zece minute mai târziu, stătea în camera inginerilor cu una dintre eșarfele colorate ale lui Tom Jumper strâns legată în jurul gleznei umflate, perfect conștient că trebuia să plece cât mai repede de acolo.

A ocolit balta de sânge din locul în care murise Jumper, și-a luat valiza și geanta cu laptopul și a ieșit din dubă. Afară începuse să bată vântul puternic, făcând până și cele mai groase crengi să se clatine. Farurile scăzuseră în intensitate, dar luminau încă drumul spre nord câteva zeci de metri. A ridicat valiza și a încercat să își lase greutatea pe glezna afectată. Nu părea să fie ruptă, dar tot îl durea ca naiba.

S-a uitat la ceas. Era ora două fix, duminică dimineața, în perioada de stingere care mai dura încă trei ore, așa că nu se aștepta să-l ia cineva cu mașina până atunci.

A clătinat din cap. Oricum, cine naiba ar mai fi condus pe terenul ăsta de țară uitat de Dumnezeu?

Nici măcar nu știa unde se afla, darămite direcția în care ar fi trebuit s-o ia. Și dacă pornea la drum, cum naiba avea să se descurce cu piciorul rănit?

A făcut un pas de probă și nu se simțea bine. Valiza parcă era plină cu pietre, iar spatele și mușchii de la coapse îl durea rău. Nu făcuse niciodată față prea bine durerii.

Nu ai de ales, s-a gândit el. *Țopăie, mergi împleticit, târăște-te, orice, dar îndepărtează-te odată de mașina asta blestemată!* S-a uitat spre câmpurile care se întindeau spre sud. Direcția aceea ieșea din discuție. Dacă venea o mașină, ar fi fost expus, nu ar fi avut unde să se ascundă repede. Așa că trebuia să o ia spre nord unde era o pădure în care putea să se ascundă.

A strâns din dinți și a pornit, uitându-se peste umăr tot timpul. După numai douăzeci de mici pași, a observat lumina albastră a unei mașini de patrulă apropiindu-se dinspre sud. S-a ascuns imediat în tufișurile de pe marginea drumului și a aruncat valiza în fața sa, deja auzind sirena poliției. Abia apucase să se ascundă când mașina a ajuns lângă dubă. I-a auzit pe polițiști coborând și vorbind despre situație în timp ce simțea cum pantalonii săi absorbeau umezeala de pe vegetație. Deși era întuneric beznă, nu a mișcat nici măcar un mușchi deoarece ofițerii aveau lanterne puternice cu care cercetau încoace și încolo marginea drumului și pădurea, precum și partea din spate a dubei pline de găuri.

Se pare că inspectau ușile din spate ale dubei, le auzea vag comentariile despre meticulozitatea și puterea de foc a armatei. În tonul vocii lor era un amestec de invidie și scârbă.

— Trebuie să îi aducem pe criminaliști aici, Damien. Te ocupi tu de asta? a spus unul dintre ei în șoaptă, în timp ce se plimba pe lângă dubă. Trebuie să se ia amprentele, așa că trebuie să fim foarte atenți...

La naiba! Deja aduceau criminaliști. Asta însemna că zona avea să fie în curând plină de polițiști. John a încercat să se așeze mai bine în tufișuri; avea să stea acolo mult timp.

Întrebarea era dacă era mai bine să fie prins de poliție decât de armată. Era o alegere dificilă.

Polițistul a ajuns în fața dubei și a îndreptat lanterna spre balta de sânge lăsată pe pământ în locul în care aterizase șoferul. Era la o distanță mai mică de cincisprezece metri de locul în care stătea ghemuit John, suportând durerea ca un animal rănit. Ofițerul fluiera încet în timp ce pășea pe asfalt și încerca să facă o reconstituire a scenei. Nu părea a fi genul foarte milos în cazul în care l-ar fi descoperit pe John.

— Ne întreabă dacă vrem ceva din oraș, a strigat celălalt polițist din mașina de patrulă.

— Nu aici! a fost răspunsul.

— Elei, vine o motocicletă dinspre Linden! S-o opresc? a țipat celălalt.

— Nu, o opresc eu aici. Poți să mă acoperi tu, a răspuns el.

După o jumătate de minut, John a auzit motorul motocicletei și apoi a văzut un con de lumină licărind printre vârfurile copacilor. Motorul s-a auzit din ce în ce mai încet și motocicleta s-a oprit în dreptul cabinei dubei, unde stătea polițistul ținând pistolul ațintit asupra șoferului.

— Am permis de trecere, a strigat motociclistul. Sunt doctor. Sunt în drum spre Rockville, în Maryland. Acolo locuiesc. Lucrez la spitalul maritim Bethesda.

A ridicat mâinile în aer când s-a apropiat ofițerul. Apoi polițistul l-a percheziționat cu o mână, cu cealaltă ținând pistolul ațintit spre capul lui, înainte să-i ceară permisul. Nu și-a asumat niciun risc. În ultima vreme se auziseră multe întâmplări cu polițiști care nu fuseseră suficient de atenți.

— Totul e bine aici, a raportat partenerul lui.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat motociclistul, după ce i s-a înapoiat permisul.

— Am oprit o stație radio pirat acum jumătate de oră.

— Am înțeles… Se pare că a fost destul de violent.

— Da, așa a fost.

— A fost omorât cineva?

— Nu pot răspunde la această întrebare. Puteți merge.

Bărbatul a împins puțin motocicleta.

— Nu pot să mă ușurez și eu, dacă tot sunt aici? a întrebat șoferul.

— Atâta timp cât plecați imediat după aceea.

A lăsat motorul pornit, s-a dat jos și a făcut cinci pași direct spre John.

— În sfârșit! a zis el, desfăcându-și fermoarul de la pantalonii de piele.

John s-a dat înapoi vreo doi centimetri, cu ochii pe cizmele grele de motociclist și pe țintele de pe pantaloni.

— În sfârșit! a spus ușurat șoferul, în timp ce jetul de urină a început să ude pământul de lângă John. Aah! a rostit el satisfăcut, apoi s-a oprit brusc.

John nu se mișcase deloc și nici nu scosese vreun zgomot în tot acel timp, dar nu fusese de ajuns.

— Ce naiba? a zis bărbatul încet și a făcut un pas înapoi.

S-a uitat la polițist, care era băgat pe jumătate în trapa dintre cabină și camera de sunet. John și-a ținut respirația. Poate că tipul îi observase doar valiza. De parcă asta nu era deja destul de rău.

— Ce faci aici? a șoptit el, dar John nu a răspuns. Ai fost în dubă? a întrebat el, aplecându-se.

Reporterul a tăcut în continuare.

— Ești rănit?

În cele din urmă, John a răsuflat.

— Da, ușor. Nu e nimic grav, a șoptit el.

— Ascultă! Peste zece secunde o să mă duc la motocicleta de acolo, apoi te urci și tu, bine? Poți să faci asta?

— Nu știu. Am o problemă la un picior.

— Zece secunde, bine? Înainte ca polițistul ăla să iasă din dubă.

S-a întors la bijuteria lui de motocicletă și a apăsat puțin pe accelerație, în timp ce John a întins mâna după valiză și s-a ridicat. Cum putea să stea pe o motocicletă cu o valiză, un laptop și un picior inutil? Nu mai mersese pe o motocicletă de o sută de ani și nici atunci nu se pricepuse prea bine.

Șoferul a venit cu motocicleta spre el. Părea să fie de-o seamă cu John. Avea o mustață lungă, țepoasă și căruntă. Avea riduri pe față pe care nici măcar cea mai mare cască nu putea să le ascundă.

Tipul s-a uitat dezaprobator la valiza sa.

— Las-o aici! a șoptit el.

— Nu pot! Or să mă găsească cu ajutorul ei, a șoptit Bugatti și, înainte să-și dea seama, bărbatul a pus-o pe rezervorul de benzină între brațele sale.

— Haide! a șoptit el, și a mai scos o cască dintr-o geantă.

John a strâns din dinți iar și și-a sprijinit greutatea pe piciorul rănit, în timp ce l-a pus pe cel bun pe motocicletă.

— Pune-ți casca! Așa putem să vorbim cât timp conduc.

John a pus laptopul între el și șofer și și-a pus casca. În dreptul gurii era un mic microfon, așa cum au căștile de motocicletă folosite de polițiști.

— Ține-te bine!

Ordinul s-a auzit printr-un difuzor dinăuntrul căștii.

Înainte să apuce să răspundă, celălalt polițist a ajuns lângă cabina dubei.

— Hei, ce se petrece aici? a strigat el în timp ce motocicleta porni.

John a reușit să se uite înapoi și i-a văzut pe cei doi polițiști scoțându-și armele înainte ca motocicleta să pornească în trombă.

— Cred că o să tragă! a țipat John cât de tare a putut.

— Lasă-i să tragă, dar nu mai țipa atât de tare, altfel o să surzesc!

John a auzit împușcăturile în timp ce au ajuns la prima curbă a drumului.

— O, slavă cerului, slavă cerului! a șoptit el când a realizat că nu fusese atins.

I-a explicat salvatorului său ce se întâmplase în timp ce goneau în noapte. Nu în detaliu, dar aproape tot.

— Fir-ar să fie! Chiar l-au prins pe Tom Jumper? a întrebat șoferul. Mai știe cineva că ai fost la emisiunea lui?

— Nu aș fi surprins dacă ar fi.

— Ai probleme mari, domnule Bugatti, dar presupun că asta nu-i nimic nou pentru tine. Încotro te îndrepți?

— Nu știu. Nu-mi dau seama ce pot să fac. Ai spus că ești în drum spre Rockville, că ești doctor.

— Da, așa am spus.

— Nu e adevărat?

— *Tu* ce crezi?

— Dar ai permis.

— Da, pentru mine, dar nu și pentru tine, așa că nu mai putem opri.

— Presupun că știi că fiecare secție de poliție și unitate militară din Virginia e acum în căutarea noastră.

— Da, nu a fost greu să-mi dau seama! Dar nu sunt prea mulți soldați în noaptea asta. FEMA a ordonat ca majoritatea să se ducă la Washington din cauza vizitei prim-ministrului britanic.

Apoi a mărit viteza. John nu condusese niciodată atât de repede.

— Ai la cine să stai? a întrebat el.

— Poate da, poate nu. Dar cunosc mulți oameni în Washington și în New York.

— Nu mergi la New York. Petrecerea s-a terminat pentru tine.

A virat brusc într-o curbă. John a trebuit să închidă ochii.

— Hei, nu e nevoie să te ții atât de tare de mine! N-o să se întâmple nimic.

Bărbatul a râs și John a slăbit strânsoarea.

— Pe cine cunoști în Washington? Nu poți să-i suni și să le zici să vă vedeți undeva?

— Nu cred că aș cere nimănui să facă asta.

— Păi, o să trecem amândoi dincolo de Potomac la White's Ferry. Sunt așteptat acolo. Apoi vedem ce facem. Vrei să suni pe cineva?

— Nu pot.

— De ce nu?

— Nu e o idee bună să-mi folosesc telefonul. Mi s-a spus că pot să-l urmărească.

— Atunci de ce nu îl folosești pe al meu? a propus șoferul. Poți să vorbești în microfon. Îți fac eu legătura? Care e numărul?

•

Înainte, John s-ar fi consumat din gelozie dacă Danny răspundea greu la telefon, dar acum era doar neliniștit.

Iar Danny nu părea să fie deloc bine când a răspuns în sfârșit la telefon.

— Dumnezeule, John, unde ești? a întrebat el, respirând greu și tușind. Nu, mai bine nu-mi spui. Poate că cel mai bine e să nu știu.

A mai tușit o dată; pe John îl durea să audă asta.

— Ești bine, John? Spune-mi!

— Da, indiferent ce o să auzi, sunt bine, Danny! Ai înțeles? Să nu crezi ce-ți spun alții.

— Mă sperii când vorbești așa, John. Ce spun alții?

— Nimic, Danny. Vreau doar să știi că sunt bine.

— Am un mesaj pentru tine din partea lui Doggie Rogers.

Bugatti l-a auzit pe șofer cum scoate un murmur de surprindere.

— Cine mai e cu tine, John? Ne ascultă cineva?

— Da, dar nu-ți face griji! E în regulă. E un prieten.

Danny a oftat, dar nu așa cum oftase de sute de ori înainte când John îi spusese minciuni. De data asta suna ca și cum Danny spera că se distrează. Cel puțin așa suna.

Că se distrează? Îi era greu să-și aducă aminte cum era asta.

— El se ocupă de transportul meu, Danny, atâta tot! Suntem pe o motocicletă acum și ascultă și el.

— Bine. Atunci să ai mare grijă de prietenul meu, tu de acolo. Te rog! a zis el.

— Nu-ți face griji, așa o să fac! a răspuns motociclistul.

— A sunat Doggie Rogers? a întrebat John. Când?

— N-a trecut mult timp. Cred că acum câteva ore. Cât e ceasul acum?

— În jur de două și jumătate.

— Da, cam așa. A zis că ar trebui să încerci să te vezi cu ea la Washington mâine. Nu am putut să-i spun că ești foarte, foarte departe. Pentru că ești, nu-i așa?

— Spune-mi unde a vrut să ne vedem, Danny.

— La Market Square. La o ceainărie numită Teaism. Între unu și două după-amiaza. Dumnezeule, nu ești pe aici, nu, John? Să vin și eu acolo?

— Nu, Danny, nu sunt pe lângă Washington! Tu să ai grijă de tine. Te sun eu iar când o să pot.

L-a bătut ușor pe spate pe șofer ca să-l anunțe că terminase de vorbit. Conversația nu fusese foarte încurajatoare, ca să spună așa. Danny părea într-o stare mai proastă ca oricând. Și apoi mesajul lui Doggie, că trebuiau să se întâlnească în bârlogul leului. Doi dintre cei mai căutați fugari din Statele Unite.

Cum să ajungă el la Market Square?

Se îndreptau spre nord pe străduțe mici lăturalnice. John a întrebat de câteva oricare era scopul drumului șoferului și ce

slujbă avea de fapt, dar de fiecare dată, ca și din partea lui Danny, primea același răspuns: cu cât știa mai puțin, cu atât era mai bine.

Nu era un răspuns foarte satisfăcător pentru un jurnalist ca Bugatti.

•

Pe Route 16, la nord de Leesburg, au descoperit că erau urmăriți și au mărit viteza. Era o dubiță oarecare, cu faruri de ceață și fără alte accesorii deosebite, dar după viteza cu care mergea nu era nicio îndoială că îi urmărea. Apăruse de pe o stradă lăturalnică și mai mică decât cea pe care mergeau ei, ca și cum îi așteptase.

— Ține-te bine! a strigat șoferul, și nu glumea.

Au luat-o pe mijlocul drumului și motorul turat scotea un zgomot puternic care-i țiuia în creier. John a încercat să se uite la vitezometru, dar avea vederea blocată de umerii bărbatului care erau la fel de lăți cât înălțimea lui John. Peisajul se vedea ca prin ceață; probabil că mergeau cu cel puțin 190 de kilometri la oră.

Apoi s-a auzit un țârâit în cască și șoferul și-a conectat telefonul.

— Suntem chiar în spatele tău, Sean! a spus o voce. Presupun că ai observat.

OK, deci era o persoană pe care o știa, un prieten. Întrebarea era, ce fel de prieten?

— Deci ce se petrece? a întrebat salvatorul lui John pe care se pare că îl chema Sean. De ce ai venit acum?

John ar fi vrut și el să pună întrebarea asta.

— Te-am așteptat un sfert de oră. Sunt niște mașini de patrulă care vin direct spre noi dinspre nord. Te-au localizat.

— Câte vehicule?

— Trei.

— Cât de aproape sunt?

— Aproape.

— Bine atunci. Și voi ce-mi recomandați?

— Menține-ți viteza. Când o să te întâlnești cu ei – și sigur o să te întâlnești înainte să ajungi la scurtătura spre feribot – frânează brusc și ia-o pe marginea drumului. Avem un vehicul care vine spre ei din spate, așa că nu-ți face griji – o să ne

ocupăm noi de ei. Tu să o iei pe arătură imediat ce te zărește prima mașină de patrulă.

Sean a râs.

— Se pare că o să ne dea bătăi de cap treaba asta!

— Am rezolvat probleme și mai grave, știi asta!

Au întrerupt legătura. Sean a rămas nemișcat ca o statuie timp de câteva secunde în timp ce goneau pe asfalt.

— Presupun că suntem în aceeași barcă, nu? a întrebat el în cele din urmă.

— Normal! a răspuns John.

Nu îndrăznea să dea alt răspuns. Totul suna extrem de îngrijorător, dar ce putea să mai facă acum, zburând prin Virginia pe o motocicletă?

— Bine! Când o să ne despărțim, să uiți că mi-ai auzit numele. Să uiți, totul, bine? *Eu* știu cine *ești,* Bugatti, și te-am auzit la emisiunea lui Jumper. Ai făcut o treabă bună, fără nicio îndoială. Trebuie să ajungi la Washington mâine și o să mă asigur că o să reușești. Apoi o să uiți toate astea!

— Mergi și tu la Washington?

— Să zicem!

— Și știi o modalitate ca să trec râul pe vas la White’s Fery, chiar și la ora patru dimineața?

— Exact!

— Ceva îmi spune că ai legătură cu coaliția milițiilor. Am dreptate?

— Amice, las-o baltă! Îmi pare rău să-ți spun asta, John, dar va trebui să-ți arunc valiza. Peste puțin timp *chiar* că o să trebuiască să ne ținem bine. Tu să scapi de laptop, m-ai înțeles? Acum! Altfel totul s-ar putea să se transforme într-un adevărat dezastru.

John a văzut cum servieta sa îi zboară deasupra capului ca o umbră și apoi se face bucăți, tot conținutul împrăștiindu-se pe drum. John a oftat și și-a azvârlit laptopul spre o soartă similară. Prostia aia îl costase peste 1.100 de dolari, din propriul buzunar.

— Ce treabă ai în Washington? a continuat John cu precauție, dar nu a primit niciun răspuns.

— Hei, acum văd luminile albastre în fața noastră!

Sean a apăsat pe câteva butoane cu numere de pe panoul de control ca să contacteze dubița ce îi urmărea de la o distanță de cincizeci de metri.

— Îi vezi? a întrebat el.

— Recepționat! a răspuns o voce. Big brother are „paleta”.

— Bine! Ne vedem în Cairo, pe șase octombrie.

— Bate vântul tare aici… Ce ai zis?

— Ne vedem în Cairo, pe șase octombrie! a țipat Sean din nou.

— Da, exact! a răspuns o voce printre pârâituri.

Despre ce naiba vorbesc ăștia? s-a întrebat John, apoi a observat că motocicleta frâna ușor.

— Zece secunde! a strigat Sean în microfon și Bugatti și-a strâns din reflex corpul în jurul șoferului.

Era straniu, dar nu mai simțea frică. Probabil că încetase să mai simtă ceva.

A auzit sirenele mașinilor de poliție chiar înainte ca motocicleta să înceapă să se învârtă. În timp ce frânele s-au blocat, roata din spate a început să derapeze pe asfalt, într-un nor de fum de cauciuc ars. Pentru câteva momente au fost împinși înainte pe o parte, așa că a văzut cum cele trei mașini de poliție veneau în șir direct spre ei, la aproape treizeci de metri de ei. Dar apoi motocicleta s-a îndreptat, clătinându-se de câteva ori înainte ca Sean să calce frâna pentru a doua oară. Exact când John era sigur că aveau să fie aruncați amândoi, a slăbit din nou frâna și a întors motocicleta brusc, spre marginea drumului.

John a văzut lumini în depărtare, poate de la fermele în care deja oamenii începuseră să mulgă animalele. Și-a adus aminte cum era atunci când era mic și stătea la unchiul său. Se sculau mult prea devreme. Viața aia nu era de el, s-a gândit în secundele în care a crezut că erau ultimele pentru el, dar apoi motocicleta s-a îndreptat și s-a oprit.

În următoarea secundă, dubița a trecut în viteză pe lângă ei. A auzit-o frânând și bărbații dinăuntrul ei au început să tragă, dar nu era obișnuitul armament greu, ci explozii, și aceleași zgomote au izbucnit și din celălalt vehicul care urmărea mașinile de poliție din spate. Toate cele trei mașini de poliție au izbucnit în flăcări și apoi, în același moment în care Sean a turat din nou motorul, au explodat simultan într-o mare de flăcări.

Dubița s-a oprit pe diagonală pe șosea, la mai puțin de treizeci de metri de infern. Doi bărbați au sărit afară și au atacat mașinile de poliție cu mitraliere în timp ce Sean a călcat pe

ambreiaj. În mai puțin de zece secunde a trecut printre vehiculele în flăcări și a trecut de complicii săi. John i-a văzut pe cei din interiorul mașinilor încercând disperați să spargă geamurile înainte să fie cuprinși de flăcări.

Era o crimă cu sânge rece.

•

Nu au vorbit până când drumul spre White's Ferry nu a cotit brusc pe lângă râu și priveliștea frumoasă i-a învăluit ca o îmbrățișare matinală veselă care vestea primăvara.

— Deja vin după noi, îi vezi acolo? a întrebat el, arătând spre apele liniștite.

Era adevărat. Feribotul se îndrepta spre ei de pe malul Maryland, dinspre partea de est a râului Potomac.

Mai mersese cu feribotul o dată, cu mult timp în urmă. Era o zi de toamnă și frunzele erau în toate culorile de pe paleta unui pictor. Nimic putea fi mai frumos de atât!

Capitolul 33

Agitația de la secția condamnaților la moarte moarte a început după ce l-au prins pe Bud și l-au aruncat la loc în celula sa. Câțiva dintre deținuți plângeau de frustrare pentru că fusese oprită o încercare de evadare de altfel complet improbabilă, dar cei mai mulți s-au alăturat vacarmului pentru că nu aveau niciun alt mijloc prin care să-și exprime ura elementară față de toți și de toate, probabil mai ales față de ei înșiși. Întreaga unitate s-a transformat într-un infern de lovituri în gratii, urinări pe pereți și șuvoaie de înjurături.

Gardienii închisorii au răspuns rapid. Au băgat furtunuri cu apă în celulele prizonierilor care reacționaseră cel mai violent și fiecare jet masiv de apă printre gratii era urmat de un bufnet puternic care însemna că deținutul fusese izbit de zid. Celulă după celulă, tumultul a început încet-încet să se potolească.

Daryl l-a tot cicălit pe Bud din cauza țigărilor pe care el considera că i le datorează, până când Curtis s-a retras în colțul îndepărtat al celulei sale. Durerea din sufletul său devenise insuportabilă.

Acum toată speranța dispăruse. Nu mai rămăseseră decât scurtul lui timp și durerea, restul opțiunilor erau epuizate. T. Perkins îi strigase să nu renunțe. Dar el oricum renunțase.

•

Condamnații s-au trezit a doua zi după câteva ore liniștite. Unii dintre milițienii de lângă intrarea în unitate au început să scandeze slogane, iar alții li s-au alăturat cu cântece care îl proclamau pe Moonie Quale următorul președinte al țării, care avea să conducă o epocă în care totul va reveni la „normal”, în care americanii vor putea din nou să țină capul sus. Unii se plângeau că totul era din vina lui Bud Curtis, că era vina lui și pentru faptul că viața condamnaților la moarte era insuportabilă. Acțiunile lor au fost răsplătite cu altă doză de apă, după care Bud a simțit cum ura lor tacită îi invada celula până pe patul de metal pe care avea să stea în ultimele douăzeci și trei de ore care mai rămăseseră până când îi vor lua viața aia mizerabilă.

Era plin de gardieni, și mulți dintre ei se lăsau afectați de dispoziția jalnică a deținuților și băteau în gratiile celulei lui Curtis cu bastonul când treceau pe lângă el.

— S-ar putea să te luăm pe tine primul, nenorocitule mizerabil! au șuierat ei spre el.

Drept pedeapsă pentru revolta lor din ziua precedentă, nu au primit mâncare decât abia la ora trei după-amiaza, cam la aceeași oră la care Daryl Reid și-a primit ultima lui masă despre care făcuse atâta tam-tam. Preotul deja venise să-l vadă înainte să le dea celorlalți prizonieri binecuvântarea sa. Era totuși duminică!

Daryl era unul dintre puținii deținuți care păreau complet neafectați de cele câteva ore care le mai rămăseseră de trăit, exprimându-și satisfacția față de fiecare fel al meniului său. Nimeni nu avea cum să nu audă cât de bună era mâncarea lui în comparație cu rahatul cu care erau serviți ceilalți. Da, Daryl era hotărât să reziste toată ziua fără să cedeze.

Cât despre Bud, el nu era sigur că îi va fi la fel de ușor când îi va veni rândul.

•

Muncise din greu toată viața lui. Foarte mulți oameni își găsiseră de lucru grație stăruinței lui și a perspectivelor lui mărețe. Și niciodată nu tăiase nimănui calea când venise vorba de afaceri. Se purtase corect cu toți. Nu era greșit să-și imagineze că, pe lângă faptul că le câștiga respectul oamenilor pentru eforturile sale, putea și să le câștige dragostea. Că fosta lui soție, fiica sa și numeroșii săi angajați îi vor ierta excentricitățile și se vor gândi și-și vor aduce aminte de el cu afecțiune. Acum că viața lui aproape că se terminase, nu vedea nimic care să-i indice că avusese succes. Nici măcar în privința scumpei lui Doggie. Știa că îl respecta și că era capabilă să-i ierte ciudățeniile, dar nu-i spusese niciodată asta. Poate că era pur și simplu o realitate a vieții, faptul că oamenii oferă mai multă tandrețe și încurajare progeniturilor lor decât părinților lor.

Gândurile lui Bud au alunecat spre trecut, spre perioada în care tatăl lui obișnuia să vină acasă târziu în fiecare seară de pe plantația de tutun, cu crăpături adânci în mâinile muncite. Oare îi spusese vreodată tatălui său cât de recunoscător îi era pentru că nu-și dădea salariul pe băutură la fel cum făceau ceilalți

muncitori cu ziua, că aprecia faptul că avea mâncare pe masă în fiecare zi? Nu, nu făcuse asta. Și nici nu-și îmbrățișase mama așa cum îl îmbrățișase ea pe el. Trecuse mai departe fără să se gândească de două ori, ca și cum viața cu părinții lui era un lucru căruia trebuia să-i reziste și de care să scape. Și acum, era aici, fără o mână pe care să o țină strâns și fără o persoană care să-i spună că viața lui nu fusese în zadar.

Unde era Doggie acum? Nu voia să vină la el? Nu voiau nici avocații lui? Sau vreun membru al familiei sale, vreun prieten. Dacă da, atunci trebuiau să se grăbească, pentru că după ce Daryl avea să fie executat, Bud nu mai avea voia să primească nicio vizită. Știa cum era procedura. Nimic care să-l supere pe condamnat înainte să fie executat, asta era politica șefului Falso. O politică care cu siguranță se baza pe experiență.

A încercat să citească puțin din Biblia care stătea pe pat. Nu era ușor să-și găsească o consolare. Ce fel de consolare putea să-l facă să ierte și să uite de nedreptățile comise împotriva sa? Să-l iacă să uite de curelele de piele și de acul letal?

Poate că avea să ajungă în rai, dar era greu de spus asta în cazul unui bărbat care nu crezuse niciodată în astfel de termeni.

•

Daryl arăta bine când i-au pus cătușele pe hol, în fața celulei lui Bud. Mâncase toată mâncarea pe care i-o puseseră în față, iar cele două sticle imense de Coca-Cola îl făcuseră să se ducă la toaleta de oțel de patru sau cinci ori. Acum era acolo, îmbrăcat cu un tricou alb fără pete, zâmbind satisfăcut, cu burta plină. Și-a netezit părul grizonant, creț și rar ca și cum urma să plece într-o plimbare drăguță la țară sau să-și viziteze niște prieteni vechi. Poate chiar așa vedea lucrurile – moartea era un lucru bun. Și poate că era. Nu doar pentru Daryl, care-și petrecuse ultimii zece ani din viață în locul ăla blestemat, ci și pentru Bud.

— Ne vedem mâine, Buddy Boy! a zis el și i-a făcut cu ochiul. Nu știu dacă ai voie să fumezi în rai, așa că mai bine îți dau astea înapoi.

A încercat să-i dea ce mai rămăsese din țigările pe care i le dăduse ieri, dar Bud a clătinat din cap.

— Dă-le altcuiva, Daryl, Domnul să fie cu tine!

Doi gardieni l-au condus afară din celulă, ținându-l de brațe. Era ultima oară când Bud vedea o astfel de scenă. Era mai bine așa!

Au trântit ușa care separa camera de execuție de cele cu condamnații la moarte, care era aparent un semnal pentru ca membrii miliției să continue să-și verse ura. Au dat cu piciorul și au scuturat gratiile celulelor, au dat cu pumnul în paturile și toaletele de oțel, au urlat despre cum America e mâncată de vie de viermii de la Washington și despre cum Bud Curtis merita să fie omorât numaidecât.

Bud abia dacă îi mai auzea. Nu-i mai păsa. După el, puteau să facă bucăți toată închisoarea și să urle cât îi țineau plămânii. De fapt, asta își și dorea să facă.

Vocea lui Falso a răsunat în sistemul de difuzoare de câteva ori, avertizându-i să tacă, altfel... Probabil deranjau ritualul morții pe care Falso îl îndeplinea de partea cealaltă a ușii de oțel Dar ce mai conta dacă Daryl avea parte de puțină companii vocală în drum spre întâlnirea cu creatorul său? Îl deranjau pe duhovnicul militar care rostea ultima ceremonie? Poate că din cauza țipetelor lui Falso îi era imposibil să se audă pronunțând sentința cu moartea.

În cele din urmă, Bud și-a dus mâinile la urechi. Îi ura pe toți.

— Nenorociților! s-a trezit strigând. Sunteți o grămadă de nenorociți! Criminali și nenorociți blestemați, asta sunteți! Eu sunt singurul de aici care nu are mâinile murdare de sânge. Mă dezgustați, voi toți. Nu ar fi trebuit să vă nașteți. Toți ați fost o greșeală oribilă și nenorocită!

A tras aer adânc în piept ca să țipe și mai tare.

— Asta e valabil și pentru voi, porcilor polițiști! M-ați auzit, ucigași mârlani, sau sunteți prea ocupați să vă ocupați de Daryl?

Până acum, unul dintre milițieni își scosese toaleta din podea și un jet mic de apă curgea prin celula lui și pe hol. Un altul reușise să smulgă chiuveta și începuse să lovească cu ea în gratiile celulei, țipând:

— Vino aici, Curtis, hai să-ți spălăm gura aia mizerabilă cu niște săpun! Să-ți bag asta pe gât ca să nu te mai auzim!

Bud aproape că îi venea să râdă. Totul era atât de grotesc.

— Minunat, idioților! a zis el încet. Distrugeți totul, apoi o să vă înecați în propriul rahat până când o să vină să vă ia.

A observat cum faptul că reacționase l-a mai liniștit, așa că a început să urle iar cât de tare putea.

— Haideți, faceți-vă praf paturile ca să fie neconfortabile tot restul zilelor voastre!

A râs în hohote, și cu cât continuau, cu atât râdea mai mult.

Apoi au auzit ușa principală a unității deschizându-se și doi ofițeri au intrat repede și au alergat pe hol, evaluând situația. Păreau că intră în panică. Bud l-a recunoscut pe unul dintre ei ca fiind masivul Freddie Cambell de la postul de gardă de ieri. Era prima dată când Bud îl vedea pe coridorul condamnaților la moarte. Freddie s-a uitat în jur confuz, a strigat ceva spre partenerul lui, a alergat până la ușa camerei morții și a început să bată în ea.

Un minut mai târziu, au venit și mai mulți gardieni ca să-i răcorească pe deținuți cu furtunurile cu apă. Bud a fost lovit direct în față și a simțit că pur și simplu îi explodează pielea. Jetul de apă l-a lipit de zidul din spate al celulei timp de zece secunde, apoi a căzut pe podea, lovindu-se cu capul de marginea patului, cât pe ce să leșine.

După trei minute de haos total, se auzea numai sunetul apei curgând și picurând. Falso se întorsese, verificând ce făcuseră oamenii lui, dar Curtis nu prea auzea ce spunea.

Ceva despre faptul că era de ajuns și că nu exista altă soluție.

Apoi au intrat în celula lui și l-au bătut în cap și peste umeri până când și-a pierdut cunoștința – o stare în care nimic nu mai conta și nu îl mai durea, și sufletul lui își putea găsi pacea.

O jumătate de oră mai târziu, l-au trezit cu o găleată cu apă, apoi au luat-o de la capăt.

Capitolul 34

Era trecut de ora două duminică dimineața. Stingerea tocmai începuse când cisterna de lapte a oprit în fața curții lui Josefine Maddox în sudul Virginiei. Doggie era extenuată și fizic și psihic.

— Ai un telefon? l-a întrebat pe șofer când a lăsat-o să iasă din containerul de lapte.

Terenul solid și aerul proaspăt au făcut-o să amețească.

— Nu, nu avem voie să dăm telefoane private în timpul orelor de lucru.

— Dar o stație radio?

— Crezi că am o carlingă de avion acolo în față?

— Dar am o problemă! i-a spus ea șoferului.

El i-a aruncat o privire plictisită. Muncea de mai bine de douăzeci de ore, ce-i păsa lui dacă avea ea probleme? Nu făcuse tot ce putuse?

— Trebuie să mă întâlnesc cu un bărbat în Washington, la prânz.

— Ce? Îți bați joc de mine! a spus el enervat rău. Ce prostie mai e și asta? De ce am venit tocmai până aici atunci?

— Mai știi radioul pe care mi l-ai dat? Ai auzit același program pe care l-am auzit și eu, nu? Deci știi ce s-a întâmplat. Nu ai vrut să auzi ce spuneau despre mine și tatăl meu?

El s-a holbat la ea indiferent.

— Tatăl meu e nevinovat. Trebuie să mă duc la Washington și să vorbesc cu președintele.

— Spune-mi, nu din Washington ai scăpat ieri? De ce vrei să le întorci acum? Te aștepți să fii întâmpinată cu covor roșu și șampanie? i-a spus, apoi a zâmbit pentru prima dată.

Nu știa că e atât de vorbăreț.

— S-au întâmplat multe de ieri. Încă mai am prieteni în Washington care o să mă ajute.

A tras aer adânc

— Ascultă, știm că președintele Jansen nu a avut nimic de-a face cu moartea soției sale, nu? Dacă ce a zis Bugatti la emisiunea lui Tom Jumper este corect, atunci cineva cu o funcție

înaltă în guvern a fost în spatele crimei, iar președintele are dreptul să știe, nu crezi?

— S-a dat stingerea. Trebuie să așteptăm până la ora cinci ca să putem pleca încolo.

— Deci o să mă duci până acolo?

— E în drumul meu, nu? Dar o să te coste.

— Bineînțeles, ce altceva? O mie cinci sute de dolari sunt de ajuns?

— Două mii, a zis el direct.

Un bărbat cu principii.

Bine, s-a făcut! Dar mai e ceva…

I-a dat cei două mii de dolari și a mai adăugat o mie cinci sute, apoi i-a spus cum își făcuse nevoile în cisternă și că era mizerie peste tot pe podeaua de oțel inoxidabil. Se așteptase să se enerveze, normal, dar nu era pregătită pentru explozia lui de furie. La urma urmei, îi spusese de bunăvoie și era dispusă să-l plătească în plus. Dar pielea de pe fața lui neagră s-a albit brusc și a avut un acces de furie spontan. Nu mai auzise în viața ei un asemenea val de blesteme și înjurături. Bărbatul a țipat că dacă era sigur de un lucru, acela era că trebuia să se prezinte la muncă în New York seara următoare și containerul de lapte trebuia să fie la fel de steril ca o sală de operație în timpul unui transplant de inimă. Ce fusese în capul ei, târfa ordinară, de se ușurase pe podeaua rezervorului său?

Doggie nu i-a răspuns, ci i-a mai băgat o bancnotă de o sută de dolari în buzunarul de la piept și l-a lăsat clocotind în fața camionului de lapte. Apoi i-a sugerat că, dacă o ruga frumos, va împrumuta o mătură, o cârpă și un mop ud de la sora lui Rosalie Lee.

•

Casa surorii lui Rosalie Lee era departe de stradă și avea vopseaua de pe ziduri scorojită, ca și cum nu mai fusese întreținută de zeci de ani. Arăta deprimantă și sărăcăcioasă în lumina palidă a lunii. Jumătate din obloane erau căzute pe pământ, balustrada de pe verandă se prăbușise și erau grămezi de gunoi și prostii aruncate peste tot. Lucruri care cândva costaseră trudă, sudoare și lacrimi acum putrezeau și rugineau, anulând o viață de trudă și visuri modeste.

A bătut la ușă de câteva ori și a așteptat. *Poate că nu mai stă aici,* s-a gândit ea și și-a pus mâinile pâlnie la gură.

— Doamna Maddox! a strigat ea spre rândul de ferestre de la etaj. Am fost trimisă aici de sora dumneavoastră. Vă rog, puteți să deschideți ușa?

A mai durat cinci minute până când a apărut o siluetă mică și vlăguită în fața ușii cu geam.

— Am un cuțit! s-a auzit o voce înceată și răgușită.

Doggie și-a lipit fața de geam.

— Nu o să vă fac nimic, doamnă Maddox, bine? Rosalie m-a trimis aici. Poate mă lăsați să stau și să dorm câteva ore. Pot să vă plătesc.

Femeia a spus că vrea să vadă banii și Doggie a fluturat două bancnote de o sută de dolari. Nu a salutat când a deschis ușa.

— Mulțumesc, doamnă Maddox! a zis Doggie, dându-i banii.

Josefine Maddox nu semăna deloc cu Rosalie. Era scundă și slabă și fața ei era lipsită de orice expresie. Pe umerii osoși îi atârna un kimono murdar, iar papucii uzați erau cu două mărimi mai mari. Cu toate acestea, acea femeie avea un aer impunător și dinamic. Cu siguranță avusese parte de multe încercări în viața ei, dar atitudinea ei arăta nu doar că le făcuse față, ci și că nu renunțase încă la luptă.

Bătrâna a mijit ochii.

— Ce ai făcut? a întrebat ea, băgând banii în buzunarul de la kimono.

— L-am atacat pe vicepreședinte.

— A murit? a întrebat ea.

— Nu, e foarte bine! N-are nimic, serios!

— Poți să rămâi aici până se luminează de ziuă, apoi va trebui să pleci.

Doggie a încuviințat din cap.

— Nu e sigur aici, a continuat Josefine. Milițienii mi-au intrat în casă de două ori. Și-au făcut tabăra în pădurea din spate.

— V-au făcut ceva?

— Milițienii? Dumnezeule, nu! Cu soldații trebuie să ai grijă. Ieri au tăiat cablurile de telefon. Probabil se așteaptă ca milițiile să se întoarcă, ceea ce este posibil să facă.

Și-a dus mâinile la urechi.

— Ascultă, iar trag! mai aproape decât ieri.

Doggie și-a ținut respirația, dar nu a auzit nimic. Această doamnă Maddox trebuie să fi avut auzul unui doberman.

— Soldații mi-au cerut să plec de aici, dar unde naiba să mă duc? Nu mai știu pe nimeni în viață în zona asta, și în New York nu mă întorc. E orașul Satanei. Mai rău decât în Sodoma și Gomora, și mereu a fost așa, amin! Așa că rămân aici, cu siguranță. La fel de sigur cum Iisus este Domnul și salvatorul meu.

S-a auzit o bătaie la ușă. Era șoferul.

I-a aruncat lui Doggie o privire rece și i-a întins niște bani.

— Uite două mii. Păstrez o mie șase sute. Va trebui să-ți găsești pe altcineva care să te ducă. Nu vii cu mine!

Ea a încercat să-i dea banii înapoi.

— Dar cum pot să găsesc pe altcineva care să mă ajute? Ascultă, îmi pare foarte rău pentru ce am făcut. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, dar chiar nu am putut să mă mai abțin. Doar știi câte ore a trebuit să stau acolo.

— Găsește pe altcineva, a repetat el și s-a întors spre Josefine ca s-o roage să-i împrumute niște lucruri cu care să-și curețe containerul cu lapte.

— Atunci câți bani vrei? l-a implorat Doggie, scotocind prin geanta de plastic după mai multe bancnote.

— Nu vreau banii tăi nenorociți. Eu *nu* te duc!

S-a răsucit pe călcâie și a dispărut în rezervorul de lapte cu un mop și o mătură.

•

Doggie Rogers a stat în bucătărie, holbându-se la ceaiul slab, gândindu-se ce să facă.

— Mă întreb dacă știți cumva pe cineva care ar putea să mă ducă la Washington după ce se termină stingerea?

Josefine a clătinat din cap.

— Ați spus că au tăiat cablurile de telefon. Asta înseamnă că nu aveți deloc conexiune la telefon? Nu aveți mobil, nimic?

Felul în care a râs bătrâna a fost un răspuns suficient.

Doggie și-a mușcat buza. Oamenii care veneau după ea știau că are telefonul lui Frank Lee, era sigură de asta. Cu două ore în urmă îl sunase pe unchiul Danny, crezând că telefonul lui e sigur și a aflat că era iubitul lui John Bugatti. Doggie nu știa cum funcționa sistemul de supraveghere în stare de urgență al guvernului – nu era ceva făcut public la Casa Albă –, dar era sigură că erau cu ochii și cu urechile la jurnaliștii puternici precum Bugatti. Ceea ce însemna că știau că vrea să se vadă cu

el în acea după-amiază la ceainăria din Washington. Ceea ce însemna și că știau că în prezent se afla undeva în statul Virginia. Altfel de ce i-ar fi sunat telefonul imediat după conversația cu unchiul Danny? Rosalie nu ar fi sunat-o la miezul nopții și ea era singura care-i știa numărul. Sau nu? Doggie se îndoia că ar fi putut să fie unul dintre prietenii lui Frank. Fratele lui, Dennis, îi spusese că nu își folosise niciodată telefonul, așa că de ce să-l sune cineva dintr-odată?

Nu, singura posibilitate era că telefonul era ascultat, era convinsă. Apelul fusese făcut pentru a i se afla locația. Singura întrebare era dacă reușiseră.

A încercat să-și relaxeze umerii. *Ia-o ușor!* s-a certat ea. Cum puteau să știe unde se afla acum? Cel mult știau doar că e undeva în Virginia, și Virginia era un stat destul de mare ca să găsești pe cineva.

A stat și s-a mai gândit puțin. Dacă cei care o sunaseră lucrau pentru guvern, știau al cui era telefonul pe care îl folosea ea și, mai devreme sau mai târziu, avea să vină acasă la Rosalie și s-o forțeze să spună adevărul. Pe de altă parte, fiul cel mare al lui Rosalie, James, se dusese de bunăvoie la secția de poliție ca să le spună polițiștilor că Doggie venise la ei acasă, și nu aveau de unde să știe că, între timp, fratele mai mic, Dennis, o dusese cu mașina până la camionul de lapte de lângă podul Washington. James nu le-ar fi spus niciodată.

Nu, bineînțeles că nu, dar mai devreme sau mai târziu, urmăritorii ei își vor da seama. Așa că acum era aici, fără nicio posibilitate de a merge mai departe și de a-l avertiza pe Bugatti prin intermediul unchiului Danny. Dacă mai folosea telefonul o dată, vor putea să-i găsească locația, dar dacă nu făcea nimic, îl trimitea pe John Bugatti direct într-o capcană. Și în tot acest timp, tatăl ei își aștepta moartea nu foarte departe de casa lui Josefine Maddox. Nu putea face nimic ca să-i salveze pe niciunul din ei. Absolut nimic.

— Pot să-ți spun Josefine? a întrebat ea precaută, încercând să atragă atenția femeii slabe, dar bătrâna privea spre pădure și nu a răspuns.

— Josefine, trebuie să mă ajuți! Nu crezi că ai putea găsi pe cineva care să mă ducă la Washington? O să plătesc. Te plătesc și pe tine. Dacă nu este de ajuns, te asigur că primești restul mai târziu.

A băgat mâna în geanta de plastic ca să găsească restul de bani.

— Nu, nu știu pe nimeni! a șoptit Rosalie. Taci acum!

Doggie le auzea și ea, focurile de armă din adâncurile pădurii.

— Nu sunt aproape! a zis Doggie.

— Șșș! Ascultă!

Dar nu a auzit nimic.

Josefine a luat același cuțit mare cu care o întâmpinase pe Doggie.

— Ce se întâmplă? a șoptit Doggie. Nu aud nimic.

A urmat-o pe femeie câțiva pași până în sufragerie unde mirosea a bătrân și țigări.

— Data trecută au intrat pe aici, a șoptit ea, arătând spre veranda luminată de lună. Și cred că o să încerce iar.

Doggie și-a ațintit privirea spre marginea pădurii și a bucății de pământ negru care ducea spre casă. Poate că avea o șansă să-l forțeze pe șofer să o ducă la Washington dacă îl amenința că îl denunță la poliție. Ar lua în serios o asemenea amenințare? Poate că da, bănuia că viața îi dăduse deja destul de furcă.

Josefine s-a oprit brusc.

— Pleacă de aici! a șoptit ea în întuneric.

Doggie nu a văzut umbra până când nu a început să forțeze ușa de pe verandă.

— Lasă-mă să intru! a spus o voce groasă, altfel o să dărâm ușa, și știi că sunt în stare!

— Am musafiri. Azi nu poți veni.

— Număr până la trei. Unu…

În acel moment, Josefine a început să îi invoce pe Iisus și pe apostolii săi.

— De ce eu? s-a plâns ea. Nu mi-am văzut mereu de treaba mea?

— Doi…

Apoi s-a apropiat de ușă și a descuiat-o.

— Ce e cu vehiculul parcat în curtea din față? a întrebat vocea.

— Ia ce-ți trebuie și șterge-o de aici! a spus Josefine.

A aprins becul și sufrageria și-a dezvăluit aspectul dezgustător. Toate suprafețele, fiecare colțișor era de culoare maro-închis din cauza obiceiului de a fuma al soțului său decedat, la fel și perdelele și mobila.

Soldatul din miliție a intrat pe ușă și a examinat-o pe Doggie.
— Tu ești cea care a venit cu camionul de lapte?
Deși nu era prea înalt, era solid. Săptămânile petrecute în pădure lăsaseră urme pe hainele și fața sa. Avea părul ciufulit și pielea demonstra că trăise zile și nopți aproape de pământ și departe de o baie. Pe umărul cămășii sale militare era cusută o emblemă cu litere gotice, un șoim cu aripile desfăcute și o pereche de arme încrucișate. Doggie nu a recunoscut emblema, dar semăna cu cea a celorlalte miliții. Organizațiile acestea nu se concentraseră niciodată prea mult pe originalitate.
— Camionul de lapte a rămas fără benzină. Din întâmplare sunt blocată aici.
Privirea bărbatului a devenit suspicioasă și s-a întors spre Josefine.
— Ai o camionetă parcată în spatele șopronului.
— Deci în sfârșit ai văzut-o. Haide, ia-o! Am cumpărat-o acum treizeci de ani și chiar și atunci a fost o afacere proastă. Dacă poți să o faci să meargă, bravo ție. Soțul meu sigur nu a putut. Dar mai întâi trebuie să găsești o cale să umfli cauciucurile. Sunt la fel de dezumflate ca fundul unei scroafe.
Femeia a râs și a lăsat cuțitul jos.
— E motorină în rezervor?
— Probabil.
Doggie a clătinat din cap. Acum urma să fure motorină ca s-o pună în camionul de lapte. Dar apoi va trebui să se confrunte cu șoferul furios, care cu siguranță nu avea să renunțe la camion cu una cu două.
— Unde mergi? a întrebat ea, evitându-i privirea.
— Nu e treaba ta, donșoară!
— Bine, nu știi cine sunt, nu?
Sprânceana ei ridicată a accentuat disprețul din voce.
— Sunt Doggie Rogers, cea care l-a atacat pe vicepreședinte. Nu te uiți la știri? Toată lumea din țară mă caută. Am belele mai mari decât tine, deci cred că trebuie să-mi spui unde te duci.
El părea neîncrezător.
— Doggie Rogers? Dovedește-o!
Ea s-a dus în bucătărie și și-a scos legitimația de la Casa Albă din geantă.
— Părul e puțin altfel, dar uită-te la ochi. Ești convins acum? l-a întrebat ea.

El a analizat fotografia, apoi i-a luat geanta de plastic din mână.

— Ce mai ai aici?

Doggie a încercat să-și ia geanta înapoi, dar el a împins-o.

— Ei, ia te uită! a zis el, scoțând un teanc de bancnote. Trei mii șase sute de dolari, a numărat el. Nu-i rău! Banii ăștia sunt așadar confiscați de Miliția Pulaski. Doriți și chitanță?

Bărbatul a scos un sunet ce se voia a fi un râset. La naiba, putea să scoată orice zgomot voia el cu arma pe care o ținea la curea. Tâmpit nenorocit!

Doggie și-a dat seama că, dacă venea din Pulaski, aici nu era chiar pe terenul lui.

— Mergi în Pulaski? a întrebat ea.

El nu a răspuns. În schimb, a vărsat conținutul pungii ei de plastic, inclusiv telefonul mobil.

— Bingo! a strigat el. Ăsta aproape că-i și mai bun.

— Să nu cumva să-l pornești! a șuierat ea.

El a ridicat un deget, avertizând-o să nu se apropie.

— Dacă faci asta, locul ăsta o să fie plin de polițiști și de soldați în maxim douăzeci de minute. M-ai înțeles? Pe lângă Michael K. Lerner, Moonie Quale, Tom Jumper și John Bugatti, eu sunt cea mai căutată persoană din America, crede-mă! Nu folosi telefonul ăla, ai priceput?

El a ridicat capul lent, arătându-și maxilarul sfidător. Dacă ar fi putut, i-ar fi dat un pumn în fața aia urâtă.

— Văd că a fost șters codul PIN de pe spate, a spus el grohăind.

— Bravo, tanti! Mersi!

Doggie s-a aruncat asupra lui și a încercat să apuce telefonul din mâna lui, apoi să dea cu piciorul în el, dar în zadar. Când s-a săturat de atacurile ei, i-a dat un pumn tare în piept care a azvârlit-o înapoi într-un fotoliu mucegăit. A stat acolo, chinuindu-se să respire, în timp ce el a pornit telefonul și a format un număr. A dat din cap în timp ce privea în gol.

— Benson la telefon. Vin în Cairo… Da, am prins o ocazie. O să ajung în patru sau cinci ore… Da, pe la opt sau nouă. „Paleta” e pregătită?

A încuviințat din cap încă o dată.

— Avem oameni? Fantastic! O să fie ca un fulger, la naiba! auzi, o am pe Doggie Rogers aici cu mine… Da, ea… Da, o am

sub control. Are o legitimație de la Casa Albă, așa că poate… Exact! Întocmai. O iau cu mine.

A închis clapa telefonului și l-a băgat în buzunar.

— Închide-l de tot! a șuierat ea din nou.

Era singurul mod în care putea să rostească cuvintele.

— Scuze! Mi s-a descărcat bateria săptămâna trecută, și mai bine te omor decât să te las să-l închizi. Încearcă și ai să vezi!

— Nenorocitule! Să nu zici că nu te-am avertizat!

A apucat-o pe Josefine de obraji și i-a strâns fața slabă și mai mult.

— Du-te la culcare, femeie! Plecăm acum.

Apoi a tras-o pe Doggie de pe fotoliu.

— Ia-ți haina! a poruncit el.

Ajuns afară în frigul înțepător, s-a îndreptat spre șopronul în spatele căruia era camioneta. Când au trecut pe lângă camionul de lapte, au auzit înjurături dinăuntrul cisternei. Șoferul încă se chinuia să-și facă treaba murdară.

— Ce naiba? E cineva acolo? a zis el, scuturând-o în timp ce a scos pistolul de la curea pentru prima dată. Urcă-te în cabină. Te omor dacă scoți un deget afară, m-ai înțeles?

Ea l-a ascultat și l-a auzit urcând în cisterna din inox. Apoi a strigat prin deschizătura de sus și s-au auzit sunete înăbușite din container, însoțite de țipete de nedeslușit. Apoi au ajuns amândoi în fața camionului. Șoferul era și mai livid decât înainte, dacă se putea așa ceva, dar asta nu-l ajuta cu nimic.

•

Două ore mai târziu, se îndreptau spre nord. Milițianul stătea în fața ei, în cisternă, aproape pe întuneric, și-și pregătea o țigară. Era nebărbierit și neîngrijit, cu arma la curea; ar fi putut să fie unul dintre războinicii gherilei lui Che Guevara. Trapa de deasupra lor era deschisă, așa că vedeau ultimele stele pierzându-se pe cerul dimineții. El nu acceptase cu niciun chip să fie închis de tot. În cabină, șoferul trecuse printr-o transformare și devenise blând ca un mielușel. Miracolul se petrecuse deoarece trebuise să renunțe la pistol și la portofel. Nu pentru că brusc ajunsese fără apărare și fără bani – ceea ce era destul de rău ci pentru că milițianul îi spusese că îi găsise adresa de acasă și îl informase că familia lui va plăti consecințe grave dacă nu îi ducea acolo unde trebuie. Un simplu telefon, spusese el, bătând cu degetele în celularul lui Doggie, și se

termina cu soția și cele două fiice ale sale supraponderale. Ura că era nevoit să facă asta, spusese el, deoarece avea și el două fiice. Dar asta era situația.

Amenințarea avusese efectul scontat și acum șoferul era din nou la volan, schilodit și bodogănind în barbă, în timp ce conducea camionul de lapte cu viteză. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, dacă voiau să ajungă la New York până să se lase seara.

Nu o să reușim! s-a gândit Doggie. *Ne vor localiza cu mult timp înainte să ajungem acolo.*

Milițianul a tras de câteva ori din țigară și a verificat conținutul portofelului șoferului încă o dată, golindu-l obiect cu obiect. Apoi a scos banii pe care îi luase de la Doggie și i-a pus în portofel lângă banii pe care femeia i-i dăduse șoferului. Apoi a băgat mâna în buzunarul de la piept și a scos două coli de hârtie liniate împăturite. Le-a desfăcut și le-a studiat puțin cu o satisfacție evidentă, le-a împăturit la loc și le-a băgat în portofel. Era foarte mândru de el când a pus portofelul la loc în buzunarul gecii de camuflaj.

— Unde mergem? a întrebat ea pentru a cincea oară.

— La Cairo, ți-am mai zis.

— Da, asta am înțeles și eu. Dar Cairo e în Georgia, în West Virginia sau unde? Sunt Cairo peste tot, în toate statele, deci unde?

Tipul nu a răspunse, doar a scuipat pe podea. Șoferului va trebui să curețe din nou.

— Trebuie să ajung la Washington până la prânz. Viața tatălui meu depinde de asta, înțelegi?

— Ce poți face de acolo?

Doggie i-a observat privirea atentă. Nu era atât de prost pe cât părea. Da, ce putea să facă ea la Washington? Nu prea putea să spună că-i va face o vizită președintelui. Mai bine nu spunea mare lucru, de fapt. Și-a mușcat buza de sus. La naiba cu podeaua aia rece, iar era acolo! Și era într-un pericol mai mare ca niciodată.

— Cum le cheamă pe fiicele tale? a întrebat ea.

S-a gândit că era o cale bună de a-l mai înmuia puțin.

Bărbatul a privit-o disprețuitor.

— Cum îl cheamă pe iubitul tău? a imitat-o el. Ca să-i trimit o vedere și să-i spun în ce coș de gunoi ți-a ajuns capul dacă nu taci și mai spui prostii din astea.

Ea a coborât privirea.

— La ce o să-mi folosești legitimația? Nu o să poți niciodată să intri în Casa Albă, dacă la asta te gândești.

— Numele și pozele pot fi schimbate dacă e nevoie. Și s-ar putea să fie nevoie, așa că taci! Sau poate te trimitem pe *tine.*

Apoi a sunat telefonul și bărbatul l-a scos din buzunar.

Doggie a înlemnit.

— Nu răspunde, a șoptit ea. Acum știu aproximativ unde ne aflăm, dar nu exact. O să-i ajuți să ne prindă în capcană. Oprește-l! Acum!

El s-a uitat la ecran.

— Da, Benson la telefon!

A clătinat din cap și s-a uitat la ea.

— S-a întrerupt. Probabil că nu e bun semnalul.

S-a uitat în jur la pereții curbați ca și cum ei erau de vină pentru faptul că se întrerupsese apelul.

— Oprește-l acum! a repetat ea.

— Hei…

S-a uitat din nou la ecran.

— Cineva ți-a lăsat un mesaj în căsuța vocală.

— De unde știi?

— Nu-ți știi propriul telefon? Poți să vezi aici.

I-a arătat o iconiță de pe ecran.

— Oprește-l odată! a zis ea din nou, simțind cum îi transpiră fruntea.

Cine ar fi putut să i lase mesaj?

— Bun, e un tip care-și spune „T”. Amuzant nume. Sună destul de bătrân. Sper că nu e iubitul tău.

Bărbatul a râs.

Deci femeia aia enervantă de la centrala Biroului Șerifului din Highland îi dăduse totuși numărul ei lui T.

S-a aplecat spre el imediat, încercând să pună mâna pe telefon.

— Dă-mi-l! a poruncit ea.

— Zice că are informații importante. Că Thomas Sunderland e implicat. Se referă la vicepreședintele nostru?

Doggie și-a șters fruntea și a dat din cap, așteptând până când el a ascultat și restul mesajului.

— Pot să aud și eu?

— A, acum te-a găsit curajul? Acum un minut voiai să-l închid, nu?

— Îmi pare rău! Lasă-mă să aud mesajul, te rog! a zis ea, apoi avea de gând să ia telefonul și să-l facă bucăți.

El a apăsat pe un buton și i-a dat celularul.

Ea făcut semn cu mâna nerăbdătoare în timp ce asculta. *Grăbește-le, T,* l-a rugat ea în gând, *treci la subiect înainte să ne găsească!*

Dar T nu putea să se grăbească pentru că avea atâtea de spus. Și cu cât asculta mai mult mesajul, cu atât devenea mai neliniștită.

T obținuse niște informații importante despre caz, da. Thomas Sunderland era implicat, și T voia să se vadă cu ea la Washington la ora douăsprezece ziua, la Barnes & Nobles, la intersecția dintre străzile 12th și E.

Îi dăduse o rază de speranță, dar în același timp o sugrumă panica. Ea era acolo, stând față în față cu un fanatic milițian înarmat care mergea Dumnezeu știe unde, și având două întâlniri importante la ore apropiate în Washington peste câteva ore. Din fericire, cele două locuri de întâlnire erau pe cât de apropiate se putea, dar brusc și-a dat seama că ambele locuri erau situate mai mult sau mai puțin în preajma Hoover Building – sediul FBI. La ce naiba se gândiseră ea și T?

A clătinat din cap. În cazul lui T, probabil că încă nu știa că era principala persoană căutată la nivel național. Dar cum se poate să nu fi știut? Era ofițer de poliție, ce naiba? Era ceva dubios la întâlnirea asta? Să fi fost o capcană? Nu, fir-ar nu avea să înceapă să se îndoiască de *el*! La urma urmei, și ea alesese un loc care era la fel de stupid și de periculos.

Apoi a ridicat brațul ca să arunce telefonul în podea.

Probabil că tipul prevăzuse asta; poate că lupta pentru supraviețuire din pădure îi ascuțise simțurile și instinctul. Oricum, următorul lucru de care Doggie a fost conștientă a fost o durere cumplită în antebraț și la încheietură. Nu a apucat să-i vadă mâna apropiindu-se, a simțit doar lovitura în urma căreia și-a tras brațul pe lângă corp din reflex. Apoi bărbatul i-a smuls telefonul din mâna amorțită de durere și a împins-o înapoi.

— Închide-l! l-a implorat ea, dar a început să sune iar.

A părut nehotărât o clipă înainte să răspundă.

— Benson la telefon! Tu ești, Eric?

Doggie a clătinat din cap. Peste cinci minute, apărătorii legii și ordinii aveau să vină peste ei și să-i oprească, asta dacă nu preferau să-i arunce în aer cu ajutorul unui elicopter.

— Oprește tâmpenia aia, nenorocitule! a țipat ea cât de tare a putut.

El s-a încruntat, a întrebat din nou dacă era Eric și a închis clapa. De data asta l-a închis de tot.

— E vina ta, a spus ea, masându-și brațul. Ar fi trebuit să mă asculți.

— Au întrebat dacă e vocea ta, au auzit țipete în fundal.

— Da, te cred! a spus ea, dar gândul că ar fi fost așa a făcut-o să se cutremure.

— Știu că ne îndreptăm spre nord, au spus.

— Așa este?

— Taci dracului! Ar trebui să te leg și să te arunc afară cu telefonul ăsta băgat în chiloții ăia roz ai tăi.

— Atunci de ce n-o faci?

Fața lui nu se vedea bine, dar lumina țigării pulsa mai rapid.

— Ce e o „paletă”? Ai menționat asta mai devreme la telefon.

— Taci naibii, ți-am spus!

— A, e ceva rău? Am crezut că e un fel de vibrator. Nu vorbeai cu soția ta?

— Taci din gură, Doggie Rogers, altfel de strâng de gât!

Ea a stat ceva timp liniștită, studiind trapa deschisă din tavanul cisternei. O gimnastă olimpică probabil putea să sară până acolo, să iasă afară și să închidă trapa înainte ca idiotul ăsta să-și dea seama ce se petrece.

Apoi a auzit sunetul sirenelor în depărtare. Deci cursa începuse. Poliția, Garda Națională, armata și agenții de la FBI sau FEMA – nu mai conta. În momentul de față, toți îi erau inamici.

— Ce o să faci dacă suntem opriți și încep să țip?

— Nu o să faci asta.

— Nu fi atât de sigur.

— E greu să țipi când ai gâtul tăiat, nu crezi?

Și-a aruncat țigara pe podea.

— Atunci de ce mă mai iei cu tine?

I-a zâmbit larg pentru prima dată.

— E o recompensă pe capul tău și e mare. Nu știu dacă moartă sau vie, dar pentru mine e tot aia.

Doggie s-a uitat iar în sus la deschizătura din tavan. Teoretic, putea să se sprijine în coate pe marginea ei, dacă sărea vreo patruzeci de centimetri. Și-a încordat mușchii de la coapse. Dacă bărbatul scotea un cuțit, va încerca.

— Bine, promit să tac dacă-mi spui unde mergem, a zis ea, cât de calmă a putut. Oricum o să știu când o să ajungem acolo, așa că de ce nu-mi zici acum?

El și-a suflat nasul pe podeaua din oțel.

— La Washington, bine? Acum gata cu întrebările.

Washington! Încă mai avea o speranță.

— Bine… a zis ea, uitându-se la cizmele lui pline de nămol și gândindu-se că ar ieși în evidență în orașul curat. Și ce se petrece la Washington?

— Ce ți-am zis eu mai devreme?

— Bine, o să tac!

•

Soarele a răsărit exact la ora șase și sunetul sirenelor de poliție din spatele lor se amesteca cu zgomotele motoarelor celorlalte vehicule. De câteva ori s-a auzit ca și cum treceau pe lângă mașini. A auzit strigăte și ordine de afară și camionul de lapte a încetinit. După ce a întors rapid de câteva ori, zgomotele au dispărut din nou. Au mai mers câteva minute, după care șoferul a frânat de câteva ori și a oprit vehiculul.

— Ce naiba face ăsta?

Milițianul care își spunea Benson s-a lăsat pe vine, pregătit să sară.

— Poate că am ajuns la un punct de control, a șoptit ea. Fă liniște!

Au stat nemișcați puțin până când capul șoferului a apărut în dreptul trapei din tavan.

— Trebuie să închid asta! i-a anunțat el. E o coadă lungă de mașini în față, deci trebuie să fie un punct de control. Nu o să las să se vadă un camion de lapte cu plăcuță de înmatriculare de New York și trapa deschisă.

Milițianul și-a scos pistolul și s-a ridicat în picioare.

— Nu o închizi, m-ai înțeles?

Doggie a ridicat privirea spre șofer.

— Am avut noroc până acum, a spus el. Nu au fost prea mulți soldați și polițiști, dar lucrurile nu vor rămâne așa.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea.

Șoferul a ridicat privirea când a trecut o mașină, apoi a răspuns:

— Unul dintre posturile de radio pirat a spus că toate unitățile militare și de poliție au fost chemate la Washington. Prim-ministrul Marii Britanii îi va face o vizită președintelui peste câteva ore și nu vor să-și asume niciun risc. Dar ne apropiem de un punct de control acum, așa că va trebui să închidem din nou trapa.

A pus mâna pe capac și l-a înclinat puțin.

— Bă, ești surd sau ce ai?

Benson a îndreptat pistolul spre el.

— Dacă dau telefonul ăla, familia ta e terminată. Mă urmărești?

Șoferul a înlemnit, oțelul reflectând razele soarelui pe fața sa, ceea ce însemna că se opriseră într-un vârf de deal.

Părea că își cântărește următoarele cuvinte ca să sune cât mai convingător posibil.

— Promit că o să o deschid iar, a zis el, promit!

— Du-te dracului, ratatule, șacalule negru!

Fața închisă la culoare de deasupra lor s-a schimbat, ca un nor care acoperă soarele. Toate ridurile au dispărut de pe fața sa, ca și cum toate neliniștile lui dispăruseră.

— Deci spui că nu ai sunat încă pe nimeni legat de familia mea?

— Nu, dar o s-o fac dacă insiști cu asta. Întoarce-te în cabină și condu în continuare.

Țeava pistolului lui Benson atingea acum fruntea șoferului.

— Bine, bine. Dacă așa o să fie, atunci așa să fie! a acceptat el, retrăgându-se.

Dacă nu închide trapa aia, o să fim prinși în cel mult un sfert de oră! s-a gândit Doggie cu o secundă înainte ca bărbatul negru să apară și să audă zgomotul infernal a trei împușcături rapide, care au făcut containerul să vibreze. Nu l-a văzut pe Benson căzând, dar a simțit sângele cald stropind-o pe față. Apoi trapa s-a închis cu zgomot.

Deci șoferul mai avusese o armă și hotărâse să-și asume consecințele. Și acum familia lui era în siguranță.

Se apropiau de un punct de control și ea stătea acolo, cu un cadavru găurit lângă ea. Iar întunericul era mai negru ca niciodată.

Capitolul 35

Wesley se afla într-o situație foarte disperată. Nebunia era la putere indiferent în ce direcție priveai, și absolut nimeni nu putea să nege că nu se simțea extrem de afectat de asta. Vechii prieteni deveniseră mari inamici și foștii inamici începuseră în mod surprinzător să fie de acord în orice privință. Tot felul de miliții se uniseră și între timp oamenii nu îndrăzneau să spună ce au pe suflet în fortăreața libertății, Casa Albă.

Începeau să se audă zvonuri despre o dezertare în armată și planuri despre o lovitură de stat. Ofițerii deja fuseseră executați, dar mulți reușiseră să scape. Șeful Statului Major, generalul Powers, deja începuse să dea explicații de multe ori în Sala de Situații de Urgență și să asigure Consiliul de Securitate Națională de loialitatea sa.

Nu, nu mai rămăsese nimic sacru. Nici legile țării, nici codurile universale ale eticii și moralei, nici Cele Zece Porunci. Toate normele și obiceiurile erau ignorate sau desacralizate, iar Wesley avea de gând să oprească asta.

Lance Burton ajunsese să fie ultimul aliat pe care îl mai avea la Casa Albă de vreme ce Donald Beglaubter fusese omorât, iar Doggie dispăruse. Dar Lance avea o vârstă înaintată și era din ce în ce mai ușor de văzut cât de mult îl afecta slujba sa. Lucrase cel puțin șaisprezece ore pe zi săptămâna trecută și chiar și duminica aceasta primiseră ordin să muncească dis-de-dimineață. Lance se plânsese de o ușoară durere în piept, dar stătea la birou ca întotdeauna, încercând să facă față celor mai urgente probleme, precum și să țină închise toate secretele din debaraua sa plină de aparatură electronică.

Vorbiseră o singură dată de când își juraseră reciproc că, atunci când va veni timpul, măcar unul dintre ei va face pasul de a vorbi despre supravegherea birourilor lui Jansen și Sunderland. Dar când avea să fie asta? Wesley cu siguranță nu știa. Pactul lor îl neliniștea.

Mâine – luni – după ce geamgiul termina cu geamurile, puteau să înceapă să asculte ce se discuta în Biroul Oval. Atunci, a zis

Burton, vor vedea ce vor afla. Nu era plăcut să se gândească la asta.

Stătea cu capul între notițele pentru discursul pozitiv al zilei când a intrat secretara sa. Avea ochii umflați, ceea ce nu era normal pentru o femeie care fusese practic toată viața preocupată să arate splendid, indiferent de circumstanțe. Mama ei conducea departamentul de informații la Beauty Parlor, o revistă săptămânală cu ponturi de frumusețe pentru toate femeile, dar acum arăta de parcă trădase tot ceea ce fusese învățată.

— Ce se întâmplă, Eleanor? a întrebat el.

Ea nu a zis nimic; pur și simplu nu putut să rostească nimic.

— Ia loc, te rog!

I-a făcut semn spre fotoliu, dar ea a rămas în picioare.

— Nu te grăbi, Eleanor, ai răbdare!

A încercat să găsească ceva pe birou ca să o consoleze, o batistă curată, un șervețel, dar nu a găsit nimic.

— Sunt bine, a spus ea, ștergându-se la ochi.

Era clar că nu era așa, dar așa trebuia să pară.

— Haide, spune odată, Eleanor! Sunt sigur că putem s-o rezolvăm.

Uneori, comentariul greșit la momentul potrivit poate da rezultate. Rezultatul în acest caz a fost un torent de lacrimi, care în cel mai bun caz îi întindea rimelul pe față și, în cel mai rău caz era începutul unei căderi nervoase care îi va da și mai mult de furcă. S-a ridicat în picioare și a strâns-o în brațe, îndemnând-o să rostească cu voce tare ce problemă are.

S-a uitat în ochii ei triști.

— Cu toții avem probleme în ultima vreme, Eleanor, a spus el. A ta care e?

Secretara i-a aruncat o privire care ar fi captat imediat atenția oricărui bărbat.

— Am fost treziți în dimineața asta de niște bărbați care băteau la ușă. L-au acuzat pe soțul meu că a ajutat familiile politicienilor închiși și l-au luat cu ei. Nici măcar n-a apucat să-și ia haina pe el…

A început să plângă în hohote și abia dacă auzea ce spunea.

— Chiar în fața copiilor noștri, a adăugat ea.

Apoi a strâns din buze, și-a recăpătat controlul și și-a vărsat furia.

— Bărbatul ăla trebuie să facă sex!
— Poftim, Eleanor? Cine? Soțul tău?
— Of, haide, Wesley!
Avea ochii plini de dispreț.
— Unele fete au încercat să-și dea seama cum ar putea să ajungă la Jansen. Singurul lucru de care are nevoie este să i se scoată creierul. Cu totul! Să i se scoată toate tâmpeniile alea înfricoșătoare din cap. Suferă de un fel de blocaj mental. Cel puțin asta este concluzia la care am ajuns cei mai mulți, inclusiv eu.
Wesley s-a uitat la secretara sa de obicei sobră și a clătinat din cap. Da, pesemne că era aproape de a face o criză, dar cine putea s-o învinovățească?
— Bine, Eleanor. Măcar de-ar fi atât de simplu!
S-a întors cu spatele la ea.
— Unde e soțul tău acum? Știi?
A observat cum se chinuia să-și înfrâneze lacrimile din nou.
— E pe bulevardul Nebraska.
— La Securitate Internă?
— Da.
El s-a uitat la ceas. Era ora unsprezece fără cinci.
— O să văd ce pot face, a spus el. Peste douăzeci de minute va fi o ședință în Biroul Oval. Secretarul Johnson de la Securitate Internă o să fie și el acolo.

•

Stăteau cu ceștile de cafea fierbinte în față, dar nimeni nu s-a atins de ele. Mai erau doar două ore până când Terry Watts, prim-ministrul Marii Britanii, trebuia să aterizeze pe gazonul Casei Albe, iar Secretarul Billy Johnson de la Securitate Internă, Secretarul Apărării Wayne Henderson și Secretarul de stat Mark Wise erau cu toții îngrijorați că securitatea nu era optimă.
— Sunt o mulțime de lucruri care ar putea merge prost! a spus Johnson. Nu știm sigur ce pun la cale Vulturii cu Cap Alb și nici celelalte grupuri de milițieni. Știm doar că, în ultimele douăzeci și patru de ore, activitatea lor s-a intensificat. Cel puțin zece dintre liderii lor au fost observați departe de ascunzătorile lor obișnuite și unul dintre sergenții lui Moonie Quale a fost prins ieri, la douăzeci de kilometri în afara Washingtonului.
— Și ați reușit să-l faceți să vorbească? La întrerupt Sunderland.

Părea mai îngrijorat ca de obicei.

— Nu, din păcate! A fost un schimb de focuri și a reușit să se împuște în cap.

— La naiba! a comentat Sunderland și s-a lăsat pe spătar.

— Da, dar știm din diferite surse că se pregătește ceva, a continuat Johnson, ceva ce bănuim că se va petrece astăzi. Oamenii mei insistă că trebuie să închidem podurile care traversează râul și să oprim circulația pe străzile 12th și 18th spre vest, și de pe Independence Avenue spre K Street, de la sud la nord. Ei spun că e singurul mod prin care putem asigura controlul deplin asupra situației. Putem începe să aplicăm aceste măsuri acum.

— Ascultați! a zis Secretarul Apărării.

— Dar de unde știm dacă Terry Watts va crede în iluzia noastră că totul este normal? Dacă prim-ministrul vede Elipsa complet goală când aterizează elicopterul lui, nu-și va da seama că ceva este în neregulă? a întrebat Secretarul de stat.

— Putem să punem militari îmbrăcați în civili prin zonă, a propus Șeful Statului Major, Omar Powers. Avem cel puțin două mii de oameni pe care putem să-i punem pe poziții într-o oră. E destul timp.

Președintele Jansen i-a privit pe toți cu calm din spatele biroului.

— Un plan ca acesta iese din discuție. Cu o oră și jumătate în urmă, o echipă de treizeci de oameni de la forțele speciale britanice, SAS, a aterizat lângă Național Mall. Oamenii lui Billy Johnson de la FEMA vor coopera cu ei în următoarele cincisprezece ore, ceea ce înseamnă că britanicii vor putea să-i detecteze și să-i înregistreze pe soldații noștri îmbrăcați în civil. Nu putem face nimic atât de radical fără a fi descoperiți. Sunt perfect de acord cu o zonă de securitate lărgită, dar în rest trebuie să rămânem la procedurile de securitate normale pentru vizita unui lider de stat.

— Îmi pare rău, domnule președinte, dar *trebuie* să instalăm soldați îmbrăcați în haine obișnuite. Nu vă faceți griji, putem face în așa fel încât cei de la SAS să nu devină suspicioși.

Billy Johnson și-a mișcat corpul imens pe scaun.

— Vedeți voi, în ultimele câteva zile am ajuns să realizăm că o mare parte a capitalei care le ajută pe miliții să-și continue activitatea o constituie marile afaceri. Am reușit să descoperim

tranzacții neobișnuit de mari. Tipii din industriile grele – mai ales din industria armelor – au mulți bani la dispoziție, după cum bine știm. Vizita lui Terry Watts este o oportunitate unică pentru ca acești oameni ai finanțelor să facă în așa fel încât situația din țară să fie dezvăluită restului lumii, odată pentru totdeauna. Nu vreau să spun că ne putem aștepta la un atac armat sau la o încercare de asasinare; există multe alte posibilități. Pliante sau megafoane puternice, de exemplu. Și, deși controlăm destul de bine demonstrațiile organizate, nu putem preveni în totalitate o tulburare mare bruscă în mulțimile de lângă Lincoln Memorial sau din Franklin Square și folosirea gazelor lacrimogene sau a tancurilor cu apă. Mă tem că orice e posibil. Nu putem garanta un control deplin până când nu închidem zona de tot și nu avem suficient personal în apropiere.

Jansen s-a gândit puțin și a încuviințat din cap. Era evident că realizarea faptului că lucrurile trebuiau să fie în felul acela nu-i convenea… Wesley știa cât de pragmatic putea să fie, dacă avea ocazia.

— Putem avea încredere în oamenii tăi? a întrebat Jansen. Ai mulți angajați la comanda ta.

Exact la asta se gândea și Wesley.

— În ultima vreme am făcut curățenie. Totul este sub control, da!

— Dar tu, Omar? Și tu îi controlezi pe soldații tăi?

— Desigur, domnule! Folosim unități de elită aici. Toți sunt oameni buni, fiți sigur de asta.

— Nu vreau să sfârșesc precum Anwar Sadat, înțelegi, nu?

— Nu, bineînțeles că nu!

Generalul Powers a ridicat brațele și-și întinse mâinile, așa cum îl mai văzuse Wesley făcând de atâtea ori înainte când le vorbea soldaților săi în Irak, Sudan și Israel.

— Puteți avea încredere deplină în bărbații și femeile mele, domnule Președinte, ceea ce din păcate Anwar Sadat nu a putut face. Aici suntem în Statele Unite ale Americii.

Wesley i-a aruncat o privire lui Lance Burton, fiind sigur că gândea aproximativ la fel ca el legat de ultima declarație a lui Powers. Simțea că se apropia o catastrofă, ceea ce făcea să îi fie destul de greu să facă față faptului că peste douăzeci de minute avea să stea pe podiumul sălii de conferințe de presă, improvizând pe tema vizitei de stat a prim-ministrului britanic,

apoi trecând la un discurs irelevant despre numărul neobișnuit de mare de operații la vezica biliară care avuseseră loc în toată țara în ultimele zile. Aceasta era vestea bună a zilei, aleasă cu atenție de Thomas Sunderland, dar în mod incredibil sugerată de însuși Wesley.

Deci în timp ce el anunța populația câte tone de pietre la vezica biliară fuseseră eliminate în ultimele douăzeci și patru de ore, trupele lui Billy Johnson și Omar Powers aveau să închidă bine Washingtonul și să atace la cel mai mic semn de nereguli într-un scenariu care nu lăsa nimic la voia întâmplării. Asta însemna golirea metrourilor de toți oamenii fără adăpost și de alți nedoriți, formarea unui inel de fier în jurul străzilor din apropiere, hărțuirea cetățenilor nevinovați, strângerea lor de pe străzi. Închiderea – „dispariția” – lor. Toate astea, când el ar putea – ar trebui – să stea în fața camerelor de știri live și să-i avertizeze pe oameni să stea în case și să aibă grijă de ei și de cei dragi. Că oricine se apropia de Capitol sau de Casa Albă nu putea fi sigur că se va mai întoarce acasă în siguranță. Pregătirea acestei vizite de stat glorioase nu avea să decurgă fără repercusiuni violente – asta trebuia el să spună. Dar știa că nu avea s-o facă.

— Bine. E bine, Omar! a spus președintele. Nu e ca și cum îmi fac griji să ies afară azi.

S-a uitat la Sunderland.

— Apropo, care este situația cu „Dot.com-ul”[29], Thomas? Cât de departe am ajuns?

Sunderland i-a aruncat o privire lui Wesley.

— Nu sunt sigur că ar trebui să discutăm asta acum, domnule președinte. Nu poate aștepta?

Jansen l-a urmărit cu privirea pe Sunderland și s-a oprit la Wesley. Bruce Jansen părea relaxat, practic liniștit, ca și cum nimic de pe lumea asta nu putea să-i zdruncine credința că tot ceea ce făcea era pentru binele tuturor.

— Wesley, ne referim la faptul că acum suntem pregătiți să…

A făcut semnul ghilimelelor cu degetele.

— …„reglementăm” internetul. Normal că nu poți face public acest lucru, dar bineînțeles că trebuie să știi și tu despre asta. Cred că vicepreședintele Sunderland este de acord cu mine.

---

[29] Companie care își desfășoară cea mai mare parte a activității pe internet, de obicei prin intermediul unui website care folosește domeniul popular „com” (n. red.).

Wesley a observat dezaprobarea de pe fața lui Thomas Sunderland. Bineînțeles că acesta știa că Wesley se opunea cu putere închiderii internetului și că avea să lupte până la capăt împotriva acestei idei.

— Nu putem. Nu putem închide internetul! a spus Wesley. Sute de milioane de oameni vor trăi un calvar. Sectorul financiar se va prăbuși complet și deja e într-o stare proastă. În vremurile acestea moderne internetul nu poate pur și simplu să fie sabotat, consecințele ar fi imposibil de calculat. Întreaga lume se va întoarce împotriva noastră.

— Încetează, Wesley! Nu vorbim despre oprirea sateliților, bine? Dar din câte văd la Sunderland, cred că ar fi mai bine să trecem la următorul aspect al planului.

Expresia de pe fața președintelui nu lăsa nicio îndoială că subiectul acela era închis.

— Dar ca să știi și tu, noi *putem* face asta și o vom face, după ce se va termina vizita prim-ministrului. Este esențial, dacă vrem să menținem controlul. Întrebarea este când vom începe și cât timp va dura.

I-a surprins privirea lui Sunderland.

— Da, Thomas?

— Prim-ministrul va ajunge în curând. Trebuie să mai trecem o dată peste planul nostru.

— Da, așa să facem. Wesley, ți se va spune mai târziu! Dar trebuie să știi că primul nostru obiectiv este să infectăm anumite site-uri web cu un virus fatal. Probabil îți dai seama la ce site-uri mă refer.

— Da, a răspuns el încet.

Nu mai avea multe de spus. Totul urma s-o ia la vale de acum înainte, nu era prima dată în istorie când cei aflați la putere încercau să suprime dreptul opoziției de a se exprima liber.

Nu, Hitler și Stalin nu trăiseră în zadar. Bineînțeles că era mai bine fără site-urile extremiste – Ku Klux Klan, Hells Angels, Moral Minority, Vulturii cu Capete Albe – și fără pornografia infantilă, rețetele pentru bombe și ciudații din cultele satanice. Dacă era după el, n-aveau decât să fie exilați cu toții pe o insulă pustie și să se facă praf unii pe alții. Dar cum rămânea cu opoziția care avea dreptul să comenteze? Indignarea pe bună dreptate a omului de rând sau a maselor care nu erau suficient de

inteligente încât să se poată exprima? Și ei trebuiau să fie călcați în picioare?

Jansen a mai bătut din palme o dată.

— Bun. Să ne ocupăm mai întâi de procedurile de securitate, apoi vom trece peste întregul plan, pas cu pas. Lance, poți tu te rog să iei notițe?

•

Mai mulți membri ai echipei de securitate de la Casa Albă observaseră calitățile fizice ale lui Eleanor Poppins și erau bucuroși să o lase să-l aștepte pe Wesley în fața Biroului Oval. Își aranjase machiajul și, în ciuda cearcănelor, reușise să arate autoritară și fermecătoare. Erau mulți care și-ar fi dat brațul drept pentru o audiență privată de câteva minute cu secretara lui Wesley, dar în acel moment Wesley nu era unul dintre ei…

Femeia l-a salutat agitată.

— Ce a zis Billy Johnson, Wesley? L-ai întrebat?

S-a uitat la ea, dorindu-și ca ea să dispară. Cine naiba se crezuse el de-i dăduse speranțe deșarte? Nu avusese cum să aducă vorba de un subiect atât de lipsit de importanță ca arestarea soțului lui Eleanor Poppins când președintele și ceilalți aveau lucruri mult mai importante de discutat. Nu, nu făcuse ce promisese și nu era foarte mulțumit de el însuși.

— Nu chiar, Eleanor! a răspuns el.

— „Nu chiar”? Ce înseamnă asta?

— Vreau să spun că nu a zis nimic clar. Nu știa de cazul acesta.

— Dar i l-ai menționat?

— Da, da, dar degeaba! Nu știa nimic, Eleanor.

Femeia l-a urmat în biroul lui.

— Dar ai spus că el ar putea să ajute, nu?

— Da, Eleanor, așa am spus!

Wesley s-a uitat la ceas. Îi părea rău pentru ea, dar mai avea doar câteva minute și trebuia să fie în sala de conferințe de presă. Era de ajuns. Chiar nu vedea că avea mâinile legate, că ceea ce-i cerea ea era o pierdere de timp? Că deja avea prea multe probleme urâte de care să se ocupe?

S-a auzit un țârâit slab de la telefonul secretarei.

— Aștept un telefon important, Eleanor! a spus el, atât ușurat cât și cu părere de rău, și i-a făcut semn că trebuie să-i facă

legătura. O să vorbim mai târziu despre situația delicată a soțului tău, bine?

Felul în care secretara a închis ușa după ea exprima – mai bine decât ar putea cuvintele să exprime – cât de mult decăzuse în ochii ei. Wesley a lăsat la o parte disprețul de sine și a ridicat telefonul după primul apel. Dacă nu ar fi vrut să scape pur și simplu de Eleanor, nu ar fi acceptat niciodată acel telefon.

— Wesley Barefoot! a răspuns el scurt, arătând că era un om foarte ocupat.

— O să vorbesc repede! Tu să nu spui nimic.

Wesley s-a îndreptat pe scaun, uimit. Era Doggie. Mintea a început să-i zboare în zece direcții diferite.

Nu-i spune numele, și-a zis el, doar ascultă. *Dar te rog, spune-mi că ești bine!* Poate că era în regulă să vorbească sau poate că nu – numai Lance Burton putea să răspundă la această întrebare. Sau mai erau și alții care trăgeau cu urechea? Mai existau și alte sisteme de supraveghere despre care nu știa? Înregistrau toate apelurile telefonice pentru orice eventualitate? Cu siguranță. Dacă aveau noroc, Doggie îl suna de pe un număr care nu avea să trezească suspiciuni. Știa că ea va încerca să aibă grijă. Dacă el nu spunea nimic special, nu avea să fie înregistrat nimic special. Nu că nu și-ar fi dorit să spună. Simțea o dorință copleșitoare de a zice ceva ca Doggie să știe că el își dorește să facă ceea ce trebuie, pentru el și pentru restul omenirii, dar nu îndrăznea să-și miște buzele.

— Sunt bine! a spus ea.

Era cu siguranță o voce controlată, dar era evident că nu era singură. Auzea zgomote de stradă în fundal, ca și cum era trafic în apropiere și străzile erau ude. Ar fi putut fi oriunde. S-a uitat pe geam. Ploua.

— Mă văd cu T în curând. S-ar putea să te contactez iar, cred că da. O să încercăm să intrăm.

Să intre? Spera că nu se referea la Casa Albă. A clătinat din cap. Normal că la asta se referea.

— Ești în Washington? a întrebat el, regretând imediat.

— Vreau doar să-ți spun să ai grijă azi. Oriunde vei merge. Am un presentiment.

Voia s-o întrebe de ce și dacă *ea* „avea grijă”. Ce trebuia să facă el? Dar conversația s-a încheiat. Și-a imaginat-o zâmbind în timp ce a spus la revedere și a închis.

A stat și s-a uitat afară pentru un minut sau două. Începuse să plouă tare.

Apoi s-a deschis ușa și Eleanor a apărut în prag. Privea în jur, analizând fiecare detaliu în parte care ar fi putut să-i crească șansele de a-și primi soțul înapoi.

L-a văzut cum încerca să-i evite privirea, susținându-i bănuielile legate de cine îl sunase. În cele din urmă, se uită la ea.

— Ai tras cu urechea, Eleanor? a întrebat el.

Ea a dat din cap foarte încet. Acesta era un lucru pentru care putea fi dată afară, dar ei nu-i păsa. Wesley reprezenta singura ei șansă de a-și elibera soțul, asta conta cel mai mult.

— Cred că ai face bine să vorbești iar cu Billy Johnson, Wesley! Azi, puțin mai târziu, de preferat. Pe lângă asta, a venit timpul să cobori în sala de conferințe de presă.

Capitolul 36

Se întâmplase exact așa cum prevăzuseră Rosalie și băieții ei. Ollie Boyce Henson sunase ia poliție imediat ce auzise de recompensa pentru Doggie Rogers și începuse vânătoarea.

Și în timp ce camionul de lapte își croia drum spre sud cu cea mai căutată femeie din țară, în cisterna din inox, fiul cel mare al lui Rosalie, James Lee Jr., s-a dus la secția de poliție și a povestit cum a încercat Doggie Rogers să-i facă să o ascundă și cum el, fratele său și mama lor încercaseră în zadar să o țină acolo până când chemau autoritățile.

Ofițerii de poliție au vrut să știe cum de o femeie slăbuță ca ea putuse să treacă de un băiat mare și puternic ca el, dar James anticipase această întrebare. Doggie scăpase deja de FBI, de Serviciile Secrete, de armată și de CIA, a spus el, deci cum se așteptau ca trei oameni obișnuiți să îi facă față? Fără îndoială, Doggie Rogers era o târfă șireată care știa ce să facă și când. Ieșise pe ușa din spate, pe scara de incendiu și dispăruse într-o mașină Galaxy de culoare bej. Țipaseră pe geam să o urmărească cineva, dar ea își pierduse urmăritorii undeva prin White Plains. Avea și martori, a susținut el. Plăcuta de înmatriculare fusese lovită și nu mai era lizibilă, dar în rest mașina era în stare foarte bună, avea accesorii cromate și dungi negre de la curse pe capotă, așa că era ușor de recunoscut.

Și-a încheiat declarația cerând recompensa în cazul în care informațiile oferite de el duceau la prinderea ei. Era problema lor dacă deja i-o promiseseră lui Ollie Boyce Henson.

•

Alibiul ar fi trebuit să îi facă să se simtă în siguranță, dar în acea noapte Rosalie nu a putut să doarmă. Inima și mintea ei erau prea descurajate.

Cu câteva zile în urmă, trei băieți sănătoși dormeau în dormitorul de lângă ea, iar acum mai erau doar doi. Dintr-odată, parcă răceala patului gol s-a răspândit în tot apartamentul, demolând orice vis fragil al unui viitor luminos. Teama de a mai pierde încă un copil domina totul, inclusiv suferința și rușinea pe care o simțea pentru că nu jelise suficient n-o lăsau să doarmă.

A stat în pat toată noaptea, rugându-se la Iisus și dorindu-și să poată plânge, dar mintea ei era prea plină de gânduri întunecate.

A doua zi dimineața devreme a fost trezită de vecina sa, Annabelle Morrison. Plină de entuziasm, i-a povestit lui Rosalie ce se întâmplase în timpul nopții. Totul începuse cu declarația unui post pirat cum că soldații reușiseră să focalizeze transmițătorul mobil al lui Tom Jumper și că îl omorâseră pe un drum de țară din Virginia, la nord de Front Royal. Incidentul stârnise proteste spontane masive la nivel național; până și vedetele de la Hollywood care aveau foarte mult de pierdut și-au exprimat furia. Câteva ore mai târziu, același post pirat a început să enumere toate magazinele lui Jansen din țară care fuseseră jefuite, începând cu Des Moines și până la cel de pe Dewey and Randall, chiar pe strada lor. Acum se pare că localnicii se îndreptau spre magazinul de pe Harding Avenue. Era ceva de genul primul venit, primul servit, a spus vecina ei.

Rosalie i-a cerut să se calmeze puțin, susținând că ea, Rosalie, fusese educată să respecte legea, așa cum Annabelle Morrison știa foarte bine. În plus, Dennis și James încă dormeau și nu voia ca băieții să le audă și să le vină vreo idee strălucită. Atunci ar fi putut să se întâmple orice.

După ce Annabelle a pornit în sfârșit spre magazinul de pe Harding Avenue cu o grămadă de pungi de plastic goale sub braț, Rosalie a pornit CD playerul ca să-l asculte puțin pe Sonny Rollins, încercând să facă abstracție de sirenele și de țipetele de afară care creșteau în intensitate. De obicei CD playerul avea un efect liniștitor și asupra băieților ei, dar nu și de data aceasta. După două minute, stătea în fața ei cu șepcile de baseball date pe spate, părând prea agitați pentru ora aceea a dimineții. Aveau instincte puternice când venea vorba de bani obținuți ușor.

Au plecat din apartament fără să scoată un cuvânt și Rosalie a rămas în bucătărie singură, la fel ca în multe alte dăți. Se simțea ca o ostatică cu o cagulă pe cap, ca o prizonieră izolată care nu primise niciodată o sentință. Timpul trecuse fără să lase nimic bun în urmă și oferea prea puține speranțe pentru viitor.

Și-a împreunat mâinile și a încercat să digere tot ce îi spusese vecina sa. Să fi fost aceasta „Crystal Night”[30] a Statelor Unite? Să fi fost acesta începutul sfârșitului, cu suferință, moarte și distrugere?

S-a rugat la Iisus și a încercat să-și liniștească sufletul. Dar de fiecare dată când auzea agitație pe stradă, trebuia s-o ia de la capăt.

Și a stat așa două ore până când s-a făcut din nou liniște în cartier, dar băieții ei nu se întorseseră încă. Asta însenina că luaseră parte la jaf sau nu?

— Iisuse Hristoase, te rog fă să nu aibă probleme! s-a rugat ea, luptându-se cu frică.

Cum putea ea să continue să trăiască dacă încă unul dintre băieții ei avea să fie omorât? Și-a dus inima la piept și s-a ridicat în picioare, simțind că o ia iar cu leșin.

Era lumină acum afară și, deși se strângeau nori negri în nord, nu puteai să îți dorești o dimineață de primăvară mai frumoasă de atât. Păsările ciripeau pe jgheaburile de pe acoperiș. De ani de zile nu le mai observase; printre multe alte zgomote pe care le puteai auzi în cartierul acela, acele triluri de păsări se auzeau rar. S-a dus la geam să vadă dacă poate să identifice vreuna și în același timp a observat doi bărbați albi coborând dintr-o mașină și îndreptându-se spre blocul ei. Arătau ca niște antreprenori de pompe funebre, îmbrăcați în costume negre. Peste un minut aveau să sune la ușa ei, era sigură de asta, să stea în prag cu expresii grave și să-i dea vești proaste. Nu mai era nimic cum trebuia în ziua de azi. Nu mai veneau vechii polițiști în astfel de momente. Putea să fie orice reprezentant al legii.

A deschis ușa după ce au sunat o dată și a dat din cap scurt spre cei doi bărbați, dar pur și simplu nu a putut să-i privească în ochi. Să spună ce au de spus, să-și arate vitalitatea masculină și să o conducă de braț până la scaun, dar să nu se aștepte la vreun contact vizual. Vederea era unul dintre simțurile selective și intenționa să se folosească de acest aspect.

— Spuneți! a zis ea cu calm, cu privirea ațintită asupra preșului pe care Dennis îl câștigase cu zece ani în urmă la un joc

---

[30] Masacrul evreilor săvârșit de naziști pe 9 și 10 noiembrie 1938; denumirea de „Noaptea de cristal” provine de la cioburile care au umplut străzile după ce toate magazinele și clădirile deținute de evrei și toate sinagogile au fost sparte (n.tr.).

de bingo la YMCA, în Castle Hill. Sunt amândoi? Sunt răniți grav? Spuneți odată!

— Doamnă Lee, avem un mandat de percheziție aici!

Bărbatul mai scund i-a pus o hârtie în față. Pentru ea nu însemna nimic.

A înghițit nodul pe care-l avea în gât.

— Doamnă, ați avut o persoană căutată în apartament ieri. Doggie Rogers, a explicat celălalt.

Ea a încuviințat. Asta era tot, sau mai era și altceva?

— Da, este adevărat! Am raportat la secție cu mult timp în urmă.

Rosalie s-a uitat la gâtul polițistului mai mic, care era slăbănog și alb ca varul. Oare avea să rostească cuvinte ce o vor face să izbucnească în lacrimi?

— A dispărut dintr-odată pe ieșirea de incendiu, știți…

Rosalie și-a făcut curaj și a ridicat privirea spre ei.

— Deci nu ați venit aici din cauza fiilor mei?

— James și Dennis? Ba da, de fapt ne-am dori să vorbim și cu ei, a spus cel mai solid.

— Înțeleg! a spus ea răsuflând ușurată. Deci nu știau nimic. Dar asta nu însemna că pericolul trecuse.

— Ei bine, nu sunt acasă acum! a declarat ea.

I-au pus în mână copia mandatului de percheziție cu ștampila Agenției Federale de Management a Situațiilor de Urgență pe el și au trecut la treabă. Au căutat peste tot și după zece minute s-au întors și i-au pus două jointuri în față pe măsuța de cafea. Nu era nevoie să-și facă griji, i-au spus ei, atâta timp cât nu găsiseră ceva mai grav.

— Dacă găsiți astea, i-au aparținut fiului meu Frank, i-a asigurat ea repede. Presupun că știți. A murit de o supradoză ieri, a spus ea, gândindu-se că sigur aveau să ia jointurile cu ei și să le fumeze.

Astfel de povești se întâmplau tot timpul.

•

În timp ce îi miroseau rufele, îi întorceau saltelele pe dos și scotoceau fiecare colț al bucătăriei, Rosalie a stat la geam și a cercetat strada. Cel mai mult își dorea să-i vadă pe băieți pentru ca pulsul să-i revină la normal. Dacă îi vedea, se va folosi de limbajul semnelor ca să-i facă să dispară iar. Nu-și făcea griji pentru ce ar putea spune James dacă îl interogau, dar nu se știa

niciodată cu Dennis. Băiatul ăla mereu avusese probleme când fusese vorba să-și țină gura în momente importante, era ceva ce moștenise de la tatăl său.

Pesemne că soldații opriseră protestele și jafurile, deoarece era din nou liniște în cartier. L-a văzut doar pe unul dintre vecini, chinuindu-se să urce scările de la intrare cu un sac de bunuri furate în brațe, atâta tot. Era bine atâta timp cât băieții ei nu apăreau în curând.

— Ce e asta? a întrebat unul dintre detectivi, punându-i un album cu poze în față.

A arătat spre o fotografie făcută la aeroportul Beijing cu mulți ani în urmă. Acolo Rosalie era mult mai elegantă și stătea lângă senatorul Jansen zâmbind.

— Da, suntem eu și președintele în China! a spus ea. Dacă vă uitați în continuare, veți găsi poze cu mine și vicepreședintele și câteva cu Doggie Rogers când era mică.

Au întrebat-o cu ce ocazie fusese în Beijing împreună cu președintele și, fiind atentă să le răspundă, a uitat să stea cu ochii pe stradă. Brusc, s-au auzit zgomote de pași pe scări și o cheie în broască și iată-i: James și Dennis cu brațele pline de lucruri de la magazinul lui Jansen.

După câteva secunde le-au dat drumul să cadă pe podea, dându-și seama de situația în care ajunseseră, mai ales că unul dintre polițiști ținea arma îndreptată spre ei.

— Se pare că voi doi trebuie să dați niște explicații, a zis el, făcându-le semn cu pistolul spre perete pentru ca partenerul lui să îi percheziționeze.

— Hai, frate, sunt lucruri cumpărate, cinstit și curat! a sărit Dennis cu gura. Se dau multe chilipiruri pe stradă azi și nu e nimic rău.

Rosalie a privit îngrozită cum detectivul mai mic cu gâtul slab a băgat pistolul în urechea lui Dennis și a tras siguranța.

— Orice veți spune de acum înainte poate și va fi folosit împotriva voastră. Veți deschide gura numai ca să răspundeți la o întrebare și vă sfătuiesc să spuneți adevărul. S-a zis cu voi dacă ne dați de bănuit, ați priceput?

Dennis a încuviințat din cap. Slavă Cerului!

— De unde ați luat produsele? a întrebat polițistul, băgând arma la loc în teacă.

— Le-am cumpărat de la o mamă de pe stradă care le furase de la magazinul de lângă Castle Hill.

Asta nu suna deloc bine.

— Bine, ia-l pe celălalt și du-l în bucătărie ca să-l interoghezi, Jeff, a spus cel solid. Apoi o să comparăm notițele și vedem ce se întâmplă.

Detectivul pe care-l chema Jeff l-a împins tare pe James. Era cu cel puțin treizeci de centimetri mai mic decât băiatul lui Rosalie, cu un gât mai subțire decât brațul lui James, dar era cel care ținea arma.

— Hei, frate, stai ușor, stai ușor! a strigat James. Nu trebuie să ne agităm atâta. E fratele meu mai mic, bine? Nu-l băgați în seamă, el nu știe ce zice de cele mai multe ori. Am fost la Castle Hill vreo juma de oră. Erau lucruri peste tot, jur pe familia mea. Am luat și noi lucruri furate de alții și lăsate în urmă, și ăsta e adevărul, fie că mă credeți sau nu!

Asta a sunat puțin mai bine, puțin mai plauzibil. Trebuiau să țină cont de asta.

— Cum v-a contactat Doggie Rogers înainte să vină? a întrebat detectivul Jeff.

— Să ne contacteze? Nu a făcut asta, tembelule, pur și simplu a venit peste noi!

Dennis era prea ocupat să facă pe deșteptul încât și-a dat seama prea târziu, din nou, ce cuvinte i-au ieșit pe gură. Detectivul mai solid la lovit cu patul pistolului pe Dennis în ceafă. Rosalie s-a prăbușit pe scaun și a privit neajutorată cum corpul fiului ei mai mic a căzut fără vlagă pe podea și a ajuns pe jumătate sub un dulap cu sertare.

— A venit timpul să încetați cu prostiile, ați înțeles?

Se pare că procedura standard pentru acest om al legii era să-i lovească pe suspecți ca să-l lase inconștienți.

— Știm că Doggie Rogers v-a contactat înainte de pe telefonul lui Ollie Boyce Henson. Apelul a fost înregistrat, bine?

Încă tulburată, Rosalie a dat din cap nesigură, în timp ce James a tăcut, lipit de perete, cu brațele atârnându-i pe lângă corp.

— Unde e telefonul lui Ollie Boyce Henson? a întrebat Jeff.

Rosalie simțea că-i dau lacrimile. Nu mai suporta. Toate acuzațiile, toate interogările, toate amenințările și violența împotriva fiilor ei.

— Presupun că l-a luat cu ea, a fost tot ce a spus ea.

James s-a îndreptat puțin de spate.

— Nu i-am văzut niciodată telefonul și nu a stat mult la noi, ok? a adăugat el.

— Atunci asta ce e?

Jeff ținea o pungă de plastic transparentă cu telefonul lui Ollie.

— Era în coșul de gunoi din bucătărie.

Lui Rosalie nu-i venea să-și creadă ochilor. Niciunul nu ar fi trebuit să fie atât de prost! Cum de putuseră ea și fiii ei să uite de așa ceva? Ar fi putut să scape de el împreună cu hainele lui Doggie. Sau să-l arunce departe în râul Hudson, sau orice altceva.

— Nu l-am mai văzut până acum! a zis James, frumos și simplu, ridicând un picior și lipindu-l de perete. Presupun că la aruncat ea acolo.

— De ce ar fi vrut să facă asta?

— Să mă ia dracul dacă știu! Trebuie să fi știut că este urmărit, de ce altceva?

— Urmărit? Cum? De unde putea să știe că îl vom găsi pe tipul care i l-a dat?

— Uite, deja am spus totul la secția de poliție! Și nu era o târfă obișnuită. Era șireată. Asta am spus, cuvânt cu cuvânt. Verificați-vă raportul, a spus fiul mai mare, prefăcându-se jignit.

Ia-o ușor! l-a implorat Rosalie din priviri, dar James a ignorat-o.

— Am găsit și asta!

Jeff i-a arătat cutia goală de la vopseaua de păr.

— Așa este, m-am vopsit puțin azi dimineață! a zis ea, cu sufletul la gură.

Măcar nu găsiseră agrafele de păr ale lui Doggie. Pesemne că le aruncase în toaletă și trăsese apa după ele. Slavă Cerului!

I-a studiat părul din atenție și a părut în sfârșit convins. Ea a răsuflat ușurată din nou, imperceptibil.

— Bine, o să vă mai dăm o șansă! a zis celălalt detectiv. De când James a contactat poliția azi-noapte, am ascultat toate numerele de telefon înregistrate la această adresă, patru în total. Un mobil pe numele tău, a continuat el, arătând spre James, un telefon fix pe numele mamei tale, un mobil care aparținea fratelui mai mic aici de față, care, apropo, pare să se trezească acum…

L-a mișcat pe Dennis cu vârful pantofului.

— Și ultimul, un mobil care a fost înregistrat pe numele fratelui tău decedat.

Detectivul Jeff a continuat.

— Dacă am fi apucat să-l verificăm, probabil am fi găsit niște informații destul de interesante despre această mică familie și cunoștințele sale. Dar deocamdată, ce ne interesează pe noi este că a făcut cineva un apel de pe telefonul fratelui tău mort, Frank parcă îl chema. Dar cum se poate una ca asta? Nu ar fi putut el să sune, că doar e mort și toate cele, nu-i așa?

Rosalie a privit din nou în jos.

— De unde naiba să știu eu ce a făcut Frank înainte să moară? a întrebat James. Ar fi putut să-și vândă telefonul pentru droguri. Iarba l-a omorât, după cum bine știți.

Celălalt detectiv care stătea în ușa bucătăriei a băgat mâna în buzunarul de la geacă și a scos încă o pungă de plastic. Rosalie nu știa ce era, dar James nu a părut prea încântat de descoperire.

— Pistolul ăsta, a fost tot al lui Frank, nu?

Uitându-se la obiectul neted de culoare gri, Rosalie a fost din nou cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Chiar putuseră să fie atât de proști încât să lase toate aceste dovezi prin apartament? Ce mai urma?

— Da, a zis James, rămânând calm. Nu știu de câte ori l-am avertizat pe băiatul ăla. N-am putut să-l facem să înțeleagă. El le știa pe ale lui.

— Atunci sper sincer că vom găsi amprentele lui pe el. Presupun că ești dispus să ne lași să luăm o probă, de vreme ce ești atât de sigur că a fost al lui Frank.

— Nu sunt dispus să fac nimic. Am făcut ce a trebuit să fac.

Detectivul care se numea Jeff s-a pus în fața lui James. În ciuda diferenței de înălțime, l-a privit în ochi cu acel gen de încredere în sine care se datora nu doar datorită faptului că avea o armă și un partener înarmat, ci și faptului că avusese de-a face cu tipi și mai mari și mai răi decât James de-a lungul carierei sale.

Din păcate, James nu a fost atent la limbajul corpului.

— Tu ești cel mai mare, nu? a întrebat Jeff.

James nu a răspuns. Nu era nevoie. Știa că ei știu cine era.

— Bine, atunci o să te consider responsabil dacă va fi nevoie să o luăm pe mama ta la secție pentru că refuzi să ne spui tot ce știi.

James părea din ce în ce mai enervat. Doar să nu facă vreo prostie de dragul ei.

Jeff s-a întors spre Rosalie.

— Deocamdată o lăsăm baltă cu arma de foc. Ideea este că deja știm aproape toată povestea și doar căutăm să ne confirmați niște detalii.

Nu era o întrebare, dar Rosalie a dat oricum din cap.

— La ora două azi-noapte, am localizat-o pe Doggie Rogers undeva prin Virginia, cu ajutorul telefonului mobil al fiului dumneavoastră decedat. Aveți ceva de adăugat, doamnă Lee?

Ea a clătinat din cap. Cum a putut să fie atât de naivă încât să creadă că vor scăpa atât de ușor? Că putea să îi ducă de nas pe acei oameni?

— Tocmai a vorbit cu un bărbat din Georgetown. Un anume Danny Hargraves. Îl cunoașteți, doamnă Lee?

— Danny Hargraves? Nu, nu îl cunosc.

— Bine, spuneți că nu!

A ridicat albumul cu poze din excursia în China și a început să-l răsfoiască.

— Atunci cred că ar trebui să aruncați o privire mai de aproape acestei poze, a spus el arătând spre o fotografie din holul hotelului din Beijing, în care Doggie, Rosalie și John Bugatti stăteau și arătau spre covorul din fața liftului. Brusc, Rosalie și-a adus aminte cum se amuzaseră văzând acel covor care semăna cu bavețica imensă a unui bebeluș, cu ziua săptămânii printată pe el, care se schimba în fiecare zi. Se distraseră destul de mult acolo înainte să se întâmple tragedia. Acum era foarte trist să se gândească la acele momente.

— Îl știți pe John Bugatti de aici, dar nu îl știți pe Danny Hargraves?

— Nu. Și nu am mai avut nicio legătură cu John Bugatti. N-am fost niciodată cu John în particular și nu l-am mai văzut de șaptesprezece ani.

— John Bugatti este căutat de autorități, știați asta?

Ea și-a făcut semnul crucii.

— O, nu! Ce a făcut?

— Atunci probabil nu știți nici că Doggie Rogers se va întâlni cu el la Washington astăzi? Nu v-a menționat asta?

— În numele Domnului, nu!

De ce naiba o suspectau că avea de-a face cu toate astea?

A clătinat din cap și s-a uitat la fiul ei care încă stătea întins pe podea. Cum se va termina oare totul?

A observat că trupul lui Dennis se mișcă puțin. Parcă voia să întindă un braț, centimetru cu centimetru, sub dulapul cu sertare.

Dumnezeule, s-a gândit ea, *ce pune la cale? Ce o avea ascuns acolo, vreo armă? Are de gând să îndrepte un pistol spre detectivii aceștia?* L-ar crede în stare. Cum de dăduse greș atât de tare și nu reușise să scoată din copiii săi comportamentul ăsta macho și încăpățânat? Chiar semănau atât de mult cu tatăl lor?

Apoi l-a văzut pe James întinzându-se și mai mult spre perete. Și el îl observase pe Dennis și îi era greu să rămână indiferent.

— Hei, frate, ascultă! a zis el atrăgându-le atenția celor doi oameni de la FBI. Mama a fost în China o dată și Doggie Rogers a fost și ea acolo, bine? Avea adresa noastră, atâta tot.

Rosalie i-a dat un ghiont lui Dennis cu precauție, dar el a continuat. Era sigură că avea să se termine prost. Într-o clipă se va trage și cineva va sfârși mort. Așa că l-a lovit cu piciorul într-o parte, dar în zadar. Acum brațul lui era complet întins sub comodă.

— Dar trebuie să îl știți pe acest bărbat, doamnă Lee! a continuat Jeff, arătând spre o poză cu T. Perkins stând obosit în fața unui portret imens al președintelui Mao din Piața Tiananmen.

— Da, a fost și el unul dintre câștigătorii concursului. Am fost trei în total. Era un bărbat foarte de treabă.

L-a lovit pe Dennis atât de tare de data aceasta cu vârful pantofului încât băiatul a tresărit. Nu mai dura mult și anchetatorii aveau să-l observe.

Celălalt detectiv a încuviințat din cap.

— T. Perkins a trimis un mesaj pe numărul lui Doggie Rogers azi-noapte. Știți de unde a făcut rost șeriful Perkins de numărul ei?

— Nu!

Peste o secundă, va trebui să-l lovească în coaste pe Dennis.

— Nu, nu știu! De la Doggie Rogers presupun.

Inima îi bătea la fel cum îi bătuse înainte să îi vină rău în fața gării Penn.

— Sunt câteva lucruri pe care nu le înțelegem.

I-a venit iar rândul lui Jeff.

— Se pare că va trebui să vă luăm pe toți cu noi.

Avea să se întâmple ceva acum, era sigură de asta. Așa că l-a lovit cu piciorul pe fiul său atât de tare încât corpul lui s-a încovoiat de durere și el a urlat.

— Ridică-te, băiete! a poruncit ea. Acum, voi doi o să le spuneți oamenilor acestora ce știți, m-ați auzit?

Dennis s-a uitat în sus la ea. Era furios acum, și era genul care nu știe cum să dea înapoi odată ce se pornește. Și mama și profesorii săi știau asta foarte bine.

— Băieți, spuneți-le cum ați vrut ca Doggie Rogers să plece imediat ce ați aflat că o caută autoritățile. Că la un moment dat ați trântit-o la pământ și ați încercat s-o duceți la secție. Și că eu am fost cea care a lăsat-o să plece. Habar n-aveam că făcuse ceva atât de rău. Chiar a fost atât de grav? Spuneți-mi dacă putem ajuta cu ceva, vom face tot ce putem. Sunt prietenă bună cu președintele și nu-i doresc decât binele.

S-a uitat la ei serioasă în timp ce s-a aplecat spre Dennis și i-a întins mâna.

— Haide, Dennis, ridică-te și spune-le tot! Nu-ți face griji pentru mine, o să fiu bine. Adică nu am știut că a încălcat legea.

El a luat-o de mână ranchiunos și s-a uitat în sus la fratele său mai mare. James avusese probleme de multe ori în viața sa, dar întotdeauna reușise să scape de ele. Și-a dat seama acum că exista o șansă să facă asta din nou, așa că s-a uitat încruntat la fratele său și a scuturat din cap.

Ea i-a văzut cu coada ochiului pe oamenii de la FBI uitându-se unul la celălalt. Sigur mai auziseră astfel de scuze de-a lungul carierei lor.

— Așteptați! a zis Jeff când i-a sunat telefonul.

A ascultat mult timp, apoi a răspuns cu un simplu „da”. Avea o față lipsită de expresie așa că era greu să-ți dai seama dacă erau vești bune sau nu.

A închis și s-a uitat fix la Rosalie.

— Era unul dintre colegii mei din Richmond. Tocmai au fost acasă la sora dumneavoastră, Josefine, și au interogat-o.

Ea a încremenit. Dumnezeule, și acolo!

— Vedeți? Știm totul. A fost destul de greu cu sora dumneavoastră, spune colegul meu, dar în cele din urmă le-a spus totul.

— Ea nu a știut nimic, jur!

S-a uitat la Dennis, care se freca pe o parte.

— Nici băieții nu au nimic de-a face cu asta. Așa cum am spus, eu am trimis-o pe Doggie la sora mea. Doggie mi-a cerut ajutorul, nu aveam habar ce a făcut. Nici acum nu am, nu puteți vă rog să îmi spuneți? Dar sora mea chiar nu a știut nimic. Sincer vă zic!

— Telefonul surorii dumneavoastră a fost imposibil de folosit în ultimele douăzeci și patru de ore. Miliția a tăiat cablurile. Știm că nu a știut că vine Doggie Rogers. Știm mai mult sau mai puțin și cum a ajuns domnișoara Rogers acolo, și știm că telefonul ei a fost pornit nu doar o dată în această dimineață. Erau semne de încăierare în casa doamnei Maddox și a susținut că din cauza milițienilor. Doggie Rogers a dispărut și la fel și miliția. Știți dacă domnișoara Rogers a avut de-a face cu ei, doamnă Lee?

— Nu, sunt sigură de asta! Nu ar face niciodată așa ceva. Ea nu era așa, din câte știu eu.

Nu erau impresionați.

— Trebuie să vă cerem dumneavoastră și fiilor dumneavoastră să nu părăsiți orașul, a spus Jeff. O să vă sunăm ca să dați declarație mai târziu.

— Dar Doggie Rogers? Ați arestat-o?

— Nu putem să vă dăm această informație.

Rosalie s-a uitat la ei și a dat din cap. A văzut satisfacția din ochii lor. Nu, nu o prinseseră încă, altfel ar fi spus asta, dar nici nu mai dura mult.

Acum nu voia decât ca oamenii ăștia să plece. Apoi putea s-o sune pe Doggie și s-o avertizeze. Nu-i păsa dacă aflau. Ce puteau să-i facă?

Cei doi bărbați au pus o parte din ceea ce găsiseră în servietele cu care veniseră și au ieșit pe hol. Apoi unul dintre ei s-a întors și a spus:

— Doamnă Lee, dacă vă sună T. Perkins sau John Bugatti să lungiți conversația, m-ați înțeles? Dacă vedem că încercați să ne

ajutați, o să ignorăm delictele dumneavoastră și ale fiilor dumneavoastră. Înțelegeți ce spun?

Ea a încuviințat din cap.

— Și încă ceva, doamnă Lee, nu vă bateți capul s-o sunați pe Doggie Rogers după ce plecăm. Telefonul ei a fost închis cu niște ore în urmă.

•

În sfârșit au plecat și Rosalie trebuia să se asigure. S-a dus la comodă, s-a pus în genunchi cu un oftat și s-a uitat sub ea. Da, era exact cum se așteptase.

Lângă perete se afla un mic revolver, în dreptul piciorului din spate al comodei.

Capitolul 37

Șoferul a lăsat-o pe Doggie pe o stradă lăturalnică, chiar înaintea podului pentru pietoni care ducea la insula Theodore Roosevelt, spre Washington City. Era ora zece fără câteva minute, duminică dimineața, dar era la fel de întuneric de parcă ar fi fost seară și ploua cu găleata.

— Ai destul timp să mergi pe jos restul drumului, a spus șoferul camionului și i-a dat o pelerină albastră. Nu pot să te duc în oraș din cauza punctelor de control, dar doar treci podul și mergi apoi direct pe Constitution Avenue. Presupun că știi drumul.

Da, sigur că îl știa.

Și-a pus pelerina și și-a tras gluga pe cap.

— Dar tipul mort din cisternă? Ce o să faci cu el? Nu ți-e frică de ce s-ar putea întâmpla?

— Dacă mi-e frică?

Bărbatul a zâmbit ușor.

— Vom vedea! Probabil o să scap de el undeva pe traseu.

A deschis portofelul, cel pe care îl luase de la cadavru.

— Poftim, ăștia-s ai tăi!

I-a dat cei 1 700 de dolari și a păstrat restul, așa cum stabiliseră.

Doggie a băgat banii în buzunarul de la spate.

— Și astea, nu sunt ale mele.

A scos cele două desene ale milițianului din portofel și i le-a întins.

Ea s-a uitat la ele puțin și apoi le-a împăturit ca să nu se ude. Erau niște desene ușor șterse, cu o coloană și câteva linii curbate în fața ei. Nu-și dădea seama ce erau.

— Nu sunt ale mele, a zis ea, dar le-a pus totuși în geanta de plastic.

— Ai grijă de tine, doamnă! au fost ultimele lui cuvinte înainte ca vehiculul să pornească din nou spre nord, împroșcând apa cu roțile din spate.

„Doar treci podul și mergi direct pe Constitution Avenue”.

Doar, se exprimase șoferul. El habar n-avea. Problemele începeau să apară deja de la podul pentru pietoni. Erau soldați îmbrăcați cu pelerine la fiecare o sută de metri, care verificau oamenii în timp ce treceau, îngenunchind în ploaia torențială. Unele persoane erau oprite, li se punea o lanternă în față și erau percheziționate. Toate lumea trebuia să arate ce avea în genți, dar nu fuseseră interesați de geanta ei Fendi de plastic în care era un telefon mobil vai de capul lui și câteva desene ude, plus tot felul de accesorii pentru femei.

Nu au cum să fie interesați de cineva care arată ca mine, s-a gândit ea, rugându-se să nu i se pună o lanternă în față.

Observase afișele cu cele mai căutate persoane și acoperite cu folii de plastic pe care le țineau unii dintre soldați și le-a văzut din nou puțin mai încolo, prinse de balustrada podului. Erau multe poze, unele mai mici, altele mai mari. Era Michael K. Lerner, domnișoara B jurnalista, Moonie Quale, câțiva lideri de miliții și ea. Nu o bucura faptul că făcea parte și ea din acea galerie.

— Oprește-te! a auzit un soldat țipând din capătul podului.

Se uita fix la ea, cu lanterna îndreptată spre fața ei.

— Vino aici! a ordonat el și a apăsat pe butonul lanternei.

A scos un clic, dar nu s-a aprins. A scuturat-o și a încercat s-o aprindă de câteva ori, timp în care Doggie a simțit cum încep să-i tremure genunchii. Nu mai avea scăpare acum.

— A dracului tâmpenie! a bombănit soldatul, bătând lanterna cu podul palmei.

A încercat s-o aprindă iar, dar în zadar.

S-a uitat la ea cu ochii mijiți în timp ce ploaia curgea de pe glugă pe fața lui, apoi i-a zis băgând lanterna sub pelerină:

— Mergi mai departe!

Ceilalți soldați s-au uitat la ea scurt și i-au făcut și ei semn să treacă.

Se pare că au luat-o drept vagabondă. Era destul de adevărat, nu arăta chiar bine. Părul ei negru ca noaptea și țepos îi stătea lipit de cap; ce mai rămăsese din machiajul ei arăta ca naiba. Nu mai făcuse o baie de mult timp și drumul până la Five Forks și înapoi la Washington își lăsase amprenta pe costumul ei cenușiu murdar. Nu era ușor de recunoscut.

Când a traversat podul, nivelul de securitate era mult mai ridicat. Garda Națională stătea înșiruită pe drum de la

Watergate până la Lincoln Memorial. A auzit câțiva trecători comentând că era imposibil să traversezi parcul cu toți acei agenți sub acoperire și polițiști.

Fir-ar să fie! s-a gândit ea. Atunci exista o singură cale: pe aleea de pe malul râului până la strada K sau L. Trebuia să vadă cât de bine putea să ajungă de acolo până pe strada 8th. Trebuia să se miște.

•

A ajuns la poșta Washington D.C. în jurul orei unsprezece și a găsit ceva extrem de rar, și anume un telefon public care funcționa. S-a uitat la stratul de noroi care ajunsese să fie un model permanent pe cracii pantalonilor săi, a scuturat din cap și a apelat numărul direct al lui Wesley. Bineînțeles că era o idee proastă, dar dacă îi auzea vocea, căpăta susținerea morală de care avea nevoie acum. Nu putea să spună direct că încerca să intre în Casa Albă, dar el va înțelege la ce se referea. Era un bărbat inteligent.

Conversația a fost scurtă. A fost bine să-i audă vocea, exact așa cum sperase. Acum se aștepta ca el să ia măsurile de precauție necesare.

Zâmbetul de pe buze i-a dispărut când a pus receptorul la loc și a privit în jur. De fiecare dată când privea spre sud era întâmpinată de o priveliște sinistră. Toate străzile care duceau la universitate și la Casa Albă erau pline de uniforme negre și toți cei care se îndreptau în direcția aceea erau opriți și li se cerea buletinul. Cei mai mulți nu erau lăsați să treacă.

Deci au izolat zona din jurul Casei Albe. Bineînțeles. Delegația britanică nu trebuia să vadă nemulțumirea oamenilor. Elicopterul cu prim-ministrul și anturajul său urma să aterizeze pe gazonul Casei Albe în fața Biroului Oval. El rămânea în Biroul Oval până când venea elicopterul să-l ia din nou. Era foarte simplu.

Cu un control atât de strict în jurul Pennsylvania Avenue, a fost nevoită să ocolească spre nord, către Metro Center, în jurul Chinatown, și apoi în jos spre Barnes & Nobles. Mări pasul puțin, picioarele fleșcăindu-i de parcă avea terci de ovăz în încălțăminte. Respira greu ca un fumător înrăit, iar pelerina ei de ploaie și apoi și restul hainelor erau ude leoarcă. Nu era de mirare că lumea se holba la ea, la felul în care arăta. Cine ar fi fost atât de idiot să iasă afară pe vremea aia, îmbrăcat așa ca

ea și fără umbrelă? Cine altcineva în afară de o biată nebună care nu avea habar de nimic? *Biata fată,* spuneau privirile oamenilor în timp ce trecea în grabă pe lângă ei. Priviri ciudat de goale.

Orașul nu mai era ca înainte.

Pe măsură ce se apropia de Barnes & Nobles de pe F Street, lucrurile păreau complet normale. Prea normale, de fapt, și asta o neliniștea. Soldații stăteau aliniați cu veste antiglonț și uniforme de luptă un bloc mai încolo, dar nu și aici. Nici măcar nu erau polițiști care să patruleze. Câțiva clienți au intrat și au ieșit dintr-o librărie aflată la cincizeci de metri mai încolo, dar asta era tot.

Doggie a aruncat o privire spre ferestrele de la etaj ale clădirilor învecinate și a încercat să zărească o față alertată, dar nu era nimic neobișnuit nici acolo.

Ne așteaptă în librărie, bineînțeles. Nu te lăsa păcălită, Doggie Rogers, ești prea inteligentă pentru asta, și-a spus ea și a îmbrățișat zidul clădirii de lângă ea ca să scape de cascada ce curgea de pe jgheabul de pe acoperiș. Mai erau douăzeci de minute până când trebuia să se întâlnească cu T. Dacă planul ei va funcționa, va trebui să-l prindă înainte să ajungă la librărie.

Unde o să parcheze? s-a întrebat ea. *Pe strada Tenth?* Poate că ar trebui să rămână unde era. Dacă apărea în partea cealaltă a intrării de pe colț, avea să o ia la fugă spre el, deși șansele de a scăpa erau mici. Dar spera și se baza pe faptul că va veni dinspre nord. Probabil că de acolo va veni. Era mult mai ușor să găsească un loc de parcare acolo.

•

La ora douăsprezece fără zece minute, s-a așezat pe trotuar lângă zid, fără să acorde atenție bălții de sub ea. *Asta face o femeie vagabondă,* s-a gândit ea, pentru că asta era. Probabil că un căruț de cumpărături ar fi completat tabloul, dar atitudinea era cea mai importantă. Și-a pus bărbia pe genunchi. Așa putea să se uite în susul și-n josul străzii, mișcându-și doar ochii.

— Haide, T! a șoptit ea, încercând să-și relaxeze corpul.

Nu au trecut nici zece minute și a văzut un agent FBI camuflat jalnic apropiindu-se de ea dintr-un colț. Pelerina sa de ploaie neagră era aproape uscată încă, dar borul pălăriei era plin de apă. *Uite că vine G-man!* s-a gândit ea. *Mă întreb dacă i-a făcut semn cineva de la vreuna dintre ferestrele de sus.* A ridicat din

nou privirea, dar nu a văzut pe nimeni și a băgat mâna în geanta de plastic în timp ce-l urmărea cu coada ochiului. Doggie a căutat la fundul genții până când a găsit tușul de ochi într-un colț. Apoi i-a rupt vârful pe trotuar și l-a sfărâmat între degete. Tipul de la FBI se apropia repede.

Cu capul ascuns între genunchi, și-a pus mâna pe față și a împrăștiat substanța neagră în jurul ochilor, fredonând în timp ce făcea asta. Mai avea doar zece metri până la ea și deja începuse să-i vorbească când Doggie a lăsat capul pe spate și a lăsat ploaia să se ocupe de restul. O ustura, dar spera că va funcționa. Niciun machiaj nu putea să reziste prea mult în acele condiții.

Bărbatul a împuns-o ușor cu piciorul.

— Pot să văd un act de identitate?

Nu era o întrebare.

Ea s-a uitat la el, făcând ochii mari.

— Bună, frumosule! Ai zis că ți-ar plăcea să-mi vezi păsărică?

A încercat să pară puțin beată și a râs forțat, în timp ce inima îi bătea cu putere de frică. Apoi s-a uitat în jos la ploaia care cădea pe pavaj și a continuat să fredoneze.

— Nu poți să stai aici! a zis el, împungând-o încă odată cu pantoful.

— Auzi, amice, poate vrei să mă duci la un hotel? a întrebat ea tărăgănat. Sună bine pentru mine. Ți-o trag oriunde vrei tu.

S-a uitat la el supusă, cu gura căscată.

— O să ți-o trag așa cum nu ți-a mai tras-o nimeni niciodată. La naiba, ce bine arăți! Dă-mi o mână să mă ridic, bine?

El a clătinat din cap și a vorbit în microfonul de la rever.

— Ce să fac cu ea? a întrebat el. Trebuie să vii cu mine, i-a spus el, după ce a primit răspunsul în cască. Nu poți să stai aici.

— De ce nu? Unde ar trebui să mă duc?

— Trebuie să pleci de pe strada asta.

A târât-o dincolo de prima fereastră a librăriei, spre colț. La fel ca multe alte vitrine ale Barnes & Nobles, ferestrele se înălțau de la nivelul străzii până la al doilea etaj. Peste câteva minute, T va ajunge acolo și o va căuta. Dacă nu făcea ceva, căutarea lui va fi în zadar.

A încercat să-și tragă brațul, dar strânsoarea agentului FBI era fermă. Trebuia să o scoată de pe stradă, și repede. Acestea erau ordinele lui.

Când mai aveau cinci metri până la colț l-a zărit pe T, în drum spre liftul librăriei, purtând ceea ce pentru el era o geacă neobișnuit de comună. Până și cizmele de cowboy fuseseră înlocuite cu unele normale cu șireturi. Arăta palid, ca un om care nu mai dormise de câteva zile, dar în cazul lui T, nu puteai să judeci o carte după copertă. A observat cum analiza încăperea cu privirea obosită. Era un profesionist în timpul programului.

— Intru acolo! a țipat ea în urechea bărbatului.

— Ba nu! O să mergi și o să stai în duba de după colț.

— Trebuie să fac pipi. Mereu mă lasă. Am lucrat aici înainte, ai priceput? Așa că dă-mi drumul, tâmpitule, să intru!

El a încercat să o ignore în timp ce ea trăgea în cealaltă direcție. Dacă voia s-o ia cu el, trebuia să se lupte cu ea.

— Ascultă, trebuie să intru aici! Trebuie să fac pipi. Altfel o să fac în duba ta blestemată, bine? Nu-mi pasă ce zici tu.

A strâns-o și mai tare de braț.

— Hei, nemernic nenorocit, nu o să folosești forța cu o femeie, nu? a spus ea lăsându-se în jos pe trotuar. Trebuie doar să fac pipi, bine? Lasă-mă să intru și apoi o să dispar din cartier, bine? Dacă nu, putem s-o luăm de la capăt după ce ies. Bine?

A lăsat-o să alunece pe trotuar.

— Acum ce fac? a întrebat el în rever, apoi a dat din cap de câteva ori. Da, încă îl supraveghem pe tip. O caută. Da. În regulă.

S-a uitat în jos la ea.

— Deci pleacă de aici după ce termini, ne-am înțeles?

Nu îl mai interesa. Era un nimic.

Doggie a încuviințat din cap. Dacă înțelesese? Perfect!

•

A simțit zeci de ochi privind-o când s-a apropiat de lift. Era greu de spus dacă din pricina înfățișării sale bizare sau pentru că îi auziseră pe ea și pe agentul FBL Probabil amândouă. În orice caz, se purtau multe căști în acea librărie – asta era clar.

La jumătatea drumului spre lift, La văzut pe T care se uita prin secția cu cărți de știință. La un moment dat, i s-a părut că se uita fix la ea, și femeia ridică mâna puțin de pe balustrada de cauciuc. Dar apoi privirea lui s-a îndreptat spre ferestre. *La naiba, nu m-a recunoscut!* s-a gândit ea. Măcar să aibă răbdare. În orice caz, nu putea să-l contacteze acum. „Încă îl supraveghem pe tip”, spuseseră ei.

La al doilea etaj, a trecut în grabă printre rafturile cu DVD uri până la toaletă. Nu se prefăcea, chiar avea nevoie. Dacă ar fi fost târâtă în duba poliției, probabil că amenințarea ei ar fi devenit realitate.

În toaleta femeilor a dat peste o femeie care își usca mâinile în fața oglinzii. O femeie elegantă și feminină, ca multe alte cliente de la Barnes & Nobles, asta dacă ignorai legitimația FBI pe care o ținea la curea.

Erau agenți peste tot.

Doggie s-a uitat în oglindă în timp ce a trecut. Nu era ciudat că nu puteau s-o recunoască, abia dacă se recunoștea și ea. Ce priveliște dezastruoasă și demnă de milă. Ca un șobolan încolțit, exact așa arăta. Și exact asta era.

S-a așezat într-una dintre cabine. Următoarele zece minute aveau să arate dacă aventura ei avea să aibă succes. Zece minute înfiorătoare, de importanță capitală. Dacă o arestau, avea de dat multe răspunsuri. Probabil că avea să supraviețuiască, într-un fel sau altul, dar pentru tatăl ei, totul se va termina. Așa că nu avea de ales decât să continue. Trebuia să ajungă la Casa Albă. Acesta era următorul obstacol de trecut.

Și în timp ce stătea acolo și se supunea legii naturii, și-a dat seama cum va proceda. Era atât de simplu. Dar trebuia neapărat să plece din librărie împreună cu T. Altfel nu va funcționa.

Și-a șters fața cu hârtie, încercând să nu șteargă și tușul de ochi.

— Da, e tot la baie, s-a auzit vocea șoptită a femeii dincolo de ușă. Da, o să fiu cu ochii pe ea… Nu, în rest nimic… Da, sunt pregătită!

Ești pregătită pe naiba! s-a gândit Doggie. Apoi și-a ridicat pantalonii uzi și a scos o bancnotă de o sută de dolari din geanta de plastic.

A trecut pe lângă femeie fără să se uite la ea și a ieșit din toaletă, lăsând urme de apă până la cafeneaua din spate, unde a cerut un ceai la tejghea. Chelnerița s-a uitat la ea de două ori înainte ca privirea să i se oprească asupra bancnotei care îi era întinsă.

— Dă-mi și sandviciul ăla de acolo! a zis Doggie, arătând cu degetul.

A luat câteva guri de ceai și nu a simțit că s-ar uita cineva la ea. După câteva mușcături din sandvici, a trecut pe lângă secția cu cărți pentru copii și a ales o carte în drum spre lift, uitându-se tot timpul după șeriful din districtul Highland.

Dar T nu se vedea nicăieri și a simțit cum crește panica în ea, uitându-se la ceas. Nu era încă douăsprezece și zece. Nu avea cum să fi plecat deja din librărie, pentru numele lui Dumnezeu.

S-a uitat în toate direcțiile calmă în timp ce se îndrepta spre casă pentru a plăti, dar nu era acolo.

Apoi a luat o carte de pe masa cu apariții noi și s-a prefăcut că se uită peste ea în timp ce angajații o priveau să vadă dacă deranjează ceva. Știa că unul dintre vânzători avea să o dea afară în curând dacă nu avea grijă.

În spatele ei, un agent cerceta camera și în fața ei unul se uita pe geam. Femeia de la baie stătea acum în dreptul liftului, cu ochii spre intrare. Erau în alertă și ea stătea aici ca o sperietoare de ciori, în văzul lumii, și totuși nimeni nu bănuia nimic. Era lebăda care se transformase în rățușca cea urâtă.

Te rog, T, vino, vino, oriunde ai fi! l-a implorat ea în gând și a pus din nou cartea jos. Apoi s-a îndreptat spre un colț în care stătea un cuplu de bătrâni care vorbeau încet, răsfoind o carte mare. Au plecat de acolo când au văzut-o.

Dacă ies afară să îl caut, nu o să mă mai lase să intru iar, s-a gândit ea. Dar dacă chiar plecase?

A mers pe lângă lift și apoi în spatele librăriei. Câțiva tipi care păreau agenți stăteau pe acolo, dar și au plecat când s-a apropiat de ei.

Apoi a renunțat și s-a îndreptat spre intrare. T plecase. Era cel mai groaznic lucru care se putea întâmpla.

Ploua și mai tare afară. Agentul FBI se dusese să se adăpostească și de pe jgheaburi curgeau râuri. Trebuia să ajungă la Market Square peste trei sferturi de oră ca să se vadă cu Bugatti, dar făcea doar câteva minute dacă mergea pe jos drept spre piață. Dacă trecea pe lângă parcarea de la Metro Center și mai departe prin cartierul Franklin Square, câștiga timp și ajungea mai devreme ca să încerce să-l oprească pe Bugatti să nu intre în ceainărie. Poate avea noroc și-l zărea pe T pe drum. Spera asta din tot sufletul.

S-a uitat în spate să vadă dacă o urmărea cineva, dar strada era pustie. A grăbit pasul, uitându-se pe străzile pe care trecea, dar nici urmă de T.

Mintea ei era plină de gânduri. T dispăruse de la Barnes & Nobles. Agentul spusese că îl țineau sub supraveghere; poate se gândiseră că o să-i aducă la ea. Poate că nu era o idee atât de bună să-l găsească pe T, dar un lucru era sigur: nu va fi ușor să intre la Casa Albă fără el. Poate Bugatti va reuși să o ajute în schimb, dar în momentul de față nu mai știa nimic.

A mai aruncat o privire în spate. Un bărbat mergea aplecat, pe partea cealaltă a străzii, la cincizeci de metri în urma ei. Nu-l putea vedea bine din cauza ploii, dar nu avea de gând să riște. A început să meargă puțin mai repede și s-a îngrozit când a observat că acum mai era un bărbat care mergea în spatele primului. Până să ajungă la judecătorie, s-a gândit să renunțe la întâlnirea cu Bugatti. Dar cum? Era responsabilitatea ei să-l avertizeze.

Nu se simțise în apele ei din clipa în care pusese piciorul pe podul pietonal care traversa râul Potomac, dar acum chiar îi era frică. Bărbatul din spatele său era ca o ceață care putea s-o învăluie în orice moment. Sau alt bărbat putea să apară brusc în fața ei. Se spune că majoritatea prizonierilor din lagăre deveneau pasivi cu cât erau ținuți mai mult timp în captivitate și că suferințele zilnice trezeau speculații legate de probabilitatea propriei lor morți. Știa că aceasta era una dintre ciudățeniile naturii, în care cei sărmani și condamnați își găseau pacea resemnându-se cu soarta lor. Dar înainte de acel punct era o perioadă limitată de timp în care frica prelua controlul, în care omul supraviețuia suficient de mult ca să-și închipuie că va găsi o cale de scăpare, ca să-și dea apoi seama că se înșelase.

Exact asta era starea în care se afla Doggie în timp ce traversa Indiana Avenue, cu doi bărbați pe urmele sale.

De ce nu renunți, pur și simplu? Această întrebare evidentă îi acapara din ce în ce mai tare mintea. *Market Square e în capătul Indiana Avenue, dar acolo este și sediul FBI. Oamenii ăștia sunt pe terenul lor. Se joacă de-a șoarecele și pisica și așteaptă să îți vadă următoarea mișcare înainte să atace,* s-a gândit Doggie.

— Adună-te! a zis ea cu voce tare.

Trebuia să-l avertizeze pe Bugatti dacă putea. Apoi va vedea ce se va întâmpla după aceea.

Acesta a fost momentul în care a început să se gândească că poate nu merita să facă toate astea. Când a ajuns din nou la Market Square era din nou în punctul de unde plecase, la câteva sute de metri distanță de Barnes & Nobles. Dacă apărea în locul în care cel mai probabil deja știau că o aștepta John Bugatti, probabil nu va fi atât de greu să pună totul cap la cap. Era o idee proastă să își forțeze norocul – simțea asta. Nu, nu ar trebui să te confrunți cu același adversar de două ori la rând.

Așa că s-a oprit și s-a întors.

Primul bărbat era acum la doar douăzeci de metri de ea. Avea s-o prindă din urmă dacă nu începea să alerge. Ploaia îl udase până la piele și nu părea să îi placă asta. Apoi a ridicat capul și s-a uitat fix la ea.

Era T.

Îi venea să urle de bucurie când l-a văzut, făcându-i semn cu capul spre spate.

— Urmează-mă îndeaproape! a șoptit el când a trecut pe lângă ea.

Respirația lui se auzea precum un sistem de ventilație stricat.

A mers cu trei pași în urma lui spre Market Square, traversând harta lumii care era gravată pe suprafața de granit a pieței. Apoi a ridicat privirea spre 8th Street, către ceainăria Teaism. Nu era nici urmă de Bugatti. S-a uitat la ceas. Era încă prea devreme.

S-au întors pe bulevardul Pennsylvania către Capitol, cu celălalt bărbat în urma lor, și apoi au luat-o pe 6th Street. Doggie s-a uitat iar în spate. Tipul dispăruse, așa că l-a ajuns din urmă pe T.

Nu s-a uitat la ea. În schimb a scos un pachet de țigări din buzunarul de la haină și a încercat să aprindă țigara în ploaia torențială. Nu a reușit.

— Trebuie să mă întâlnesc cu John Bugatti pe Market Square acum, a șoptit ea. Ce să fac?

— Nu o face! Toată poliția e pe urmele noastre. Trebuie să înțelegi că suntem urmăriți tot timpul. Doar vino cu mine!

— Dar tipul care ne urmărea a dispărut.

— Ei nu dispar niciodată.

— După noi venea?

— Tu ce crezi? El și amicii săi mă urmăresc de când am plecat de la Barnes & Nobles.

— Eu tocmai l-am văzut. Unde e acum?

— Stă, ne privește puțin mai de departe, dar o să-l pierdem, la fel ca pe restul. Vino, dar păstrează distanța.

•

Când au ajuns pe gazonul dintre tribunale, lui T i-a venit brusc o idee. Au făcut un salt și se aflau de cealaltă parte a tribunalului. A cercetat zona în timp ce mergea și apoi a trecut rapid pe partea cealaltă a drumului.

— Urmează-mă îndeaproape, bine! Nu te gândi. Fă cum îți spun eu!

Ea a încuviințat din cap. Începea să simtă epuizarea. Cum naiba putea un bărbat atât de slab să păstreze ritmul acela?

— Ești pregătită? a întrebat el, înainte s-o ia la goană pe H Street ca și cum era hotărât să câștige un maraton.

Apoi a împins-o între două mașini parcate, a băgat ceva în încuietoarea portbagajului, l-a deschis, a împins-o în el și apoi s-a strecurat lângă ea, după care a închis portbagajul.

Brusc, universul ei era o fantă de lumină, ploaia care bătea în portbagaj și respirația șuierătoare a lui T. Apoi a simțit în ce poziție proastă stătea și cât de ascuțite erau oasele lui T. Era al naibii de inconfortabil. Probabil că scosese un mic sunet, pentru că T a făcut „Șșș”, și apoi a auzit pașii grăbiți ai unor oameni pe stradă. Mai întâi o pereche de pași, apoi mai multe. Unii bărbați vorbeau între ei, dar era imposibil să audă ce spuneau.

Au stat așa un timp, până când au auzit vocile scăzând în intensitate.

— Nu pot să stau așa prea mult timp, T! a șoptit ea. Genunchiul tău mă înțeapă.

— Mai stăm aici cel puțin zece minute. Încă sunt în zonă.

— Eu nu aud nimic.

El a încercat să își tragă genunchiul mai aproape de corp. Câteva minute mai târziu, au auzit și mai mulți pași și voci, apoi s-a lăsat liniștea.

— Încă două minute, a spus el. Ei cred că am fugit cu o mașină. Tocmai au auzit una luând-o pe H Street.

— I-ai auzit zicând asta? Eu nu!

Șeriful a continuat să aștepte.

Brusc, a împins portbagajul ca să-l deschidă. Au revenit în ploaia torențială.

— Bătrânul Buick[31], a spus el, mângâind mașina odată ce au ieșit din ea. Trebuie să ne întoarcem. Grăbește-te! i-a spus el, trăgând-o spre tribunal. Aia de acolo, adăugă bărbatul, când au ajuns în fața tribunalului.

A arătat spre o mașină de poliție rablagită. Deci acolo parcase.

Destul de inteligent, s-a gândit ea, în timp ce T a deschis portiera și a împins-o pe bancheta din spate. Doggie s-a uitat pe geamurile aburite la douăzeci de mașini de patrulă ca a lui care erau în parcare. Bun camuflaj.

S-au lăsat în jos pe banchetă ca să nu fie văzuți de afară și T i-a dat o cârpă ca să se usuce.

— Slavă Cerului că *tu* m-ai urmărit, T! Dar ce s-a întâmplat de fapt? Când m-ai văzut?

T și-a trecut degetele prin păr și a găsit un pachet de țigări aproape gol, dar uscat, în torpedo.

— Te-am văzut de la primul etaj în Barnes & Nobles când te târa agentul ăla după el pe stradă.

— Cum m-ai recunoscut?

— Nu te-am recunoscut până când nu ai ridicat mâna când ai mers spre lift.

Ea și-a dus mâna la piept.

— Ai văzut asta! Dar… unde ai plecat?

— Am dispărut pe stradă. Ești căutată de poliție, să știi.

— Da, așa se pare. Fug ca să-mi salvez pielea de douăzeci și patru de ore.

— Da, îmi pare rău, dar eu am aflat abia azi-noapte când am parcat aici. Se pare că au transmis un buletin informativ la radioul poliției toată ziua ieri. Spune-mi exact ce naiba s-a întâmplat.

Cât timp i-a povestit totul pe scurt, el a fumat o țigară întreagă.

— Ok, mă opun total să mergem în apropierea Casei Albe, Doggie! Din mai multe motive.

— Mă tem că tot va trebui s-o fac, T! Dar mai întâi trebuie să-l contactez pe Bugatti. Ai un telefon?

---

[31] Marcă de mașini americană (n.tr.).

S-au auzit sirene de poliție din diferite direcții în timp ce el i-a dat telefonul.

Ea a scos hârtiuța lui Bugatti pe care o băgase în statuia lui Buddha și a tastat numărul lui Danny.

— Alo? a răspuns imediat o voce.

— Eu sunt, a zis ea, și persoana cealaltă a închis.

— Ce conversație scurtă! a comentat T și și-a mai aprins o țigară.

Ea s-a uitat în jos și a dat cu piciorul într-una dintre multele doze goale de bere și de suc acidulat.

— Da, scuze pentru dezordine! a spus el încet. Am stat aici toată noaptea, încercând să mă gândesc.

Ea a încuviințat din cap. Nu-i păsa de gunoiul din mașina de poliție a lui T.

— Iubitul lui Bugatti a încercat să mă avertizeze, sunt sigură de asta, a zis ea. Poate că are telefonul ascultat. Poate că deja au ajuns aici.

— Eu aș crede varianta a doua, dacă aș fi în locul tău.

— Dumnezeule, T, ce ne facem? Poate că îl arestează pe Bugatti chiar în timp ce vorbim.

— Nu ai ce să faci... Doar ascultă!

A auzit ecoul sirenelor răsunând din zidurile impresionante ale tribunalului. Nu, nu aveau ce să facă.

— Doggie, am vrut să te avertizez, pentru că este o acțiune mult mai amplă și mai periculoasă decât îți imaginezi tu.

I-a povestit evenimentele din ziua precedentă. Ea l-a întrerupt când a venit vorba despre copilăria lui Sunderland și despre conversația sa cu tatăl adoptiv al lui Sunderland.

— Deci bănuiești că Sunderland este în spatele întregii povești, a zis ea încet.

— Absolut!

— Și eu și John Bugatti bănuim asta.

— Ascultă un om bătrân, Doggie! Nu s-a petrecut nimic din întâmplare aici: acuzațiile împotriva tatălui tău, asasinarea lui Mimi Jansen, încercarea de asasinare a președintelui, toate lucrurile oribile care s-au petrecut peste tot în țară, măsurile nedrepte folosite împotriva membrilor guvernului și ai Cabinetului, alegerea oamenilor „de încredere” din jurul președintelui. Sunderland e în spatele tuturor acestor lucruri. Pentru mine e din ce în ce mai clar asta.

— Am și eu niște teorii despre crima în sine.

— Și eu la fel, dar hai să luăm o pauză cu asta, altfel o să irosim timp.

— Te gândești la tatăl meu?

T a tras din țigară prelung.

— Nu. Ba da, și la el, desigur, dar mai întâi trebuie să punem niște întrebări despre noi și despre alții, înainte să știm care va fi următoarea noastră mișcare.

— Ce întrebări? Sunt multe.

— Ce mă întreb eu este: de ce?

Și-a stins țigara într-o scrumieră arhiplină.

— De ce ce? De ce face Sunderland asta?

El a încuviințat din cap.

— Vrea să fie președinte.

— Și eu cred asta, a fost de acord T, și cu toate păcatele pe care le-a comis, ăsta e singurul mod în care poate face asta. Și va funcționa, dacă nu îl oprim. Îți dai seama de asta, nu?

— Cum va funcționa?

— Lyndon B. Johnson a devenit președinte, la fel și Gerald Ford.

— Dar Jansen nici nu a murit, nici nu a demisionat.

— Nu, încă nu. Dar ceva îmi spune că o să se întâmple azi. Uită-te la orașul ăsta. E plin de tensiune. Sunt mii de oameni înarmați îmbrăcați în civili. Sunderland trebuie să facă asta înainte ca întreaga țară să se ducă de râpă.

— Deci crezi că Jansen va fi omorât azi și că Sunderland așteaptă să îi ia locul?

Doggie a tras aer adânc în piept.

— Dumnezeule, T! Toată lumea crede că Sunderland îi e loial lui Jansen. Cum o să poată evita să fie tras la răspundere pentru faptele lui Jansen după? Cum o să convingă pe cineva să-l aleagă pe el drept succesor al lui Jansen? Nu îi va fi ușor.

— Ascultă, Doggie, Sunderland va anula imediat starea de urgență. Va susține că în tot acest timp a încercat să-l oprească pe președinte. Că tocmai a primit dovezi extrem de incriminatorii cum că președintele a făcut abuz de putere pentru a provoca starea de urgență. Că Jansen era bolnav la cap. Că atacurile lunetistului din New York, atacurile de la școală, totul, au fost provocate de el.

— Nu va ajunge prea departe. Se va dovedi totul!

— E pregătit pentru asta, crede-mă! Va găsi oameni care să îi susțină afirmațiile. Oameni importanți.

— Nimeni de la Casa Albă.

— Da, așa cred, deși s-ar putea ca nici ei să nu știe încă.

Deși încă era udă și temperatura din mașină era aproape de zero grade, a început să transpire.

— Da, ai dreptate! O să dea vina pe Jansen pentru toate, cu excepția uciderii propriei sale soții. De asta trebuie să moară tatăl meu. Atunci totul va fi rezolvat.

— Da. Tatăl tău a fost util pentru Sunderland. Și acum Sunderland se va asigura că nimeni nu va putea pretinde că a falsificat procesul tatălui tău după ce a devenit președinte.

— Ce vrei să spui?

— Mortimer Deloitte, procurorul, a dispărut. Sunt sigur că era plătit de Sunderland. Au fost prea multe lucruri neterminate în cazul ăla. De exemplu, cine l-a împușcat pe Toby O'Neill. Faptul că Deloitte nu a investigat acest aspect nu a fost o greșeală procedurală. A făcut-o intenționat.

— Dumnezeule! Dar o să-l găsească pe Deloitte, nu?

— Nu în viață, dacă mă întrebi pe mine.

— T, trebuie să ajungem la Casa Albă. Trebuie să vorbim cu Jansen.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Nu vom reuși să intrăm. Prim-ministrul britanic va sosi peste puțin timp. Toți sunt în alertă. O să te aresteze imediat dacă încerci.

— Ascultă, T, ce naiba putem să facem? A mai rămas foarte puțin timp. Vrei să depunem plângere la Comisia Drepturilor Omului de la Haga mai întâi?

Ea a ridicat o mână ca să-l oprească să răspundă. Oricum era clar că nu știa ce să zică.

— O să mă ajuți să intru în Casa Albă, și cu asta basta. Spune că m-ai prins și că mă aduci la ei. Încearcă să-ți imaginezi. Ai uniforma de polițist sub geaca asta amuzantă, nu? De ce să nu te creadă? O să-l sunăm pe Wesley și o să îi spunem ce se întâmplă. Haide, hai s-o facem acum!

— Am auzit în dimineața asta că Marvin Gallegos a fost găsit și împușcat de autorități.

— Bine, știu că am mai auzit numele ăsta înainte, dar nu-mi aduc aminte acum cine e. E important pentru noi?

— Era cameramanul lui John Bugatti. Cel care a scăpat camera în timpul asasinatului și a lăsat-o să filmeze în continuare.

Ea a dat din cap. Acum își aducea aminte de el. Nu avusese prea multe de spus ca martor.

— Da, dar nu a fost nimic util în înregistrarea aia.

— Ba da, a fost! Eu cred că a dovedit că tatăl tău a plecat să aducă un pahar cu apă și l-a scăpat când s-a întors, așa cum a susținut el. Înregistrarea a fost falsificată.

— De unde știi asta?

— Am văzut filmulețele. Se vede unde au modificat.

A simțit un fior pe șira spinării.

— Vrei să spui că Gallegos a fost omorât ca să fie siguri. Ca să nu poată ajuta la analiza înregistrărilor în cazul în care deveneau relevante mai târziu.

— Până în acel moment, ei ar fi editat înregistrările pe alocuri și el ar fi putut să vadă asta. Ar fi fost un martor periculos. Ei spun că lucra cu milițiile și că din acest motiv a fost împușcat.

— Și tu crezi că o să facă la fel cu mine și cu tine dacă ne apropiem de Casa Albă.

— Cam așa ceva. Absolut!

— Dar Bugatti?

T și-a stins și cea de-a doua țigară.

— Nu putem face nimic, Doggie! Îmi pare foarte rău să spun asta, dar așa stau lucrurile. Va trebui să încerce să aibă singur grijă de el.

Ea și-a îngropat fața în mâini. Fiori reci ca gheața au început să-i străbată din nou corpul.

— Deci tu crezi că vor încerca să înfăptuiască asasinarea astăzi?

— Așa ar avea logică.

— Atunci trebuie să mergem acolo. Pentru binele tatălui meu și pentru binele întregii țări. Dacă tu nu mă ajuți, T, o s-o fac singură, vorbesc serios!

— Chiar așa?

T a clătinat din cap, a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos cheile de la mașină. A scuturat pachetul de țigări și a scos-o pe ultima.

— Atunci o s-o facem cu stil! a zis el și a întors cheia în contact.

Brusc, încă o voce se alătură corului de sirene de poliție.

Capitolul 38

Noaptea fusese milostivă cu el. Dacă nu ar fi fost acel motociclist pe nume Sean, John Bugatti ar fi zăcut lângă Tom Jumper în morga Front Royal sau oriunde l-ar fi dus, era sigur de asta.

În afară de a încerca să supravieţuiască, îşi cântărise opţiunile în timp ce goniseră prin pădurile din Virginia. Poate că cel mai bine ar fi fost dacă dispărea complet, dacă se ascundea în locuri abandonate alese la întâmplare în care să doarmă ziua şi apoi noaptea să se îndrepte spre nord. Dacă era cineva care cunoştea pericolele, el era acea persoană, aşa încât avea şanse mai mari să le evite. Şi dacă putea să meargă pe jos cam douăzeci şi cinci de kilometri în fiecare noapte – ceea ce nu era atât de imposibil – şi-şi menţinea rezerva de medicamente, putea să ajungă la Miami în câteva luni. În Miami cunoştea mulţi cubanezi exilaţi, inclusiv pe unii care l-ar putea ajuta să ajungă în ţara lor natală. Întotdeauna îi plăcuse Cuba.

Dar apoi a revenit la realitate, aducându-şi aminte de faptul că boala îl slăbea încet-încet şi dându-şi seama cât de greu era să-şi ignore conştiinţa.

John şi Sean au ajuns la Brickyard Road, în apropiere de Great Falls, când soarele era pe cer de o jumătate de oră. Au oprit în dreptul a trei vehicule militare uşoare şi au fost întâmpinaţi de opt bărbaţi bine făcuţi, în uniforme militare. Imediat l-au salutat pe salvatorul lui Bugatti ca şi cum era superiorul lor. Judecând după oboseala de pe feţele lor, aşteptaseră ceva timp, iar Sean nu avea de gând să-i lase să mai aştepte. Din cât a putut John să audă din conversaţia lor cu voce joasă, trebuiau să se întâlnească cu alte două grupuri în „Cairo” şi data de şase octombrie a fost menţionată din nou. Astăzi era douăzeci şi nouă martie, aşa că data însemna altceva, dar ce anume?

În timp ce Sean s-a schimbat în uniformă, oamenii săi l-au chestionat cu privire la identitatea lui John şi la motivul pentru care se afla acolo. Era clar că prezenţa lui îi nelinişte, până când Sean le-a povestit despre evadarea lor şi despre faptul că John era cât pe ce să-şi piardă viaţa în timp ce participa la

emisiunea de la radioul pirat al lui Tom Jumper. Apoi câțiva dintre ei l-au recunoscut și vreo doi chiar au încuviințat din cap. Ascultaseră emisiunea și știau și ei că Jumper era mort.

— Unde te duci? l-a întrebat unul dintre ei pe John și el i-a explicat.

— Ceainăria aceea e exact lângă clădirea FBI-ului, te-ai gândit la asta? a întrebat altul. Ești căutat, crezi că e înțelept să faci asta?

— Putem să-i dăm lui asta, nu?

În acel moment a venit un soldat cu un pachet transparent în mână pe care tocmai îl scosese din vehiculul său.

— Oricum nu se potrivește niciunuia dintre noi.

— Ce e asta? a întrebat John, întorcându-se spre Sean și văzând brusc un alt bărbat: o altă pieptănătură, o mustață falsă și o privire autoritară care îi putea face pe oamenii săi se arunce de bunăvoie în ghearele morții.

— Așteaptă aici, Bugatti! a spus Sean cel transformat. Peste două ore o să fii luat și dus în oraș, bine? Și ține minte: nu m-ai văzut niciodată. Să urmezi instrucțiunile șoferului, o să îl instruim înainte să vină să te ia.

S-a întors apoi spre oamenii săi.

— Câți lipsesc?

— Ronnie Benson și Shooter, a răspuns unul dintre ei.

Sean a dat din cap.

— Bine, Shooter s-a dus direct la locul de întâlnire, iar Ronnie va trebui să aibă singur grijă de el. Putem să ne descurcăm și fără el.

I-a dat lui John o palmă peste spate în semn de despărțire și s-a urcat pe locul din față în primul vehicul.

Unul dintre soldați i-a dat lui John o bere Budweiser și un sandvici, iar apoi unitatea a plecat.

În punga de plastic transparentă a găsit o uniformă de ofițer de culoare verde-cenușiu de la Marlow White. Era nouă, evident, cu nasturi din alamă, benzi negre pe braț și dungi pe pantaloni, plus o varietate de medalii. Nu avea idee ce reprezentau; puteau fi ale unui general în marina medicală sau ale unui băiat care cânta în cor pe un submarin, din câte știa. John nu fusese niciodată în armată, dar avusese iubiți din armată. Nu, nu era nimic mai sexy decât un bărbat în uniformă și acum era și el unul dintre ei.

Și-a golit buzunarele și a pus obiectele, o batistă, telefonul pe care nu îndrăznise să-l folosească și banii pe care i-i dăduse Danny, pe un ciot de copac acoperit cu mușchi de la marginea drumului, împreună cu hainele sale de civil împachetate. Apoi și-a pus uniforma și a încercat să-și imagineze cum arăta. Era sigur că nu era la fel de puternic precum băieții după care alerga înainte.

A pus banii în buzunar și s-a gândit să arunce telefonul în tufiș, dar l-a pus totuși în buzunarul interior al uniformei, s-a așezat pe hainele sale vechi și a început să-și maseze glezna rănită. Ce bine că începuse să se dezumfle. Săritura din duba de transmisiune radio ar fi putut avea consecințe mai grave. Și-a mișcat glezna încet și a încercat să se gândească.

Menționaseră acea dată, șase octombrie, o dată care cu siguranță însemna ceva. Undeva într-un colț ascuns al memoriei sale știa ce. Informația era acolo, așteptând să fie adusă la suprafață.

•

A fost luat de un jeep și el și șoferul au străbătut drumuri prin păduri și străzi secundare fără să scoată un cuvânt.

La un moment dat, șoferul i-a dat un act de identitate și John l-a luat cu teamă.

Pe el scria: „Tony Clark, maior, 54 ani, medic militar”, pe lângă alte câteva informații. Chiar trebuia să-l arate, dacă i se cerea? Nu semăna deloc cu acel maior Clark. Oamenii ăștia își băteau joc de el.

Exact când era pe punctul de a protesta, șoferul tăcut a arătat spre o cutiuță de pe scaun. John a deschis-o și a dat peste tot felul de lucruri care l-ar fi încântat pe orice actor de teatru care trebuia să se schimbe rapid în mai multe personaje. A oftat și a ajustat oglinda retrovizoare. Era bine dacă peruca i se potrivea și mustața nu-i cădea.

În cele din urmă a fost lăsat la parcul Staunton și de acolo s-a îndreptat spre centrul Washingtonului pe jos, în timp ce cerul se întuneca din ce în ce mai mult și stropi de ploaie îi picau pe umeri. Câțiva soldați l-au salutat pe drum și el i-a salutat la rândul lui.

A ajuns până la ambasada canadiană și încă nu i se ceruse să se identifice. Măcar dacă putea să continue așa și să nu aibă nimeni nevoie brusc de expertiza sa medicală – ceea ce nu era

imposibil. Era o atmosferă amenințătoare, un sentiment de violență iminentă. Oricine putea să fie rănit cu ușurință, nu era greu să asociezi acest regim cu unul care își menținea autoritatea prin intermediul armelor. Erau vehicule militare peste tot. În unele locuri, străzile erau blocate cu sârmă ghimpată și soldații cu arme automate îi întorceau din drum pe pietoni, în timp ce aceia cărora le era permis să treacă măreau pasul, cu chipurile îngrijorate. În rest, totul era ciudat de tăcut, ca un teren de luptă înainte de răsărit când trupele ascunse în tranșee așteaptă ordinul să atace.

•

Până a ajuns în Market Square, începuse să plouă al naibii de tare și mustața lui amenința să se desprindă de câteva ori. S-a uitat la ceas și a observat că ajunsese cu cel puțin o oră și jumătate mai devreme. *Pot s-o aștept pe Doggie în ceainărie,* s-a gândit el, cu uniforma udă lipită de corp. Mergând încă puțin șchiopătat din pricina căzăturii, a intrat în clădirea roșie care găzduia ceainăria Teaism și a dat din cap prietenos spre manager, un tip de origine mexicană pe care îl chema Roberto. Lui John întotdeauna îi plăcuse aici.

— Dă-mi un burger cu stridii și un ceai colong, a cerut el și s-a așezat pe un scaun înalt de lângă geam.

De acolo putea vedea zona Residences în care locuia Wesley. Oare de asta alesese ea acest loc de întâlnire? Va veni și Wesley?

A mușcat de câteva ori din mâncare și s-a uitat în jur prin restaurantul frumos decorat. Doi tineri sportivi hispanici, cu șepci de baseball negre pe cap și mustăți subțiri, stăteau în spatele tejghelei din lemn de tec, glumind relaxați. Era evident că erau frați. Bugatti a devorat priveliștea umerilor lor lați și a stat din reflex mai drept, scoțându-și pieptul în față.

În afară de el și de personal, mai erau doar trei clienți, bărbați albi cu buzele strânse, trecuți de patruzeci de ani și îmbrăcați în cămăși de culoare albastru-deschis, care stăteau la aceeași masă, fiecare cu câte o ceașcă în fața sa. Nu *par a fi băutori de ceai,* s-a gândit John și s-a uitat din nou pe geam, de data aceasta la cafeneaua Atlantic de peste drum. A observat câteva siluete neclare care se uitau prin geamurile stropite de ploaie. Din cât a putut să vadă, arătau exact ca oamenii care stăteau la câțiva metri de el. Apoi a cercetat cu privirea strada până la

intrarea în parcarea subterană de la Lansburg Building. „Înălțime: doi metri” era scris deasupra și sub indicator o dubă de culoare albastru-închis bloca benzile de intrare și ieșire. Nu aveau cum să stea acolo o veșnicie, și-a spus el, așa că s-a uitat peste meniu. Nu mai fusese de câtiva ani aici și prețurile erau în mare parte neschimbate. *Un local bun,* s-a gândit el, ridicând din nou privirea și văzând un bărbat ieșind din duba albastru-închis. Avea peste patruzeci de ani și era și el îmbrăcat într-o cămașă albastru-deschis, de data aceasta cu un sacou gri care a devenit rapid negru în ploaie.

John a întors încet capul spre cei trei bărbați cu ceștile cu ceai. Niciunul nu se mișcase niciun centimetru de când intrase el. Apoi încet, foarte încet, s-a uitat pe partea cealaltă a drumului. Nici siluetele blurate ale bărbaților din cafeneaua Atlantic nu se mișcaseră.

În acel moment i-a trecut un gând prin minte. A împins puțin farfuria, s-a șters la gură cu șervețelul, s-a ridicat și a trecut cu nonșalanță pe lângă cei trei bărbați, coborând pe scările de oțel către toalete. Nu s-au uitat la el. Nu au făcut nimic.

A ignorat micul acvariu cu pești koi de la baza scărilor și s-a îndreptat spre toaleta bărbaților.

E ceva în neregulă, s-a gândit el, uitându-se în gol în chiuveta masivă. *Ce s-ar întâmpla dacă aș încerca să-l sun pe Danny?* A clătinat din cap ca să alunge acea idee.

Dar ce altceva să fac? s-a întrebat el. *Sunt toți acei oameni acolo sus care așteaptă, la naiba! Și au destul timp.* S-a uitat în oglindă și a văzut că mustața stătea la locul ei. Slavă Cerului, nu era ușor de recunoscut. Detalii mici precum noua coafură și sprâncenele remodelate cu siguranță contau.

Trebuie să plec de aici, dar mai întâi trebuie să o avertizez pe Doggie. Ori pe ea, ori pe mine mă așteaptă. Și-a cântărit opțiunile și a simțit un fior de gheață în stomac. Dar cum s-o avertizeze? Nu avea numărul ei de mobil și nu avea habar unde se afla. Așa că nu avea de ales decât să-l sune pe Danny și să afle dacă îi dăduse cumva vreo altă instrucțiune. Și dacă nu, lucrurile aveau s-o ia razna. Tipii de sus nu așteptau degeaba.

A deschis telefonul și a apelat numărul. *Trebuie să mă mișc rapid,* și-a spus el. Avea timp numai cât să primească un mesaj de la Danny, dacă exista vreun mesaj, și apoi să plece din ceainărie.

Bărbatul a răspuns aproape imediat.

— Salut, Danny Boy! a zis el, dar Danny nu a răspuns. Tu ești? E vreo problemă?

L-a auzit pe Danny la telefon. După ce ai stat în același pat ani de zile cu o persoană, modul de a respira al partenerului tău îți rămâne întipărit în minte. Era Danny, și totuși nu era el.

— Nu, n-am nimic, dormeam! a zis Danny.

Suna destul de natural, dar în mintea lui John s-au aprins beculețele roșii de alarmă. A închis telefonul. Dacă Danny dormea, i-ar fi luat o veșnicie să răspundă.

— O, Danny, nu! a șoptit el și s-a trântit pe vasul de toaletă. Ce ți s-a întâmplat?

S-a uitat la ecranul telefonului și s-a gândit să îl sune din nou.

Apoi și-a lăsat mâinile să cadă în poală și a început să se roage.

•

Stătea între stâlpii de oțel din fața US Navy Memorial în Market Square și analiza strada udă și lucioasă. Erau sute de oameni în uniforme, dar niciunul dintre ei nu se uita la el. Patrulau de zor, cu privirea înainte, ca și cum erau programați să se miște doar din punctul A în punctul B. Poate din cauza ploii; poate că doar mergeau pe Pennsylvania Avenue către Casa Albă dintr-un motiv sau altul.

Apoi a apelat numărul editorului său. John se simțea în siguranță sunându-l pe Alastair Hopkins, era șiret și experimentat. El ar fi știut dacă telefonul său era ascultat și cum să procedeze în această situație.

John s-a uitat la statuia din piață. Un marinar stătea în ploaie, așteptând pe dig cu sacul lui pe umăr. Simțea o oarecare afinitate față de el. Ce îi aștepta pe ei doi?

A auzit un clic pe linie.

— Acestea este telefonul lui Alastair Hopkins. Cu cine vorbesc?

O, la naiba, era secretara lui Hopkins, Deirdre Boyd. I-a stat inima. Femeia aia era o creatură intimidantă care putea să îi bage în sperieți până și pe cei mai tari avocați. Întruchiparea unei ființe superioare, o fată bătrână obraznică, de primă-mână, și pe deasupra mai era și Scoțiană, cu S mare, de la părul scurt și imposibil de aranjat până la pantofii maro. Meschină în orice privință: nu zâmbea și nu spunea o vorbă bună. Era greu până și

să scoți informații de la ea, deși acesta era scopul slujbei sale. În niciun caz nu avea să-i facă legătura direct în biroul lui Hopkins unui jurnalist care își abandonase postul și care mai era și căutat de autorități pe deasupra.

Înainte să își dea seama ce face, a spus cu voce tare:

— Sunderland la telefon. Dă-mi-l pe Hopkins!

— Sunderland? a întrebat ea.

Știa exact cine era Sunderland.

— Nu angajăm. Încercați în altă parte.

Scorpie proastă. Nu se teme niciodată de nimic.

— *Thomas* Sunderland, vicepreședintele tău!

Și-a tras gulerul pe lângă urechi. De ce naiba folosise acel nume, în loc de un nume pe care Deirdre îl respecta cât de cât, oricare ar fi fost el, în afară de șeful ei?

— Dacă doriți să vorbiți cu editorul șef Hopkins, vă sugerez să vă uitați pe geam. Presupun că sunteți la Casa Albă. Stă pe gazonul din fața ei împreună cu celelalte oi behăitoare, așteptând, sosirea prim-ministrului Watts. La revedere!

Deci prim-ministrul Watts venea la Washington! De asta, erau atât de mulți soldați și polițiști. Președintele Jansen avea parte de prima lui vizită de stat oficială. Destul de curajos, având în vedere circumstanțele.

— Stai puțin! a zis John cu o voce rece. Deci Hopkins este acolo afară. Bine, o să-l găsesc, dar dacă tot vorbesc cu tine, vreau să-mi răspunzi la o întrebare.

— Fișa postului meu nu include funcționarea pe post de motor de căutare.

— S-ar putea să nu-ți mai păstrezi postul mult timp, punct. Vreau să găsești ce poate fi o „paletă”, în afară de o paletă pentru muște.

— Asta pentru că vă e prea rușine să vă întrebați propriii oameni? Este ceva ce trebuie să știți dumneavoastră?

— Caută!

Parcă o și vedea: cu puloverul strâmt pe ea, pieptul plat și buzele țuguiate. Fără chef de treabă. Dar tastatura ei se auzea pe fundal.

— Măi, măi! a zis ea. Se pare că există și palete de muște electrice. La asta v-ați referit?

Îi venea s-o omoare.

— Nu, nu asta! mai încearcă o dată.

— Vreun model anume?
— Ce vrei să spui?
— Sunt multe modele diferite. Probabil vă gândiți la 9M17P.
Aproape că și-a mușcat limba.
— O, da! Ăăă… Poți să mi-l descrii?
— Dimensiunile sunt date doar în sistem metric. Are 1160 milimetri lungime și cântărește treizeci și unu de kilograme și jumătate. Raza sa este între cinci sute și două mii cinci sute de metri și are o viteză de o sută cincizeci până la o sută șaptezeci de metri pe secundă. Puterea de penetrare este de cinci sute de milimetri și șansele unei lovituri directe cu modelul C sunt de nouăzeci la sută. Mulțumit?
Era o experiență ireală și îngrozitoare să audă aceste cuvinte din gura unei femei aflată într-un loc public, pe Pennsylvania Avenue.
— O rachetă, cu alte cuvinte.
— Ei bine, nu sună a păpușă Barbie. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră, domnule vicepreședinte? Să vă trimit o copie a Constituției Statelor Unite și să subliniez partea cu libertatea de exprimare?
Bugatti a fost nevoit să-i admire curajul sfidător.
— Da, ar mai fi ceva, acum că tot ai menționat asta. Te rog caută „șase octombrie” pe Wikipedia și vezi ce scrie.
— A fost ziua bunicului meu și a lui Carole Lombard, ce e cu asta?
— Îmi cer scuze, dar ai putea te rog să îmi spui numele tău?
— Bineînțeles. Nu mi-e rușine. Deirdre Boyd. Vreți să mă scoateți în oraș? Pentru că în acest caz regret să vă anunț că integritatea mea îmi interzice să accept.
Nu, nu încăpea nicio îndoială. Vicepreședinte sau nu, Sunderland clar nu era pe placul ei. Măcar dacă ar fi dat un alt nume.
— Doamnă Boyd! a zis el, ridicând vocea.
— Domnișoară!
— Domnișoară Boyd, te rog să te controlezi! Voi vorbi cu șeful tău peste cinci minute. Nu lăsa ca ultima mea impresie despre dumneata să fie cea a unei angajate încăpățânate și obraznice.
Probabil că termenul „obraznică” fusese cireașa de pe tort. Nu era genul de adjectiv pe care o fată din Vassar ar fi vrut să îl aibă asociat cu numele său.

— Bine. Aceasta e ultima favoare. Sunt o persoană ocupată! s-a răstit ea, dar a auzit-o cum tastează din nou.

— Da, a zis ea după treizeci de secunde. Este data din anul 2000 la care a demisionat Slobodan Milosević. Asta este?

— Nu, nu cred!

— Șase octombrie este și „Ziua relațiilor dintre Germania și SUA”.

— Ce altceva?

— Sunt trei pagini cu liste aici. M-ar ajuta dacă ați fi mai specific.

— Cairo, atunci! Vedeți dacă șase octombrie are ceva de-a face cu Cairo.

De data aceasta au trecut numai cinci secunde.

— Este o sărbătoare egipteană care celebrează victoriile din Războiul din octombrie. Am crezut că l-au pierdut pe ăsta… A, aici scrie că președintele Sadat a fost asasinat în acea zi, în anul 1981.

John a înlemnit. Știuse în tot acel timp. Cuvintele ei îi ajunseră la creier în același timp în care și-a dat seama.

A închis imediat și s-a uitat prin ceață la Casa Albă. Toată noaptea traversase statul Virginia pe motocicleta unui lider al milițiilor, și se pare că el și cei opt conspiratori ai săi erau la Washington în momentul de față. *„Big brother* are *paleta”,* spuseseră ei. Bănuia că asta însemna că deja era pe poziție și când va veni timpul vor lansa racheta fără nicio remușcare, și țara va pierde un președinte. Cei în care avusese încredere președintele Sadat al Egiptului că îl vor proteja organizaseră trădarea care dusese la asasinarea lui. Omorât ziua în amiaza mare de membrii propriei echipe de bodyguarzi în timpul unei parade militare. Până și cea mai bine protejată persoană avea propriul călcâi al lui Ahile.

În acel moment i-a sunat telefonul. S-a uitat la el zece secunde și apoi l-a dus la ureche.

— Da? a întrebat el, ascultând atent, dar nu a auzit nimic. Fusese localizat.

A închis telefonul și l-a aruncat în cel mai apropiat coș de gunoi.

•

I-a luat foarte mult timp să ajungă la Casa Albă. În mod normal i-ar fi luat cincisprezece sau douăzeci de minute, dar de

data aceasta i-a luat o oră, pe de o parte din pricina gleznei care îl durea din nou și pe de altă parte din cauza opririlor forțelor de securitate. Ca să nu mai pună la socoteală și masele de soldați care avansau pe Pennsylvania Avenue, cu care John încerca să țină pasul. Deși atmosfera era haotică și răbdarea bărbaților în echipament de camuflaj era pe ducă, și-a dat seama că erau șanse mai mici să fie oprit dacă stătea alături de ei. Ceilalți erau cei care îl făceau să fie agitat, cei în haine de civili, care nu-și mișcau decât privirile. Ei erau cei de care nu voia să fie interogat. Ei nu salutau niciodată și nu acordau atenție medaliilor. Ei observau limbajul corpului și modul în care îi reacționau până și cei mai mici mușchi ai feței. Dacă era oprit de ei, totul se termina.

A ajuns la postul de control al Aripii de Vest la ora unu și un sfert, în același moment în care a apărut un elicopter deasupra Lafayette Square și se îndrepta spre miriadele de coșuri ale Casei Albe.

Dumnezeule! s-a gândit el, în timp ce inima îi bătea nebunește. *Acum se întâmplă*! Într-un fel, nu putea fi un moment mai bun.

— Lăsați-mă să trec! a strigat el spre niște soldați cu pelerine. E o urgență!

Nu au fost impresionați și i-au ordonat să se întoarcă dacă nu vrea probleme.

Zgomotele infernale ale elicelor au străpuns aerul și s-au pierdut în spatele clădirii.

„Acuratețe de nouăzeci la sută”, spusese scoțianca.

— Lăsați-mă să trec! a strigat el, de data aceasta spre paznicul din fața gardului. Ați face bine să mă ascultați, altfel o să regretați! Am dovezi că cineva e pe punctul de a-l asasina pe președinte!

Cuvântul „asasina” l-a convins pe paznic să ducă mâna la telefon, câțiva soldați au înlemnit și doi agenți în haine obișnuite au venit în stânga și-n dreapta sa cu armele scoase. Bugatti a văzut cât de pregătiți erau să le folosească, o mișcare greșită și era mort. Așa că a ridicat mâinile încet în aer.

— Lăsați-mă să vorbesc cu Wesley Barefoot imediat! a zis el.

Unul dintre bărbați a început să vorbească în microfonul de la rever, dar nu pe Barefoot l-a chemat.

•

Stătea într-un birou mic de zece minute. Se gândiseră să-i pună cătușe, dar pentru moment, agenții de securitate se mulțumeau să îl păzească cu armele scoase. Se bombănise mult în microfoanele din revere și agenții de pază erau poziționați în puncte strategice în Casa Albă. Unii bănuiau că fusese trimis ca să creeze o diversiune. Nu își asumau niciun risc.

Următorul agent de securitate care a intrat a fost unul pe care îl văzuse de multe ori înainte. Bărbatul cu brățări de aur strălucitoare, cel despre care el sugerase – în timpul emisiunii radio a lui Tom Jumper – că ar putea fi implicat în asasinarea lui Mimi Jansen. Acesta era bărbatul pe care John își dorea cel mai puțin să-l vadă în momentul de față: Ben Kane, umbra lui Sunderland.

— L-ați percheziționat? a întrebat Kane.

Ceilalți agenți de pază încuviințară din cap.

— Și…?

— Nicio armă. Mustață și perucă false. Tuș de ochi pe sprâncene.

— Identitatea?

— Tony Clark, cincizeci și patru de ani. Ofițer în trupele medicale. Se știe că a decedat în cadrul unei altercații în Munții Catoctin. Aparent e un ofițer care a dezertat și s-a alăturat miliției.

John a văzut zâmbetul lui Kane și nu a putut să-și țină mâinile nemișcate pe brațele scaunului. S-a uitat neajutorat la degetele sale tremurânde. Lupta era pierdută.

Ben Kane s-a aplecat în fața sa.

— Domnul Tony Clark… Am înțeles… Se pare că arătați exact la fel ca un anume domn John Bugatti care, până acum câteva zile, era unul dintre cei mai buni reporteri ai țării noastre, dar care a ajuns să fie un mincinos patologic jalnic și un fugar. Nu se potrivește asta puțin mai bine în CV-ul tău? Sau chiar preferi să fii un ofițer mort în trupele medicale? Pentru că se poate aranja și asta dacă insiști.

— Lasă-mă să vorbesc cu președintele! a fost tot ce a spus el.

Ce altceva *ar fi putut* să spună?

— Puteți să plecați! Mă ocup eu aici, le-a spus Kane oamenilor săi.

Asta suna sinistru. Oamenii lui tocmai plecau când un alt agent a băgat capul pe ușă.

— Sunderland vrea să veniți în biroul lui Burton. Acum! a anunțat acesta.

Kane s-a ridicat în picioare și i-a aruncat o privire ucigătoare lui John.

— Să rămâi aici! Nu-ți face griji, o să stăm noi de vorbă. Și voi, s-a adresat el altor doi subordonați, să nu plecați nicăieri. Și voi doi stați de pază în fața ușii. Să fiți cu ochii pe el!

A lăsat ușa de la birou deschisă și imediat după ce a dispărut pe hol în direcția biroului șefului Cabinetului, Bugatti a început să-i bombardeze verbal pe cei doi bărbați rămași în cameră.

— Nu vă dați seama că nu eu, ci el trebuie oprit? Nu știți de ce e capabil? Vă zic eu!

A început să vorbească cât de repede a putut, povestindu-le despre uciderea soției președintelui și despre împușcarea lui Toby O'Neill. Despre soldații rebeli din pădure care se pregăteau să lanseze o rachetă antitanc spre comandantul suprem al țării. Despre faptul să timpul trecea și acest Turn Babel mai avea puțin și se prăbușea.

Torentul lui de vorbe a trecut prin niște urechi surde. Celor doi bărbați nu le păsa nici cât negru sub unghie. Primiseră ordine să-l păzească, nu să-l asculte.

A urmat o mică agitație la intrarea pe hol și, câteva secunde mai târziu, o mică delegație a trecut pe lângă ușa sa și s-a îndreptat spre camera Roosevelt. John a auzit că erau diplomați britanici, întotdeauna ieșeau în evidență în mulțime. S-au uitat la el când au trecut pe lângă cameră, nu au văzut decât un bărbat în uniformă de ofițer, stând pe un scaun.

Să încerc să le atrag atenția? s-a gândit el pentru o clipă și apoi l-a zărit pe Wesley, gesticulând energic în timp ce vorbea cu diplomatul alături de care mergea.

— Wesley! a țipat el, cât de tare a putut, dar a fost lovit la ceafa când era pe punctul de a striga din nou.

Nu l-au lovit ca să-l lase inconștient, nici măcar nu l-a durut atât de tare, dar dintr-odată nu mai putea să-și controleze mușchii. Nici măcar nu putea să strige și picioarele nu voiau să-l asculte când a încercat să se ridice. S-a luptat cu brațul scaunului, dar nu mai putea să-și coordoneze nicio parte a corpului.

Era uimit. A încercat să formuleze cuvinte, dar nu putea să rostească niciunul. Tot ce îi mai rămăsese era o parte a

creierului său care îi spunea că totul se oprise exact când salvarea îi ieșise în cale.

— John?

A auzit o voce dinspre ușă. A încercat să întoarcă capul, dar corpul lui tot nu voia să-l asculte.

În ciuda protestelor agenților de pază, l-au târât până în biroul lui Wesley.

— Știți unde este, așa că nu vă faceți griji! i-a asigurat Wesley și, având în vedere funcția sa, au fost nevoiți să-l asculte.

Kane avea să se întoarcă peste câteva minute și până atunci nu aveau de gând să se miște nici măcar un centimetru de lângă ușa biroului purtătorului de cuvânt Wesley Barefoot.

Wesley i-a dat niște apă lui John și și-a cerut scuze că, din păcate, secretara lui își luase concediu pe caz de boală, pentru că cedase nervos după ce îl arestaseră pe soțul ei, și i-a spus că, dacă ea ar fi fost acolo, poate că i-ar fi oferit ceva mai puternic de băut.

John a clătinat din cap. Nu conta.

Apoi și-a dres glasul de câteva ori și cu o voce liniștită și precaută i-a povestit lui Wesley prin ce trecuse și tot ce știa.

Capitolul 39

— Trebuie să intru să vorbesc cu președintele Jansen cât mai repede posibil, le-a zis Wesley agenților de la Serviciile Secrete care stăteau de pază în fața Biroului Oval.

— Îmi pare rău, domnule Barefoot! a spus unul dintre ei.

Acești oameni erau antrenați să refuze lumea, nu conta despre cine era vorba.

— Am primit ordine stricte ca întrunirea președintelui cu prim-ministrul să nu fie întreruptă, indiferent de circumstanțe. Până și telefoanele și intercomul sunt oprite.

— Bine, înțeleg, dar tocmai am primit informații din care nu poate să reiasă decât faptul că s-ar putea să se atenteze la viața președintelui.

— Da, am auzit despre aceste zvonuri. Ne ocupăm de ele.

Wesley a rămas cu gura căscată.

— E vorba despre un atac cu rachetă care poate avea loc în orice moment.

— Suntem conștienți de asta. Nu este nevoie să vă faceți griji, domnule Barefoot, sunt oameni care lucrează la asta!

S-a îndepărtat de ușa Biroului Oval. Avea alte lucruri să-i spună președintelui în afară de a-l avertiza de încercarea de asasinare, cum ar fi informații noi legate de uciderea soției lui, care însemnau că președintele trebuia să fie extrem de atent la cei mai apropiați și de încredere consilieri ai săi. Că exista un motiv pentru care credea că Bud Curtis era nevinovat. Că John Bugatti stătea în prezent în biroul său și că avea multe de spus cu riscul propriei vieți. Că secretara lui nu mai putea lucra cât timp soțul ei era arestat. Că el, președintele Jansen, trebuia să facă ceva în privința tuturor acestor probleme pentru binele țării și pentru propria sa supraviețuire, dar lui Wesley i s-a refuzat acea oportunitate, cel puțin deocamdată.

S-a uitat spre biroul lui Lance Burton. Abia dacă apucaseră să vorbească de când Burton îi dezvăluise centrul de supraveghere. Probabil era mai bine așa, Wesley se ocupa de treaba lui, iar Burton se ocupa de restul. Ideea era că Burton nu avea să-l pună pe Wesley într-un pericol inutil și, dacă Burton era înlăturat, Wesley putea să preia el supravegherile. Dacă Burton nu mai era, Doamne ferește, Wesley avea să-l înlocuiască oricum. Cine altcineva era calificat să facă asta?

S-a uitat la ușile închise de pe coridorul din jurul Biroului Oval.

Toți erau atât de puternici, toți bărbații care stăteau dincolo de acele uși. Poate că în spatele propriei sale uși stătea cel mai puternic dintre toți. John Bugatti era probabil cel mai important martor și apărător al adevărului care putea fi găsit în întreaga țară la ora actuală. El era cel care avea ochi care puteau să vadă și un intelect care nu căzuse pradă auto-amăgirii. Și tot el era cel pe care Wesley nu avea nicio putere să îl protejeze. Era o situație disperată.

S-a hotărât și a intrat în biroul lui Lance Burton. Secretarul general va trebui să își părăsească postul. Dacă nu solicita intrarea în toate acele camere și nu îi convoca pe oamenii din ele, nu avea să se întâmple nimic. Burton trebuia să facă asta, altfel vor fi consecințe teribile. Și potrivit lui Bugatti, nu mai aveau mult timp.

Wesley se așteptase să fie întâmpinat de zâmbetul încordat și mecanic al secretarei lui Burton, dar scaunul ei era gol și ușa biroului lui Burton era deschisă. Acesta era un lucru foarte neobișnuit.

A auzit voci șoptite din birou, așa că s-a apropiat precaut și a bătut în tocul ușii.

Priveliștea pe care a văzut-o era pe cât de neașteptată, pe atât de neplăcută. Lance Burton stătea la biroul său cu mâinile împreunate, uitându-se la el de parcă ar fi fost un străin. Vicepreședintele Sunderland stătea la geam cu spatele la ei, iar Ben Kane stătea lângă Burton, în fața ușii deschise care dădea spre mica încăpere de supraveghere, cu mâna pe umărul lui Burton. Nu a vorbit niciunul și nici nu era nevoie, deoarece vocile pe care le auzise de afară s-au auzit din nou dinspre ușa deschisă din spatele lui Kane. Veneau de la difuzoarele din camera de supraveghere.

Și ceea ce ascultau erau extrem de compromițător pentru Lance Burton, deoarece era chiar vocea prim-ministrului britanic care umplea biroul. Microfoanele implantate în geamuri de către Burton în Biroul Oval deja funcționau perfect; se auzea de parcă erau în aceeași cameră.

Apoi Sunderland s-a întors, alb la față de furie, dar a oprit ascultarea cu o mână fermă.

— Kane, du-te acolo și oprește aparatele video! a ordonat el, așteptând o clipă înainte să se uite la Wesley.

— Știi ceva despre asta?

— Nu, a răspuns el, fără să se uite la Burton.

— Pentru binele tău, sper că nu! Dar asta vom afla mai târziu… Deci nu știi absolut nimic despre acest echipament, asta spui?

— Nu, și sunt de-a dreptul șocat și oripilat.

A spus asta uitându-se fix la Burton, care și-a plecat privirea, făcând să-i fie mai ușor lui Wesley să-l trădeze. Ăsta era Lance.

— Dar știai despre monitorizarea video?

— Da, fostul vicepreședinte Lerner a avut bunăvoința de a ne informa despre asta, îți aduci aminte? Dar nu am știut că echipamentul era aici și în niciun caz nu am știut că era folosit pentru ascultarea Biroului Oval. Președintele a aprobat asta?

Sunderland nu a răspuns. În schimb și-a concentrat atenția pe Ben Kane, care tocmai reapăruse din spatele ușii. Au dat din cap unul spre celălalt; echipamentul de supraveghere fusese oprit. Kane s-a dus și i-a șoptit ceva la ureche lui Sunderland. Wesley și-a imaginat ce anume.

— John Bugatti e în biroul tău? a întrebat Sunderland.

— Da.
— Știi că este căutat, nu?
— Da.
— Că răspândește zvonuri despre mine.
— Nu, asta nu am știut. Ce zvonuri?
Wesley i-a studiat privirea lui Sunderland. Era asemenea unei nevăstuici, agresivă și imprevizibilă.
Sunderland nu a răspuns. În schimb, a dat din cap spre Kane, care imediat l-a ridicat pe Burton de pe scaun.
— O să revenim mai târziu asupra acestui lucru, Wesley! Și tu, Kane, du-l pe Șeful Cabinetului înapoi în Sala de Situații de Urgență și asigură-te că e bine păzit, ai înțeles? Și să te întorci aici cât mai repede.
Pe fața lui Burton nu se vedea nimic când a fost condus afară din încăpere. Avea un comportament demn, ca un condamnat liniștit și resemnat, în drum spre eșafod. Wesley știa că nu are de ce să se teamă, Burton își va ține gura până la capăt.
— Tu rămâi în cameră. Ai înțeles, Wesley? a zis Sunderland.
Apoi a chemat câțiva agenți de la Serviciile Secrete de pe hol.
— Barefoot o să rămână în biroul lui Burton până la alte ordine, ați înțeles?
După asta a plecat și l-a lăsat pe Wesley singur cu gândurile sale întunecate despre responsabilitatea pe care o moștenise de la Burton.
O responsabilitate mult prea mare. Cândva îi spusese mamei sale că va încerca să lucreze pentru Jansen, la fel cum lucrase și ea, iar ea îi mângâiase obrazul ca și cum el deja dispăruse din viața ei și de pe această planetă. Ea știuse ce avea să urmeze: Wesley avea să fie cumva înghițit – ori de vid ori de exuberanță – și asta se întâmplase.
În momentul de față își dorea doar ca mama lui să nu-l fi lăsat niciodată să facă asta. Viața îi oferise atât de multe posibilități pe atunci.
A deschis ușa de la camera de supraveghere și a găsit întrerupătorul principal, după care a pornit fiecare aparat până când camera a fost plină de luminițe roșii. Acum trebuia să afle dacă funcționau toate.
A deschis cutia de metal de deasupra echipamentului și a pornit monitorul. O imagine cenușie pâlpâia pe ecran și spectacolul a început. A apăsat pe butonul de selectare și a

schimbat de la o cameră la alta. Mai întâi în camera din holul gol și apoi în camerele care îl urmau pe Sunderland până în Sala Roosevelt. De acolo i-a verificat pe gardienii din fața ușii Secretarului General și apoi pe cei doi agenți de securitate care stăteau în fața ușii lui, cu ochii pe Bugatti. Apoi l-a văzut și pe Bugatti, care se plimba de colo-colo în biroul lui Wesley. Era evident că neliniștea sa era alimentată mai mult de frustrare decât de teamă. Wesley a schimbat în Sala Roosevelt, în care Sunderland întâmpina delegația britanică. Atmosfera entuziastă a durat puțin, dar treptat, expresiile delegaților au devenit din ce în ce mai serioase și apoi chiar șocate.

Wesley a găsit butonul pentru volum și a dat mai tare exact când Sunderland ridica un carnețel nefast.

— Totul e aici, l-a auzit Wesley zicând. De fiecare dată când am aflat de una dintre nedreptățile președintelui, am notat în acest carnețel. Puteți vedea ce a făcut acestei țări, zi după zi. Totul e aici. V-aș ruga să îi dați acest carnețel prim-ministrului Watts în clipa în care plecați de la Casa Albă și să faceți public conținutul său, dar vreau ca numele meu să fie păstrat secret deocamdată. Este imposibil de spus cât va dura până când președintele va fi înlăturat din postul său, dar până atunci viețile noastre sunt în joc. Deja a ordonat multe omoruri, ce mai contează unul în plus? Și eu aș putea foarte bine să fiu următoarea victimă.

Wesley a fost nevoit să găsească un scaun ca să se așeze.

Liderul delegației a dat încet din cap, a acceptat carnețelul și i l-a dat imediat unui subordonat care la pus în servietă. Sunderland plănuise totul foarte bine.

— Totodată doresc să fac apel la comunitatea internațională să înceapă să găsească modalități prin care poate ajuta. Ar putea fi o problemă pentru Națiunile Unite, dar acel mijloc de recurs poate că deja a fost întrerupt, cel puțin atâta timp cât diplomaților străini nu le este permisă prea multă libertate de mișcare în ziua de azi. Sau cel puțin eu așa am auzit.

— Nu vă faceți griji, vom găsi o cale, a răspuns unul dintre diplomați.

— În seara aceasta îmi voi depune demisia. Poate că acum este momentul să vă informez și că am de gând să cer azil politic în ambasada britanică. Sunteți de acord cu asta?

— Da, bineînțeles! a răspuns liderul delegației. Dar este greu de spus dacă regulile diplomației vor fi păstrate, având în vedere situația actuală.

— Trebuie să încerc.

Vicepreședintele Sunderland a dat mâna cu diplomatul britanic.

— Acum, domnilor, vă las să discutați situația între voi. Și sper că veți avea șansa să aruncați un ochi peste jurnalul meu. O parte din el îți dă fiori, dar am simțit că așa este cel mai bine. Bineînțeles că voi avea și alte dovezi materiale atunci când va veni timpul, sper. Dar acum trebuie să revin la datoriile mele. Ne vedem în sala de recepții la ora trei și jumătate.

A dat mâna cu restul delegației și a ieșit din cameră.

Wesley a bătut cu degetele în aparatul video. *Te-am prins acum!* s-a gândit el, înainte să fie cuprins de dubii. Încă nu știa nimic sigur. Poate că versiunea lui Sunderland putea să fie adevărată și Jansen era în spatele întregii povești. Chiar și cu puținul timp pe care îl avea la dispoziție, era greu să elimine una dintre posibilități cu dovezile pe care le avea.

Fir-ar ele să fie de tâmpenii! a înjurat el în gând.

Apoi a trecut de la o cameră la alta ca să-l găsească pe Sunderland și să vadă încotro se ducea.

La a treia încercare, s-a trezit că se uită în propriul său birou, unde Bugatti era în dreptul ușii care leagă biroul lui Wesley de biroul lui Sunderland. O ușă care nu mai fusese deschisă de când Wesley preluase camera secretarei lui Sunderland.

Mă tem că e încuiată, drag prieten! a spus el, când Bugatti a întins mâna și a întors mânerul. Și a înlemnit când ușa s-a deschis.

Wesley a ieșit în grabă din camera de control și s-a repezit la intercomul de pe biroul lui Lance Burton.

— Nu face asta, John! a țipat el. Du-te în camera arhivelor, apoi coboară în sala de conferințe de presă! Conferința de presă se ține pe gazon, așa că stai în sala de conferințe de presă. Găsește un loc în care să te ascunzi, cunoști zona. Și *rămâi* acolo, m-ai înțeles!

A bătut de câteva ori în butonul intercomului. Era complet mort.

A alergat înapoi la monitor și a văzut că biroul său era acum gol. Apoi a schimbat pe camera de pe coridorul către sala de conferințe de presă, dar Bugatti nu era nici acolo.

— Fir-ar să fie, John, prostule! a bombănit el și a schimbat pe camera din biroul lui Sunderland.

Acolo era idiotul, scotocind prin toate sertarele de la biroul vicepreședintelui. A schimbat pe camera de pe holul dintre Sala Roosevelt și biroul lui Sunderland, exact când cel din urmă se apropia de ușa sa.

Inima lui Wesley bătea nebunește și tâmplele îi zvâcneau. Sunderland tocmai a intrat în biroul său și l-a descoperit pe Bugatti, care a înlemnit, pe jumătate aplecat deasupra unui sertar de birou.

Vedea că vorbeau, dar nu se auzea niciun sunet.

— La naiba! a înjurat el, încercând să găsească cablul care primea semnal de la legitimația lui Wesley, încă ascunsă între pernele de pe canapea.

L-a găsit în sfârșit și l-a conectat.

Scena de pe monitorul din fața lui s-a desfășurat într-un mod oribil de simplu și de metodic. A arătat nu doar cât de departe putea să meargă mârșăvia lui Sunderland, ci și sfârșitul încercării unui jurnalist bun și onorabil de a supraviețui pentru a relata cea mai mare știre a vieții sale și poate chiar de a-și salva țara.

Sunderland nu a pierdut timpul. În stilul unui vechi militar capabil să se confrunte cu situații imposibil de prevăzut, a mers calm spre un dulap dintr-un colț și a scos un pistol de serviciu vechi, așa cum făcuse cu câteva ocazii rare și joviale în care dorise să-și demonstreze bărbăția. A tras siguranța, a îndreptat pistolul încet spre corpul lui Bugatti și a apăsat pe trăgaci.

Zgomotul tare al împușcăturii a răsunat în microfonul din cipul lui Wesley pentru câteva momente, dar a văzut cum se ridica fumul în aer și un prieten drag lui era aruncat de perete și aluneca pe podea în spatele biroului, lăsând o pată de la rana sa mortală.

Apoi a revenit sunetul.

— Ajutor! Ajutor! a strigat Sunderland, în timp ce punea pistolul calm pe birou. Veniți și ajutați-mă!

Wesley nu a mai putut suporta. Ultimul lucru pe care l-a văzut înainte să se prăbușească pe podea cu capul în mâini a fost ușa

trântită de perete și doi bodyguarzi cu armele ațintite apropiindu-se de biroul vicepreședintelui.

Capitolul 40

Lui Thomas Sunderland îi fuseseră tăiate aripile când era mic. Fusese bătut în mod regulat până în ziua în care, după ce a împlinit șaisprezece ani, tatăl său a bătut-o pe mama sa cu o bâtă de baseball în față.

Numele lui era Junior la vremea respectivă – Leo Mulligan Jr., mai exact – și nu era mândru de el.

Și Junior își făcuse bagajele și o luase din loc înainte ca autoritățile să îl facă un apărător al statului.

Junior Mulligan voia să meargă acolo unde era acțiune. Voia să încerce tot ce avea de oferit America, și acesta nu era un vis nou pentru el. Întotdeauna auzise că „aceasta e o țară în care un bărbat poate să obțină tot ce vrea”.

•

A treia oară când un automobilist oprise ca să-l ia în timpul evadării sale, dăduse peste o femeie ale cărei forme delicioase tânjeau după atingeri. Această întâlnire din întâmplare l-a învățat pe Junior că nimeni nu este inabordabil atâta timp cât ești capabil să știi care va fi rezultatul.

Apoi a urmat o perioadă de câteva luni în care femeile casnice neglijate din suburbii i-au dat lecții lui Junior despre cum să le întindă bine precum un arcuș în timp ce soții lor erau la serviciu. Și la rândul său el le-a învățat pe aceste femei cum pot să-și arate cel mai bine aprecierea sub forma unor bancnote valoroase. Dacă nu o făceau de bunăvoie, le amenința. Douăzeci de dolari ca să-și țină gura, merita efortul. Se știa că reacțiile soților în astfel de cazuri erau scurte și la obiect în acea zonă.

Și așa avea întotdeauna suficienți bani pentru o cameră, plus câțiva în plus, și seri libere. Seri lungi și pline de speculații în care citea și visa, și-și planifica viața. Practic, Junior voia să fie liderul țării, să nu fie nimeni mai presus de el și nimeni să nu mai poată vreodată ridica mâna asupra lui fără să fie conștient de consecințe.

Acesta era planul lui.

Când poliția l-a prins în Gilbert’s Corner, tatăl lui deja fusese internat pe o perioadă nedeterminată la Centrul de Tratament și

Corecție Marion, așa încât nu s-a pus problema cine va prelua custodia lui. Avea un unchi în Ohio care îl voia, dar șansele unchiului s-au diminuat când a menționat faptul că ar fi fost minunat să aibă o mână de ajutor în plus pe plantațiile de tutun. Ca să se asigure că nu se va întâmpla asta, Junior a apelat la noile sale talente de manipulare, alegând dintre spectatorii din sala de judecată o femeie ștearsă trecută puțin de patruzeci de ani care îl privise cu niște ochi care cerșeau atenție, de data aceea nu în pat, ci cu milă și compasiune.

Doamna Sunderland, așa se numea femeia, i-a convins în curând pe soțul său și pe judecător să-l adopte pe micul Leo. Junior făcuse o alegere bună, evitase alte acuzații și în același timp ajunsese într-o familie tradițională și solidă, care avea acțiuni a căror valoare creștea. Și astfel trambulina sa către culmi era pregătită. Era mai degrabă un salt de șapte ligi spre obiectivul său.

În casa de pe strada principală din Lexington au fost dezbateri îndelungate legate de numele noului fiu. Junior își dorea mult să se numească Thomas, precum Thomas Jefferson, cel mai mare președinte din toate timpurile.

A primit noul certificat cu numele într-un plic maroniu într-o după-amiază obișnuită de miercuri și astfel, Leo Mulligan Jr. a devenit istorie, în timp ce Thomas Sunderland – viitorul vicepreședinte al țării – a devenit o realitate înfloritoare.

Tatăl adoptiv al tânărului Thomas, colonelul Wolfgang Sunderland, era imun la sentimente și, la început, certurile lor erau prelungite și unilaterale, dar apoi s-au mutat într-o bază militară din Germania și, într-o zi, situația s-a inversat. S-a întâmplat în ziua în care Thomas l-a găsit pe tatăl său în pat cu un bărbat negru, înrolat ca ajutor de șef de campanie, care își făcea datoria de ofițer cu mai mult zel decât cereau regulile. Comandantul Sunderland a pierdut așadar războiul pe frontul de acasă și astfel s-a instalat și s-a intensificat o ură puternică între tată și fiu.

Începând de atunci, Thomas a făcut tot ce a vrut.

Primele care au avut de suferit au fost fiicele ofițerilor de la Baza Aeriană Ramstein. Thomas s-a culcat cu toate, una după alta și, pe cele pe care se întâmpla să le lase însărcinate, le dădea pe mâna unui doctor dubios care se ocupa cu avorturi.

Apoi a avut de suferit averea mare a lui Sunderland, pe care o adunase cu multă trudă.

Se poate spune că descoperirea lui Thomas din acea dimineață la bază a făcut ca propria sa declarație de independență să devină realitate. De atunci, totul a fost doar o chestiune de planificare. Nimic nu i-a mai stat în cale.

Cel puțin așa credea el, până când l-a avut pe sergentul Kane sub comanda sa în timpul invaziei în Grenada.

•

Pentru căpitanul Thomas Sunderland, această misiune în climatul cald al Caraibelor a fost ca o pauză minunată de la viața obositoare din bază. Era tânăr și ambițios și dintr-odată a văzut ocazia de a-și umple pieptul de medalii. Avea un batalion în comanda sa și bărbații erau într-o dispoziție bună în timp ce traversau plaja din Grenada. Nimeni nu avea de unde să știe că Sunderland și trupele sale aveau să dea în curând peste un tanc cu echipaj cubanez care nu s-a lăsat impresionat de niște americani fără uniformă, cu mânecile suflecate, și nimeni nu s-a așteptat ca o singură tragere din partea tancului să pulverizeze întregul batalion.

Un mort și trei soldați grav răniți zăceau lângă el când Thomas și-a recăpătat cunoștința într-un crater de dimensiunea unei piscine din suburbii, și oamenii lui de pe flancuri erau împușcați de lunetiști. A încercat imediat să recapete atenția oamenilor săi, dar teama și confuzia lor era contagioasă, așa că s-a ghemuit cu genunchii la piept și mâinile la urechi.

Robustului sergent Kane i-a revenit datoria de a-i scoate pe cei trei răniți din groapă și de a-i duce într-un loc sigur, o sută de metri mai încolo. Și fiind un diavol cu sânge rece, a fugit înapoi în crater ca să vadă ce face căpitanul său și a stat acolo până când întăririle i-au eliminat pe lunetiști o oră mai târziu.

— Foarte bine, Kane! a zis Thomas după ce s-a terminat totul și l-a bătut pe spate. Voi avea nevoie de un om ca tine când voi deveni președinte într-o zi.

Kane i-a făcut cu ochiul și a râs.

— Abia aștept, domnule! a spus acesta.

Thomas a ridicat privirea spre cerul senin.

— Da, îți înțeleg râsul, Kane! Dar, într-un fel, ceea ce s-a întâmplat astăzi m-a adus mai aproape de Casa Albă.

Zâmbetul lui Kane s-a înăsprit.

— Bine, domnule căpitan! Înțeleg că aveți scopuri mari, dar ce vreți să spuneți cu faptul că v-a adus cu un pas mai aproape de Casa Albă?

Sunderland s-a uitat la tânărul său sergent o clipă. Nu mai spusese niciodată nimănui ce avea să spună în acel moment, dar venise timpul, simțea asta. Așa că i-a povestit lui Kane despre visurile și despre planul său, iar Kane a înțeles, Thomas și-a dat imediat seama de asta. Și, da, Kane a fost de acord, era foarte adevărat faptul că participarea la un război real era de mare ajutor. Se spunea că un temperament patriotic și dovada de curaj erau niște cuvinte cheie când venea vorba de câștigarea voturilor.

— Gândiți-vă numai la Eisenhower și la Kennedy! a zis Kane. Aveți noroc. Aveți trecutul care trebuie, o familie putred de bogată și nimic necurat de ascuns. De asta ai nevoie ca să devii președinte. Eu duc lipsă de aceste lucruri.

Acela a fost momentul în care adevărul îngrozitor l-a lovit pe Thomas: nu putea niciodată să devină președinte. Oamenii precum Kane știau numai o parte din trecutul său. În realitate era fiul unui criminal și își câștigase traiul făcând sex cu femei căsătorite și apoi șantajându-le. Dacă nu ar fi fost minor la vremea când fusese arestat și judecătorul nu ar fi avut un suflet bun, ar fi avut și cazier.

Nu, Junior Mulligan nu era potrivit pentru a deveni președinte și, într-o zi, sigur avea să se afle adevărul. Când opoziția avea să devină suficient de puternică – nu acum și nici peste cinci ani, ci în ultima fază, când tronul va fi exact în fața ochilor săi – adevărul se va afla. Bărbați mai buni decât el fuseseră forțați să facă acest lucru de-a lungul istoriei. Poate că Thomas Sunderland putea să devină președinte într-o zi, dar nu și Leo Mulligan Jr. Așa ceva nu era compatibil cu Visul american.

I-a spus și acest lucru sergentului său pe fundul craterului.

Kane a căutat în buzunarul de la piept și a scos o pungută de plastic.

— Nu, se pare că nu veți deveni niciodată președinte, a spus el, adăugând apoi, decât dacă vă furișați pe ușa din spate.

— Ușa din spate? Ce vrei să spui?

Subordonatul său s-a gândit puțin în timp ce-și rula o țigară.

— Da, ca vicepreședinții. Îi știți, Lyndon B. Johnson, Theodore Roosevelt, Andrew Johnson, și… Cum naiba l-a chemat p-ăla

care a venit după Garfield? Așa, Chester Arthur. Sau Gerald Ford, că tot veni vorba.

Kane a rânjit.

— Toți au ajuns să fie președinți fără să fie aleși.

Sunderland a clătinat din cap, încercând să-și facă ordine în gânduri. Mai întâi va trebui să devină vicepreședinte, să supraviețuiască tuturor investigațiilor și verificărilor pe care le implica acest lucru, și apoi va trebui să scape de președinte. Nu era un plan foarte sustenabil.

— Dar de ce vreți să fiți președinte? a întrebat Kane. Sunt multe alte căi prin care se poate obține foarte multă putere. Nu, mai bine deveniți unul dintre consilierii președintelui și veți vedea cine trage sforile de fapt.

Cu aceste vorbe s-a născut o nouă dorință în mintea lui Thomas. Ben Kane tăiase nodul gordian[32]. Dacă Thomas nu putea să-și îndeplinească visul de a deveni președinte, cel puțin se putea apropia. Nu trebuia decât să se dea bine pe lângă un candidat puternic și să devină absolut indispensabil. Era foarte simplu.

A zâmbit, proiectul era în desfășurare.

— Bine, Kane, a spus el. Atunci cred că ar trebui să începem prin a raporta că eu, și nu tu, i-am tras pe răniți la loc sigur în timpul atacului. Îți promit că nu vei regreta, ai încredere în mine. Medalia ne va ajuta în cele din urmă pe amândoi.

Așa că au început să comploteze împreună. Kane nu cerea prea multe. Provenea dintr-o familie din clasa mijlocie inferioară, în care visele erau ceva ce aveai noaptea după o porție zdravănă de costițe. Da, îl va ajuta. Și când Sunderland a jurat că va lupta la fel de tare pentru cariera lui Ben Kane ca și pentru a lui și că partenerul său va fi bine recompensat din punct de vedere financiar când va veni momentul, pactul a devenit realitate.

Și acestea fiind zise, și-au dat mâna.

•

În anii care au urmat a studiat politica și economia și a căutat candidatul prezidențial perfect de care să se agațe.

Thomas l-a găsit atunci când Bruce Jansen a câștigat postul de guvernator al statului Virginia. Nu pentru că Thomas era

---

[32] Metaforă ce se referă la o problemă extrem de complicată și aparent fără soluție (n.tr.).

democrat, era mai degrabă opusul, ci pentru că simțea clar că acest candidat avea să le câștige pe femei de partea sa și să-i facă pe adversarii săi să transpire. Da, îl găsise pe omul potrivit, nu încăpea îndoială.

Apoi Thomas a găsit o femeie mult mai tânără care arăta bine lângă el, calmă, supusă și dintr-o familie bună. Ea se ocupa de ale ci, el de ale lui, și practic duceau vieți separate, așa cum și preferau amândoi. El mai avea amante, numai că acum era foarte atent.

Totul mergea așa cum trebuia: aveau doi copii care studiau în străinătate, nu-și făcea griji pentru nimic, nu-i stătea nimic în cale.

•

Jansen găsise pe cel mai loial și indispensabil angajat pe care și l-ar fi putut dori cineva când l-a angajat pe Thomas Sunderland, și în curând a ajuns dependent de managerul său de campanie și partenerul său strategic.

Apoi, soarta a făcut ca prima soție a lui Jansen să fie omorâtă în timpul unei excursii în China. Caroll Jansen era o scorpie dezgustătoare și era considerată de foarte mulți o mare pacoste, astfel că nu moartea ei în sine l-a impresionat pe Thomas, ci mai degrabă felul în care a fost afectat senatorul Jansen. Dacă nu ar fi fost Thomas și câțiva membri importanți ai echipei sale, în care Jansen putea avea încredere în privința celor mai vitale decizii, Thomas era convins că senatorul și-ar fi încheiat cariera politică în acel moment. Jansen a intrat în depresie, copleșit de dubii – o evoluție tulburătoare, cu siguranță, dar și interesantă în privința ușilor pe care le-a deschis.

„Dacă ar fi fost căsătoriți de mai mulți ani sau dacă senatorul Jansen ar fi fost mai în vârstă, mă tem că durerea l-ar fi făcut să-și piardă mințile”, declarase doctorul lui Jansen câteva luni mai târziu.

Și astfel visul lui Thomas a devenit și mai intens, și mai real. Oare era deja în posesia cheii de la Biroul Oval? Jansen nu era invincibil. Poate că președinția nu era lucru atât de neconceput la urma urmei și poate că putea să obțină ce voia când venea momentul. Poate comentariul lui Ben Kane – despre ocuparea postului de vicepreședinte și apoi înlăturarea președintelui – nu era atât de nebunesc. Sigur, putea să devină președinte, de ce

nu? Doar că nu prin alegeri. Se va desemna singur – *asta* era soluția – și apoi trecutul său nu va mai conta. Primul pas era să devină șef de cabinet, apoi să facă în așa fel încât vicepreședintele să fie dat afară la un moment dat și după aceea să se asigure că lui i se va cere să îi ia locul. Și în cele din urmă, va găsi o cale să-l elimine și pe președinte. Așa putea să-și atingă scopul, datorită asasinării soției lui Jansen. Avea să fie un drum lung și dificil, dar era posibil.

Cu siguranță era posibil.

•

Sunderland a început să învețe cum să lucreze cu tot felul de oameni. În cadrul Partidului Democrat și-a construit o reputație de persoană care rezolvă toate problemele și în care se poate avea încredere. O mașină care nu se strica niciodată. Până și republicanii spuneau că, atâta timp cât Sunderland făcea parte din personalul lui Jansen, vor avea întotdeauna o persoană cu care să se înțeleagă. I se oferise șansa de a candida în mai multe circumstanțe electorale, dar a refuzat de fiecare dată, ceea ce l-a ajutat, în mod ironic, să fie respectat ca fiind o persoană modestă care nu încerca să-și creeze propriul „cuib”.

Fiind mâna dreaptă a lui Jansen, a avut oportunitatea de a participa la ședințele Congresului și ale lobby-iștilor și de a trimite flori cu ocazia zilelor de naștere ale soțiilor celor mai importante persoane. Cei mai importanți membri ai Senatului căutau să-i intre în grații; oameni puternici îl considerau a fi cooperant și-i ofereau funcții mari.

Dar Thomas a refuzat. Din punctul lui de vedere, nu mai era nimeni în țară care să aibă șanse atât de mari să devină președinte ca Jansen, așa că de ce să nu rămână acolo unde era?

Dac-ar fi știut ei care erau planurile lui adevărate și cât de mult îi disprețuia pe toți! Că Junior Mulligan trăia în spatele fațadei poleite a lui Thomas Sunderland, că aflase toate secretele despre colegii săi și că dacă respecta pe cineva, acela era el.

Pentru că planul lui Junior Mulligan nu era să rămână lacheu pentru tot restul vieții, ci dimpotrivă. Planul era să-i facă pe ceilalți lacheii *lui,* orice s-ar întâmpla.

•

Între timp, Ben Kane a rămas în armată, perfecționându-și talentele în artele marțiale. Mai întâi a învățat cum să omoare oameni rapid și fără zgomot, apoi a învățat cum să își uite faptele și în cele din urmă s-a pregătit pentru detașamentul de elită al Serviciilor Secrete – agenții care aveau grijă de cei care se presupunea că aveau grijă de toți ceilalți.

Și-a dat demisia din Serviciile Secrete după zece ani de muncă cu devotament și și-a înființat propria firmă de securitate. Timp de câțiva ani, a căpătat experiență oferind protecție administratorilor de firme lacomi și lipsiți de scrupule care aveau afaceri în Irak, Liberia și Columbia. De obicei erau victime colaterale în ambele tabere, dar se plătea bine. Kane era profesionist și Thomas a văzut clar cât de folositor putea să îi fie.

Câțiva ani mai târziu, când Thomas i-a sugerat lui Jansen că au nevoie de un corp de securitate privat pentru a suplimenta Serviciile secrete, senatorul a fost sceptic la început, dar Thomas a insistat și când Jansen l-a întâlnit în sfârșit pe Kane, situația s-a aranjat imediat. Lui Jansen i-a plăcut ideea de a-și controla propriile gărzi de corp și de a le plăti el însuși.

Da, Kane, băiatul de la țară, era cu siguranță un tip talentat; și la fel și Thomas.

•

Thomas a depășit penultimul obstacol de pe agenda sa la câțiva ani după ce Jansen și-a pierdut prima soție în China. I-a făcut cunoștință senatorului cu frumoasa și inteligenta Mimi Todd, iar Jansen a găsit-o irezistibilă. Astfel, Sunderland i-a făcut rost candidatului său prezidențial de o soție; acum trebuia doar să se asigure că Jansen o va pierde și pe ea.

Kane și Thomas au plănuit totul bine. Au ales noaptea alegerilor ca fiind cel mai bun moment în care să fie omorâtă Mimi Jansen, au găsit cadrul perfect și totul a fost aranjat, până în cel mai mic detaliu. L-au găsit până și pe cel mai bun organizator din lume, Bud Curtis. Nici nu se putea o situație mai avantajoasă ca atunci când Curtis s-a oferit să găzduiască noaptea alegerilor la unul dintre hotelurile sale, mai ales când s-a dovedit că Bud avea pe cineva ca Toby O’Neill care lucra pentru el.

O’Neill era țapul ispășitor ideal, era un Lee Harvey Oswald perfect. Un omuleț prostănac și turbat, suficient de idiot încât să

nu refuze atunci când i-au oferit bani pe care mai târziu i-au retras din contul lui Curtis. Se pare că nu se gândise niciodată că nu va apuca să folosească acei bani, un alt motiv bun pentru alegerea lui.

Deci Toby O'Neill avea să o omoare pe Mimi Jansen, dar spre deosebire de rezultatul asasinării președintelui Kennedy, de data aceasta, nu trebuiau să existe deloc speculații legate de o conspirație sau un motiv. Omul din spatele crimei, adică Curtis, trebuia să fie ostentativ, găsit vinovat pentru plănuirea omorului și aspru pedepsit. Au găsit chiar și un procuror docil și pretențios care să se asigure că totul mergea conform planului și că reușeau să își ascundă cu succes urmele. Și asta era tot.

Cu toate acestea, planul aproape că fusese distrus înainte să înceapă.

Până în acel moment, de securitatea lui Jansen se ocupaseră mai mult agenții privați ai lui Ben Kane, dar în zilele premergătoare nopții alegerilor, Serviciile Secrete au început să-și ia treaba foarte în serios. Toate persoanele și toate locurile din hotel au fost verificate de două ori, mai întâi de oamenii lui Kane și apoi de oamenii îmbrăcați în costume gri de la Serviciile Secrete. Dacă Thomas și implicit și Jansen nu ar fi insistat să rămână, Serviciile Secrete le-ar fi cerut oamenilor lui Kane să dispară cu toții. Dar acum problema era că împărțirea sarcinilor nu mai era în mâinile lui Kane. O situație pe care Kane voia să o rectifice odată ce Jansen avea să ajungă în Biroul Oval.

•

Potrivit planului lor original, Kane însuși trebuia să verifice pasajul hotelului înainte ca Toby O'Neill să ajungă la locul său. Pistolul cu amprente false trebuia să stea în spatele drapelului american, apoi să fie luat și folosit de O'Neill. Nu era ușor de făcut, dar se descurcau ei. Asta până când Serviciile Secrete au preluat controlul, verificând totul în pasaj și în orice altă parte cu doar o oră și jumătate înainte să ajungă elicopterul lui Jansen.

Cum să mai ascundă acum arma aia nenorocită, cu toții copoii ăia îmbrăcați în gri și razele lor X? Kane știa că era pur și simplu imposibil.

Din acest motiv, Ben Kane, pentru prima dată îngrijorat și nesigur, l-a abordat brusc pe Thomas și i-a făcut semn că trebuiau să discute în particular.

— Thomas, nu pot să am chestia aia la mine! a zis Kane. Nenorociții ăia în gri o să mă miroasă de la o poștă. Au ochi la spate. Va trebui să o ții tu și să i-o dai lui Toby. Tu ai fost controlat, n-o să te suspecteze nimeni și nu o să fii percheziționat. Poți să faci asta, Thomas? Altfel va trebui să anulăm totul.

Pentru o clipă, Sunderland a văzut cum planul lui îndrăzneț și măreț se duce de râpă. Cum putea să îi dea arma ucigașului fără să-și lase amprentele pe ea? Cum putea să facă asta de față cu atâția oameni care erau atenți la el? Nu că îi era frică, doar că nu se putea.

— N-o să meargă, Ben! a spus el, clătinând din cap. Sunt prea în centrul atenției și nu pot să port brusc mănuși. Pur și simplu, nu va funcționa!

Ben Kane a încuviințat din cap. Își dădea și el seama că era adevărat.

Așa că au mai discutat despre alternative până când au găsit o soluție. Din nou, nu una ideală, dar realizabilă. Apoi au exersat timp de jumătate de oră până când au putut s-o facă și cu ochii închiși.

Odată ce ajungeau în pasaj aveau să stea cât mai aproape de zid posibil. Thomas va ține revolverul lui Bud Curtis în buzunarul de la sacou, în timp ce Ben Kane va merge în fața lui. Apoi va băga mâna în sacou, va veni lângă Kane după ce O'Neill va fi percheziționat de Serviciile Secrete pentru ultima dată și va scoate arma din spatele căptușelii buzunarului. În clipa aceea, Kane va scoate pistolul cu colțul sacoului, își va face loc până la O'Neill și îl va băga în buzunarul de la sacoul lui roșu aprins. În acel moment, atenția mulțimii va fi îndreptată asupra dezvelirii iminente a tabloului, astfel încât acea parte din procedură nu avea să fie prea dificilă atâta timp cât Kane se asigura că se poziționa cum trebuie.

Deci așa trebuiau să procedeze, trebuiau s-o facă aici și acum.

L-au sunat pe O'Neil și l-au făcut să înțeleagă că planul se schimbase puțin, ceea ce nu a părut să-l deranjeze deloc pe Toby. Trebuia să îi lase să îl percheziționeze de câte ori voiau Serviciile Secrete și, după asta, lucrurile aveau să fie simple. Când va simți că Kane i-a pus pistolul în buzunar, va trebui să

aștepte câteva secunde, să scoată arma și să tragă direct în soția lui Jansen.

Ce putea fi mai ușor de atât? Îl vedeau pe O'Neill tremurând de nerăbdare la simplul gând. Bolnav la cap sau nu, el era omul lor perfect pentru a face treaba și apoi să fie eliminat și el.

Cel puțin așa crezuseră ei.

Înțelegerea fusese, bineînțeles, să o omoare doar pe Mimi Jansen, pe nimeni altcineva, așa încât Kane i-a dat arma lui Toby și acesta a împușcat-o, dar apoi idiotul trăsese din nou.

— Nenorocitul moare și asta e! a șuierat O'Neill și a întors pistolul spre Jansen, făcându-l pe Sunderland să se panicheze imediat, motiv pentru care Kane și-a scos arma și l-a omorât pe O'Neill pe loc, ceea ce nu făcea parte din planul original, conform căruia trebuia să îl lase pe unul dintre oamenii săi sau de la Serviciile Secrete să termine treaba. Problema a fost că numai Kane și Thomas fuseseră suficient de aproape în acel moment încât să audă ce spusese imbecilul, așa că nu avuseseră de ales. Kane a trebuit să îl împuște pentru că nu avea cum să fie sigur că ceilalți agenți vor reacționa la timp. Confuzia și panica ce au urmat au dovedit că Ben avusese dreptate. Da, era un profesionist. Dacă Jansen ar fi fost asasinat, vicepreședintele Michael K. Lerner ar fi devenit automat președinte, iar Thomas ar fi ieșit cu totul din peisaj. Ar fi pierdut totul.

În cele din urmă însă rezultatul a fost același. Jansen era în viață, iar Toby O'Neill era mort.

Din clipa în care l-a împușcat pe O'Neill, Kane nu a avut de ales decât să improvizeze. Mai întâi i-a luat paharul lui Curtis din mână și l-a băgat în buzunar. Apoi a dispărut timp de câteva minute ca să scape de pahar, de armă și de sacoul cu petele de ulei lăsate de arma lui Curtis în interiorul buzunarului. Nimeni nu putea să spună că Kane își schimbase sacoul deoarece avea mai multe identice. Și înțelegerea cu procurorul șef Mortimer Deloitte era să nu se ocupe de cine l-a omorât pe Toby O'Neill, decât dacă avocații apărării cereau asta.

Și avuseseră grijă să se asigure că nu vor cere asta. Mulțumită lui Kane, multe persoane au fost mituite. Multe indicii incriminatorii au fost făcute să dispară, precum paharul cu apă și imaginile de pe camera de filmat a lui Marvin Gallegos, precum și orice mod de a descoperi inexistența agentului FBI

imaginar Blake Wunderlich. Apoi dovezile inventate și acuzațiile false au reușit să îl condamne pe Curtis pentru că a pus la cale acea atrocitate și a fost pregătită scena pentru dezlănțuirea Decretului Washington în toată splendoarea sa teribilă. În haosul care a urmat, era ușor de facilitat dispariția unor indivizi cheie care ar fi putut ajuta la prezentarea procesului ca pe o nedreptate monstruoasă și posibil chiar la demascarea adevăraților vinovați. Sunderland și Kane nu aveau de gând să lase ca adevărul să saboteze președinția lui Jansen și viitorul lor.

•

Jansen era deja președinte de câteva săptămâni și totul mergea conform planului. Următoarea etapă implica destabilizarea psihologică a lui Jansen și forțarea vicepreședintelui Lerner să demisioneze. Lerner era un politician extrem de competent și de influent care nu era ușor de influențat și pe care Sunderland îl vedea ca pe un om imprevizibil, o posibilă amenințare.

Următorul pas era să scape de președinte și, în această privință, Jansen însuși a fost de mare ajutor. S-a văzut cum a început să se schimbe chiar înainte să depună jurământul și Thomas a urmărit această evoluție îndeaproape și cu multă plăcere. A observat cum Jansen se retrăgea din ce în ce mai mult în el și nu dormea zile la rând. Cum se irita ușor, avea accese de furie și semăna confuzie în rândul personalului și în cabinetul său. Stătea și privea în gol în fața ecranului de calculator, părând să se confrunte cu un blocaj mental. Fiind un bărbat instabil și cu un suflet întunecat, era ca și cum va apăsa un buton atunci când va veni timpul, întrucât Jansen era clar mistuit de suferință și lipsit de apărare, aceasta era analiza onestă a lui Thomas.

Așa că șocul a fost mult mai mare pentru el decât pentru oricine altcineva în ziua în care Jansen și-a prezentat proiectul său de reformă, la două săptămâni după alegerea sa. Thomas se dusese acasă în acea seară extrem de tulburat și petrecuse singur aproape toată noaptea în patul său, citind propunerea de mai multe ori. A analizat-o din toate unghiurile posibile până când a început să-și dea seama cum putea să transforme acel cataclism care va urma într-un avantaj.

Și-a dat seama că se înșelase. Jansen trecuse peste suferință și indiferent cât de mult suferise, nu era în niciun caz inapt sau

incapabil să-și îndeplinească datoriile cerute de postul său. Ba dimpotrivă, președintele Jansen făcea chiar ceea ce mulți care dețినuseră funcția sa înainte ar fi trebuit să facă.

Thomas s-a dat jos din pat în acea noapte de la începutul lunii februarie, și-a turnat whisky într-un pahar și și-a pus picioarele pe măsuța de cafea din sufragerie. Se ridica cortina unei piese de teatru crude și formidabile. La o examinare mai atentă, lucrurile arătau chiar mai bine decât înainte. Aveau să cadă capete, dar erau destule capete.

A deschis televizorul și a observat satisfăcut că o știre despre împușcăturile din acea după-amiază de la o școală de lângă Washington se repeta la nesfârșit pe toate posturile. Se pare că una dintre victime era fiul lui Peter Halliwell, șeful Statului Major, și că doi dintre ceilalți trei morți proveneau din familii bogate. Ce putea fi mai bine de atât? Erau știri care cu siguranță aveau să îi scoată în stradă pe cetățenii îngroziți să facă demonstrații.

Atacul de la școală alterna cu alte știri de ultimă oră despre „Ucigașul de pe acoperiș” din New York, un alt scenariu cu toate ingredientele. Era ca și cum Thomas scrisese chiar el scenariul. Imagini cu scenele crimelor, cu cartușe goale și urme de sânge pe trotuar și interviuri scurte cu locuitorii care scrutau acoperișurile cu ochi temători. Se răspândea panica și lumea spunea că era mai bine să se termine în curând înainte să fie infectat întregul oraș.

În timp ce se uita, i-a apărut un zâmbet larg pe față. *Asta e bine pentru Jansen și e și mai bine pentru mine,* s-a gândit el. Unii erau tentați să creadă că totul fusese plănuit de Casa Albă, chiar de Jansen însuși. Și-a golit paharul și a clătinat din cap. Nu, nu era ceva ce ar fi plănuit președintele, nici măcar în cele mai întunecate momente ale sale. A început să râdă. Jansen nu ar fi avut cum să provoace asta, dar șeful lui de cabinet ar fi putut, foarte ușor, dacă nu s-a și întâmplat deja.

Și-a mai turnat un pahar și a analizat din nou situația.

Jansen nu îi ceruse sfatul lui Thomas când alesese membrii Cabinetului, așa cum era de așteptat, având în vedere că era șeful personalului de la Casa Albă și un asociat de încredere și de lungă durată. Normal că Thomas fusese puțin mai mult decât iritat la vremea respectivă, dar acum înțelegea lucrurile mai bine.

Jansen avusese un plan, vedea asta acum.

Thomas se opusese alegerii lui Billy Johnson pe care o făcuse Jansen. Nu ar fi trebuit ca președintele să fie preocupat de faptul că Johnson petrecuse ceva timp într-un spital de psihiatrie după ce fusese omorât fiul său? Așa se întrebase Sunderland la vremea respectivă. Chiar era acesta genul de om care să conducă Departamentul de Securitate Internă?

Totuși Jansen insistase, își amintea foarte bine acest lucru. La ce se gândise Thomas în ziua aceea? De ce și-a dat seama abia acum ce alegere bună fusese Billy Johnson?

Da, a fost pentru că Billy Johnson își pierduse un fiu, o tragedie care îl afectase nespus de mult, o tragedie personală ca aceea care îl afectase pe Jansen. Și Johnson ura armele de foc la fel de mult ca Jansen. Era atât de simplu. Acesta era genul de oameni cu care voia să lucreze Jansen.

•

Thomas a pus jos paharul cu whisky și la sunat pe Kane. Nu a trebuit să-i explice prea mult, pentru că Kane a început să vadă și el care erau posibilitățile. După ce au discutat care ar fi trebuit să fie următoarea lor mișcare, Thomas i-a cerut să verifice trecutul tuturor membrilor Cabinetului. Voia să știe câți dintre ei mai aveau rude care fuseseră victime ale unor atacuri armate sau ale altor atacuri violente.

Răspunsul pe care la primit cu puțin timp înainte de asfințit i-a făcut pulsul să crească de entuziasm. Investigația lui Kane a scos la iveală faptul că peste jumătate dintre familiile personalului președintelui și ale celor din Cabinet suferiseră episoade violente similare cu cel al lui Johnson. Și dacă era după Thomas, numărul de acte de violență aparent întâmplătoare avea să crească în continuare, afectându-i mai ales pe membrii Cabinetului. Apoi Thomas va face tot ce îi va sta în putință ca propunerile draconice ale lui Jansen să devină realitate, ceea ce în schimb va intensifica imediat situația. Țara trebuia să experimenteze un val de violență fără precedent pentru ca decretele lui Jansen să aibă justificare, iar Congresul nu va avea de ales decât consimtă. Vor urma asasinate, atentate cu bombă, răpiri și alte acte teroriste până când se va declara stare de urgență în țară, ceea ce va desființa Congresul și va transfera puterea Agenției Federale de Management al Situațiilor de Urgență. În mijlocul acestor lucruri, vicepreședintele sigur va demisiona în semn de protest și atunci nu ar mai fi nimeni cu

autoritatea de a se opune numirii de către președinte a șefului său de cabinet în funcția lui. În tot acest timp, Sunderland nu trebuia decât să mențină relații bune cu opoziția și cu toți politicienii care îl abandonaseră pe Jansen. Pentru că atunci când va veni ziua în care Jansen va muri – și ziua aceea nu e departe – Thomas va avea nevoie de mulți aliați de partea sa. Asta însemna că trebuia să se asigure că opoziția era informată de eforturile sale mari de a opri nebunia.

Apoi, odată președintele eliminat, el va fi alegerea evidentă pentru a succeda. Cine altcineva?

După ce Jansen și-a făcut publică propunerea de reformă, Kane deja era ocupat să-i schimbe părerea unuia dintre cei mai puțini entuziasmați susținători ai săi, Procurorul General Lovell. Nu fusese greu să îi plătească pe câțiva huligani să le atace pe mama și pe fiica lui; chiar o violaseră pe mama lui Lovell fără bani în plus. Nu fusese nicio problemă nici pentru Kane să îi elimine pe atacatori chiar în noaptea aceea. Apoi l-au avut pe Procurorul General în palmă; sau cel puțin așa a crezut Sunderland.

Dar circulau zvonuri pe coridoarele de la Casa Albă cum că Procurorul General Lovell și președintele Curții Supreme de Justiție aveau de gând să solicite o dezbatere în Congres privind noile propuneri de lege. Așa că, încă o dată, era o situație de care a trebuit să se ocupe Ben Kane.

Trupul lui Manning a fost practic rupt în două când limuzina care îi transporta pe el și pe Procurorul General a fost aruncată în aer în timp ce mergeau spre Capitol Hill. Lovell a avut mai mult noroc, dar atentatul asupra vieții sale a pus capăt opoziției sale față de campania „antiviolență” a lui Jansen și l-a transformat într-un susținător necondiționat al acestuia.

Din păcate, mici ajustări ocazionale, improvizate și corecții ca acestea erau inevitabile în astfel de momente. „Ucigașul de pe acoperiș”, care a fost găsit mort în apartamentul său după ce vecinii au început să simtă un miros ciudat, a fost un caz similar.

Locuitorii apartamentului s-au dovedit a fi o bătrână și fiul ei, un fost angajat al FBI, care se răzbunase pentru că fusese dat afară din agenție, reducând personal populația din New York. După ce au mâncat un pateu infectat cu toxina botulinică, mama și fiul au avut parte de o moarte înceată, în secret. O jurnalistă de la NBC, cunoscută ca domnișoara B și renumită

pentru reportajele ei controversate și critice, a devenit interesată de caz după ce a primit un pont din partea lui Tom Jumper. Dar de vreme ce telefonul ei era ascultat, domnișoara B i-a pus fără să vrea pe Thomas și pe Kane pe urmele lunetistului.

Așadar Kane și oamenii săi au fost primii care au ajuns la apartamentul urât mirositor și au confiscat în secret pușca care omorâse atâția cetățeni new-yorkezi.

Apoi Kane a angajat un asasin ca să se ocupe de treaba asta, folosind aceeași armă ca „Ucigașul” original. Cu cât era mai multă panică, cu atât era mai multă simpatie pentru programul lui Jansen, zicea Kane. Thomas a fost de acord. Kane putea să îl oprească pe noul „Ucigaș” după ce își atingea scopul.

Ceea ce a și făcut.

Ucigașul locuia în Prospect Park din Brooklyn și inventivul Kane a aranjat ca recenzorii din cadrul unui nou recensământ la nivel național să cerceteze tocmai acel cartier, având grijă ca ucigașul să trezească suspiciunea recenzorului care va bate la ușa lui. Kane s-a ocupat și de cercetarea apartamentului vinovatului și de ținerea lui sub observație, apoi a pus poliția pe urmele lui și în cele din urmă l-a împușcat.

Mai târziu, Tom Jumper a insinuat că însăși Casa Albă fusese implicată în omoruri, dar asta nu conta prea mult, atâta timp cât Thomas nu era considerat responsabil pentru ele sau pentru amenințările cu bombă pe care Kane le făcuse împotriva Congresului și a altor locuri.

Dar acestea erau probleme pe care el și Kane le puteau rezolva.

•

Între timp, întreaga țară a încetinit din neputință și confuzie, încurajând milițiile să iasă din ascunzătorile lor și să săvârșească acte de violență nemaivăzute până atunci. Vulturii cu Capete Albe au bombardat sediul Partidului Democrat, de exemplu. Era minunat și nici Thomas nu ar fi putut orchestra totul mai bine de atât. Era pe val.

Cel mai mare obstacol în cadrul planului excelent al lui Thomas era că președintele Jansen începuse să se baricadeze în Biroul Oval. Doctorul său a declarat că era un fel de paranoia, dar cel mai probabil Jansen știa de fapt cât de vulnerabil era. Morțile a câtorva membri ai Congresului îi puseseră capac.

Jansen era conștient că putea să fie și el pe lista cuiva, dar nu avea cum să știe că acel „cineva” era chiar vicepreședintele său.

Cam în acest moment, președintele i-a cerut lui Lance Burton să sporească măsurile de securitate de la Casa Albă. O decizie înțeleaptă, dar nu în favoarea lui Thomas Sunderland.

•

Thomas a așteptat apoi o oportunitate de a-l ucide pe Jansen și prima lui șansă a sosit câteva săptămâni mai târziu, drept rezultat a doua evenimente care nu aveau nicio legătură unul cu altul.

Primul a fost un incident minor în care un agent de la Serviciile Secrete a auzit o conversație dintre Sunderland și Kane. Kane s-a simțit neconfortabil cu privire la ce ar fi putut să audă agentul, așa că i-a tăiat gâtul și a lăsat un bilet în vestiarul bărbatului, amenințându-l pe președinte cu aceeași soartă. Un număr dramatic și de efect care a lăsat impresia scontată. Thomas a fost mulțumit.

Apoi mai era și Donald Beglaubter, care a părut să fie de acord cu decretele lui Jansen, dar care apoi a început să investigheze explozia limuzinei în care se aflaseră Șeful Suprem al Curții de Justiție Manning și Procurorul General Lovell. Beglaubter era un om inteligent – probabil cel mai bun creier de la Casa Albă – și Thomas era convins că existau șanse mari ca investigația lui să ducă la ceva până la urmă. Beglaubter trebuia să fie eliminat, de preferat împreună cu Jansen.

Așa că Kane a aruncat o grenadă de mână spre președinte când el și Donald Beglaubter mergeau prin tunelul care ducea în Departamentul Trezoreriei. O ținuse ascunsă într-o nișă mică timp de două ore, așteptând momentul potrivit, dar reușise doar jumătate din misiune. Beglaubter își pierduse capul, dar regele și-l păstrase pe al lui.

În confuzia care a urmat, Kane s-a alăturat celorlalți bodyguarzi și investigația ulterioară nu a avut niciun rezultat. Kane, maestrul în manipulări, a întors situația în avantajul său, acuzând Serviciile Secrete de lașitate și de abandonare a datoriei, și a recomandat să li se retragă majoritatea responsabilităților de la Casa Albă.

Jansen i-a urmat sfatul. La urma urmei, un agent al Serviciilor Secrete fusese învinovățit pentru că nu îl percheziționase cum

trebuie pe Toby O'Neill în noaptea alegerilor. Astfel, Kane și oamenii săi obținuseră libertatea de care aveau nevoie.

•

După această încercare de asasinare ratată, Președintele se închise de tot în biroul său și deveni imposibil de abordat. Planurile pentru următoarea încercare trebuiau să mai aștepte.

Dar nu prea mult. Prim-ministrul britanic reușise să-l momească pe Jansen să iasă afară, și acum Kane și Sunderland au văzut o nouă oportunitate în cadrul conferinței de presă.

Mai devreme, avuseseră loc o serie de evenimente neașteptate în acea zi, dar nu le stricase nimic planul. După apariția surpriză a lui John Bugatti la Casa Albă, cadavrul lui fusese aruncat fără nicio ceremonie în subsolul din Aripa de Vest; iubitul lui deja zăcea sugrumat în patul lor din Georgetown. Apoi Thomas a reușit să dea delegației britanice „jurnalul" său. Discursul său funcționase; avea toată susținerea lor. Atât Lance Burton, cât și Wesley, erau păziți bine. Burton se va întâlni în curând cu Dumnezeu, în timp ce soarta lui Wesley nu fusese decisă încă. Și cu o seară în urmă, un grup rebel de ofițeri de armată își primise instrucțiunile finale prin unul dintre contactele lui Kane. Toate armele erau pregătite și oamenii aceștia știau să le folosească. Numai liderul lor, „Sean", știa că misiunea lor era finanțată de o serie de mari industriași, și numai o parte dintre aceștia știau exact pentru ce era folosită investiția lor și că de fapt Kane lucra pentru Thomas. Veșnic cu privirea ațintită spre viitor, Thomas știa că trebuia să intre în grațiile mai marilor din finanțe, și asta era o cale sigură de a face asta.

Acum, doi șefi de stat aveau să moară. Pilonii Casei Albe aveau să se clatine, cele două mărețe nații occidentale se vor cutremura și lumea își va deschide ochii. Și până să se așeze praful, Thomas va fi președinte, ocupat cu restabilirea condițiilor de dinainte ca Jansen să preia postul. Întregul Cabinet și toți oficialii de top vor fi dați afară. Cei mai proști dintre ei vor fi judecați pentru trădare, iar cei mai inteligenți vor părea că s-au sinucis, începând cu Lance Burton și Billy Johnson.

El va opri starea de urgență și va face pace cu milițiile, cu cei de dreapta, cu lobby-iștii, Senatul și Camera Reprezentanților. Singurul lucru pentru care își făcea griji era ce ar putea să facă fostul vicepreședinte, Michael K. Lerner. Cum va încerca să-l

oprească pe Sunderland dacă reapărea pe scena politică? Câte voturi putea câștiga? Dispăruse complet de când demisionase în semn de protest. Se pare că pe Jansen nu îl interesa persoana sa, dar pe Thomas, da. Le dăduse ordin lui Kane și oamenilor săi să îl găsească și să îl neutralizeze cât mai curând.

Statele Unite ale Americii urmau să aibă drept președinte un gigolo cinic și un fiu de tată care și-a ucis soția, fie că voiau asta sau nu.

•

Thomas s-a uitat la ceas. Era așteptat la ceai în Sala de mese la ora 15.30, după conferința de presă de pe terasa din fața holului de recepție al diplomaților. Avea să fie o conferință de presă excepțională, mai ales pentru că va fi prima din cariera lui Thomas la care va participa. Studia ploaia care cădea pe geam când Kane a intrat pe ușă.

— Cum e cu ploaia? a întrebat Sunderland.

— Nicio problemă. Începe să se ducă, a răspuns Kane.

— L-ai scos pe Burton?

— Sigur că da. Doi oameni îl păzesc de parcă viețile lor depind de asta – ceea ce e adevărat.

— Și Barefoot. Ce părere ai despre el?

— Nu a avut nicio legătură cu planul de supraveghere al lui Burton.

— Potrivit cui? a întrebat Sunderland. Lui Burton?

— Burton a trecut printr-un interogatoriu destul de intens. Are un caracter prea slab ca să fie un mincinos convingător. L-ar fi trădat pe Barefoot demult.

— Bine, atunci îl păstrăm pe Wesley. Ar putea să ne fie martor. Va trebui să îl pregătim după ce se va termina totul.

A bătut cu palma în birou.

— Acum stai jos puțin, Kane. Ne așteaptă o zi mare.

Kane de obicei prefera să stea în picioare, dar își trânti corpul robust de nouăzeci de kilograme pe canapeaua lui Sunderland.

— Spui că Burton a trecut printr-un interogatoriu ca lumea, a continuat Thomas. Sper că nu are semne pe corp.

— Nu, niciunul important.

— Va trebui să dispară.

— Da, știm asta.

— Ce le-ai spus celor de la FBI despre Bugatti? a întrebat Thomas.

— Ceea ce am stabilit. Că Bugatti a intrat cu forța în biroul tău și te-a amenințat. Că nu aveai de unde să știi că era neînarmat și l-ai împușcat. Caz închis.

— Ești sută la sută sigur că suntem pregătiți pentru a riposta împotriva grupului Cairo? Nu poate să rămână nici măcar unul dintre ei care să vorbească despre ce rol am jucat eu, Ben.

— Totul e sub control total. O să îi gazăm cât timp o să fie încă în monument.

Thomas a încuviințat din cap.

— Să o faci cum trebuie.

— Da, domnule.

— Fără supraviețuitori! Ai înțeles?

— Da, domnule.

— Și ai o listă actualizată cu toți ofițerii renegați din țară?

— Da, și în momentul de față este trimisă la FEMA.

— Trebuie să scăpăm de ei toți în același timp – și repede – înainte să se ducă starea de confuzie, ai înțeles?

— Da. Directiva pe care o trimitem la FEMA susține faptul că jumătate din acești oameni sunt extrem de periculoși și că trebuie folosite orice mijloace pentru a fi opriți.

— Dar Moonie Quale?

Kane s-a aplecat dornic în față pe canapea.

— Încă mai crede că îi oferim amnistie.

— Unde e acum?

— În Seattle, încă suferă din pricina rănilor.

— E bine că îl ținem în viață, comentă Sunderland, apoi a râs. Gândește-te la toate informațiile utile pe care ni le-a dat. Ironic, nu-i așa, că în ultimele două săptămâni l-am ținut în custodie pe bărbatul pe care inamicul îl vede drept liderul lor? E o nebunie.

I-a făcut cu ochiul locotenentului său.

— Ai gândit bine, Kane. Și spui că acum este într-o casă sigură din Seattle?

— Da.

Ben Kane părea destul de mulțumit de el însuși. Totul mergea conform planurilor.

— Să aruncați în aer casa.

— S-au dat deja ordinele.

— Moartea lui Moonie Quale va fi primul meu act victorios ca președinte, îți dai seama de asta? Fără el, majoritatea milițiilor își vor preda armele.

Bărbatul a zâmbit.

— Și oamenii tăi? Cum faci cu ei?

— O să păstrez doi. Sunt de încredere.

— Dar ceilalți?

— O să-i pun în fața liniei de tragere. O să stea chiar în spatele președintelui. Nu vor avea nicio șansă, va arăta foarte natural.

— Foarte înțelept, Kane, foarte înțelept! Dar Bud Curtis? Ai mutat executarea lui la șase dimineața, mâine?

— Da, implementăm un alt plan deoarece se pare că un anume șerif T. Perkins pare să fie capabil să dovedească nevinovăția lui Curtis.

— T. Perkins…?

Thomas și-a adus aminte de bărbat din timpul călătoriei în China și cum sperase că șeriful va fi eliminat din concurs din prima rundă. Acesta era bărbatul care îl adusese la tribunalul din Monterey când era tânăr, când era fugar. Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi recunoscut Perkins în China? A clătinat din cap. Ce naiba era cu toți oamenii ăștia din acea călătorie care apăreau iar în viața lui ca să-i provoace atâtea probleme? Nenorocita de Doggie Rogers, cu care încă nu terminase, Bugatti, pe care îl aranjase el, într-o măsură mai mică și Wesley Barefoot și acum șeriful ăsta slăbănog care nu scotea niciodată un cuvânt.

— Șeriful Perkins e un om mort, a decis el. Sper că suntem de acord aici.

— Sigur, dar au fost destul de mulți oameni care au auzit emisiunea de la radio a lui Jumper și Bugatti din noaptea aia, așa că ar putea foarte bine să fie și alții care vor încerca să ceară o reinvestigare a cazului lui Curtis.

— Da, Tom Jumper – ca să vezi! Gunoiul ăla alb ridicol și bun de nimic s-a dovedit a fi singurul curajos. Extraordinar.

A zâmbit, aducându-și aminte de pozele pe care le văzuse cu Jumper în duba de transmisiuni. Nu mai rămăsese prea mult de recunoscut din el.

— Ai pregătit o declarație pentru negarea argumentelor făcute de el și Bugatti în emisiune?

— Da, acum mult timp.

— Bun. Cât despre Bud Curtis. O să trecem la planul B. Când au de gând milițiile să ia cu asalt închisoarea?

— Peste douăzeci de minute.

— Și-i lăsăm pe prizonierii din miliții liberi?
— Deocamdată, da.
— Dar Bud Curtis?
Kane își plimbă degetul mare pe gât.

Capitolul 41

Doggie și T au ajuns la Casa Albă în același timp cu un elicopter care cobora zgomotos pe deasupra mulțimii de oameni îmbrăcați în uniformă și o lua spre sud.

Doggie s-a ținut de mijloc, simțindu-și stomacul plin de noduri.

T a tras prelung din țigară și a arătat spre un rând de mașini de poliție și de dube albe cu embleme FEMA discrete, parcate în fața barierelor de beton. Și-a parcat și el mașina de șerif între două mașini, a oprit luminile albastre și s-a întors spre ea.

— Lasă pe mine, Doggie, a zis el, stingând mucul de țigară în scrumieră. Să nu scoți niciun cuvânt, orice ar fi, m-ai înțeles? Să te uiți la mine dacă te deranjează ceva și ține minte că eu sunt cel care ia deciziile.

Doggie a încuviințat din cap. Nimic nu o va face să deschidă gura.

— Apleacă-te în față, a spus el, apoi i-a pus cătușele la încheieturi. Să te opui puțin când te scot din mașină și o să te trag până acolo, bine?

— Da, numai să nu începi să mă bați pe acolo.

Ea a zâmbit.

El nu i-a întors zâmbetul.

— Dacă asta o să ne salveze viețile în escapada asta imbecilă, o să o fac.

Apoi a tras-o din mașină și a împins-o înaintea sa în ploaia care se rărea, dincolo de bariere și până la postul de gardă. Se simțea ca o proscrisă care urma să fie omorâtă cu pietre. Toată lumea se holba la ea, inclusiv soldații, dar nimeni nu a încercat să îi oprească, nici măcar agenții sub acoperire. Lucrurile au început să se precipite abia când au ajuns la punctul de control, unde se aflau o mulțime de persoane în uniforme cu decorații.

Aici au fost îndreptate arme automate mici spre ei și li s-au cerut actele de identitate, parcă sperând că nu aveau ce le trebuie și că puteau astfel să îi împuște pe loc dacă făceau o mișcare greșită. T a bombănit puțin înainte să le arate legitimația și să ridice mâinile în aer ca să fie percheziționat, iar

Doggie i-a urmat exemplul. Soldații i-au pipăit în mod profesionist peste tot, oprindu-se ocazional cu mâinile pe corpul lor ca să se asigure că nu au vreo armă ascunsă. Nu erau nepoliticoși, dar intimitatea periculoasă a situației o făcea pe Doggie să se simtă rău.

Apoi soldații s-au dat un pas înapoi.

— Aceasta este Doggie Rogers. Știți cine este, a zis T simplu. Trebuie să fie dusă direct la Serviciile Secrete, așa că chemați-i acum, bine? Trebuie să scoată informații importante de la ea.

Soldatul responsabil, care stătea dincolo de gardul din fier forjat, a dat din cap spre gardianul de la punctul de control pe care Doggie obișnuia să-l salute în fiecare zi. S-a deschis o poartă și o fotografie cu Doggie a ajuns la ofițerul la comandă. Acesta a ținut poza lângă fața lui Doggie ca să vadă dacă este aceeași persoană.

— Ea *este,* credeți-mă, a insistat T.

— Nu mai e femeia care a fost cândva, a observat soldatul, clătinând din cap.

Doggie s-a uitat la T, simțind cum îi bate inima tare. Se deschisese sezonul de vânătoare și ea nu avea cum să se apere, nu avea unde să se ascundă. Și se afla aici, existența ei depinzând de bărbatul taciturn și slab care stătea lângă ea, tânjind după o țigară. T a mijit ochii concentrându-se și încercând să descifreze ce se petrecea în spatele sticlei blindate. Apoi gardianul a dat din cap de câteva ori și a raportat ofițerului de afară, folosind un limbaj prin semne care ar fi putut foarte bine să însemne că trebuiau să se descotorosească imediat de ei.

În schimb, câțiva bărbați în costume negre au venit în grabă spre ei de pe aleile de la Casa Albă. Liderul lor le-a făcut semn să fie deschisă poarta de fier și au fost aruncați în cușca leului.

•

Trei minute mai târziu, stăteau în biroul lui Ben Kane – o cameră mică, fără ferestre, în care Doggie nu mai călcase niciodată.

Atmosfera din Casa Albă era agitată, poate presărată cu puțină panică. Oameni pe care nu îi mai văzuse niciodată alergau de colo-colo pe coridoare. Grupuri de agenți de pază se regrupau constant și cei care le țineau companie aveau cu toții expresii goale în timp ce ascultau atenți ce se comunica în căști.

Unul dintre oamenii lui Kane stătea jos vizavi de T și l-a întrebat unde o prinsese pe Doggie și cine era contactul lui de la Casa Albă. Nu a fost deloc mulțumit când T abia dacă a ridicat din umeri și și-a scos o țigară.

— Fumatul este interzis în interiorul Casei Albe, a strigat gardianul care stătea lângă ușă.

Era un tip pe care Doggie l-a recunoscut, știa că fuma cel puțin o oră încontinuu în fiecare zi, afară sub magnolia lui John F. Kennedy.

Apoi primul tip a repetat întrebarea și când T a răspuns prin a cere o cafea, a renunțat. Era clar că aveau treburi mult mai importante de făcut decât să stea să piardă timpul cu un șerif meschin de la țară.

Așa că i-au cerut să desfacă cătușele și să i le pună la spate, cu brațele în spatele spătarului, ceea ce T a făcut fără nicio ezitare.

— Kane va trebui să se descurce singur, le-a spus locotenentul lui Kane celorlalți.

— În niciun caz nu o să mă interogheze Ben Kane, a zis ea, foindu-se ca să nu-și mai simtă brațele și încheieturile atât de incomod. Aduceți-i pe Wesley Barefoot sau Lance Burton. Ei sunt cei cu care vreau să vorbesc, în afară de președinte!

Bărbații care o înconjurau erau cam aceeași pe care îi prezentase Sunderland cu un an în urmă în biroul guvernatorului din Richmond. Datoria lor era să ofere securitate și liniște sufletească, dar asta nu o consola prea mult în situația actuală. Șoaptele lor din colț o înfiorau.

S-a uitat la T. Nici măcar nu ridicase din sprâncene în tot acel timp. *Ce naiba îți trece prin cap, T?* s-a întrebat ea. Căzuseră de comun acord că scopul lor era să ajungă la Wesley și, dacă nu reușeau asta, să găsească o altă cale ca să ajungă la președinte. Așa că de ce stătea acolo somnoros și cerea cafea?

— Au spus că Kane e ocupat cu Lance Burton, a raportat fumătorul cu mâna la cască. O să vină Hartmond.

— De ce el? E de la Serviciile Secrete, a comentat unul dintre oamenii lui Kane.

— Nu-ți face griji, vine și Jones, a răspuns primul.

Asta era de ajuns pentru T. S-a ridicat și a spus:

— Voi puteți să așteptați. Eu nu am mâncat nimic toată ziua, așa că mă duc până la cantină.

A ridicat o mână ca să le oprească protestele.

— Puteți să mă găsiți acolo dacă aveți nevoie de mine. Apoi mă duc acasă. Biroul Șerifului din districtul Highland – acolo puteți trimite recompensa.

A plecat legănat din cameră ca un cowboy fără cal. Într-o altă situație, acest spectacol de bravadă ar fi părut comic. Cum putea polițistul ăsta țăran și excentric să se descurce prin labirintul de la Casa Albă? Probabil că nu era în stare să găsească nici măcar toaleta bărbaților.

S-a întors spre ea în timp ce pleca și a clătinat din cap aproape imperceptibil ca și cum putea să simtă la ce se gândește. Nu era un semnal să nu-și facă griji – în niciun caz. Era doar o reamintire să nu scoată un cuvânt, indiferent ce încercau ca s-o facă să vorbească.

•

Cât timp Doggie și-a așteptat interogatorii, mâinile au început să-i amorțească din cauza cătușelor. *Așa stătea tatăl meu ultima dată când l-am văzut,* s-a gândit ea. Aproape că a izbucnit în lacrimi. După câteva ore cătușele lui aveau să fie înlocuite cu curelele de piele de pe targa de execuție.

S-a aplecat în față astfel încât ochii de șoim ai agenților să nu observe că o copleșeau emoțiile. *Dumnezeule!* s-a gândit ea, dar, nu, trebuia să se adune și să se concentreze pe situația actuală.

Apoi au sosit doi bărbați și le-au spus celorlalți să plece.

Amândoi erau de temut, în ciuda înfățișării lor diametral opuse. Unul era slab, de culoare și tăcut – un bărbat pe care Ben Kane îl angajase după atentatul asupra vieții lui Jansen în tunelul de la Casa Albă –, iar celălalt era un bărbat mai în vârstă, gras și palid, care îi aducea aminte de bibliotecarul din Chesapeake din copilăria ei.

Erau aceiași oameni care interogaseră personalul din Aripa de Vest după încercarea de asasinare și se zvonea că se urăsc, de vreme ce Jones era plătit de Ben Kane, iar Hartmond lucra pentru Serviciile Secrete. Dar amândoi aveau obiceiul de a sări direct la jugulara victimei – fără milă și fără promisiuni că va avea parte de clemență dacă va vorbi. Slujba lor era să extragă informații, chiar dacă asta însemna să folosească metode neconvenționale.

— Sunteți acuzată că ați încercat să îl omorâți pe vicepreședinte. Știți care pot fi consecințele, domnișoară Rogers?

Ea a rămas tăcută și a studiat peretele din spatele biroului lui Kane, unde erau expuse cel puțin douăzeci de fotografii înrămate, cu Kane și alți oameni pentru care lucrase ca bodyguard. Mulți erau persoane importante și câțiva stăteau cu brațul pe umărul lui Kane care rânjea. Erau ca niște certificate de merit pe peretele unui doctor sau al unui psiholog, erau dovada recunoașterii profesiei sale.

— Nu veți obține nimic dacă tăceți, Doggie Rogers. Suntem destul de insistenți, după cum bine știți, a zis Hartmond, care se înghesuise pe scaunul din fața ei.

— Pentru cine lucrați, domnișoară Rogers? Va trebui să ne spuneți dacă sperați că veți primi vreun soi de clemență din partea judecătoriei.

Dar ea parcă nici nu era acolo. Nu așa îi spusese T să se comporte?

Hartmond a înclinat capul într-o parte.

— Domnișoară Rogers, tatăl dumneavoastră urmează să fie executat peste câteva ore. Vorbiți cu mine și voi vedea ce pot face. Poate că încă mai există speranță pentru el dacă vorbiți acum.

Apoi și-a concentrat privirea asupra lui.

— Am spus „poate”, domnișoară Rogers. Să aud ce îmi puteți spune.

Deja era pe jumătate sigur, tâmpitul ăla prost.

— Cine v-a plătit?

Ea a tras aer adânc în piept.

— Să faceți ceva pentru tatăl meu? La ce vă referiți?

— De exemplu, aș putea să iau acel telefon și să sun la Securitatea Internă. Ei sunt cei care se ocupă de apeluri și de amânarea execuțiilor în ziua de azi.

— Atunci luați telefonul, a spus ea imediat.

T nu avea să fie mulțumit, dar ce altceva putea face? Hartmond s-a aplecat nerăbdător în față. Deja credea că o are la mâna lui.

Doggie s-a uitat la Jones cu coada ochiului. Acesta nu părea să urmeze investigația; se pare că cineva vorbea cu el prin cască.

— Kane e în drum spre Sala de Situații împreună cu Lance Burton, a spus Jones, luându-și mâna de la cască. Secretarul general a fost arestat.

A simțit un fior prin tot corpul. Lance Burton arestat? Ce mai urma?

Hartmond a sfredelit-o cu privirea pe Doggie.

— Alo? Domnișoară Rogers? Dacă vreți să salvați viața tatălui dumneavoastră, răspundeți-mi la întrebare.

A observat o sclipire în ochii lui. Dincolo de privirea sa fixă, mintea lui era în altă parte. Se învârtea în jurul următoarei sale întrebări ca un șoricar înfometat, dar privirea lui era precum o rachetă care încă nu avusese șansa să-și lovească ținta. Să sune la Securitate Internă? Era ultimul lucru pe care avea să-l facă, își dădea seama de asta. Tatăl ei nici măcar nu reprezenta o problemă.

Doggie s-a așezat pe marginea scaunului, iar el i-a zâmbit cu indulgență. Pentru el, reacția ei era un semn de confidențialitate. El rostise câteva replici și ea deja era gata să ciripească. Partenerul lui a privit-o zâmbind pe față, apoi a văzut cum zâmbetul îi dispare când ea și-a dat capul pe spate și l-a scuipat în față. Nu avea cum să-și ascundă surpriza și confuzia. Acum chiar că arăta ca bibliotecarul care nu știa cum să facă față unei camere pline de copii neascultători.

Ea s-a lăsat din nou pe spătar, observându-l în timp ce își ștergea fața calm, lucru care însemna exact opusul, mai ales în ceea ce privește soarta ei. S-a simțit bine pe moment, dar asta a fost tot. *Ea* era cea legată de scaun.

— O să obținem ce vrem de la dumneavoastră, domnișoară Rogers, nu vă faceți griji. Dacă vreți să vă faceți o favoare, atunci vorbiți cu mine. O parte dintre colegii mei nu posedă simțul meu al umorului.

De data aceasta, zâmbetul lui nu a funcționat deloc.

Acum știa că cei doi agenți aveau să facă schimb de roluri. Vedea în privirea lui Hartmond că avea să cedeze în fața abordării mai directe a lui Jones. Urma să se întâmple ceva; doar că nu știa ce. Jones avea s-o ia de cap și să i-l sucească până îi trosnea gâtul? Poate că avea să îi toarne apă pe gât cu pâlnia până când se sufoca. În orice caz, îi era frică acum.

Jones s-a ridicat în picioare și s-a dus în spatele ei. Avea ochi frumoși, reci ca gheața, dar ea era atentă la mâinile sale. Ce

avea să-i facă? S-a aplecat asupra ei ca o pasăre de pradă în căutarea celui mai vulnerabil punct de pe corpul victimei, apoi s-a năpustit asupra ei și i-a mângâiat încet artera carotidă.

Bărbatul și-a plecat fața până când a ajuns la același nivel cu al ei.

— Suntem aici în căutarea unor răspunsuri, domnișoară Rogers, așa că vă întreb: pentru cine lucrați?

I-a mângâiat gâtul în timp ce a vorbit.

— Nu lucrez pentru nimeni. Sunt angajată la Casa Albă. Lăsați-mă să vorbesc cu Wesley Barefoot.

— E și el implicat în asta, domnișoară Rogers?

A simțit cum o cuprinde panica.

— Ce înseamnă toate astea? Nu am făcut nimic și Wesley Barefoot nu are nimic de-a face cu asta. Ați devenit de-a dreptul paranoici?

El a apăsat un pic mai tare pe artera ei. A strâns-o puțin, dar a făcut-o să se alarmeze

— De ce ați vrut să-l omorâți pe vicepreședinte? a întrebat el, diminuând din nou presiunea.

Doggie s-a uitat la Hartmond, implorându-l din privire.

— Ajutați-mă, l-a rugat ea. Dați acel telefon și vă spun totul. Doar faceți-i să amâne executarea tatălui meu.

Dar Hartmond a ignorat-o. Nu poți să uiți așa ușor că te-a scuipat cineva.

— Doar nu o să stați acolo să-l lăsați pe Jones să mă strângă de gât, nu? a spus ea, încercând să-l înduplece. Nu sunteți ca oamenii lui Kane.

Jones a mai apăsat puțin, abia perceptibil, dar brusc cei doi bărbați i se păreau departe de ea și camera a început să se întunece. În următoarea clipă el a slăbit presiunea, și sângele i-a circulat din nou către creier iar simțurile i-au revenit la normal.

— De ce ați vrut să-l omorâți pe vicepreședinte? a repetat Jones. Cine v-a plătit?

Te rog, T, întoarce-te. Oprește-i! s-a rugat Doggie în gând, și apoi a observat că mâinile lui Jones nu mai erau pe gâtul ei.

A ridicat privirea spre ei și a observat o stare de alertă bruscă și instinctivă în privirile lor, asemenea unui șoarece care ridică capul înainte ca mirosul pericolului să-i ajungă la nări. S-au întors imediat spre ușă, înainte ca Doggie să audă zgomotul înăbușit al unei împușcături.

Imediat s-a declanșat haosul pe hol. S-au auzit zgomote de pași gonind pe lângă ușa deschisă pe jumătate și cei doi bărbați s-au încordat.

— Împușcătura a venit dinspre Biroul Oval? a întrebat Hartmond, încercând să rămână calm.

— Dacă ai vreo legătură cu asta, ești moartă, a șuierat Jones spre Doggie. Unde s-a dus blestematul ăla de șerif? a întrebat el, lovind-o direct peste gură. Voi doi ați avut de-a face cu asta?

Doggie și-a lins buza; sângele era cald și dulce. Începea să-și piardă controlul.

— Nu! a strigat ea. N-am avut nicio legătură! Noi nu am făcut nimic, nu înțelegeți?

Jones și-a dus mâna la cască.

— E vicepreședintele! Au zis că cheamă ajutoare!

I-a aruncat o privire sălbatică și a ieșit pe ușă în grabă.

Inima îi bătea nebunește. Făcuse T vreo nebunie? Era bine?

— Eu nu am nimic de-a face cu asta, a repetat ea, uitându-se la Hartmond imploratoare.

Apoi bărbatul a luat telefonul și a început să sune. Chiar avea să o ajute acum?

— Așa, sună-i! l-a îndemnat femeia. Fă-i să amâne execuția și o să-ți spun totul.

El a ridicat mâna ca s-o facă să tacă.

— Avem o situație de criză aici, a anunțat el la telefon. S-a tras înăuntrul biroului vicepreședintelui... Nu, nu știu ce s-a întâmplat. Eu sunt aici și o interoghez pe Doggie Rogers... Nu, nu am scos nimic de la ea... Nu, mă îndoiesc... Da, Jones s-a dus acolo... Da, o să vă anunț.

A închis și i-a aruncat o privire fioroasă, asemănătoare cu cea a lui Jones.

— Rămâi aici dacă chiar ești interesată să-ți salvezi tatăl. S-ar putea să mai ai o șansă după ce mă întorc.

Apoi a dispărut și el.

Exact înainte să izbească ușa în urma sa, a zărit o frântură din tavanul înalt de pe hol. Și-a adus aminte de prima dată când stătuse acolo, absorbită de grandoarea impresionantă a Casei Albe. O amintire dintr-o altă viață, cu totul diferită. Dacă în acea primă zi – în toată acea splendoare – ar fi avut o premoniție despre situația ei disperată actuală, ar fi făcut stânga-mprejur și ar fi plecat de acolo.

A închis strâns ochii. Nu-i curgeau lacrimi, dar îi tremurau mâinile amorțite și încătușate. Și-a umplut plămânii cu aer și s-a concentrat să gândească rațional.

Dacă putea să ridice scaunul până la biroul lui Kane, poate reușea să se aplece și să formeze cu bărbia numărul lui Wesley de pe intercom, poate.

S-a aplecat în față cu precauție și a început. Dacă aluneca, era terminată. Și-a îndreptat picioarele și a reușit să facă un sfert de pas în față. A mai încercat o dată.

De data aceasta, piciorul i s-a prins sub un cablu. Doggie s-a aplecat în față și s-a lovit cu fruntea de marginea biroului. Camera a început să se învârtă și s-a lovit din nou la cap de ceva în timp ce a căzut pe podea.

A aterizat pe jumătate sub biroul lui Kane, cu picioarele sub ea și tendoanele de la încheieturile mâinilor mai aveau puțin și plesneau. Durerea era de nedescris, dar nu a îndrăznit să scoată niciun sunet. În schimb, s-a rugat.

Doamne, de ce lași să se întâmple asta? Ce ți-am făcut eu? Ajută-mă, te rog, ajută-mă!

Și-a mișcat picioarele și a încercat să se ridice într-o poziție mai bună, dar în zadar. Așa că s-a rugat în continuare.

Apoi auzi pe cineva intrând. S-a răsucit și a văzut că era T. Perkins.

Bărbatul a închis ușa în urma sa.

— Hei, Doggie, ce faci? Ești bine? a întrebat el, ridicând-o. S-a tras undeva în Aripa de Vest.

Acum părea și el agitat.

— A sunat ca o armă de calibru mare. A venit timpul să ne mișcăm, acum ori niciodată.

I-a simțit mirosul de aftershave când s-a aplecat la spatele ei și i-a desfăcut cătușele. Era cel mai plăcut miros din lume.

— Unde mergem, Doggie? a întrebat el. Tu ești cea care știe drumul pe aici.

— L-ai văzut pe Wesley? a întrebat ea, masându-și încheieturile.

— Nu am văzut decât agenți de pază în gri și negru, și niște agenți britanici destul de serioși, a răspuns Perkins. Prim-ministrul Watts și-a adus destulă protecție; sunt plasați peste tot.

— Cine a fost împușcat? Știi?

— Nu, dar nu-ți face griji pentru asta. Trebuie să ieșim de aici.

Dar frica a paralizat-o brusc. Și-a dus mâna la gură. Dacă pățise ceva Wesley?

— Haide, Doggie, să mergem!

Da, Doggie, haide! a auzit o voce în mintea ei. *Haide, gândește! Fă ceva!*

S-a uitat prin birou până când privirea i s-a oprit asupra unui costum agățat în spatele ușii. Era clar o mărime mai mare, dar T s-ar fi putut pierde în peisaj dacă era îmbrăcat cu el.

— Poftim! a zis ea, împingându-l spre el. Pune-l pe tine!

Apoi a căutat grăbită prin câteva dintre sertarele lui Kane până când a găsit ceea ce îi trebuia: două legitimații cu microfoanele implantate. Erau tocmai pe fundul unui sertar, sub niște teancuri de fotografii în alb și negru cu oameni pe care nu-i recunoștea, dar pentru care îi părea brusc rău.

A deschis ușa precaută și s-a uitat în ambele direcții. Holul era plin de oameni, dintre care toți se uitau spre acea parte a clădirii în care se afla Biroul Oval și biroul vicepreședintelui.

Așa că l-a tras pe T pe hol și l-a grăbit în direcția opusă, spre biroul ei. Nu că ar fi fost o destinație bună în momentul de față, sigur avea să fie primul loc în care o vor căuta, ci pentru că era secțiunea cea mai îndepărtată de conflict, cu cele mai mici birouri pentru angajații cu cele mai neînsemnate funcții.

Doggie a aruncat rapid o privire spre vechiul ei birou. Părea neatins, deși una dintre grămezile de jurnale alunecase pe jos. *Se pare că vor trebui să mai aștepte cazurile astea,* s-a gândit ea, cu o oarecare satisfacție. Dar cu ce ajuta asta? Cu ce ajutase slujba ei *vreodată*?

— Uite, T, a spus ea, deschizând ușa de vizavi.

Era biroul în care două dintre cele mai groaznice coțofene făceau schimb de ponturi de frumusețe și bârfe stupide în fiecare zi, în timp ce își exersau mersul pe tocurile prea înalte. Mirosul urât de parfum ieftin și „exclusiv” încă se simțea în aer, a observat Doggie.

— Găinile astea se ocupă de condițiile pieței, așa că duminica nu lucrează, a spus ea încet. Încuie ușa, T, și o să încerc să văd dacă pot să dau pe Wesley.

A apelat numărul lui și a așteptat. *Ia-o ușor!* Și-a spus ea când nu a primit niciun răspuns. *Ar putea să fie mai multe motive. Mai încearcă peste câteva minute.*

— Ia uită-te la asta! i-a atras T atenția, scoțând o rochie galbenă ca un canar, cu pliuri, dintr-un dulap din spatele ușii.

Era exact genul de rochie pe care ar purta-o pițipoancele alea la festivitățile ținute la Casa Albă. Doggie cunoștea genul ăla de femei. Erau pregătite să atace în cazul în care, într-o seară, aveau suficient noroc încât să fie așezate lângă un diplomat eligibil de pe continentul potrivit.

— Nu o să mă îmbrac cu asta, T! a refuzat ea.

— Dar te aștepți să intru eu în cortul ăsta de circ? i-a replicat T, ridicând costumul Armani al lui Kane. Încearcă să te uiți la tine, a adăugat el, trăgând-o în fața unei oglinzi mari din ușa dulapului.

Zdrențele ieftine pe care le cumpărase în acea dimineață îndepărtată din cartierul Bronx arătau mai rău decât un sac de cărbuni uzat. Fiecare cută era murdară de o substanță imposibil de determinat, părul ei acum negru era strâns în șuvițe slinoase și pielea ei arăta ca o toaletă neglijată.

Și-a golit buzunarul de mărunțiș și de cele două desene ale milițianului. Apoi l-a pus pe T să se întoarcă cu spatele și ea și-a dat jos bluza lamentabilă și pantalonii, și-a băgat capul într-o chiuvetă mică dintr-un colț al biroului și a trecut la treabă.

După a treia spălare, apa din chiuvetă era tot gri, așa că a luat un prosop și a încercat să-și scuture restul mizeriei din păr și de pe față. După ce a terminat, s-a uitat din nou în oglindă, uimită. Dacă existase vreodată o persoană cu bujori în obrăjori, ea era aceea. Arăta ca o fată de la fermă, scoasă direct dintr-un film de Douglas Sirk.

La final, și-a tras rochia peste cap și s-a pieptănat.

— Nu ai spune că e puțin cam mult pentru o după-amiază de duminică? a întrebat ea, întorcându-se spre T.

El a analizat-o mulțumit și apoi s-a analizat și pe sine, mai puțin mulțumit. Chiar trebuia să se plimbe în costumul ăla Armani? Atrăgea clar atenția așa.

— Prea mult? Nu, e mai bine – mult mai bine. Dar ce facem în privința mea?

Doggie i-a ridicat sacoul și i-a strâns pantalonii la spate cu cureaua.

— Bun, a zis ea, e mai bine așa! Dar va trebui să stai cu sacoul ăla imens.

Șeriful a descoperit că era mai bine dacă ținea pieptul scos în față. Apoi și-a golit și el buzunarele de la geacă – legitimația de șerif, bricheta, portofelul și mărunțișul, cheile de la mașină și talismanul lui norocos, săgeata – punând totul în buzunarele costumului Armani. Acestea l-au făcut să pară puțin mai gras, dar nu îndeajuns, așa că și-a luat revolverul clasic în stil western și l-a băgat la curea. Asta nu prea îi îmbunătățea imaginea de ansamblu.

— Lasă chestia aia, T! i-a recomandat femeia.

S-a uitat la ea de parcă tocmai îi împușcase calul.

— Dacă îl scoți pe aici, o să te împuște și o să te omoare, așa că lasă-l aici!

El s-a strâmbat nemulțumit și a ascuns pistolul sub un teanc de hârtii.

— Acum ne punem astea! a zis Doggie și i-a dat o legitimație. Nu vom ajunge prea departe fără ele.

El a luat obiectul, l-a întors pe toate părțile și apoi și la prins atât de sus pe rever încât era imposibil să nu fie observat.

— Aceasta e o probă! a spus ea, punându-și-l pe al ei. Pentru toți cei care ascultă acum, vă vorbește Doggie Rogers. Tatăl meu este nevinovat și din acest motiv mă aflu aici. Acuzația pe care au adus-o împotriva mea cum că am încercat să îl omor pe vicepreședinte este o mare prostie. Singurul lucru pe care l-am omorât a fost respectul de sine al lui Sunderland, lucru care, bineînțeles, este probabil mai rău decât crima. Dar nenorocitul a meritat-o. El e cel care a fost în spatele uciderii lui Mimi Jansen și a șefului Curții Supreme, printre altele. Sunderland nu este cine pretinde că este, asta ca să știți. M-ați auzit?

Un zâmbet i-a apărut pe față. Poate că nu era cel mai inteligent lucru, dar s-a simțit foarte bine făcând asta.

— Mai încerc o dată să-l contactez pe Wesley, a spus ea, dar a renunțat după ce telefonul a sunat de zece ori.

De data asta chiar era îngrijorată.

— Acum ce facem, T?

— Cât timp așteptam o șansă să te scot din biroul lui Kane, am auzit pe cineva zicând că va avea loc o conferință de presă afară, în fața sălii de recepție la ora trei și douăzeci. Adică peste puțin timp. Știi unde e asta?

Doggie s-a uitat la el. O conferință de presă pe terasă?

— E foarte neobișnuit, a spus ea clătinând din cap.

— Thomas Sunderland a fost întotdeauna împotriva conferințelor de presă ținute afară. „Vremea poate să fie imprevizibilă, la fel și măsurile de siguranță”. L-am auzit cu urechile mele zicând asta.

— Și atunci…?

— Mereu le țineam înăuntru, deși Jansen urăște asta. Ultima conferință ținută afară a fost în Richmond, în timpul campaniei electorale.

T a rămas cu gura căscată.

— Dar de data asta permite asta… Nu e ciudat?

Din instinct și-a adus aminte de cele două desene pe care le scosese din buzunar și care acum stăteau pe biroul ei. Le-a ridicat.

Deodată, amândoi și-au dat seama ce însemnau schițele. Și nu era deloc bine.

Capitolul 42

Wesley nu mai știa cine era și nici încotro se îndrepta. Până acum câteva săptămâni, totul în viața sa fusese organizat potrivit unei formule care crezuse întotdeauna că îl va aduce în vârf, pas cu pas. Acum, câteva minute în fața monitorului din camera de supraveghere a lui Lance Burton i-au arătat că eforturile lui de ani de zile fuseseră în zadar. Fusese martor la uciderea lui Bugatti și brusc viitorul își pierduse orice structură sau înțeles. Acum un singur lucru era cert: dacă supraviețuia catastrofei prezente, zilele în care visase să ajungă în vârf se terminaseră.

Trebuiau să existe și alte căi prin care să-și câștige existența.

A privit pe monitor cum oamenii lui Kane au cărat cadavrul lui John Bugatti afară din biroul lui Sunderland. Apoi s-a forțat să schimbe pe camera de pe coridor ca să-și vadă vechiul prieten pentru ultima dată în timp ce dispărea pe hol.

Toți oamenii de pe hol au stat și au privit – agenții de pază americani, agenții speciali britanici lipsiți de orice expresie, diplomații care erau în trecere pe acolo.

A schimbat pe camera din afara Biroului Oval, a cărui ușă încă era închisă ermetic, și apoi pe camera de la recepție în care stăteau grupulețe din delegația britanică, vorbind în șoaptă.

Apoi a revenit la biroul lui Sunderland și l-a văzut pe Ben Kane deasupra biroului vicepreședintelui.

Wesley a dat mai tare sonorul de la legitimație care încă era blocată în canapea. Sunetul era ușor neclar, dar a auzit totul.

— Și Barefoot. Ce părere ai despre el?

— Nu a avut nicio legătură cu planul de supraveghere al lui Burton.

— Potrivit cui? a întrebat Sunderland. Lui Burton?

— Burton a trecut printr-un interogatoriu destul de intens. Are un caracter prea slab ca să fie un mincinos convingător. L-ar fi trădat pe Barefoot demult.

— Bine, atunci îl păstrăm pe Wesley. Ar putea să ne fie martor. Va trebui să îl pregătim după ce se va termina totul. Acum stai jos puțin, Kane. Ne așteaptă o zi mare.

În acel moment Kane s-a așezat pe canapea, corpul lui imens eliminând orice șansă de a auzi ceva transmis de micul microfon.

Măcar sadicii ăștia doi nu mă suspectează, s-a gândit Wesley, fără să simtă vreun fel de ușurare. Încă mai vedea corpul lipsit de viață al lui John Bugatti în fața ochilor și nu putea să nu se întrebe la ce îl supuseseră pe Lance Burton.

A încercat în zadar să înțeleagă ceva din gesticulările celor doi bărbați de pe ecran. Apoi, după aproximativ un minut, Kane și-a schimbat poziția și o parte din sunet a revenit.

— Încă mai crede că îi oferim amnistie, spunea Kane.

Wesley s-a îndreptat de spate. Despre cine vorbeau acum? Oare de vreun politician exilat?

— Unde e acum?

— În Seattle, încă suferă din pricina rănilor.

— E bine că îl ținem în viață, a spus Sunderland, apoi a râs. Gândește-te la toate informațiile utile pe care ni le-a dat. Ironic, nu-i așa, că în ultimele două săptămâni l-am ținut în custodie pe bărbatul pe care inamicul îl vede drept liderul lor?

Dumnezeule! Vorbeau despre Moonie Quale! Care naiba era legătura aici? Wesley s-a aplecat în față ca să se asigure că hard disk-ul înregistra totul.

Te rog, să vadă cineva asta! s-a rugat el, sperând că vreo persoană decentă de la Departamentul de Securitate Internă se întâmpla să urmărească și să asculte în același timp, astfel încât să existe o șansă ca aceste informații șocante să fie aflate de toată lumea.

— Ai gândit bine, Kane. Și acum spui că e într-o casă sigură din Seattle?

Kane s-a mișcat din nou pe canapea și sunetul a dispărut încă o dată.

Wesley a privit filmul de groază fără zgomot pe monitor în timp ce cugeta asupra ultimelor evenimente. Ce mai conta că nu mai putea să audă ce ziceau acum? Nu auzise deja destule? Tocmai fusese martor la mărturisirea unui act de înaltă trădare. Dacă era după el, aceste fișiere video digitalizate aveau să fie epitaful personal și politic al lui Sunderland. Dar cum avea să scape de aici? Era posibil să îi transmită un mesaj președintelui că fusese închis în biroul lui Burton? Poate oamenilor de la

punctul de control. Măcar ei nu erau oamenii lui Kane, din câte știa el.

A plecat din încăperea cea mică, s-a dus la biroul lui Burton, a apăsat câteva butoane pe intercom și a constatat că era tot mort. La fel și telefonul. Ce naiba avea să facă acum? Telefonul lui mobil era pe masa din biroul său și în biroul lui Burton nu era nicio cameră spre care să strige după ajutor. Și nici legitimația pe care i-o dăduse Burton nu avea microfon.

A desfăcut draperiile și s-a uitat pe geam spre bulevardul Pennsylvania. Ploaia se mai oprise, dar diavolii negri ai lui Kane erau tot acolo.

S-a dat înapoi de lângă geam și a închis draperiile. Era culmea ironiei. El stătea aici închis, având informații care puteau să răstoarne cea mai mare democrație a lumii și era incapabil să facă ceva în privința asta.

A ciulit urechile. Ce era zgomotul acela de pe coridor? A fugit în camera de supraveghere ca să verifice monitorul.

Era exact ce credea el: președintele Jansen și oaspetele său proeminent tocmai ieșiseră din Biroul Oval.

Wesley s-a uitat la imaginea prim-ministrului Watts în timp ce acesta traversa coridorul ca să discute cu membrii delegației sale. Părea complet epuizat și avea o expresie foarte gravă.

Câțiva metri mai încolo, Jansen vorbea cu Ben Kane. Poate că servitorul fidel al lui Thomas Sunderland tocmai îi oferea președintelui versiunea sa specială cu privire la moartea lui John Bugatti.

Apoi Sunderland a apărut din nou în colțul imaginii. Gesturile lui sigur voiau să spună că totul era sub control acum.

Nenorocitule! s-a gândit Wesley și și-a întors atenția asupra prim-ministrului. Dintr-odată, expresia lui Watts s-a schimbat dramatic – în rău. Acesta trebuie să fi fost momentul în care diplomații săi îi dădeau informațiile pe care le primiseră de la Sunderland, spunându-i prim-ministrului că președintele Statelor Unite își pierduse mințile, comisese nenumărate fapte îngrozitoare și era responsabil pentru că provocase haos în întreaga țară.

Așa că Wesley nu a fost surprins să vadă că Watts le-a făcut semn cu mâna câtorva bodyguarzi să vină mai aproape de el și apoi a rămas la o distanță de câțiva pași în spatele lui Jansen în timp ce se îndreptau spre gazonul Casei Albe.

— Ce naiba o să creadă Jansen când o să vadă că nu îl aștept pe podium? a mormăit Wesley, încercând să găsească o cameră din zona recepției diplomatice. Nu a reușit, așa că în schimb a încercat să găsească o cameră care îi monitoriza ori pe Kane ori pe Sunderland. Din nou, fără succes.

— Fir-ar! a înjurat el și a început să apese de zor pe toate camerele din toate celelalte birouri.

Nici măcar ambasada americană din Saigon nu a fost mai pustie de atât la finalul înjositor al Războiului din Vietnam.

A clătinat din cap. Chiar să fi fost Casa Albă cea mai mare fortăreață a libertății din lume?

Apoi a încercat un buton de pe panoul de control în dreptul căruia era scris Biroul 15. Era penultimul dintre birourile monitorizate și se aștepta să fie gol la fel ca restul.

A înlemnit când a văzut biroul, nevenindu-i să-și creadă ochilor, mintea lui fiind incapabilă să absoarbă încă o informație șocantă. Și-a lipit fața de ecran. Dumnezeule, era adevărat! Acela era vechiul său partener de călătorie din China, șeriful T. Perkins, care-și punea o legitimație la reverul unui sacou Armani mult prea mare, care stătea ca pe gard pe el. Și nu era aceea Doggie, într-o rochie galbenă plisată, arătând mai palidă și mai ostenită ca niciodată?

În alte circumstanțe, acesta ar fi fost un moment vesel, acum însă era o nouă sursă de anxietate.

Cum au intrat în clădire? s-a întrebat el. Nici măcar în cele mai sălbatice fantezii ale sale nu și-ar fi imaginat că Doggie va face așa cum îi spusese la telefon. Și acum, iat-o aici. Ce credea că face? Chiar credea că va putea să-și croiască drum prin grămada aia de nebuni ca să îl roage pe președinte să-i cruțe viața tatălui său? Ce puneau ei doi la cale?

Acum chiar că trebuia să iasă de aici, orice ar fi, și poate că acesta era momentul. Îl păzeau doar doi oameni de-ai lui Kane; aproape toți ceilalți agenți de pază erau cu ochii pe președinte, pe prim-ministru și pe anturajul lor. Pe monitor a văzut că, pe lângă cei doi gardieni, mai erau și niște diplomați britanici care stăteau în fața ușii.

Și-a încleștat dinții. *Peste o secundă o să ies pe ușa asta, o să mă strecor în mijlocul grupului de englezi și apoi o să merg împreună cu ei pe hol,* și-a spus el. Oamenii lui Kane nu vor încerca să îl oprească într-o situație ca asta și, dacă totuși

încercau, avea să înceapă să strige tot ce auzise și văzuse, chiar cu prețul vieții.

S-a uitat prin deschizătura ușii în biroul lui Burton și a auzit un clic foarte încet, care nu i-a făcut deloc plăcere. A oprit de tot sunetul de la monitor și a simțit că respirația îi scapă total de sub control. S-a ridicat și a revenit repede în birou, unde a dat peste privirea pătrunzătoare a lui Ben Kane.

— Am venit să îți transmit scuzele vicepreședintelui, a spus Kane, uitându-se peste umărul lui Wesley.

Se aștepta să mai vină și alții din camera de supraveghere sau ce?

— Datoria vicepreședintelui a fost să acționeze cu îndârjire, înțelegi, a continuat el, dar acum suntem convinși că nu ai avut nimic de-a face cu faptul că Burton trăgea cu urechea la ce se spunea în biroul președintelui.

I s-a spus să zică asta, nenorocitul! s-a gândit Wesley. Măcar dacă Kane ar fi știut ce știa *el*. Într-o zi, bătăușul ăsta avea să plătească pentru coșmarul la a cărui creare participase și el! Dar cuvintele care i-au ieșit din gură au fost:

— E în regulă, înțeleg perfect!

Kane a făcut semn spre ușă.

— Conferința de presă începe peste câteva minute. Președintele Jansen te așteaptă să îi prezinți pe el și pe prim-ministru.

A fost condus prin sala de conferință a Cabinetului, în care toate ușile duble fuseseră deschise larg și lumina se revărsa în încăpere prin toate ferestrele. Pentru o clipă, scena arăta atât de grandioasă și de virtuoasă. Nu-și mai văzuse niciodată locul de muncă iluminat atât de frumos; nu mai fusese niciodată atât de dulce mirosul de gazon proaspăt tuns de la Casa Albă.

Când a ieșit afară, s-a uitat în sus spre cer. Gaura albastră dintre nori părea să se mărească.

A cercetat cu privirea scena. Era o liniște deplină. Cei mai mulți oameni adunați afară își închideau umbrelele. Agenții FEMA erau răspândiți la periferia gazonului, vigilenți și gata de acțiune, și lângă podium era o pădure de microfoane. La zece metri mai încolo, pe gazonul sclipitor, era un șir lung de fotografi și de cameramani care stăteau cu echipamentul pregătit și lângă ei aștepta grupul obișnuit de jurnaliști, capabili să ucidă pentru a pune prima întrebare.

Jansen și prim-ministrul Watts stăteau chiar lângă Casa Albă și în spatele lor erau bodyguarzii, cu privirile ațintite permanent în toate direcțiile prin ochelarii Ray-Ban.

Cei mai mulți dintre membrii Cabinetului stăteau lângă ușă, pe un rând de scaune tapisate. Oaspeții mai puțin importanți din ambasada britanică și din Departamentul de Stat erau într-o parte a podiumului, unde era poziționat și Wesley, și în spatele lor se întindea un rând de scaune pliabile goale, care în curând aveau să fie ocupate de membrii cu rang mai jos din delegația britanică, care încă stăteau pe coridoare, chinuindu-se să-și dea seama cum să procedeze în cazul acelei situații noi și sinistre.

Wesley trebuia să gândească limpede. Cel mai important lucru în momentul de față era să discute repede cu Jansen înainte să vorbească presei despre vizita oficială. Era esențial ca Jansen să știe ce informații primise delegația britanică despre el și de la cine. Aceasta putea fi singura lui șansă. Mai târziu putea fi prea târziu.

A analizat zona rezervată membrilor Cabinetului, uitându-se după Sunderland, dar locul lui era gol. Cum se putea așa ceva? El întotdeauna era acolo unde era și acțiunea.

I-a trecut minte un gând îngrozitor, dându-și seama că Doggie și T. Perkins erau în acel moment într-un birou, la cincizeci de metri de ei.

Oare Sunderland aflase ceva de ei? Doamne ferește!

— Vreau doar să vorbesc puțin cu președintele, i-a zis el lui Kane pe un ton liniștit.

S-a întors să o ia spre podium, dar strânsoarea puternică a lui Kane l-a oprit imediat. O mișcare rapidă și profesionistă care a trecut neobservată de invitați și presă.

— Nu crezi că poate să mai aștepte? a întrebat Kane pe un ton indulgent, încercând să facă să pară că era o întrebare, în timp ce privirea lui era asemenea unui șoim care tocmai simțise miros de carne putredă.

Erau șanse mici ca agentul să-și fi dat seama ce se întâmplase când îl prinsese pe Wesley ieșind din camera de supraveghere a lui Burton. Și acum, Kane simțea că Wesley era pe punctul de a-i relata președintelui tot ce știa.

A încercat să-i înlăture suspiciunile lui Kane cu un zâmbet larg.

— Președintele s-ar putea să aibă o declarație de ultimă oră pe care poate că vrea să o fac. E o procedură normală, deci care e problema?

Dar expresia lui Kane nu s-a schimbat și l-a strâns și mai tare de braț.

— Procedură normală? Știi că nu e adevărat, domnule Barefoot!

Wesley trebuia să se controleze. *Dă-mi drumul odată, dacă nu vrei să încep să urlu toate faptele murdare și trădătoare pe care le-ați făcut voi!* s-a gândit el, dar nu a zis nimic.

— Urci acolo și îi prezinți pe președinte și pe Watts, bine?

Kane parcă vorbea cu un copil.

Wesley s-a uitat la degetele neastâmpărate de la mâna dreaptă a lui Kane. Avea de gând să întindă mâna spre arma automată și să îl împuște pe purtătorului de cuvânt de la Casa Albă în fața tuturor acelor oameni? Oare Kane putea să-și dea seama atât de bine ce avea de gând să zică Wesley odată ce ajungea la microfon? Wesley era convins că da. Kane stătea nemișcat, așteptându-i următoarea mișcare. Dar cum putea Kane să își imagineze că va scăpa basma curată după ce îl va împușca?

Wesley a încuviințat din cap.

— Da, bineînțeles că poate aștepta. O să le fac introducerea acum.

În clipa în care Ben Kane și-a slăbit strânsoarea, Wesley era pregătit să parcurgă distanța scurtă până la președinte în fugă. Dar o secundă mai târziu, o lovitură paralizantă la gât l-a făcut să se oprească brusc. A auzit exclamații de surpriză din partea oamenilor din spatele său în timp ce Kane l-a apucat ca să-l sprijine, făcând semne cu mâna spre oameni ca și cum pe Wesley doar îl luase puțin amețeala. Wesley era buimăcit, incapabil să se miște sau să vorbească, dar asigurările lui Kane i-au făcut pe invitați să se relaxeze din nou.

Totul s-a terminat în câteva secunde.

Apoi l-a condus pe Wesley până la un loc gol de pe rândul din spate, în apropiere de tribună și i-a făcut semn unuia dintre oamenii săi să vină ca să îi transmită un mesaj președintelui.

— Wesley Barefoot a suferit o criză de amețeală, a zis el, adăugând că părea să fie ceva contagios în aer, deoarece și

Lance Burton se pare că fusese afectat de aceeași problemă. Așadar președintele va trebui să rostească introducerea singur.

Kane s-a aplecat spre Wesley imediat după ce a plecat bărbatul.

— Asta ca să știi, nu am deloc încredere în tine, Barefoot! a șoptit el. Sunderland este hotărât să te păstreze; va avea nevoie de un martor din personalul de la Casa Albă în care să poată avea încredere, după ce se va termina totul, dar asta nu va funcționa, dacă mă întrebi pe mine. Știi și vezi prea multe, și vorbești cu prea mulți oameni. O să fii o problemă, simt asta. Ce naiba căutai în camera de supraveghere a lui Burton? Poți să-mi răspunzi la întrebarea asta?

Wesley a încercat să-și îndrepte umerii ca să poată respira mai bine. Își simțea limba imobilizată în gură. Putea doar să-și miște capul puțin ca să vadă ce se întâmpla împrejurul lui, dar nu putea să reacționeze.

Kane a pus o mână pe umărul său și a mișcat-o încet spre gât.

— Nu, Barefoot, a repetat el, nu am deloc încredere în tine. Văd asta în ochii tăi, nu ești de partea noastră. Aproape că pot să și miros asta.

Simțea cum degetele lui Kane se apropie spre artera carotidă. Apoi a urmat o presiune ușor crescândă în intensitate. S-a uitat la picioarele sale amorțite care se întindeau în fața sa pe iarba umedă și la mâinile inutile care-i atârnau în poală, cu palmele în sus. În timp ce se concentra să-și miște unul dintre degete, a simțit un fior de gheață dinspre umeri în vreme ce Kane continuă să-l strângă.

O s-o *facă. O să mă omoare în fața oamenilor ăstora și a camerelor,* s-a gândit Wesley. După aceea, mâna lui Kane pe gâtul lui Wesley avea să fie considerată un gest grijuliu, ca și cum el îi luase pulsul lui Wesley deoarece își făcea griji pentru starea lui. Avea să fie certat pentru că nu chemase un doctor imediat, dar avea să răspundă că nu știuse că era atât de grav, că moartea lovise pe neașteptate.

Între timp, plămânii lui Wesley începuseră să funcționeze din nou. A întors privirea spre tribuna goală, gândindu-se că locul care obișnuia să fie altarul său avea să îi fie acum piatră de mormânt. Nu era nimic dramatic, doar o senzație de tristețe și de singurătate, de regret că nu realizase ceea ce ar fi trebuit să realizeze în viață.

Apoi, a apărut o parte din delegația britanică și s-a așezat pe scaunele din fața sa, fără să-i observe pe el și pe Kane. Cu toții priveau spre pupitrul gol și șușoteau între ei. Apoi, au ajuns și niște femei din delegație, care nu mai erau la fel de discrete.

— Ce crezi că o să spună Watts despre toate astea? a întrebat una dintre ele.

Wesley a încercat să lovească cu piciorul în scaunul femeii, dar piciorul său abia dacă s-a mișcat vreun pic.

— Watts? Ha! O să mențină aparențele, draga mea, poți să stai liniștită, a șoptit cealaltă.

Presiunea mâinii lui Kane pe gâtul său i-a scăzut puterea de concentrare. Începea să simtă că îl ia somnul. Nu era o senzație neplăcută, mai mult una de ușurare.

S-a uitat la monumentul Washington din depărtare. Nori maiestuoși pluteau deasupra obeliscului, scoțând la iveală din ce în ce mai mult cerul albastru-deschis. Cireșii mai aveau puțin și înfloreau.

Era o zi minunată să mori.

A reușit să observe o umbră pe gazon, după care capul i-a căzut în piept și totul a devenit gri. Când silueta s-a oprit lângă el, a simțit parcă că nu se oprise din întâmplare. Apoi a simțit o altă mână pe umăr, mișcându-se încet spre degetele strânse ale lui Kane și apucându-le în sfârșit și trăgându-le de pe gâtul lui.

A simțit cum niște mâini s-au luptat pe umerii săi și apoi cum Kane l-a apucat strâns de mână pe nou-venitul.

Chiar dacă Wesley nu putea să-l vadă pe Kane, simțea că nu el controla situația. I s-a părut că aude vocea lui Kane și apoi pleoapele sale au început să fie mai puțin grele, sângele i s-a pus în mișcare și i-a pompat oxigen spre creier. A tras aer adânc în piept și a simțit furnicături în picioare și brațe care începeau să-și revină. Apoi a ridicat capul și a văzut-o pe Doggie în rochia ei plisată, prinsă în mâna ca o menghină a lui Kane.

Agentul a băgat capul între Wesley și Doggie.

— O să-l omor dacă scoți un sunet, Doggie Rogers! a șuierat el. Ce naiba faci tu aici? Nu-ți prețuiești viața mai mult de atât?

Apoi a ridicat capul din nou și s-a pregătit pentru un moment oportun în care să îi neutralizeze pe amândoi.

Ce are de gând să facă? s-a întrebat Wesley. *Ce scuză o să mai inventeze de data asta?* Acum că începea să îi funcționeze

organismul din nou, a întors capul și mai mult ca să îi vadă pe membrii Cabinetului de pe rândul din față.

În capătul îndepărtat al tribunei VIP, unul dintre bodyguarzii lui Billy Johnson îi șoptea ceva șefului său. La început, secretarul Departamentului de Securitate Internă a avut o expresie calmă pe chip, apoi aceasta i s-a schimbat dramatic. A dat din cap scurt spre bodyguardul său și apoi amândoi au început să scruteze orizontul în toate direcțiile. Wesley a încercat să le urmărească privirea; însemna că se întâmpla ceva serios. Apoi a întors capul de la Johnson și l-a zărit pe șeriful T. Perkins în dreptul intrării dinspre sud în Biroul Oval, stând în spatele oamenilor lui Kane. Chiar în acel moment privirile li s-au întâlnit și T a ridicat puțin mâna în semn de salut, dar Wesley nu a putut să îi răspundă la salut.

Apoi toată lumea s-a ridicat în picioare. Mulți au început să aplaude, dar în niciun caz toată lumea, inclusiv diplomații care stăteau în fața lui Wesley.

El a încercat să se ridice în picioare, dar corpul lui încă nu era pregătit să-i dea ascultare. Apoi Doggie l-a îmbrâncit brusc pe Kane și a reușit să arunce o coală de hârtie în poala lui Wesley fără să fie observată. Wesley s-a holbat la hârtie, încercând să se concentreze. Părea a fi un fel de desen tehnic, dar nu știa de la ce. Arăta ca o secțiune în formă de cruce, pe lângă care era o serie de numere și câteva linii curbate ieșeau din cruce. În partea de sus erau mâzgălite cu ruj cuvintele „încercare de asasinare?”, „traiectorie balistică?” și „Monument?”. Era scrisul lui Doggie. A ridicat din nou privirea spre Monumentul Washington.

Au început să-i tremure mâinile, apoi tot corpul. Nu își dădea seama dacă era din pricina circulației sângelui care începea să-i revină la normal sau pentru că realiza dezastrul ce avea să urmeze.

Wesley a simțit furia lui Kane în mâna pe care încă o mai ținea la ceafa sa. Kane știa de fapt că trebuie să facă cumva să plece de acolo, dar mai întâi trebuia să se asigure că Wesley și Doggie nu le stricau planul.

Lui Wesley i se usca gura din ce în ce mai mult pe măsură ce îi creștea anxietatea; pericolul era iminent. Plănuiseră un atac îngrozitor din vârful monumentului, iar Kane știa totul despre

asta. Nu-i de mirare că Thomas Sunderland nu-și făcuse apariția la conferința de presă!

Apoi un val de căldură i-a cuprins corpul. Poate că îi revenea la normal temperatura. A încercat să vorbească, dar nu a putut. Și-a mișcat picioarele în iarbă; simțea că puteau să-i susțină greutatea.

— Doamnelor și domnilor…

Era vocea Secretarului de Interne Betty Tucker. În rochia ei strâmtă, nu trebuia să facă mare lucru ca să atragă atenția mulțimii.

— Președintele Statelor Unite ale Americii, Bruce Jansen.

— Avem o problemă aici.

Wesley la auzit pe Kane bălmăjind în microfonul de la rever.

— Nenorocitule!

Cuvântul i-a ieșit brusc pe gură. Deci îi revenise și puterea de a vorbi.

A simțit că Doggie era agitată; auzise și ea foarte bine mesajul lui Kane. S-a uitat în sus la ea. Era albă ca varul. De teamă, probabil, dar nu și de neputință. O cunoștea, se temea că peste o secundă avea să facă o prostie.

A clătinat din cap spre ea, dar ea doar i-a zâmbit puțin. Era o senzație ireală și teribilă, să o vadă stând așa acolo, atât de plină de viață și vioaie. *Nu lăsa să se întâmple!* a implorat-o el în gând. A observat că, în spatele președintelui, atenția agenților îmbrăcați în negru se concentra pe Kane în timp ce ascultau în căști. Peste trei secunde aveau să vină peste ei și să-i despartă cu forța, pe el și pe Doggie. Nefiind văzuți de nimeni, aveau să găsească un loc izolat ca să-i elimine și mai târziu aveau să inventeze o scuză plauzibilă. Și, între timp, Kane avea să evadeze. Un plan simplu și clasic.

S-a aplecat în față pe scaun ca să încerce să vadă dacă îl țin picioarele sau nu.

— Bună ziua, doamnelor și domnilor! s-a auzit vocea președintelui de pe podium. Este minunat să vă văd pe toți adunați aici pentru această ocazie fericită.

A făcut cu mâna spre câțiva reporteri.

— Prim-ministrul Watts a venit să ne facă o vizită și relațiile dintre țările noastre și-au dovedit încă o dată puterea și durabilitatea.

În timp ce Jansen continua să citească discursul pe care îl scrisese Wesley cu o noapte în urmă, Doggie l-a strâns precaută de umăr cu mâna pe care o avea liberă. Era un semn. Avea să se elibereze de Kane și să o ia la goană spre podium, iar Wesley va trebui să joace rolul de bodyguard cât de bine va putea. Mai întâi va încerca aceeași lovitură de karate pe gâtul lui Kane pe care i-o aplicase și acesta lui, și va trebui s-o facă repede, înainte ca agentul să apuce să-și scoată arma. Va trebui să improvizeze; atunci, va vedea ce se va întâmpla. Cel puțin să nu sufere Doggie nicio consecință.

Dar exact când Doggie era pe punctul de a acționa, a fost lovită la gât de Kane, la fel cum îl lovise și pe Wesley.

Înainte ca Doggie să se prăbușească la pământ, Wesley s-a ridicat și a alergat spre podium, făcându-i atât pe agenții de la Securitate Internă, cât și pe oamenii lui Kane să-și scoată armele.

— Plecați de aici! a țipat Wesley, exact când a simțit un glonț în fund tras de Kane. Opriți-i, domnule președinte! a urlat el, în timp ce a căzut la pământ și s-a rostogolit de câteva ori, mânat de avântul său și de durerea incredibil de puternică.

Pentru o clipă, președintele s-a uitat în jos la el, apoi le-a făcut semn agenților de pază să nu tragă. Dar asta nu l-a oprit pe Kane să tragă din nou. De data asta, Wesley nu-și dădea seama unde fusese lovit, dar impactul l-a făcut să alunece încă un metru pe iarbă. De data asta, a auzit țipete și agitație din partea mulțimii din spatele său în timp ce camerele erau ațintite pe corpul lui care sângera și se zvârcolea.

Apoi a auzit exclamații din partea publicului și s-a ridicat în coate ca să se uite la atacatorul său, care era pe punctul de a-i da lovitura de grație. Kane își ținea pistolul ațintit perfect, cu mâna stabilă, dar avea privirea goală. Brusc, și-a dus mâna cealaltă la gât, unde fusese înfiptă o săgeată în vena jugulară, din care a țâșnit un val de sânge ca apa dintr-un furtun de grădină spart.

Până la acest moment câțiva bodyguarzi se aruncaseră peste președinte și prim-ministru și îi împinseseră jos de pe podium, între timp, Ben Kane căzuse la pământ și agenții de la Serviciile Secrete tăbărâseră pe șeriful Perkins, campionul la darts.

— Aveți grijă, plecați de aici! E o conspirație! O să lanseze o rachetă din Monumentul Washington! a reușit Wesley să țipe înainte să se audă un zgomot puternic din vârful obeliscului.

Nu a văzut ce s-a întâmplat apoi, doar a auzit un șuierat în aer, țipete disperate și în cele din urmă explozia asurzitoare provocată de racheta care a aruncat în aer holul recepției de la Casa Albă, transformând coloanele ei grandioase în ruine.

Capitolul 43

Următoarele câteva minute au fost ca în Armaghedon. Erau cadavre acoperite de praful provocat de explozie. Mâini febrile ridicau molozul de pe victime și țipetele de durere și de disperare umpleau aerul.

Cadavrele bodyguarzilor căzute pe președinte au fost târâte într-o parte, și Jansen și prim-ministrul Watts au fost duși în Sala Cabinetului. L-au pus pe președinte pe masa de conferință și pe alte persoane mai puțin importante – precum Wesley – pe podea, în timp ce pe cei morți i-au lăsat acolo unde muriseră. Sala de recepție pentru diplomați era complet pulverizată și încă ardea, în timp ce reporterii, cameramanii și fotografii de pe gazonul din fața holului se chinuiau să își ducă colegii răniți spre intrarea din partea de sud a parcului. Camerele și toate echipamentele electrice erau împrăștiate peste tot ca dozele de bere după un concert rock. De departe se auzea un cor de sirene.

Wesley a ridicat privirea recunoscător spre un agent de pază britanic care își ținea degetul băgat adânc într-o gaură din artera lui, care fusese sfâșiată împreună cu o parte din pieptul său.

Simțea mult prea bine proiectilul care îi era înfipt în pelvis, dar nu și celălalt glonț al lui Kane care îi trecuse prin braț și luase și o parte din mușchiul pectoral cu el.

— De ce nu pot să simt nimic în piept? a întrebat el.

— Mă tem că o să simți în curând, a răspuns bărbatul, cu un accent britanic de clasă superioară care aproape că l-a făcut pe Wesley să zâmbească.

S-a uitat la Jansen. Președintele zăcea pe masă, cu câte un doctor de ambele părți. Tot ce vedea din el era o șosetă care îi atârna pe jumătate de picior. Doctorii vorbeau în șoaptă; era clar că încercările lor provizorii de a-i opri sângerările avuseseră succes.

Prim-ministrul Watts stătea pe un scaun cu un prosop ud pe față, aparent având o surzenie temporară provocată de

explozie. Era în stare profundă de șoc, dar era clar că scăpase mult mai ușor decât bodyguarzii săi.

— Vezi vreo femeie brunetă într-o rochie galbenă pe undeva? l-a întrebat Wesley pe cel care îl asista.

Englezul a clătinat din cap.

— Nici afară?

— Nu, din păcate.

— Ce s-a întâmplat afară, acolo în dreapta unde am fost eu? a întrebat el, aproape nedorind să audă răspunsul.

Englezul a ezitat pentru o clipă.

— Mulți dintre ei au ajuns sub o coloană care a căzut, a răspuns el și a presat și mai tare degetul în gaura din pieptul lui Wesley.

Începea să simtă pierderea sângelui. Degetele de la mâini și de la picioare i se răceau. Dar dacă Doggie era moartă, ce mai conta?

Un bărbat solid a intrat în încăpere ca să se intereseze de starea președintelui. Acesta a raportat că aveau să sosească ajutoare în curând, dar din păcate ambulanțele fuseseră întârziate din cauza blocajelor rutiere. Dar focul era deja sub control, acțiunile celor de la FEMA dăduseră roade, spunea el. Apoi bărbatul s-a întors spre Wesley și s-a lăsat pe vine în fața lui. Era Billy Johnson. A pus o mână pe obrazul lui Wesley și s-a uitat la el cu ochi triști.

— Cum te simți, Wesley?

El a dat din cap încet.

— Mulțumesc pentru ce ai făcut…

Johnson a încercat să spună mai multe, dar cuvintele i s-au blocat în gât.

Wesley l-a apucat de mâneca de la cămașă.

— Ai văzut-o pe Doggie, Billy? a șoptit el. Stătea și ea unde am stat eu. Știi ceva?

Secretarul Departamentului de Securitate Internă a întors capul fără să răspundă.

Wesley a închis ochii și a încercat să și-o imagineze în fața sa. Cum se ajunsese la asta? De ce nu o făcuse a lui cu atâta timp în urmă ca să nu o mai lase niciodată singură? De ce nu plecaseră împreună atunci când putuseră?

Începea să simtă rana din piept; nu durea, doar simțea că e ceva în neregulă. A închis ochii strâns și a încercat să îi simtă mirosul, să îi audă vocea.

— Sunt aici, Wesley! a spus vocea ei și Wesley a deschis ochii puțin și a zâmbit când i-a văzut fața înainte ca imaginea să dispară.

— Aici! Sunt aici!

A simțit o mână ușoară pe piept.

— Aici, simți?

De data asta și-a apropiat fața de a lui și l-a sărutat cu blândețe.

— Sunt bine! a spus ea.

El a deschis ochii cât de bine a putut. Iat-o acolo, stând în fața lui. Era adevărat? Nu-i venea să creadă. Apoi i-a căutat mâna.

— Dumnezeule, Wesley, ești rece ca gheața! a șoptit ea. Cât sânge a pierdut? l-a întrebat ea pe englez.

Acesta nu a spus nimic.

Wesley a încercat să-și fixeze privirea pe ea. Nu era ușor pentru că lumina se schimba tot timpul, dar da, ea era. Stătea acolo cu părul ei ciudat, zâmbind la el, deși și ea fusese rănită. Avea o tăietură care i se întindea de pe obraz până pe bărbie și părul ei era complet gri din cauza prafului. Dar era acolo, privindu-l în ochi și zâmbind, cea mai frumoasă femeie din lume.

— Ești fantastic, Wesley, pur și simplu fantastic! a zis ea, frecându-i mâna ca să i-o încălzească.

El a închis ochii o secundă și s-a simțit cuprins de o pace eterică.

Apoi unul dintre agenții de pază în negru s-a apropiat de ei.

— Veniți cu mine, domnișoară Rogers! a zis el, apucând-o de braț.

— Las-o în pace! i-a ordonat Wesley, deschizând ochii din nou, dar agentul a tras-o în picioare.

— Ai auzit ce a zis Barefoot? s-a auzit o voce slabă.

Wesley a ridicat privirea și a văzut piciorul președintelui mișcându-se puțin în timp ce vorbea. Asta l-a făcut pe agent să se oprească. Peste o secundă, i-a dat drumul și a plecat.

Întrebarea era când se va întoarce. Poate că era unul dintre cei care încă îl mai ascultau pe Sunderland. Poate că încă nu se terminase.

— Doggie, ascultă! a șoptit Wesley. Ultimele douăzeci de minute înainte de explozie au fost înregistrate. Trebuie să te duci în biroul lui Lance Burton și să vezi ce e pe înregistrarea aia, bine? Cutia neagră de deasupra stochează toate înregistrările video. Să apeși pe play și să trimiți semnalul pe intranet prin serverul meu. Crezi că poți face asta?

Ea a încuviințat din cap.

— Și ai grijă cu Sunderland. Dacă mai e prin preajmă.

Ea a încuviințat din nou.

S-a uitat la englezul care încă îl mai ajuta să oprească sângerarea.

— Ești înarmat? a întrebat Wesley.

Bărbatul a încuviințat din cap.

— Atunci mergi cu ea și ai grijă de ea, bine?

Bărbatul a încuviințat din nou din cap, a luat mâna lui Wesley și a lipit-o strâns de rana de la piept. O simțea caldă și lipicioasă și mult prea moale, o senzație de-a dreptul ireală.

— Apasă! a zis el. O să vină ajutoare. Nu-ți face griji, o să supraviețuiești.

Apoi el și Doggie au dispărut.

— Wesley, tu ești? s-a auzit vocea președintelui de pe masă.

— Da, domnule președinte! a șoptit el.

— A răspuns?

— Da, domnule președinte, a spus unul dintre doctori. A spus „da”.

Doamne, te rog să ai grijă de ea! s-a rugat Wesley. Poate că oamenii lui Sunderland ajunseseră acolo primii și șterseseră fișierele și totul era pierdut. Fără dovezi, nenorocitul de Sunderland va scăpa.

Wesley a încercat să se concentreze pe rană, apăsând și mai tare pe ea! Acum nu mai putea să-și simtă degetele, îi amorțise toată mâna.

A auzit după aceea vocea lui Thomas Sunderland pe coridor. Părea îngrozit, plin de compasiune, ca un tată confuz, toate în același timp.

— Unde este? a strigat el, în timp ce intra pe ușă și se îndrepta grăbit spre masa de conferință. Wesley i-a văzut pantofii pe sub masă. Erau singurii din întreaga încăpere care se menținuseră curați.

— Cum se simte? a întrebat el îngrijorat. Spuneți-mi direct!

Cei doi doctori nu au răspuns.

— Sunt bine, Thomas! s-a auzit răspunsul slab al lui Jansen. Dar tu?

Sunderland a încercat să scoată un oftat de ușurare.

— O, slavă cerului! Și eu sunt bine, domnule președinte. Nu am fost atât de aproape când s-a întâmplat.

Sunt sigur că n-ai fost! s-a gândit Wesley. A încercat să rostească asta cu voce tare, dar era atât de slăbit încât nu a putut rosti niciun cuvânt. În curând, nu va mai putea nici să apese pe rană.

— Trebuie să îl scoatem pe președinte de aici. Să îl ducem la un spital sigur.

Sunderland părea îngrijorat.

— Nu știm cauza sau proporțiile dezastrului și poate că încă nu s-a terminat. Trebuie să îl mutăm pe președinte. Poate fi mutat?

Mincinos blestemat! și-a zis Wesley în mintea sa.

— Așteptăm să vină ambulanța, a zis unul dintre doctori.

— Când o să ajungă, vin și eu, a declarat Sunderland. M-am ocupat să fie pregătiți să îl primească. Dar prim-ministrul Watts?

A zis cumva Sunderland că se ocupase să fie pregătiți? *Cine* să fie pregătit? Nu suna prea bine.

Wesley a încercat din nou să spună ceva, dar nu mai avea putere. Doar inima sa mai bătea cu putere pentru a compensa sângele pierdut. Îl durea aproape mai mult decât rănile suferite.

— Unde e Watts? a repetat Sunderland.

Prim-ministrul Watts a ridicat mâna ca să poată vedea unde stătea Sunderland.

— O, Slavă Cerului! Acolo sunteți, domnule prim-ministru!

Sunderland a trecut pe lângă Wesley fără să-l observe; deja își aranja armele pe poziție. Începuse un alt plan diplomatic. Venise timpul să își strângă aliații pentru confruntare.

— Și oamenii dumneavoastră, domnule prim-ministru? Au fost multe pierderi?

Watts a lăsat să-i cadă prosopul de pe frunte și și-a întins brațele, exprimând mai bine decât ar fi putut în cuvinte că nu avea habar de ce se petrecuse. Sunderland a dat din cap cu

simpatie. Apoi l-a văzut pe Wesley. Avea o privire rece, dar cuvintele erau potrivit de civilizate pentru situație.

— Și aici îl avem pe eroul zilei. Excelentă treabă, Wesley Barefoot! Care este starea domnului Barefoot? a întrebat el, întorcându-se spre doctori.

— O să supraviețuiască dacă îi oprim sângerarea, a zis unul dintre ei.

— Aveți grijă să fie dus în același loc ca președintele.

Da, și acolo o să ne găsim sfârșitul! s-a gândit Wesley.

Apoi Sunderland s-a plimbat în jur încet, verificându-i pe ceilalți răniți, luând aerul unui tată-protector-al-țării. Era un moment bun ca să mai obțină niște bile albe ieftine, și el știa asta. La fel ca toți politicienii adevărați, învățase că bilele albe ieftine adesea ajung să conteze mai mult decât cele câștigate din greu.

Wesley a reușit să dea din picior spre prim-ministru, dar Watts își pusese la loc prosopul ud pe ochii afectați de praf și de fum. Sirenele câtorva ambulanțe se auzeau din ce în ce mai tare în fundal, la fel și zgomotul unui elicopter.

Apoi Wesley a ridicat piciorul cât de mult a putut și la lăsat să cadă cu putere pe podea. Prim-ministrul Watts și-a dat iar jos prosopul și s-a uitat în jos la Wesley cu ochii extrem de roșii. Wesley i-a șoptit ceva, dar Watts nu l-a auzit.

Prim-ministrul a mijit ochii. *Probabil că i-a fost afectată vederea!* s-a gândit Wesley, așa că a ridicat și și-a coborât din nou piciorul. Asta a fost tot. Acum energia lui dispăruse, nu-și mai simțea nici măcar inima bătând.

Deci asta a fost tot; în curând avea să se termine. Gândul ăsta nici măcar nu-l întrista.

A zâmbit spre Watts și era pe punctul de a închide ochii și de a ceda în fața epuizării când prim-ministrul s-a ridicat. Încet-încet, realizase cât de norocos fusese, spre deosebire de cei doi bodyguarzi ai săi care muriseră. În afară de ochii inflamați și un crac de pantalon rupt, nu avea nicio rană vizibilă.

Totuși s-a apropiat cu pași nesiguri de Wesley și s-a aplecat. Stătea cu gura deschisă, deși după atac nu rostise niciun cuvânt.

S-a aplecat cât de mult a putut și și-a pus urechea la gura lui Wesley.

— Sunderland a făcut totul, a reușit să îngaime Wesley.

Watts și-a ridicat capul și s-a uitat la el uluit. Apoi a întors capul și și-a dus cealaltă ureche la gura lui Wesley. Se pare că surzise de o ureche.

— Sunderland a făcut totul, a șoptit Wesley încă o dată.

Prim-ministrul părea să-și țină respirația, ca să audă mai bine, atât cât mai putea. Apoi a întors fața spre Wesley.

— Te aud! a zis el, și și-a dus iar urechea la gura lui Wesley.

— Deschideți televizorul! E un ecran TV în spatele panoului acela, a spus Wesley făcând semn cu capul spre peretele opus.

— Telecomanda e pe măsuța de cafea.

Watts s-a ridicat încet, îndoit de la mijloc. Nu putea să stea drept. Apoi s-a dus la măsuța de cafea și a pornit televizorul.

De obicei, monitorul din Sala Cabinetului era rezervat pentru înregistrări video de natură guvernamental-administrativă sau pentru cele care erau folosite în Sala pentru Situații de Urgență. În rest, era dat pe NBC.

La fel ca acum.

Wesley și-a întors capul cât de mult a putut și a reușit să vadă și el ecranul.

Era o scenă îngrozitoare cu mulți oameni care alergau la întâmplare. Fumul incendiului acoperea parcul Ellipse și prin el se vedeau doar frânturi din ceea ce se petrecea. Un număr mare de soldați cu veste antiglonț înconjurau Monumentul Washington; urma să se întâmple ceva.

Wesley a început să audă ce se petrecea afară cu o secundă înainte ca pe ecranul TV să apară o imagine cu soldați care începuseră să îi contraatace pe teroriștii din monument, de la opt sute de metri. Au fost aruncate câteva grenade lacrimogene în ferestrele panoramice din vârful obeliscului și s-au auzit focuri trase din monument drept răspuns. Cu excepția trupelor antiteroriste, zona înconjurătoare fusese complet eliberată. Comentatorul, care stătea la o sută de metri vorbea de parcă el era cel atacat, în timp ce cameramanul său filma prin fum zona din jurul Casei Albe, după care a focalizat pe masacrul care se petrecea înăuntrul colosalului monument american.

Apoi a focalizat pe daunele aduse părții din față a reședinței prezidențiale. Rândul de cadavre din fața mării de flăcări și a pompierilor care se luptau cu ele creștea treptat. Zgomotele din realitate, tumultul și țipetele pe care Wesley le auzea din afara Sălii Cabinetului, erau cu o secundă înaintea imaginilor mute de

pe ecran. Era un moment sfâșietor și, dacă ar fi putut, ar fi plâns. Măcar dacă ar fi putut să prevină toate astea. Dar acum, camerele înfometate chiar că aveau ce să mestece; era ca o emisiune de la o oră de maximă audiență, scăpată de sub control în mod dezastruos.

— Nu puteți să opriți ăla? a strigat Sunderland, când l-a observat pe prim-ministrul britanic stând cu telecomanda în mână.

Apoi imaginea de pe ecran s-a schimbat. Era însuși directorul de la NBC, Alastair Hopkins, care se adresa americanilor privind la cameră pe sub sprâncenele sale stufoase. A început să rostească cuvinte pe care Wesley spera să le audă de câteva săptămâni:

— Avem știri de ultimă oră care vor face istorie, direct din sala de conferințe de presă de la Casa Albă, de unde am primit puțin mai devreme dovezi despre funcționari publici cu rang înalt – în care votanții americani și-au pus toată încrederea – care e posibil să fie responsabili pentru o serie de evenimente trădătoare și tragice care au dus și au inclus chiar și atacul de azi de la Casa Albă.

Wesley și-a lăsat capul în jos din nou, s-a uitat pe sub masa de conferință la pantofii lui Sunderland care se grăbea spre prim-ministrul Watts, fără să îi pese de cei răniți care zăceau pe podea. Planul întunecat al lui Sunderland de a ajunge în vârful puterii se transformase într-o luptă frenetică pentru viața sa în timp ce oamenii din cameră îi blocau drumul, iar scena de la televizor s-a schimbat încă o dată.

Clipul care era prezentat acum însemna sfârșitul drumului lui Thomas Sunderland. Wesley știa bine asta pentru că el fusese cel care înregistrase. Era conversația lui Sunderland cu Ben Kane. Deci Doggie *reușise* să conecteze aparatura la intranet! Calitatea imaginii nu era prea bună, dar nu exista nicio îndoială cine erau actorii principali.

O senzație de ușurare de nedescris și de mântuire l-a cuprins pe Wesley. Acum putea să înceapă să creadă că acest coșmar avea să se încheie.

— L-ai scos pe Burton din peisaj? s-a auzit vocea lui Sunderland de pe ecran.

Wesley vedea cum piciorul președintelui Jansen zvâcnea pe masa de deasupra lui. În cameră era liniște cu excepția

sunetului de la televizor și a respirației greoaie a lui Sunderland. Apoi, ca la un semnal, toate picioarele de sub masă s-au întors în direcția lui Sunderland, ca o colonie de păianjeni care observaseră dintr-odată o muscă prinsă în pânza lor. Între timp, filmarea blestemată continua să ruleze nemiloasă pe ecran, de neoprit.

— A fost falsificată! a țipat Sunderland. Opriți prostia aia; nu e nimic adevărat, fir-ar să fie!

Dar nu îl asculta nimeni. Toate urechile se concentrau să audă ce îi făcuseră Kane și Sunderland Secretarului General Lance Burton. Apoi picioarele lui Sunderland au dispărut brusc și i-a auzit pașii îndreptându-se spre masa de conferință.

Sunderland a sărit direct de pe masă spre ușile duble și s-a aruncat în infernul plin de fum de pe coridor.

— Opriți-l pe omul ăla! a strigat prim-ministrul Watts cât de tare a putut.

Asta i-a făcut pe pompierii de afară să se întoarcă din instinct, la timp ca să-l vadă pe Sunderland disperat, care nu putea să se decidă în ce direcție să fugă. Apoi unul dintre ei și-a îndreptat furtunul spre vicepreședinte, făcându-l să cadă și azvârlindu-l pe terasă ca și cum ar fi fost un ghem de ierburi rostogolit de vânt într-o furtună. Dar când pompierul și-a îndreptat din nou furtunul spre flăcări, Sunderland era din nou în picioare. Apoi a dispărut din raza vizuală a lui Wesley.

— Ce face? a întrebat vocea slabă a președintelui de deasupra lui.

— Din câte văd eu, încearcă să ia pistolul din mâna bodyguardului său, a răspuns unul dintre doctori.

— Încearcă?

— Da, corpul bodyguardului zace strivit sub o coloană și vicepreședintele nu poate să ajungă la mâna cu pistolul.

— Aduceți-l pe Sunderland aici, nu-l lăsați să scape! a șoptit Jansen slăbit.

Wesley nu a mai avut forță să țină apăsat pe rana din piept. Inima îi bătea atât de tare acum. Se simțea bine, aproape eliberat.

Apoi s-au auzit țipete neclare de afară.

— Cred că l-au prins, a spus unul dintre doctori. Paznicii de pe Executive Avenue l-au văzut.

— Spune-le să se asigure că nu scapă, a șoptit Jansen.

Oricât de mult se străduia, Wesley își pierdea puterea de concentrare și zgomotele din cameră și de la televizor s-au contopit.

— L-au prins? a întrebat președintele.

— Nu, dar se pare că se întoarce de bunăvoie, a spus un doctor.

Dintr-odată, o siluetă udă leoarcă a apărut la intrarea de pe verandă, cu părul rar lipit de cap și maxilarul încordat sfidător. O ființă umană de-a dreptul doborâtă.

Pentru o secundă, vicepreședintele s-a uitat în jos la Wesley cu o privire nebună care strălucea cu o combinație de confuzie și dispreț. Wesley i-a zâmbit vesel în schimb.

Asta se pare că a fost mai mult decât putea suporta Sunderland. S-a apropiat de scaunul din lemn de stejar de pe care își îndeplinise multe datorii oficiale și l-a apucat atât de strâns încât i s-au albit degetele. Apoi a inspirat adânc de câteva ori și brusc a ridicat scaunul deasupra capului, pregătit să-i zdrobească craniul comandantului său suprem lipsit de apărare.

În ciuda inimii sale care ceda, Wesley s-a speriat. Apoi s-au auzit pocnetele a doua împușcături și Sunderland a înlemnit cu scaunul pe jumătate ridicat în aer și coloana ruptă în două.

Wesley a auzit cum s-au prăbușiră la pământ mai întâi scaunul și apoi vicepreședintele, în momentul în care Ben Kane apărea pe ecranul televizorului, explicându-i lui Sunderland cum milițiile aveau să năpustească în închisoarea lui Waverly și să-l măcelărească pe Bud Curtis.

Apoi nu a mai auzit nimic.

Capitolul 44

Doggie a stat nemișcată mult timp, privind cum ambulanțele își croiesc drum spre ieșirea dinspre sud-vest. Îi era greu să se relaxeze, chiar dacă doctorii o asiguraseră că Wesley va supraviețui și că era pe mâini bune. Făcuse tot ce putuse ca să-i convingă pe doctori să o lase să vină cu el, dar ei refuzaseră. Deja primea transfuzii de sânge și masa de operație era pregătită. Asta conta, i-au spus ei.

Apoi un agent de la Serviciile Secrete a venit la ea și i-a spus că trebuia să meargă cu el și să răspundă la niște întrebări.

Și-a dezlipit ochii de pe luminile roșii și intermitente ale salvării și l-a urmat pe agent în Aripa de Vest, care încă era un infern, cu moloz și pompieri care se luptau peste tot. Pompierii erau tăcuți. Ce puteau spune?

Agentul a condus-o în sala de recepție a lui Lance Burton și i-a cerut să aștepte acolo până când terminau cu cel pe care îl interogau. A întrebat-o dacă dorea o cafea între timp.

Ea a clătinat din cap. Era bucuroasă doar să stea jos. Era fix ora 4 după-amiaza, duminică, și se pare că misiunea ei fusese un succes.

— Ești sigur că s-a vorbit la închisoare ca execuția tatălui meu să fie amânată? l-a întrebat pe agent.

Bărbatul a dat din cap scurt, la fel cum făcuse primele două dăți când îl întrebase.

Doggie s-a întins în scaunul secretarei lui Lance Burton și a închis ochii. Era extenuată. Vor trebui să o scoale când vor fi pregătiți pentru ea.

•

S-a trezit tresărind când Billy Johnson a pus o mână pe umărul ei.

— E rândul tău, Doggie Rogers! a zis el.

A ridicat privirea spre el, lipsită de concentrare.

— De cât timp stau aici? a întrebat ea.

— Ai dormit trei ore. E șapte seara. Scuze că a trebuit să aștepți atât!

Erau multe persoane adunate în camera lui Burton pe care le-a recunoscut, dar pe care nu le mai văzuse de câteva săptămâni. Erau inclusiv președintele interimar al Senatului, Hammond Woodrow, purtătorul de cuvânt al Camerei Reprezentanților, liderul minorităților, șeful suprem al Curții de Justiție, Șeful Departamentului de Securitate Internă Johnson și în cele din urmă, Șeful Statului Major Omar Powers. Au întors toți capul spre ea ca și cum era un oracol pregătit să le arate viitorul.

Primele cuvinte pe care le-a rostit au fost:

— Tatăl meu e nevinovat. Sunderland a pus să fie omorâtă Mimi Jansen. Nu pot să dovedesc asta acum, dar există dovezi. Vă rog, poate să mă asigure cineva că execuția lui va fi oprită și cazul lui va fi revizuit? Trebuie să îmi promiteți asta înainte să vă răspund la întrebări.

S-a uitat la fiecare pe rând și a văzut cu groază cum îi evitau privirea. În cele din urmă, Billy Johnson a fost cel care a vorbit.

— Îmi pare rău, domnișoară Rogers, dar e prea târziu!

Corpul ei a reacționat înaintea creierului, sub forma unei transpirații reci și a ceva ce părea a fi o lovitură în stomac. Era gata-gata să vomite și un polițist s-a grăbit spre ea.

Nu, nu, nu, nu accepta așa ceva, nu se poate! Cuvintele acelea nu fuseseră rostite niciodată, pesemne că urechile îi jucau feste. Cum putea un om cu funcția lui Johnson să spună că era prea târziu? Cum putea să îi spună o minciună atât de sfruntată? Îi venea să țipe, dar a rămas tăcută.

— Regret din toată inima, Doggie, a concluzionat Johnson pe un ton blând și și-a împreunat mâinile.

Femeia a încercat să se adune; bătălia nu era pierdută încă. Trebuia doar să pună întrebările corecte în ordinea corectă.

— De unde știți că e prea târziu? Abia mâine trebuia să se întâmple.

S-a uitat la ea trist.

— Nu e asta, Doggie. Din păcate s-a întâmplat un alt lucru groaznic.

A dat din cap spre generalul Powers, care a continuat el.

— Condoleanțele mele, domnișoară Rogers, dar tatăl dumneavoastră a fost omorât cam în același timp cu atacul de la Casa Albă.

Ea s-a holbat la el. Ce spusese?

— Da, mă tem că așa este. Milițiile au acaparat închisoarea în această după-amiază ca să-și elibereze compatrioții, și în același timp toți ceilalți prizonieri au fost lichidați – scuzați-mi expresia. Bănuim că nu au vrut să fie niciun martor.

Milițiile, spusese el. Nu, nu avea de gând să accepte asta. Ce ar fi putut să aibă cu tatăl ei? Oamenii ăștia mințeau; era doar o tactică psihologică murdară prin care încercau s-o destabilizeze înainte să o lovească cu întrebările lor blestemate.

— Milițiile au aruncat în aer porțile închisorii cu grenade și apoi au intrat cu forța la condamnații la moarte și și-au eliberat oamenii, a continuat generalul. Am găsit cadavrul tatălui dumneavoastră în celula sa. A fost împușcat, la fel ca restul deținuților. Regret nespus de mult, domnișoară Rogers.

În acel moment, au început să-i curgă lacrimile. Regreta nespus de mult, asta spusese el.

Johnson a pus o mână pe umărul ei. Parcă un șoc electric i-a străbătut tot corpul.

— Poftim, a zis el și i-a dat o batistă.

S-a șters la ochi în timp ce i-a explicat că obținuseră informațiile de la poliția locală și că criminaliștii lor erau în drum spre închisoare. Se pare că erau mai multe întrebări fără răspuns, inclusiv ce se alesese de directorul închisorii și de unul dintre oamenii săi. Se așteptau să îi găsească ascunși în vreo mlaștină din apropiere și când aveau să îi găsească, cel mai probabil întreaga situație va deveni mai clară.

De parcă asta putea să îl aducă pe tatăl ei înapoi.

•

După ce a băut puțin ceai și a putut să îi privească din nou în ochi, a acceptat mulțumirile lui Johnson pentru faptul că le dăduse informații mai devreme când își strigase acuzațiile împotriva lui Thomas Sunderland în microfonul de la legitimație.

Doggie a încuviințat din cap.

— Deci m-ați auzit, a zis ea încet.

Johnson i-a confirmat că mecanismele Departamentului de Securitate Internă fuseseră regretabil de încete. Altfel ar fi putut cu certitudine să diminueze numărul de morți în urma atacului, a recunoscut el cu tristețe, adăugând că merita să fie lăudată pentru faptul că îi salvase viața lui Wesley Barefoot și pentru că făcuse rost de schițele tehnice ale teroriștilor. Amândouă acțiunile fuseseră vitale pentru salvarea vieții președintelui. În

plus, erau dovezi clare care arătau că Barefoot era unul dintre puținii oameni care nu-și abandonase onoarea și nu lăsase să fie corupt de agenda patologică a lui Sunderland sau de abuzul sistematic al lui Jansen în funcția sa.

— Apropo, de unde ați făcut rost de desenele astea? a întrebat Johnson.

S-a uitat la el cu o privire goală. Menționase ceva despre onoare? Dar el? Nu făcea decât să pună responsabilitatea pe umerii altora; el nu putea fi tras la răspundere pentru nimic?

Johnson a repetat întrebarea.

Femeia s-a uitat fix la el.

— Desenele? E o poveste lungă și nu neapărat importantă. În plus, sunt multe alte persoane cărora trebuie să le mulțumiți. Unde e șeriful T. Perkins de exemplu? Sper că nu a pățit nimic.

— E interogat în unul dintre celelalte birouri.

— Nu o să fie acuzat pentru că a aruncat săgeata, nu-i așa?

— Cred de fapt că o să fie recomandat pentru a primi o medalie, domnișoară Rogers.

Asta era bine.

— Dar Wesley? El cum e?

— A pierdut destul de mult sânge și sper că acum e pe masa de operație. Din fericire, niciuna dintre rănile sale nu îi amenință viața. Încearcă să îi convingă pe doctori să îl lase să vină aici diseară, dar mă îndoiesc că îl vor lăsa.

S-a gândit la tatăl ei și a încercat să nu plângă; va avea destul timp pentru asta. În momentul de față, trebuia să se concentreze pe alte lucruri. Cum ar fi binele lui Wesley. Și ca acest coșmar să nu continue.

— Dar Lance Burton? a întrebat ea.

— E spitalizat în Bethesda și e bine. Dar din păcate am găsit cadavrul lui John Bugatti cam acum o oră, la subsol. Wesley Barefoot ne-a pus la curent în drum spre spital. Așa am știut unde să-l găsim pe Bugatti.

— John a murit… a spus ea încet, amintindu-și cum stătea și o aștepta în zadar în ceainărie.

Ea îl făcuse să se întoarcă la Washington; era vina ei. A strâns din buze și și-a spus că trebuia să aibă grijă acum dacă nu vrea să aibă o cădere nervoasă.

— Am văzut cum a fost omorât pe înregistrarea video.

Billy Johnson a clătinat din cap.

— Da, John Bugatti a jucat un rol important în descoperirea adevărului. Sunt multe lucruri pentru care trebuie să îi mulțumim, mai ales având în vedere cât de bolnav era.

Ea s-a uitat în jos.

— Era bolnav? Nu am știut, a spus ea clătinând din cap.

— Dar despre iubitul lui, unchiul Danny, știe cineva ceva?

— Da, din păcate poliția l-a găsit mort la el acasă când s-a dus să-i dea vestea despre moartea lui John Bugatti. Se pare că a fost sugrumat.

Era prea mult. Și-a lovit genunchiul cu pumnul de mai multe ori până când generalul Powers a oprit-o. Nu mai voia să aibă nimic de-a face cu asta. Voia să plece.

— Trebuie să mă duc acasă să dorm, a zis ea, ridicându-se în picioare. Nu mai suport. Poate cineva să mă ducă acasă, vă rog?

În acel moment, președintele temporar al Senatului Woodrow s-a îndreptat de spate.

— Domnișoară Rogers! În momentul de față țara nu are lider, iar vicepreședintele este mort. Timpul este esențial acum. Constituția ne cere să găsim o soluție rapid, după cum bine știți. Trebuie să ne ajutați. Sunt multe alte persoane interogate cu privire la situația actuală, și cu siguranță o să dorim să vorbim din nou cu dumneavoastră. Până mâine va trebui să decidem în ce condiții putem continua guvernarea acestei țări și să avem o idee de ansamblu despre cine va fi tras la răspundere pentru ce s-a întâmplat. Veți fi dusă acasă, domnișoară Rogers, dar asta va trebui să mai aștepte. Sper că înțelegeți.

Billy Johnson a încercat să se îndrepte și el de spate, dar nu prea a reușit.

— Trebuie să folosim timpul pentru aceste audieri, Doggie, a adăugat el. Știu că îți este greu, dar în momentul de față membrii Congresului deja țin ședințe, bârfele sunt la ordinea zilei și noi trebuie să îi informăm pe acești oameni ce se petrece. Cei vinovați trebuie să fie găsiți și noi restul trebuie să încercăm să ne răscumpărăm. Trebuie să ne asumăm responsabilitatea, trebuie să ne acceptăm pedeapsa, dar mai întâi trebuie să facem tot posibilul ca să înțelegem ce s-a petrecut. Nu ești de acord?

•

Era noapte și la Casa Albă toate luminile erau aprinse, ca și cum era transmis un mesaj clar că se dăduse o pagină nouă în istoria Americii.

Doggie plânsese. Răspunsese la întrebări, ațipise puțin, răspunsese la alte întrebări pentru alți oameni și apoi plânsese iar. Vărsase multe lacrimi, dar așa se întâmplă când jelești de unul singur. Ce conta că oameni pe care nici nu îi cunoștea veneau la ea și o îmbrățișau? Tatăl *ei* era cel care zăcea în propriul sânge într-o celulă în care nu ar fi trebuit să ajungă niciodată.

Tatăl ei nebun, inteligent și iubitor era mort. Nici măcar mama ei nu avea să sufere din cauza pierderii lui. Așa că totul cădea pe umerii ei.

Senatul urma să se adune în afara micii sfere a lui Doggie. Purtătorul de cuvânt se întorsese ca să pună alte întrebări, de data aceasta în compania fostului vicepreședinte Michael K. Lerner, care se ascunsese într-o cabană de vânătoare în apropierea orașului Knoxville împreună cu doi foști colegi din Senat. Și erau o grămadă de întrebări. Despre Sunderland și Ben Kane și oamenii săi – care erau ori morți, ori arestați – și despre relația dintre ea și Wesley.

Dar majoritatea întrebărilor lor aveau de-a face cu președintele, starea lui mentală și ce știa ea legat de asta. Simțea destul de clar că deja luaseră o decizie. Președintele nu avea să fie tras la răspundere pentru actele criminale ale lui Sunderland, dar tot era vinovat pentru că abuzase de funcția sa.

Ceea ce era adevărat. Mii de oameni își pierduseră viețile, averile se evaporaseră și „valorile americane” și fundația legală a țării fuseseră aruncate la gunoi. Își dădea seama din privirile interogatorilor ei că nu aveau niciun interes să reinstaureze sistemul legal și constituțional exact la fel cum fusese înainte. Era vorba mai mult despre respectarea setului de valori individuale ale cetățeanului. Au vrut să găsească o cale înapoi spre mijlocul drumului american, spuneau ei. Întrebarea era dacă puteau face asta.

Într-un final, Doggie a simțit graba lor de a ocupa cele mai înalte poziții ale țării cât mai repede posibil. Își dădea seama că cei doi bărbați care stăteau în fața ei se considerau candidații de top.

Înainte să o lase să plece, au informat-o că va urma o audiere a Senatului și că ea era binevenită să participe.

A încuviințat din cap cu un zâmbet istovit, știind că termenul „binevenită” însemna că se așteptau să participe și ea. În ultimul rând, i-au amintit de înmormântarea care avea să aibă loc mâine la cimitirul Arlington, înmormântarea unei persoane pe care ei o numeau „unul dintre cei mai mari eroi ai acestui conflict”.

Suna fals când spuneau asta, dar da, Doggie a încuviințat, va fi acolo. Donald Beglaubter *era* „unul dintre cei mai mari eroi ai acestui conflict”. Se gândiseră că deja fusese uitat?

Îi spusese că avea să fie dusă cu mașina acasă, dar nu aranjaseră să o ia un șofer. Promisiunile goale deja păreau tipice celor doi bărbați. Așa că s-a dus în biroul său și a găsit haina pe care o ținea de rezervă acolo. S-a gândit o clipă la geanta Fendi și la faptul că îi era dor de ea. *Ești nebună!* și-a spus ea în gând.

Când a ajuns la punctul de control, același gardian care nu o recunoscuse ieri era tot acolo. Acum a recunoscut-o.

— Domnișoară Rogers, ați primit un telefon. Trebuie să vă întoarceți prin clădire și să o luați spre fântână. Domnul T. Perkins vă așteaptă.

•

Strălucirea focului s-a stins în sfârșit și luminile reflectoarelor care iluminaseră zona aveau să fie stinse în curând. Mulțimea se dispersase, lăsând în urmă doar cincizeci de pompieri murdari și extenuați și personalul de la ambulanțe, plus, bineînțeles agenții de la FEMA și reporterii veșnic prezenți. L-a văzut pe T stând lângă fântână, aprinzându-și o țigară. Părea mai slab ca niciodată când s-a uitat în jur și a observat-o. Apropiindu-se de el, ochii lui erau plini de simpatie, așa încât a izbucnit în lacrimi înainte să o îmbrățișeze.

— Am aranjat să fii transportată la închisoare, a informat-o el încet după ce s-a așezat și i-a făcut semn cu capul spre un elicopter care stătea pe gazon cu elicea rotindu-se încet. Mergem? E decizia ta, Doggie.

— Pot să îl văd pe tatăl meu? a șoptit ea.

— Asta e ideea, fetițo.

Doggie s-a uitat la elicopter. Își dorise să facă ceva de genul ăsta toată viața. Să se ridice fix din acest loc într-un elicopter cu vulturul cu cap alb american pe laterală. Să vadă Casa Albă

dispărând sub picioarele ei și să zboare peste Monumentul Washington, mall și peste șerpuitul râu Potomac. Își imaginase cum gravitația o elibera în timp ce cugeta asupra cuvintelor profunde ale marilor americani. Dar acum nu simțea decât ciudă și că are sufletul pângărit. Să trăiască acum acest vis era ca și cum se trezea la o realitate crudă. Washingtonul era o umbră a ceea ce fusese cândva, la fel și ea.

Un ofițer a condus-o până la elicopter și i-a arătat unde să se așeze. O asistentă medicală care stătea în spatele pilotului a dat din cap spre ea. Ce căuta *ea* aici? Se temeau că avea să o ia razna de tot când își va vedea tatăl?

Putea să înțeleagă asta.

— Acolo stați dumneavoastră, a spus ofițerul, arătând spre un scaun gol.

O pătură ecosez groasă fusese aruncată pe scaunul de lângă ea. S-a așezat și s-a învelit cu pătura ca să se odihnească puțin. Apoi a venit șocul, pentru că sub pătură era Wesley care dormea. Era palid și, la vederea brațelor sale puternice cu mânecile suflecate, și-a dorit să îl atingă. Dar apoi a observat acul din pliul brațului și tubul care ducea la punga de plastic ce era prinsă de peretele elicopterului.

S-a uitat la asistentă.

— Este bine, a spus femeia. E obosit, bineînțeles, dar a cerut să fie adus și el.

Asistenta a zâmbit.

— Am încercat să-l facem să se răzgândească, dar vă dați seama că n-am avut nicio șansă.

— Dar rănile lui?

— O să fie bine, avem mare grijă de el.

Doggie s-a uitat la T, care a dat din cap aprobator. Nu putea să ceară două escorte mai bune decât ei în această călătorie îngrozitoare.

A pus mâna cu precauție pe brațul lui Wesley. Era moale și cald acum, Slavă Cerului!

El a tremurat puțin, apoi a deschis ochii și s-a uitat la ea cu atâta tandrețe, încât îi venea să plângă din nou.

— Îmi pare atât, atât de rău, Doggie, a spus el cu o voce slabă.

Ochii lui erau lipsiți de strălucire și pentru prima dată a observat conturul tuturor bandajelor de sub hainele sale largi.

Apoi și-a pus capul lângă al lui și i-a simțit respirația pe obraz.

Capitolul 45

Au aterizat în parcarea enormă a închisorii de stat Sussex odată cu aura albă a soarelui dimineții care răsărea dincolo de pădurea deasă. Rouă încă strălucea pe florile din spatele gardului gri-argintiu.

Wesley a strâns-o de mână pe Doggie și i-a spus că totul avea să fie bine. Nimeni nu spera mai mult să fie așa decât ea.

Au coborât pe asfalt și au fost întâmpinați de o mică delegație care stătea în fața unui șir de vehicule oficiale, inclusiv cele ale poliției locale și ale FBI-ului.

Un bărbat a adus un cărucior cu rotile până la elicopter în ciuda protestelor lui Wesley. Acestea erau condițiile, a spus asistenta, dacă voia să poată intra și el.

— Încă nu am terminat cu investigația, a spus un bărbat în uniformă de polițist.

El a dat mâna cu ei.

— Mai sunt destule amprente care trebuie înregistrate, dar dacă îl urmați pe sergentul Laurel, veți putea ajunge la grupul condamnaților la moarte. Am primit instrucțiuni de la secretarul Billy Johnson și fostul vicepreședinte Lerner să vă ajutăm cu tot ce aveți nevoie. Presupun că nu este nevoie să subliniez faptul că nu puteți atinge nimic, având în vedere că aveți un profesionist cu voi.

L-a salutat pe T. Perkins ca pe un prieten vechi, ceea ce poate și era.

Doggie s-a uitat la blocurile de ciment neted în care oamenii erau ținuți închiși pentru tot restul vieții lor. Tatăl ei își pierduse viața undeva în acest monument hidos și infam al „justiției”. Cândva, în adolescență, pierdută în romantismul victorian, îl întrebase unde ar vrea să moară, dacă ar putea alege. Sperase că va spune la Taj Mahal sau în vârful muntelui Ararat și plânsese când îi spusese că i-ar plăcea să moară în brațele mamei ei. Și-a adus aminte cum răspunsul său o făcuse să i se pară moartea ceva atât de real.

Acum, moartea venise și el nu stătuse în brațele nimănui.

•

Au fost conduși pe un coridor lung în care Doggie nu mai ajunsese niciodată. În spatele ei, Wesley încă o ținea una și bună că putea să meargă singur, în timp ce T îi împingea căruciorul. Între timp, sergentul Laurel încerca să le explice în termeni cât mai blânzi toate petele de sânge pe care le întâlniră pe drum.

Doggie încercase să își imagineze coridorul condamnaților la moarte de multe ori, dar nu era pregătită pentru ce vedea. Niciunul dintre ei nu era.

Cadavrele fuseseră duse oriunde altundeva, numai aici nu erau. Deși era frig în celule, duhoarea de cadavre deja era pătrunzătoare. Erau urme de sânge peste tot pe podea și pe pereți.

— O, nu! a exclamat ea și l-a apucat de mână pe Wesley care venea în urma ei.

— Da, îmi pare rău! a spus sergentul. E clar că nu v-a spus nimeni cât de departe am ajuns cu curățenia. Din păcate ducem lipsă de personal în ultima vreme.

T a bombănit ceva în barbă și a clătinat din cap. Se pare că nici măcar *el* nu era obișnuit cu o asemenea priveliște. I-a aruncat o privire sumbră.

— Ești sigură, Doggie? Nu e nevoie să intri.

Ea a încuviințat din cap și T s-a dus până la un grup de criminaliști îmbrăcați în salopete albe. Aveau la picioare pungi de plastic pline de sânge și sânge pe brațe. Mergeau peste tot și făceau poze cadavrelor din toate unghiurile, pentru ei erau toți la fel. Tatăl ei era doar o persoană în plus de trecut în registru.

Simțea o apăsare în piept. Cum putea să meargă să se uite în celule? Ce trebuia să vadă? Și cum puteau să lase niște oameni să zacă așa atât de mult timp?

— Hei, T, îmi ești dator cu un telefon! a strigat unul dintre criminaliști, care apoi a întins mâna.

T s-a căutat în buzunar și a scos mobilul pe care i l-a dat bărbatului. Acel mic schimb obișnuit părea grotesc în acel decor ca de iad.

Pe Doggie a cuprins-o un nou val de disperare și pentru o secundă a fost nevoită să se oprească și să se sprijine de barele primei celule.

— Tatăl dumneavoastră e acolo, domnișoară Rogers! a spus sergentul, care avansase încă cinci metri pe coridor.

S-a desprins de gratii șovăind, a primit o îmbrățișare rapidă din partea lui Wesley și a traversat următoarele celule goale cu ușile larg deschise.

— Nu e nimic de văzut aici. În primele șapte sau opt celule au fost milițieni și restul au fost neocupate, până la numărul paisprezece, unde era tatăl dumneavoastră.

— Neocupate?

— Da, neocupate. Aceștia au fost deja executați, a explicat el. Trebuia să se facă spațiu pentru noii condamnați, știți că a fost mărit ritmul execuțiilor. Mă scuzați că spun asta, dar tatăl dumneavoastră urma să fie primul executat după noua normă de două execuții pe zi.

S-a uitat la ceas.

— De fapt, era programat să fie executat cu cinci minute în urmă.

Rostise acel cuvânt blestemat de cinci ori la rând. Dacă îl mai rostea o dată, avea să înceapă să urle. S-a luptat să-și controleze buza de jos care-i tremura și s-a forțat să meargă în continuare.

T. Perkins deja stătea în fața celulei tatălui ei și a ridicat precaut o mână când s-a apropiat.

— Nu știu dacă ar trebui să vezi asta, Doggie! a spus el.

Dar ea l-a strâns tare de mână și s-a forțat să facă ultimii pași. Tatăl ei zăcea înghesuit sub chiuveta din colțul opus. O grămăjoară solitară, mică și portocalie, cu un braț întins care lăsase o dâră de sânge pe perete. Lângă el era o baltă roșie și gri. A suspinat și l-a simțit pe Wesley luând-o de cealaltă mână.

— O, Dumnezeule, T, am fost atât de aproape! S-a văitat ea. Am fost atât de aproape, fir-ar să fie!

Șeriful Perkins a tăcut. Nu-și mai găsea cuvintele.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă vedeți tatăl așa, a intervenit polițistul. Încă nu l-am atins, criminaliștii tocmai au terminat de verificat toate celulele și vine rândul patologilor de la poliție.

— Dar presupun că putem intra acum, a zis T.

Ofițerul a încuviințat din cap.

— Ești sigură că vrei să intri, Doggie? a întrebat T.

Ea l-a privit intrând în celulă, cât mai prudent și mai respectuos posibil. Era evident că era pe teren necunoscut. Bărbatul a sărit peste balta de sânge, s-a lăsat pe vine și a apucat cu grijă salopeta portocalie.

— O să îl întorc, i-a spus el. Nu va fi o priveliște frumoasă. A fost împușcat în cap.

Doggie a simțit cum Wesley o strânge de mână.

Apoi T a clătinat din cap și Doggie a simțit brusc că o ia cu leșin.

— Nu pot să mă uit la el, T, nu pot!

— Nu e nevoie de fapt. Nu este el, Doggie. Nu e tatăl tău.

Dar ea a inspirat adânc și s-a uitat direct la fața cadavrului. Era o priveliște îngrozitoare: un sfert de craniu dispăruse împreună cu un ochi și nasul era de nerecunoscut, era doar o bucată de carne plină de sânge. Așa șocată cum era, a zâmbit puțin.

— Nu e… Nu e el! a îngăimat ea uimită.

— Nu înțeleg! a exclamat ofițerul de poliție. Scrie „Inamic al statului” pe partea din față a salopetei lui, așa că trebuie să fi făcut parte din miliție.

S-a uitat în jur.

— Înseamnă că cineva a făcut o greșeală cu lista deținuților. Scrie aici că Bud Curtis trebuia să fie în celula numărul paisprezece.

T s-a aplecat și a ridicat un obiect de metal plin de sânge de sub chiuvetă. Era un telefon mobil. S-a uitat la ecran.

— Bateria e moartă, a observat el. Acum îmi dau seama că telefonul ăsta nu l-a ajutat prea mult pe tatăl tău. Haide, Doggie, va trebui să se uităm în celelalte celule!

— Nu pot face asta, T, a zis ea, simțind că speranțele ei scad.

El a încuviințat din cap.

— Bine, mă ocup eu atunci!

L-a urmat încet pe T, împreună cu Wesley și s-a uitat în celula alăturată unde o față neagră lipsită de viață se uita la ea, părând nevinovat ca un copil.

Mai erau patru celule cu deținuți albi, dintre care niciunul nu avea mai mult de cincizeci de ani. Apoi încă două celule, un bărbat negru, unul alb, amândoi trecuți de douăzeci de ani.

Respirația lui Doggie a devenit din ce în ce mai greoaie și l-a apucat de mână strâns pe Wesley în timp ce-l privea pe T inspectând celulă după celulă.

În cele din urmă, a anunțat-o că mai era doar un singur om alb în cele șase celule rămase și că acela cu siguranță nu era tatăl ei.

A închis ușa de la ultima celulă și se întors spre sergent.

— Credeți că mai este cineva aici care a fost de gardă la momentul atacului? a întrebat el.

— Aici? Nu, aici e un singur gardian, a răspuns bărbatul, arătând spre cadavrul care zăcea pe coridor, și a fost în tura de după-amiază.

T l-a privit supărat.

— Nu, nu. Nu mă refer aici înăuntru, mă refer la unul *viu,* cineva care e undeva în închisoarea asta în prezent și care a fost de pază aici noaptea trecută.

— Numai puțin.

Bărbatul a întrebat în stația radio.

— Cineva e pe drum acum. E una dintre rezervele pe care a trebuit să le chemăm. Tocmai a ajuns pentru tura lui. El nu are habar ce s-a întâmplat.

•

Cinci minute mai târziu, a apărut un ofițer de poliție agitat. Ciufulit și cu tăieturi pe degete, băuse și petrecuse de la ultima sa tură și acum creierul său pilit se chinuia să înțeleagă ce e cu priveliștea din fața sa.

— Eu... eu... eu... s-a bâlbâit el, holbându-se la cadavrul paznicului care zăcea lângă ușa care dădea spre camera morții. Eu am terminat la șase dimineața ieri. Noi... mereu schimbăm programul de lucru. Dumnezeule, ar fi putut să fie tura mea! Uau... Asta e de ajuns ca să te... dea peste cap.

A încercat să zâmbească, dar dându-și seama cât de nepotrivit era, și-a dat repede jos șapca și s-a uitat cu părere de rău la cadavrul colegului său.

— El... El a fost Lassie! a zise e, mai mult pentru el. Așa îi spuneam noi, a spus el arătând spre părul des blond-roșcat al paznicului.

— De... de ce nu l-au luat până acum?

— Unde e Bud Curtis? a întrebat T pe un ton sever.

Bărbatul a arătat cu mâna spre celula paisprezece.

— A... acolo, presupun.

— Haide! a spus T.

A intrat în celulă și s-a dus la cadavru.

— Ei bine?

— Ăsta... ăsta nu e Bud Curtis!

— Nu, asta știu și eu foarte bine! Dar ce caută el aici și unde e Curtis? A fost în celula asta pe tura ta?

— Da, a răspuns gardianul pe un ton mai colegial. Uite!

I-a arătat lui T degetele sale rănite.

— Am fost chiar eu aici, i-am dat o mică lecție, știi ce zic? Fir-ar da!

Lui Doggie îi venea să-i dea și ea o mică lecție.

— De ce? a întrebat T.

— Pentru că… Falso a zis că așa trebuie.

T s-a întors spre Doggie.

— E ceva aici sută la sută greșit! a spus el. Îl cunosc bine pe Falso. El nu e așa.

— Dar… Dar așa *a făcut.* Și el…

A arătat spre bărbatul mort din celulă.

— El e din celula șapte. A ajuns mai târziu. A tăiat capetele… unor soldați din… din Richmond, a spus el.

— Și a făcut parte dintr-o miliție? a întrebat T.

Bărbatul a încuviințat din cap.

— A avut loc vreun transport?

— Trans… port?

— Pentru numele lui Dumnezeu, tâmpitule greu de cap. *Da, transport!* Au fost transportați oameni condamnați în alte închisori ieri?

Acesta a ridicat din umeri.

— P… poate mai târziu. Eu am plecat la șase dimineața, știți asta.

— Au mai fost zilele trecute?

A clătinat din cap.

Doggie l-a auzit pe Wesley întrebând din căruciorul aflat în urma ei.

— Mai sunt și alte locuri în care se fac execuții? l-a întrebat el pe ofițer.

Dar a răspuns în schimb T.

— Se fac la Centrul de corecție Greensville, lângă Jarett. Știu numărul.

I l-a dictat lui Wesley, care l-a format, după care i-a dat telefonul lui T.

Doggie simțea seriozitatea din vocea lui T. Era aproape șase și jumătate, trecuse o jumătate de oră de când ar fi trebuit să fie

executat tatăl ei. *Ar fi trebuit.* Dacă se gândea așa, putea să se agațe de o speranță.

— Dă-mi-l pe Gordon Hinkley, i-a spus T persoanei care a răspuns la telefon, apoi a pus o mână pe receptor.

— Directorul nu e acolo, e bolnav, a șoptit el.

A trecut o secundă, apoi l-a întrebat pe adjunct.

— Ați primit un transfer ieri, ați spus?

A încuviințat din cap, apoi fața i s-a întunecat. Doggie a simțit din nou că o ia cu leșin.

— Hmm… ăăă… bine!

— Zi ceva, T! a strigat ea. El e?

T s-a încruntat.

— Spuneți că s-a întâmplat la șase dimineața… Sunteți sigur? Nu, nu puteți verifica numele când nici măcar nu știți de unde a fost transferat prizonierul, ce naiba. Îi primiți tot timpul, nu-i așa?

Doggie ar fi vrut să-și acopere urechile, dar nu putea face asta.

— Spui că nu știi unde e jurnalul? Nenorocitule, stau aici în Waverly cu oameni de la Casa Albă, așteptând să iau un deținut și acum vreau un răspuns direct, altfel va trebui să-ți iei contractul de angajare și să ți-l bagi acolo unde soarele nu strălucește niciodată, m-ai înțeles? Da, asta înseamnă în fund! Cât de prost poate să fie un om? Acum treci la treabă!

S-a aplecat și a mângâiat-o pe păr pe Doggie.

— Așteptăm… Fii curajoasă, fetițo!

Ea și-a ținut respirația.

— Un anume Steven Stoklosa, spui, ești sigur?

Ea a ridicat capul.

— Bine! Și nu mai e nimeni programat? Bine. Ascultă: nu mai puteți să executați niciun deținut până când nu primiți instrucțiuni noi, m-ai înțeles…? Cine zice asta? Procurorul general și Michael K. Lerner! Exact, cel care a fost vicepreședinte înaintea lui Sunderland. Și, pe deasupra, poți să îl adaugi și pe directorul tuturor comitetelor nenorocite pe care le știi. Ai priceput? Da? Bine! Și încă ceva: se execută oameni în alte locuri în afară de închisoarea voastră și de cea din Sussex? Da, aici în Virginia, netotule… Mulțumesc!

A închise și și-a șters transpirația de pe frunte.

— Ei bine, încă nu știm unde e tatăl tău, Doggie.

— Au fost găsiți directorul Falso și ofițerul acela? l-a întrebat Wesley pe sergent.

— Nu. Presupunem că s-au ascuns sau au fost împușcați de milițiii prin apropiere, dar încă nu am găsit cadavre în zonă. Nu putem decât să ne temem pentru viețile lor. Poate că milițiile i-au luat drept ostatici.

Wesley s-a uitat la Doggie și a clătinat din cap.

— Nu știm nimic, Doggie! Nu știm unde sunt și nu știm dacă tatăl tău e cu ei.

— Ai idee unde ar putea fi? l-a întrebat T pe gardianul amețit.

— Nu... Nicio idee. Falso... nu e genul care... să facă ceva de genul ăsta.

— Ce anume?

— Să dea bir cu fugiții... s-o șteargă.

A arătat spre ofițerul mort.

— Nu putem... Nu putem să-l luăm de aici? Îl... știu pe fiul lui.

— Haide, a zis sergentul. Te ajut eu. O să-l ducem la cantină lângă ceilalți.

— Ce porcărie! a spus cel care mirosea a alcool.

Au ridicat cadavrul și au început să-l care. Era un proces demn de milă, dar totuși necesita respect. Și-au plecat capetele.

Apoi Wesley l-a apucat de braț pe T.

— T! Crezi că a verificat cineva dincolo de ușa în dreptul căreia a fost găsit cadavrul?

T s-a uitat la Wesley confuz, dar Doggie a înțeles imediat și a sărit spre ușa din capătul coridorului cu celule.

A deschis-o imediat.

Era mult mai cald înăuntru. A fost întâmpinată de un miros puternic, acru-dulceag. Venea de la cadavrul care zăcea sprijinit de perete.

T a venit repede după ea.

— Lasă-mă să intru, Doggie! a zis el și a intrat în cameră.

Ea și-a dus mâna la gură în încercarea de a-și opri voma, când s-a uitat în jur în ultima cameră pe care o văd condamnații! la moarte – camera martorilor, celula și apoi camera de execuție.

Deci așa era acolo, în locul acela blestemat. Ultima oprire înainte de uitarea deplină.

S-a uitat în jos la cadavru. Era un bărbat în uniformă de polițist, probabil ofițerul care lipsea. Stătea într-o cameră complet sterilă cu două rânduri de scaune cu fața la camera de

execuție, o încăpere închisă cu pereți de sticlă care erau acoperiți aproape în întregime de perdele.

— Dumnezeule! a exclamat T. E Freddie Cambell. Îl cunosc.

Fusese împușcat în capul pieptului. Avea o gaură mare, dar nu era mai deloc sânge. Era destul de tânăr și de supraponderal și ocupa aproape tot spațiul mic dintre rândurile de scaune și camera morții.

— A blocat ușa care dădea în camera de executare, a mormăit T. Cred că ar trebui să privești în altă parte acum, Doggie. Nu sunt sigur ce urmează.

S-a uitat la el pentru o fracțiune de secundă înainte să își dea seama ce se întâmplă.

— Nu! a țipat ea, dând la o parte perdelele.

La doi metri de ea, dincolo de geam, zăcea tatăl ei pe masă, scăldat într-o lumină puternică, cu capul întors în direcția cealaltă. Fiecare detaliu din această cameră de înmormântare cu înaltă tehnologie era la fel de steril ca o sală de operație și mult prea liniștit. Tensiunea îi făcea corpul să zvâcnească și a început să transpire. Nu putea să se miște.

— Unde naiba sunt acul și centurile? a întrebat T. Nu e legat. Ajută-mă să dau mormanul ăsta de carne din ușă.

Apoi a început să tragă de cadavru.

— Camera asta e sută la sută ermetică și izolată fonic, tatăl tău o să se sufoce acolo. Trebuie să mișcăm cadavrul ăsta. *Acum!*

— O, Doamne, T, stă atât de nemișcat, s-a plâns Doggie. Crezi că…?

S-a aplecat, La luat de un picior pe Freddie Cambell și a tras până când au reușit să îl mute suficient cât să poată deschide ușa.

Doggie a fost izbită de aerul dezgustător, uscat și mucegăit când a intrat cu forța pe ușă și a văzut următorul cadavru de pe podea, un bărbat alb masiv cu un ceas negru la mână, îmbrăcat cu o cămașă cu mânecă scurtă.

— E directorul Falso! l-a auzit pe T suspinând, în timp ce aerul proaspăt umplea camera.

Dar lui Doggie nu-i păsa de niciun Falso și de nimeni altcineva în momentul acela. S-a aruncat spre trupul tatălui ei și i-a atins fața. Pielea lui era uscată ca pergamentul. Apoi i-a întors capul spre ea și s-a uitat la fața lui bătută și lipsită de viață.

Dumnezeule! s-a gândit ea și i-a verificat pulsul la gât. Nu a simțit nimic și a încercat din nou.

A apăsat mai tare și dintr-odată a simțit un mic tremur. Apoi bărbatul a deschis încet ochii și s-a uitat la ea fără să dea vreun semn că ar recunoaște-o.

Miracolul se întâmplase.

•

A fost nevoie de mult efort ca directorul Falso să fie readus la viață, dar jumătate de oră mai târziu, amândoi bărbații stăteau în biroul directorului, arătând bolnăvicios de palizi și extrem de recunoscători.

— În afară de faptul că ne-ai ajutat să nu ne sufocăm acolo, aș fi fost un om mort până acum oricum, dacă nu erai tu, T. Îți dai seama de asta? a întrebat Falso pe un ton grav. Dacă nu ar fi fost nenorocitul ăla de caz al lui Curtis, aș fi stat în biroul meu ieri dimineață când au atacat milițiile.

S-a uitat la T cu o privire intensă.

— Vizita ta de alaltăieri și strădania ta de a redeschide cazul lui Curtis a lăsat o impresie puternică, dar nu eram sută la sută sigur.

S-a întors spre Doggie.

— Regret că trebuie să vă spun asta, dar i-am pus pe oamenii mei să vă bată tatăl. L-au bătut până când nu a mai putut să-și strige nevinovăția, atunci l-am crezut în cele din urmă.

A pus o mână pe piciorul lui Curtis.

— Îmi pare rău, Bud, a zis el, dar nu am avut de ales. A trebuit să mă asigur. Și repede.

— Și dacă ar fi mărturisit?

Lui Doggie îi era foarte greu să-și țină în frâu furia.

— Oamenii fac asta când sunt torturați. Ar fi trebuit să știți asta.

Directorul Falso s-a uitat la ea sumbru.

— Dacă ar fi mărturisit? Atunci mă tem că nu ar mai fi fost nicio persoană pe care să vă puteți supăra.

— Spune-ne ce s-a întâmplat ieri, Bill! l-a îndemnat T și și-a aprins o țigară nouă cu mucul celei vechi.

— Păi, când Bud și-a recăpătat cunoștința după... tratamentul nostru de ieri după-amiază, am coborât ca să anunț că am decis să amân pregătirile pentru executarea lui. Până atunci ajunsesem să fiu convins că era nevinovat.

Doggie s-a uitat la tatăl ei. Acesta a încuviințat din cap încet, apoi a zis:

— Da, Falso tocmai venise în celula mea când am auzit milițiile aruncând cu grenade în porțile de la intrare și apoi au început să tragă.

Falso a clătinat din cap.

— Nu mi-am dat seama ce se întâmplă imediat, dar apoi i-am auzit țipând că a venit vremea socotelilor. Urlau ca niște bestii sălbatice și am știut că șansele sunt împotriva noastră.

A oftat prelung, a scos o cutie de batoane Hershey's din sertar și a luat unul, după care i-a servit și pe ei. Nimeni nu mai avea poftă de așa ceva.

— Se auzea o explozie de fiecare dată când aruncau în aer o nouă ușă și avansau rapid.

Tatăl ei a încuviințat. Era clar marcat de iadul prin care trecuse.

— Țipau că vin după mine! a zis el.

— Era un tip în celula șapte, a continuat Falso. Și el era milițian, dar dintr-o altă organizație cu care nu aveau legătură… Dormea…

Și-a lăsat privirea în jos la covor. Se pare că ceea ce urma să spună nu era ceva de care să fie mândru.

— Așa că l-am făcut să-și piardă cunoștința și l-am târât în celula tatălui dumneavoastră.

— Milițiile trebuie să fi știut că ai coborât jos la secția condamnaților, a zis T.

— Da, dar nu și cei care au aruncat totul în aer ca să ajungă aici. Pe de altă parte, știau care celulă era a tatălui dumneavoastră. L-au numit „inițiatorul noii actualități”, ceea ce însemna că trebuia să își asume responsabilitatea pentru toate necazurile țării, motiv pentru care trebuia să plătească cu propria viață. Așa că unul dintre ei și-a băgat arma automată printre gratiile celulei lui Curtis și la omorât pe celălalt tip, crezând că l-au omorât pe tatăl dumneavoastră.

— Dar au uitat de dumneavoastră.

Falso a ridicat din umeri.

— Așa se pare. Aveau destule de făcut, să-i termine pe restul prizonierilor și să plece de aici.

— De ce au trebuit să facă asta?

— Așa sunt ei. Ceilalți deținuți nu erau de-ai lor.

T deja își pregătea o altă țigară.

— Ofițerii ăștia doi care au fost împușcați, au fost prezenți în secția condamnaților când au intrat milițiile în închisoare?

— Nu, doar eu și Curtis am fost. Ceilalți doi au fugit acolo jos, crezând că vor scăpa de atac. Din păcate nu au reușit.

— Și între timp, voi doi v-ați dus și v-ați ascuns în camera de execuții? a întrebat T.

— Da. Apoi și Freddie Cambell a avut aceeași idee, dar nu a mai apucat.

Acum tatăl lui Doggie privea și el în pământ.

— Am simțit prin izolarea fonică unde zăcea, sângerând până la moarte dincolo de ușă. Am încercat să deschidem ușa ca să-l dăm la o parte, dar era prea greu.

— Și celălalt gardian de pe coridor? Trebuie să fi fost omorât mai târziu decât Cambell.

T a tras din noua țigară.

Falso s-a scărpinat pe frunte.

— Lassie? E greu de spus, dar mă tem că s-au jucat puțin cu el înainte să-l termine. Știu că Lassie a avut mulți inamici printre deținuți. În plus, el era cel cu cheile.

T și-a țuguiat buza de jos.

— Și nu a știut nimeni că tu și Curtis erați în camera morții.

— Cel mai probabil, nu. Totul s-a întâmplat atât de repede. De când au aruncat în aer intrarea și până au plecat cred că au fost vreo trei sau patru minute, din câte am aproximat eu.

— Și zici că l-au împușcat pe milițianul din celula paisprezece?

— Da, împreună cu ceilalți. Criminaliștii spun că nu au făcut nazuri. Pur și simplu au tras în celule, una după alta. A fost o lichidare scurtă și la obiect.

Doggie la strâns de mână pe tatăl ei. Cu doar câteva zile în urmă își pledase nevinovăția în fața ei, cu mâinile legate la spate și ea îi întorsese spatele. Îl dezamăgise în acea zi. Cum va putea vreodată să își ispășească păcatul? Cum va putea el să îi ignore păcatul?

S-a uitat la fața lui bătută și s-a simțit foarte rușinată.

Pentru o clipă, s-a uitat direct la ea, ca și cum îi vorbea din priviri. Părea să îi spună că înțelegea, dar pur și simplu nu putea să se exprime. Că putea să ierte, dar nu i se părea necesar.

Apoi i-a zâmbit ușor, imperceptibil și s-a întors spre Barefoot.

Wesley stătea nemișcat în căruciorul său. Era foarte palid și transpirat și îi cursese puțin sânge prin bandaje și cămașă. Se uita în tăcere la Doggie, probabil nefiind nici măcar conștient că se uita și ea la el. Nu mai văzuse niciodată pe nimeni care să o privească astfel.

Era pe punctul de a-i spune ceva când tatăl ei a strâns-o de mână.

— Ei bine, copii, când e nunta? a întrebat el, atât de încet încât a auzit toată lumea.

Doggie nu se gândise la acea întrebare, nici măcar nu se gândise vreodată să se gândească la ea.

Tatăl ei a privit-o cu ochii umflați. Nu îi vedea zâmbetul din cauza umflăturilor, dar își dădea seama de asta din voce.

— În orice caz, insist ca petrecerea să se țină la hotel Splendor în Virginia Beach.

A reușit să râdă scurt.

— Lucrurile nu au cum să meargă prost *de fiecare* dată, pentru numele lui Dumnezeu!

Epilog

Iunie 2009

Avionul a aterizat în aeroportul Kralendjik pe insula Bonaire pe o vreme fantastic de bună. Se terminase ora siestei și dubițele bâzâiau pe străzile înguste. Aerul era plin de ritmuri caraibiene, pași grăbiți și miros de salvie și de mare.

Unul dintre însoțitorii de zbor i-a acompaniat pe T. Perkins, Rosalie Lee, Doggie și Wesley până în oraș într-un microbuz.

— Îmi pare rău, a spus ea, când a văzut ochii lui Rosalie strălucind la vederea buticurilor colorate pline de toate mărunțișurile posibile pe lângă care treceau. Nu avem timp să oprim pentru că ne așteaptă o barcă lângă Oranje Pan. E ceva drum până pe insulă și se înserează repede la latitudinea aceasta.

Nimeni nu le spusese că mai au de mers pe o insulă. De fapt, nu li se spusese mare lucru. Doar că erau primii vizitatori cărora le era permis să meargă acolo, destinația lor fiind undeva în Antilele Olandeze, că trebuie să își aducă haine pentru câteva zile și că nu trebuie să povestească absolut nimănui despre această călătorie.

Wesley a clătinat din cap și s-a uitat pe geamurile prăfuite ale microbuzului la pădurea de palmieri, până când a văzut marea azurie la orizont. Se îndreptau în direcția aceea.

Dacă își doriseră un loc în care Bruce Jansen să fie ținut departe de lumina reflectoarelor, acesta era locul.

•

După nicio oră, au ajuns să stea în barca cu motor veche și imensă a lui Jansen, cu o siglă nou-nouță pe prova, privind cum se îndepărtau rapid de țărm.

Wesley și-a petrecut timpul ascultându-i pe membrii echipajului local al bărcii discutând în papiamento[33]. Cerul albastru caraibian părea că stă direct pe valurile sticloase. Și-a plimbat o mână prin apă, nu l-ar fi deranjat să stea așa tot restul vieții.

---

[33] Limba creolă portugheză vorbită în Caraibele Olandeze (n. red.).

S-a uitat la părul deschis de soare al lui Doggie și a zâmbit. Amândoi avuseseră dubiile lor, dar acum se bucură că se hotărâseră să vină. Aveau mare nevoie de o schimbare de peisaj.

•

Presa a revenit la lucru la doar două ore după atacul de la Casa Albă. Prima știre a apărut pe internet și în curând toată lumea a aflat că explodase o casă din Seattle și că trupul neînsuflețit al lui Moonie Quale fusese găsit printre ruine.

Milițiile deja începuseră să stea prost cu moralul și, odată cu moartea lui Moonie Quale, cele mai prost organizate unități începuseră să se predea. S-a declarat un armistițiu după încă o noapte de bătălii zgomotoase cu grupurile cele mai turbate, apoi a urmat o amnistie generală și sute de mii de cetățeni și-au predat armele, până și tatăl lui Wesley.

Aproape peste tot, societatea a început să funcționeze din nou. Un val de ușurare tangibil a cuprins țara, asemănător cu aceea de după trecerea unei furtuni distrugătoare.

Congresul s-a adunat la exact douăzeci și patru de ore după atac și a suspendat imediat numirea în funcția de vicepreședinte a decedatului Thomas Sunderland de către Jansen, după care l-a numit pe fostul vicepreședinte Michael K. Lerner drept următorul succesor la tron. Membrii au fost de acord că era cel mai bine pentru țară ca toate speculațiile legate de demisia sau concedierea lui Lerner de către Jansen să fie lăsate deoparte. Cine altcineva în afară de Lerner făcuse declarațiile potrivite la momentul potrivit? Da, Lerner era în siguranță, dar câți alții mai puteau spune asta?

Mai târziu în aceeași zi, Jansen a fost scos din funcție în mod oficial și Lerner a depus jurământul de președinte.

Între timp, Wesley fusese transportat cu elicopterul de la închisoarea din Waverly la spitalul din Washington, unde s-a recuperat până când s-a reluat activitatea politică.

•

— Cum crezi că o să fie Jansen? l-a întrebat Doggie pe Wesley, jucându-se cu mâna lui în apa înspumată.

— Cine știe? Poate că o fie el însuși. Îmbrăcat cu bermude.

S-a uitat la el după ochelarii de soare și a scos limba. Amândoi făcuseră multe speculații: cum arată o persoană care

fusese exilată pe viață din țara în care fusese cândva președinte?

— Presimt că e bine. Altfel nu ne-ar fi invitat, nu-i așa? a intervenit Rosalie.

Își ridicase pantalonii albi și își băgase picioarele în apă.

Era ca într-o reclamă pentru vacanță.

— Timpul ne va spune, a mormăit T, fluturându-și fumul din față.

Rezultatele audierilor Congresului au fost de o consecvență nestrămutată și constantă. Dintre toți membrii Cabinetului și oficialii din cercul restrâns al fostului guvern au fost cruțați doar doi, ceilalți au fost dați afară fără drept de pensie. Câțiva dintre ei puteau să se aștepte la acuzații penale. Cineva trebuia să aibă de suferit și simpla cunoaștere a acestui fapt a avut efect. Cele mai tragice incidente au fost sinuciderea Secretarului de Interne Betty Tucker și infarctul fatal suferit de Billy Johnson după ce fusese acuzat în mod oficial. Ziarele au scris că, în cazul lui Johnson, fulgerul justiției își ratase ținta și că șeful departamentului de Securitate Internă sigur avea să fie achitat. Cine în afară de Billy Johnson mai făcuse atât de multe pentru repararea daunelor?

Wesley și Doggie au fost martorii vedetă încă din prima zi, dar când a venit vorba de acuzarea lui Jansen, au fost nevoiți să se descalifice singuri. Cum puteau ei să facă diferența dintre faptele lui Jansen și cele ale lui Sunderland când nu existau dovezi concrete? Cum ar fi putut cineva să facă asta?

A existat o încercare de convingere a Șefului Cabinetului Lance Burton și a altor câtorva oficialități apropiate de președinte de a depune mărturie că Jansen condusese intenționat țara spre dezastru, dar toți aceștia au refuzat. Și singurul lucru care putea fi concluzionat cu certitudine de la toți era mărturia că președintele Jansen fusese foarte prost sfătuit încă din prima zi de Sunderland și că oricum fusese atât de afectat de moartea soției sale și a copilului său nenăscut, încât trebuia să se deducă faptul că nu fusese persoana potrivită pentru postul de președinte pe toată perioada mandatului său.

Deci ce se putea face cu un președinte american ca el? Ar trebui un om care provocase atâta suferință să fie lăsat liber? Nu, nu ar trebui – aproape toată lumea era de acord cu asta – și în toată țara s-a răspândit ca focul o mișcare care cerea ca

Jansen să fie aspru pedepsit. Timp de câteva zile a părut că pacea națiunii redobândită cu greu deja începea să se dezintegreze, dar apoi președintele Lerner a intervenit și i-a oferit amnistie lui Jansen pe motiv că avusese o minte zdruncinată.

Această decizie a provocat imediat nemulțumire la nivelul Congresului. Unii erau convinși că decizia lui Lerner se datora faptului că noul președinte credea de fapt în reformele lui Jansen, în timp ce alții au susținut că acea cabană de vânătoare în care se ascunsese Lerner aparținuse firmei lui Jansen. Dar Lerner a ripostat; amnistia presupunea și niște condiții. Jansen trebuia să părăsească țara – să plece în exil – și să nu se mai întoarcă niciodată în politică. Astfel a reușit să pună capăt dezacordurilor.

Poziția președintelui Lerner nu a fost deloc slăbită de acest ordin. Dar încă mai erau unii care își puneau întrebări.

•

— Nu e fantastic?

Doggie l-a împins pe T. Perkins cu degetele.

— Ce zici, T?

T s-a îndepărtat de balustradă și s-a întors spre ei.

— Ei bine... a răspuns el în cele din urmă, ce-i drept, e al naibii de albastru aici.

Wesley a râs și a fost nevoit să-și ducă mâna la piept. Musculatura suferea când stătea drept perioade lungi de timp.

— Ești bine, scumpule? a întrebat Doggie.

Wesley a încuviințat din cap. Nu avea cum să fie mai bine de atât. Stăteau aici, sub cerul luminos și plin de viață. Erau în viață. Doggie spusese da: își va petrece restul vieții alături de el. Așa că ce putea face trecutul altceva decât să se piardă în fundal?

S-a uitat cu devotament la colegii săi pasageri. La Rosalie, care stătea și se chinuia să-și țină pălăria cu flori ca să n-o ia vântul, și la T, care începea să se bronzeze. Grupul se micșorase de când fuseseră în acea excursie în China cu atâția ani în urmă. Fiecare pierduse o parte din el sau din ea, dar erau aici acum.

— La ce te gândești, Wesley? a întrebat Rosalie.

— La noi. La faptul că suntem aici. Și la John Bugatti. Și la noi toți cei care am fost împreună în China.

Rosalie a încuviințat din cap.

— Cred că totul o să se rezolve. Încă mai sunt o tonă de probleme, dar în același timp e totuși ceva, o parte din aceste reforme au avut un mare efect. Înțelegi ce zic?

Wesley a încuviințat și el din cap.

— Am dreptate, T? a întrebat ea, dându-i un cot și făcând să-i cadă scrumul pe piept.

T. Perkins a încuviințat și el din cap și Rosalie a râs.

— Mă bucur doar că fiii mei și-au găsit de lucru. Angajatorul meu, Mo Goldenbaum, le-a făcut rost de niște slujbe bune în golf. Nu au îndrăznit să refuze. Ar fi putut fi mult mai rău de atât, a zis ea, dezvelindu-și toți dinții într-un zâmbet generos. Acum chiar plătesc chiria acasă. Vă vine să credeți așa ceva?

Și-a dat o palmă peste coapsă și a râs și mai tare.

— Așa că n-aveți cum să spuneți că nu s-a întâmplat nimic în țara asta a noastră, nu-i așa?

Așa este! s-a gândit Wesley. Se întâmplaseră multe în ultimele cinci săptămâni. Președintele Lerner se descurcase bine, surprinzător de bine. Înainte mulți îl consideraseră un democrat birocrat și idiot din sud, dar acum văzuseră că se înșelaseră.

Lerner pregătise terenul pentru împăcare. Investigațiile și audierile nu ținuseră la nesfârșit, purificarea legală fusese înfăptuită solemn și – în afară de facțiunile radicale – membrii Congresului putuseră să lucreze împreună în ciuda diferențelor. Este adevărat că mulți s-au mâniat când au auzit că Jansen își va petrece viața pe o insulă tropicală deținută de firma sa, dar în rest noul președinte s-a bucurat de respectul tuturor. Unii au mers atât de departe încât au declarat că era un om de stat înnăscut.

— Nu, Rosalie, așa este, a răspuns Wesley într-un final. S-au întâmplat multe lucruri bune.

•

Era o Americă nouă care se ridicase din cenușă, lui Wesley așa i se părea. Bruce Jansen avusese o viziune care mersese prost pe parcurs, dar succesorul său înțelesese ce trebuia făcut pentru a păstra cele mai bune aspecte ale sale într-o perioadă dificilă. Bineînțeles că Lerner a întâmpinat rezistență, dar a avut multe cărți bune de jucat. Era mult de lucru și economia a crescut. Familiile s-au reunit, ca secretara lui Wesley, Eleanor și soțul ei. Sistemul juridic s-a transformat într-unul mai bun și se

vorbea chiar despre închiderea închisorilor dacă continuau să scadă delictele.

Și cea mai recentă evoluție pozitivă a fost că ambele camere ale Congresului vorbeau serios despre reformarea sistemului electoral și crearea unui pachet echilibrat de legi cu privire la posesia de arme. Au fost multe dezbateri și multe dezacorduri, dar democrația americană lucra, și încă într-un moment foarte oportun, acum că țara era dezarmată pe scară largă și cetățenii săi erau eliberați de paranoia că trebuiau să se apere cu arme.

Nu-i plăcea să folosească expresii precum „schimbare de sistem”, dar așa arătau lucrurile pentru Wesley. Se simțea asta în mod clar, când mergeai pe stradă: oamenii se simțeau în siguranță. Viața părea să aibă un scop. Știrile de oroare de la televizor se împuținau pe zi ce trece, soldații americani se întorseseră acasă și restul lumii privea minunându-se.

•

S-a uitat la mare, cu părul fluturând în briză. El și Doggie erau împreună de peste două luni și începuseră să-și facă planuri. Lucrurile aveau să fie diferite acum. Mult mai diferite. Bud Curtis nu mai voia să lucreze. Venise timpul să se bucure de viață, spunea el. L-ar fi încântat foarte mult dacă Wesley și Doggie preluau ei lanțul hotelier și i-a rugat să se gândească la asta.

Wesley s-a uitat la mijlocul ei gol și și-a imaginat cât de moale e pielea ei la atingere.

— E frumos! a declarat Rosalie.

— Da! a fost de acord Doggie.

Acum se vedeau clar palmierii de pe insulă și casa care era situată pe vârful unui deal. Nu părea la fel de mare cum se așteptaseră, dar strălucea ca un diamant în soarele fierbinte, ce părea să fie propria sa sursă de lumină.

Și apoi i-a zărit pe agenții de securitate, care îi așteptau la debarcader.

•

— Cred că Președintele Jansen este pregătit să vă primească. Abia așteaptă să vă vadă, i-a anunțat șeful servitorilor, care i-a condus printr-o serie de camere zugrăvite în culori aprinse.

Casa era decorată cu busturi japoneze de culoarea jadului și tapiserii persane în albastru și auriu, precum și cu flori cu miros dulce. Și mai era și eternul și liniștitul susur al mării, un sunet menit a liniști sufletul.

I-au auzit clar vocea dincolo de masivele uși duble din lemn de laur, acoperite cu gravuri simbolice.

Rosalie a zâmbit și Doggie l-a strâns de mână pe Wesley. Părea a fi un moment profetic.

— Pare destul de bine, nu? a șoptit Rosalie. Nu chiar ca un om exilat în dizgrație, în orice caz.

Au auzit vocea lui Jansen apropiindu-se.

— Bine ați venit, bine ați venit! a zis el, deschizând ușile larg.

O cameră fantastică și scăldată în lumina soarelui se vedea în spatele lui, cu geamuri panoramice, cu vedere la stânci, cu podele din marmură albă și draperii de culoarea abanosului din tavan până în podea.

— Bine ați venit în exilul meu! a spus el, surprinzător de discret. Propria mea Sfânta Elena.

Era bronzat și odihnit, dar patima din ochi îi dispăruse. Mai erau doar niște urme de cicatrici pe fața sa și își refăcuse dantura, dar la cicatricile de pe suflet nu putea ajunge nici măcar cel mai inteligent chirurg.

I-a îmbrățișat pe T. Perkins și pe Rosalie Lee și le-a mulțumit sincer pentru că veniseră.

— Abia așteptam să vă văd. Nu primesc prea mulți vizitatori, după cum vă imaginați, a spus el, cu un mic zâmbet.

Când Doggie a pășit în față și a întins mâna, bărbatul a rămas nemișcat o secundă ca să se adune. Apoi o trase spre el. Wesley nu auzi ce îi șopti la ureche, dar femeia dădu de câteva ori din cap. Lui Jansen nu îi era ușor să îi ceară iertare. Îi dădu drumul și se șterse pe obraz, cu ochii în pământ. Ridică încet privirea spre Wesley, până când o întâlni pe cea a fostului secretar al presei.

— Dragul meu Wesley… a început el, apoi l-a îmbrățișat în tăcere.

Când a putut să vorbească din nou, a spus:

— Îmi pare atât de rău, Wesley! Ești bine? Brațul tău e bine? Poți să-l ridici din nou?

Wesley a încuviințat din cap.

— Da, sunt aproape ca nou acum.

Cândva cel mai puternic om al lumii s-a uitat la Wesley, ca și cum voia să se lanseze într-o mărturie atotcuprinzătoare. Apoi a oftat și s-a uitat din nou în jos.

— Regret ce s-a întâmplat, Wesley! a zis el încet. Totul a scăpat de sub control.

Apoi s-a întors, a luat-o de braț pe Rosalie și a condus-o spre o cupolă de sticlă din capătul opus al camerei în care înflorea un lămâi și de unde se putea privi prin podeaua din plexiglas vegetația bogată de dedesubt.

Rosalie a râs puțin neliniștită, simțind că amețește când a privit în jos și a făcut un pas înapoi.

— Vine Abrecita! a spus Jansen, în timp ce o femeie de vreo patruzeci de ani, slabă și cu păr blond-închis, a intrat în cameră.

El a luat paharele de pe tava pe care o aducea femeia și le-a împărțit. Era evident receptiv în fața ochilor și zâmbetului ei încântător, deși încerca să evite să arate asta.

Wesley s-a uitat la Doggie. Și ea observase acest lucru.

— Noroc, dragii mei prieteni! a spus el. Indiferent ce mi-a pregătit viața, vouă, vechilor mei colegi de excursie în China, vă datorez viața mea de azi. Dacă reconstruiești povestea, nimic nu pare să se fi întâmplat accidental. În urmă cu șaptesprezece ani, mi-a venit ideea unui concurs cu întrebări și acum am închis cercul. Multe circumstanțe neprevăzute au apărut în urma acelei idei, dar una dintre cele câteva bune a fost că voi v-ați găsit unul pe celălalt și că eu v-am găsit pe voi.

A ridicat paharul.

— Îți mulțumesc, Rosalie, îți mulțumesc, șerif T, îți mulțumesc Doggie și îți mulțumesc, Wesley!

A mai lăsat capul în jos o dată și a adăugat:

— Și le mulțumesc și lui John Bugatti și lui Donald Beglaubter. Și-au dat viața pentru convingerile lor și în lupta pentru dreptate, și nimeni nu poate să regrete ce s-a întâmplat mai mult decât mine.

A ridicat din nou privirea.

— Sunt profund recunoscător că sunt în viață astăzi, a declarat el, ridicând paharul spre fiecare dintre ei. Sper că veți petrece niște zile frumoase aici, a continuat el. Voi decideți cât vreți să stați. Vechea mea companie a pus un avion la dispoziția voastră pentru atunci când doriți să plecați. Între timp, insula e numai a voastră. Și sper că veți putea să le faceți față bodyguarzilor mei, eu trebuie s-o fac.

A încercat să zâmbească, dar de data aceasta nu a reușit.

— Lucrez câteva ore pe zi, a spus el, dar sunt sigur că vom găsi timp pentru câteva momente frumoase petrecute împreună.

Wesley s-a uitat la biroul lui Jansen, îi trezea niște amintiri ciudate.

— Da, Wesley! M-au lăsat să-l iau cu mine. Poate că președintele Lerner nu a considerat că e bine să-l păstreze.

Tot nu a zâmbit. Apoi a venit servitoarea sa ca să anunțe perioada din zi în care erau deschise liniile telefonice.

— Vă rog să mă scuzați! a spus el. Trebuie să dau niște telefoane în această perioadă a zilei care nu pot fi amânate. Dar o să dureze cam o jumătate de oră, așa că simțiți-vă bine. Sunt sigur că pe Abrecita nu o va deranja să vă facă un tur.

•

Terasa era de-a dreptul încântătoare în lumina roșiatică a soarelui care apunea, ca grădinile suspendate din Babilon, înconjurată de flori decorative bougainvillea, citrice și dafini, plus o abundență de ghivece pictate de mână care conțineau tot felul de flori.

Rosalie și-a dus mâna la piept și s-a clătinat puțin.

— Da, probabil ar trebui să nu stați lângă balustradă, e mult până jos, a avertizat-o Abrecita, luând-o de braț pe Rosalie.

Doggie a stat nemișcată și a admirat peisajul.

— Vai, este minunat! a spus ea.

— Mulțumim! Noi avem grijă de ea singuri, a spus Abrecita, luând câteva frunze moarte de la un hibiscus cu flori roșii și albe.

Wesley a încuviințat din cap. Instinctul uman de supraviețuire era chiar incredibil.

Și-a umplut plămânii cu aer și ceață de mare care începea să se ridice deasupra apei, aducându-și aminte de o serie de consecințe teribile ale mandatului lui Jansen: închiderea granițelor, deportarea celor „nedoriți”, executarea sumară a membrilor milițiilor, sugrumarea presei libere. Dar dispăruseră arsenalele de arme personale și cozile lungi de șomeri. Și acum, Wesley era aici, în acest paradis.

Întrebarea era dacă era un paradis și pentru Jansen.

„Poți căuta adevărul și fericirea toată viața, dar nu ai nicio garanție că le vei găsi”, spunea tatăl lui Wesley.

Da, cercul fusese completat, așa cum spusese Jansen, și ei erau aici, împreună din nou.

Nu poți controla soarta! și-a spus în gând Wesley. *Soarta are propria sa minte.*

Privirea i-a căzut pe un fluture splendid, de culoare verde neon și a început să îi urmărească traseul dintr-o floare în alta în jurul casei.

Apoi a auzit vocea lui Jansen, care venea de dincolo de ușa cu perdea.

Probabil că discută despre afacerile magazinului, s-a gândit el. *Cu ce altceva poate să-și petreacă timpul?*

S-a apropiat cu un pas. Ce putea fi rău în asta?

Jansen își ținea telefonul pe difuzor și lui Wesley i s-a părut că recunoștea vocea de la celălalt capăt al firului. S-a oprit în spatele unui portocal ca să urmărească conversația mai discret și a încercat să se uite înăuntru.

Camera de lucru a lui Jansen nu părea deloc una de fițe. Fără covoare, fără fotolii, erau doar multe rafturi și panouri cu informații. Și-a imaginat că era o cameră destul de mică, o oază pe această insulă în care putea să se îndepărteze și mai mult de toate. La cât de plin de melancolie și de rezervat păruse Jansen, probabil că avea nevoie de un astfel de refugiu.

Wesley a mai făcut un pas în față ca să arunce o privire înăuntru mai de aproape, cât îi permiteau perdelele vălurite. Se așteptase să-l vadă pe Jansen stând liniștit la birou, nu cu picioarele așezate pe el, gesticulând și zâmbind. Și nici nu se așteptase ca biroul să fie atât de mare. Era o senzație de *déjà vu,* ca și cum se întorsese în timp cu douăsprezece luni la ședințele lungi și la briefingurile din timpul campaniei electorale. Acesta era Jansen în elementul său. Wesley a fost surprins să vadă că părea să se distreze foarte tare.

Apoi vântul a ridicat puțin perdeaua și a fost de ajuns, priveliștea vorbea de la sine.

Unul dintre pereți i-a dat de gândit într-un mod neplăcut. Era acoperit cu decupaje din toate ziarele importante ale lumii și din Statele Unite, multe rânduri fiind subliniate cu roșu.

Fotografii cu liderii lumii erau completate de comentarii scrise de mână. Erau hărți, poze din satelit și documente fotocopiate. Era la fel ca biroul lui Thomas Sunderland după ce acesta devenise vicepreședinte.

Wesley a început să respire mai adânc. Cu cât se apropia mai mult de ușă, cu atât se îndepărta sunetul mării și vocea lui Jansen devenea mai clară.

— Și nu în ultimul rând, Michael, spunea Jansen, nu cred în niciun caz că trebuie să discuți despre conducta de petrol afgană cu președintele rus. Du-l cu vorba; nu o să îndrăznească să acționeze de unul singur. Între timp, poți să restrângi producția de oțel din țările estice. Lasă-i pe ei să vină cu o opțiune, până acum s-au înmuiat destul, te asigur eu. Tu să te ții de plan, să o iei încet și frumos. Vorbesc serios, nu forța lucrurile, Michael! Poți să aduci și Congresul în peisaj când va veni timpul. Și dacă vine vorba de o nouă legislație, să te asiguri că tu – și numai tu – poți dicta formularea ei. Ai înțeles?

Wesley respira atât de tare acum încât a trebuit să se dea un pas înapoi de lângă ușă și să se sprijine de copac.

— Da! s-a auzit răspunsul din difuzor.

Era clar vocea lui Michael K. Lerner, al patruzeci și al cincilea președinte al Statelor Unite.

— Nu vă faceți griji, o s-o iau încet și frumos, așa cum am stabilit. Vă mulțumesc foarte, foarte mult pentru sfaturi. O să vă sun mâine la aceeași oră, ca de obicei, a concluzionat Lerner. La revedere, domnule președinte!

— La revedere, Michael! Știi unde să mă găsești.

Postfață

Agenția Federală de Management al Situațiilor de Urgență (FEMA) a fost creată în timpul administrației lui Nixon și timp de ani buni a dus o existență aproape neobservată de public.

FEMA a fost concepută inițial pentru a se ocupa de efectele unui război nuclear, dar trebuia să fie utilă și în cazul unei catastrofe naturale.

Sume enorme au fost alocate FEMA de-a lungul anilor, pe lângă bugetul său oficial aprobat de Congres. Ne putem imagina că, cu cât au fost dați mai mulți bani agenției FEMA în lipsa unei catastrofe naturale sau a unui război atomic, cu atât a devenit mai greu pentru aceasta să își apere bugetul.

Dar bineînțeles că agenția a găsit oricum o cale de a-și folosi bugetul. S-au construit fabrici subterane imense și au fost antrenați angajați pentru a prelua funcțiile și datoriile funcționarilor aleși public drept pregătire pentru ziua în care va avea loc în cele din urmă un dezastru natural sau provocat de om.

Se pare că până la urmă a fost stabilit un întreg sistem de guvernare neales, cu ceea ce poate fi descris ca fiind un președinte și un Cabinet din umbră.

Dacă americanii ar fi știut mai multe la vremea respectivă despre scopul adevărat al puterii, activitatea și bugetul enorm al FEMA – fonduri înghițite care ar fi putut fi folosite într-un mod mult mai rațional – este probabil să se fi iscat proteste serioase.

Dar apoi s-a întâmplat tragedia de pe 11 septembrie 2001 și FEMA dintr-odată a avut un motiv prin care putea să-și justifice existența. Pe lângă catastrofa naturală și nucleară, mai era acum și această amenințare a terorismului în toate formele ei posibile.

Cel mai probabil din acest motiv a reușit FEMA să își mențină fondurile și nu există dovezi care să sugereze că în ultimii ani FEMA s-a preocupat mai mult cu o serie de măsuri preventive în cazul unei amenințări teroriste masive. Se zice că una dintre aceste măsuri a fost construirea a sute de penitenciare, cu o capacitate de milioane de deținuți. Este o măsură care nu s-a discutat și nu a fost dezbătută niciodată la nivel public și așadar

nu s-a răspuns la întrebarea: când vor deveni necesare aceste tabere și cine va fi închis în ele?

Nu se poate uita nici de decretele prezidențiale, capabile de a oferi o autoritate și mai mare agenției, astfel încât în cazul „unei mari catastrofe”, Congresul va rămâne fără putere, iar președintele și FEMA vor avea autoritate nelimitată și necontrolată.

Printre alte lucruri, este această trecere de la democrație la autocrație este ceea ce am încercat să expun în *Decretul Washington*…

Judecând după felul jalnic în care Agenția Federală de Management al Situațiilor de Urgență s-a ocupat de uraganul Katrina în anul 2005, ai fi tentat să crezi că prioritatea de a acționa în caz de catastrofe naturale a fost redusă serios de agenție. În obsesia ei de a descoperi și de a se lupta cu amenințările teroriste de pretutindeni, FEMA a uitat care era unul dintre motivele de bază ale existenței sale.

Și astfel elicopterele au ajuns prea târziu în Louisiana, oamenii (săraci) nu au fost evacuați la timp și guvernul a ignorat avertizările urgente care spuneau că digurile din New Orleans nu vor putea niciodată să facă față unei catastrofe de genul acesta. Te Întrebi dacă răspunsul agenției FEMA ar fi fost mai eficient dacă uraganul Katrina ar fi fost un atac terorist.

Negarea de către guvernul federal a oricărei vini în această privință a însemnat că directorul FEMA, Michael Brown, a fost nevoit să plece. Un țap ispășitor evident, a primit portofoliul greșit ca să se confrunte cu treaba pe care o avea. Bogăția de fonduri a FEMA și eforturile guvernului se îndreptaseră demult în altă direcție.

Pentru a putea înțelege probabilitatea ca o societate democratică precum Statele Unite să fie supusă unor cataclisme de genul celor din *Decretul Washington,* este necesar să cunoaștem anumiți termeni care sunt folosiți de-a lungul romanului, cei mai importanți dintre aceștia fiind explicați în paginile ce urmează. Am inclus și o listă cu ordinele executive care intră în vigoare în cazul unei urgențe naționale.

Jussi Adler-Olsen

Anexă

Consiliul Național de Securitate

Agenție federală creată de Actul de Securitate Națională din 1947, al cărei scop era să sfătuiască președintele cu privire la chestiunile naționale, internaționale și militare legate de securitatea națională. Președintele este directorul CNS. Ceilalți membri sunt vicepreședintele, Secretarul de Interne și Secretarul Apărării. Consilierii sunt șeful Cabinetului, directorul CIA și alții pe care îi poate alege președintele, cu aprobarea Senatului. Personalul CNS este condus de consilierul pe securitate națională, care este considerat a fi un ghid important pentru președinte.

FEMA: Agenția Federală de Management al Situațiilor de Urgență

Agenția federală a fost la origine creată de un ordin executiv în timpul președinției lui Nixon cu scopul de a rezolva situațiile catastrofale care pot apărea în cazul unui atac nuclear asupra Statelor Unite. De atunci, agenția a fost făcută responsabilă pentru coordonarea a tot felul de pregătiri în cazul unei urgențe naționale. Toți succesorii lui Nixon au adăugat decrete noi pentru perfecționarea și întărirea agenției, până în punctul în care este cel mai puternic organ din Statele Unite în prezent – chiar în comparație cu ramura executivă și cu Congresul. Are autoritatea de a suspenda legi, de a reloca secțiuni întregi de populație, de a aresta și reține cetățeni fără mandat și de a-i băga la închisoare fără un proces. Agenția poate să confiște și să preia controlul asupra proprietăților, depozitelor de mâncare, rețelelor de transport și poate chiar să suspende Constituția Americană. Un grup de oficiali este angajat de FEMA, al cărei principal obiectiv este de a fi pregătită pentru preluarea sarcinilor pe care în mod normal le au membrii Congresului – într-adevăr –, a sarcinilor oficialilor din guvern, inclusiv a celor ale președintelui. Așadar, este disponibil în permanență un guvern din umbră, sub conducerea FEMA în cazul unei

catastrofe care necesită înlocuirea politicienilor aleși de populație.

Baza legală pentru FEMA este stabilită fără ratificarea Congresului; ordinele executive nu trebuie decât să fie să fie publicate în Registrul Federal pentru a deveni valide. Congresul nu are absolut nicio influență în ceea ce privește datoriile, bugetul, strategiile sau dezvoltarea FEMA.

Bugetul de care dispune FEMA este enorm, dar de când a fost creată agenția, numai un procent de șase la sută a fost cheltuit pe probleme ce au avut o legătură directă cu urgențele naționale. Restul a fost folosit pentru angajarea și antrenarea unui personal numeros, plus construirea unor complexe subterane gigante pentru protejarea oficialilor importanți din guvernul federal în cazul unei urgențe naționale, fie că motivul era unul domestic sau străin. Ordinul Executiv 12656 declară Consiliul Național de Securitate ca fiind corpul de conducere al FEMA, permițând unui guvern în exercițiu să sporească toate formele de colectare de informații și supraveghere a cetățenilor americani să impună limite drastice mișcării lor în țară și să separe grupuri masive de civili. În consecință, Garda Națională primește autoritatea de a închide toate granițele țării și de a prelua controlul asupra aeroporturilor și golfurilor.

Mai jos este o listă cu câteva dintre ordinele executive care sunt la dispoziția Agenției Naționale de Management a Situațiilor de Urgență, în care Constituția Americană și Cele zece amendamente pot fi instantaneu date la o parte doar de o semnătură prezidențială:

Ordinul Executiv 10990

Permite guvernului să preia controlul asupra tuturor mijloacelor de transport și asupra autostrăzilor și porturilor maritime.

Ordinul Executiv 10995

Permite guvernului să cenzureze și să controleze mijloacele de comunicație, inclusiv posturile de radio, de televiziune, ziarele, telefoanele, internetul și multe altele. Acest ordin executiv suspendă Primul Amendament.

Ordinul Executiv 10997

Permite guvernului să preia controlul asupra curentului electric, gazului, petrolului, carburanților și mineralelor.

Ordinul Executiv 10998

Permite guvernului să pună stăpânire pe toate mijloacele de transport – inclusiv mașinile personale, camioanele și toate vehiculele de orice fel – și îi oferă control total asupra tuturor autostrăzilor, porturilor maritime și canalelor.

Ordinul Executiv 10999

Permite guvernului să preia controlul asupra tuturor resurselor de hrană și asupra fermelor. Toate stocurile private și nesupravegheate și strângerea obsesivă sunt interzise.

Ordinul Executiv 11000

Permite guvernului să îi mobilizeze pe civili în brigăzi de lucru sub supravegherea guvernului

Ordinul Executiv 11001

Permite guvernului să preia controlul asupra domeniilor sănătății, educației și asistenței sociale.

Ordinul Executiv 11002

Autorizează pe directorul general a poștei să desfășoare o înregistrare națională a tuturor persoanelor.

Ordinul Executiv 11003

Permite guvernului să preia controlul asupra tuturor aeroporturilor și aeronavelor, inclusiv asupra celor comerciale.

Ordinul Executiv 11004

Permite Autorității de Imobiliare și Finanțe să mute comunități, să construiască noi clădiri de apartamente cu fonduri publice, să se ocupe ca anumite zone să fie abandonate și să stabilească locații noi pentru populație.

Ordinul Executiv 11005

Permite guvernului să preia controlul asupra căilor ferate, asupra canalelor din interiorul țării și asupra clădirilor de depozitare publice.

Ordinul Executiv 11049

Autorizează departamentele și agențiile federale să se ocupe de stările de alertă de urgență, consolidând douăzeci și unu de ordine executive date de-a lungul unei perioade de cincisprezece ani.

Ordinul Executiv11051

Specifică responsabilitatea Biroului de Planuri de Urgență și îi oferă autorizația de a face să intre în vigoare toate ordinele executive în vreme de tensiune internațională crescută și criză economică sau financiară.

Ordinul Executiv 11310

Autorizează Departamentul de Justiție să aplice ordine executive, să implementeze suport industrial, să stabilească legături judiciare și legislative, să conducă instituții penale și de corecție și să îl sfătuiască și să îl ajute pe președinte.

Ordinul Executiv 11490

Îi oferă președintelui control asupra cetățenilor americani și asupra afacerilor și bisericilor

Ordinul Executiv 11921

Permite Agenției Federale de Management al Situațiilor de Urgență să dezvolte planuri pentru stabilirea controlului asupra mecanismelor de producție și distribuție, surselor de energie, salariilor, creditelor și asupra fluxului banilor într-o stare de urgență națională nedefinită. Implică și faptul că o stare de urgență declarată de către președinte nu poate fi verificată de Congres timp de șase luni.

Ordinul Executiv 12919

Le dă instrucțiuni funcționarilor publici despre cum să fie pregătiți să preia controlul practic asupra tuturor aspectelor economice naționale în cazul unei stări de urgență.

Ordinul Executiv 13010

Instruiește FEMA cum să preia controlul asupra tuturor instituțiilor de stat în cazul unei stări de urgență.

Cu aceste ordine executive și cu altele, FEMA primește autoritate fără limite în toate situațiile de criză, inclusiv într-o stare de urgență militară.

O stare de urgență militară poate fi declarată ca urmare a catastrofelor naturale, a crizelor bursei de valori, a defectării calculatoarelor (precum criza de la începutul anilor 2000 care a fost prevăzută la trecerea într-un nou mileniu), a penelor de curent, a protestelor și a atacurilor cu arme biologice – pe scurt, a orice poate duce la dezintegrarea societății și a forțelor de lege și de ordine.

Toți cetățenii americani pot fi arestați și închiși fără acuzații în cazul unei stări de urgență militară. Libertatea de exprimare și de adunare pot fi suspendate și poate fi implementată cenzura presei.

Dreptul de a deține și de a folosi arme poate fi și el suspendat. Armata și Garda Națională vor avea dreptul de a percheziționa case și afaceri private și de a confisca arme și stocuri de alimente, fără mandat.

FEMA are o autoritate extrem de mare în orice aspect al societății, dar asta nu e nimic nou. Deja în anul 1983 generalul Frank Salzzedo, directorul departamentului civil de alertă de la FEMA, a declarat că el consideră că rolul FEMA era să fie „un zid de apărare nou-nouț împotriva asasinării și sabotării civililor și liderilor de stat împotriva instituțiilor civile și militare, precum și împotriva dezacordului politic – în Statele Unite sau la nivel global – în vreme de criză.”

jussi adler-olsen

DECRETUL WASHINGTON

virtual-project.eu

virtual-project.eu

violin